DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

AZRA İZGÜNER

ANALİZ

YARINA ATILAN DÜĞÜM

EPHESUS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ZİFİRİ KARANLIKTA KALAN

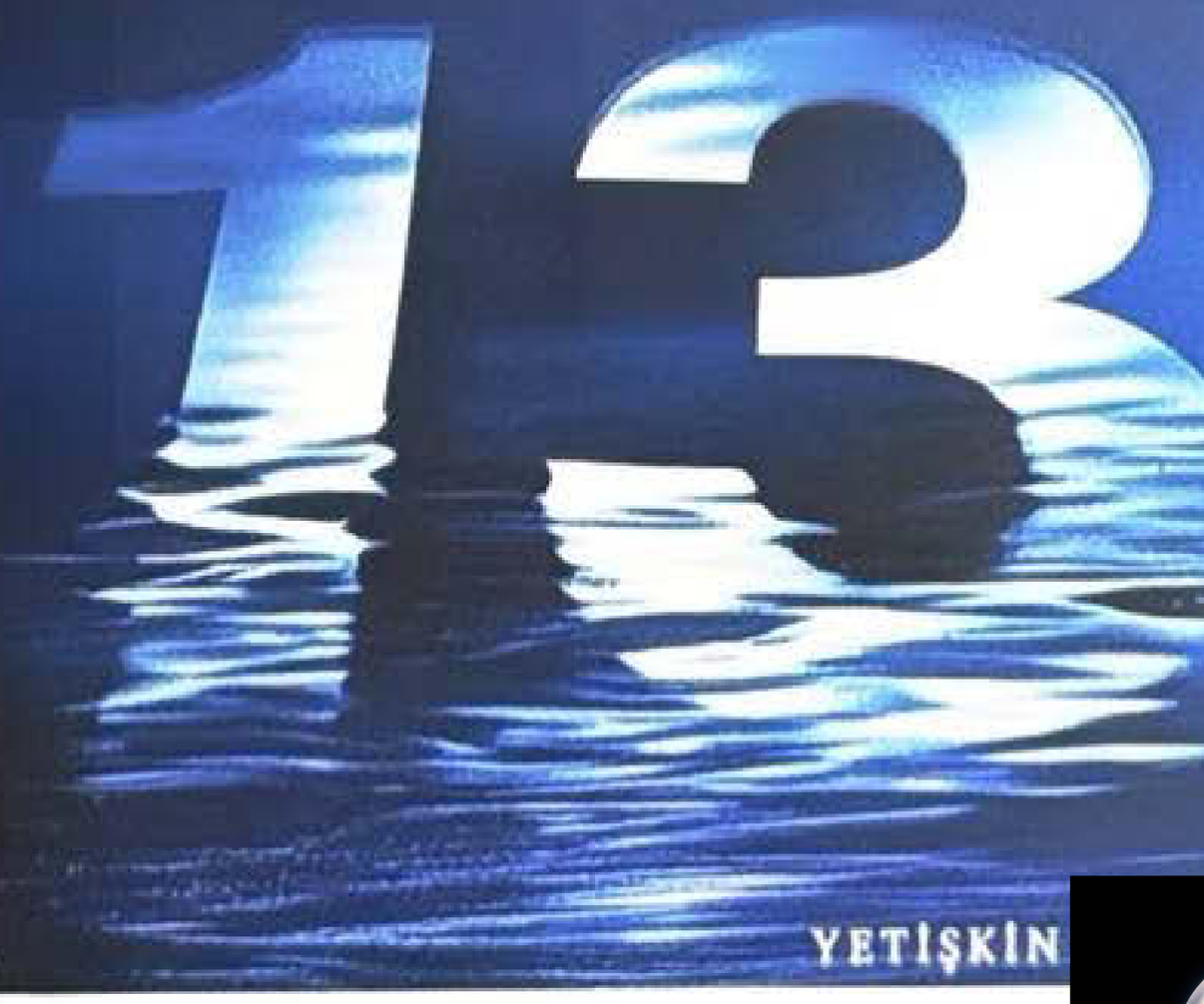
KENDİNİ KÖR SANIRDI...

Gözler görmez olduğunda, kulaklar duymaz olduğunda; kimi zaman gecenin siyahına, kimi zaman seherin kızıllığına bulaşırdı suçun lekesi. Gerçek, bu lekelerin ardına saklanıp sabırla gün yüzüne çıkmayı beklerdi ve silinse de tamamen geçmezdi; izi kalırdı her lekenin.

Birinin uzmanlık alanı matematik.
Bir diğerininki psikoloji.
Biri kendini bilime adamış.
Biri ise tüm kilitlerin anahtarıymış.
Ve aralarına son katılan, güçlü görsel zekâsı sebebiyle "fotoğraf makinesi" olarak tanınan bir kadın.
Analizciler...

Onlar birbirlerini birer yapboz parçası gibi tamamlıyor; her biri diğerinin eksik yanını dolduruyor, birlikte tek bir bütün oluyorlardı. Fark etmeden birbirlerine bağlanırlarken her yeni düğüm onları hem daha güçlü hem daha savunmasız hâle getiriyordu.

İzlerini sürdükleri ipuçları, bir noktada aynayı yüzlerine çevirecekti. Saklambaç sandıkları oyun, aslında karşılıklı bir kovalamaca mı demekti?

YETİŞKİN R.

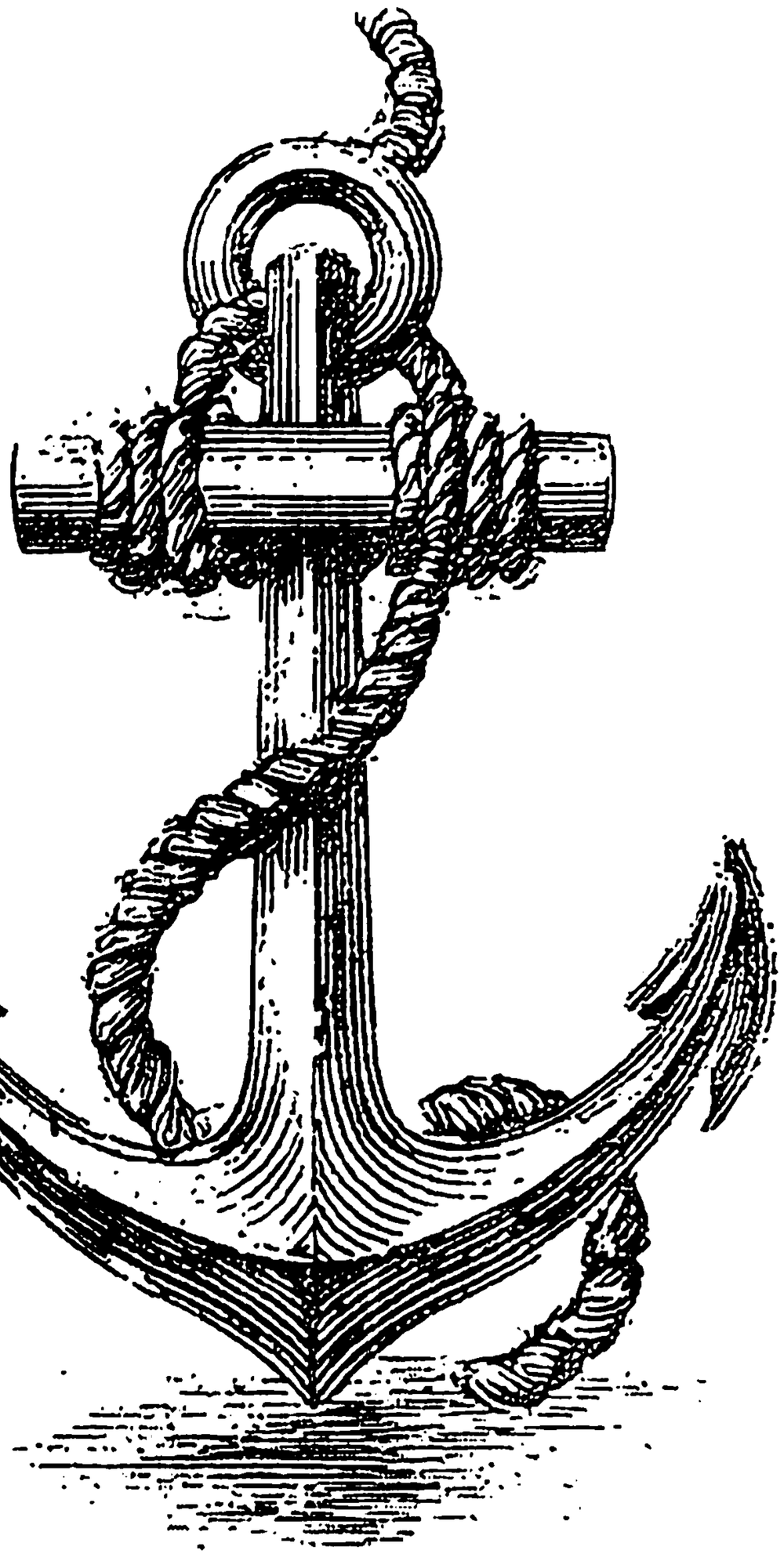
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayinlari
/ephesus yayinlari
EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

Ay Işığı Kitaplığı
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

AZRA İZGÜNER

@ayisigikitap

ANALİZ

YARINA ATILAN DÜĞÜM

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ANALİZ 1: YARINA ATILAN DÜĞÜM

Yazar: Azra İzgüner
Genel Yayın Yönetmeni: Emre Özcan
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Elif Tesbihçi Acıyan
Düzelti: Zehra Cantürk
Kapak Görseli: Zebartdesign
Kapak Uygulama: Hatice Çetin
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Mayıs, 2026

ISBN: 978-625-5701-62-6

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2026, Azra İzgüner
Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. Ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 43087

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

@ayisigikitap

ANALİZ

YARINA ATILAN DÜĞÜM

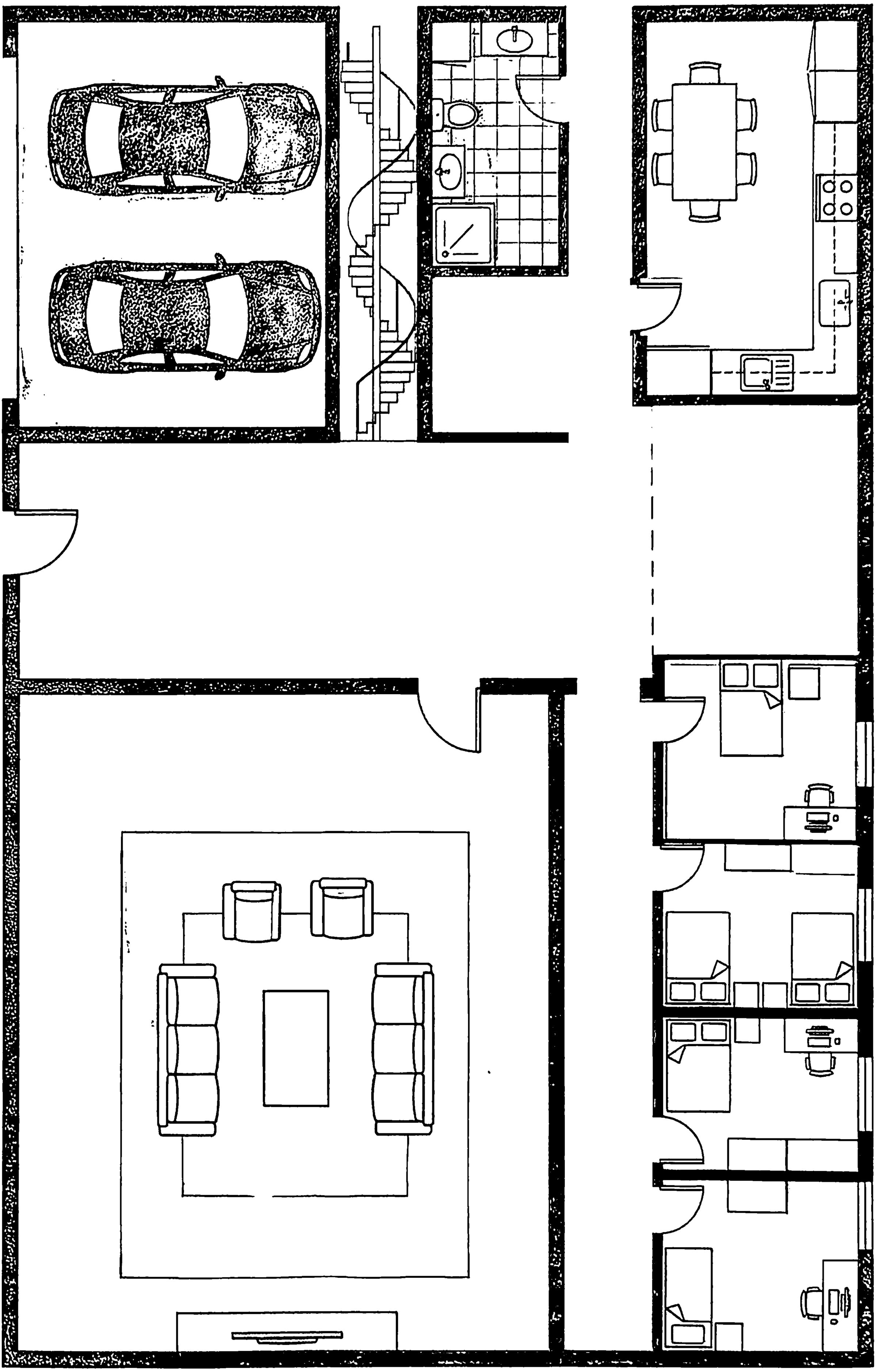
1

AZRA İZGÜNER

EPHESUS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

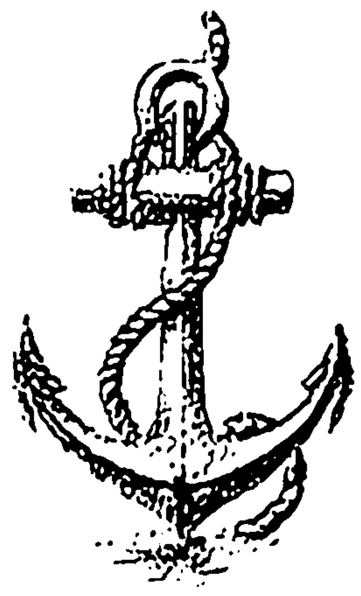
SPOTIFY LİSTESİ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yazdığım ilk kelimeden bu yana benimle olan Ayşe abla için...
Hikâyelerimin ilk okuru hep sendin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1
ÇIKMAZ SOKAK

Görkem Duman

Çıkmaz sokak, 13 numara...
Aradığım kadın buradaydı.
Silahımı almak için torpido gözüne uzanmak üzereyken onu yanıma almayacağımı hatırlayıp durdum. Gözlerim dikiz aynasındaki yansımamla kesişti. Kendime bir saniye kadar baktıktan sonra rolüme bürünmek için hızlıca sağa sola dağıttım saçlarımı. Ardından beyaz gömleğimin üstten üç düğmesini açtım, yakalarını çekiştirerek aradığım o dağınık havayı yarattım.

Acele etmeden arabadan indim, kapıyı yavaşça kapattıktan sonra anahtarı cebime attım. Omuzlarımı dikleştirip 13 Numara'ya doğru yürümeye başladım.

Binanın dış cephesi kusursuz sayılabilecek güzellikteydi fakat kapalı olan perdeler yüzünden ortamda kasvetli bir hava vardı. Tam yirmi sekiz saniyedir sokakta öylece dikildiğimi fark edince otuzuncu saniyede tıklattım kapıyı beş defa. *İki tık, tek tık, iki tık.* Fakat değişmeyen tek şey kalp ritmimdi.

Kapı deliğinden görünmemek için biraz eğildim. Neredeyse evde kimsenin olmadığını düşünmeye başlayacağım sırada çelik kapı yavaşça aralandı ve ben de eğildiğim yerden doğruldum. Karşımdaki kız donuk bakışlarını bana gönderirken yüzünde *hayırdır birader* der gibi bir ifade vardı ya da ben uzun zamandır üç erkekle aynı evde yaşadığım için bu bakışı böyle yorumluyordum.

Karşısında hiç tanımadığı bir adamı görmesine rağmen tek bir mimik bile kıpırdamadı yüzünde. Üzerindeki gri hırkayı düzelttikten sonra kollarını göğüs hizasında bağlayıp *derdin ne* ifadesiyle bana bakmaya devam etti.

Bir kelime dahi etmeden bakıştığımız yedi saniyenin sonunda sağ elimi boğazına sardım ve içeri girip kapıyı arkamdan kapattım.

İşte her şey böyle başladı.

Boğazını asla sıkmıyordum, her ne kadar normal diye tanımlanacak biri olmasam da sınırlarımı biliyordum. Gerçi evine zorla girerek bazı sınırları fazlasıyla ihlal etmiş olabilirdim ama konu bu değildi. Nihayetinde bunu bir amaç uğruna yapıyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kızın bakışları bir an olsun değişmedi, hâlâ aynı ifadesizlikle bana bakıyordu. Sanki hamle yapmak için canını yakmamı bekliyordu. En sonunda bu durumdan bıkmış olacaktı ki elini havaya kaldırdı ve bana yumruk atabileceği bir fırsatı varken o, boğazını tutan kolumu sımsıkı kavramayı seçti.

Kısa süreli şaşkınlığımdan yararlanarak kafasını hızlıca geriye çekti ve zaten emaneten orada duran parmaklarım boynundan ayrıldı. Kahveye kaçan turuncu saçları gözünün önüne geldiğinde gayet umursamaz bir tavırla onları kulağının arkasına sıkıştırdı.

Sıktığım yumruğumu havaya kaldırırken amacım ona vurmak değildi. Sadece neler yapabileceğini ölçmeye çalışıyordum.

Yumruğumu ona ulaşamadan yakalayıp avucunun içine hapsetti. İnce bileklerindeki güç karşısında afalladım. Aslında vücudu çelimsiz durmuyordu, yalnızca tükenmiş bir hâlde gibiydi. Buna rağmen orantılı bir gücü vardı. Hareketleri kontrollüydü. Bir hamle daha yapmak isteyip saçlarını hafif bir şekilde tuttuğumda hiç beklemeden tekmesini dizime geçirdi. Oldukça sert bir tekmeydi. Bir insanın kolayca dengesini bile bozabilirdi, tabii eğer karşısındaki kişi ben olmasaydım.

Omzunu tutup onu benden uzaklaşması için ittirdim fakat o beklemediğim bir şeyi yaparak kolumu yakaladı ve bana daha çok yaklaştı. Muhtemelen sol kroşesini burnuma indirmeyi planlıyordu. Buna izin vermeyeceğimin farkında bile değildi.

Önce sağ kolunu kavrayan elime, sonra gözlerime baktı. Sabırla yapacağı hamleyi bekliyordum, o ise dört saniye daha kilitledi bakışlarımızı. Başını başıma biraz daha yaklaştırdı.

Yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı...

Aramızda bir karışlık mesafe varken bal rengi gözlerini gözlerimden çekmeden yüzüme doğru yavaşça üfledi nefesini.

Dudakları yukarı kıvrıldı ve ben ne olduğuna anlam veremeden yumruğunu havaya kaldırdı.

Sol kroşesini suratıma geçirdi.

Başparmağımı dudağımın kenarına bastırırken ona belli etmesem de içten içe keyiflenmiştim. Sıradaki hedefi karnım olduğunda onu gafil avladım. Kolunu kavrayıp sırtına büktüm ve yüzü duvara dönecek şekilde ittim. Gövdesi duvara yaslanmış vaziyetteyken kolundaki baskımı azaltmıyordum fakat iki adım uzağında duruyordum. Kişisel alanını daha fazla ihlal etmeye hakkım yoktu, evine zorla girerek yeterince ihlal etmiştim zaten.

"Kimsin sen?"

Sesini ilk duyuşumdu bu. Sırtı bana dönük olduğu için beni göremeyecekti ama yine de rolümü bozmadım ve ukala bir şekilde gülümsedim. "Öylesine biri."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eğer isterse anında benden kurtulabileceği kadar gevşettim kolunda duran elimi. Tepkilerini gözlemlemem gerekiyordu. Hareket etmeden beklemeyi seçmesi ise her an tetikte olmaya zorluyordu beni. "Beni öldürecek misin?" Gözlerinde bir gram bile korku yoktu, aksine oldukça tok bir sesle sormuştu bunu. Cesaretinin sınırlarını keşfetmek için sabırsızlanıyordum.

"Öldürmeli miyim?"

"Başına bela olmamı istemiyorsan evet, öldürmelisin."

"Yoksa?" diye sordum alaycı bir tavırla.

"Eğer elinden kurtulursam yakalanmama ihtimalin hiç yok. Eşkâlini zihnimin en orta yerine kazıdım. Mutlaka bulurum seni, bence bu riski göze almak istemezsin."

Tam da bu yüzden buradaydım.

Bunca planımın sebebi zaten buydu. Onun stres altındayken nasıl davrandığını ve herkesin övgüyle bahsettiği görsel zekâsını bizzat kendi gözlerimle görmekti niyetim. Bu sebeple de oyunumu sürdürmeye devam ettim. "Fazla iddialısın…"

Omuzlarını silkti. "Boyun 1,85 olmalı. Sarıya yakın, açık kumral saçların var. Şu an karışık gözükseler de normalde hafif dalgalılar. Alnın geniş, kaşların oldukça düzgün. Kirpiklerin gereğinden fazla uzun, elmacık kemiklerin belirgin. Kemikli yüz hatlarına sahipsin. Çene hattın oldukça keskin. Burnunun kavisi biraz yamuk. Tabii bu az önce sana yumruk attığım için olmuş olabilir." Gülmeye başladı. "Elim serttir, umarım kusura bakmazsın."

Evine zorla giren bir adamla dalga geçecek kadar umursamaz bir karaktere sahip oluşu dikkatimi çekti. Öyle bir havası vardı ki tam şu an dünya yansa muhtemelen umurunda olmazdı.

"Dudağının kenarında yeni oluşmuş bir yara var. Onu da ben yaptım," dedi gülmeyi bırakmadan. Sonra boğazını temizleyip bana beni anlatmaya devam etti. "Birkaç gündür uyumuyorsun, göz altı torbaların şişmiş ve bu gözlerinin mavisini iyice ön plana çıkarmış. Alnınla saç bitiminin arasında küçük bir benin var. Ayrıca sağ gözünün kenarında da bir tane bulunuyor. Bu arada sol gözünde sağ gözüne oranla daha fazla kirpik olduğunu söylemiş miydim?"

Gördüğü tek hâlim, kendini benden korumaya çalıştığı andı. Panik anındaydı ama şimdi sırtı bana doğru dönükken yüzüme bakan birinin bile fark edemeyeceği detayları bir bir sayıyordu. Benim bile sol gözümdeki kirpiklerin daha yoğun olduğundan haberim yoktu.

Bana bir aynaya bakıyormuşum gibi hissettiriyordu.

"Boynunda iki damarının izi belli oluyor. Sinirlendiğin zaman şiştiklerine eminim. Ayrıca gözlerinin kenarlarındaki damarların da belirgin. Sürekli tıraş oluyorsun ama son seferinde sağ yanağına küçük bir jilet kesiği bırakmışsın. Bence sakal yakışır sana, yüz yapın buna müsait."

Abartıldığı kadar vardı, hatta belki de daha fazlasıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kendimi kandırıyordum. O benim istediğim her şeydi.

Dikkatimi dağıtmanın umuduyla mı, yoksa yalnızca canı bunu istediği için mi bilmesem de ben onu tutarken konuşmaya devam etti. "Altında siyah kumaş pantolon var. Üzerindeki beyaz gömleğin düğmelerini açarak kendine serseri bir görünüm vermeye çalışmışsın. Normalde böyle olmadığına eminim. Nedenini bilmiyorum ama beni kandırmaya çalışıyorsun."

Yüzüme memnun bir gülümseme yerleşti. Daha fazlası olamaz sandığım anda bana daha fazlasını sunmuştu.

"Bir saniye..." Nefesini hızlı bir şekilde verdi. "Amacın bana zarar vermek değil. Fırsatın olmasına rağmen yapmıyorsun. Hiçbir şekilde canımı acıtmadın. Çok mu saygılısın, yoksa her kime çalışıyorsan bana bir zarar gelmemesi konusunda uyarıldın mı?" Cevap vermedim fakat gülümsemem genişledi. "Yapılı bir vücudun var. Pantolonunun kemerinin sağ tarafı sol tarafına göre biraz daha genişlemiş. Sen sağlaksın ve şu an yanında olmasa da normalde orada silah taşıyorsun."

Her şeyi geçtim de bunu nasıl fark etmişti?

"Üstelik beni kelepçeleyecek gibi tutuyorsun." Başı duvara yaslıydı, kollarını belinde sabitlemiştim. Haklıydı, onu birazdan zorla ekip arabasına bindirip karakola götürecek gibi duruyordum. "Sen polissin!" dedi şaşkınlıkla. Ardından hızlı bir hamleyle elimden kurtulup sırtını duvara yasladı ve öfke saçan bakışlarını bana çevirdi. "Ne oluyor burada?" diye sorduğunda alev alan gözleri, birazdan üstüme atlayıp kemiklerim kırılana kadar beni yumruklayacakmış hissiyatı veriyordu.

Daha fazla uzatmanın bir anlamı yoktu. Arka cebimden cüzdanımı çıkarıp kimliğimi ona gösterdim. "Görkem Duman."

Bu onun için hiçbir şey ifade etmediğinden hafifçe kaşlarını çattı. "Deli misin sen? Bence bir an önce kaybol gözümün önünden, yoksa birazdan silahımı kapıp şarjörü üzerine boşaltacağım!"

Kolay olmamıştı ama sonunda karşılaşmıştık. Amirlerinin adından övgüyle bahsettiği, bir gördüğünü bir daha asla unutmayan, görsel zekâsının en üst seviyede olduğu iddia edilen ve benim de az önce bunu teyit ettiğim Asya Yağmur Tunçbilek...

"Beni öldürme isteğini bir kenara bırakabilirsen seninle konuşmam gereken konular var."

Hırkasının kollarını dirseklerine kadar sıyırırken vereceği cevabı düşünüyor olmalıydı. Elini burnuna götürdükten sonra alnını kırıştırdı. Ne olduğunu anlamak için ona biraz yaklaştığımda burnunun kanamaya başladığını fark ettim. Elini duvara yaslayıp gözlerini arkamdaki duvara dikti. Bir an orada birinin olduğunu sanıp arkamı döndüm. Kimse yoktu. Şüpheli bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Bu sefer bir oyunun içinde olan kişi ben miydim?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Benimle gel," dedikten sonra sol tarafımızdaki kapıya yönelip sarsak adımlarla salon olduğunu anladığım yere giriş yaptı. Hemen arkasından ilerliyor ve endişeyle ona bakıyordum. Birden yürümeyi bırakınca sırtı göğsüme çarptı. Yavaşça bana doğru döndüğünde gözlerine bir sis perdesinin çöktüğünü fark ettim. "Yapacağımız konuşma biraz bekleyebilir mi?"

Burnunun üzerinde duran eline ise biraz kan bulaşmıştı. "Sen iyi misin?"

"Ben..." Nefes alışı hızlanmıştı ve bacakları titriyordu. Arkama doğru baktı. Yeniden "Ben," dedi ama yine duraksadı. Şimdi az öncekinin aksine nefes alamıyordu.

"Sakin ol," diye fısıldadım. "Kimse yok orada. Sadece ben varım. Seni bu kadar korkutan şey ben miyim? Neler olduğunu açıklayabilirim. Korkmana gerek yok."

"Hayır!" Bir eliyle omzuma tutundu. Göz bebekleri büyümüştü. Kolumu sıkan parmakları derime saplanırken ayakta durmakta zorlanıyor gibiydi.

Bununla karşılaşmak planlarımın arasında yoktu. Panik yapmak yerine onu belinden hafifçe ittirerek koltuğa doğru yönlendirip oturmasını sağladım. Sehpanın üzerinde duran peçeteyi ona uzattım. Peçeteyi burnuna bastırdığında, "Sesime odaklan," dedim yumuşak bir ses tonuyla. Bir şekilde sakinleştirmeliydim bu kızı, yoksa vicdan azabı çekmeye başlayacaktım. "Hiçbir şeyi düşünme. Burada kimse yok, tamam mı? Sadece ben varım. Sana zarar vermek için gelmedim."

Yavaşça başını salladı. "Bana zarar vereceğinden şüphelenmiş olsaydım inan bana ölmüş olurdun."

Öz güveni gülmeme sebep olurken bir dizimi kırarak yere çöktüm. Normalde kriz gibi durumlarda karşımdaki kişiye temas ederek güven vermeye çalışırdım fakat bulunduğumuz durumda bu hareketim ters bir etkiye neden olabileceği için bunu yapmadım. "Yöntemim çok yanlıştı biliyorum ama tekrar ediyorum, amacım sana zarar vermek değil. Böyle bir şeyi asla yapmam."

Aslında korkmuş gibi durmuyordu. Üstelik beni gördüğünde endişelenmemişti bile. Sakinliğini bir şekilde korumayı başarmıştı. Peki şimdi olanlar da neyin nesiydi?

Ona bir şeyi hatırlatmış olmalıydım. Belki de bir travmasını tetiklemiştim.

Peçeteyi burnundan uzaklaştırdı ve kanamanın durmuş olduğunu gördüm. Bakışları bir tuşa basılmış gibi normale döndü, nefesi düzeldi ve peçeteyi buruşturup sehpanın üzerine fırlattı. "Benimle ne konuşacaktın?" diye sordu gayet normal bir şekilde.

"Az önce ne yaşandı?"

Hiçbir şey olmamış gibi davranmayacaktı, değil mi?

"Önemi yok."

Üstelemek istemedim. Bana yabancıydı, bu yüzden kendini bana açması beklenemezdi. Ama teklifimi kabul ederse bunu bilmem şarttı. Evet dediği

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

an, onun en ufak sorunu bile benim en büyük derdim olacaktı. "İyi olduğuna emin misin?"

"İyiyim ben, tamam mı? Ne söyleyeceksen söyle. Sonra da zorla girdiğin evimden defolup git!"

"Evine zorla girmedim, bana kapıyı sen açtın." Konuşmadı ama gözleri, zihninden geçenleri bana aktardı. *Konumuz bu mu* der gibi bakmıştı. Ben de onu daha fazla oyalamak istemeyip doğrudan konuya girdim. "Gideceğim ama senin de benimle gelmen gerekiyor."

"Tamam."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Bu kadar çabuk kabul etmesini beklemiyordum. Nedenini bile sormadan öylece benimle gelecek miydi yani? Neyi nasıl anlatacağıma dair ön hazırlık yapıp gelmiştim, hepsi boşa mı gidecekti? Ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. "Üzerimi değiştirip geliyorum," dedikten sonra gözden kayboldu.

Yalnızca on saniye geçmişti ki namlusu bana dönük olan bir silahla geri geldi. "Oradan bakınca salağa mı benziyorum?" diye sordu sertçe. "Kimsin sen? Gerçek adın ne?"

Gülümsedim. Bu gerçekten hoşuma gitmişti.

"Ayağa kalk!" Bana doğru bir adım attı. "Eğer hemen bana bir açıklama yapmazsan ilk kurşunu bacağına yiyeceksin. Yaptıklarını anlattığımda kimse seni neden vurduğumu sorgulamaz bile."

"Ben hiçbir şey yapmadım."

Sinirlenmedi, tam aksine oldukça sakin bir sesle cevapladı beni. "Her gün tanımadığın insanların evlerine girip boğazlarına mı sarılıyorsun sen?"

Bir şeyler söylemezsem gerçekten bacağıma bir kurşun saplanacaktı. "Adım Görkem Duman. Organize Suçlarla Mücadele Bürosuna bağlı Analiz ekibinde çalışıyorum. İsmimi daha önce duymamışsındır ama amirimiz Necip Ulaç'ı duymuşsundur. Seni ekibimle tanıştırmak istiyorum ve bu yüzden buraya kadar geldim. Artık o silahı aramızdan çeksen mi acaba? Uyarmak gibi olmasın ama kuvvetli reflekslerim vardır. Yapmıyor olmam, o silahı sen gözünü açıp kapayıncaya kadar elinden alamayacağım anlamına gelmez."

"Necip Amir mi?" diye sordu bariz bir şaşkınlıkla. Meslektaşlarım arasında ona hayran olmayan birini bulmak imkânsızdı. Silahını indirip gözlerini bana dikti. "Analizci misin?"

Gömleğimin kol düğmesini açarak bileğimi ortaya çıkardım. Gözleri bileğime bağlı lacivert ipe kaydığında istediği cevabı almıştı.

"Bir süredir işten uzak olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum fakat amirinle bizzat ben konuştum, Göreve dönmende hiçbir sakınca görmediğini belirtti. Seni zorlamak gibi bir niyetim yok. İstersen teklifi tam şu an reddedebilirsin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Edemezdi. Etmemeliydi. Bu anı ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilmiyordu

"Gidelim," dedi başını dikleştirerek. Daha sonra üzerindeki gündelik kıyafetlere baktı. "Resmî bir görüşme mi yapılacak?"

Az daha kahkaha atacaktım. "Seni eşofman takımlarıyla karşılayacaklar."

Özel bir ekip olduğumuzdan ve karakol yerine ev ortamında işlerimizi yürüttüğümüzden dolayı Analizciler olarak fazlasıyla rahatımıza düşkündük. Üstelik dört erkek bir arada yaşıyorduk. Bu sebeple özel hayatımızda ciddiyete çok uzaktık. Bu iş görüşmesi de evimizde yapılacağı için resmî bir çabaya girişmemiştik. Bizim için sadece bir tanışmadan ibaretti fakat ne olursa olsun ben onu da bir Analizci olarak aramızda görme vaktinin geldiğinden emindim. Zaten böyle düşünmeseydim onu evimize götürmezdim.

"Nedense sana hiç güvenmedim."

Memnuniyetle gülümsedim. Hâlâ bana karşı temkinli olması şüpheci kişiliğini ön plana çıkarıyordu. "Gelecek misin, gelmeyecek misin?" diye sordum meydan okurcasına. Bana güvenmemiş olsa da yapacağım teklifi merak ettiği için itiraz etmeden peşime takılacaktı.

Nitekim öyle de oldu. Eliyle salonun kapısını işaret ettiğinde, "Çıkalım," dedi sadece. Ben de onu takip ettim. Sanki evde yalnız kalmak istemiyormuş gibi hızlı adımlarla önüme geçti ve sokağa ilk çıkan o oldu.

Bu kızda bir tuhaflık vardı.

Saatine diktiği gözlerini on dört saniye boyunca oradan çekmedi. Saniye ibresinin hareketlerini gözleriyle takip ediyordu. On beşinci saniyede bakışlarını gökyüzüne çevirip gözlerini kapattı. Güneşin etkisiyle parlayan turuncu saçları rüzgârda savrulurken rahatlamak ister gibi derin bir nefes aldı. "Orada dikilmeye devam mı edeceksin, yoksa arabanın kapılarını açacak mısın?"

Sesiyle kendime geldim ve anahtarıma uzanıp açma tuşuna bastıktan sonra şoför koltuğuna doğru ilerledim.

"Gideceğimiz yer uzak mı?" Bakışlarını doğrudan bana dikmesinden rahatsız olmuştum. Her an yüzümde benim bile fark etmediğim bir detay bulacakmış gibiydi.

Arabayı çalıştırırken bir yandan da sorusunu cevapladım. "Normalde otuz yedi dakika sürüyor fakat kırk bir dakikada varacağımızı tahmin ediyorum."

"Neden?" diye sordu gözlerini benden ayırmadan.

"Yol durumunu ve trafik ışıklarında bekleyeceğimiz süreyi hesaba kattım."

"9 kere 187?"

"1683," dedim hiç duraksamadan.

Neden bu soruyu sorduğunu bile düşünmemiştim. Sonuca fazla odaklı bir insan olmuştum her zaman.

Ona baktığımda dudağının sol kenarının yukarı kıvrıldığını gördüm. "Matematikçi misin sen? Yeteneğin bu mu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerimi tekrar yola çevirirken gülümsedim. "Evet."

"2049 bölü 11?"

"186,27," İki saniyeliğine duraksadığımda kaşlarım çatıldı. "272727 diye devam eder."

"Hesap makinesi gibisin."

Bu sık sık duyduğum bir cümleydi. Genelde insanlar bu yüzden bana ruh hastası gözüyle bakıyorlardı ki bunu inkâr etmiyordum ama matematik benim için bir tutkuydu. Hatta takıntı derecesinde olduğu için psikolojik desteğe ihtiyaç duyduğumu düşünenler bile olmuştu. Herkesin dünyasında kendine ait yapı taşları bulunuyordu, benimki de sayılardı işte.

"Sen de fotoğraf makinesi gibisin," dedim yoldan ayırdığım gözlerimi ona çevirerek. Gözlerim ben istemesem de sürekli ona dönüyordu. Sanırım onun beni ezberleyişi gibi ben de onun yüzünü ezberleyerek şartları eşitlemek istiyordum.

"Olabilir." Koltukta iyice geriye yaslandı. Ben yola bakıyorken bütün dikkatiyle beni izliyordu fakat ona döndüğümde dikkatini başka bir şeye veriyordu.

"Evdeyken olanlar... Bir çeşit sinir krizi miydi?"

"Sayılır..."

Verdiği tek kelimelik cevap, konu hakkında konuşmak istemediğini net bir şekilde ifade ediyordu. "Bu tür krizlerde insanlar genellikle ağlamaya meyilli olurlar. Gözyaşı, kriz anında vücudunun verdiği bir tepkidir aslında. Sen böyle bir durum yaşamadın, hatta gözlerin bile dolmadı."

"Beni analiz mi ediyorsun?" diye sordu şüpheyle.

"Evet," dedim. "Yapmadan duramıyorum, huyum kurusun."

Gülümser gibi oldu fakat çok geçmeden dudakları tekrar düz bir çizgi hâlini aldı.

"Sorulardan kaçıyorsun. Cevaplardan kaçıyorsun. Bunun sebebi korku değil, başka bir şey var." Duraksayıp gözlerindeki ifadeyi yorumlamaya çalıştım. Bakışları ruhsuzdu, hâlâ beni ilk gördüğü zamandaki gibi bakıyordu. Belki de o her şeye böyle bakıyordu. "Sende bir sonbahar seziyorum."

Alaycılıktan uzak, içten bir gülümseme yerleşti dudaklarına bu defa. Gülümsemesini ilk kez bu kadar yakından görüyordum. "Matematiğin yanında edebiyatla da mı ilgileniyorsun?"

"Beni boş ver de sen yine kaçıyorsun, 13 Numara."

"Ohoo... Böyle her şeyi anlayacaksan seninle çok işimiz var, Duman."

Aramızdaki iletişim yavaş ilerliyordu fakat en azından soru sorarak konuyu değiştirme çabasından vazgeçmişti. "Ne düşünüyorsun hakkımda?"

Cevabı gerçekten merak ettiğini hissettim. "Dürüst mü olayım?"

"Her zaman," diye yanıtladı beni.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Garipsin." Yol ayrımından sağa saptım. "Yakın zamanda ağır bir olay yaşadığını biliyorum. Merak etme, bu konuyu sen istemediğin sürece açmayacağım. Sadece gözlemlerimi söyleyerek devam edeceğim konuşmaya. Çok kırılmışsın, çok ağlamışsın. Burnunun kanadığı o küçük kriz anında gözyaşı dökmemenin sebebi budur belki de. Öyle çok ağlamışsın ki artık başka bir şey için gözyaşı dökmek saçma geliyor sana."

Söylediklerimin doğruluğundan emin olmak için başımı ona çevirdim. Ellerini kucağında birleştirmişti, gözleri ise kolundaki saatteydi. Doğru yolda ilerlediğimden emin olmuştum böylelikle.

"Üzerinde hep bir tedirginlik var. Hatta takip ediliyormuş gibi hissediyorsun. Sürekli etrafını kontrol etmen de bu yüzden." Derin bir nefes aldım. Onun hakkındaki çıkarımlarım bitmemişti ama cümleleri aklımda birleştiremiyordum. Bu yüzden önümdeki araçların plakalarına odaklandım. Gördüğüm sayıları toplamaya, çarpmaya başladım. Zihnimde o sayılarla kurduğum denklemi çözerken tekrar söze girdim. "Sorulardan, cevaplardan kaçıyorsun. Dünyadan kaçıp içine kapanmışsın."

"İçim tenha değil diye dışıma kapandım hep."

"Emre Aydın," dedim gülümseyerek. "Yalanım yok, hiç hâlim yok diye devam eder şarkı. Senin de hâlin kalmamış gibi. Bir yanın eksik gibi." Durdum, denklemimi çözdüğümde iki sonuca da ulaşmıştım. "İçin çok kalabalık, kendi içinde sana yer kalmamış."

"Tamam, bu kadarı yeterli. Neden size Analizci dediklerini anladım. Diğerleri de böyle mi?"

"Herkesin uzman olduğu farklı bir alan var ama evet, hepimizin ortak noktası analiz."

"Anladım."

"Gerildiğin zaman kaşlarının ortasındaki çukur belirginleşiyor. Bir inanışa göre o çukur ne kadar derinse insanın acıları da o kadar derin olurmuş. Çok mu acı çektin sen?"

Cevabı biliyordum, sadece ondan duymak istemiştim. Bazen bazı şeyleri sesli dile getirmek gerekirdi. İnsan, her şeyden önce kendine itiraf edebilmeliydi.

"Evet." Sesinde söyleyemediği sözcükler saklıydı. "Bu kadar iyi bir gözlemci olman sinirimi bozmaya başladı."

"Mesela ten rengin çok beyaz olduğu için damarların da çok belirgin. Özellikle bileğinle dirseğinin arasındaki damarlar strese girdiğinde yemyeşil yollara dönüşüyorlar. Bunun farkındasın, az önce ellerinle oynaman da bundan kaynaklanıyordu. Psikolojik olarak kendini rahatsız hissettin. Bunu da gözlemledim ama bak, söylemiyorum."

Cümlemi gülerek bitirdiğimde ifadesiz gözleri gitmiş, yerini şaşkınlık dolu bir bakış almıştı. "İyi ki söylemedin. Bir de söyleseydin neler olurdu acaba?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sen sol gözümde sağ gözüme oranla daha fazla kirpik olduğunu söylerken iyiydi."

"Merak etme, çok fark yok. Benim dışımda kimsenin dikkatini çekmez bile."

"Yirmi sekiz yıldır benim bile dikkatimi çekmemişti."

"Sen kurduğun her cümleye sayı sıkıştırıyor musun hep böyle?" diye sorduğunda gülümsemeden edemedim.

"Galiba evet..."

Yolun geri kalanında yeni tanışan iki yabancının arasında oluşacak türden gergin bir sessizlik eşlik etti bize. Derin düşüncelere dalmış gibiydi, ben de onu bölmek istememiştim. Oturduğumuz sitenin girişindeki marketin önünde arabayı durdurdum. "Bir şeyler almam lazım, istersen burada kal."

"Ben de gelirim seninle," dedikten sonra arabadan indi. Etraftaki evlere bakarken nutku tutulmuş gibiydi. "Benim bildiğim sitelerde apartmanlar oluyor, bunlar villa resmen."

Bu site müstakil evlerden oluşan, hani şu reklamlarda ballandıra ballandıra anlatılan sitelerdendi.

Kız gözlerini evlerden ayırıp ellerine çevirdiğinde yüzü yavaş yavaş solgunlaştı. Gözleri iri iri açılırken başını kaldırıp bana baktı. Nefes alışları hızlandığında yine bir krizin eşiğinde olduğunu fark ettim. Bu defa temastan kaçınmadım, elimi sağ omzuna koydum. İrkilerek omzunu silkti ve temasımdan kaçındı. "İyi misin?" diye sordum iyi olmadığını bile bile.

"Burnum kanıyor mu?"

"Hayır."

"Peki ellerim?"

"Hayır. Ellerinde kan olduğunu mu düşünüyorsun?" Sesimi yumuşak tutmaya çabalasam da endişeli çıkıyordu. İki hafta, kendine gelebilmek için uzun bir süreydi aslında ama onunki gibi bir durum yaşadığında hiçbir süre seni tam anlamıyla kendine getirmek için yeterli olamazdı.

"Sana bir şey soracağım." Derin bir nefes aldı. "Kan kokusu nasıl geçer?"

"Geçmez ki. Biz hep kan kokarız." Birkaç saniyelik sessizliğinin ardından hâlâ kafasında dönüp duran soru işaretleri olduğu fikrine kapıldım. "Sana sorunun cevabını veremem ama buna alışmayı öğretebilirim."

"Akıl sağlığımın yerinde olmadığını düşünüyorsun," diye hiç de yanlış olmayan bir tespitte bulundu. Tam olarak böyle ifade edemezdim ama bir tuhaflık olduğu kesindi. Sorun yoktu, zaten normal insanlar ilgimi çekmezdi. "Değil zaten," dediğinde iyice şaşırmıştım. Böyle durumların genelde inkâr edilmesi gerekirdi. "Her neyse. Burada böyle dikilmeye devam edecek miyiz?"

"Etmeyelim," dedim ama markete girmek için herhangi bir harekette bulunmadım. Onu arkamda bırakmak istemiyordum.

"Ee yürümüyorsun," dedi gülerek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cümlesini algılamam iki saniye sürdü. "Yürümüyorum," dediğimde ise daha çok güldü.

"Düşünme yetini kaybettin galiba. İyi ki akıl sağlığımız yerinde değil dedik, hemen bir şoka girdin. İlk defa mı deli görüyorsun?"

"Yok, ilk değil. Hatta sık sık görüyorum." Yaşadığım evde dört tane deli vardı. Evet, ben de dahildim bu kategoriye...

Önce onun adım atmasını bekledim. Ardından birlikte markete giriş yaptık. Hiç oyalanmadan çikolataların olduğu bölüme ilerledim. Her zaman olduğu gibi bir paket bitter, iki paket Antep fıstıklı ve bir paket de karamelli çikolata aldıktan sonra ona döndüm. "Sen nasıl seversin?"

Dalgın dalgın yere bakarken birden gözlerini bana çevirdiğinde kaşlarının ortasındaki çukur belirginleşti. Sanırım tanıştığım en donuk kişilikti. Biri gelip içindeki tüm hisleri vakumla çekmiş gibiydi. "Hımm?"

"Çikolatayı diyorum, nasıl seversin?"

"Fındıklı," dedi hiç düşünmeden. Sonra kaşlarını çattı. "Niye sordun ki?"

Acaba çikolata reyonunda olduğumuzun farkında mıydı? "Can sıkıntısı. Öyle işim gücüm yok, çikolatayı nasıl sevdiğini merak ettim."

Birkaç saniye suratıma boş boş baktı. Elimdeki çikolataları gördüğünde ise aydınlanma yaşıyor gibi salladı başını. "Kusura bakma, dalıyorum bazen."

"Fark ettim. Eğer teklifimi kabul edersen her şeyi uzun uzun anlatmak zorunda kalacağını biliyorsun, değil mi?"

Aslında teklifi reddetme şansını ona vereceğimden o kadar da emin değildim.

"Biliyorum."

Çikolataların olduğu bölümden ayrılıp kasaya ilerledik. Kasanın hemen yanındaki raflardan iki paket nane şekeri aldım. Kimisi sigaraya, kimisi alkole bağımlı olurdu; benim bağımlılığım da buydu.

Ödemeyi yapıp marketten ayrıldığımızda birden durdu ve sokağın sonuna doğru ilerleyen adama baktı. Yere eğilip gözlerini kıstığında şaşkınlıkla ne yaptığını anlamaya çalışıyordum. Elini alnına vurduktan sonra ayağa kalktı. "Göremedim."

"Neyi göremedin?"

"Adamın ayakkabısına yapışan sakızın rengini."

Muhtemelen adamın da o sakızdan haberi yoktu. Bunu fark etmesine mi şaşırsam yoksa rengini göremediği için üzgün olmasına mı şaşırsam bilemedim. Aynı gün içinde bu kadar şaşırmaya alışkın değildim. Onun çoğu hareketi sürprizlerle dolu ve beklenmedikti.

"Bulmam lazım." Gözlerini sımsıkı kapattı. "Takıntılıyımdır ben, bulmazsam rahat edemem. Sürekli aklıma gelir."

Bana takıntılardan bahsetmesine az daha gülecektim. Beni tanıyor olsaydı muhtemelen o da kendine gülerdi. "Adamın peşine mi takılacaksın?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır," dedi gözlerini açmadan. "Sakızın rengini gördüm, bilinçaltım bunu kaydetmiş olmalı ama anımsayamıyorum."

"Adım adım gidelim. Önce adamı hatırla. Bana onu tarif edebilir misin?"

Ben ciddi ciddi sakızın rengini hatırlaması için ona yardım mı ediyordum?

"Arkası dönük olduğu için yüzünü göremedim. Saçları siyah ve düzdü. Mavi şeritleri olan beyaz bir tişört giyiyordu. Deterjanı pek kaliteli değil galiba, şeritlerin boyası akmıştı. Beyaz, çok uçuk bir maviyi andırıyordu. Çok yüksek ihtimalle bekârdır, evli olsa eşi çamaşırları düzgün yıkardı. Beceriksiz."

Adamın yalnızca tişörtüne bakarak medeni hâlini ve kullandığı deterjanın kalitesini yorumlamasını izlerken ağzımı kapalı tutmakta zorlanıyordum.

"Siyah kot pantolon giyiyordu. Arka cebinde telefonu vardı. Çoraplarının rengi griydi. Ayakkabıları da siyahtı. Ayakkabısının tabanı da siyaha yakın bir griydi."

"Tamam, şimdi sakıza odaklan."

"Öyle *ha* deyince olmuyor o iş." Çok ciddi bir iş yapıyormuş gibi hafifçe çattı kaşlarını. "Kiremit tozu," dedi birden. "Ayakkabısının topuğunda gördüğüme eminim." Başını sola çevirdi ve sokağı hızlıca taradı. Gri çöp tenekesinin önündeki tozları görünce hemen oraya koşmaya başladı. Başımı iki yana sallayıp peşinden gittim. Büyük bir heyecanla anlatmaya girişti. "Bak, eğer sakızda da kiremit tozu olsa hatırlardım. Demek ki buradan geçtikten sonra yapışmış ayakkabısına."

Tekrar eğildi ve ördek misali yürüyerek ilerledi. Başını yere doğru eğdiğinde saçları neredeyse yere değecekti. Bir eliyle onları omzunun üzerinden geriye doğru attı ve iyice eğilip "Buldum!" dedi coşkuyla.

Muhtemelen doksan sekiz yıl boyunca çözülemeyen *Poincaré* varsayımının cevabını bulan Doktor Grigori Perelman bile bu kadar heyecanlanmamıştı.

Gerçi Perelman otuz üç sayfalık bir çözüm sunmasına rağmen bu çözümü ispatladığında gelen tepkilere karşı, *"Altı üstü bir soru çözdüm, bu kadar büyütülmesi ilginç,"* demişti. Yani onun heyecanlanmaması normal olmalıydı.

Artist herif.

"Kalıntıları görüyor musun?" Kolumdan çekerek benim de yere eğilmemi sağladı. "Bak, yeşilmiş. Hani şu naneli ama acı olan sakızlardan."

"Rahatladın mı şimdi?"

"Hem de çok. Eğer bulamasaydım kafayı yerdim."

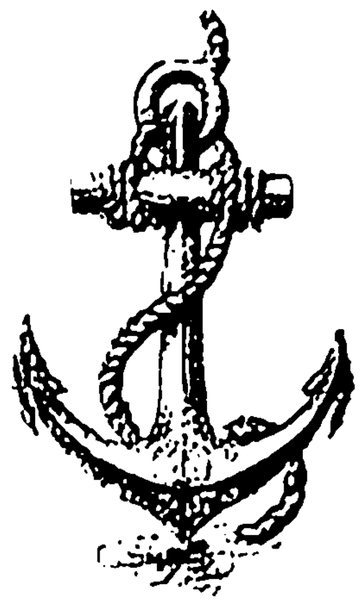
Değişik bir tip olduğunu kabul edeli çok olmuştu. Ne yapalım, bir şekilde alışacaktık.

Yoldan geçen birkaç kişi bize dik dik baktı. İşte o an bulunduğumuz durumun gerçekten dik dik bakılmaya değer olduğunu fark ettim. Yolun ortasında durmuş ve başımızı sakıza bakmak için o kadar eğmiştik ki neredeyse kafa kafaya tokuşup yere yapışacaktık.

"Gidelim mi artık?" diye sordum ayağa kalktıktan sonra elimi ona uzatarak.

Elimi tuttuğunda, "Gidelim," dedi. "Analizciler bizi bekliyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

13 NUMARA

Asya Yağmur Tunçbilek

Bitmişlik, tükenmişlik, vazgeçmişlik... Bir de zihnimin dağınıklığına inat ucu bucağı görünmeyen bir boşluk... Bunların toplamından fazlası değilim aslında.

Boşluk kadarım. Hem sonsuz hem de bir hiçten ibaret.

Kendime yetiyorken kendi evrenimde, birinin gelip kapıma dayanmasıyla başladı her şey. Sadece bununla kalmayıp bir de boğazıma çöktü.

"Geldik."

Başımı ona çevirdim hafifçe. Dirseğini direksiyona dayamış, doğrudan bana bakıyordu. Her zaman ciddiye yakın bir ifade asılıydı yüzünde. Hâlbuki kafasının içini açıp baksam milyon tane şeyle karşılaşacağıma emindim. Kendi karmaşası vardı onun da herkes gibi. Belki herkesten biraz fazla... Öyle hissediyordum sebepsizce.

Önce benim arabadan inmemi bekliyordu. Evden çıkarken de önce benim çıkmamı beklemişti, marketin önündeyken de ben harekete geçene kadar öylece durmuştu karşımda. Önceliği hep karşısındakine vermesi birilerinin arkasını kollamaya alışkın olduğundan mıydı, yoksa önündeki kişiyi rahatça gözlemleyebilme fırsatı bulmak için mi yapıyordu bunu?

Öğrenecektim...

Arabadan indiğimizde bakışlarımı etrafta gezdirmeye başladım. Sitenin en dip tarafında kalıyordu önünde durduğumuz ev. Gelirken görmüştüm, arka bahçesinde bir oyun parkı vardı. Diğer evlerden daha uzakta kalan bu evde ekip hâlinde yaşıyor olmaları da ilginçti doğrusu. Her şey neden bu kadar gizli kapaklı olmak zorundaydı ki?

Sakin ol, dedi aşina olduğum o ses. *Her şey yolunda. Sorun yok.*

"İçeri geçmeden önce sormak istediğin bir soru var mı?" diye sordu düz bir ifadeyle. Tepkilerimi ölçtüğünün farkındaydım. Daha bugün tanıştığım adamla, hiç bilmediğim bir yerdeydim. Üstelik bu adamla tanışmamız pek hoş bir şekilde olmamıştı.

Durumu kontrol altına almanın vakti geldi, Yağmur.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yok," dedim net bir şekilde. "Sorum yok. Beni sınayıp durmayı ne zaman bırakacaksın, merak ediyorum. Üzerimde psikolojik baskı kurmaya çalışıyorsun ama yemiyorum, haberin olsun..."

Güldü. "Psikoloji benim alanım değil ama biz de yapıyoruz işte bir şeyler."

Arabayı park ettiği yerin hemen arkasında ağaçlık bir alan uzanıyordu. Önümüzdeki ev ise iki katlı villa tipiydi. Krem ve siyah tonlarından oluşan bu evin giriş kapısı sağ taraftaydı, solda ise bir garaj bulunuyordu. O zaman neden arabayı garaja koymak yerine yola park etmiştik? Sorularımı arka plana atarken buraya kadar gelmeme sebep olan teklifi ön saflara getirdim. Beni ekiple tanıştırmaya getirdiğine göre iş oldukça ciddiydi, benim de onlardan biri olmama kesin gözüyle bakılıyor demekti bu.

Peki hazır mıydım? Kanın o kendine has kokusunu hayatıma bulamaya bir kez daha cesaret edebilir miydim?

"Biz hep kan kokarız." Soyadı misali duman olup zihnimi işgal etti onun marketin önündeyken bana kurduğu bu cümle.

Kaçışım yoktu. O koku beni nereye gidersem gideyim takip edecekti. O sıvı nerede olursam olayım üzerime bulaşacaktı. Ellerime baktım. Kafamın içinde bir çığlık patlak verdi. Benim sesimdi bu. Çaresizliğim gizliydi, korkularım saklanmıştı haykırışıma.

Asla yalnız bırakmayacağım seni, dedi yine. Bırakmıyordu, bırakmamalıydı. Gerçek olmadığını bilsem bile yanımda hissetmeliydim varlığını.

"Neyin var yine senin?"

"İyiyim," dedim. İnsanlar ne yalanlar söylerken benim bu küçük yalanımı kimse sorun etmezdi herhâlde.

Başını iki yana salladı. İkna olmadığının farkındaydım ama ısrar etmedi. Eve doğru adımlamaya başladığımda peşime takıldı. Ben yanında dikilirken Görkem beş defa kapıya tıklattı, benim kapımı da aynı melodiyle çalmıştı: *İki tık, tek tık, iki tık.*

Kapıda beliren adam Görkem'den birkaç santim uzun olmalıydı. Üzerinde siyah bir *sweatshirt* ile siyah bir eşofman vardı. Kapüşonunu başına geçirmişti ama saçlarının da siyah olduğunu görebiliyordum. Koyu yeşil gözleri ön plandaydı ve bakışları oldukça sertti. Ellerini ceplerine sokup derin bir nefes aldı. "Al şunları başımdan."

Görkem onun bu hâline gülümsedi. "Yine ne yaptılar?"

Bu sırada içeriden, "Yihu!" diye bir ses geldi. Ardından bu sesi, "Yiha!" diye bir ses takip etti. "Dıgıdık dıgıdık," nidaları eşliğinde bize doğru yaklaşan iki adama baktım. Daha doğrusu kuleye baktım demeliydim çünkü biri diğerinin sırtındaydı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Görkem gayet sıradan bir şekilde. Sanırım bu durum garipsenmeyecek kadar normaldi onlar için.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"*Daltonları* kovalıyoruz," dedi tepedeki kıvırcık saçlı adam. "Bu, sadık beyaz atım *Düldül*."

Düldül kahkahalarla gülerken eliyle bize kapıyı açan adamı gösterdi. "Bu da sevimli köpeğimiz *Rin Tin Tin*."

Sevimli kelimesiyle yan yana gelebilecek son kişiydi yeşil gözlü olan.

"Sen de *Red Kit*'sin o hâlde?" Kıvırcık bir an dönüp bana baktı. Yüzündeki afallamış ifade kısa bir sürede silindi ve yerine kocaman bir tebessüm yerleşti. *Red Kit*'in jenerik müziğine ait olan, "*I am a poor lonesome cowboy*,"[1] cümlesini kurmamla birlikte üstteki adam, alttaki adamın sırtından atlayıp koşarak yanıma geldi.

"Kalbim," dedi elini göğsünün sol tarafına bastırarak. "Al, senin olsun. Durma, al..." Çok uzun zaman sonra böyle içten güldüğümde sesim bana bile yabancı gelmişti. Yeşil gözlü adam başını öne eğip hızlı adımlarla içeri doğru ilerlerken Düldül de sırtını duvara yaslamış, bizi izliyordu. Görkem ise bana uzaylı görmüş gibi bakıyordu.

"Seninle gün batımına atımızı sürelim. Gölgemizden hızlı silah çekelim. İşte, saçımı siyaha boyatayım." Büyük coşkuyla söylediği bu sözler karşısında gülümsememe engel olamıyordum. "Beyler!" diye bağırdı ismini bile bilmediğim adam. "Bu kovboy artık yalnız değil."

"Arda, üzgünüm ama henüz teklifi kabul etmedi."

"Çünkü henüz bana bir teklif sunulmadı," diye cevap verdim Görkem'e. Ekiple tanışmaya gelmiştim ama henüz aralarına katılıp katılmayacağımın belli olmaması da ayrı bir ironiydi.

"Sunarız," dedi Düldül.

"Eğer kabul etmezsen Daltonlar saldırsın sana!" Adının Arda olduğunu öğrendiğim kişi bunu bir beddua gibi dile getirmişti.

"İçeri geçelim," dedi Kumral, bir elini öne doğru uzatarak geçmemi işaret ederken. Başımla onaylayıp gösterdiği yöne doğru ilerlediğimde ağırlıklı olarak koyu renklerin baskın olduğu bir salonla karşılaştım. Bu odayı yeşil gözlü adamın dekore ettiğine yemin edebilirdim. Siyah televizyon ünitesinin hemen yanındaki sehpada oyun konsolu bulunuyordu. İki tane üçlü ve iki tane tekli koltuk koyu lacivertti.

Beni asıl şaşırtan şey salonun ortasındaki sandalyeler oldu. Bir sandalyenin etrafına dört sandalye yerleştirerek yarım daire oluşturmuşlardı. Sanırım ortadaki sandalyeye ben oturmalıydım. Kaderime boyun eğip televizyon ünitesinin önünde duran sandalyeye geçtiğimde dördü sırayla karşıma dizildi. En sağda Arda, ortada Düldül ve Görkem, en solda ise yeşil gözlü olan oturuyordu. Psikolojik bir testin içine çekilmiştim yeniden. Bu defa dördü birden üzerime gelip beni sıkıştırmaya çalışacaktı.

---

[1] İng. Ben yalnız ve yoksul bir kovboyum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Neyin içine düştüğümü sorgulayamayacak kadar bitkindim. Yalnızca onlara ayak uydurmaya çalışıyordum.

"Bir saniye bir saniye..." Arda heyecanla ellerini havaya kaldırdı. "Görkem'in dudağı patlamış ve ben bunu yeni fark ediyorum. Bir şok geçirmem gerekiyor, durun."

"Liderimin ultra gelişmiş reflekslerini devre dışı bırakmayı başarmış olmalı Asya," dedi Düldül alttan alttan gülerken. Aslında tam olarak bunu yaptığım söylenemezdi. Sağ gösterip sol vurmuştum sadece. Görkem ona doğrudan yumruk atmamı bekliyordu, oysaki ben önce onun dibine kadar girip dikkatini dağıtmayı planlamıştım.

"Konumuz ben değilim," dedi Görkem hafifçe öksürdükten sonra. Yine o ciddi tavrına büründü. "Televizyon ünitesinde kaç kitap vardı?" Bu beni sınamaktan çok, arkadaşlarına yeteneğimi kanıtlama çabası gibiydi.

Gözlerimi kırptığım an salona ilk girdiğim zamana geri döndüm. Televizyon ünitesini gözümün önüne gelince önce ciltlerin renklerine odaklandım; yeşil, koyu yeşil, siyah, siyah, lacivert... Bütün renkleri sıraya dizdikten sonrası çok daha kolaydı. Resmin tamamı gözümün önünde belirmişti böylece. "On iki tane. Yedi tanesi üst rafta. İsimlerini saymamı ister misiniz?"

"Tutun beni," dedi Arda gözlerini irice açarak. "Düşüyorum."

Düldül gülümsedi ve gözlerini benimkilere dikti. "Sol yumruğunu sıktın. Yapılan araştırmalara göre bir şeyi hatırlamak istediğimizde sol yumruğumuzu sıkmanın beyin fonksiyonlarına olumlu etkide bulunduğu söyleniyor. Bazı vücut hareketlerinin beynin işleyişini geçici olarak değiştirebildiğini biliyor muydun?"

"Sana psikoloji benim alanım değil demiştim ya, işte karşında bu alanın uzmanı duruyor," dedi Görkem.

"Can Günay," diyerek kendini tanıttı Düldül. Sanırım artık ona Düldül demeyi bırakmalıydım.

"Ona *Three P* de diyebilirsin. Psikopat, psikolog, polis..." Arda hep gülüyordu ve bu bana birini hatırlatıyordu. "Ne diyebilirim ki? Can havalı biri. Benim ismim de Arda Gökmen ve şimdi sana çok önemli bir soru soracağım." Elini sarı saçlarının arasından geçirdi ve derin bir nefes aldı. "Edison mu, Tesla mı?"

"Tesla," dedim anında. Ancak birkaç saniye sonra bu soruyu durduk yere neden sorduğunu düşünmeye başlayabildim.

Arda'nın kahverengi gözleri ışıl ışıl oldu, hayranlık kapladı bakışlarını. "Bundan sonra dünya ahiret kardeşiz seninle, haberin olsun."

Can gülerek açıklamaya başladı. "Görüp görebileceğin en büyük Tesla fanı duruyor karşında. Ayrıca Edison'u hiç sevmez."

"Hiç sevmez de ne demek? Nefret ederim. Tesla gelmiş geçmiş en zeki adamdır. Aksini iddia eden etmesin bir zahmet."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Senin ilgi alanın da fizik mi?"

Onaylarcasına salladı başını. "Evet ama sadece fizik değil. Kimya ve biyoloji de dahil. Formüller, karışımlar, insan fizyolojisi, icatlar, mucitler, abuk sabuk bir sürü bilgiler..."

"Tamam, hepsini saymaya kalkarsan sabaha kadar sürer," diyerek onun lafını kesti Görkem. "Kısaca senin bizim ayaklı ansiklopedimiz olduğunu bilse yeter."

Hâlâ tek bir kelime etmemiş olan kapüşonlu adama baktım. "Senin adın ne?"

"Kaya." Gözlerini hafifçe kıstı. "Kaya Eroğlu."

"O bir hacker," dedi Görkem. "Ayrıca şifreli her nesne, kablolu her obje, kilitli her kapı ondan sorulur. Bir nevi bizim anahtarımızdır."

"Bir illegallik sezdim."

Kaya gülümsedi. Buna şaşırdım çünkü onun bir heykel olduğunu düşünmeye başlamıştım. Görkem, "Biz illegal sayılırız zaten," dediğinde şaşkınlığım üç katına çıktı. "Emniyetle en az bağlantısı olan ekip bizimki diyebiliriz. Bizden sadece sonuç beklerler. Sonuca varana kadar ne yaptığımızla pek ilgilenmezler."

"Ajan gibi düşün," dedi Arda. "Hesap vermemiz gereken tek kişi Necip Amir'dir. Hocamız, şefimiz, baş tacımızdır."

"Hedefe çıkan her yol mübahtır bizim için," diye ekledi Can. "İşin içine girmeye karar verirsen ne demek istediğimi anlarsın."

"Teklifi etsen mi artık Görkem? Benim kalbim daha fazla dayanmayacak çünkü. Lütfen kabul et, yoksa sonsuza kadar yalnız kovboy olarak kalacağım."

"Tam olarak ne iş yaptığınız hakkında fikrim yok. Sizi duydum, evet, meslektaşlarım arasında Lacivert İplileri bilmeyen yoktur zaten fakat detayları bilmiyorum. En basitinden neden beni aranıza dahil etmek istediğinizi merak ediyorum mesela."

"Onu buraya açıklama yapmadan mı getirdin Görkem?"

Can'ın sorusuyla birlikte Görkem alt dudağını ağzının içine yuvarladı. "Bir şeyleri açıklama konusunda benden daha iyisin. Sahneyi sana bırakıyorum."

Can bakışlarını bana çevirdi. "Kriminalistik diye bir şey duydun mu hiç? İşimiz konusu itibariyle buna benziyor." Henüz cevaplamamı beklemeden konuşmaya devam etti. "Temelde suçun aydınlatılması ve suçlunun tespit edilmesi gayesini güder. Bunu fizik, kimya, biyoloji gibi pozitif bilimlerden yararlanmak suretiyle yani teknik olarak gerçekleştirir." Özet geçerek anlattığı konuyu daha da açmaya başladı. "Bilimsel polis metotları, suçla ilgili delillerin elde edilmesi, değerlendirilmesi ve bulgulardan suçluya ulaşma dahil her türlü çalışmayı kapsar. Bir diğer adı izbilimdir. Adli bilimlerin teknik araştırma bölümü de diyebiliriz aslında."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kısacası iz sürme işte." Can'ın iki saattir anlattığı kompozisyonun özet cümlesi niteliğindeydi Kaya'nın bu dediği.

"Bir de ajanlıklar tabii..." dedi Arda keyifle.

"Peki bana teklif sunmanızdaki amaç ne?"

"Çünkü sen Asya Holmes gibi bir şeysin. Danışman dedektif gözüyle bir sürü vaka inceledin bugüne dek. Kendi çapında ünlü bir insansın ve biz de bunu duyduk diyelim."

Arda'nın açıklaması beni tatmin etmese de kendi çapında ün kısmına gülmemek için zor durdum. Fotoğraf Makinesi olarak tanırdı beni birçok meslektaşım.

Ne de havalıydım ama!

Bahsettiği danışman dedektifliğin aslı, işin içinden çıkılamayan dosyalar olduğunda amirimin göz ucuyla onlara bakmamı rica etmesine dayanıyordu. Önüme yalnızca fotoğraflar koyuluyordu ve benden çıkarım yapmam bekleniyordu. Bazılarında gözden kaçan ufak detayları fark etmiştim, bazılarında ise hiçbir faydam olmamıştı fakat bu üstünkörü baktığım fotoğraflar kendimi geliştirmemde çok etkili olmuştu. Olay yeri veya maktulün hayatıyla ilgili hiçbir bilgim olmadan fikirler yürütmem objektif bir bakış açısı kazanmamı sağlamıştı. Ayrıca fotoğrafların hikâyelerini kendi başıma ortaya çıkarmak hoşuma gidiyordu. Onların anlatacak çok şeyi vardı ve ben iyi bir dinleyiciydim.

"Bir süredir birlikte çalışıyorsunuz ve birden beni aranıza almaya mı karar verdiniz yani? Hem de ben böyle bir dönemdeyken..."

"Şartlar bunu gerektirdi," dedi Görkem, keskin ses tonuyla. Vurgulu kelimelerinin arkasına gizlenen bir hikâye olduğundan şüphelendim ama yüzü hiçbir ipucu vermiyordu bana. "Nereden geldiğimize değil, nerede olduğumuza bakalım. Biz seni aramızda görmek istiyoruz. Acaba diyorum, sen de ister misin?"

Kabul et.

Kabul et, kabul et...

Gözlerimi dördünün üzerinde teker teker dolaştırdım. "Bilmeniz gereken şeyler var."

"Evet," dedi Görkem. "Kesinlikle var ama eğer emin değilsen bize özelini açmak zorunda değilsin."

Birilerine kendimi anlatmaktan nefret ederdim aslında. İnsanların beni anlamayacaklarını bile bile kelimeleri arka arkaya sıralamak, nefesimi boşa yormak değil de neydi? Fakat şimdi vermem gereken cevaplar vardı. Nereden başlamam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu oysa.

"O krizin sebebi neydi?"

Can'ın kaşları havaya kalktı ve yavaşça bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Ne krizi? Tam olarak ne olduğunu anlat bana."

"Onun anlatması daha uygun olmaz mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Görkem'in yanıtından sonra Can kendini açıkladı. "Hayır, kriz anında üçüncü bir göz olarak orada bulunmuşsun. Hiçbir detayı atlama. Onunla daha sonra konuşacağım."

Görkem dönüp bana baktı. Anlatmak için iznimi ister gibiydi. Başımı aşağı yukarı salladım. Birlikte çalışmaya başlamadan önce benim hakkımda bazı şeyleri bilmeleri gerekiyordu. "Evine zorla girdim. Polis olduğumu öğrendikten sonra konuşmak için salona ilerlemek istedi. Başı döndü. Bana bakmıyordu, hatta arkamda birinin olduğunu ve ona baktığını düşündüm. Onu sakinleştirmeye çalıştım ama titriyordu."

Arda pürdikkat olanları dinlerken Kaya ellerine bakıyordu ama kulağının konuşulanlarda olduğuna emindim. "Özellikle dikkatini çeken bir şey oldu mu?" dedi Can.

"Ağlamadı ama birden titremesi kesildi ve burnu kanamaya başladı."

Can'ın alnı kırıştı. Gözlerini bana çevirdi ve uzun uzun baktı. Dile getirip getirmemek konusunda kararsız kaldığı sözcükleri yuttu.

"Ne soracaksan sor," dedim dümdüz bir ifadeyle.

"Mete'den sonra mı böyle oldu?"

Hakkımda araştırma yaptıkları için bunu bilmelerine şaşırmadım. Gerçi, yapmasalardı da bilirlerdi. Kara haberin tez yayılma gibi bir özelliği vardı.

"Kelimelerini süzgeçten geçirmeden sor sorunu," dediğimde sesim ruhsuzdu. Bunu benden duymayı beklemiyor olacaktı ki gözlerini kıstı. Duymak istiyordum, bu gerçeğin farkındaydım ve kaçmak istemiyordum. Canım yanıyordu ama dayanabilirdim. Tişörtümün eteklerini avuçladım. "Söyle hadi."

Boğazını temizledi. "Mete'nin ölümünden sonra mı başladı krizlerin?"

"Mete," diye fısıldadım fakat sesim onlara ulaşmadı. Sesim kendi kulaklarıma da ulaşmadı. Sanırım bu fısıltı, içimden koparak yükselen bir çığlığın ayak sesleriydi sadece. "Evet." Derin bir nefes çektim içime, göğsümde hapsettim birkaç saniye ve sonra yavaşça bıraktım. Ayaklarımdan başlayan bir karıncalanma hissi bacaklarıma tırmandı. Titrememeleri için onları birbirine bastırdım.

"Kelimelerini süzgeçten geçirmeden ver cevabını." Kafamın içinde otoriter sesi yankılandı. Benim davranışlarıma göre şekillendiriyordu kendi davranışlarını. Can beni kendimle sınıyordu.

"Krizlerim onun ölümünden sonra patlak verdi. Yaklaşık iki haftadır boğuşuyorum bununla." Karşımda buz kesmiş yüzler duruyordu. "Mete öldü," dedim. Yanağımın içini ısırdım. "Mete öldürüldü. Bak, süzgeç falan yok. Ben bununla yüzleştim. Bir daha istiyorsan bir daha söyleyeyim: Gözümün önünde öldürüldü Mete. Son nefesini benim kollarımda verdi."

Yine o çığlık yankılandı zihnimin puslu duvarlarında. Mete'nin cansız bedenine sarılıp sesim kısılana, boğazım acıyana kadar haykırışım...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir parçamın kopup gittiğini hissetmiştim. Eksik kalmıştım tam anlamıyla. Yapboz parçalarından biri kaybolduğu zaman o yapbozu tekrar birleştirmek anlamsız gelirdi ya hani, Mete öldüğünden beri tam olarak bunu yaşıyordum.

Buradayım. Olmaya da devam edeceğim.

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Birkaç derin nefesin ardından açtığımda doğrudan Can'la göz göze geldik. "Gerçekten yüzleştiğini mi düşünüyorsun?"

"Şahsen ben bu konunun fazla özelleşmeye başladığını düşünüyorum," dedi Kaya.

"Yalnız devam etmeniz daha iyi olur gibi geldi bana da," dedi Görkem.

Onları umursamadım. Tek seferde anlatıp kurtulmak istiyordum belki de. "Siz yüzleşmediğimi mi düşünüyorsunuz?"

"Her dile getirdiğimiz cümle, gerçekleri yansıtır mı sence?" diye sordu Görkem. "Dile getirmek sadece kabulleniştir. Yüzleştim denilince yüzleşilir mi ölümle?"

Şimdiye kadar hep bunu başarabildiğimi düşünmüştüm ama haklılık payı vardı. "Kabullendim," dedim net bir şekilde. "En azından bundan eminim, kabullendim."

"Onu en başında anlamıştım zaten." Nereden anladığını açıklamasını ister gibi ona bakınca devam etti cümlelerine. "Kabullenmek can yakar. Senin canın çok yanıyor belli ki."

Arda'nın gözleri nemlendi. "Çok normal değil mi? Ortağını kaybetmiş çok da uzun sayılamayacak bir süre önce."

"Canımın yandığını inkâr edecek değilim fakat size asıl söylemek istediğim şey bu değildi." Bir anlığına duraksadım. "Bazen sesini duyuyor gibi oluyorum. Öyle gaipten sesler duymaktan ziyade sanki birinin kulağınıza fısıldaması gibi. Size korkutucu mu geldi bilmiyorum, açıkçası ne düşündüğünüzü umursamıyorum da. Sadece bu konuda size karşı dürüst olmam gerektiğine dair bir his var içimde."

"Kıza bak, *Paranormal Activity*'nin Türk versiyonu gibi," dedi Arda gülümsemeye çalışarak. Sesini her zamanki gibi tutmaya çalışsa da gerildiğini gizleyemiyordu.

Seni olduğun gibi kabul edecek hepsi, dedi Mete. Ona inanmak istedim.

"Ona âşık mıydın?" Sorudan çok bu sorunun Kaya'ya ait olması şaşırtmıştı beni. Mete olsa buna birlikte gülerdik. Bu gibi ithamlara daha önce binlerce kez maruz kalmıştık.

"Hayır," dedim. "Ona âşık değildim. Ama çok yakındık, en yakınımdı."

Öyleydim tabii.

"Can, ne düşündüğünü bize de açıklar mısın?"

Görkem'in sorusundan sonra Can durumumu değerlendirir gibi birkaç saniye sessiz kaldı. Ben de o sessizliğe sığındım bu süreçte. "Her ne kadar anlattığı zaman garip dursa da anlaşılabilir bir durum aslında. Hepimiz bazen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

içimizden bir sesin bir şeyler söylediğini düşünmüyor muyuz? İç ses dediğimiz şey özellikle yalnızlık durumlarında daha sık ortaya çıkmaya başlar. Asya'nınki de bunun farklı bir türü sadece."

"Ne yalan söyleyeyim, bana dissosiyatif veya ne bileyim... Şizofren falan demenden korkmuştum."

"Dissosiyatif kişilik bozukluğu, basit tanımıyla iki ya da ikiden fazla kişiliği içinde yaşatma durumudur. Kişi, çoğunlukla zaman veya mekân gibi olgular hakkında bilinçli farkındalığa sahip değildir. Alter diye adlandırdığımız kişilikler arasında gidiş gelişler olur. Şizofrenide ise kişi tektir. Onu yönlendiren sesler duyabilir, halüsinasyonlar görebilir. Bu gibi psikotik bozukluklarda kişinin gerçek dünya ile bağı kopabilir."

"Yani?"

"Seninki böyle bir durum değil Asya. Sandığın kadar ciddi bir olay da değil bu. Hele ki yaşadığın travma sonrası ortaya çıktığını göz önünde bulundurursak normal sayılabilecek boyutta bile olabilir hatta."

Tekrar, "Yani?" dedim. Ucunu açık bırakıp tam teşhisimi koymuyordu ve sabrım giderek tükeniyordu.

"Kendi iç sesinin yerini Mete'nin sesi almış. Bunun birçok örneğini görebiliriz aslında çevremizde. Kimi çocukluğuyla konuşurken kimi insanın içinde yaşlı biri vardır ve ona öğütler verir. Bu saydığım insanlar, genellikle hasta olarak nitelendirilmezler. Farkındalık önemlidir. Yani, kontrol sende olduğu sürece sorun yok."

Biri omuzlarımdaki kırk tonluk yükü çekip almış gibi hissettim. Sırtımı sandalyeye yaslayıp kasılan bedenimin gevşemesini sağladım. Kendi aklımın esiri olmuş, birçok gece delirip delirmediğimi düşünmekten uyuyamamıştım. Şimdiyse özgürlüğe kavuşmuştum sanki.

"Peki neden burnu kanadı?"

Can, Görkem'e çevirdi başını. "İnsan vücudu duygulara tepki verir. Örneğin stresli birinin dizini sallaması bir tepkidir. Sinirlenince gözlerinin dolması da istemsizce gerçekleşen başka bir olaydır. Kriz anlarında ise ağlamaya veya bir şeylere zarar vermeye yatkınızdır. Onun ağlamadığını, bunun yerine burnunun kanadığını söylemiştin. O an kendini çok fazla sıkmış olmalı. Bir şekilde bunu üzerinden atması gerekiyordu. Vücudu böyle bir savunma mekanizması oluşturmuş olabilir kendince."

"Ben ikna oldum."

Başını sallayarak Kaya'ya katıldı Arda. "Ben zaten dünden iknaydım."

"Benim de fikirlerim değişmedi, yine de ortak bir karara varmak için görüşünüzü soracağım. Ben hâlâ onu ekipte görmek istiyorum," dedi Görkem.

Arda sırıttı. "Bana sormayın bile."

"Onu aramızda görmeyi çok isterim," dedi Can. Ölen birinin sesini kafamın içinde yaşatmam, görünüşe göre onları pek etkilememişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Peki," dedi Kaya yalnızca.

"O zaman ikinci teklife geçiyorum." İkinci teklif de mi vardı? "Aslında bu bir teklif değil, bir şart. Bizimle yaşamanı istiyoruz."

"Olur." Sanki söyledikleri basit bir şeyden ibaretmiş gibi hiç düşünmeden cevaplamıştım.

"Hep bu kadar net misindir?"

Görkem'in sorusuna omuz silkerek karşılık verdim. "Genellikle."

Hayatta en sevdiğin insanı kaybedince çevrende olup bitenler eskisi kadar ilgi çekici gelmemeye başlıyordu. Mete artık nefes almıyorken benim nefesimi nerede alıp verdiğimin hiçbir önemi yoktu.

Bu ani değişimlerin tümünü kabul etmemin altında tek bir sebep yatıyordu: O dört duvarın arasında tek başıma daha ne kadar nefes almaya devam edebilirdim, bilmiyordum.

"Hepimizin bir arada olması işimizi kolaylaştırıyor," dedi Görkem açıklama ihtiyacı hissediyormuş gibi. "Ayrıca güvenliğimiz açısından da bize yarar sağlıyor."

Kaya oturduğu yerden kalkıp o uzun boyu ve heybetli vücuduyla bize tepeden baktı. "Her şey tamamsa ben odama gidiyorum artık." Kapüşonlusunun iplerini çekiştirerek iki taraftakini de aynı hizaya getirirken kendi kendine söylenmeyi de ihmal etmedi. "Şunlar yetmiyormuş gibi bir tane daha çıktı başıma, sonum tımarhanede bitecek yemin ederim."

"Ben zaten çok meraklıydım sana."

Hiçbir zaman çeneni tutamayacaksın Yağmur.

Evet, tutmayacaktım. Yüzüme yerleştirdiğim şeytani gülümsemeyle ona baktım, gözlerimle ben artık buradayım diyordum. Alışsa iyi ederdi.

"Asya'dan fena tırstım şu an." Arda'nın cümlesine Can da başını sallayarak eşlik etti. Görkem sadece sırıtıyordu.

"Ondan değil benden tırs," dedi Kaya kaşlarını çatarak Arda'ya bakarken. "Yine kazaklarımdan birini araklamışsın. Bir sal lan artık dolabımı!"

"Abi nasıl anlıyor olabilirsin ya? Hepsi siyah zaten. Hem ayrıca elli tane var aynısından, birini de alsın kardeşim giysin demiyorsun. Ayıp!"

"Bilgisayarını *hackleyip* Edison'un biyografi videolarını açarım Arda, on saat uğraşsan da kapatamazsın. Kaşınma bence."

Arda oturduğu sandalyeye iyice sinerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Büyüksün reis, özür dilerim."

"Yarın yıkayıp geri getiriyorsun onu bana."

Başını hızla sallayan Arda, Kaya biraz uzaklaştıktan sonra, "Getirmeyeceğim ki!" diye bağırdı üç defa omuzlarını kaldırıp indirerek. Kaya'nın ona dönmesiyle birlikte ise ayağa kalkıp koşmaya başladı. Kaya hızlı adımlarla onun peşinden giderken Arda bir elini kol saatine vurdu. "Şimdi kahramanlık zamanı. *Omnitrix* saatim, *Şimşek Hız*!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Red Kit'ten sonra bir de *Ben 10* mi olmuştu yani? Bu adam kaç yaşındaydı?

"Sence Kaya onu yakalayınca ne yapacak?" diye sordu Can, Görkem'e.

"Bu sorunun cevabını ikimiz de biliyoruz bence."

İkisinin bakışları kesişti ve aynı anda ağızlarından tek bir kelime döküldü: "Edison."

Arda'nın çığlıkları ve Kaya'nın homurtu sesleri geliyordu koridordan. Görkem ve Can'ın beni duyabilmeleri için sesimi biraz yükselttim. "Konuşacak başka bir şey kalmadıysa biriniz beni eve bırakabilir mi? Eşyalarımı toparlayayım."

Can oturduğu yerden kalkıp avuçlarını birleştirdi ve Görkem de anahtarı sanki potaya basket atar gibi Can'ın avucuna attı. "Hadi gidelim." Görkem'i salonda tek başına bırakıp çıkışa doğru ilerlemeye başladık. Arabaya bindiğimizde ona evimi tarif ettim. Gerçi adresimi zaten biliyordu. Acaba hakkımda başka neleri bulmuşlardı?

⚓

Eve gidene kadar hiç konuşmadı, yalnızca ara ara bana kısa bakışlar attı. Benim bakışlarım onun aksine daha derindi. Kadrajıma yakalanmıştı fakat o bunu fark etmedi, fark ettiyse de bana belli etmedi hiç.

Kim ne derse desin birini tanımanın ilk yolu dış görünüştü. Özellikle jest ve mimikler âdeta o insanın farkında olmadan yazdığı bir otobiyografiydi.

Elleri direksiyonu çok sıkı kavramıştı. Dudakları gergindi. Bu da demek oluyordu ki ya trafiği sevmiyor ya da kalabalık ortamlardan hoşlanmıyordu. İkinci seçenek daha uygun geldi bana. Çok yorgun görünüyordu. Arda'yı sırtında taşırken gördüğüm adamdan eser yoktu şimdi. Belki de o çok içine kapanık biriydi, Arda sayesinde kendini açabiliyordu. İkisi arasındaki yakınlığın sebebi bu olabilirdi.

Çıkmaz sokağa girdiğimizi fark ettiğimde gözlerimi onun üzerinden çektim. Sokağın sonundaki evimin önünde durduk, ardından yine hiç konuşmadan içeri geçtik.

Evime ilk girdiğimizde bir hol karşıladı bizi. Hemen sol tarafımızdaki kapı salona açılırken sağ tarafta mutfak bulunuyordu. Mutfağın üst tarafında bulunan ve sağa doğru uzanan koridora girdiğimizde sırasıyla tuvalet, banyo ve en uçta da benim odam vardı. Bir oda daha vardı aslında fakat orayı kullanmıyordum.

"Seninle gelebilir miyim?" diye sordu Can sakinleştirici etkisi bulunan sesiyle.

Başımı salladım, birlikte odama girdiğimizde Can yatağımın ucuna otururken ben de giysi dolabımı açıp bavulumu çıkardım. "Asya, Mete'den bahsetsene bana."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hazırlıksız yakalandığım bu istek karşısında bavulun fermuarını açarken duraksadım. "Neyi bilmek istiyorsun?"

"Nasıl biri olduğunu, nasıl göründüğünü, senin için ne ifade ettiğini..."

Gözlerimi kaçırdım. "Bunu neden soruyorsun ki?

Elini yatağa hafifçe vurdu. "Gel, otur biraz." Dediğini yapıp yanına oturdum ve meraklı gözlerimi ona diktim. "Açıkçası konuşmayı zaten istiyordum. Hele ki böyle bir fırsatı bulmuşken kaçıramazdım."

"Fırsattan kastın ne?"

"Burası senin evin, kendini en güvende hissedeceğin yer. Eğer bizim evde bu konuşmayı yapıyor olsaydık üstünlüğün bende olduğunu düşünüp rahatsız olurdun ama burada kontrol tamamen sende. Psikolojik olarak kendini en rahat ifade edebileceğin ortamda olduğumuzu düşünüyorum."

"İkna edici konuşuyorsun," dedim gülümseyerek.

"İşimin bir parçası..." O da benim gibi güldü. "Bak, bana gerçekten güvenebilirsin. Benimle konuşmak istemezsen bunu da anlarım. O zaman Görkem, Arda veya Kaya'yla konuşma seçeneklerin de mevcut. Görüyorsun ya, müessesemizde birçok alternatif bulunuyor."

Bağdaş kurup sırtımı yatağın başlığına yasladım. Can da sırtını duvara yaslayıp ayaklarını ileri doğru uzattı. "Önce sen," dedim. "Önce sen sizinkilerden bahset."

"Ne anlatayım ki? Değişik değişik görevler alıyoruz işte. Arda'nın deyimiyle ajanvari işler..."

"Ne gibi mesela?"

"Birinin ağzından laf almak için kılıktan kılığa gireriz mesela."

"Niye bunun yerine o kişiyi sorguya almıyorsunuz?"

"Aldıklarımız da oluyor tabii ama genelde tercih ettiğimiz bir yöntem değil bu. İşin içine yine psikoloji giriyor esasında. Bir insanı doğal ortamındayken sorguya çekmek, tabii bunu ona belli etmeden yapmak, o kişiyi savunmasız bırakır. Bu da bizim için müthiş bir şans. Rakibini alt etmek istiyorsan önce savunmasız kalmasını sağlayacaksın, kural bu."

Kendimi herhangi bir rolde hedefimdeki kişinin ağzını ararken hayal ettim. "Heyecan verici olmalı."

"Görevden göreve değişiyor aslında. Mesela Kaya, çok iyi bir manipülatördür. Özellikle hedefimiz bir kadını konuşturmaksa bunun için fazla uğraşmaz bile, adam zaten yakışıklı olduğu için zorlanmıyor herhâlde. Laf arasında cevabını almak istediği soruları soruyor, karşısındakinin ruhu bile duymadan bilgileri alıp işini bitiriyor. Bir de sonra havalı havalı çıkış yapıyor. Yani Kaya, *cool* bir abimiz..."

Güldüm. "Anlatış biçimine hayran kaldım."

"Övünmek gibi olmasın, güzel konuşurum. Kendimi dinlettirmeyi beceririm yani."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Haklısın."

"Görkem iz sürme konusunda iyidir. Hani karda yürür izini belli etmez derler ya, öyledir işte. Adam K9 köpekleri gibi, utanmasa koklaya koklaya bulacak ipuçlarını." Fıkra anlatıyor gibiydi Can. Sabaha kadar konuşsa sıkılmadan sabaha kadar dinlerdim. "Planlarımızı genelde o temellendirir. Herhangi bir sorunu herhangi bir matematik işlemi gibi kolayca çözer. Ekibin lideridir. Yöntemleri bazen uçuk kaçıktır ama her seferinde işe yarar. Ha bir de doğaüstü refleksleri vardır kendisinin. Şimdi sana abartıyormuşum gibi geliyor olabilir ama kendi gözünle gördüğün zaman bana hak verirsin."

"Peki Arda?" diye sordum. "Sanırım sen en iyi onunla anlaşıyorsun."

"Arda bizim neşemizdir. Delinin teki, en küçüğümüz olduğu için şımarıyor." Can güldü. "Yirmi altı yaşında ama altı gibi davranıyor genelde."

Demek Arda'yla yaşıttık ama onun ruhu altı yaşındayken benimki kırk altıya merdiven dayamıştı.

Kahverengi gözlerini tavana çevirerek anlatmaya kaldığı yerden devam etti Can. "Arda bir ortama çok kolay uyum sağlar. Bukalemun gibidir, kimse onu yabancılamaz."

"Sen?" diye sordum bu kez.

"Ben..." Birkaç saniye duraksadı. "Ben arka plandaki oyuncuyum."

"Neden?"

"Diğerleri kadar iyi silah kullanamıyorum, bizimkiler canavar gibidir. Kendimi savunmak konusunda da onlarla yarışamam. Fiziksel olarak benden üstün olduklarını anlamışsındır sen de. Bir de sahneye çıkmayı pek sevmem ben. Işıkların arkasında daha iyiyim. Sen ne işe yarıyorsun diye düşündüysen açıklayayım hemen. Sorgularda üstüme yoktur. Karşımdaki kişinin gizlediği ne varsa ortaya dökerim, çok iddialıyım bu konuda."

"Buna hiç şüphem yok. Birini rahatça konuşturabileceğine eminim. İki haftadır kimseyle bu kadar konuşmamıştım."

Can bir eliyle saçlarını karıştırdı. "Analizciler arasında en tanınmaya müsait olan kişi benim aslında çünkü genelde ağzı sıkı olan insanları sorgulamak için beni çağırırlar karakola. Bir de ara sıra akıl hastanesine giderim."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Akıl hastanesi mi? Neden?"

"Arkadaşlarım var orada." Gülümsemesi genişledi. "Arda boşuna psikopat demiyor bana." Nedenini bilmesem de Can'ın anlatmadığı şeyler olduğunu düşünüyordum. Üstelemedim, bana hemen güvenmesini bekleyemezdim sonuçta. Her şey çok yeniydi. "Sıra sende." Ayağa kalkıp masanın üzerinde duran çerçeveyi aldı. Tekrar yatağa oturduğunda gözlerimi elinde tuttuğu çerçeveden ayıramıyordum. "Anlat bakalım, bu mu Mete?"

Yutkundum ve sırtımı dikleştirdim. "Evet."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O fotoğraf karakolda çekilmişti. Ben iki kupa kahve tutuyordum, Mete'nin elinde ise üzerine kırmızı kurdele takılmış bir kahve makinesi vardı ve ikimiz de kahkahalarla gülüyorduk.

Ofisimizin bulunduğu kattaki koridorda duran kahve makinesiydi bu. Mete'yle o kadar çok kahve içerdik ki diğer memurlar o makineyi kullanmak istediklerinde kullanamazlardı çünkü ya süt bitmiş olurdu ya da kahve. Sonunda bizden bıkıp oraya yeni bir makine almış, eski makineyi de bize hediye etmişlerdi.

Bir vakayı bitirmiştik, son raporu hazırlıyorduk. Saat neredeyse gece yarısına geliyordu ve yalnızca sekiz kişi kalmıştık karakolda. Odamızda yorgunluktan ölmek üzereyken altı polis memuru girmişti içeriye. Kırmızı kurdeleyle bağlanıp hediye hâline getirilen kahve makinesi, Mete'ye doğru uzatıldı. Başka bir memur ise elime kahveleri tutuşturmuştu. Ardından kurdeleyi kesmesi için makası uzatan Barış'a makas kesmiyor esprisi bile yapmıştı Mete. Üstelik Barış, cebinden yirmi lira çıkarıp Mete'nin alnına yapıştırmıştı.

İstemsizce gözlerim doldu. Asla silemeyeceğim kalıcı bir iz bırakmıştı hayatıma. İyi ki vardı, iyi ki tanımıştım onu.

"Ne sıklıkla duyuyorsun sesini?"

Can'ın sorusuyla birlikte geçmişten sıyrılıp bulunduğumuz ana geri döndüm. "Ara sıra. Bana bir yol gösteriyor ve sonra kayboluyor." Duraksadım. "Can, Analizcilerin yanında söyleyemediğin bir şey var mı benim hakkımda?"

"Duyduğun sesin gerçek olmadığını kabul etmeseydin işin ciddi boyutta olduğunu söylerdim ama sen her şeyin farkındasın. İnan bana, hasta değilsin ama seninle düzeltmemiz gereken bir sorun var. Vücudunun geliştirdiği savunma mekanizmasını, yani burnunun kanamasını engellemeye çalışacağız."

"İş çıkaracağım başına desene. Sizinle tanışır tanışmaz benimle uğraşmak zorunda kaldın."

"Hayır hayır!" dedi telaşla. "Sen zorunluluk değilsin, artık bizdensin. Sana yardım etmeyip kime edeceğim?"

"Çok mu çabuk güvendin bana sanki?" dedim tebessüm ederek. Bundan memnundum. Yeni bir arkadaş edinmek, uzun zaman sonra birileriyle içimden geldiği gibi konuşmak hoşuma gitmişti.

"Canımı emanet edeceğim birine güvenmemek saçma olmaz mı sence de?"

Bunun üzerine diyecek bir şey bulamadığımda yataktan kalkarak başvurumu hazırlamaya devam ettim. Çok fazla kıyafetim vardı, muhtemelen birkaç bavula zar zor sığabilecektim. Şimdilik işimi görecek kadarını almayı, daha sonra tekrar gelip iyice toparlanmayı düşünsem de bu da lazım olur diye diye üç bavul doldurdum yanlışlıkla. Can irice açtığı gözleriyle beni izliyordu. "Bizim dörtlünün eşyalarını toplasan bu kadar etmez herhâlde."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Alışveriş yapmayı seviyordum." Cümlemdeki geçmiş zaman ekini fark edince gülümsemem buruk bir hâl aldı. "Seviyorum," diye toparlamaya çalıştım ama karşımda o duruyorken ne kadar başarılı olduğum tartışılırdı.

"Sevindim çünkü bol bol alışveriş yapman gerekebilir."

"Neden ki?"

"Peruk, makyaj malzemesi, gözlük, kaban..."

"Resmen ajan oluyorum, şaka gibi."

"Tehlikeyi ve aksiyonu seven biri olduğunu hissediyorum."

Yarı alayla güldüm. "Bayılırım..."

Uzun zaman sonra ilk kez bu kadar heyecanlandın, Yağmur.

"Evrak işlerini ne zaman halletmeliyim?" diye sordum. "Yarın karakola gitsem iyi olur sanırım."

"Görkem halleder, dert etme sen."

"Nasıl yapacak ki ben olmadan?"

Can güldü. "Görkem yapar, dert etme sen."

"Peki," dedim üstelemenin bir faydası olmadığını anlayınca. "Rica etsem bavulları kapıya taşır mısın? Ben de diş fırçamı alayım banyodan."

"İstediğin zaman ne kadar da şeytan tüylü olabiliyormuşsun."

Neredeyse kıkırtıya yakın bir ses çıkardım. Bu sabahki yaşama hevesi kalmamış boş bakışlı Asya'nın şimdi tutunacak bir dalı vardı. Muhtemelen bu onun son umuduydu.

Banyoya gidip tarağımı ve diş fırçamı aldığım sırada aynadaki yansımamla göz göze geldim. Ben aynalardan nefret ederdim ama bu kez kendimi aynaya bakmaya zorladım. Turuncu saçlarım omzumun tek bir tarafından dökülüyordu. Gözlerim elaydı ama göz bebeklerimin etrafında bu renk giderek açılıyor ve bal rengine dönüyordu. Uzun kirpiklerimin gölge düşürdüğü elmacık kemiklerimin üzerinde, sanki yüzüme yağmur damlaları düşmüş de her birinin izi kalmış gibi duran çillerim vardı.

Bazen Benekli derlerdi bana iş arkadaşlarım. Tabii bunu köpek çağırır gibi dalga geçerek söylediklerinde kulağa hiç de tatlı gelmiyordu.

Aynadan kaçarcasına uzaklaşıp banyodan çıktım. Bu sırada unuttuğum bir şeyin olup olmadığını düşünüyordum. Sanırım şimdilik bir eksiklik yoktu.

Bavulları yalnızca kapıya kadar götürmesini istediğim Can onları çoktan bagaja yerleştirmişti. Dış kapıyı çektikten sonra anahtarı üç kez çevirerek kapıyı kilitledim. Ardından yolcu koltuğundaki yerimi aldım. Yola çıkalı on beş dakika olmuştu ki telefonumun melodisi arabanın içinde yankılanmaya başladı. Kimin aradığını tahmin etmek zor değildi, beni arayan kişi sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu zaten.

"Efendim Barış?"

"Benekli? Sesin iyi geliyor, hatırladığım kadarıyla ölüydün en son."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İyi sayılırım, uzun zaman sonra," dediğimde Can gülümseyerek bana attığı kısa bakışın ardından başını tekrar yola çevirdi.

"Kıyamet mi kopuyormuş? Gök taşı mı düşecekmiş? Mümkünse söyle ona, benim kafama düşsün."

Bir tebessüm peyda oldu dudaklarımda. Her zamanki Barış'tı işte. Enerjik, deli dolu, asıl hislerini içinde yaşayan... "Beni boş ver, sen nasılsın?"

"İyi değilim galiba." Benden hâllice olduğunu bilmek içimi acıtıyordu fakat elimizden bir şey gelmiyordu. Ölenle ölünmüyordu, mutsuzluktan da ölünmüyordu. Zordu, çok zordu ama hayat devam ediyordu. Akıp giden düzene ayak uydurmaya çalışırken yalpalayan kuklalardık biz de. "Ofisinizin kapısı açık kalmış bu sabah." Duraksadı, sesli bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Bizimkilerden biri girmiştir muhtemelen. Kimse kimseye belli etmemeye çalışıyor ama herkes her şeyin farkında. Mete olmayınca tadı tuzu yok buraların. Asya, çok özledim ben onu. Sindiremiyorum hâlâ."

Kol saatime bakıp her zaman yaptığım gibi on beşe kadar saydım, Barış da bunu bildiği için sesini çıkarmadan bekledi öylece. "Yüz yüze konuşalım bir ara. Anlatacak çok şey var belli ki."

"Olur," dedi güçlü tutmaya çalıştığı sesiyle. "Şimdi gitmem gerekiyor, bir sorguya gireceğim. Sadece sesini duymak istedim. Müsait bir zamanda buluşuruz."

"Kendine dikkat et."

"Sen de Benekli. Haydi, Allah'a emanet."

Telefonu kapattığımda Can'ın yüzünde samimi bir ifade vardı. "Ne oldu?" diye sordum merakla.

"Hoşuma gitti."

"Hoşuna giden ne?"

"Barış'la ilişkiniz... Mutluluğunu herkes seninle paylaşabilir, asıl önemli olan acını paylaşan kişilerdir. Barış da senin için öyle biri olmalı."

"Haklısın." Gözlerimi yoldan ayırmıyordum. "Sesini bile duymadan nasıl anladın ki?"

"Bana bir şeyleri nereden anladığımı sormayı bırakacaksın zamanla," dedi gülerek. "Anlıyorum işte, sorgulama."

Bu defa bizi bölen Can'ın telefon melodisi oldu. Ekranda Eylül ismi vardı. "Hoparlöre alır mısın?" diye sorunca telefonu elime alıp aramayı cevapladım ve dediğini yaptım.

"Çay koy, geliyorum."

Alo, değil.
Efendim, hiç değil.
Çay koy, geliyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İlk söylediği şey buydu isminin Eylül olduğunu öğrendiğim kızın.

"Arabadayım ben, eve geçiyorum şimdi," dedi Can.

"Yeni kızı almaya mı gittin yoksa? Hayret, Görkem yapmadı mı o işi?"

"Evden alacağı birkaç eşyası vardı, onu almaya gittik beraber."

"Kabul etti mi? Sevindim. Bütün şartları iyice saydınız mı? Neyse, ben gelince konuşurum. Sonradan kaçmasın bir de kızcağız."

"Kaçmam, rahat ol," dedim.

Eylül bozulmak yerine sanki benim de burada olduğumu biliyormuş gibi rahat bir tavırla konuştu. "Selam Asya, ilk tanışmamızın telefonda olmasını istemezdim."

"Evde tekrar tanışırız o zaman, Eylül."

Güldü. "Olur, eve vardığınızda çay demler misin?"

Can araya girdi. "Bizim on dakikalık yolumuz daha var. Arda'yı ara, o koysun çayı."

Beni şaşırtan şey Can bunu söylerken siteye giriş yapmamızdı. On dakikalık yolumuz falan yoktu, gelmiştik işte. "Uğraşamam onunla," dedi Eylül bıkkınlıkla.

"Neyse, kapatıyorum," dedi ve cevap beklemeden aramayı sonlandırdı Can. Arabayı bu defa garaja park ettik. İndiğimiz siyah araba dışında bir de koyu gri bir araba vardı garajda.

Kapıyı bize Kaya açtı. Ölü balık gibi bakıyordu. Kapüşonu yine kafasındaydı. "Sen hep böyle gelecek misin bizim eve?" diye sordu alayla karışık bir ciddiyetle.

"Farkında mısın bilmem ama ben buraya taşınıyorum."

"Aman ne güzel," dedi bize sırtını dönüp salona doğru ilerlemeye başlarken.

"Muşmula suratlı," dedim arkasından.

Anında yüzünü bana çevirdi ve korkutucu olduğunu zannettiği bir bakış attı. "Ne dedin sen?"

Ona doğru bir adım attım bavulumu da arkamdan çekiştirerek. "Muşmula suratlı dedim. Somurta somurta erken yaşlanacaksın."

Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. "Aldık başımıza belayı."

Can aramızdaki konuşmayı sonlandırmak ister gibi, "Eylül gelecekmiş," dedi bağıra bağıra. Eylül'ün geleceğini komşular da mı duysun istiyordu, ne gerek vardı sesini bu kadar yükseltmesine?

Arda koşarak yanımıza gelip Kaya'yı kenara ittirdi ve Can'ın önüne geçti. "Eylül mü geliyormuş? Çay koyayım ben o zaman."

"O da öyle söyledi," dedi Can. "Arda çay koysun, dedi."

Arda'nın yüzüne buruk bir gülümseme yerleşti. "Eylül öyle demez. Uğraşamam onunla, der."

Kaya'nın yüz ifadesi bir saniyeliğine değişir gibi oldu. Bakışları yumuşadı ya da ben öyle sandım. "Hadi, çay koy sen." Arda başını sallaya sallaya gözden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kayboldu. Kaya salona girerken biz de Can'la bavullarımı odaların olduğu koridora taşıdık.

"İlk oda Kaya'nın," dedi Can solumuzdaki dört kapıdan ilkini göstererek. "İkinci oda Arda'yla benim." Orada Arda'nın kaldığını tahmin etmek zor değildi çünkü kapının üzerinde Daltonlardan Marsupilami'ye kadar türlü türlü çizgi film karakterinin çıkartmaları vardı. "Üçüncü odada ıvır zıvırlar var. Elbette onları toparlayacağız ve orası da senin odan olacak. Görkem son odada kalıyor."

"Üçüncü oda niye boş?" diye sordum. Madem dört odaları vardı, o hâlde neden Arda ve Can birlikte kalıyordu?

"Arda'nın yalnız kalmasını istemedik diyelim. Veya benim yalnız kalmamı istememiş de olabilirler, çok emin değilim. Bu zamanında Görkem'in önerisiydi, açıkçası nedenini sormadık. Bizim de işimize geldi." Sesini alçaltarak sır verir gibi bir edaya büründü. "Görkem özellikle son odayı istedi, orası onun inziva yeri. Bütün gün bir aradayız ama eğer Görkem odasına kapandıysa onunla iletişime geçmeye çalışmıyoruz. Kendini soyutluyor orada."

"Belki de Arda ve sen çok ses çıkarıyorsunuzdur, bu yüzden üçüncüyü boş bırakıp son odayı seçmiştir."

"Düz mantık, sevdim bunu ama sesten rahatsız olduğunu sanmıyorum. Matematik sorusu çözerken son ses müzik dinlediğine birçok kez şahit oldum."

"Matematik mi çözüyor?"

"Deli gibi hem de. Odası test kitaplarıyla dolu Asya!"

Dudaklarımı birbirine bastırıp omuz silkerken, "Tuhaf," dedim. "Ama hepiniz tuhafsınız. Hepimiz tuhafız. Nasıl bir ekip olacağımızı hayal edemiyorum."

"Biz Analizcileriz, olayımız tuhaf olmak."

Hafif bir tebessüm yer edindi dudaklarımda. Üçüncü kapıya ilerleyip onu açtım. Can iki eliyle bavullarımın sapını tuttuğu için kafasıyla açtı lambayı. Sarımtırak ve göz yoran ışık odayı aydınlatırken ilk fark ettiğim şey odanın en köşesindeki üst üste yığılmış kolilerdi. Bunun dışında bir tane de gri dolap bulunuyordu. Üzerindeki camdan göründüğü kadarıyla içi kâğıt yığınları ve dosyalarla doluydu.

En çok ilgimi çeken ise arka taraftaki parka açılan kapı oldu. Bir bavulu arkamdan sürüklerken camlı kapıya ilerledim. Bu kapının ardında zeminden yalnızca birkaç santim yüksekliğinde veranda gibi bir yer vardı. Yalnızca iki merdiven inince ise doğrudan parka ulaşıyordunuz.

"Her odanın verandaya açılan bir kapısı var."

"Burada çok ses olmuyor mu?" diye sordum. "Çocuklar gelmiyor mu hiç?"

"Çocuklar genelde sitenin diğer tarafındaki büyük parka gider. Burası Arda'nın parkı ve inan bana, Arda istediği zaman çocuklardan daha fazla ses yapabiliyor." Bundan şikâyetçi gibi durmuyordu. Zaten aynı odayı paylaştıklarına

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

göre ona alışmış olmalıydı. Analizcilerin iki buçuk üç yıl kadar önce bir araya geldiklerini biliyordum. Bu süreçte birbirlerini benimsemiş olmalılardı.

Ve ben de kurulu bir düzeni olan ekibe dış kapının dış mandalı olarak dahil oluyordum. Belki de Kaya'nın bana böyle davranmasına şaşırmamalıydım. Her şeyi mahvedeceğimi düşünüyor olabilirdi.

Ben ne hissettiğimi bilmiyordum. Durup düşünseydim yaşananların hızı başımı döndürürdü. Burası artık benim yeni odamdı. İdrak etmesi zordu ama tüm bunlar gerçekten yaşanıyordu. "Bu odaya geniş bir dolap gerekiyor. Hâliyle bir de yatak. Onun dışında fazla eşyaya ihtiyacım yok. Evimden bunları aldırmamız yeterli."

"Görkem çoktan yeni eşyalarını sipariş vermiştir. Dert etme sen."

Kaşlarım istemsizce havalandı. "Teklifi kabul edeceğimden bu kadar mı emindiniz?"

"Necip Amir seni bırakmazdı. Uzun zamandır aramızda görmeyi istiyor."

"Necip Amir de bir tuhaf," diyerek lafa girdim. "Gayet başarılısınız, sizin namınızı duymayan yok karakolda. Ne diye bunca zaman sonra yeni birine ihtiyacınız olsun ki?"

"Yeni birine değil, sana." Can sırıttı. "Biz meşhursak sen de meşhursun, Fotoğraf Makinesi."

Bence hafıza kartı olarak da tanınabilirdin ama olsun, fotoğraf makinesi de güzel. Şanın yürüsün be Yağmur.

Hem Can'a hem Mete'nin sesine gülümseyerek karşılık verdim ve ardından tekrar kapıya yöneldim. Salona girdiğimizde Arda üçlü koltuğa yayılmış ve elindeki çikolatayı yiyordu. "Sizinkiler de burada," dedi sehpanın üzerindeki paketleri işaret ederek.

Görkem ve Kaya, berjerlerinden kalkmadan paketlere aynı anda uzandılar. Kaya bitter çikolatayı alırken Görkem Antep fıstıklı olanı aldı. Can da masanın üzerindeki diğer Antep fıstıklı paketi kapıp Arda'nın ayaklarının dibine oturdu. Ben de karşıdaki üçlü koltuğa oturdum ve fındıklı çikolatamı açmaya başladım. "Biliyor musun, ben çok severim çikolatayı," dedi Arda neşeyle. Daha sonra baton çikolatanın yarısı durduğu hâlde paketi kıvırıp kapüşonlusunun cebine soktu.

"O kadar çok seviyorsan niye hepsini yemiyorsun?" diye sordum kendi çikolatamı bitirdikten sonra. Kaya, Görkem ve Can bitmiş paketlerini gelişigüzel bir şekilde sehpanın üzerine fırlatmışlardı, ben ise düzgün bir şekilde kenara koymuştum. Bu sırada yanlış bir soru sormuş gibi hissettim çünkü Arda dışındaki üçlünün bakışları farklılaştı, hepsi Arda'ya döndüler. Şimdiye kadar hep çok konuşan Arda bu defa sorumu cevapsız bıraktı.

"Eylül gelmedi hâlâ," dedi Görkem.

"Üç dakika sonra gelecek," dedi Arda yattığı yerden doğrularak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Saatime kısa bir bakış attım: 18.16'ydı ve tam 18.19'u gösterirken zil çalmaya başladı. Arda'yla aynı anda kalktık, diğerleri ise öylece oturmaya devam ettiler. Neredeyse koşarak kapıya varan Arda, "Hoş geldin!" diye bağırdı henüz kapıyı açmamışken.

"Önce kapıyı aç, aptal!" Kapı hâlâ kapalıydı ama Eylül'ün sesi net bir şekilde duyuluyordu.

"Evet, açayım!"

Arda nihayet kapıyı açtığında Eylül içeri girdi. Açık sarı saçlarını tepeden bir at kuyruğu yapmıştı. Boyu benden üç santim kadar uzun olmalıydı ki ben 1,72'ydim. Gözleri kahverengiydi, köşeli yüz hatlarına sahipti ve çekik gözleri vardı. Oldukça güzel bir kadındı. Önce sırt çantasını sonra da üzerindeki lacivert hırkayı çıkarıp Arda'nın eline tutuşturdu. İçinde siyah askılı bir badi ve altında da yine siyah bir eşofman vardı.

"Eylül Ayyıldız," dedi elini bana doğru uzatırken.

Elini sıktım. "Asya Yağmur Tunçbilek."

"Oh, tekerleme gibi isim mübarek. Sınavlarda kodlarken zorlanmıyor muydun?"

Ne sınavı, ben ismimi insanlara söylerken bile zorlanıyordum. Sırf üşendiğim için kendimi Asya Tunç olarak tanıtmışlığım bile vardı. Bunları söylemek yerine, "Alıştım artık," demekle yetindim.

"Peki hangisini kullanıyorsun?"

"Asya der herkes."

Ben hariç.

Ya da Mete hariç herkes...

"Ben de öyle diyeceğim çünkü daha kısa. Hadi içeri geçelim." Bunu söyler söylemez yanımdan geçip salona ilerledi. Arda'nın onun arkasından iç geçirdiğini duydum. "Arda, çantamı getir," dedi Eylül salona girerken.

"Tabii."

Hep beraber salona döndüğümüzde Eylül az önce Arda'nın yattığı yere kendini attı. Bacaklarını Can'ın dizlerinin üzerine uzatıp bir kolunu da başının arkasına aldı. "Ne habersiniz beyler? Beni çok özlediniz değil mi?"

Kaya somurttu. "Her gün buradasın zaten."

Bu sırada Arda'nın dudakları kıpırdadı ama ses çıkmadı. "Çok," dediğini anlamıştım, dudak okuyabiliyordum.

"Sen sus taş bozuntusu." Eylül ayağıyla Can'ın dizini dürttü. "Sen nasılsın *Three P*? Kesin beni özlemişsindir."

"Yoo," dedi Can gülerek.

Eylül başını Görkem'e çevirdi. "Duman'ım, bari sen özlemiş ol be!"

"Bana bulaşma, Eylül."

"Yazık gerçekten! Hiçbir şey demiyorum size."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Arda'ya sormamıştı. Sebepsiz yere üzüldüm buna. "Çay koyayım ben," dedi Arda yüzündeki ufak tebessümle. Şimdiye kadar gördüklerim gibi değildi, buruktu bu seferki.

Eylül, başını bana çevirdi. "Sana neyi ne kadar anlattılar bilmiyorum ama onlara katılmak istiyorsan bazı şeyleri tam olarak bilmen gerekiyor."

Karşımda iki seksen uzanıyorken onu ciddiye almakta zorlanıyordum. Sesimi toparlayabildiğimde, "Sen kimsin ki?" diye sordum. "Kendini tanıtarak başlayabilirsin anlatmaya."

"Karakol ve Analizciler arasındaki bağlantıyım. Necip Amir'in sağ koluyum diyebiliriz. Bu sitede oturduğum için neredeyse her gün buraya gelirim çünkü Analizciler benim sadece ekibim değil, arkadaşlarım." Duraksadı ve kendi kendine güldü. "Sadece arkadaş diye nitelendiremem onları. Yalan yok, bu dört adam benim bir süredir her şeyim ama duygusal konuşmalara gelemediğim için onlardan bahsederken salaklar falan dersem şaşırma."

"Anlıyorum," diye mırıldandım. Onun hakkındaki ilk gözlemim mizacının alaycı cinsten olmasıydı. Muhtemelen dertlerini de alaya vuruyordu.

Hayatı ciddiye almadığını düşündüğümüz insanların içlerindeki yara büyük olurdu ve biliyordum, herkes en az iki karakter taşırdı. Dışa yansıtılan ve içte olan aynı olmazdı hiçbir zaman.

"Kendimi nasıl tanıtabilirim bilmiyorum," diye devam etti Eylül. "26 yaşındayım ama Arda'dan daha büyük olduğuma yemin edebilirim. Neyse, beni bir kenara bırakalım da asıl konuya gelelim" Derin bir nefes alıp verdi. "Analizcilerin sabit çalışma saatleri olmaz. Her an, her saniye, her şeye hazırlık olmak zorundadırlar. Bazen gecenin bir vakti göreve giderler, bazen bir hafta boyunca evde yatarlar. Belli bir düzen yok ve dolayısıyla kural da yok yani."

"Buna kolay uyum sağlayabilirim," dedim başımı sallayarak.

"Her daim tehlikenin içinde olacaksın. Kimliğini bilecek kişi sayısı az. Bir gün başın belaya girerse, ki eminim girecektir, sana arka çıkacak kişi sayısı çok az demek oluyor bu."

"Kimler mesela?"

"Eski karakolundakilerin bir kısmı öğrenecektir, bizim karakoldakiler de biliyor kimliklerimizi. Bunun dışında ailene bir yere kadar bahsedebilirsin." Birden duraksadı. "Seni üzecek bir şey söylemedim umarım?"

"Hayır, söylemedin." Düşünceli olması hoşuma gitmişti. "Ailem yurt dışında, pek sık görüşemiyoruz."

"Sebebini sorsam çok mu özel bir soru olur?"

"Annem ve babam gezi programları çekiyor."

"Bir saniye," diyerek elindeki çay tepsisiyle içeri girdi Arda. "Tufan Tunçbilek senin baban mı yoksa?"

Demek ki programları Arda da izliyordu. "Evet."

"Yeşim Tunçbilek de annen o hâlde?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çok zekisin maşallah..."

"Hiç soyadına dikkat etmemiştim senin. Aslında annene de benziyorsun, nasıl bunu fark edemedim? Ben büyük fanıyım onların, özellikle gezi programlarının!"

"Vay be," dedi Görkem. "Milletin babası yurt dışında belgesel çeker, benimki de dönerci işte..."

Arda tepsiyi sehpaya bırakıp yanıma oturdu. "İsminin bir hikâyesi var mı, Asya?"

"Asya'nın yağmur ormanlarından esinlenerek koymuş olabilir ailesi, ben şu an böyle bir hikâye bekliyorum," dedi Görkem tahminin doğru olup olmadığını öğrenmek istercesine bana bakarken.

Gülümsedim. "Belki biraz ilham almış olabilirler."

"Sen Türkiye'de mi büyüdün?" diye sordu Can.

"Evet ama çok ülke gezdim."

"Kaç dil biliyorsun?"

"İngilizce ve İspanyolcaya hâkimim. Fransızcayla Almanca da biliyorum ama çok ileri seviyede değil."

"Maşallah," dedi hepsi aynı anda. Dil öğrenmek benim için kolaydı, ezber yeteneğim kuvvetli olduğundan zorlanmıyordum. Ülke gezmek bir yana, izlediğim yabancı dizilerin de payı vardı. Kelimeler anında aklıma kazınıyordu.

"Annenler ne zamandır yurt dışında yaşıyor?"

"On yılı geçti," diye cevapladım Arda'yı. "On beş yaşındayken teyzemle yaşamaya başladım. Bulduğum her fırsatı da yurt dışında değerlendirdim ama onlarla kalmaktansa ülkeme döndüm her seferinde."

Eylül boş çay bardağını sesli bir şekilde masaya bıraktı. Ne ara içtiğini fark edememiştim bile. "Kim dolduruyor çayları?" diye sorduğunda önce Can'a baktı. Can arkasına yaslanarak bacak bacak üzerine atıp mutfağa gitmeyeceğini net bir şekilde belli ettiğinde bu defa bakışlarını Kaya'ya çevirdi, üç saniye geçmeden başını iki yana sallayıp ondan da hayır gelmeyeceğini kabullendi. Görkem de başını tavana çevirince gözleri beni buldu. "Sen yenisin. İlk günden iş yaptırmak olmaz. Yine Arda'ya kaldık mecburen."

Arda yerinden kalkmadı. Arkasına yaslandı, pek mutlu görünmüyordu. "Kalk kendin koy," dedi sertçe.

Sanırım bu tavrı normal değildi çünkü herkes uzaylı görmüş gibi ona bakıyordu. "Ne oluyor be sana?" diye sordu Eylül hayretle.

"Hep son seçenek olmaktan sıkılmışımdır belki de."

Eylül boş boş baktı Arda'ya. Daha sonra hızlıca kalkıp bardağını aldı ve mutfağa gitti. Kaya, onun ardından Arda'ya yaklaşıp sessizce konuşmaya başladı. "Sinirini kızdan çıkarma. Her seferinde pişman oluyorsun çünkü."

"Kaya, inan ki nasihat dinleyecek hâlim yok."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne halt yersen ye o zaman. Çok da umurumdaydı sanki."

Umurunda olduğu belliydi ama Arda'yı daha fazla üzmemek için konuyu kapatmıştı Kaya. Eylül tekrar salona giriş yapıp çayını sehpaya bıraktı. "Cengiz, Görkem'in fotoğraflarını Hasan'a satacakmış yarın."

"Ne?" diye sordu Can.

"Belliydi o alçak herifin böyle bir şey yapacağı," dedi Görkem sesli bir şekilde nefesini verirken. "Hasan'ı nereden tanıyor olabilir bu adam?"

Boğazımı temizleyerek dikkatleri üzerime çektim. "Ben konuya Fransız kaldım yalnız." Hiçbir şey anlamamıştım. Diğerlerinin tepkilerine bakılacak olursa bu önemli bir olaydı.

"Haklısın," dedi Eylül. "Özet geçiyorum hemen. Bir süredir peşinde olduğumuz biri var, adı Cengiz Aksoy. Uyuşturucu işleriyle uğraşıyor. Bize gelen emir onu hapse tıkmaktı. Görkem'i müşteri gibi adama sunduk fakat Cengiz bir şekilde şüphelenmiş olmalı. Görkem'in peşine adam takmış, şimdi de elinde bir sürü fotoğraf var. Aslında şantaj yapmasını bekliyorduk ama o, fotoğrafları satmayı hedefliyormuş."

"Almalıyız onları," dedi Görkem. "Hasan beni gördü fakat kimliğimi bilmiyor. Eğer ben ifşa olursam siz de tehlikeye girebilirsiniz."

"Hasan kim?"

"Kumarhane işletiyordu eskiden," diye açıkladı Kaya. "Görkem oraya baskın yaptıktan sonra ortadan kaybolmuştu."

"Cengiz, Hasan'dan yardım istemiş seni bulması için," dedi Can, Görkem'e. "Hasan'ın eli kolu uzundur, çevresi de geniş hâliyle. Belki seni de tanıyordur diye ona gitmiştir Cengiz. Hasan da fotoğrafı görünce kumarhane baskınını yapan adam olduğunu anlayıp diğer fotoğraflarını satın almak istemiştir."

"İki dakikada olayın nasıl gerçekleştiğini anlatıp bir de hiç çaba harcamadan buna ikna ettin beni," dedi Arda. "Helal olsun sana Can'ım." Can gözlerini devirip güldü.

"Sizce kim satışın gerçekleşeceği yeri buldu?" diye sordu Eylül göğsünü kabartarak.

Görkem'in dudağı yukarı kıvrıldı. "Aslansın, biliyorsun değil mi?"

"Teveccühünüz, efendim." Eylül saçlarını savurduktan sonra devam etti. "Cengiz'in yarın akşam sanat sergisi var. Satış orada gerçekleşecekmiş. Ayrıca kendi ofisi de binanın içinde bulunuyor..."

"Fotoğrafları eve götürme riskine girmez. Ofisinde saklıyor olmalı," dedi Can.

"Aynen öyle. Şimdi söyle bakalım Görkem, planımız nedir?"

Eylül'ün cümlesinden sonra Görkem çenesini sıvazladı ve koltukta öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine yasladı. "Mekânın taslağına ihtiyacımız var. Bir de elimizde ofisin birkaç fotoğrafı olsa iyi olur." Gözlerini Arda'ya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çevirdi. "Sen gazeteci olarak içeri sızacaksın. Röportaj ayağına etrafın fotoğraflarını çekersin."

Arda elini başına götürüp asker selamı verdi. "Emredersiniz komutanım."

"Gerisini sen döndükten sonra ayarlarız."

"Ben de giderim Arda'yla," dedi Eylül.

"Gerek yok," dedi Arda yine sertçe.

Eylül onun yanındaki boşluğa oturdu. Elini omzuna koyup ona kedi gibi bir bakış gönderdi. "Trip atma bana. Zaten bütün gün Buğra'nın tribini çektim. Ne olur bari sen yapma!"

Kaya, Eylül yanlış bir şey söylemiş gibi gözlerini yumdu sıkıca. Görkem'in çenesi kasıldı, Can'ın ise gözleri iri iri açıldı. Bakışlarımı tekrar Arda'ya çevirdiğimde burukça güldüğünü gördüm. "Şaka gibisin..." Omuzlarını silkip Eylül'ün temasından kurtuldu. "Uykum geldi benim. Yatıyorum." Oturduğu yerden kalktığında henüz birkaç adım ilerlemişti ki bir şey hatırlamış gibi tekrar arkasını döndü. Cebinden yarım çikolata paketini çıkarıp Eylül'e uzattı. "Yersin."

Başka bir şey söylemeden salondan çıktı. Eylül yüzündeki sıcak gülümsemeyle onun arkasından bakarken, "Bunu hep yapıyor," dedi. "Her zaman çikolata bırakıyor bana. Kızgın olsa bile."

Arda'ya sevdiği hâlde neden çikolatasının tamamını yemediğini sormuştum.

Cevabımı aldım.

Arda çok sevdiği karamelli çikolatasının yarısını her zaman Eylül için ayırıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3
TİK TAK

Ne kadar sevgi, o kadar acı...

Arda'nın odaya gitmeden önce Eylül'e attığı son bakış, gerçeği daha net kavramamı sağlamıştı. Hâlbuki Eylül bunun farkında bile değildi, kendisi gülümseyerek eline tutuşturulan çikolata paketine bakmakla meşguldü. Başını hafifçe iki yana sallayan Arda, arkasını dönüp seri adımlarla gözden kaybolmuştu. Sanki adımları yeterince hızlı olmasa buradan uzaklaşamayacaktı, sanki gitmeyi istemiyordu ama daha fazla kalırsa acısının katlanarak artacağını biliyordu.

Aptal değildim, Buğra'nın Eylül'ün sevgilisi olduğunu anlamıştım. Arda ortamdan uzaklaşmasaydı Eylül ondan bahsetmeye devam edecekti ancak ortamın tadı kaçınca o da evine gitmek üzere yanımızdan ayrıldı. Sonrasında salondaki sessizlik uzadıkça uzadı. Görkem hafifçe öne doğru eğilmiş, kavuşturduğu ellerinin üzerine çenesini yaslamıştı ve karşısındaki duvara bakıyordu. Bakışları boş değildi, bir problemi çözüyormuşçasına alnını kırıştırmıştı. Yarınki planının üzerinden geçiyor olması muhtemeldi.

"Arda uyuyor mudur?" diye sordum.

"O bu saatte parkta oturur," dedi Kaya.

"Bu gece hava da biraz serin," dedi Görkem. "Üşütmese bari. Hasta hâlini çekemiyorum o sümüklünün."

"Havanın serin olmasını umursamaz." Can'ın yüzüne kırık bir tebessüm yerleşti. "İçi yanıyordur onun şimdi."

Kaya bu muhabbete daha fazla dahil olmak istememiş olacak ki ayağa kalktı. "Yatıyorum ben, ses çıkaranın topuğuna sıkarım."

Can birden sırıtmaya başladı. "Rüyanda beni gör."

"Allah korusun..."

Can, Kaya'nın salondan çıkışının ardından Görkem'in koluna uzanıp vurdu. "Sen de ne taktın yarınki plana, sal gitsin be abi."

"Abi mi? Ulan iyice Arda'ya benzemeye başladın. Cıvık herifler sizi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Görkem'in konuyu değiştirme çabasını Can da benim gibi fark etmiş olmalıydı. "Harbi diyorum, niye batıyor Titanik'in? Keman çalmaya başlayayım mı?"

Görkem gülünce dudaklarının kenarındaki çizgiler ortaya çıktı. "Bilmiyorsun sanki beni. Buz dağını görmesem dahi hesaba katarım. Karşılaşabileceğimiz her ihtimali değerlendirmeye çalışıyorum, bir de konu benim fotoğraflarım olduğu için bizi tehlikeye kendi elimle itmiş gibi hissettim bu defa."

"Bu çok saçma," dediğimde ikisinin de bakışları bana döndü. "Hiçbir konuda kendini suçlamaya kalkma sakın, delirirsin."

"Tecrübeli misin?"

"Tahmin edemeyeceğin kadar çok..."

"Neyse." Omuz silkti. "Saat geç oldu. Bugünlük sen benim odamda kalırsın, koridorun sonundaki oda. Bir şeye ihtiyacın olursa salondayım ben."

"Gerek yok..."

"Soru sormadım."

Hadi ya, biz de hiç anlamamıştık.

"Gerek yok dedim."

"Senin bu inadınla nasıl başa çıkacağız biz?"

Hafifçe gülümsedim. "İşine gelirse..."

"Seni aramıza dahil ettiğine göre mutlaka işine gelmiştir," diyerek araya girdi Can.

"Senin kafanı ezerim psikolog!"

"Ben de seni seviyorum," dedi Can sırıtarak.

"Sana Arda'yı yasaklamamız lazım. Üzüm üzüme baka baka kararır tamam da Arda'dan başka üzüm mü bulamadın, anlamadım ki."

"İkimiz bir salkımın üzüm açan bağıyız." Görkem bana bunlar iflah olmaz temalı bir bakış atarken başını hafifçe iki yana salladı. "Benim uykum geldi biraz, azıcık, çok çok az," dedi Can.

"Miktar belirtirken birini söylemen yeterliydi sayın yürüyen kelime israfı."

"Bir kelimelerimi saymadığın kalmıştı, çakma hesap makinesi kılıklı seni."

Tencere yuvarlandı ve kapaklarıyla bir araya geldi. Sen bu adamların arasında hiç sırıtmazsın, Yağmur. Hepiniz delisiniz, al birini vur ötekine.

Mete'nin sesini susturmaya çalışıp ayağa kalkan Görkem'e odaklandım. "Yer yatağı mı, benim odam mı? Seç," dedi.

"Yer yatağının yerini söyleyin, üçüncü odaya hazırlayayım."

"Ben hallederim," dedi ve karşı çıkmama fırsat bırakmadan salondan ayrıldı.

"Bilmen gereken bir şey var." Sesini iyice alçaltıp fısıldayarak söyledi Can bu cümleyi. "Görkem durup dururken bir yerlerden fırlayıp karşına çıkabilir."

"Neden?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Biz her an, her yerden gelebilecek saldırılara karşı hazırlıklı olmalıyız. Bu sebeple reflekslerimizin gelişmesi için çabalıyor. Bir keresinde yeni uyanmıştım, mutfağa gidiyordum. Kaya'nın odasından çıkıp çat diye yüzüme yumruğunu geçirdi. Yemin ederim üç gün mosmor bir gözle dolaştım."

"Reflekslerinizi geliştirmek için size aniden saldırmaya mı başlıyor? Ne biçim yöntem bu?"

"Görkem'in yöntemlerini sorgulamayı bırakmanı öneririm. Ayrıca hiçbirimizden normal hareketler beklememeni de tavsiye ederim."

"Dikkate alacağım," dedim gülerek. Ardından ayağa kalkıp odaların bulunduğu koridora doğru ilerlemeye başladım. Koridorun bej renkli duvarlarında Analizcilerin ve Eylül'ün birlikte çekilen fotoğrafları asılıydı. Kimseye ait olmayan üçüncü odanın içine girdim, sağa sola bakındım. Yerde bir yatak vardı fakat Görkem burada değildi.

"Bö!" diye bağırarak içeri girdi. Kucağındaki battaniyeler ve yastıklardan dolayı yüzünü göremiyordum ama güldüğünü duyabiliyordum. "Çok korktun, değil mi?"

"Hıı," dedim. "Ne sen sor ne de ben söyleyeyim."

Elindekileri yere bıraktıktan sonra yüzündeki gülümsemeyi silmeden bana baktı. "Birkaç güne bu odayı kendine getiririz. İdare edebilir misin? İstiyorsan hâlâ odamda kalabilirsin bu arada."

"Bana inatçı diyene de bakın..." Gülümsedim. "Burası iyi. Seni yerinden etmeye niyetim yok."

Gözlerim pencereye kaydı. Parkta bir salıncağa oturmuş, ayaklarını sallayan Arda'yı buldu bakışlarım. "Bu manzaraya alışsan iyi edersin," dedi Görkem. "Her gece bununla karşılaşacaksın çünkü."

"Her gece mi?"

Başını yavaşça salladı. "Keşke elimizden bir şey gelse ama gelmedi, gelmeyecek de. Bile bile kendini zehirliyor, biz de göz yumuyoruz."

"Yanına gitsem olur mu? O böyle çok yalnız gözüküyor."

Senin gibi mi Yağmur?

Görkem omuz silkti. "İstiyorsan git, sen bilirsin." Üzerimdeki hırkanın fermuarını kapatıp kapıya ilerlediğim sırada söyledikleri duraksamama neden oldu. "Mutfak, banyo ve tuvalet diğer tarafta. Ben de odamdayım. Bir şeye ihtiyacın olursa aramızdaki duvara tıklatman bile yeterli. İyi geceler."

Kendimi misafir gibi hissediyordum ama ev sahiplerimle ilgili şimdilik bir sorunum yoktu. Kaya hariç diğerleri oldukça misafirperverlerdi. "İyi geceler," diye karşılık verdim. Sonrasında odamın arka kapısından çıktım ve doğrudan Arda'nın yanındaki kırmızı salıncağa yürüdüm. O zamana kadar farkına varmadığım şeyi havaya süzülen dumanı görünce fark ettim. Parmaklarının arasında bir sigara duruyordu. "Nasılsın?" Aslında bu cevabını bildiğim hâlde sırf laf olsun diye sorduğum bir soruydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Gördüğün gibiyim."

"Gördüğümden daha beter gibisin." dediğimde acıyla kıvrıldı dudakları. "Sen Eylül'e..."

"Cümleyi tamamlama." Arda, sigarayı dudaklarına götürüp içine bir nefes çekti, sonra yavaşça dumanı havaya üfledi. "Ne anladıysan o. Sadece dile getirme lütfen."

"Haberi var mı?"

Bu o kadar belliydi ki ilk görüşte bile anlaşılıyordu. "Bilmiyorum," dedi yavaşça sallanmaya başlayarak. "Gelip benimle konuşmadı bu konu hakkında, anladıysa da anlamazlıktan geliyor. Belki de hiçbir şeyden haberi yok. Bilmiyorum, Asya."

"Eğer birileriyle konuşmaya ihtiyaç duyarsan ben artık buradayım," dedim gülümseyerek. "Ama yalnız kalmak istiyorsan gidebilirim."

Neden ona destek olmak istediğimi bile bilmiyordum. Kolay arkadaşlık kurabilen biri değildim. "Teşekkür ederim," dedi. "Söyleyemediğin her his büyüdükçe büyür, koca bir bataklığa dönüşür ama sen çıkamazsın oradan. İçin içini yese de tek kelime edemezsin ya hani... Öyle işte. Öyleyim çok uzun zamandır."

"Hiç ona anlatmayı düşünmedin mi?"

"Kendine bile zor itiraf eden bir çocukla konuşuyorsun." İleri geri sallanmaya devam etti. "Çok zor, biliyor musun? O kadar zor ki... Neyse, boş ver."

Arda kendinden bahsederken bile çocuk kavramını kullanıyordu. Muhtemelen çevresindekiler sürekli ona böyle dediği için o da bu kelimeyi kabullenmek durumunda kalmıştı. "*Red Kit* izleyelim mi?" diye sorduğumda yüzündeki üzgün ifade yerini saf bir neşeye bıraktı.

"Gerçekten mi? İzler misin benimle?"

"İzlerim," dedim salıncaktan kalkarak. "Eğer istersen başka şeyler de izleyebiliriz." Hem benim de kafam dağılırdı. Onlarla vakit geçirdikçe kendimi daha az yabancı hissederdim belki bu eve.

Hâlâ yarısı durmasına rağmen sigarasını yere bastırarak söndürdü, izmaritini kenardaki çöp kovasına tek atışta gönderdi. "Asya, bir şey diyeceğim ama şımarma tamam mı?"

Güldüm. "Tamam, şımarmam."

"İyi ki geldin, gerçekten."

"Sanırım gelmekten başka şansım yoktu," dedim. Eğer en çok sevdiği insanı kaybettikten sonra iki hafta boyunca dört duvarın arasında tek başına kalmadıysa neyi kastettiğimi anlayabileceğini pek sanmıyordum.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "Bu arada," dedi. "Sen bana sordun ama ben sormayı unuttum, sen nasılsın?"

"İyiyim."

Her zaman böyle söylersin, inanmasınlar sana.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sana içimi açtım. Senin de anlatacakların varsa benden iyi dert ortağı bulamazsın, benden söylemesi."

"Ama *Red Kit* izleyeceğiz," dedim konuyu değiştirme çabasıyla.

"Biraz bekleyebilir."

"Arda, ben kendimi anlatmayı pek sevmem."

Kıvırcık saçlarını elleriyle karıştırdı. "Kendini değil, Mete'yi anlatmalısın bence. Diyorum ya, içinde sakladığın her his büyür. Yapma bunu kendine."

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum," dedim net bir şekilde. Niyetim onu kırmak değildi ama sesim sert çıkmıştı.

"Tamam. Sen bilirsin." Alınmış görünmüyordu ve hatta gülümsüyordu.

Onun ve Can'ın birlikte kaldığı odaya girdiğimizde hayranlıkla etrafıma bakmaya başladım. Oda resmen ikiye ayrılmıştı. Arda'nın tarafını, yani parka bakan camın olduğu kısmı gören birisi asla bu dekorların yirmi altı yaşındaki bir adama ait olduğunu anlayamazdı. Etrafta oyuncaklar vardı. Pelüş ayılar, tavandan sarkan gezegenler, güneş şeklinde bir avize... Çizgi filmden fırlamış gibiydi odanın ona ait bölümü. "Sen gerçekten çocuk gibisin." Aşağılamak adına değil, imrenerek söyledim bunu. İçindeki çocuk ruha sahip çıkmayı başarabilmişti Arda.

Başını aşağı yukarı salladı. "Gerçekten öyleyim."

Gözlerim Can'ın tarafına kaydığında ikisinin arasındaki tezatlık bütün gerçekliğiyle önüme serildi. Çok daha sadeydi onun yatağının bulunduğu kısım. Yatağın başucundaki komodinin üzerinde üst üste yığılmış psikoloji kitapları ve küçük bir abajur duruyordu. İki yatak arasında öylece dikilirken tam karşımdaki kitaplığa bakmaya başladım. En üst raf Arda'nın çizgi romanları için ayrılmıştı. Bir altındaysa Kaya'nın kafası kadar kalın ansiklopediler duruyordu. Yarısı psikoloji ve sosyoloji konulu kitaplardan oluşurken diğer yarısı da bilimsel kitaplarla doluydu.

Avizeden sarkan gezegenlere bir kez daha bakabilmek için başımı yukarı kaldırdığımda başka bir detay dikkatimi çekti: Güneş sistemindeki bütün gezegenler vardı, biri hariç. Dünya yoktu. Onun yerine sararmış bir yaprak figürü asılıydı. "Dünya neden yok?"

Kurumuş yaprağa bakarken gözü çok uzaklara dalmıştı sanki. "Benim dünyam sizinkinden farklı."

Kurumuş yaprak... Sonbahar... Eylül.

Arda'nın dünyası Eylül'dü.

Ben böyle bir sevgi karşısında nefes alamadığımı hissettim.

"Hadi gel de başlayalım artık." Yere iki minder attı. Ardından yatağının altından büyük boy bir cips paketi çıkardı. "Sakın Can'a söyleme, yoksa hepsini yer o hayvan." Elimi dudaklarıma götürüp görünmez bir fermuar çektim ve Arda'nın bana fırlattığı paketi havada yakaladım. Minderlerden birine otururken Arda da yanımdaki yerini aldı. Ardından duvara monte edilmiş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

televizyondan *Red Kit*'in rastgele bir bölümünü açtı. Hayranı olduğum jenerik müziği odayı doldururken cips paketini açıp ona doğru uzattım.

Paket bittiğinde henüz beş dakika bile olmamıştı.

Arda her sahnede ne olacağını biliyor, replikleri karakterlerle aynı anda söyleyip kendi kendine gülüyordu. Bu normalde benim de yaptığım bir şeydi ama benimki tamamen hafızamdan kaynaklıydı. Arda'nınki ise kendisinin de söylediği gibi daha önce defalarca kez izlemiş olmasındandı. Kapanış müziği başladığında, "Teşekkür ederim," dedi büyük bir minnetle. "Bana katlanmak zordur."

"Kendine haksızlık ediyorsun. Seninle vakit geçirmeyi ben istedim."

"Ve bu beni çok mutlu etti Asya."

Kapının açıldığını duyunca dikkatimiz dağıldı. Omzumun üzerinden arkama baktığımda Can'ın dehşete kapılmış ifadesini görmeyi beklemiyordum.

Hayırdır birader, ne bakıyorsun kar görmüş İzmirli gibi?

Mete hâlâ beni güldürmenin bir yolunu bulmayı başarıyordu.

"Burada bensiz cips mi yenmiş?" Ellerini gözlerine bastırıp yavaşça aşağı kaydırdı. Bu hareketle yanakları hafifçe şişti, gözlerinin altındaki kızarıklık belirginleşti. Çığlık tablosunu andırıyordu duruşu. "Aman Allah'ım, neler görüyor bu gözler? Kör olsun bu gözler!"

Arda oyuncak ayılarından birine uzanıp onu Can'a fırlattı. "Tövbe de lan!"

"Bu ihanet değildir de nedir?"

"Tövbe de çabuk," diye diretti Arda.

"Tövbe... Sana da tövbeler olsun. Boğazından nasıl geçti, haysiyetsiz it?"

Arda başını eğip gözlerini kırpıştırarak şirin bir ifade takındı. "Zulamın yerini söylesem affeder misin beni?"

"Yatağının altına sakladığını biliyorum."

Arda'nın yüz ifadesi donduğu esnada odanın duvarından sesler gelmeye başladı. "Of! Bu da yaşlı üst komşular gibi," dedi Arda. "Tamam bey amca tamam, yapmıyoruz ses!" Elini ağzının kenarına koymuş, Kaya'nın odasının olduğu tarafa doğru bağırıyordu.

Hafif bir tebessümle oturduğum yerden kalktım. "Gideyim ben artık. Yolcu yolunda gerek."

"Sanki sefere gidiyorsun Asya," dedi Can. "Alt tarafı birkaç adım atıp yan odaya gideceksin."

Dramatik bir sesle, "Hakkınızı helal edin," diye fısıldadım.

"Helal olsun. Unutma bizi oralarda."

İkisi bir olup beni odalarından uğurladılar. Üçüncü odaya girip ulaşması kolay olsun diye bavulumun en üstüne koyduğum pijamalarımı aldım. Üzerime önü düğmeli lacivert pijama takımımı giydikten sonra çıkardığım kıyafetleri ve gri hırkamı bavula tıktım, bir dolabım olana kadar mecburen böyle idare edecektim.

Görkem'in yer yatağının kenarına bıraktığı battaniyeyi kafamın üzerine kadar çektim. Uykuya dalmak son zamanlarda çok zor bir eylem hâline gelmişti. En az bir saat yatakta dönüp duruyordum. Uykuda da pek rahat sayılmazdım, kâbuslar kâbusları kovalıyordu ama artık buna alışmıştım. İnsan, zamanla her şeye alışıyordu.

⚓

Alnımda biriken boncuk boncuk teri silerken nefes nefese olduğumu fark ettim. Ne gördüğümü hatırlamıyordum, hatırlamak da istemiyordum. Böyleydi işte... Uykumdan yorgun kalkardım ben, dinlenmiş hissetmeyi özlemiştim.

Yattığım yerden doğruldum ve uyumadan önce çıkarıp baş ucuma koyduğum saatime baktım. Saat henüz 07.58'di. Uzaklardan hafif tıkırtılar geliyordu. Belki de Analizciler her sabah çok erken kalkmak zorundadırlar. Ben de onların düzenine uyum sağlamaya başlamalıydım. Elimi saçlarıma daldırıp kabaran saçlarımı biraz düzeltmeye çalıştım. Pek başarılı olduğum söylenemezdi ama bavulumdan tarağımı çıkarmaya üşendiğim için onları kendi hâline bıraktım.

"Manda yuva yapmış söğüt dalına!"

Bir anda Arda'nın bağıra bağıra söylediği şarkıya Can'ın sesi de eklendi. "Aman aman..."

"Yavrusunu sinek kapmış. Gördün mü?"

"Amanini yandım."

Koridora çıktığımda yeni uyanan tek kişinin ben olmadığımı anladım. Görkem ve Kaya aynı anda odalarının kapılarını açtılar. Koridorları ve girişi birbirine bağlayan holde bir yandan ellerindeki kaşıkları şıngırdatıp bir yandan şarkı söylemeye devam eden Arda ve Can'a bakmaya başladık hep birlikte.

"Amanın, amanın, amanın yandım."

"Tiridine, tiridine, tiridine bandım."

"Ulan cıvık herifler," dedi Görkem uyku mahmurluğuna bulanmış sesiyle. "Sabahın köründe ne yapıyorsunuz Allah aşkına ya?"

Görkem'i ne Arda umursadı ne de Can. Kaşık oynamaya devam ederken deli gibi gülüyorlardı. "Bedava mı sandın?" dedi Arda, Görkem'e bakarak.

"Para verip aldım," diye ekledi Can.

"Tiridine tiridine suyuna da bandım."

Kaya sinirli görünüyordu. "Ben sizi banacağım şimdi tiridine. Kapatın lan şu müziği sabah sabah!"

"Kaya yuva yapmış öküz dalına," diye bağırdı Arda bu defa. Kahkaha attığı için sesi kesik kesik geliyordu. Kaya çenesini sıkıp koridorun sonuna doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. "Aman aman," dedi Can. Melodik olarak değil de korkarak söylemişti bunu.

Görkem ve ben de ara yere yürüdük. Bir adım önümüzde yüzündeki korkutucu gülümsemesiyle Kaya duruyordu. "Arda'yı da Kaya kapmış, gördün mü?"

"Amanın sıçtım," dedi Arda ve arkasına bile bakmadan salona doğru koşmaya başladı.

Kaya kapüşonunu başına geçirip Arda'nın peşinden gitti. Onların arkasından sabır çeker gibi derin bir nefes aldı Görkem. "Karga bile yememiş daha sistemsel atığını. Ne işiniz vardı da kalktınız bu saatte?"

"Sana cevap vermek isterdim ama Arda'yı o koca devin elinden kurtarmam gerekiyor."

Hakikaten de Arda can çekişiyormuş gibi çığlıklar atıyordu.

Sen nereye düştün böyle Yağmur? Hepsi manyak bunların.

Mete haklıydı. Mete her zamanki gibi haklıydı fakat benim ölmüş birinin sesini duyduğumu hesaba katarsak asıl manyağın kim olduğunu tekrar gözden geçirmemiz gerekiyordu.

Başta Can olmak üzere hepimiz salona girdik. Gözüm ilk önce sehpaya takıldı. Dünkü çikolata çöpleri bir yığın hâlinde sehpanın üzerinde duruyordu ve sanırım bu durum kimseyi rahatsız etmiyordu. Sonunda dikkatimi sehpadan çekip Kaya ve Arda'ya dönebildim. Duyduğum çığlıklar yüzünden Arda'nın işkence çektiğini görmeyi bekliyordum. Gördüğüm şey ise Kaya'nın sırtına çıkmış bir Arda'ydı. *"Adios amigos!"* diye bağırdı can havliyle Kaya'ya tutunmaya çalışırken. "*Rodeo* yapıyorum ama bir boğayla değil, bir öküzle!"

Kaya'nın güçlü biri olduğu su götürmez bir gerçekti. Eğer gerçekten isterse Arda'yı sırtından savurup duvara yapıştırabilirdi ama bunu yapmıyordu. Sanki belli etmese de o da eğleniyor gibiydi. "Eğer aşağı inmezsen bir hafta boyunca Edison baskılı bir tişörtle dolaşırım evde. Yemin ederim yaparım bunu."

Ve Arda anında Kaya'nın sırtından aşağı atladı. "Hidrojen gibi hissediyorum kendimi. Koskoca periyodik cetvelde kendine yer bulmuş ama onu da yanlış bulmuş. Evet tam da bu işte hissettiğim: Metaller tarafından dışlanmış bir ametal. Zavallı yalnız Hidrojen... Sen eşittir ben kardeşim."

"Çocuktaki kafa yapısına bakar mısınız?" dedi Görkem. "Kendini periyodik cetvel üzerinden acındırıyor. Vallahi helal olsun Arda."

"Eyvallah."

"Pişt, Hidrojen! gel bakayım yanıma. Ben buradayken kim dışlıyormuş oğlum seni?"

Arda koşarak onun yanına gitti ve kolunu omzuna attı. "Ben Hidrojen'sem sen de Oksijen'sin Can'ım. Biz seninle H_2O'yuz, ayrı ayrı düşünülemeyiz."

"Ben hiç bu kadar duygusal bir konuşmaya şahit olmamıştım," dedim alayla. "Sayın su molekülleri, konuşmanız bittiyse kahvaltıya geçebilir miyiz?"

"Geçelim geçelim! Biz Can'la hazırladık kahvaltıyı. Biz hazırladık. Can ve ben, yani biz..."

"Tabii siz hazırlayacaksınız, kaybeden sizdiniz çünkü."

"Tamam, yüzümüze vurmana gerek yok. Hazırladık işte," dedi Can. Konuya Fransız kaldığımı görünce ise bana dönüp açıklama yapmaya başladı. "Ev işlerini yapacak kişiler haftalık olarak seçilir. *PES* oynamıştık geçen hafta, Arda'yla ben kaybettik ve hâliyle bu haftaki işler bize kaldı."

"Ya da böyle şeylerle uğraşmak yerine işleri sırayla da yapabilirdiniz."

"Of Asya, sıkıcı mısın sen?" Kaşlarını çatıp kızıyormuş gibi yaptı Arda. "Ortada bir iddia yoksa ne eğlencesi kalır ki?"

"Bir sonraki iddiaya sen de dahil olacaksın," dedi Görkem. "İlk kez oynayacağın için sana kıyak geçeceğimizi sanma, adil olmak önemlidir." Bu cümleleri kurarken yüz ifadesini gören biri yetmiş yaşında olduğunu sanırdı. Torununa öğüt veren bir dededen hâlliceydi.

"Ayrıcalık isteyen kim?" dedim meydan okurcasına kaşlarımı kaldırarak. "Sanırım size öğretmem gereken şeyler var beyler."

"Vucu vucu," diye anlamsız bir ses çıkardı Arda. "Şu kadar havalı olsam yeter be. Bana ilk öğrettiğin şey bu olsun, n'olur."

Ona gülümseyerek baktım. Hareketleri, tavrı ve bitmek bilmeyen enerjisi ile beni de pozitif olmaya zorluyordu.

Kaya homurdanarak mutfak masasına doğru ilerledi. Görkem onun peşinden gidip sandalyelerden birine oturdu. Can ve Arda da içeri girdikten sonra gözlerimi kısaca etrafta gezdirdim. Mutfak fayansları beyazdı. Dolap kapaklarıyla tezgâh, mermer desenli ve parlak siyahtı. Kulplar ise gümüş rengindeydi. Köşede devasa büyüklükte gri bir buzdolabı duruyordu. Hemen karşısında ceviz renkli büyük bir yemek masası vardı. Duvara yaslıydı, çevresinde beş adet sandalye vardı. İki uçta Görkem ve Kaya oturuyordu, Arda ve Can da sandalyelere yerleştiğinde Kaya'ya en yakın olan sandalye bana kalmış oldu. Yüzlerindeki sırıtışa bakarsak Arda ve Can ikilisi bunu kasıtlı olarak yapmıştı.

"Yemekten sonra hangi dolapta ne olduğunu anlatırım sana," dedi Arda iki elini birbirine ovuştururken. Üşümüş olabilirdi, sabah soğuğu vardı. "Zaten zamanla ezberlersin."

"Bir kez bakması yeterli olacaktır," dedi Görkem bana dönüp. Haklıydı, bir kere bakmam kesinlikle yeterliydi.

"Mutfağı inceledin mi?" diye sordu Arda.

"Evet."

Yüzünü şaşkınlık bürüdü. "Ne ara?"

"Sen ekmeğin kıtır kısımlarını koparıp yerken."

Softadakilerin bakışları aynı anda ekmeğe dönünce annesine yakalanmış çocuk gibi suçlu suçlu sırıttı. "Seviyorum, biliyorsunuz."

"Oğlum, sen ne zaman büyüyeceksin?" Kaya kaşlarını çatmasa bile kaşlarını çatmış gibi görünüyordu.

"Konumuz ben değilim, konumuz Asya." Bana dönüp göz kırptı. "Söyle bakalım küçük aptal balık, buzdolabının üzerinde kaç magnet var?"

Gözlerimi devirdim. Sırtımın buzdolabına dönük olması benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. "Sana ait olan dokuz tane magnet var," dedim. "En ortadaki magnet kovboy filmlerindeki iki tarafın karşılıklı bakıştığı sahnede ortadan geçen sarı ve çalımsı bir figür. Onun solunda sırasıyla bir *Red Kit* figürü, bir tane *Düldül* figürü ve her bir *Dalton*'un yan yana dizilmiş figürleri var. Sağ kapağın üst kısmında da *Sünger Bob* ve *Patrick* duruyor."

Arda, dönüp buzdolabına baktı. "Saydıkların doğru ama bir tanesini unuttun."

"Unutmadım. Cümlemin başında sana ait olan dokuz tane magnet dedim. Toplam on tane var. Saymadığım tek figür sol kapağın köşesinde bulunan, diğerlerinden daha ayrı duran siyah *Pi* sembolü. Bu da Görkem'e ait."

"Beyler kabul edelim, bu kız muhteşem!"

Hafifçe boğazımı temizleyerek bana bakmalarını sağladım. "Kendimi yeterince kanıtladığıma göre artık ilkokul çocuğu gibi bana bir şeyleri saydırmayı bırakırsınız diye tahmin ediyorum. Dün raftaki kitapları saydım, bugün buzdolabındaki magnetleri... Yeterli mi?"

"Onu bunu boş verin de kahvaltıya başlayalım mı artık? Açım da ben biraz." Can'ın tavsiyesi üzerine tam çatalı elime almışken Can başımı geriye doğru çekti. Tam da bu sırada Arda yumruğunu masaya vurdu, eş zamanlı olarak gözümün önünden bir zeytin uçtu ve Kaya'nın açtığı ağzının içine girdi.

"Basket!" dedi Arda çatalının ucuna bir zeytin daha koyarken. Diğer ucuna yumruğunu vurdu ve bir zeytin daha yolladı Kaya'nın ağzına. Çatalla mancınık yapmak tam Arda'dan beklenebilecek bir hareketti doğrusu. Beni asıl şaşırtan taraf gülerek zeytinleri yiyen Kaya'ydı.

"Günlük kahvaltı rutini," dedi Can.

"Tuhafsınız." Güldüm. "Teker teker baktığımda hepiniz çok farklısınız aslında ama bir aradayken de göz yormuyorsunuz, anlamlandıramadığım bir uyum içindesiniz."

Arda bu defa zeytini kendi ağzına attı. "Peki sen kutunda ne hissediyorsun Asya? Büyük mü küçük mü? Kolayca uyum sağlayabilecek gibi misin?"

"Bunu söylemek için henüz çok erken," dedim Arda'ya. Konudan kaçma şeklim miydi bu? Kendimi buraya ait hissetmemiş miydim? Sahi ben en son ne zaman kendimi bir yere ait hissetmiştim ki?

"Ben çıksam iyi olacak, işlerimi erkenden hallederim."

Görkem'e gözlerini kısarak baktı Arda. "Holding sahibi zengin bey misin sen? Portakal suyundan da bir yudum içmek ister misin?

"Dalga geçme benimle, halletmem gerekenler var."

"Hep halletmen gereken şeyler var Görkem!"

"Arda, tam olarak ne istiyorsun benden? Dizinin dibinde mi oturayım? Evinin kadını, çocuklarının anası mı olayım?"

"Evet, evet, evet!"

"Yürü git işine," dedi sofradan kalkarken.

"Otur," dedi Kaya. "İki lokma bir şey ye, aç aç gidilmez öyle."

Görkem birkaç saniye ayakta dikildi, sonra Kaya'nın dediği aklına yatmış olacaktı ki geri oturdu yerine. "Arda, sen Cengiz'in mekânına Eylül'le mi gideceksin?"

Eller aynı anda masanın ortasındaki tavaya uzanınca elimde olmadan gülmeye başladım. Hepsi ekmeklerini sucuklu yumurtaya bandırdı ve yine organize bir şekilde geri çekildiler. "Eylül'le gideyim de bütün gün Buğra hıyarını anlatsın bana," dedi Arda lokmasını yuttuktan sonra. "Ama bir yandan da iki kişi gitmemiz daha iyi olur gibi geliyor. Sen ne diyorsun?"

"Birlikte gidin," dedi Görkem sanki bu soruyu bekliyormuş gibi. "Sen kameranı al, Eylül de kayıt cihazı bulsun bir yerden. Röportaj ayağına öğrenebildiğiniz kadar şey öğrenin mekân hakkında..."

Sessizce onları dinlemeye devam ederken krem peynir sürdüm ekmeğime. *Reçelsiz yenmez bu şimdi.* Peyniri yücelten iki şey vardı: karpuz ve reçel. Midem patlayana kadar bunlarla yaşayabilirdim.

Can nereden anladı bilmiyordum ama Görkem'in tarafında bulunan çilek reçelini bana doğru uzattı. Bir baş hareketiyle ona teşekkür edip reçeli de krem peynirin üzerine sürdüm. Analizciler yeniden tavaya uzandı. Kurmalı oyuncaklar gibi hareket ediyorlardı. Buna yalnızca uyum diyemezdim, bu başka bir boyuttu. Ellerinin masadan ayrılma anları bile aynıydı. Arda doğrudan sucuklara saldırıyordu, Görkem bir yere gideceğinden olsa gerek sucuklardan uzak duruyordu. Can yumurtanın sarısını yerken Kaya da beyaz tarafını tırtıklıyordu.

"Artık gidebilir miyim?" diye sordu Görkem şakayla karışık bir ciddiyetle.

Kaya başını onaylarcasına salladı. "Çok koşup terleme, soğuk su da içme. Yabancılarla konuşma. Sana şeker verirlerse alma..."

"Tamam anne."

"Hadi sen defol git, siz de sofrayı toplayın köleler."

Arda ve Can yüzlerini buruşturarak sofraya baktılar. Tavanın dibi sıyrılmıştı; ben iki dilim ekmek yemiş, yumurtaya dokunmamıştım. "Başa gelen çekilir," dedi Arda, kalkması için Can'ı dürterken. Can neredeyse sandalyeden düşüyordu.

"Ben yokken birbirinizi öldürmeyin," dedi Görkem. "Gittim ben, Allah'a emanet." Cebinden yeşil bir paket çıkardı ve içinden iki naneli şeker alıp ağzına attı. Daha sonra mutfaktan ayrılıp üzerini değiştirmek için odasına gitti.

Arda ve Can'ın sabah curcunasıyla uyanır uyanmaz koridora fırlamıştık. Görkem ise naneli şeker paketini ne zaman cebine atmıştı?

Belki onunla uyuyordur; kimsenin zevkine karışamayız Yağmur...

Mete'ye gözlerimi devirmek istedim ama dışarıdan garip görünürdüm. Olabildiğince normal davranışlar sergilemeliydim, ki bu oldukça zordu.

Hiç yardım etmeye kalkışmadım. Madem iddiayı kaybetmişlerdi, o hâlde sofrayı toplayacaklardı. Gereksiz yere kendimi yoracak tipte biri değildim. Herkesin yardımına koşmaya çalışan insan olmamıştım hiçbir zaman. Ben daha çok etliye sütlüye karışmamayı tercih ederdim çünkü insanlardan da bunu beklerdim.

Aslında, insanlardan pek bir şey beklemezdim. Hayatta en sevdiğim insan tipi benden uzak olanlardı.

Analizcileri benimsememin zor olacağını düşünmüştüm sırf karakterimden ötürü fakat onlar farklıydı. Bir kere samimilerdi, bunu anlayabilmek için birlikte çok zaman geçirmemize gerek yoktu. Sahte suratlarla dolup taşan dünyada gerçek yüzlerle karşılaşmak, çölde susuzluktan ölmek üzereyken bir vaha bulmak gibiydi.

Ayağa kalktım ve hiç ses yapmadan çıktım mutfaktan. Biraz daha uyuyabilsem hiç fena olmazdı, aslında hep uyuyabilsem çok güzel olurdu ama gördüğüm kâbuslar sebebiyle son zamanlarda yatağa girmeye korkar olmuştum. Hatta geçtiğimiz hafta kâbus görmemek için 48 saat uyumamıştım, direnebilseydim uyanık kalmaya devam ederdim. Maalesef bünyem yenik düşmüştü ve kanepede sızıp kalmıştım.

Belki kulağa abartı gibi geliyordu ama kesinlikle öyle değildi. Benim bilincimin altına ölüm kazınmıştı.

Ölüm, bir gerçekti. Tek gerçekti. Giden giderdi, kalan tükenirdi. Zaman geçerdi, acı dinerdi ama göğsüne saplanan ağrı orada beklerdi. Ara ara sızlar, bazen azalırdı ama sonuç olarak hep oradaydı.

"Ne diye dikiliyorsun orada?"

Görkem gitmemiş miydi hâlâ? "Su içeceğim," dedim parmaklarımla oynayarak. Gerçekten su içmeliydim, boğazım kurumuştu.

"Görüşürüz 13," dedi gülümseyerek.

Adım da 13 kalmıştı. Bir değil, iki tane birden adım varken bir tane de lakaba gerek var mıydı sahiden? "Görüşürüz, Duman," dedim. O bana ismimle seslenene kadar ben de ona soyadıyla hitap etmeye devam edebilirdim.

Çünkü neden olmasın?

Bu Mete'nin favori cümlesiydi.

Adımlarımı tekrar mutfağa yönlendirdiğim sırada dış kapının kapandığını duydum. Çeşmeye doğru ilerlerken Kaya'nın şeytani bir sırıtışla mutfağı toparlayan Can ve Arda'yı izlediğini gördüm. Can elindeki tavayı bulaşık makinesine yerleştiriyor, Arda buzdolabına kahvaltılıkları koyuyordu. Bardakların yerini bilmiyordum ama elimle koymuş gibi bulmam zor olmadı. Lavabonun hemen üzerinde duran dolap bardaklar için biçilmiş kaftandı. Yüzde doksan ihtimalle o dolapta olurlardı ve şekil A'da da görüldüğü üzere çıkarımım doğruydu.

Bir bardak suyu birkaç büyük yudumda içtikten sonra bardağı tezgâha bıraktım. "Size bir bulaşık daha çıktı," dedi Kaya keyifle. "Durun, bir bardak su da ben içeceğim. Hatta sırf pislik olsun diye beş farklı bardaktan birer yudum içesim geldi."

"Bir," dedi Can, Arda'ya bakıp sırıtarak.

Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"İki," dedi Arda aynı sırıtışla.

"Üç," dediler ikisi birlikte. "Güzel elbiseleri giyip kuşanacağım!"

Kaya'nın yüz ifadesi buruşurken Can ve Arda ellerini başlarının üzerinde birleştirip Yıldız Tilbe dansı yapmaya başladılar. "Senin önünden geçip sana bakmayacağım!"

"Ne olur beni Yıldız Tilbe'den soğutmayın," dedi Kaya ayağa kalkarak.

Bitirim ikili onları umursamadı. "Beni kırdığın gibi kalbini kıracağım. Beni dinlemedin ya, seni duymayacağım!" Dansları giderek komikleşirken tek yapabildiğim tezgâha yaslanıp gülmek oldu.

"Tamam lan tamam, siz kazandınız. Gidiyorum, gözlerim kanadı."

"Yürü, anca gidersin," dediler bir ağızdan. Kaya mutfaktan koşar adımlarla çıkınca ikisi birbirine dönüp kahkaha atmaya başladı. Arda, Can'ın havaya kaldırdığı eline bir beşlik çaktı. "Yapıyoruz bu işi." Sonra ikisi de aniden ciddileşip bulaşıkları dizmeye devam ettiler. Az önce delicesine dans eden bendim sanki.

Sessiz sedasız ayrıldım yanlarından, onlar da işlerine devam ettiler. Evin işleyişi, birbirleriyle iletişimleri ve daha birçok şey insanı imrendirecek cinstendi. Ortam gerçekten güzeldi, uyumlarına hayran olmamak elde değildi ve bu benim gözümü korkutuyordu.

Benim burada ne işim vardı?

Ben bu resmin neresindeydim?

Kafamın içinde hiç durmadan dönen bir çark vardı. İçimdeki sesler sussa bu defa ürettiğim sorularım bırakmıyordu yakamı. Kendi kendimi tüketiyordum aslında ben. Özellikle son zamanlarda bunu çok daha sık hissetmeye başlamıştım. Düşüncelerim minik farelere dönüşüyor ve kuklamın halatlarını kemiriyordu.

Bana en büyük zararı yine ben veriyordum.

⚓

Günün ilerleyen saatlerini odamda tek başıma geçirdim. Bu süre boyunca kimse beni rahatsız etmedi, sadece bir kez Arda kapıyı tıklattı ve karnımın acıkıp acıkmadığını sordu. Cevabım hayır olduğunda ise beni yeniden kendimle baş başa bıraktı. Yer yatağını toplamayı düşündüysem de tekrar yorganın altına girmek daha cazip bir fikir gibi gelmişti. Dakikalardır boş bir beden gibi öylece uzanıyordum. Yavaşça baş ucumdaki telefona gitti elim. Ekranı açtım ve galeri simgesine tıklamak üzereyken donup kaldım.

Parmaklarım titremeye başladı.

Yumruğumu sıkıp yavaşça gevşettim. Göğsümün ortasına bir yıldırım düştü. Toprağın altına gömdüğüm tohum çatırdadı, ince kabuğundan çıkmak istedi. Eğer filizlenmesine izin verirsem yeryüzünü ele geçirirdi. Bu his yalnızken çıkıyordu ortaya. Yalnız kaldığım zamanlarda duvarlarımı indirme isteğiyle dolup taşıyor ve her seferinde bunu bir şekilde bastırmayı başarıyordum. Bir gün başarısız olursam kendi sonumu getireceğimden korkuyordum.

Yorganı biraz daha üzerime çekip boğazıma oturan yumru eşliğinde tıkladım galeri simgesine. Gözlerim cayır cayır yanıyordu.

Son fotoğraf Mete'yleydi. Onun ölümünden üç gece önce çekmiştik bunu.

Ofiste sabahladığımız zamanlardan biriydi.

Onunla son ortak anılarımızdan biriydi.

Telefon onun elindeydi, kolu uzun olduğu için o çekerdi *selfie*lerimizi. O otuz iki diş sırıtarak bakıyordu kameraya. Gözlerinin kenarları kırışmıştı. Elindeki kahve kupasını hafifçe kaldırmıştı. Ben ofisimizin orta yerine çömelmiştim ve elimde onun elindekinin aynısından bej rengi bir kupa tutuyordum. Gülmekten gözlerim yaşarmıştı.

Ofisin ortasına çökme sebebim, Mete'nin "Vanessa görünmüyor," diye sitem etmesiydi. Vanessa, kahve makinemize koyduğu isimdi. Benim koca kafam, onun biricik makinesini kapatıyormuş. O gün aynen böyle söylemişti.

Sertçe yutkunurken titreyen ellerimle diğer fotoğraflara geçtim. İki fotoğraf, üç fotoğraf derken daha fazla kalbim dayanmadı ve ekranı kilitleyip telefonu kendimden uzaklaştırdım. Ayağa kalktığım gibi parka bakan camı açtım ve sert rüzgârın yüzüme vurmasına izin verdim. İçimden on beşe kadar saydım yavaş yavaş.

Bu defa bu bile yeterli gelmedi.

Duvarlar üzerime çökmeye başlamıştı, koridora çıktım ve salona ilerledim. Kafamı dağıtmam gerekiyordu, o odada biraz daha yalnız kalırsam nefesim kesilecekti. Tam hole gelmiştim ki zil çaldı. Görkem kapıyı çalmayı tercih ediyordu ve bildiğim kadarıyla diğerleri de evden çıkmamıştı. Bu yüzden gelenin Eylül olduğunu düşündüm.

Kapıyı açar açmaz karşımda kolunu kapıya yaslamış, siyah güneş gözlüklerinin üzerinden bana bakan Eylül'le göz göze geldik. Dizlerine kadar uzanan toprak rengi bir trençkot giymiş, saçlarını sımsıkı bir atkuyruğu yapmıştı ve elinde bir ses kayıt cihazı vardı. "Gazeteciye benzemiş miyim?"

"Harika görünüyorsun," diye cevap verdim.

"Arda hazır değil mi daha?"

Bu soruyu sorar sormaz içeriden bir müzik sesi yükseldi. İsmini bilmiyordum, ilk kez duymuştum ama filmlerde havalı sahnelerde kullanılan fonlara benziyordu. Arda koridordan çıkıp artist artist yürümeye başladı. Siyah bir kot giymişti, üzerinde beyaz bir tişört vardı ve beline ekose desenli kırmızı bir gömlek bağlamıştı. Kıvırcık saçlarını şekillendirmiş, kemik çerçeveli siyah bir gözlük takmıştı. Boynunda fotoğraf makinesi asılıydı ve ağzındaki sakızı öyle bir çiğniyordu ki eğer onu ilk defa görüyor olsaydım tam bir tiki olduğunu düşünürdüm.

Can elindeki telefonla koridora çıktıktan sonra Arda'ya bakıp bir ıslık öttürdü ve bu havalı sahnenin arkasında çalan müziği kapattı. "Beni mi bekliyordun güzelim?" diye sordu Arda ukala bir gülümsemeyle Eylül'e bakarken.

"Gazeteci misiniz, yoksa zengin bebesi mi Arda Bey?"

"Ah, her ikisini aynı anda yapabiliyorum. Yalnız adım Arda değil matmazel, adım Berke."

"Ben de Burcu," dedi Eylül, elini Arda'ya uzatırken.

An itibariyle ikisi de dün tanıştığım kişilerden çok uzaklardı, büründükleri kimliklerle birlikte duruşları bile değişmişti. Yepyeni iki insan duruyordu karşımda.

Bu işte oldukça iyilerdi.

Arda şişirdiği sakızı patlatırken Eylül'ün elini sıktı.

"Kusura bakmayın ama bunu açmak zorundayım," dedi Can ve ardından elindeki telefondan Tarkan'ın sesi yükseldi.

Takmış koluna elin adamını beni orta yerimden çatlatıyor.

Ağzında sakızı şişirip şişirip arsız arsız patlatıyor.

Arda'nın yüzü soldu. "Ulan ben ne güzel havalı havalı giriş yaptım, niye bozuyorsun beni Can'ım?" Direnmeye çalıştı, bunu mimiklerinden anladım ama başarılı olamadı ve Tarkan'ın sesine onun sesi karıştı. "Biz böyle mi gördük babamızdan? Ele güne rezil olduk. Yeni âdet gelmiş eski köye bak dostlar mahvolduk."

"Oğlum, siz niye sürekli abidik gubidik şarkılar söylüyorsunuz, evden mi kaçayım illa?"

Kaya'nın salondan çıkıp holü basmasıyla birlikte Can şarkıyı kapattı ve kötü kötü bakmaya başladı. "Müzik zevkimize laf söylettirmem yalnız."

"Bu kadar kasma *bro*," dedi Arda, Kaya'ya. "İçindeki yaşlı amca beni kıskanıyor biliyorum, kim olsa kıskanır zaten beni." Arda, Arda değil; Berke'ydi. Konuşma stili ve davranışlarına kadar her şeyini değiştirmişti ve ben bunun mükemmel bir olay olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum.

"O çiğnediğin sakızla duvara yapıştıracağım şimdi seni."

"Hey, adamım biraz relaks..." Gözlüklerini burnuna ittirdi. "Ben bir basın mensubuyum, gazetede ilk sayfada kendini mi görmek istersin delikanlı?"

"Üçüncü sayfada görürler belki beni. Ama sen göremezsin tatlı çocuk."

Kaya'nın üstü kapalı tehdidi karşısında neredeyse kahkaha atacaktım. Üçüncü sayfada cinayet haberleri olurdu.

Kabul edelim, kaliteli espriydi.

Mete, Kaya da dahil olmak üzere herkese ısınmaya başlamıştı anladığım kadarıyla.

"Ruh hastası," dedi Arda. "Gidelim buralardan Burcucuğum. Görev bizi bekler."

"Gidelim bakalım Berke Bey."

Onlar evden ayrıldıktan bir dakika kadar sonra Can, kitap okuyacağını söyleyerek odasına gitti. Ben de Kaya'yla birlikte salona yöneldim. O üçlüye yayılırken ben de berjere geçtim. Keşke Can veya Görkem burada olsaydı, en azından konuşacak bir şeyleri olurdu. Benimle konuşacak bir konu bulmaya çalışırlardı ama Kaya'nın o taraklarda hiç bezi yoktu.

Ortamdaki sessizlik giderek büyürken odaklandığım sesle birlikte bir saniye içinde nefesim kesildi.

Tik tak, tik tak...

Saat tıkırtısı.

Hızla hareket etmeye başlayan göğüs kafesimi durdurmak istercesine elimi kalbimin üzerine bastırdım.

Tik tak...

"Kaya..." Başının altına kıvırdığı kolunu bile hareket ettirme zahmetinde bulunmadı. Boş bakışlarla kapalı olan televizyona bakmaya devam ederken başını hafifçe sola eğerek beni dinlediğini belli etti sadece. "Saat..."

Bağırdım, çığlık attım, kendime baktım. Hareket edemedim, öylece bekledim. En sonunda kabullendim yenildiğimi, saatlerce sesimi çıkarmadan ölmeyi diledim. Tüm bunlar olurken tek bir ses yankılanıp durdu. Tik tak...

Neredeyse ellerimi kulaklarıma bastıracaktım. "Ses çıkarıyor," dedim nefes nefese.

"Yani?"

"Kaya," dedim tekrar. Boğazıma takılan yumru, yumruk kadar büyüdü. "Ses çıkmasın." Nihayet sesimde bir gariplik olduğunu anlayabildi, kafasını bana doğru çevirdi ve nefes alamadığımı fark etti. Hiçbir şey sormadı, hiçbir şey söylemedi. Ayağa kalktı, televizyon ünitesinin sağ tarafında kalan saate

uzandı. Ardından arkasını çevirip pilini çıkardı ve elindeki pili ünitenin rafına koyarken saati de yerine astı.

Nefes al...

Şu an duymayı istediğim son ses Mete'ninkiydi. Başka bir şeye odaklanmaya çalıştım. Görüş alanıma Kaya girdi. Tek bir kelime bile etmedi, beni hiç sorgulamadı. Neredeyse bunun için ona teşekkür edecektim. Bana bakmadan sessizce koltuktaki pozisyonunu yeniden aldı.

Ses kesildi, anılar kaldı.

Nefesimi toparlayabilmek için on beşe kadar saymaya başladığım sırada Kaya'nın cebinden telefonunu çıkardığını gördüm. "Can," dedi onu kulağına götürdüğünde oldukça sakin bir sesle. "Salona gelsene."

Bir dakika bile geçmeden Can kapıdan hızlı bir giriş yaptı. "Ne oldu?" Devamını getirmeye gerek kalmadan bakışları beni buldu. "Seni sıfır makyajla herhangi bir vampir filmine soksak kamufle olursun bu hâlinle. Suratın küle dönmüş, Asya. Ne oldu?"

"Eğer tespitlerin doğruysa Bay Psikolog, tam şu an burnu kanamaya başlayacak."

Tam o an burnumdan akan kanı hissettim, burnum ve dudaklarım arasında kalan çukuru sildim ve peçete bulmak amacıyla ayaklandım. "Analiz yeteneğiniz sinirimi bozuyor."

"Asya, düşünmen gereken son şey bu." Can'ın ne söylediğini umursamadım. Zaten kanamam uzun sürmedi fakat burnumun içindeki yangın hemen geçmiyordu. Mutfağa gitmek yerine banyoya çevirdim adımlarımı. Musluğu açıp ellerimi suyun altına tuttum. Sabunladım. Duruladım. Kan yoktu, gitmişti ama yeterince temizlenmemiş gibi hissedip bir kez daha sabunladım. Bir anlığına lavaboya akan su kızıla dönmüş gibi geldi, sonra hafızamın bana oyun oynadığını kendime hatırlattım ve musluğu kapatıp aynaya bakmadan çıktım banyodan.

Salona ilk girdiğimde orada bir saat var mıydı? Hatırlamıyordum. Peki ya dün akşam? Bu sabah? Sesini duysam hatırlardım. Bilmiyordum. Televizyon ünitesindeki kitapların isimlerini yazarlarıyla birlikte sayabilirdim ama o lanet saatin orada olup olmadığını anımsayamıyordum.

Bunu bilemezlerdi. Bunu kasıtlı yapmış olamazlardı. Hakkımda birçok şeyden haberdar olabilirlerdi fakat bu başkaydı.

Sormak istiyordum ama ne soracaktım?

Salonun kapısındayken dış kapı beş defa tıklatıldı. İki, bir, iki... Görkem gelmişti. Kapıya açtığımda şaşkınlıkla bana baktı. "Ey, ruh! 13 Numara'ya ne yaptın?" diye sordu ciddi bir ifadeyle. İnatla ismimi söylememeye devam ediyordu.

Ayrıca, yüzüm o kadar beyaz mıydı gerçekten?

Omuz silkip arkamı döndüm. Kapıyı kapattıktan sonra dizlerine kadar uzanan lacivert kabanını askıya astı ve bir eliyle salonun kapısını işaret etti, önden geçmemi ister gibi. Yine arkada kaldı. Neden? Gözlemleme isteği? Alışkanlık? Benim kafamdaki boş kuruntularım? Üçü de mantıklıydı.

"Saat durmuş," dedi salona girdiğimiz an. Detaycıydı. Direkt bunu fark etmişti. Gerçi neye şaşırıyordum ki? Analizcilerdi onlar. Bu kadar detaycı olmasalar bu kadar efsaneleşmezlerdi.

"Ses çıkarıyordu," dedi Kaya. Bakışları bir an bile bana değmedi, Görkem'e hiç renk vermedi. "Ben de pilini çıkardım."

"Allah Allah... Normalde ses yapmaz ama pili bitmek üzereydi herhâlde."

Ses yapsa unutmazdım. Eğer ses yapmış olsaydı burada bir saniye bile duramazdım.

Can güldü. "Arda burada olmadığı için şanslıyız. Şimdi bize pilin tarihçesini anlatabilirdi."

Görkem'in dudakları dümdüz bir çizgi şeklindeydi, gözlerini hafifçe kısmıştı. Bir duran saate, bir Kaya'ya ve en son dönüp bana baktı.

Yok artık, dedi Mete.

Pili biten saatle bembeyaz olmuş suratım arasındaki ilişkiyi bir saniyede kurabilmişse bu detaycılık değildi. Görkem çok başka bir boyuttu.

Yüz ifademi dümdüz tutabilmek belki de benim en büyük silahımdı. Öyle boş bakardım ki karşımdaki insan ölü olup olmadığımı sorgulardı. Eğer istersem bana bakan kişinin bir duvara bakıyormuş gibi hissetmesini sağlayabilirdim. Ayrıca insanların gözlerinin içine bakmak birçok kişinin aksine beni rahatsız etmezdi. Genelde ilk başını çeviren ben olmazdım, beni ruh hastası sandıkları için karşımdaki kişiler olurdu.

Ama Görkem birkaç saniye daha ayırmadı gözlerini. Ben birkaç saniye deyip geçsem de o muhtemelen sayıyordu. "Ne renkti?" diye sordu birden.

"Ne?"

"Saatin rengini hatırlıyor musun?"

"Gri," dedim anında. Sonra durdum. Kaya ve Can'ın gözleri hızla beni buldu.

Bu saat gri değildi. Hatıralarımda dönüp duran, kafamın içinde hâlâ sesi yankılanan saat griydi, bu değildi. Bunun rengini bilmiyordum. Hatırlamıyordum. Bu, Kaya ve Can'da şok etkisi yarattı. Yalnızca bir kez gördüğüm küçücük magnetleri şekilleriyle ve renkleriyle birlikte sayabiliyorken koskoca saatte takılıp kalmıştım. Elimi saçlarıma daldırıp derin bir nefes aldım.

"Sorun yok," diye fısıldadı Görkem.

"Psikolojime oynayıp duruyorsun." Dişlerimi sıkmaktan kasılmış çenemi titrememesi için zorladım. "Yapma."

"Parçaları birleştirip bir yol çizmeye çalışıyorum sadece."

"O parçaları yerine bırak," derken sesim tok çıkmıştı. "Ortaya çıkacak manzarayı biliyorum ben, sonu güzel bitmiyor."

Farklı bir dilden konuşuyor gibiydik, Can dahi anlamıyordu sanki ne dediğimizi. Oysa mimiklerimizden ne anlattığımıza dair makale yazabilme potansiyeline sahipti. "Bir son kötüyse, bütün sonlar mı kötüdür?"

"Tümdengelimciyim ben," dediğimde arkadakilerin bizi garipseyen bakışları değişmedi. Yanlışlıkla Görkem'le aramızda yeni bir dil oluşturuyorduk.

"Ben tümevarımcıyım," dedi gülümseyerek. "Nihai bir sonuca ulaşmak istiyorsan tek bir önermeye bakıp karar veremezsin. Özelden genele gitmen gerekir. İndüktif akıl yürütme demeyi tercih ederim."

"Farklı pencereler..." diye mırıldandım.

"Yanlış pencere," dedi.

"Ne diyorsunuz lan iki saattir?" Kaya oturduğu yerden kalktı. "Manyaklar bitmiyor ki. Üçtüler, dört oldular. Sen bu kuluna sabır, şu kullarına da akıl ihsan eyle Allah'ım." Salondan çıktığında bile söylenmeye devam ediyordu.

Can ise bize dik dik bakmayı ancak telefonuna bildirim geldiğinde kesebildi. Bu yalnızca birkaç saniye sürdü. Çok geçmeden yine bana baktı. "Arda seni gruba eklemiş."

Ne grubu olduğunu sormak yerine koridordaki üçüncü odaya ilerledim ve yastığın altına ittirdiğim telefonumu alıp salona geri döndüm. Tekli koltuğa oturduğumda gelen bildirimin üzerine tıkladım. Bir *Whatsapp* grubuna eklenmiştim.

AJANLAR VE AJANSLAR

Gruba atılan fotoğrafta dün Görkem'in evime geldiği arabanın yolcu koltuğunda oturan Eylül bacak bacak üstüne atmış, elini alnına kapatmıştı. Arda ise dil çıkarıp başını sağa doğru eğerek poz vermiş, altına *"yine görevler yine biz"* yazmıştı. Grup bilgisi kısmına girip profil fotoğraflarına bakarak isimlerini kaydettim, sona kalan ve sanki engellenmişim hissi yaratan boş profilli kişi de tahmin edilebileceği üzere Kaya'ydı.

Eylül: *Bütün yol boyunca İbrahim Tatlıses ve Dua Lipa'nın düetini dinledik. Arda bunun çok komik olduğunu sanıyor ama ben delirmek üzereyim.*

Can: *Gel gümüle gel?*

Arda: *İşte ruh eşim! Gel gel gümüle gel.*

Can: *Gel gel gümüle, gel böğrüme domdom kurşunu.*

Eylül: *BARİ BURADA YAPMAYIN. YETEEER!!!*

Kaya: *Galiba birileri yeni profil fotoğrafının Edison olmasını istiyor?*

Arda: *Yo. Yo yoo. Kim demiş. İşimin başındayım, boş yaptığımı nerede gördünüz?*

Görkem: *Vardınız mı?*

Başımı ekrandan kaldırıp ona baktım. Çok netti. İşiyle ilgili bir konu olduğunda takındığı yüz ifadesi, Kaya'nın her zamanki yüz ifadesinden bile daha ciddiydi.

Arda: *Sana da merhaba Mr. Robot. Vardık. Şimdi giriş yapacağız mekâna. Kuş kafesin içinde. Doğru zamanı bekliyoruz.*

Görkem: *Bir saat?*

Arda: *İddia?*

Görkem: *Yolla.*

Arda: *Elli dakikaya dönmüş olursak lahmacun borcun olur.*

Eylül: *Ve çay demlersin.*

Görkem'in güldüğünü gördüm.

Görkem: *Anlaştık.*

"Kaybedeceğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu Can. "Arda gerekirse ışınlanmayı bulur, yine de yetişir buraya."

Görkem'in yüzündeki tebessüm genişledi. "Biliyorum. Bugün bonkör günümdeyim."

"Hayır, iddiaya girmeyi seviyorsun."

"Evet, iddiaya girmeyi seviyorum. Bir şeyi de bilme pis psikolog."

Sonuç: Görkem kaybetti. Arda ve Eylül, Mehter Marşı'yla eve giriş yaptıklarında iddianın üzerinden 49 dakika geçmişti. "Bir dakika farkla lahmacunumu bir boy büyütebilir miyim?" diye sordu Arda.

"Ben de çay bardağından kupaya terfi etmek istiyorum," dedi Eylül kendini üçlü koltuğa bırakırken.

"İstekleriniz reddedildi." Yeniden bir duvara dönüştü suratı. "Anlatın, ne yaptınız?"

Arda'nın suratında da benzer bir ifadeye şahit oldum. "Başta adam şüphelenir gibi oldu ama çabuk toparladık. Sizin gibi bir sanatçı *Nicole* gibi bir dergiyi nasıl duymaz, diye sordum. Cengiz de atladı hemen, tabii ki duydum dedi. Gösterişçi pezevenk."

"Adam tam bir yavşak." Eylül bir eliyle saçlarını karıştırdı. "Ağa düşürmek kolay olacak gibi duruyor."

"Fotoğraflar?" dedi Görkem.

Tekrar Arda girdi söze. "Serginin neredeyse her köşesini çektim. Röportaj için ofisine giderken biraz tedirgindi. Bizi karşıdaki koltuklara oturtup kendi masasına geçtiğinde ellerini kenetleyip doğrudan göz teması kurdu ve asla kesmemeye çalıştı. Hiçbir şekilde bizden başka yere bakmadı."

"Aradığımız kasanın o odada olduğuna artık eminiz," dedi Can. Arda hafif bir baş hareketiyle onu onayladıktan sonra fotoğraf makinesinin hafıza kartını Kaya'ya uzattı. Kaya hiçbir şey demeden onu elinden aldı ve beş dakika gibi bir sürenin ardından basılmış fotoğraflarla salona geri döndü. Tam onları masanın üzerine bırakacaktı ki Görkem onu durdurup fotoğrafları aldı ve bana baktı. "Üst kata çıkalım seninle." Hiç kimse garipsemedi, aksine zaten bunu bekliyormuş gibi davrandılar.

Görkem'le birlikte salonun kapısının karşısında kalan ve yukarı doğru uzanan merdivenlere ilerledik. Önden yine benim geçmemi bekledi. Anlamsız bir heyecan kırıntısı tutundu içimdeki bir dala. Birkaç basamağın ardından hafif bir dönemeç kazanan yere geldiğimde yukarıdaki aydınlatmanın aşağısına göre daha loş olduğunu fark ettim. Göz yormuyordu.

Sararmış sayfalar gibi kokuyordu çatı katı. Kitabın kapağını ilk açtığınızda burnunuza dolan kokuyu anımsatıyordu ama biraz daha baskın, biraz daha nostaljikti.

Orta yerde tavana uzanan taşınabilir bir ahşap merdiven vardı. Duvarlarda mantar panolar, onlarca not ve haritalar asılıydı. Ayrıca gözümün değdiği her noktada yığın yığın kitap karşıladı beni. Üçgen tavanın camlı tarafında oldukça geniş bir masa duruyordu. Masanın üzerinde de birkaç kâğıt vardı.

Görkem bir sandalyeyi çekip oturduğunda diğerini de benim oturmam için yanına yaklaştırdı fakat ben bir panodaki gazete haberlerine, olay yeri resimlerine takılmış durumdaydım. İntihar vakaları vardı anladığım kadarıyla. Yüksek binadan yere çakılan birinin başının etrafındaki kan gölü, sarı saçlarını âdeta kızıla boyamıştı. Köşeye yeşil bir not kâğıdıyla yaşı ve ismi yazılmıştı. "Orası Can'ın panosu."

Sırtım ona doğru dönüktü, yüz ifadesini göremediğimden kendimi rahatsız hissedip yanındaki sandalyeye doğru ilerledim. "Sonuçsuz kalan bir soruşturma mı?"

"İntihar denildi, soruşturma kapandı." Elini çenesine yasladı. "Can'ın hâlâ bazı şüpheleri var. Bireysel çalışıyor, aklından ne geçtiğini bilmiyorum."

"Kapanan bir soruşturma üzerinde çalışma izni var mı?"

Görkem imalı bir şekilde gülünce kendimi aptal gibi hissettim. Kendilerine illegal diyen bir grubun içine düşmüştüm ve izin alıp almadıklarını soruyordum.

"Amirinle konuşurken senin hakkındaki gözlemlerini özellikle öğrenmek istedim," dedi Görkem. "Genelde eline aldığın fotoğraftaki kişi hakkında hiçbir fikrin olmuyormuş, objektif bakabilmen için sana hiçbir şey söylemiyormuş."

"Evet."

"Yalnız kalmayı seviyormuşsun, özellikle bir şey üzerinde kafa yorarken derin bir sessizliğe gömülü oluyormuşsun. Soyutlanmak, diye tanımladı bunu."

"Evet," dedim. "Sadede ne zaman geliyoruz?"

"Saat sana neyi hatırlatıyor?"

Anlık bir afallamayla gözlerinin içine baktım. Elindeki desteden Cengiz'in fotoğrafını çıkarıp doğrudan masanın üzerine koydu ve parmağını bastırarak bakmamı işaret etti. "İlk aklına gelen kelimeyi söyle."

Gözüm fotoğrafa değdiği an, "Kibir," dedim. Farkında olmadan soluğum hızlanmıştı.

"Neyi hatırlatıyor sana?"

Saati kastetti, biliyordum.

"Esmer, uzun boylu," diye başladım adamı anlatmaya. "Omuzları dik dursun diye gereksiz bir çaba içinde. Siyaha yakın koyu kahve gözlerindeki bakış fazla keskin. Gözünün akı hafif kızarık. Yalnızca uyuşturucu satmıyor, bence kullanıyor da. Sana bunu ispatlayamam, sadece bir tahmin."

"Tik, tak."

Kulaklarımı tıkamak istedim ama nefes dahi almadan devam ettim konuşmaya. "Kasıntı. Ayakta duruyor ama ellerini serbest bırakmamış iki yanına, onları göğsünde bağlayışı gözlerindeki bakışla birleşince ufak çaplı bir güç gösterisi çıkıyor ortaya. Tepeden bakıyor sanki. Çok zengin, kıyafetinin yanı sıra yüzündeki alaycılığa yatkın ifade de ele veriyor bunu. Alnındaki birkaç kırışık haricinde yaşından küçük gösteriyor."

"Sana yaşını söylemedim." Heyecanlanmıştı, bunu ellerini masaya dayayışından ve bana doğru eğilmesinden anlamıştım. "Saat kaç?" diye sordu pürüzsüz bir sesle.

"Kırk." Neredeyse bağırarak söyledim. "Öyle değil mi? Taş çatlasın 30 dersin ilk bakışta ama hayır. Kırk."

Bir anlığına nefes alabilecek boşluğu bulduğumda durup kendi hâlimi gözden geçirdim. Tam olarak ne olmuştu az önce? "Otuz dokuz," dedi memnuniyetle gülümserken.

"Derdin ne?" diye sorduğumda giderek genişleyen gülümsemesi sinirimi bozmaya başladı.

"Saatle ilgili bir şeyler söyledikçe o anılarını geri plana atmaya çalışıp fotoğrafa odaklandın." Parmaklarımla kıskaca aldığım fotoğraf karesini masaya bıraktığımda bir kenarında çukur oluşturacak kadar sıktığımı anladım fotoğrafı. "Ben sana hatırlattıkça senin zihnin daha hızlı çalıştı. Çarkların daha hızlı döndü. Anılarını bastırabilmek için kendini tamamen şu ana kaptırdın. Pürüzleri yok ettin, saf bir dikkatle inceledin."

"Sen pisliğin tekisin!" Ne düşüneceğimi bilemedim. Onun parlak zekâsının üzerimdeki baskısı sonucu ortaya çıkanlar olumlu sonuç vermişti. Haklıydı,

düşüncelerim inanılmaz bir hızla akıvermişti dudaklarımdan ama yine de içimden ona yumruk atmak geçmedi desem yalan olurdu. O gülmeye devam edince ben de pes ederek indirdim omuzlarımı ve güldüm. "Yaptığın şeyin işe yaraması çok sinir bozucu."

"Gözlem yeteneğin olağanüstü," dedi diğer fotoğrafları bir bir önüme açarken. "Sınırlarını merak ediyorum. Ne kadar ileri gidebileceğini de öyle."

"Neden?"

"Keşfedilmesi gereken yeni bir kıta gibisin çünkü."

Sustum, gözlerimi onun üzerinden çekip önümdeki fotoğraflara eğdim başımı. Parmağımla en solda duranı işaret ettim. Ayakta duruyordu, büyük tablonun yanındaki duvara sırtını yaslamış ve ellerini cebine sokarak ciddi bir ifadeyle vermişti bu pozu. Ardından diğer tablolarla verdiği pozları gösterdim Görkem'e. "Bakışları buradaki fotoğrafta daha farklı, duruşu daha dik, göğsünü ileri çıkarmış." En soldaki fotoğrafla diğerlerini kıyaslıyordum. "Favorisi bu." Karmakarışık renklerden oluşan, boyayı tuvalin üzerinden ekmekle sıyırıyormuş hissiyatı veren desenlere sahipti bu tablo.

Elini çenesine yaslayıp gözlerini kıstı. "Bunca zaman neredeydin sen?"

Benim yanımda.

Hafif bir tebessümün ardından resimlere geri döndüm. "Ofisinde çekilen fotoğrafta gerçekten çok gergin duruyor. Ellerini kenetleyişine bak, parmaklarını çok fazla sıkmış. Muhtemelen farkında değil, psikolojik olabilir."

"Adamın elindeki fotoğraflar bana ait," dedi. "Yani bu akşamki iş bireyselliğe giriyor."

"Ve sen bana akşam sergiye katılıp katılmayacağımı sormaya mı çalışıyorsun?"

"Kesinlikle zorunlu değilsin."

"Katılacağım..."

"İlk tanışmamızda boğazını sıktığım için özür dilerim."

Boşluğuma geldi ve birden kahkahamı tutamadım. "Ne demek, hiç önemli değil."

"O zaman planlama için diğerlerinin yanına inelim."

"Sonra tekrar buraya çıksam olur mu?" Sanat eseri diye değerlendirilen fakat benim için bir karmaşadan ibaret olan tabloları işaret ettim. "Dersime çalışmam gerekli."

"Olur," dedikten sonra aşağı neredeyse koşar adımlarla inip salona ışık hızıyla giriş yaptı.

"Aha, plan yapmış Görkem kombini," dedi Arda oturuşunu düzelterek dikkatini ona verdiğini belli etmek istercesine. "Gönder bakalım reis, kulağımız sende."

"Fotoğrafları ele geçirmek öncelikli amacımız olmakla birlikte oradan sessiz sedasız Cengiz'i de almamız gerekiyor. Zaten hakkında daha önceden yakalama

emri almıştık fakat benden şüphelenmeye başlayınca geri adım atmak zorunda kalmıştık."

"Serginin sahibini sessiz sedasız oradan almayı mı planlıyorsun?"

Eylül'ün sorusuyla birlikte Görkem hızını kesmeden konuşmaya devam etti. "Hasan'a dokunmayacağız. Cengiz'e bir şekilde Hasan'a fotoğrafları satmaktan vazgeçtiğini veya onları başkasına sattığını söyletmek zorundayız. Böylece paşa paşa çıkıp gidecek, ardından biz Cengiz'i alacağız ama onun adamları da dahil kimse Cengiz'in yakalandığını bilmemeli." Başını Kaya'ya çevirdi. "Sen, sergiye katılıyorsun."

"Tamamdır."

"Asya'yla birlikte."

"Sebep?" diye sordu Kaya.

"Elit mekânda sap sap dolaşan bir hödük olarak göze çarpmaman için tabii ki," dedi Arda sırıtarak.

"Ben gözüne çarpacağım şimdi senin."

"Aman, sustum."

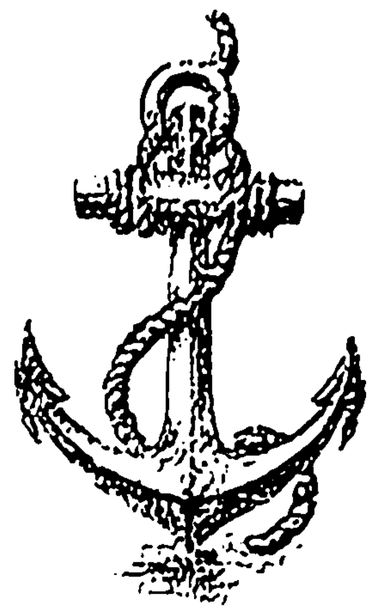
"Asya'yı Kaya'nın sevgilisi olarak göstermek ve daha sonra Asya'nın Cengiz'e yanaşması, Cengiz'in egosunu besler. Bu fikri bir düşünelim," dedi en başından beri sessiz olan Can.

Başımla onayladım. "Adamın kibirli olduğu her hâlinden belli oluyor. Eğer sözde sevgilim varken onunla ilgilenirsem gururu okşanır. Oltaya düşmesi daha kolay olur."

Eylül bana göz kırptı. "Biz kadınlar, çok tehlikeliyiz."

"Onu sergiden uzaklaştırıp ofisin olduğu tarafa götürebilir misin?" diye sordu Görkem. Hiç düşünmeden başımla onayladığımda tekrar Kaya'ya baktı. "Sonrası sende. Elindeki bütün fotoğrafları almak yetmez, yedekleyip yedeklemediğini de öğrenmeliyiz."

Kaya, parmaklarını çıtlattı. "Bu çok eğlenceli olacak."

4

YARINA ATILAN DÜĞÜM

İnce, lacivert bir ip.
Böyle kuruldu bu ekip.

Üzerime geçirdiğim zümrüt yeşili saten gömleğin eteğini siyah pantolonumun içine soktuktan sonra üstteki üç düğmeyi açıp yakalarımı kenara çekiştirdim. Belime büyük gümüş tokalı bir kemer takmıştım. Ayaklarımdaki ince topuklu siyah *stiletto*lar ve dizlerime kadar uzanan ama benim omzuma atmayı tercih ettiğim siyah kaşe kaban, kombinimi tamamlıyordu.

Koyu renk giyindiğimden saç rengim daha da ön plana çıkmıştı. Onları hafif dalgalandırdıktan ve bolca spreyledikten sonra yüzüme toprak tonlarında bir makyaj yapıp dudaklarıma da kırmızı bir ruj sürmüştüm. En son gümüş halka küpelerimi taktım ve son kez gözlerimi değdirdim yansımama. Kendimi böyle görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Sağ olsun evimde kalan kıyafetlerimin tamamını Eylül toparlayıp buraya getirmişti. Ben de bu sırada üst katta sanat terimlerini ezberliyordum. Bavullarım üçüncü odayı doldurduğunda bugün giyeceklerimi ayarlayıp ütülemiş ve hazırlıklarımı tamamlamak için banyoya atmıştım kendimi. Sanırım her şey tamamdı.

Saçlarımı omuzlarımdan geriye attım ve silahımı da çantama yerleştirdim. Ona bugün ihtiyacım olacağını sanmıyordum fakat Görkem her ihtimale hazırlıklı olmam gerektiğini yaklaşık on defa söylediği için yanıma alıyordum. Telefonumu da çantamın içine attıktan sonra banyodan ayrıldım. Analizciler ve Eylül beni salonda bekliyor olmalılardı. On beş dakika içinde evden çıkacaktık.

"Vaşş," dedi Arda ve Eylül salona girdiğim anda. İkisinin aynı anda aynı tepkiyi vermeleri beni güldürdü. Eylül, elini çenesine yaslayıp beni bir kez daha süzdü. "Cengiz'in hiç şansı yok, üç gramlık aklı da uçup gidecek."

"Düşmanımızı küçümsemeyelim," dedi Görkem. "Yine de daha avantajlı olduğumuz su götürmez bir gerçek."

"Asya'nın değişen bakışlarını fark ettiniz mi?" diye sordu Can. "Role bürünme konusunda hiç sıkıntı çekmemiş. Kibirli, egoist biri gibi. Soğuk, boş bakışlı, gözlerinde kıvılcımlar dans ediyor sanki."

Gülümsedim ve göz kırptım:

"İlk avım."

"Ben de diğer avcıyım." Başımı kapıya doğru çevirdiğimde Kaya'nın omzunu pervaza yaslamış olduğunu gördüm. Beyaz gömleğinin kol düğmesini iliklıyordu. Bileğindeki lacivert ipi taktığı saatle kamufle etmişti. Üzerine ceketini de geçirdikten sonra cebinden küçük bir şey çıkarıp bana uzattı. "Kulağına tak."

Avucunun içinden siyah cihazı alıp dediğini yaptığımda başta hafif bir cızırtı duydum ve bu yüzümü buruşturmama sebep oldu. Ardından ses tamamen kesildi. "13." Herkes tuhaf tuhaf Görkem'e bakıyordu. Doğru ya, onlar üzerime yapışan bu sayıyı duymamışlardı şimdiye dek. "Eğer iletişimimiz koparsa veya tek başına kalırsan içeride ilk yapacağın şey Kaya'yı bulmak olsun. Cengiz'i ağına düşürdükten sonra da Kaya'nın gelmesini bekle."

Arda önündeki serginin fotoğraflarını bize bir kez daha gösterdi. "Şu köşedeki kamera, görüş açısı en geniş olan ama ofise giden koridorda kör noktalar mevcut. Bütün kameralar ofisteki bilgisayara gönderiyor görüntüleri. Mekândan çıkmadan önce onları temizlemen gerekiyor Kaya."

"Bende o iş, merak etme."

Planın üzerinden basitçe geçtikten sonra çıktık evden. Onlar, Görkem'in evime geldiği araba olan siyah *Audi A5*'e binerken, ben ve Kaya garajdaki koyu gri *Skoda Kodiaq*'ı aldık. Sonradan bu arabanın Eylül'ün ait olduğunu öğrendim fakat onu Analizcilerin garajına bırakarak bir nevi onlara hediye etmişti. Demek ki Eylül iki arabası olacak ve bu siteden tek başına ev tutabilecek kadar zengindi. Bu paranın kaynağını merak etmiyor değildim.

"Seste problem var mı?" diye sordu Kaya, gri araçla diğer Analizcilerin önünden ilerlerken.

"Yok!"

"Kulağımı sikti̇n Arda," dedim boş bulunup. Keşke herkes beni duyabiliyorken aniden küfretmeseydim. Kaya şoför koltuğunda bıyık altından gülerken bir gülüş sesi de kulaklığın öbür ucundan geliyordu. Görkem'e ait olduğunu anlamam zor olmadı.

Arda aniden hunharca kahkaha atmaya başlayınca kulaklığımı sökercesine çıkardım, umarım kulağımdan kan gelmezdi. "Şu an seni duymuyor," dedi direksiyonu sımsıkı kavramış olan Kaya, gözlerini yoldan ayırmadan. "Sığır gibi bağırırsan o da kulaklığı çıkarır tabii aptal. Henüz sana bağışıklık kazanmadı. Neye uğradığını şaşırdı kız." Başını bir saniyeliğine bana çevirdi. "Susturdum onu, geri takabilirsin."

Kulaklığı yeniden takarken yola odaklanmaya çalıştım fakat Eylül ve Can kıkırdayıp duruyordu. "Görk... Dur. Şark..." Bir boğulma sesi, birkaç kahkaha... "Şarkı aça..."

Arda'nın can çekiştiğini anlayabiliyordum, sanırım Görkem onun ağzını kapatıp eline vuruyordu. "Hayır, abuk sabuk şarkılarından birini açmayacaksın. Seninle uğraşırken kaza yapacağım gevşek dümbük."

Görkem'in bir yandan araba kullanmaya çalışıp bir yandan da Arda'nın ağzını kapattığını hayal edip gülmeye başladım. "Hep böyleler mi?"

"Hep böyleler," dedi Kaya. "Arda yüzünden dünyanın en saçma şarkılarının hepsi ezberimde ve o iğrenç şarkılar insanın aklına takılıyorlar."

Vay, dedi Mete. *Uzun cümleler kurabiliyormuş.*

"Kabul et, şarkılarımı seviyorsun."

"Saçmalama!" Kaya bir elini alnını kaşımak için direksiyondan ayırdı. "'*Ben sizin babanızım, ben ne dersem o olur*' diye sözlere sahip olan bir şarkıyı seviyor olma ihtimalim, Görkem'in şu an kalan yolun dakikasını hesaplamama ihtimalinden bile daha düşük."

"Ya hesaplamadıysa?"

"Boğazım ağrıyana kadar seçtiğin şarkıları karaoke yaparım. Hatta üstüme de senin resminin basılı olduğu bir kazak giyerim."

"Bunu görmeyi gerçekten çok isterdim," dedi Görkem. "Ama üzgünüm, yalan söylemeyeceğim. Tabii ki hesapladım. Bir dahakine daha mantıklı iddialara gir Arda."

"Olsun, sonuçta hâlâ lahmacun borcun var." Arda'nın söylediği cümlenin sonuna "Ve çay," diye ilave yaptı Eylül.

"Şu geceyi bir atlatalım da gerisi kolay."

"Kaç dakika kaldı?" Bileğimden normalde eksik etmediğim saatimi bugün çıkarmak durumunda kalmıştım fakat Görkem işlevsel bir kişilikti, saat yerine onu kullanabilirdim.

"Aynı hızda gitmeye devam edecek olsaydık yedi dakika kalacaktı." Aynı hızda gitmeye devam etmeyecek miydik? "Kaya, olay yerine yaklaştıkça hızını adım adım arttırıyor. Tam şu an suratına bak, kaşlarını hafifçe çattı çünkü ben söyleyene kadar bunun farkında değildi." Kaya'nın suratına baktığımda gerçekten de kaşlarının çatılmış olduğunu gördüm. Hız göstergesine bakıyordu. "Boş yere kendini durdurmaya çalışma kardeşim, ne kadar uğraşırsan uğraş yine hızlanacaksın ve dört buçuk dakika sonra orada olacaksınız."

"Dünya üzerinde Analizci diye bir şey olmasaydı bile sen Analizci olurdun Görkem," dedi Eylül hayretle.

Analizciler... Kulağa hoş geliyordu. En azından "fotoğraf makinesi" gibi bir üne sahip değillerdi. En azından bazı yüksek zekâlı iş arkadaşları onların gözlerinin içine bakıp poz vermiyorlardı. Evet, bunu gerçekten yaşamıştım.

"46 kromozomlu XY canlısı. Türü: Hesaptus makinetus. Habitatı: Reel sayılar kümesi."

Arda'nın Görkem için yaptığı müthiş tanımla birlikte hepimiz aynı anda gülmeye başlarken Görkem ciddiyetle söze girdi. "Reel sayılar dersen, imajiner sayıları dahil etmemiş olursun. Beni ille bir kümeyle sınırlandırmak istiyorsan kompleks yani karmaşık sayılar demeni tercih ederim."

"Bu hataya düştüğüm için Allah benim belamı versin."

"Vermesin," dedi Görkem ciddiyetle. "Kaya, biz burada duruyoruz. Bir aksilik olursa yanınıza varabilecek kadar yakınız ama daha fazla mekâna yaklaşırsak şüphe çekme ihtimalimiz artar. Burası ideal o yüzden."

"Tamam," dedi Kaya. "Sen öyle diyorsan öyledir. Kasma bu kadar."

"Kasmıyorum."

"Şu an rahatlayabilmek için nabzını sayıyorsun," dedi Kaya.

"Beni bu kadar iyi tanımandan nefret ediyorum."

"Vay anasını," dedi Can. "Psikoloji benim alanım. Sizi anlaması gereken benim, lütfen rolümü çalmayın. Herkes haddini bilsin."

"Eline su dökemem, *Three P.*" Kaya arabayı park ettiğinde dikiz aynasını kontrol etti. "Ben kodlarımla mutluyum."

"Hadi, inin artık," dedi Görkem, birkaç sokak ötemizde olmalarına rağmen Kaya'nın arabayı durdurduğunu anlamıştı.

Torpidoya uzanıp silahını aldı Kaya. Onu beline sıkıştırdıktan sonra, "İn," dedi bana.

Çok da kibarmış, kaya kafalı.

Mete'yi hızlıca susturdum. "Kapımı aç."

"Çok beklersin Asya."

"Asya değil." Ukalaca gülümsedim. "Mila Tokel diyeceksin. Seninle İngiltere'de tanıştık. Çizimlerimden çok etkilenip bana tutuldun ama ben seni zengin olduğun için kullanıyorum. Bu sergiye de benim zorumla geldin."

"Bütün söylediklerimi harfi harfine ezberlemen de biraz şov bence," dedi Görkem, sesinden sırıttığını anladım. Ben çatı katında sanat terimlerine çalışıyorken yanıma gelip bana bürüneceğim karakteri anlatmıştı.

"Birkan Balamir olarak açacağım sana o kapıyı. Kaya Eroğlu çevrim dışı. Duydunuz mu?"

Son soruyu Arda'ya sorduğunu düşündüm ve bu düşüncemde yanılmadığımı da karşıdan gelen cevapla anlamış oldum. "Senin birine kapı açışını izlemek için bir milyon alveolümden vazgeçebilirim. Bana da Birkan Balamir olarak arabanın kapısını açar mısın bir gün?"

"Şu *boş* kafayı susturun," diye mırıldandı Kaya. Söylenerek önce kendi kapısını açtı, ardından arabanın önünden dolanıp benimkini açtı. Kapının önünde dikilen birkaç sosyete kılıklının bakışları anında bizi buldu. Hiç istifimi bozmadan omuzlarımdaki kabanı düzelttim ve Kaya'nın koluna girdim.

Yavaştı adımlarımız, kontrollüydü. Bakışlarımı asla yere indirmiyor, aksine insanların gözlerine bakmaya gayret ediyordum.

Birlikte içeriye geçtik. Bizi karşılayan salon için sessiz diyemezdim fakat yorucu bir gürültüye de sahip değildi. Kendi aralarında fısıldaşarak konuşan bir grup zengin insan ve siyah mini etekleriyle içki servisi yapan birkaç garson görüyordum etrafta. "Sol köşedeki kameraya bakmayın."

"Hiç öyle denir mi Arda?" dedi Can, kardeşini azarlayan bir abiyi andıran ses tonuyla. "Bakma dersen oraya bakmak isteyeceklerdir. Refleks olarak başınızı çevirmediğinizi söyleyin bana."

"Çevirmedik." Kaya dudaklarını neredeyse aralamadan çıkarıyordu kelimelerini, içinden içinden konuşuyordu ve bu sebeple kimsenin ilgisini çekmiyordu. "Sağ tarafımda iki kişi tablonun ne kadar edeceğini konuşuyor. Bu gece satış olacağını bilmiyordum."

"Biz de bilmiyorduk," dedi Eylül hayretle. "Yalnızca sergilenecek sanıyorduk. Cengiz bu konu hakkında hiçbir şey söylemedi."

"Tuhaf işler dönüyor olabilir."

Görkem'in söylediklerinin ardından sol tarafımızda bir adam belirdi. Doğrudan bana bakıyordu. "Paltonuzu alabilir miyim?"

Yüzündeki kibar gülümsemeye karşı donuk bakışlarımı korudum. Mila Tokel, kibirli biriydi. Bu sebeple insanlar bana hizmet etmek zorundaymış gibi davranacaktı. Görkem ince ince işlemişti bürüneceğim karakteri. Bütün bunlar, Cengiz'in dikkatini çekebilmem için işimizi kolaylaştıracaktı. Omuzlarımı hafifçe kaldırdığımda adam kabanımı omuzlarımdan alıp arka taraftaki askılıklara doğru ilerledi.

"Herkes bir şeyler içiyor." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp küçük bir baş hareketiyle onayladım Kaya'yı. Biz de içecek bir şeyler almalıydık, sonra da Kaya *artık gidelim* bakışları atarken ben büyük bir ilgiyle tabloları inceleyecektim.

Garsonlardan birine el işareti yaptı, kız aceleyle yanımıza gelip tepsiyi bize doğru uzatınca Kaya rastgele iki kadeh alıp onu geri gönderdi. Benim elime tutuşturduğu sıvı yeşildi, içinde limon dilimi vardı ve keskin bir kokuya sahipti. Onun elindekiyse şaraptı. Bildiğimiz, kırmızı şarabı kendine alıp ne idiği belirsiz olan bu saçma şeyi de benim için ayırmıştı sağ olsun.

"Bünyenin alkolle arası nasıl?" diye bir soru geldi kulaklığın öbür ucundan. "Biraz içmen gerekse seni çarpar mı?"

Yüzümü Kaya'ya dönüp sanki onunla konuşuyormuşum gibi cevapladım Görkem'i. "Elimdeki kokteylin alkollü olduğunu sanmıyorum."

"Elindeki şeyi göremiyoruz şu an." Bir anlığına unutmuştum bunu. Bizi sadece duyabiliyorlardı fakat Görkem tam elime içki almışken bu soruyu

sorduğu için beni görebildiğine dair şüphelerim vardı. "Sorum cevapsız kaldı 13."

"Çarpmaz," dedim. "Dozu kaçırmadığım sürece bir şey olmaz ve bu görevi batırmayacağım. Rahat olsun için."

"Yanlış yorumladın."

Kaya da kafasını sallayarak onayladı Görkem'in dediklerini. "Bütün ihtimalleri değerlendirmeye çalışırken bazen sinir bozucu olabiliyor. Alışırsın."

Aldırış etmeyip solumdaki duvarda asılı olan eseri incelemeye başladım. İtiraf etmem gerekirse sanattan zerre kadar anlamıyordum fakat dersime çalışıp da geldiğim için bu siyah zeminin üzerine çizilen tuhaf çiçeğin neyi ifade ettiğini biliyordum.

Gerçek bir çiçekten ilham alınarak yapılmış olmalıydı, doğayı veya insan davranışlarını taklide dayanarak yeniden yorumlamaya *mimesis* deniyordu. Turuncu yaprakların arasına altın sarısıyla rötuşlar atılmıştı. Bunu Cengiz'in yapıp yapmadığını merak ettim ve sonra bu eserin başkasına ait olduğu görüşünü çıkardım. Cengiz, Arda fotoğraf çekerken birçok eserle poz vermişti fakat bu onlardan biri değildi. Kendi yaptıklarıyla sözde dergimizde boy göstermek istemiş olabilirdi. Tabii bu yalnızca bir tahminden ibaretti.

"Mila," dedi Kaya, yine içinden içinden konuşarak. "Avın geliyor."

"Sizi birlikte görsün, ardından sıkıldığını bahane ederek ayrıl ortamdan. Mila tek kalsın," dedi Görkem. Çok hızlı konuşuyordu. Bazı kelimeleri yutarcasına söylüyordu ama yine de ne dediği anlaşılıyordu.

Kaya'nın omzunun üzerinden Cengiz'e bir bakış attım. Arda'nın çektiği fotoğrafta kibirli kibirli önünde durduğu tabloyla kimse ilgilenmiyordu ve o sürekli en gurur duyduğu eserinin olduğu tarafa bakıyordu. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi fakat bakışları ve duruşu birkaç saniye içinde değişti. Garsonun uzattığı tepsiden bir kadehi alıp *shot* attı ve boş bardağı yerine bıraktı. Ardından ziyaretçi topluluğunun arasına karıştı.

Herkesin yanına teker teker gittiği için biz de sıramızı beklemeye başladık. Bu zaman diliminde üç tabloya daha baktık. Birinde geometrik şekiller vardı, Görkem olsa içinde kaç tane üçgen olduğunu sayardı diye düşünmeden edemedim.

Nihayet sıra bize geldi, yanımıza yaklaştığında Kaya bıkkın bıkkın bakışlar atıyordu etrafa. Cengiz onun tam karşısında durup, "Hoş geldiniz," dedi elini sıkarken. "Cengiz Aksoy ben."

"Birkan Balamir." Sesinden bıkkınlık akıtıyor olmak, Kaya için zor olmamalıydı. Genel ruh hâli hep öyleydi zaten. "Bu da kız arkadaşım, Mila Tokel." Gözlerimi devirdim Cengiz görsün diye. Neyse ki sandığım kadar aptal değildi, fark etti bu hareketimi. Alması gereken ilk mesajı zihninin derinliklerine kazıdım. *Bu adamı sevmiyorum, parasını seviyorum.*

Eğer azıcık mantığı varsa şimdi karşı hamle yapması gerekiyordu, gerçi beni hafifçe süzüyor olmasından ağa takıldığını anlamıştım. Bu defa ben ona elimi uzattım, tokalaşmak yerine dudaklarına götürdü doğrudan. Adam tam bir yavşak, demişti Eylül. Artık ona hak veriyordum, bu benim işime gelecekti.

"Sizi ilk defa görüyor olmalıyım, aksi takdirde kesinlikle hatırlardım."

Fazla klişe...

"Türkiye'ye çok sık gelmiyorum," dedim yüzümdeki samimiyetsiz gülümsemeyle. Etrafımdaki diğer kadınlar da aynı maskeden takıyordu, buna uyum sağlamam hiç zor olmadı.

"Öyle mi?" diye mırıldandı Cengiz, büyük bir ilgiyle. Sandığımdan çok daha kolay oluyordu.

"Öyle..." Elimdeki yeşil kokteylden bir yudum aldığımda yüzümü ekşitmemek için yanağımın içini ısırdım. Kötü bir tadı yoktu fakat asit içiyormuşum gibi hissettirmişti, boğazımı yakıp mideme doğru keskin bir yol çizmişti kendine.

"Daha sonra yanınıza yeniden uğramak isterim," dedi hafif bir baş selamıyla. "İzninizle ilgilenmem gereken başka konuklar var."

"Tabii." Kaya bıkkınlıktan ölecekti; rol mü yapıyordu, emin olamadım.

"Ne diyorsunuz, takılacak gibi mi oltaya?" diye sordu Görkem, kulaklığın öbür ucundan.

"Bakışları onu gösteriyor," dedi Kaya. "Az sonra ortalıktan kaybolacağım."

"Tamamdır."

"Çaktırmadan kapıya bak." Göz ucuyla kapıya baktım. "Soldaki, esmer adam... Hasan Çıracı. Eskiden kumarhane işletiyordu, şimdi sadece kumar oynuyor. Büyük vurguncudur kendisi, para bok gibi anlayacağın."

"Satış ne zaman gerçekleşir?" diye sordum, ardından cevabımı kendi kendime verdim. "Şimdi değil, belki ilerleyen dakikalarda. Birbirlerini tanımıyorlarmış gibi davranıyorlar. Hiçbir şekilde Cengiz'in olduğu tarafa bakmıyor Hasan. Cengiz de Hasan'ı gördü ama selam bile vermedi. Aralarında nasıl bir ilişki var bilmiyorum ama birbirlerini tanıdıklarını diğer konukların bilmesini istemiyorlar."

"Bu da demek oluyor ki hâlâ zamanımız var. Kaya, kaybol." Görkem'in cümlesi biter bitmez Kaya etrafına şöyle bir göz gezdirdi. Koridora doğru yönelmesi gerekiyordu fakat Cengiz, koridorun hemen dibinde misafirlerle konuşuyordu.

"Sanırım biraz yardıma ihtiyacım var." Kaya elindeki şarap kadehini yanından geçen garsonun tepsisine bıraktı ve tekrar bana çevirdi gözlerini.

"Dikkat dağıtman gerekiyor 13, Cengiz'in yanına git."

Kulaklıktan gelen Görkem'in sesiyle birlikte saçlarımı tek omzumda toplayarak ensemi açıkta bıraktım. "Hayır, o bana gelecek." Cengiz'in favorisi

olduğunu düşündüğüm, ara ara kimsenin ilgisini çekmediği için hayal kırıklığıyla baktığı tuhaf desenli tablonun önüne doğru ilerlettim adımlarımı ve pusuya yattım.

Kaya misafirlerin arasına karıştı, ben ise içkimden bir yudum daha alıp tuvale dikkatle bakmaya başladım. Çok geçmeden sırtımda bir çift göz hissettim.

Üç, iki, bir.

Fondaki klasik müziğe ve misafirlerin hafif uğultusuna rağmen bana yaklaşan adım seslerini seçebildim. Omuzlarımı dikleştirip yanıma kadar gelmesini bekledim. "Nihayet birinin ilgisini çekebildi." Cengiz ellerini pantolonunun ceplerine sokup sırtını duvara verdi. "Çok dikkatli bakıyorsunuz, ne düşündüğünüzü bilmek isterim Mila Hanım."

"Şimdiye dek nasıl olur da kimsenin ilgisini çekmez diye düşünüyordum." Sesime heyecan kırıntıları serpiştirmiştim. "İlk bakışta çok karışık, yoğunlaşınca çok derin... Sanırım uzun süredir hiçbir eser bana böyle hissettirmemişti."

"Baban da mı Picasso'ydu be..." dediğini duydum Arda'nın. Ardından bir patırtı sesi geldi, muhtemelen içlerinden biri dikkatim dağılmasın diye Arda'yı susturmuştu.

"Sanattan anlıyorsunuz."

"Biraz," diye karşılık verdim. "Bu eserde No. 5 1948, Jackson Pollock esintileri sezdim, yanlış mıyım?"

Gözleri parladı. "Kesinlikle doğru düşünüyorsunuz."

"Bana kalırsa kendisi en cesur ressamlardan biriydi." İçkimden bir yudum daha alıp doğrudan gözlerinin içine baktım. "O zamana dek yapılmayan bir şeyi yaptı, kendi icat ettiği damlatma tekniği birçok sanat akımının da öncüsü oldu."

"Fırçasını palete değdirmeden yaptığı bu eser, sanat tarihinde yeni bir devrimdir benim fikrimce."

Gülümseyerek onayladım onu. "140 milyon dolara satılmıştı diye hatırlıyorum, yanılmıyorsam dünyanın en pahalı tablosu unvanını taşıyordu o dönemde."

"Gerçekten bu konu hakkında fikri olduğunu düşünmeye başladım," dedi Can. "Yüzyıllardır bu işi yapıyor gibi konuşuyor."

"Bilgisayar ekranına bakmaktan kör olacaktı," dedi Görkem. "Araştırdığı her şeyi ezberlemiş, tıkır tıkır sızıyor Cengiz'in beynine."

"Koridordayım." Kaya, fısıldayarak konuşuyordu. "Ofise doğru gidiyorum. İstediğin zaman bu tarafa çekebilirsin adamı."

Şu an tam olarak avucumun içinde duruyordu, alabildiğim bütün bilgileri aldıktan sonra onu koridor tarafına sürüklemek en iyisi olacaktı.

"Haklısınız Mila Hanım, çok haklısınız. Her boya haykırışı temsil ediyor sanki. Pollock'un tekniğini kullandım sizin de söylediğiniz gibi. Bu bir eserden ziyade, bir terapi."

"Ruhun dışa vurumu." Başımı aşağı yukarı sallarken çapkın bir gülümseme yolladım. "Yalnız bir ricam olacak sizden. Mila demeniz yeterli, fazla resmiyete gerek yok." Dudakları iki yana gereğinden fazla kıvrılınca yüzünde kurnaz bir ifade oluştu. Fırsat bilip bir adım yaklaştım ona doğru. "Satış gerçekleşecek mi bu gece? Böyle tuvaller yapabilen biri kesinlikle para kazanmalı."

Hafif kıkırdayışım nefesini hızlandırdı. "Yalnızca sol köşesinde imza olanlar satılıyor. Onların da alıcıları belli. Bunun dışında satış gerçekleştirmiyorum."

"Rezerve yani?" dedim yeniden gülümseyerek.

"Aynen öyle." Gözleri zümrüt yeşili gömleğimin açıkta bıraktığı gerdanıma kaydı. "Yanındaki beyefendi nerede acaba?"

"Ah, hiç sorma. Benden mümkün olduğunca uzakta kalsın." Komikmiş gibi bir kahkaha attım. "Kendisi sıkıcı, sanattan zerre anlamıyor." Sesimi giderek alçalttım. "Üstelik, biraz aptal."

"Sağ ol ya," dedi Kaya. Bir an boşluğuma geldi, gülmemek için kendimi zor tuttum.

"O hâlde neden onunla birliktesin?"

Cengiz'e doğru bir adım daha attığımda gözleri yalnızca benim üzerimdeydi. Konukları unutmuştu, sergiyi unutmuştu. Aklına girmiştim işte. Bazı erkekleri kandırmak bu kadar kolaydı çünkü düşünmek için beyinleri yerine başka organlarını kullanmayı tercih ediyorlardı. "Sebebi belli değil mi?" diye sordum ukala gülümsememin arkasından. "Sanat yeteri kadar para etmiyor maalesef. Bazen sponsora ihtiyaç duyuyoruz. Ek iş gibi düşün."

"Bilmez miyim?" Mırıltısı, bir itirafın ayak sesleriydi sanki. Her an uyuşturucu sattığı dökülebilirdi dudaklarından. "Gerekiyor bazı..." Üzerine doğru bir adım daha attığımda nefesini kontrol edemez hâle geldi. "Ek işler..."

"Siz de sıkılmıyor musunuz?" diye sorunca bir anda yüzü aydınlandı. "Bazen bazı heyecanlar gerekiyor sanki."

"Hım..." diyebildi sadece.

"Dünden razı 3,14ç herif."

An itibariyle hayatımın en tuhaf küfrünü Görkem'den duymuştum: 3,14ç.

Keşke ortam müsait olsaydı da buna rahat rahat kahkaha atabilseydim. Asıl sanat buydu işte, küfrün pi sayısıyla harmanlanmış hâli...

Görkem'e de bu yakışırdı zaten.

"Sevgilin kızmasın?" diye sordu Cengiz, aptal aptal sırıtırken.

"Haberi olmazsa kızamaz, öyle değil mi?" Bu herifle cilveleştiğim için Analizcilerin evine gittiğimizde kendimi kusturmayı deneyebilirdim. "Ben biraz yaramazım galiba." İçkimden bir yudum daha alıp dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdiğimde bu son nokta olmuştu.

"Onu göreceğiz." Suratının ortasına tükürmek istedim. "İlerideki kapıyı görüyor musun, koridora açılıyor. Sol tarafta tuvaletler var, sağda ofisim. Dikkat çekmeyelim, hangisine gitmen gerektiğini biliyorsun."

"Ağzının ortasına yumruk atasım geliyor, normal mi?" diye sordu Arda. Sesi biraz sinirli geliyordu. "Yavşak olduğunu söylediğinizde bu kadarını hayal etmemiştim," diye ekledi Can. "Benim bile bir yumruk sallayasım geldi."

"Herkes Cengiz'in şerefsizliğini konuşuyor, kimse benim kraliçemden bahsetmiyor," dedi Eylül, sırıtıyor olmalıydı. "Seninle çok iyi anlaşacağız Asya."

Saçlarımı bir kez daha kulağıma doğru ittirdim. Kulaklığımı gizlemek istemiştim refleks olarak. "Boş bulundun," dedi Kaya. Ofise girmişti, kameralardan beni izliyordu. "Gerilme."

"Biz buradayız." Görkem'in sesinde güven vardı. "Kaya yanında, biz birkaç nefes uzağındayız sadece. Sakin ol, tamam mı?"

Onlar söyleyene kadar gerilmeye başladığımın farkına varmamıştım. Şimdiye dek gayet güzel idare edebilmiştim oysa. Derin bir nefes aldım ve Cengiz'in uzaklaşmasını izledim. O gözden kaybolduğu an, gözlerim Hasan'a kaydı. Cengiz'in peşine takılır sandım fakat aksine, tuvalleri inceliyordu alıcı gözüyle. Belki de rezerve edilen eserlerden biri ona aitti.

İçki bardağımı kenardaki masanın üzerine bırakıp az önce bana gösterdiği kapıya doğru yönlendirdim adımlarımı. Birkaç saniyelik gerginliğim, yerini öz güvenime bıraktı.

"Ofise gelmedi, seni koridorda bekliyor." Kaya'nın sesi çok rahattı. "Ben hazırım, sen sakin kal yeter."

Sakindim. Kapıdan geçip koridora ulaştığımda gerçekten de kollarını göğüs hizasında bağlamış beni bekleyen, kusma isteği uyandıran gülümsemesini takınmış Cengiz'le karşılaştım. Serginin sahibi olduğu için yokluğu elbet fark edilecekti, hızlı davranmalıydık. "Fazla zamanımız yok," dedim ve elini tutup onu koridorun en sonundaki odaya kadar sürükledim. Kafası çok başka yerlerdeydi, çok başka bir sebepten ötürü acele ettiğimi sanıyordu.

Aptal.

Hızlı adımlarıma çabucak ayak uydurdu, yüzündeki piç gülüşünü silmeden kapı koluna uzandı. Elini duvara doğru uzatıp lambayı yaktı, bana alık alık bakmakla meşgul olduğu için masanın arka tarafında kameraları izleyen Kaya'yı görmedi.

Cengiz'i içeri ittirdim, kapıyı kapattım. Beklentiyle bana bakarken elimi elinden kurtarıp kolumu boğazına dayayarak saniyeler içinde onu duvara yapıştırdım. "Sesini çıkarırsan nefesini keserim."

Cengiz'in gözleri Kaya'yı bulduğunda yuvalarından fırlayacakmış gibi irileşti ve Kaya koca bir kahkaha patlattı. "Ulan... Şu sahneyi izlemenizi çok isterdim."

"Oha, Kaya gülüyor. Katliam var ve ben kaçırıyorum. Of!"

Arda'nın heyecanlı sesine karşılık Kaya daha çok güldü. "*Mortal Kombat* oyununa onu eklesek sırıtmaz yemin ederim. Çok keyiflendim, bir daha yapsana."

Sanırım onu ilk kez bu kadar gülerken görüyordum. "Hiç ciddi değilsiniz, gülesim geliyor," diye sitem ettim. Bu sırada Cengiz, boğazındaki baskıyı azaltmadığım için konuşamıyor, hareketsiz kalıp olanları anlamlandırmaya çalışıyordu.

"Yemişim ciddiyeti." Görkem'in de sesi heyecanlıydı Arda'nınki gibi. "Büyük gösteri kaçtı ya, yanarım yanarım ona yanarım."

Cengiz'in boğazından kolumu çektiğimde soluklanma ihtiyacıyla ellerini dizlerine yaslayıp sık nefesler aldı. "Sen..." Öksürdü. "Kimle konuşuyorsunuz siz?"

Saçlarını tutup köklerini koparmak istermiş gibi çekerek onu odanın ortasındaki sandalyeye doğru sürükledim. Üstüme çullanmaya kalkınca dengem şaştı, sandalyenin köşesine tutunarak ayakta kaldım ve doğrudan silahıma davrandım. Kol çantamın içinden çıkarıp ona doğrultmam iki saniye bile sürmedi. "Seni aşırı gebertesim var ama bize lazımmışsın."

İrkildi, uslu uslu sandalyesine oturdu.

Kaya bilgisayar ekranına bir kez daha göz attıktan sonra başını Cengiz'e çevirdi. Cengiz dehşet içinde izliyordu olanı biteni. Bu kadar korkak ve akılsızken uyuşturucu işlerini nasıl idare edebildiğini düşünmeden edemedim. "Bak," dedi Kaya. Başını sağa ve sola eğip boynunu çıtlattı. "Ben hiç sabırlı biri değilim. Bu yüzden yalnızca bir kez soracağım. İkincisinde ne yapacağımı da söylemeyeceğim. Çok merak ediyorsan bekleyip görürsün, anlaştık mı?"

Namlumun ucundaki adam titriyordu, bir şeyler vardı. Bir şeyler çeviriyordu. Pis işlerin bu kadar içindeyken şimdi böyle korkakça davranması hiç normal değildi. Kafasını sallayarak söylenilenleri onayladı ve sorusunu beklemeye başladı. "Kasan nerede?"

"Hırsız mısınız?"

Şakağına yaslı olan namluyu hafifçe hareket ettirdim. "Senden cevap bekliyoruz, yeni bir soru değil." Başını aniden bana çevirmeye kalktığında bakışları da değişti, Kaya'yla göz teması kurarken titreyen adam bana saf bir öfkeyle bakıyordu. "Masada, sol alt dolapta." dedi dişlerini sıka sıka. "Bu odadan sağ salim çıktığım takdirde istediğiniz parayı size veririm." Sesinde saklamaya çalıştığı sözcükler vardı ve beni giderek rahatsız ediyordu bu durum.

Bir şeyler dönüyor.

Mete ve ben hemfikirdik fakat ne olacağını kestiremiyorduk. Kaya kasayı aramak için dizlerinin üzerine çöküp masanın arkasında kaybolduğunda bir süredir beni huzursuz eden olay gerçekleşti. Cengiz bir anda kolumu tutarak elimdeki silahı başımdan ayırdı ve tavana doğru çevirdi bileğimi. Panikleyip

tetiği çekeceğimi, silah sesi duyulacağını ve kurtulabileceğini sandı. Silahlara ihtiyacım olmadığını anlayamadı.

Parmaklarımı tabancamdan ayırdım, tabanca yere düştü. Bunu yapmamı beklemediğinden yalnızca bir saliselik şaşkınlık oturdu yüzüne, ardından öfkesi geri geldi. Nefretle baktı suratıma. Bana doğru atılmaya karar verdi fakat ben ondan daha hızlıydım. Önce hâlâ bileğime kenetli olan kolunu kavrayıp koparmak istercesine ayırdım parmaklarını, sonra sandalyesine bir tekme savurdum ve herifi sandalyesiyle birlikte geriye doğru devirdim.

Kaya başını masanın altından çıkarıp gürültünün nereden geldiğini anlamak ister gibi baktı, yerdeki Cengiz'i görünce tepki vermeden devam etti aramaya.

"İyi misin?" diye sordu Görkem. Kanımda dolanan adrenalinden midir nedir, sesi yankı yaptı kulağımda.

"Problem yok," dedim yerde neye uğradığını şaşırmış hâlde yatan adama bakarak. Bacakları sandalyeye yaslandığından havada kalmıştı, sırtını düşerken çok sert vurmuştu çünkü kasıtlı olarak sert itmiştim sandalyeyi.

"Orospu!" dedi elini başının arkasına koyarken.

Kaşlarımı havaya kaldırarak ona meydan okudum. İki kısa adımda yanına vardım ve siyah *stiletto*mun topuğunu delgeç misali bastırdım yere indirdiği bacağına. Acıyla haykırmaya başladı. "Senden zeki olan herkese orospu mu dersin?" diye sordum gözlerimi kısarak. Dudaklarımı büktüm. "Desene, dünya orospularla dolu."

"Uuuv..." Bu tuhaf ses aynı anda Arda ve Can ikilisinden çıkarken Görkem'in kısık bir kahkaha attığını duydum. "Asya," dedi Eylül. Diğerleri gibi değildi sesi, daha ciddiydi. "Parti kur, oy verelim."

Nasıl bir ekibin içine düşmüştüm ben böyle?

Gülümsedim, içten değil, oldukça sahte bir gülümseyişti. Cengiz benden korksun istedim. Kaya'ya titreyerek bakarken bana saldırmaya cesaret edebilen bu herifi sırf beni küçümsediği için cezalandırmak istedim. Kontrolümü elimden azıcık kaçırsam kokpitimin başına öfkem geçiyordu ve o kullanıyordu kanadı kırık uçağımı. Pilot koltuğuna o oturunca aşağı bakıp hangi denize çakılsam diye düşünüyordum çünkü her öfke beraberinde dibi getiriyordu.

Topuğumu bacağından çektiğimde pantolonunda içe doğru bir iz belirdi. Cengiz hızlıca doğrulup oturur pozisyona geçti, gözleri bacağındaydı. Acıya ve ize odaklanmıştı. "İmzam olsun." Dizlerimin üzerine eğilip az önce yere bıraktığım tabancayı aldım ve pantolonumun arkasına sıkıştırdım. "Bulabildin mi?"

Kaya çoktan ayağa kalkmıştı, ceketinin iç cebine bir şey koyuyordu. Ben kasayı bulup bulmadığını sorarken o şifreyi bile kırıp içinden buraya kadar gelme sebebimiz olan fotoğrafları almıştı. Kilitli her nesne ondan sorulur,

demişti Görkem. Bunu bugün kendi gözlerimle görmüştüm. Kaya, Analizcilerin anahtarıydı.

Birkaç uzun adımda yanımıza gelip yerdeki adama üstten bir bakış attı. "Kopya var mı?"

"Ne kopyası?"

Kaya kendi silahını çıkarıp onun yüzüne doğrulttu. "Fotoğrafların kopyası var mı?"

Cengiz'in gözleri irileşti, bizi hâlâ hırsız sanıyor olmalıydı fakat şimdi anlamıştı neyin peşinde olduğumuzu. "Siz o şerefsizin arkadaşısınız..." dedi aydınlanır gibi.

"Teveccühünüz," dedi Görkem, sesi alaycıydı.

Kaya'nın kaşları çatılırken bir adım daha attı yerdeki adama doğru. "O şerefsizden bir şarjör dolusu selam getirdim." Yüzündeki ifade korkutucuydu. "Sana iletmemi ister misin?"

"Neden önemli?" diye sordu Cengiz, Kaya'ya aldırış etmeden. "Neden bu kadar önemli? Beni kandırmaya çalışan herifin teki, adını bile bilmediğim o adamın saçma fotoğrafları sizin için niye değerli olsun? Yoksa siz de mi düşmansınız ona? Siz de mi kim olduğunu bulmaya çalışıyorsunuz?"

"Gizemli olduğum doğrudur," diye mırıldandı Görkem, sesinden güldüğü anlaşılıyordu.

"Aslında, biliyor musun..." Kaya hafifçe eğilerek Cengiz'le göz temasını güçlendirdi. "Benim için önemli olan bu fotoğraflar değil. Onun kimliğini arıyor olmanız da değil. Sen, benim kardeşimin peşine adam taktın. Onu izledin, onu riske attın. İşine yarayacaktı, bu yüzden onu öldürmedin ama öldürebilirdin ve inan bana ona en ufak bir zarar vermiş olsaydın şu an senin derini yüzüyor olurdum."

Kardeşim kelimesi, bir anlık duraksamama neden oldu. Kaya buz gibi duruyordu dışarıdan. Kimseyi umursamıyormuş, kimseye değer vermiyormuş gibi. Görünüş aldatıcıydı. Nasıl Can ve Arda arasında imrenilecek bir bağ olduğu ilk bakışta anlaşılacak kadar güçlüyse Görkem'in değeri de Kaya'nın gözünde öyleydi.

"Ve şimdi, benim kuklam olmayı kabul etmezsen derini yüzerim." Kaya, çenesiyle beni gösterdi. "Hatta o da yapabilir. Sana bir hak tanırım, sen seçersin katilini. Yeterince net miyim?"

"Anlat." Cengiz canını seviyordu belli ki. "Yapacağım ne istiyorsan."

"Ne yapacaktın fotoğrafları?"

"Satacaktım," dedi anında. "Hasan'a. O içeride, şüphelenmeye başlamış olabilir yokluğumdan."

Kaya yeniden masanın arkasına geçip bilgisayar ekranına baktı. "Kendini bu kadar değerli görmemelisin. Salon avucumun içinde duruyor, başını çevirip

de seni arayan bir kişi dahi yok." Sesli bir nefes verdi. "Söyle bakalım, var mı başka kopya?"

"Yok. Eğer olsaydı onları Hasan'a satamazdım. Hasan kendini güvenceye alır, arkasından iş çevirseydim bunu bir şekilde öğrenirdi. Orijinallerini istedi. Onu da ben alacağım ve bütün bu olanları unutacaksın, dedi. Bekliyor şimdi. Fotoğrafları daha önce görmedi. Yalnızca bir tanesine baktı, onu da ona ben götürmüştüm zaten adamı tanıyor mu diye sormak için. Diğer resimlere talip olması beklemediğim bir şeydi."

"Tahmin ettiğin gibi," dedi Arda, Can'ı kastederek. Can da bu senaryoyu kurmuştu Analizcilerin salonunda oturduğumuz akşam.

"Yalan söylemiyor." Can'ın sesi kuşku barındırmıyordu. Kimse onu sorgulamadı. Kaya başını hafifçe salladı sanki arabadakiler onu görebilecekmiş gibi. Parmakları klavyeye yerleşti, sanırım kameranın bizi görüntülediği anları yok ediyordu.

"Şimdi," dedim Cengiz'e. "Hasan hiçbir şeyi çakmayacak, ona yalan söylediğini sanacak. Kandırılmış hissettireceksin. Anlıyor musun?"

"Ya sonra? Beni öldürecek. Harika plan!"

"Bizim korumamız altında olacaksın." Parmaklıkların ardı da bir nevi korunma sayılabilirdi bence. Cengiz bizim polis olduğumuzdan hâlâ bihaberdi. İşte bu yüzden bizimle gelirken tereddüt etmeyecekti, ta ki gerçekler yüzüne çarpılana kadar.

"Size nasıl güveneceğim?"

"Başka şansın mı var pezevenk?" diye sordu Kaya. Parmakları hâlâ klavyede hareket ederken gözlerini Cengiz'e dikmişti. Tuşların yerlerini ezbere biliyordu, yapması gerekeni gözü kapalı dahi yapabilirdi. "Artiste bak, nasıl güvenecekmişmiş... Güveni falan bırak da seni öldürmediğime dua et."

"Tamam." Durdu, ciğerlerini havayla doldurdu. "Tamam. Siz ne diyorsanız o." Yine o sakinlik gelmişti yüzüne, hâlbuki az önce öldürülmekten bahsediyordu.

Kaya, cebinden çıkardığı aleti ona uzatıp kulağına takması gerektiğini söyledi. "Ensende olacağız. Tek bir yanlış hareketine bakar alacağın nefes sayısı. Şüphe çekersen tetiği çekerim."

Sözler, silahlardan daha güçlülerdi. Birkaç kelimeyi şarjöre dizilen kurşun misali sıralıyordunuz arka arkaya. Namlunuz, dilinizin ucuydu. Belli bir bölgeyi hedef alıp çekemiyordunuz tetiği. Sözcükler mermi kovanı gibiydi işte bu yüzden. Onların nereden sekip nereye saplanacağını bilemezdiniz.

Fakat eğer cümlelerinizi tehdit kılıfıyla sararsanız, o hissi duruşunuzla da verebilirseniz karşınızdaki insana; o zaman doğrudan damarlara enjekte oluyordu sarf ettiğiniz kelimelerin her biri. Onlar da bir araya gelip korkuyu oluşturuyordu.

Yeterince öz güvenle edilen tehdit, önünde sonunda korkuyu doğuruyordu ve böylece rakibi güçten düşürüyordu.

Yaptığımız buydu.

Yaptıkları buydu.

Koca bir adamı yerde tir tir titreten de buydu.

Gömleğimin yakasını düzelttiğim sırada yavaşça doğrulan Cengiz, hâlâ bana öfkeyle bakıyordu. Yenilmenin nasıl hissettirdiğini az çok tahmin ettiğimden yadırgamıyordum onu, sonuçta her gün bir kadın tarafından göt edilmiyordu. Hazmetmesi zor olabilirdi.

"Mila," dedi Kaya. Sahte kimliklerimizi kullanmaya devam ediyorduk, sanki bunu hatırlatmak için söylemişti. "Aynı anda hepimiz çıkmayalım dışarı. Biz önden gidelim, galeriyi tamamen terk ettiğimizi gördüğünde sen arkadan gelirsin."

"Birlikte mi ayrılacağız buradan? Hasan anlar her şeyi."

"Bir sus be, çok bilmiş," dedi Eylül bıkmış sesiyle. "Halledecekler herhâlde."

Cengiz kulaklığı taktığı için Eylül'ü duyabiliyordu. "Sen kimsin amına koyayım?" dedi anlık bir refleksle.

"Çeneni kapatmazsan ben uçacağım buradan sana," dedi Arda, kulaklarımızı delmek ister gibiydi. Onun sesini ilk kez öfkeli duyuyor olabilirdim.

"Kaç kişisiniz siz?"

"Örgütüz biz. 98 kişiyiz." Kaya bunu ciddi bir şekilde söylediğinden Cengiz'in gözleri pörtledi ve ben dayanamayıp kenardan gülmeye başladım.

"Hadi, gidin artık."

Cengiz önde, Kaya hemen arkasında ofisten çıktıklarında bilgisayarın başına geçmiştim. Kaya bizim olduğumuz görüntüleri silmişti ama buradan çıktığımızda yeniden kameraya yakalanacaktık. O kayıtlar için de bir şey yapmış mıydı acaba?

Yapmıştır.

Kafamı sorulardan arındırıp bulunduğumuz ana odaklandım. Kaya, serginin sol köşesinde tek başına inceliyordu tabloları. Bir gözü Cengiz'in üzerindeydi. "Söylediklerimi harfiyen tekrar edeceksin," dedi Can. "Tepki verme, omuzlarını dik tut. Çok nefes alma."

"O niye?" diye sordu Cengiz.

"Sinirimi bozuyorsun." Güldüm. Sakinlik abidesi gibi görünen Can'ın bile sinirleri gerilmişti bekleye bekleye. "Hasan'ın yanına gelmesi için bir işaret yap."

Cengiz parmaklarıyla bacağının kenarında ritim tutmaya başladı. Hasan'ın gözleri önce onun parmaklarına, ardından gözlerine çıktı ve yavaşça Cengiz'in yanına ilerledi. "Paranın kokusunu alıyor musun?" diye sordu yanına varır varmaz.

"Ufak bir aksilik çıktı," dedi Can. Cengiz'in tekrar etmesi için ona zaman tanıdı. "Elimde yalnızca tek bir fotoğraf vardı. Sana gösterdiğim dışında yoktu fakat sen para teklif edince yeni fotoğraflar bulabilirim sanıp kabul ettim. Yok. Yer yarıldı da içine girdi herif sanki." Can söyledi, Cengiz papağan gibi tekrarladı kelimesi kelimesine.

"Başımıza bela olacak bu adam," dedi Hasan. Cengiz başıyla hafifçe onayladığında Hasan ona bağırıp çağırmadığı için şaşkın görünüyordu. "Neyse, tablomu alıp gideyim bari. Gecenin sonuna kadar kalamayacağım maalesef."

"Ben de öyle," dedi Cengiz, bu defa Can'ı tekrarlamıyordu. "Eserlerin satışıyla Selma ilgilenecek. Benim bir işim çıktı."

"Pekâlâ," dedi Hasan. Yüzünde mimik değişikliği olmamıştı, gerçekten inanmış gibi duruyordu Cengiz'e. Uzanıp onun elini sıktı. "O hâlde tekrar görüşmek üzere eski dostum."

Cengiz kısa bir tokalaşmanın ardından başka bir kadının yanına yol aldı ve ona acilen çıkması gerektiğini söyledi. Selma olduğunu düşündüğüm kişi, üzerindeki kırmızı askılı elbisesinin eteğini hafifçe aşağı çekiştirirken kafasını salladı. "Elbette. İyi geceler."

Kaya, hızlı adımlarla şüphe çekmemeyi başararak misafirlerin arasından sıyrıldı ve çıkışa ilerledi. "Dışarı gel Cengiz," diye fısıldadığında Cengiz de kapıya doğru yönelmişti.

"Doğru zamanı bulduğunu düşündüğün an çık oradan 13," dedi Görkem.

Konukların durumuna şöyle bir göz atarken, "Kayıtları hallettin mi?" diye sordum Kaya'ya.

"Telefonumdan kameralara sızdım. Mekânı izleyebiliyorum şu an. Yaklaşık yedi dakika içinde oradan ayrılman gerekiyor, içinde bizim göründüğümüz zaman dilimini imha edeceğim. Dışarıdan müdahale ettiğim için beni bulamazlar. Gerçi, beni zaten bulamazlar."

"Görüntüler imha edildiğinde bir tuhaflık olduğu anlaşılmayacak mı?"

"Mila, Cengiz'i kendi sergisinden kaçırıyoruz. Sence bu daha tuhaf değil mi?" Can çok mantıklı konuşuyordu, birden sinir olmuştum.

"Doğru," dedim omuz silkerek. Ekrana bir kez daha baktım. "Yedi dakika mı demiştin?"

"An itibariyle 6 dakika 28 saniye." Cevap, bekleneceği üzere Görkem'den gelmişti. Parmaklarımı fareye götürüp Hasan'ın olduğu taraftaki kamera görüntüsünü tam ekran yaptım. Yaklaştırdım, yaklaştırdım, netledim. "Gözlerinin kenarları kızarık, kravatını doğru düzgün bağlayamamış, yamuk duruyor."

"Ne anlatıyorsun?" diye sordu Can.

"Eli titriyor, kravatı ve ceketi uyumlu değil. Aceleyle buraya gelmiş gibi. Sadece tablolarla ilgileniyor, sürekli gözü muhtemelen kendi için rezerve edilen tabloda. Bir an önce alıp gitmek istiyor ama dikkat çekmek istemiyor.

Köşelerde dolaşıyor ve sırtını dönüyor. Göz önünde olmaktan kaçınıyor, onu tanıyan biri mi var?" Hızlı konuşmamın ardından bir saniye soluklandım. "Hayır, yok ama işi acele gibi." Yüzünü daha da yakınlaştırdığımda sadece göz çevresini inceledim bu defa. "Hasan uyuşturucu mu kullanıyor?" diye sordum. "Cengiz, yanındaki adam kafana sıkmasın istiyorsan bana hemen cevap ver. O yüzden mi sana eski dostum dedi? O senin müşterin mi?"

Kulaklığın öbür ucu ölüm sessizliğine büründü, sindirmeye çalışıyorlardı sanırım söylediklerimi. "Huh..." diye bir ses çıkardı Arda. "Galiba avuçlarıma akan şey benim kalbim, al senin olsun, Mila Tokel. Durma, al."

"Cevap ver lan kıza," dedi Kaya. Yanlış yorumlamadıysam Cengiz'in ensesine vurmuştu.

"Evet," dedi Cengiz bir solukta.

"Aklından ne geçiyor bilmiyorum ama oradan çıkman gerekiyor," dedi Görkem. Sesinde endişe sezdim. "İşimiz bitti, basıp gidelim."

"Bana beş dakika verebilir misin?" diye sorduktan sonra etrafıma bakınmaya başladım. Tenim çok beyaz olduğundan ufak temaslarla bile kızarabiliyordu fakat bana biraz morluk lazımdı. Gömleğimin kollarını kıvırıp dirseğimin iç kısmını sertçe masanın köşesine vurdum.

"Hemen hemen o kadar zamanın var zaten," dedi. "Ne yapıyorsun?" Muhtemelen kolumu vururken çıkarttığım ses için sormuştu bunu. Hızlıca çantamdan telefonumu çıkardım ve kamerasını açıp karşıma koydum. Parmaklarımı gözlerimin kenarlarına bastırdım, neredeyse derime gömüleceklerdi. Biraz bekledikten sonra önce koluma, sonra gözlerime baktım. Kolumdaki kızarıklık biraz koyu renkliydi, kızıla çalıyordu. Mor olmasa da işimi görür gibi duruyordu. Gözlerim de hafif kızarmaya başlamıştı.

"Uyuşturucu kullanıyorum." Tehlikeli bir tebessüm yerleşti suratıma. "Yani, o öyle sanacak."

"Kendini ona tanıtacaksın, seninle ilgilenecek. Bir taşla iki kuş vurarak günü kapatacaksın ve ileride işimize yararsa diye elimize bir koz geçireceksin." Görkem heyecanlanmış mıydı, yoksa bana mı öyle geliyordu?

Saniyelerle yarıştığım için hızlı olmak zorundaydım. Saçlarımı kabaca düzelterek ayrıldım ofisten. Adımlarım doğrudan serginin bulunduğu salona ilerliyordu. Hâlâ köşede tek başına duran, muhtemelen alacağı tabloya bakan Hasan'ın yanına vardım. "Pardon," dedim omzuna dokunarak. "Cengiz Bey'i gördünüz mü acaba?"

Kimsenin onunla konuşmasını beklemediğinden olacak ki ilk başta irkildi, tuhaf tuhaf baktı bana omzunun üzerinden. "Az önce çıktı kendisi. Yalnız, bunca kişinin içinde neden bana soruyorsunuz?"

Adam uyanık çıktı Yağmur.

"Kendini riske atma, şüphelendiğini hissettiysen yavaşça sıyrıl oradan." Görkem, henüz beni yeni tanıyordu. Bu söylediklerini çok kafama takmadım o yüzden.

"Açıkçası misafirlerin çoğu çiftlerden oluşuyor ve kadınlarla konuşmaya kalktığımda beni öldürecekmiş gibi bakıyorlar." Sahte bir kahkaha attım. "Sanki eşlerini yiyeceğim, olacak iş değil!"

"Oyuncu olsan çok iyi para kırabilirmişsin," dedi Arda.

Onu duymazlıktan geldim. "Fakat sizi rahatsız ettiysem kusuruma bakmayın lütfen. İyi akşamlar dilerim." Sırtımı ona döndüğümde bir saniye kadar beklememe bile gerek kalmadı, elini bileğime sararak durdurdu beni.

"Esas benim kusuruma bakmayın. Kabalık ettim." Gülümsedim. Elini uzattı. "Hasan Çıracı," dedi. "Mila Tokel," diyerek karşılık verdim tokalaşırken. Gözleri, göz çevremde dolaştı. Ardından koluma indi. Büyük ihtimalle kendisi farkında değildi ama kaşları hafifçe çatıldı.

"Alıcı mısınız?"

"Alıcı gözüyle bakmaya geldim diyelim."

"Kalitelidir," dedi. "Eskiden beri tanışırız Cengiz'le. Becerir bu işi."

"Aklımda bulunduracağım." Yine güldüm, gülmek ne zor işti. "Sanırım Cengiz Bey geri gelmeyecek, artık gitsem iyi olur. Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum."

"Ben de Mila Hanım," dedikten sonra başıyla selam verdi. Arkamı dönüp çıkışa ilerlerken keşke biraz daha zamanım olsaydı diye geçirdim içimden fakat bir an önce buradan çıkmam gerektiği için konuşmayı kısa kesmiştim. Uyuşturucu kullandığımı düşünmeye başlayana kadar benimle ilgilenmeyen gözleri, görmesini istediğim şeyi görmeye başladığında ışıltılarla süslenmişti. Böylece ufak da olsa bir şeyler öğrenmiştim hakkında.

"Koz elimizde," dedi Görkem. Sesi oldukça keyifli geliyordu. Girerken üzerimden paltomu alan adamın gözlerinin içine bakıp omuzlarımı göstererek paltomu getirmesi gerektiğini işaret ettim. Hızlıca arkasındaki askılıktan alıp omuzlarıma bıraktı. Büründüğüm egodan ötürü ona teşekkür etmeden ayrıldım sergiden.

"Arka sokaktayız," dedi Kaya. Duraksamadan arka sokağa giden yola saptım. Ayın çevresinde kara bir bulut dolaşıyordu bu gece. Yine de ay ışığını kapatmaya yetememişti. Ay inatla parlamayı seçmişti sanki.

Bak buluta, söndürememiş ayı. Ay yine parlak, sen yine parlaksın.

Değilim, diye geçirdim içimden. *Titrek bir ışığım sadece, yanıp sönüyorum durmadan. Herkes böylelerine güvenilmeyeceğini bilir, sağları solları belli olmaz benim gibilerin.*

Bu gece, Analizciler için elimden gelenin en iyisini yapmıştım fakat bir başka gün, belki de onları kendi ellerimle batırabilirdim... Kafamdan o kadar çok düşünce geçiyordu ki keşke bazılarını satabilseydim. Keşke düşünceleri

kapatmak için bir tuş olsaydı da hayatım boyunca bir parmağımı o tuşun üzerine bastırabilseydim.

Çok fazla düşünüyordum. Saçma sapan anlarda, saçma sapan bir şeye odaklanırken aklımdan yine saçma sapan şeyler geçiriyordum. Bunu sürekli yapıyordum.

Yalnızca ay ışığına bakarak Analizcileri batırabileceğimi düşünmüştüm.

Bir gün kendi kuyruğunu ısıran yılan misali aklımdan geçirdiklerim tarafından zehirlenerek öldürülecektim.

Arabaya vardığımda şoför koltuğunda Kaya oturuyordu, arka koltuktaysa başını öne eğmiş sesini bile çıkarmayan Cengiz vardı. Yolcu koltuğuna geçtim. Beni gördüğünde yine gözlerinden kıvılcımlar saçtı. Şeytani bir gülücükle karşılık verdim ona. "Gitmiyor muyuz?"

Kaya cevap verme fırsatı bulamadan arabanın kapısı bir kez daha açıldı ve Görkem atladı arkaya. "Selam Cengiz, yine ben."

Cengiz'in yüzündeki ifade güzel çekirdeklerin arasından çürük çekirdeği alıp yemiş gibi ani bir hızla buruştu. Alık alık izledi Görkem'i. Gereğinden uzunca bir süre bunu yapmaya devam edince Görkem omuzlarını düşürüp ona göz kırptı. "Bana öyle bakma, anlayacaklar."

Kulaklığın diğer ucundan ve şoför koltuğundan kısık kısık gülme sesleri geldiğinde nihayet Görkem de gülmeye başladı. "Özledin mi lan beni? Mecnun oldun çöllere düştün bulacağım diye. Bak, kavuştuk işte." Cengiz hâlâ põrtlek gözleriyle sessizce ona bakıyordu. "Ama ben Leyla değilim be Cengiz," dedi Görkem. "Çöl yılanıyım ben, derim kumlarla aynı renk. Bana yürürken beni fark edemezsin, bir bakmışsın yanıma kadar varmışsın ruhun duymadan."

İnce ince işleyip denklem kurar gibi kuruyordu cümlelerini. Cengiz ise matematikten bihabermişçesine bakıyordu onun suratına. "Fotoğrafları aldın zaten, benimle derdin ne ki senin?"

"Âşığım sana," dedi Görkem, kulağımda Arda'nın *puhahah* şeklinde başlayan kahkahası yankılanınca kulaklığımı çıkarıp torpidonun üzerine koydum.

"Ben de yaramazım biraz." Kaşlarını kaldırarak başını bana doğru eğdi Görkem. "Onun yaramazlığını görmek istemiştin, benimkini de görmek istemez misin?" Boynunu sağa ve sola yatırarak çıtlattığında yüzündeki alaycı ifade yerini saf bir ciddiyete bırakmıştı. "Bana da orospu desene..." Psikopat gibi bakıyordu. "De, desene! İçinde kalmasın." Sinirle sert bir soluk verdi. "Oğlum, desene lan! Söyle hadi. Yemiyor mu? Ona diyebiliyorken bana niye diyemiyorsun?" Belli ki Görkem de Cengiz'in cinsiyetçi bir pislik olduğunu anlamıştı. "Keşke sana ihtiyacım olmasa, keşke dilini koparabilsem," diye devam etti. Bakışları, normal zamandakinden çok daha farklıydı. Mavilerinin gerisinde şimşekler çakıyordu.

Yeni biriyle tanıştım o an: Kontrolsüz Görkem. Kendini frenlemeyi bıraktığında karşılaşacağım karakteri buydu. Söylediklerini gerçekten yapabilirdi.

Bir anda omuz silkerek gülmeye başladı, ruh hâli öyle çabuk değişti ki ne olduğunu anlayamadım. Az önce gördüğüm karakter geldiği gibi geri gitti. "Sür," dedi Kaya'ya. Hâlâ gülüyordu. "Bunu karakola bırakalım. Yarın gideriz sorgusuna."

"Karakol mu?" İşte şimdi far görmüş bir tavşandan farksızdı Cengiz. "Sen..." Şok içindeydi, çarpılmış gibi görünüyordu. "Polis misin? En başından beri?"

"Yok, sonradan polis oldum."

"Ben bir polisin peşinde miydim bunca zamandır?"

"Peşime taktığın adam, işe yaramazın tekiymiş belli ki." Görkem sırtını arkaya yaslayıp başını da geriye yatırdı. "Mesleğimi bile bulamamış, boş yere para saymışsındır bir de ona."

"Bir kafede çalışıyorsun." Cengiz hâlâ sıyrılamamıştı şoktan. "Garsonsun hatta..."

"Öyle görmeni istedim." Kaya, Görkem'in cevabıyla birlikte bir kaşını havaya kaldırdı. Haberi yoktu galiba bundan. "Başta dikkatsizlik ettim, fark edemedim belki o adamı. Eline ne gibi bir koz verdim bilmiyorum ama bir yerden sonra sadece benim görmeni istediklerimi gördün. Her sabah evimden kilometrelerce uzaktaki o kafeye gittim. Ne adresimi tespit edebildin ne de gerçekte ne iş yaptığımı."

"Kafeye gitmekle kalmadın, orada çalıştın. Servis yaparken fotoğrafların var! Anlamıyorum."

"Şeytan tüylüyüm demek ki ben." Göz kırptı. "Biraz tatlı dille yılan delikleri açıyorum insanların kafalarında. Demiştim ya, çöl yılanı."

"Sabahları karakolda işim var diye evden çıkıp kafede garsonluk mu yapıyordun gerçekten?" diye sordu Kaya. Dikiz aynasından Görkem'e bakıp gülümsedi. "Harbi manyaksın sen."

"Öyle deme, ek iş yaptım. Para bile kazandım." İçten içe gülüyordum ben de. Görkem, gerçekten göründüğünden tehlikeli biriydi. Bırakın şeytana pabucunu ters giydirmeyi, onu suya götürür susuz getirirdi.

"Beni hangi suçla yargılayacaksın?" Cengiz ellerini hareket ettirdiğinde Görkem refleksle sırtını dikleştirdi fakat Cengiz yalnızca ellerini birbirine kenetledi. "Sana bir şeyleri itiraf edeceğimi mi sanıyorsun? Önünde sonunda serbest kalacağım. Üstelik kim olduğunu da biliyorum artık."

"Kanıtım olmasa seni öylece alır mıydım *IQ*'suz herif?" Parmaklarıyla dizinin üzerinde ritim tutuyordu. "Hem söylesene, ne biliyorsun hakkımda? Mavi gözlü, yakışıklı ve zeki bir polis olduğumu söyleyerek adımı mı soruşturacaksın etrafta?" Alaycı yüz ifadesi, Cengiz'in yüzüne indirdiği bir tokattı sanki.

"Mila Tokel, Birkan Balamir... Sence bu iki isim de yetmez mi hakkında bir şeyler bulmama?"

"Allah aşkına sus artık, 'Bütün sokağın *IQ*'sunu düşürüyorsun Anderson,' diye bağırasım geldi yemin ederim." Nefes alamıyormuş gibi camını tamamen açtı Görkem. "Bir de bunu uyuşturucu işlerinin başına vermişler. Şaka gibi. Kimlerle uğraşıyoruz."

"Yokluğumu fark edecekler. Elbet bulacaklar sizi. Kayıtlar var!"

"He," dedi Kaya. "Var kayıtlar, aynen."

Bir anda Cengiz bana doğru atılıp saçımı yakaladı. "Seni öldüreceğim," diye haykırıyordu çıldırmış gibi. Bu gece yaşadığı bütün yenilgilerinin acısını saç köklerimden çıkarmak istiyor olmalıydı. "Yemin ederim, geberteceğim seni."

Tüm bunların olması saniyelik bir şeydi, diğer saniyeye geçtiğimizde bir eliyle Cengiz'in boğazını kavrayıp onu koltuğa mıhlayan Kontrolsüz Görkem girdi devreye. "Sonsuz tane sayı var ya hani, hepsini bir bir götüne sokarım senin. Otur şuraya doğru düzgün, benim tepemin tasını attırma."

Bu adamın küfürleri de bir değişik Yağmur.

Olana bitene çok fazla odaklanamadım çünkü saçlarım acıyordu. Bunu yüzüme yansıtmamaya özen gösterdim. Canım gerçekten yandığı zamanlar nedense bunu belli edersem ölecekmişim gibi davranıyordum. Görkem'in gözleri benim üzerimdeydi, bunu hissetmiştim. Kaya ise yola bakıyordu hâlâ. Başımı cama doğru çevirip dışarıyı izlemeye koyuldum çünkü dönüp arkama baksaydım eğer, bana Cengiz'in parmaklarını kırdırabilecek o öfke yer etmişti içimde.

On beşe kadar sayarken saatime bakmak istedim fakat onu bu gece takmadığımdan boş bileğimle bakıştık bir süre.

Kaya arabayı durdurduğunda aşağı inmeye hiç yeltenmedi. Görkem, Cengiz'in ensesinden tutarak karakola sürükledi onu. Bizim arkamızda da direksiyonun başında Can'ın olduğu diğer araba duruyordu. Onlar direkt eve gitmek yerine neden karakola gelmişlerdi acaba? Belki de her şeyi beraber yapmayı seviyorlardı.

İki dakika ya geçti ya geçmedi, Görkem yeniden arka koltuktaydı. "Seni öldüreceğini söyleyip duruyordu." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Yavaş öldürsün."

Belki üç gün kadar önce olsa ölüm fikri bana cazip gelebilirdi. İnkâr etmeyecektim, gerçekten cazip geldiği dönemlerden geçmiştim ve bu dönem sadece Mete'nin ölümünden sonraki günlerle sınırlı değildi. Öncesinde de ağır depresyonlara girmişliğim vardı, hatta bazen sadece Mete'nin hatırına yaşadığımı düşünürdüm.

Mete de gidince hatırına yaşayacağım kimse kalmamış gibi hissetmiştim.

Ama bugün o hisler için bir güncelleme gelmişti. Yine de ben kabul etsem bile sürümümün bu güncellemeyle uyumlu olup olmadığından emin değildim.

Göreceksin.

Görecektik.

Kaya tekrar gazı kökledikten bir süre sonra Görkem telefonunu açtı. Bir numara tuşladı ve gecenin bu saatinde lahmacun siparişi verdi. Arda'yla iddiaya girdiklerini hatırladım, bu iddia sayesinde hepimizin karnı doyacaktı bu gece. "Garsonluktan kazandığın paralarla mı ödeyeceksin?" diye sordu Kaya, bıyık altından gülerek.

"Karın tokluğuna çalıştım resmen," dedi Görkem. "Allah yardımcıları olsun, maaşlar yerinde sayarken hayat giderek pahalılaşıyor. İnan ki o paraya bazı müşterilerin kahrını çekmek çok zor."

"İtiraf et hadi, polis olmasan kafayı yerdin."

"Polis olmadığım zamanlardaki hâlimi biliyorsun."

Kaya ve Görkem, eski arkadaşlar mıymış Yağmur?

Öylelerdi sanırım.

Yolun geri kalanında ikisi de konuşmayınca ben de sustum hâliyle, ki bu oldukça işime gelen bir eylemdi. Sitenin önüne vardığımızda motorlu kurye de gelmişti.

Her defasında Görkem'e şaşırmak istemiyordum ama kuryenin ve bizim sitenin girişinde denk geleceğimiz şekilde sipariş vermesi garipti.

Görkem ödemeyi yapmak için arabadan indi. Ardından poşetleri alıp açık olan camımdan içeri uzandı ve onları benim kucağıma bıraktı. Yeniden arabaya bindiğinde içerisi buram buram lahmacun kokmaya başlamıştı. Bu koku şu an fazlasıyla aç olduğum için beni rahatsız etmiyordu. Aksi hâlde onları evin önüne gelene kadar kucağımda taşımaya devam etmezdim.

Arda, kapının önüne vardığımızda arkamızdaki araçtan inip koşarak Görkem'in yanına geldi. Onun sırtına sarıldığında, "Verdiği sözleri de hiç unutmazmış!" dedi neşeyle. "Seviyorum seni, liderim benim ya."

Alt tarafı bize bir lahmacun ısmarlamıştı. Bu kadar sevgi gösterisine gerek var mıydı bilemedim ama bunu yapan Arda olduğu için olayı çok da garipsemedim.

Görkem, sırtından beline dolanan ellerin üzerine kendi ellerini koyup onu kendinden gülerek uzaklaştırdı. "Arda, bana mı yürüyorsun koçum sen?"

"Kaya yüz vermediği zamanlarda şansımı seninle deniyorum diyelim."

"Ben sana ne zaman yüz verdim?" diye sordu garajdan çıkıp bize doğru yürüyen Kaya.

"Hiç vermiyorsun." Omuz silkti Arda. "Alışkınım zaten ben tek taraflı sevmelere." Az önceki neşesi yüzünden silindi, elinde olmadan göz ucuyla Eylül'e baktı. Eylül sadece gülüyordu onlara. Bu cümlenin öznesi olduğundan belli ki habersizdi.

"Lahmacunları taşı," dedim konuşma ihtiyacı hissederek.

Poşetleri Arda'nın eline tutuşturup kafasını dağıtma isteğim başarıyla sonuçlandı. "Çok güzel kokuyorlar, siz yemeyeceksiniz değil mi? Bu arada Can'ım nerede? Niye açmıyor hâlâ kapıyı?"

"Geldim, geldim." Can anahtarını cebinden çıkarıp kapıya doğru koşturdu. "Kurt gibi acıkmışım ya, bir an önce yiyelim."

"Bir an önce yiyemezsin..." Görkem eliyle saatini gösterdi. "Necip abi geliyor bu gece, onu bekleyeceğiz."

Necip abi dediği kişi, bildiğimiz Necip Amir'di herhâlde. Parmak uçlarımın karıncalandığını hissettim. Kendisiyle tanışıklığımız olmasa da onu daha önce birkaç kez görmüştüm. Son gördüğümdeyse Mete'nin cenaze törenindeydik. Kalbimi sızlatan ağrı, eriyip göğüs kafesimi doldurdu. Yine burnumun kanamasını istemedim Analizcilerin yanındayken. Elimi göğsümün üzerine bastırıp derin derin nefesler aldım. Onlar içeri girdiğinden en arkada ben kalmıştım, beni fark etmediler. Kendime biraz zaman tanıyıp eve girdim, kapıyı kaparken hiçbir şey olmamış gibi davrandım.

Ben salona doğru yürürken Arda ve Can da mutfaktan çıkıp ellerinde içecekler ve bardaklarla bana eşlik ettiler. Anladığım kadarıyla salonda yiyecektik. Bu defa bir berjeri Görkem kapmıştı, yanındaki boş olana da ben oturduğumda başını bana çevirdi. Bir şey diyecek sandım ama konuşmadı, sadece baktı.

O an istemsizce gözüm saate kaydığında hâlâ pilinin takılmamış olduğunu gördüm. Bu beni rahatlattı. Tekrar önüme döndüğümde Görkem'in bakışları anlam kazanmıştı. Resmen duvara bakacağımı biliyor ve bunu görmeyi bekliyordu. "Onu değiştireceğim," dedi. "Yeni bir tane alacağım ve ses çıkarmamasına dikkat edeceğim. İçin rahat olsun."

"Nedenini sormuyorsun." Birkaç saniyelik duraksamadan sonra, "Sormuyorsunuz," diye düzelttim. "Sanırım bunun için teşekkür etmeliyim."

"Aslında deli gibi merak ediyorum ama sana çaktırmıyorum." Gülünce dudaklarının kenarlarında derin çizgiler belirdi. "Bana bir şeyler anlatmak zorunda değilsin," dedi. "Ama kendin için birilerine bir şeyler anlatman gerektiğini düşünüyorum." Konudan rahatsız olduğumu fark edip daha fazla uzatmadan değiştirdi rotayı. "Sanırım ben de sana teşekkür etmeliyim. Arkamı topladınız."

Bakışlarım, kucağında duran fotoğraflara indi. Ben salona girmeden önce Kaya'dan onları almış olmalıydı. "Sabahları Analizcilere bile çaktırmadan garsonluk yapman tuhafmış," dediğimde ikimiz de güldük.

"Daha önce fark etmem gerekirdi." Ters duran fotoğrafların önünü çevirdiğinde farklı günlere ait olduklarını gördüm. İlk fotoğraf, arabasının içindeyken *zoom* yapılarak çekilmiş bir kareydi. Bir poğaçacının önünde, benzinlikte ve markette çekilmiş olanlar da vardı. Diğer fotoğraflarda ise siyah bir önlük giyiyordu, elinde genelde bir tepsi vardı. Hepsinde de silah zoruyla orada tutuluyormuş gibi bir ifade takınmıştı. "Çok fotojeniğim değil mi?"

"Sorma," dedim. "Nasıl fark ettin?"

"Sahiden," dedi Eylül. "Nasıl anladın senin peşinde olduğunu?"

"Benzinlikte şüphelendim. Yol boyu dibimde olan arabayla aynı anda benzinimin bitmiş olması biraz fazla tesadüf olurdu." Durdu, telefonunu çıkarıp bir fotoğraf gösterdi. Benzinliğin kameralarını gösteren bilgisayar ekranının fotoğrafıydı bu. Parmağıyla ekranı kaydırdığında bu defa adamın yüzünü yakından gördük. "Zaten biliyorsunuz siz," dedi Analizcilere ve Eylül'e hitaben. Yüzünü bana çevirip anlatmaya devam etti. "Kaya'ya attım görüntüleri. Kimin için çalıştığını öğrendik böylece."

"Cengiz'i aldık fakat bu adam seni takip etmeye devam ederse ne olacak?"

"Cengiz'in yakalandığını duyunca peşime düşecek gö..." Durdu. "Göz yok onda."

Arabada bütün sayıları Cengiz'in münasip bir yerine sokacağını söyleyen adam, şimdi neden sansür gereği duydu ki Yağmur?

Çünkü o Kontrolsüz Görkem'di, bu kontrollü olan hâliydi.

Kapı çaldığında Arda hızla yerinden fırladı. Kapının açıldığını duydum ve ardından Arda, "Lahmacunlar soğumadan geldin başkan!" diye bağırdı.

Bütün heybetiyle içeriye giren Necip Amir, simsiyah saçlarını sola doğru yatırmıştı. Ela gözlerine çöken yılların yorgunluğunu görmemiş olsam onun kırk üç yaşında olduğuna inanamazdım. Boyu tahminimce 1,85'ti, omuzları dik yürüyordu. Onunla ilgili birçok hikâye dinlemiştim, kendisi benim de hayranlık duyduğum biriydi. Komiser olduğu zamanlardan bu yana amirlerinin göz bebeğiydi ve şimdi, özel ve gizli bir ekip olan Analizcileri yönetiyordu. Üstelik bu ekibi kuran da oydu.

"Merhabalar çocuklarım," diye giriş yaptı iki elini birden sallayarak. Onu en son bir cenazede gördüğümden aklıma kazınan portresiyle şu anki surat ifadesini bağdaştıramadım. "Eylül'ün attığı mesaja göre *mission completed*mış."

"Evet!" diye bağırdı Arda, yumruğunu havada sallayarak. Bu coşkusuna bizim de ortak olmamızı bekler gibi bakındı etrafına. Kimseden ses çıkmayınca üçlü koltuğa oturup yumruğunu sessizce kucağına çekti.

"Yorgun gibi bir hâliniz var."

"Açız abi, aç!" dedi Kaya. Sanırım hiçbiri ona amir diye hitap etmiyordu fakat ben onların sahip olduğu samimiyete sahip değildim. Bu biraz gerilmeme sebep oldu.

"Ben de açım vallahi." Kaya ve Eylül'ün oturduğu koltukta bana yakın olan tarafa da o oturdu ve yüzünü bana döndüğünde dudaklarından dökülecekleri anladım. Derin bir nefes alarak toparladım kendimi. "Başın sağ olsun kızım."

Dünyanın hem en ağır hem de en gurur verici cümlesi ne diye sorsalar hiç düşünmeden bunu söylerdim: "Vatan sağ olsun."

"Tanırdım Mete'yi." Biliyordum ve kesinlikle bu konu hakkında kimseyle konuşmak istemiyordum. "Teselli sözcüklerinin hiçbir işe yaramadığını

iyi bilirim. Boş konuşmayacağım. İşine yarayabileceğim herhangi bir durum olursa kapım sana sonuna dek açık Yağmur. Sadece bunu bilmeni istedim."

"Asya." Bunu söylemeyi planlamamıştım, bir anda çıkıvermişti ağzımdan. Mete dışında kimse bana ikinci adımla seslenmezdi. Bu da demek oluyordu ki Mete daha önce Necip Amir'e benden bahsetmişti.

"Ah, evet," dedi pot kırmış gibi. "Mete hep öyle derdi, alışkanlık olmuş."

Alışkanlık olacak kadar çok mu konuşmuşlardı hakkımda?

"Şuradan iki tane lahmacun uzatsana bana," dedi Görkem, Can'a. İki dakika daha aç kalsa bayılmazdı. Konuyu değiştirmek için bir anda lafa atlamıştı ve bu yüzden minnetle baktım ona. Diğerleri fark etmedi ama lahmacununu alırken bana göz kırptı.

"Çay yok mu ya?" diye sordu Eylül salatadan marulları çıkarıp lahmacunun içine sararken.

"İçeri yeni girdik, kimin aklına çay koymak gelir?" Kaya bardağına kola koyuyordu bunu söylediği sırada.

Arda, ağzındaki koca lokmayı yutup gülümsedi. "Çaydanlığın altına su koydum, birazdan demlerim."

"Al kalbimi, senin olsun be!" dedi Eylül. Ara ara Arda da bu cümleyi kuruyordu. Sanırım birbirlerine bulaştırmışlardı. Hiçbir tepki vermedi Arda, lahmacununu tırtıklamaya devam etti.

Bu sırada Görkem kulağıma eğildi. "İki tane söyledim sana da. Bakın seni kesmeyecek gibi, kolumu dürt. Hallederim ben."

Görkem halleder.

Kendi de dahil herkes ama herkes sürekli bu cümleyi kuruyordu. Her şeyi halledebileceğine önce kendini inandırmıştı, sonra da çevresindekileri ikna etmişti bir şekilde.

"Teşekkür ederim, yeter gibi duruyor."

"Görünüşe aldanmamak gerek. Parmağımdan daha ince olan Eylül'ün bir oturuşta neler yiyebildiğini görsen bana hak verirdin." Sır veriyormuş gibi iyice kıstı sesini. "Ona üç tane söyledim."

Ve Eylül şu an ikinciyi yiyordu.

Bir süre onlar kendi aralarında muhabbet ettiler. Necip Amir geceyle ilgili birkaç soru sordu, cevapların neredeyse hepsini Görkem verdi. Bu sözlü bir rapor niteliğindeydi fakat bir süre sonra Görkem ne yapıp edip konuya matematik kattı. Olasılıkları kendi kendine değerlendirip bu akşamki işimizi derecelendirmeye başladı. Artılarımızı ve eksilerimizi bir bir saydı. Mesela benim kriz anını yönetebildiğimi ama yeni bir kriz oluşturmaya da çok müsait olduğumu söyledi.

Değerlendirme yaparken hiçbir şekilde kırıp dökmekten korkmuyordu. Sadece saha görevinde olan ben ve Kaya'yı değil; bizi dinleyen Can, Arda,

Eylül ve hatta kendini bile eleştirdi. Arda'nın çocukça davrandığını, Eylül'ün beni gaza getirdiğini, kendininse gereksiz paniklediğini söyledi. Gecenin en az eleştiri alanı, Hasan'ı tek başına kandıran Can olmuştu. Görkem, onun dünyaya sakin olmak için geldiğini düşünüyordu.

Analizciler, Eylül ve Necip Amir; o anlatmaya başladığında hiçbir şekilde lafını bölmediler ve bütün söylediklerini kafalarında değerlendirmeye soktular sanki.

Dedikleri arasında kulağa mantıksız gelen tek bir şey bile yoktu. Bütün eleştirileri yapıcıydı. Diğerlerinin tepkilerinden anladığım kadarıyla bunu hep yapıyordu ve yine tepkilerden anladığım kadarıyla, Görkem hep haklıydı.

Yeni karakter: Lider Görkem.

Bu sıfatı sonuna kadar hak eden bir kafa yapısına sahipti. Analizcilerin başka bir lideri olduğunu hayal dahi edemiyordum.

İlerleyen dakikalarda bütün lahmacunlar yenildi ve içecekler bitirildi. Can çöpleri toplayıp mutfağa taşırken Arda da elinde bir çay tepsisiyle geri döndü. "Günün anlam ve önemini belirten konuşmasını yapmak üzere kendimi takdim etmek istiyorum sizlere," dedi Necip Amir, çayından bir yudum aldıktan sonra. "Biliyorsunuz ki biz uzun zamandır altı kişiyiz." Her birine tek tek baktı, en son beni buldu gözleri. "Artık yedi olduk. Son parça geç de olsa yerine oturdu."

Son parça geç de olsa yerine oturdu...

Ne demek istemişti?

"Bir geleneğimiz var hepimizin bildiği üzere, hatta bayağı dilden dile dolaşıyor ünümüz." Bileğindeki lacivert ipi gösterdiğinde diğerleri de kollarını sıvayarak bileklerini ortaya çıkarttılar. "Sizi birbirinize bağlayan hiçbir zaman bileklerinizdeki ipler olmadı, her zaman hislerinizdi." Duraksadı, yanlış anlamadıysam duygulanmıştı. "İpler sadece bir sembolden ibaret."

"Yaşlanmışız be..." diye mırıldandı Arda. "Bu konuşmayı ilk dinleyişimizin üzerinden kaç yıl geçti? Üç mü?"

"Benim on beş," dedi Görkem.

Şaka yapıyor sandım, yapmıyordu.

"Her şeyinle hoş geldin Analizcilere Asya." Elini üzerindeki hırkanın cebine soktuğunda lacivert bir ip parçası çıkardı. Ellerim üşüdü, parmak uçlarım yine karıncalandı. Bir anda ne hissedeceğimi bilemedim. Necip Amir'in ipi Görkem'e uzatması kimsenin beklemediği bir durum olacak ki herkes şaşkınlıkla bu ikiliye baktı. "Senin sıran."

Görkem'in mavileri fal taşından farksızdı. "Öyle şey olur mu?" dedi anında.

"Duygusal bir topum şu an," dedi Arda. "Ellerimde büyüdü minik kelebeğim."

Kaya ona pis pis bakmaya çalıştı ama beceremedi çünkü bakışlarında gurur vardı.

"On beş yıl mı demiştin?" Güldü Necip Amir. "On beş yıldır bu ekibin başı sensin. Analizciler ortada yokken bile sen liderdin Görkem."

"Bizi birbirimize sen bağladın." Görkem durdu, bir bana bir Necip Amir'e baktı. "Ona da aynısını yine sen yapmalısın."

"Ben sizi bağladım, sen sizi bir arada tuttun." Bu defa hiçbir itirazı kabul etmeyecekmiş gibi ipi Görkem'in avucuna bırakıp geri çekildi.

"Ama..."

"Sus lan!" dedi Necip Amir. "Yapacaksın dedim, işte o kadar."

Görkem'le gözlerimiz buluştuğunda aynaya bakıyormuşuz gibi oldu. İkimizin hisleri birbirinden epey farklıydı ama bu an bizim için eşit derecede özel bir andı.

"Harbiden duygulandım he," dedi Can, gülümseyerek.

Görkem gülmedi, donup kalmış gibiydi. Bu göründüğünden çok daha fazla değerliydi onun için. İpi parmaklarının arasına alınca sol bileğimi ona doğru uzattım. Diğerleri bunu fark etti mi bilmiyordum ama elindeki minik titreme benim gözümden kaçmadı.

Onu ilk gördüğümde bir idam ipi gibi boynuma sarılan elleri, bu defa bana yeni bir hayat verecek olan lacivert ipi bileğime sardı.

İkimiz de nefesimizi tutmuştuk.

Ellerimin buz gibi olduğunu düşünüyordum, parmakları tenime değince benim ellerimin onunkilerin yanında sıcak sayılacağını anladım. "Çok mu sıktım?" diye sordu. İpin iki ucunu bir araya getirmiş, düğüm atmadan önce gözlerimin içine bakıyordu.

"Hayır," dedim. "Bağlayabilirsin."

Yutkundu. Sanki hem korkuyordu hem de gurur duymuştu Necip Amir ona bu görevi verdiği için. Bütün Analizcilerin sorumluluğu Necip Amir'deydi, ben istisnaydım. Ben bu gece Görkem'in omuzlarına koyulan bir yüktüm belki de.

İpin uçlarını bağladı, bileğimi tamamen sarana kadar sıktı ve ardından bir düğüm attı.

Fazlalık kısımlarını makasla kestiğinde Arda ve Can ıslık çalmaya başladı. Eylül ellerini birbirine inanılmaz hızlı çarparken bu alkışa Necip Amir ve Kaya da eşlik etti.

Bu benim kabul seremonimdi.

"Aramıza hoş geldin 13."

Bu gece bir düğüm atıldı. Beraberinde benim de bir süredir yaşadığım yalnızlık hissi uçurumdan aşağı atladı.

Bu gece bir düğüm atıldı.

Atılan o düğüm beni Analizcilerin hayatına bağladı.

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

5
BİR'İN LİDERİ

Bir halatta yedi boğum,
Ölüm, doğum, varım, yoğum.
Kim attı toprağa da,
Filizlendi yalnız tohum?

Bu dünyada yorulmak için binden fazla sebep varken ben, kendi zihnim tarafından yorulurum en çok. Bana kalırsa kendi kendini yoran insanların dinlenmesi de bu yüzden mümkün olmuyor çünkü onların içindeki sesler hiç susmuyor.

İçten içe yalnız kalmaktan çok korktuğumdan olsa gerek, içimdeki seslerin gürültüsünü çoğu zaman sorun etmiyorum. Aslında çok kısa bir süre öncesine kadar tercihim daima sessizlikten yana olurdu fakat şimdi duyduğum her sese beni benimle yalnız bırakmadıkları için teşekkür etmek istiyorum.

Birini kaybettikten sonra nefes almaya devam edebilmek için başka bir yaşam kırıntısına tutunma ihtiyacını kime nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. İhtiyaç diye bahsettiğim karmaşa, bir sarmaşık gibi sinsice ilerleyerek ruhumu boğmaya başladığında bana ne olacak diye düşünmeden edemiyorum. Girdiğim her savaştan yenik ayrılacağım düşüncesi bir gün beni terk edecek mi, yoksa birini kaybetmenin her şeyi kaybetmekle aynı anlama gelmediğini bir noktada anlayabilecek miyim?

Açıkçası, çok sanmıyorum.

Yine de deniyorum. Odağımı başka yerlere yöneltmeye çalışıyorum ve o günlerde biraz olsun kendi zehirli düşüncelerimden uzaklaşmayı başarabiliyorum.

O gece de düşüncelerimin beynimin kıvrımlarını kemirdiği gecelerden biriydi. Çok yorgundum ve tek istediğim uykuydu. Derin, deliksiz, kâbussuz bir uyku... Fakat kafamı yastığa koyduğum an nefesim kesilir gibi oldu. Başımda uğultular yankılandı. Sesleri netleştirmeye çalışırken yumruklarımı sıktım. Gözlerimi kapatıp soluklarımı düzene sokmak için gerçekten büyük bir çaba

sarf ettim. Zihnime çekilen perdeyi güç bela kaldırabildiğimde ortalık yerde duran ama benim yeni görebildiğim o şeye diktim gözlerimi.

"Alıcı mısınız?"

"Kalitelidir."

"Eskiden beri tanışırız Cengiz'le."

"Becerir bu işi."

Zihnimdeki tiyatro perdesi sonuna kadar açıldığında önceden izlediğim bir oyunun sahnelerini sanki yeniden izliyormuşum gibi replikler bir bir canlandı hafızamda.

"O senin müşterin mi?"

"Evet."

Odaklan... Odaklan...

Nefes al Yağmur.

Tek bir saniyede bütün sesler sustu, uçsuz bucaksız bir sessizlik oldu. Tiyatro perdesi kapandı, oyun bitti ve gerçek, pusların arasından sıyrılıp apaçık bir şekilde önüme serildi.

Yer yatağından fırladığımda bunu hemen birine anlatmam gerektiğini biliyordum. Sabaha kadar bekleyebilirdi fakat ben bekleyemezdim. Gözüme uyku girmezdi, tanıyordum kendimi.

Parka bakan taraftaki pencerenin yanına gittim. Analizcilerin odalarının hepsinde aynı tarafa bakan bir cam vardı. Topuzumdan fırlayan ince bir tutamı parmaklarıma dolarken Görkem'in penceresinin olduğu tarafa doğru baktım. Turuncu bir ışık perdeleri aşıp odasının önünü turuncuya boyamıştı. Uyanık olmalıydı. Birkaç kısa adımda odamdan çıkıp onun odasının önüne vardım. Tereddüt etmedim, doğrudan çaldım kapısını. İki tık, tek tık, iki tık; tıpkı onun kapıyı çalışları gibi.

Biraz bekledim. Galiba duymamıştı. İki kez daha tıklattım ve üçüncüde kapı koluna gitti elim. Uyuyorsa ses etmeden yatağıma dönerdim, sonra da sabaha kadar delirirdim kimseye anlatamadığım için. Yapacak bir şey yoktu.

Matematiğin bir kokusu olsaydı eğer, onun odasının buram buram matematik koktuğunu söylerdim.

Kapıdan girdiğim zaman sağımda kalan kısımda yatağı vardı, solda bir giysi dolabı ve yanında da bir sürü rafı olan bir başka dolap. Yatağının yanındaki komodinin üzerinde rubik küpler duruyordu fakat bunlar benim bildiklerime benzemiyorlardı. 2×2'lik ve 4×4'lük... Hatta bir tanesi piramit şeklindeydi. Ben klasik küpü bile çözemezken o rubik küpleri koleksiyonunu yapacak kadar çok seviyor olmalıydı.

Birden dikkatimi hıncahınç dolu raflar çekti. Matematik kitapları o kadar çoktu ki onları ite kaka sığdırabilmişti ancak. Sağ köşede onu gördüm. Pencerenin dibindeki masasına oturmuş, masa lambasının turuncu ışığı eşliğinde kafasını önündeki kitaba gömmüştü. Elinde bir kalem tutuyordu ama işlem

yapmıyor ve sadece bakıyordu. İki saniye kadar daha baktı, sonra şıkkı işaretleyip bir sonraki soruya geçti. Yine durdu, yine baktı ve yine işlem yapmadan işaretleyip bir sonrakine geçti.

Beni duymamasının sebebi kulağındaki büyük lacivert kulaklıktı. Bir adım daha yaklaştığımda hissetti mi bilmiyorum ama başını kapıya çevirdi. Gözleri benimkilere değdiği anda ise kulaklığını boynuna indirip sandalyesinden kalktı hızlıca. "13," derken sesi şaşkınlık ve biraz da korku barındırıyordu. "Bir şey mi oldu?"

"Sana anlatmam gereken bir şey olmuş olabilir. Doğruluğundan emin değilim ama kendime saklamaya devam edersem içim içimi yiyecek."

Bana bir süre tuhaf bir cisimmişim gibi baktı, ardından kulaklığını boynundan çıkarıp masasına bıraktı. Sandalyesine oturup bana döndü ve eliyle yatağı işaret etti. Yüzünde meraklı bir ifade vardı şimdi. Gecenin bir yarısı onu rahatsız ettiğim hâlde beni ciddiye alıp bana büyük bir ilgiyle bakıyordu. Yatağının ucuna oturdum, bakışları birkaç saat kadar önce bileğime bağladığı lacivert ipe kaydı ve gözlerini bir kez daha gözlerime çıkarttı.

"Cengiz'in uyuşturucu satıcısı olduğunu söylemiştin." Kıyısından köşesinden dolanmak yerine konuya bodoslama giriş yapmayı tercih ederdim, böylece her iki taraf için de zamandan tasarruf sağlamış oluyordum.

"Evet, onu bu yüzden aldık ya içeri zaten."

"Kime satış yaptığını biliyor musun peki?"

"Yarın sorgusuna ben gireceğim," dedi. "Korkak davrandığına bakma, ağzı sıkıdır ama bizim de taktiklerimiz öyledir."

Hiç kuşkum yoktu.

Aslında Kontrolsüz Görkem'i ortalığa salsa yeni bir soruşturma bile açılır. Bu defa kurban diye Cengiz'in cesedini inceleriz, dedi Mete.

"Ben biliyorum," dedim kendimden çok da emin olamayarak. Bunu fark ettiğinden kaşları havaya kalktı. "Kimlere satış yaptığını biliyorum." Bu defa sesimde tereddüt yoktu, çok emin söylemiştim.

Başını sağa eğerek gözlerini kısarken sorgulayıcı bir ifade ele geçirdi yüzünü. "Dinliyorum."

"Sol köşesinde imza olan tabloların satıldığını biliyoruz." Bir an çok dikkatli bir şekilde beni dinlediği için kendimi rahatsız hissedip gözlerimi ellerime indirdim fakat sonra yeniden başımı kaldırdım. "Hasan'la konuşmaya gittiğimde bana sorduğu soruyu hatırlıyor musun?"

"Alıcı mısınız?" dedi, gözleri hâlâ kısıktı. "Fragmanı verdin ve konu ilgimi çekti. Şimdi rica etsem filmin sonuna sarabilir misin? Çözmem gereken bir soru var."

Böyle söylemesi bir anda çok kötü hissetmeme neden oldu. Sinirlenmiştim ve bunu bakışlarımdan anladı. "Yarın Necip Amir'le konuşurum. Kusura bakma verdiğim rahatsızlıktan ötürü." Ayağa kalktığımda nerede yanlış bir şey

söylediğini gözden geçirir gibi bir ifade takındı. Sonra yüzüne bir aydınlanma geldi fakat ben arkamı dönüp kapıya ilerlemeye başlamıştım.

"Dur kız," dedi birden. Sesindeki masumluk az daha gülümsetecekti beni. "Gitmen için söylemedim ya."

"Sana bir şey anlatmaya çalışıyorken 'uzatma da sadede gel' demenin sebebini öğrenmeyi bekliyorum." Omzumun üzerinden geriye baktım. "Az önce beni kovduğunun farkında mısın?"

"Kovmadım ki." Eliyle yatağı işaret ediyordu. "Sen şuraya bir otur, öyle açıklayayım. Böyle her an gidecekmişçesine kapıda dikiliyorsun, *slow* müzik klibindeki terk edilmiş adamlar gibi hissettim kendimi. Yüzümü avuçlarımın arasına alıp dertli dertli duvara bakmam gerekiyor tam şu an. Üstüme de sararmış yapraklar düşecek sanki, öyle bir atmosfer..."

Bu defa kendimi tutamadım. "Görkem, uykun gelmiş galiba senin," dedim gülerken. "Ne anlatıyorsun iki saattir?"

"Takıntılıyımdır ben. Seni fark ettiğimde tam da testteki son soruya geçmek üzereydim ve şu an o soruyu çözemediğim her saniye acılar içinde kıvranıyorum ama sen bunu göremiyorsun." Gözleriyle yeniden yatağını işaret etti. "Şuraya otur, ben iki saniyede soruyu çözeyim sonra bütün dikkatimle seni dinleyeceğim tamam mı? Sabaha kadar anlatsan bile dinleyeceğim. Tek bir sorucuk kaldı."

O an parmaklarının azıcık titrediğini gördüm. Gerçekten şu an zor duruyordu, o soruyu çözmeden rahat etmeyecekti fakat inatla benim oturmamı bekliyordu ve her geçen saniye bu onu içten içe delirtiyor olmalıydı. Daha fazla çıldırmaması için yatağın kenarındaki yerimi aldım, hızlıca sandalyesini döndürüp soruya baktı. On saniye ya geçti ya geçmedi ki yeniden bana verdi ilgisini. "Kusura bakma," dedi. "Bizimkiler alıştı artık bu hâllerime. Seninle yeni tanıştığımızı bazen unutuyorum."

"Sizinkiler daha önce manyak olduğunu söylediler mi sana?"

Güldü. "Birçok defa."

"İyi, bunu bilmen güzel." En son ona ne dediğimi düşündüm. Nereden devam etmeliydim?

"Hasan'ın ne söylediğini hatırlayıp hatırlamadığımı sordun," dedi ne düşündüğümü anlamış gibi.

"Evet." Ellerimle yatağa tutundum. "Sergi'nin bir fiyasko olduğunu düşünüyorum. Bir oyun, bir kandırmaca. Oradaki tabloların hiçbir önemi yok. Tek değerli olan imzalılar."

Bir anda bakışları farklılaştı, heyecan dalgaları vurdu gözlerinin mavisine. "Aklından geçeni anladım." O heyecan sesine de yansımıştı. "Ama lütfen devam et."

"Uyuşturucu satışı gerçekleşti ve bunu biz bile fark etmedik," dediğimde ulusal bir bayramda şiir okuyacak çocuğunu gururla bekleyen anne ifadesiyle

bakıyordu yüzüme. "Hasan bana, *'Kalitelidir;'* demişti. Kastettiği şeyin tablolar olduğunu sandım ama değildi, mallardan bahsediyordu."

"Tabloların hepsi birer hediye paketiydi aslında. Satılan şey tuvaller değildi, uyuşturuculardı," diyerek tamamladı beni.

"Cengiz'in sorgusunda bunu kullanıp baskı yapabilirsin."

Başını sallayarak onayladı. "Eğer dediğin gibiyse çok büyük bir baskın olacak bu." Yüzü aniden ciddileşti, aklından ne geçirdiğini anlamam mümkün değildi ama gözlerini benden çekip arkamdaki boş duvara dikti. Duvarda sayılar gördüğüne yemin edebilirdim, kesin denklem falan çözerek ulaşmaya çalışıyordu kafasındaki problemin sonucuna. "Necip Amir'in sen konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğunu anladım." Düşündüğü şeyin bu olmadığına emindim, sanki aklındakileri dağıtmak için öne atmıştı bu cümleyi.

"Israrcı mı?"

"Bunu benim anlatmam doğru olmaz." Dirseklerini dizlerine yaslayıp ellerini aşağı sarkıttı. "O yarın sana her şeyi anlatacaktır."

"Kafamı karıştıracak şekilde konuşuyorsun ve inan bana kafamın içi züccaciye dükkânı gibi, ne ararsan var. O yüzden sana takılmayacağım." Yeniden ayağa kalkıp, "Söyleyeceklerim bu kadardı. O kıymetli zamanını bana ayırdığın için sağ ol," dedim imalı bir şekilde.

Kaşları çatılınca alnında iki çizgi oluştu. "Dertsiz başıma dert açtın ama olmaz ki," dedi isyan edercesine. "Bari bir kere gül öyle git, bana kızmadığına emin olayım."

Nedenini anlayamasam da bunun geçmişinden gelen bir cümle olduğunu düşündüm. Sanki acıklı bir hikâye yatıyordu altında. "Sana kızsam ne olur ki?" diye sordum. "Ne diye umursayacakmışsın? Her şeyi dert edersen erken yaşlanırsın Görkem, söyleyeyim dedim."

"Gül," dedi inatla.

Dudaklarımı aralayıp otuz iki dişimi ona gösterdim ve bunu yaparken kaşlarım da havaya kalktığı için oldukça komik göründüm. İkimiz de gülmeye başladık bu hareketime. İşaret ve orta parmağını birleştirdikten sonra onları şakağına yaslayıp uzaklaştırarak selam verdi. "İyi geceler, 13."

Ona aynı şekilde karşılık verdim. "İyi geceler, Duman."

⚓

"Olamaz olamaz, sensiz yarim..."

Yine müthiş bir parça ve Arda'nın müthiş sesiyle başlamıştım güne. Üstelik bu defa mutfakta veya holde değildi, daha yakından geliyordu sesi.

"Kabir azabından beter hâlim."

Üzerimdeki battaniyeyi kenara sıyırıp kalktım yataktan. Alarm gibiydi fakat burada geçirdiğim ilk sabahın aksine saat sekize gelirken değil, on buçuğa

gelirken girmişti devreye. Hem bu defa Can da yoktu yanında, tek başınayken bile sesi oldukça gürdü.

"Acılaaaar bütün derdim."

Yanılmıyorsam Görkem kapısını açtı, ben de önüme düşen saçlarımı yüzümden çekip koridora çıktım. Görkem odasının önünde öylece durmuş ve yere doğru bakıyordu. Başımı onun baktığı yöne çevirmemle görüş açıma Kaya'nın odasının önünde oturmuş, elindeki ince uzun ve içinde süt olduğunu tahmin ettiğim bardağı sallayarak efkârlı pozlar veren Arda'nın girmesi bir oldu. "Sensiz bir dünyayı neyleyim?"

Kaya uyuyorken onun kapısının önünde bağıra bağıra *Gözlerinin Yeşilini Özledim* şarkısını söylediğine göre sabah aç karınla yürek yemişti herhâlde.

Kapı hızlıca açıldığında omzunu kapıya yaslayan Arda neredeyse içeri devrilecekti fakat son anda boşta kalan eliyle yere tutundu ve elindeki bardağı sımsıkı kavrayıp sütün dökülmesini engelledi. "Ulan göt!" Kaya, ayağıyla onun belini dürttü. "Ulan it!" Bir kez daha dürttü fakat karşılık olarak hiçbir tepki alamadı. "Öldüreyim mi seni illa? İlle de katil mi olayım istiyorsun?"

"Olur, kabul," dedi bu defa Arda.

"Can nerede?" diye bir soru geldi Görkem'den. Olanlardan kendini soyutlayıp olmayana odaklanmıştı yine, beni şaşırtmadı. Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerinin yarı aralık olduğunu gördüm. Onlarla bir mücadele hâlindeydi, açık durmaları için çabalıyordu. Ben odasından çıktıktan sonra sorularına kaldığı yerden devam etmişti anlaşılan.

"Apar topar çıktı evden." Sütünden bir yudum içerken gerçekten üzgün olduğunu fark ettim Arda'nın. "Gittiği bir merkez var ya hani, bir hasta kriz mi ne geçirmiş. Biraz kötüymüş galiba durumu." Gözleri dolmuştu, neden böyle çaresizlikle baktığına anlam verememiştim. O da mı tanıyordu acaba o kişiyi? Ama tanıyor olsa durmazdı ki burada. Asıl sebep neydi o hâlde?

Görkem ne yapacağını bilemeyerek yüzündeki acı çeken ifadeyle Arda'yı izledi bir süre. Gözleri Kaya'yla kesişti ve ikisi de aynı şeyi düşünüyor gibilerdi o an. Kaya, yavaşça Arda'nın omzuna dokundu. "İntihar mı etmiş?" Ondan beklemediğim kadar yumuşak çıkmıştı sesi.

Görkem, Arda'ya doğru bir adım attı. Sonra başka bir adım daha... İpince bir buzun üstünde yürüyordu da en ufak bir hatasında buz tam ortadan çatlamaya başlayıp bin parçaya ayrılacaktı sanki.

Eli, güçlü bir fırtınada dala tutunmaya çalışan güçsüz bir yaprak gibi titriyordu. Bardak zemine düştü, etrafa süt döküldü. "İntihar etmiş," dedi, o kelime zehirli bir sarmaşıktı ve onun bedenini kendi hükmü altına almıştı. Ben oldukça şaşkındım, Arda'nın gözünden akan bir damla yaşa bakıyordum.

"Yaşıyor muymuş? Öğrendin mi?" diye sordu Kaya. Yüzü acıyla buruşmuştu.

Arda ellerini yumruk yapıp bacaklarını kendine doğru çekti. "Soramadım ki."

O kişiyi tanımıyordu, artık emin olmuştum. Onu etkileyen olay intihardı, diğerlerinin yüzlerine yerleşen merhametten anladım bunu.

Arda'nın geçmişinde bir intihar vardı.

"Gel buraya," dedi Görkem. Yerdeki sütü önemsemeden dizlerinin üzerine çöktüğünde altındaki siyah eşofmanın dizleri ıslandı. Parmaklarını Arda'nın saçlarının arasına geçirip onun kafasını kendi omzuna bastırdı. "Canın yanıyorsa bırak yansın. Rol yapma oğlum bize."

Bu olay onun canını çok yakmıştı ama o yine şarkı söylemişti hiçbir şey yokmuş gibi. Anladım ki Arda'nın her gülüşünün altında bir acı gizliydi ve işin kötü yanı Arda hep gülerdi.

Küçücük kalmıştı Görkem'in omzuna sığınırken. "Ben öğreneceğim, tamam mı?" dedi Kaya, sakince. "O her kimse yaşıyor. Buna inan, buna inandır kendini yoksa seni döverim."

Omuzları sarsıldı Arda'nın. Yüzünü göremediğimden gülüyor mu, yoksa ağlıyor mu bunu anlayamadım ama ikinci seçenek daha olasıydı. "O yaşamamıştı," dedi fısıltı gibi çıkan titrek sesiyle.

"Geçecek," dedi Görkem bir koluyla onu daha sıkı kavrarken. "Sakin ol." Tedirgindi, daha önce de böyle bir olay yaşanmış olmalıydı ve muhtemelen Arda şimdi olduğundan çok daha kötü olmuştu. Belki de bir kriz geçirmişti. Bu yüzden Görkem paniklemişti. "Ne istersen yaparım Arda ne istersen! *Red Kit* izlerim seninle. Sana bir kutu çikolata alırım. Bütün gün çay içip Tesla hakkında konuşuruz. Birlikte dağıtırız kafanı. Ne olur ağlama, tamam mı?"

Elimi kapının pervazına yasladığımda benim bile gözlerim dolmuştu. Arda neden ölüm kokuyordu? Ne yaşamıştı da tanımadığı birinin intihar haberinde bu hâle gelmişti?

"Arda," dedi Kaya, onun birkaç saniyeliğine ortalıktan kaybolduğunu fark etmemiştim. "Sordum şimdi Can'a, yaşıyormuş."

"Yalan söylüyorsun." Arda, başını yaslandığı omuzdan çekip kıpkırmızı gözlerini tepesinde dikilen Kaya'ya dikti. "Ölürler. Hep ölürler intihar edenler."

"Bileklerini kesmiş, kan kaybetmiş ama yaşıyormuş. Hastanedelermiş, yemin ederim. Ben sana yalan söyler miyim hiç, koca bebek?" Kaya gülmeye çalışarak onu ayağıyla bir kez daha dürttü. "Kalk hadi kalk, zırlak seni. Git üstüne bir şeyler giy. Götüreyim seni hastaneye, kendi gözlerinle gör. Bana yalancı dediğin için seni çok pis döveceğim bu arada, hatırlat bana bir ara."

Arda burnunu çekip Görkem'den destek alarak ayağa kalktı. "Yaşayabiliyorlarmış," dedi gözlerinin kenarına tutunan yaş, yanağına düşerken. "Görkem, o niye öldü ki zaman?"

Görkem'in yüz ifadesi dondu, verebilecek bir cevap düşünmeye başladı ve sonra, "Geçmişini anıp daha fazla sıkma canını, almayayım ayağımın altına seni şuracıkta," dedi. Güldü ama o gülüşün arkasına sakladıklarını gördüm. "Çabuk git giyin hemen, her yerimi de sümük yaptın cıvık herif. Şuna bak, sümük sümük oldum. Peçete mi sandın lan sen beni?"

Arda'nın dudaklarına minicik bir tebessüm asıldı, odasına gitmek için ayaklandığında Kaya onu ensesinden yakalayarak ittirdi. "Uyuşuk uyuşuk hareket etme, seni bekleyemem bütün gün. Oradan bakınca uşağın gibi mi duruyorum?"

Nihayet sonunda Arda sırıtmıştı. "Ben ağlarken evet, hepiniz uşağım oluyorsunuz."

"Yoo," dedi Kaya.

"Hiç de bile," dedi Görkem.

"Bir damla gözyaşına dünyayı yakabilecekmiş gibi duruyorlar," dedim Arda'ya bakıp gülümseyerek. "Ben şahidim."

"Elime düştünüz." Arda, güler yüzlü hâline geri döndü ve gerçekten hiçbir şey olmamış gibi davranmaya başladı. Öyle ki az önce neler olduğunu izlemesem beni kolayca kandırabilirdi ve belki de bu onun en büyük silahıydı. "Bundan sonra her istediğimi ağlayarak yaptıracağım size, görürsünüz."

"Bir daha ağlarsan Kaya'ya bırakmam, seni ben döverim. Eşeği suya yollarım, onu orada boğdurturum, sen o hiç gelmeyecek eşeğin gelmesini beklerken ben seni dövüyor olurum. Yaparım, bilirsin."

Arda, Görkem'in söylediğine gür bir kahkaha patlattı ve odasına girip kapıyı kapattı ama gelen seslere göre hâlâ gülüyordu.

Karşımdaki iki adam, bir süre birbirlerine baktılar. Tek kelime etmediler ama ikisi de deli gibi üzüldü o an Arda için, bunu hissettim.

Merakıma rağmen dudaklarımı aralayıp tek bir kelime bile etmedim. Sadece yapabileceğim bir şey varsa elimden geleni ardıma koymayacağımı belirtircesine orada dikilmeye devam ettim. Gözleri uykusuzluktan şişmiş, dizleri sütle ıslanan Görkem bana doğru çevirdi başını. "Oraya basmayın da ben temizleyeyim," dedim ben de hiçbir şey olmamış gibi.

Muhtemelen Kaya başka bir şeyler soracağımı düşünmüştü çünkü ben bu cümleyi kurduğumda rahatladı. "O bende," dedi Görkem'in içini rahatlatmak istercesine. "Aklın kalmasın."

"Keşke ben de gelebilseydim sizinle ama karakola geçmemiz gerekiyor." Kısa bir an gözleri benimkilere değdi, sonra yeniden Kaya'ya baktı. "Bana haber ver mutlaka."

"Tamamdır."

Yerdeki sütü bir bezle silip bardağı tezgâha bıraktım. Artık hazırlanmam gerekiyordu, Görkem karakola geçeceğimizi söylemişti. Sebebini bilmesem de fazla sorgulamadım, ne de olsa gittiğim zaman öğrenirdim.

Gri ekose pantolonumun üzerine V yaka beyaz bir bluz giyip pantolonla aynı desene sahip gri ceketimi de üstüme geçirdim. Saçlarımı aşağıdan sıkı bir atkuyruğu yaptıktan sonra boynuma birkaç tane kolye taktım. En uzun zincirin ucu göğsüme kadar uzanıyordu, en küçüğü ise boynumu tamamen sarıyordu.

Dış kapının kapandığını duydum ve bir dakika kadar sonra motor sesini duydum. Arda ve Kaya yola çıkmışlardı. Odadan çıkmadan önce kol çantamın içine atmak için telefonumu aradım. Gece yatmadan önce onu yastığın altına sıkıştırmıştım, elime alınca bildirim ışığının yanıp söndüğünü fark ettim. Rehberime kayıtlı olmayan bir numaradan gelen mesajlar düştü ekranıma.

054*******:** *Müsait olduğun bir zamanda, mümkünse öğlen olmadan, çocuklarımdan birine söyle seni karakola bıraksın.*

054*******:** *Karakoldakiler sana alık alık bakacaklardır hatta arkandan da konuşurlar muhtemelen. Kimseyi umursamadan doğrudan odama çık. Sorana Necip Amir'in kızıyım diyip kötü kötü bak, seni rahat bırakırlar.*

054*******:** *Bu arada ben Necip abin ahahahhah. Bunu baştan söylemeliydim ahahahah.*

054*******:** *Dur; siz gençler böyle gülmüyorsunuz. Arda öğretmişti. Sanırım şöyle yazmam gerekiyor: Möşdğpşwpppp?*

054*******:** *Oldu mu? Bence oldu. Neyse, mutlaka uğra yanıma. Görüşmek üzere.*

Mesajlarına gülerken onun numarasını kaydettim. Demek ki karakola gitme sebebimiz Necip Amir'in benimle görüşmek istemesiydi. Bluzumun yakasını düzeltip sol omzumun görünmediğine emin oldum ve çıktım odadan. Görkem salonda berjere oturmuş, beni beklerken telefonuna bakıyordu. Siyah bir pantolonla beyaz bir boğazlı kazak giymişti. Üstüne de yeşil ve krem karelerin iç içe geçtiği ceket dokusuna yakın kalın bir gömlek geçirmiş ve düğmelerini iliklemeden bırakmıştı. Ben içime kısa kollu giymiştim, herhâlde o üşüyordu ya da belki kansızlığı olabilirdi.

Adamın kombininden yola çıkarak ona anemi tanısı koyamazsın Yağmur, dedi Mete. *Gerekli gereksiz her şeyi düşünmesen keşke.*

Ona aldırmadan, "Çıkabiliriz," dedim Görkem'e. Başını kaldırdı ve hazır olduğumu gördüğünde telefonunu cebine tıkıp ayağa kalktı. Yüzü asıktı, kafası Arda'ya takılmıştı hâliyle.

"Ben arabayı garajdan çıkarayım," dedi ve başka bir şey demeden uzaklaştı yanımdan. Ben de beyaz spor ayakkabılarımı giyip evin önüne çıktım. İki dakika kadar sonra yola koyulmuştuk.

Sessizdi, bunun yanında üzgündü de. Buradaydı ama burada değildi. Yanımda oturuyordu ama kim bilir neredeydi. "Bir şey sorabilir miyim?" Gözlerini bana çevirdi. Giydiği gömlekteki yeşil renklerin etkisiyle göz rengi bir ton koyulaşmıştı sanki.

"Arda'yla ilgiliyse sorunu cevapsız bırakmam gerekecek."

"Merkezi soracaktım." Alnı kırışınca açıkladım. "Can'ın gittiği merkez demişti ya Arda, ne merkezi ki bu?"

"Sinir hastalıkları." Duraksadı. "Akıl hastanesi yani."

"Siz tanıyor musunuz oradakileri?"

Omuz silkti. "Oradakileri sadece Can tanır. Birkaç kez onunla birlikte gittim, o kadar. Can çok fazla zaman geçiriyordu orada bir aralar. Muhtemelen Arda'dan daha kötü hâldedir şu an."

Başımı anlayışla sallayıp konuyu daha fazla deşmek istemediğimden dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu sırada elini vitesten çekip gömleğinin cebinden çıkardığı paketi uzattı bana doğru. "İster misin?"

Onu reddetmedim, paketten bir nane şekerini çıkarıp ağzıma attım. O da ellerini iki saniyeliğine direksiyondan ayırdı, iki tane birden ağzına attı ve paketi gömleğinin cebine atıp yeniden kavradı direksiyonu. "Yine bir şey sorabilir miyim?" Arabanın içinde bir kıtırtı sesi yankılandı, ağzımın içindeki nane şekeri iki parçaya ayrılmıştı.

"Bir şey sorabilir miyim demeden soracaksan bir şey sorabilirsin," dedi gülerek.

Ben de hiç dolaylamadan konuya girdim. "Nedir senin bu nane şekeri sevdan?"

Birkaç saniye durdu. Parmakları direksiyonu daha sıkı kavradı, sonra yavaşça gevşetti onları ve ardından araladı dudaklarını. "Bağımlıydım, kurtulmak için bir başka şeye bağımlı olmam gerekti."

"Sigara mı alkol mü?"

"Ağrı kesici," demesini beklemediğim için afalladım. "Aşırı doz alıyordum, bir gün parasetamol zehirlenmesinin kıyısından döndüm."

"Bu kadar ciddi bir şey olduğunu düşünmemiştim."

"Başım çok sık ve şiddetli ağrır benim." Direksiyonu kavrayan ellerindeki damarlar gerildiğinde bu konuyu değiştirmem gerektiğini anladım. "Can çok uğraştı benimle, başardı sonunda. Huylar değişmez, dönüşür der hep. Benim bağımlılığım da nane şekerine evrildi işte."

"Anladım," dedim ve yolun geri kalanında sessizliğe gömüldük.

Araba karakolun önünde duruncaya kadar süren sessizliği o bozdu. "Sana tip tip bakacaklardır, kimseyi takma." Necip Amir de hemen hemen aynı mesajı atmıştı. Analizcileri sevmeyenlerin sayısı sevenlerden daha mı çoktu?

Birlikte arabadan inip giriş kapısına yöneldik. İçeri adımımı attığım an birkaç haftadır uzak olduğum o kaos ortamı beni içine çekiverdi. Herkes bir şeyle uğraşıyordu. Kâğıt hışırtıları telsiz sesleriyle karışıp senkronize bir gürültü oluşturuyordu. Sağ tarafta kelepçelenen kel bir adam vardı, sol tarafta ise ifade veren esmer bir kadın dikiliyordu.

Üniformalı iri yarı bir memur beni *Hayalet Casper* sanmıştı herhâlde, içimden geçebileceğini falan düşünmüş olmalıydı. Omzumu kopartmak istercesine yanımdan koşarak ilerlediğinde bu darbesi sendelememe sebep oldu. Elimi ceketimin yakalarına götürüp düzelttim, ardından devam ettim yoluma. "Ben şu koridordan döneceğim," dedi Görkem. "Sen üst kata çıkacaksın, Eylül oralardadır zaten. Yardımcı olur sana."

Onu başımla onaylayıp devam ettim yoluma. Sanki insanlar hakkımda konuşmak için Görkem'in yanımdan ayrılmasını beklemişlerdi. "Bu muymuş yeni olan?" diye fısıldadı soldaki krem rengi masanın arkasında oturan kumral kadın, yanındaki bir diğer memura.

"Görkem'le birlikte geldiklerine göre odur herhâlde."

"Fotoğraf Makinesi diyorlardı buna, uyumsuzmuş duyduğum kadarıyla. Olay çıkarıyormuş karakolunda sürekli."

Kim uyduruyor bunları Allah aşkına, dedi Mete. *Takma sen Yağmur; bütün gün mahalleyi evinin penceresinden dikizleyen dedikoducu teyze olacaklarmış da son anda dönmüşler gibiler.*

Kimseyi umursamadan merdivenleri buldum ve hızlıca çıktım basamakları. Üst kata vardığımda Eylül'ü bulmam hiç zor olmadı. Omuzlarına dökülen sapsarı saçlarıyla diğerlerinin arasından sıyrılıyordu. Üzerinde beyaz, düz bir gömlek vardı. Elindeki telefonu sıkı sıkı tutuyor, karşı tarafa bir şeyler anlatırken sürekli gözlerini deviriyordu. En son o kişi her kimse onun suratına kapattı ve başını hafifçe kaldırdığında beni gördü. "Güzelliğin karşısında bir ilahi söylemek isterim." Sandalyesine yaslanıp bacak bacak üstüne atarken beni baştan ayağa süzüyordu. "Hoş geldin canım."

Canım dediğinde yeniden bir sürü göz bana çevrildi ve yine birtakım fısıldaşmalar döndü. Eylül sesini yükseltti. "O bir tren değil," dedi etrafındakilere. "Bu şekilde bakmanıza gerek yok."

"Yeni Analizci mi bu?" diye sordu kıvırcık siyah saçlı, minyon bir kız.

"Adı Asya." Eylül saçlarını omuzlarının gerisine ittirdi. "Susup işinize dönmeniz ve bakışlarınızı ondan çekmeniz için bir saniyeniz var. Sıfır, bitti."

Buradaki memurların çoğu gençti ama Eylül sözü geçen biri olmalıydı, ondan deli gibi korkuyorlardı galiba. Bir saniye sonra herkes önüne dönmüş, hatta tuhaf bir sessizlik çökmüştü kata. "Necip Amir'in odası ne tarafta?" diye sordum ona.

"Şu tarafta, soldaki son oda." Sırıttı. "Nazar duası okuyayım mı sana? Etraf kem gözlülerle dolu ve ben hepsinin gözünü tek tek oymakla uğraşamam." Sağ tarafındaki kız grubu duysun diye sesli sesli söylüyordu sanki. Sonra sesini alçalttı. "Kıskanılman normal, bizimkilerin arasına katılabilmek için böbreğinden vazgeçebilecek insanlar tanıyorum."

Omuz silktim. "Umurumda değiller." Arkamı dönmeden önce, "Sonra görüşürüz," dedim ve bana tarif ettiği yöne ilerledim. Kapıyı birkaç kez çaldım, sonra fark ettim ki Görkem gibi çalmıştım. İki günde üzerime yapışmaya başlamıştı Analizcilerin davranışları.

Bir süre bekledim ve ses gelmemesi üzerine kapıyı açıp içeri girdim. Masanın üzerine dosya bırakan uzun boylu, koyu kumral, esmer tenli bir adam vardı içeride fakat Necip Amir yoktu. Adam omzunun üzerinden bana baktı, baktı... Gereğinden uzun bir süre bakmaya devam edince ona tuhaf tuhaf bakarak karşılık verdim. "Tahmin edeyim; Asya, değil mi?"

"Evet," dedim düz bir sesle.

"Sürpriz yumurtadan çıktın herhâlde." Bakışları anlam veremediğim bir şekilde sertleşti. "İki buçuk yıllık bir ekibe damdan düşer gibi dahil olduğuna göre..."

"Ne diyorsun sen be!" diye sordum birden, benden rütbece üstse başım belaya girebilirdi ama dilimi tutamazdım bana böyle yaklaşan birine karşı. "Kuyruk acın falan mı var?"

Kaşlarını çatıp bana doğru bir adım attığında gerilememi bekliyordu galiba, aksine sinir bozucu bir şekilde ona diktim gözlerimi. "Tuhaf değil mi?" Kaşlarını kaldırıp sorgular gibi omuz silkti. "Dört erkekten oluşan o sıra dışı Analizcilere bir anda ne idiği belirsiz bir kadın ekleniyor. Nelerini verdin acaba seni aralarına almaları için?"

Beynimin içinde bir bombanın pimi çekildi, imalı konuşması karşısında kontrolümü sağlayabilmek için sık nefesler almam gerekti. Yaptığım meslekte zihni kirli insanlarla karşılaşmaktan nefret ediyordum. "Açık konuşsana," dedim ama bunu yapmasını asla istemedim. Öfke anındayken sınırlarım olmuyordu, yapmamam gereken bir şeyi yapabilirdim.

"Hangisiyle ilişkiye girdin acaba?" diye sordu çat diye.

Yumruk at. Tam suratının ortasına geçir bir tane, içimizde kalmasın.

Sol yumruğum kasılırken gözlerimden ateş çıkarabilecek gibiydim her an. Bu ilk değildi, başarılarımızı hazmedemeyenler mutlaka bir kulp takıyordu. Bu tarz ithamlara daha önce de maruz kalmıştım. Eğer kadınsanız mutlaka birileri ile ilişkiniz olmalıydı yükselebilmek için, aksi mümkün olamazmış gözüyle bakılıyordu.

"Madem çok merak ediyorsun..." Gülümsedim, şeytani bir tebessümdü bu. "Dördüyle de yattım." Ona doğru bir adım attım. "Garanti olsun istedim." Bir adım daha yaklaştığımda bunu beklemediği açıktı. "Belli, bizden biri olamadığın için kuduruyorsun karşımda. Kişi kendinden bilir işi derler, istersen bir 'ilişki' de sana ayarlayabilirim?" Sustu, kaşları hâlâ çatıktı. "Görüyorum ki sen her şeyini vermeye meraklısın. Ben iyisi mi bizimkilerle bir konuşayım. Özel olarak istediğin biri var mı?"

Sinirini gülüşünün arkasına gizledi. "Ortağın ölmüştü, değil mi?"

Başımdan aşağı kaynar su dökülür gibi oldu bunu söylediğinde. Sıkmaktan bembeyaz kesilen yumruğum titredi, aklımdan tek geçen şey onun burnunu kırmaktı. Öfkem damla damla birikmezdi benim, geldi mi sel olur gelirdi. Kendimi durdurabilmem oldukça zor olurdu.

İnsanlar, birinin en derin yarasını deşecek kadar insafsız olabiliyordu.

"İki hafta geçti galiba üzerinden. Başımız sağ olsun tabii ama iyi gördüm seni. Çok çabuk toparlanmışsın, Asya."

Bir anda dank etti kafama. Tek amacı sinirlendirmekti beni. Olay çıkarmamı bekliyordu. Böylece hakkımda etrafa dedikodu yayabilecek, hatta belki de aramızda geçenleri işine geldiği kadarıyla Necip Amir'e anlatacaktı. Onun gözü olan pozisyona geldiğim içindi bu nefreti. Kendimi tutamayıp kahkaha attım. "Benden sana malzeme çıkmaz," derken sesim oldukça keyifliydi. "Git başka köşede ağla. Necip Amir gelmeden buradan gitmezsen eğer, bana ima ettiğin şeyi ağzımdan kaçırıveririm ona. Bırak Analizci olma hayalini, buradaki işini bile elinden alır."

"Senin başına bela olacağım." Öfkeden deliriyordu ve ben buna saatlerce gülebilirdim. "İlk günden bana bulaşmamalıydın."

"Sen kafayı mı yedin ya, ben ne yaptım sana?" Hâlâ gülüyordum krize girmiş gibi. "Bas git şuradan, ruh hastası."

Âdeta karpuz gören sinekler gibi, ne kadar ruh hastası varsa üzerime doğru uçuyordu.

Kapıyı çarpıp odadan çıktığında kendi kendime gülmeye devam ediyordum. Başkası adına utanmak ne yazık ki sıkça yaşadığım bir duyguydu. Böyle koca koca adamlar küçük hareketler yaptığında elimden yalnızca gülmek geliyordu.

Odanın içinde ilerleyip deri koltuğa oturduğumda etrafı incelemeye başlamıştım. Necip Amir'in ceviz rengi masanın arkasında asılı büyük boy bir Atatürk portresi vardı, hemen yanındaysa ay yıldızlı kan kırmızı bayrak. Sol tarafta ise dosyalarla dolu bir dolap bulunuyordu. Bir de hemen dizlerimin dibinde masayla aynı renk küçük bir sehpa vardı. Onun gelmesini beklerken telefonumu çıkardım ve beni ekledikleri gruba girdim doğrudan.

AJANLAR VE AJANSLAR

Asya: *Esmer, sırık gibi uzun boylu, koyu kahve gözlü, göt kafalı bir herifle karşılaştım. Kim o?*

Arda: *Semih*

Can: *Semih*

Kaya: *Semih.*

Eylül: *Semih*

Görkem: *Savcı*

Hepsinin aynı anda aktif olmasına mı, aynı anda cevap vermelerine mi şaşırsam yoksa herkes aynı cevabı yazarken farklı bir cevap yazan Görkem'e mi şaşırsam bilemedim.

Arda: *Savcı esmer mi Görkem?*

Görkem: *Sadece göt kafalı kısmına takılmışım pardon.*

Eylül: *Semih sana bir şey mi dedi Asya?*

Asya: *Kim bu Semih?*
Can: *Narkotikten.*
Arda: *Necip Amir'in yalakası zuhahhahpuhahhah.*

Arda'nın keyfi yerinde olduğuna göre şu intihar eden kişinin durumu iyiydi herhâlde. Onun mutlu olması beni de mutlu etti gereksiz yere.

Eylül: *Semih sana bir şey mi dedi Asya?*
Asya: *Birbirimizi pek sevmedik.*
Görkem: *Kulübe hoş geldin. Konuyu kıvırman gözümden kaçmadı bu arada. Sana ne dedi?*
Arda: *İstersen onu dövdürtürüm Kaya'ya.*
Kaya: *Ben ne alaka şu an?*
Arda: *O zaman Görkem'e dövdürtürüm. O eşeği suya yollar sonra da... Sonrası nasıldı yaa?*
Görkem: *Döverim. Ne dedi sana?*
Asya: *Necip Amir geldi. Görüşürüz.*
Eylül: *Hayır gelmedi.*
Asya: *Evet geldi.*

Gruptan çıkıp telefonu kapattım. Onlara da anlatıp saçını çeken çocuğu anında annesine şikâyet eden küçük kız gibi görünmek istemiyordum. Bir savaş başlamıştı Semih'le benim aramda, galibi en başından belli olan savaşlara karşı tarafın mağlubiyetini izlemek için girilirdi bazen. Benimki de o hesaptı.

Beş dakika kadar sonra Necip Amir odaya girdi. Yerimden kalkacağım sırada el işaretiyle beni durdurup masasının arkasına geçti. "Çok yoğundum kızım, bakma kusuruma lütfen."

"Lafı mı olur?" dedim oturuşumu dikleştirerek.

"Seni neden çağırdığımı merak ediyorsun hâliyle." Göz ucuyla az önce Semih denen herifin bıraktığı dosyaya bakıp onu masanın sol tarafına bıraktı ve önünü boşalttı. "Bizimkiler senin hakkında iznin olmadığı hâlde fazla şey biliyorlar," dedi. "Senin de onlar hakkında bir şeyler bilmen gerektiğini düşünüyorum."

"Hakkımda ne kadar şey biliyorsunuz ki?" Başkalarının hayatını kurcalamak oldum olası bana ters gelen bir olaydı, kendimle yeterince derdim varken bir başka insanı dert edinmeyi saçma bulurdum. Benim hayatımın kurcalandığını görmek normal şartlarda beni sinirlendirirdi fakat bir ekibe dahil edeceğin kişiyi tanıman gerekirdi, bu yüzden çabuk sindirebilmiştim bu durumu.

"Kaya'nın anlattığı kadarını." Ellerini birleştirdi masanın üzerinde. "Kaya Analizcilerin kara kutusudur. En çok bilgiye o ulaşır, bize öğrenmemizi istediği kadarını anlatır hep."

"Neyi gizlediğini bilemiyor olmanız risk değil mi? Nasıl güvenebiliyorsunuz ona?"

"Analizciler güven demektir. Birinin diğerine biraz bile güveni kırılsa o zaman biz, biz olmazdık ki." Sol bileğindeki ipin üzerinde gezdirdi parmaklarını. "İpleri uç uca ekle, bir başı ve bir sonu olacaktır ama sen o uçların hepsini birbirine bağlarsan elde ettiğin çemberin ne sonu vardır ne de başı. Pi'yi üç alma, çemberin çevresi de alanı da sonsuz basamaklıdır."

"Bunlar Görkem'in cümleleri," dediğimde gülerek onayladı.

"Öyle. Bu tanımı Görkem yapmıştı zamanında ve sonra şey demişti: 'Biz altı düğümle birbirine bağlanan altı ip parçası gibiyiz. Birimiz koparsak onu yeniden bağlayabilsek bile bir düğüm daha eklememiz gerekir halkaya. Düğümler iz bırakır, izler yaradır. Ne kadar çok düğüm, o kadar çok yara.'"

Görkem'in bunu kelimesi kelimesine aynı şekilde söylediğini hissettim. Necip Amir'in özelliği de buydu belki, nasıl ben gördüğümü unutmuyorsam o da duyduğunu unutmuyordu. "Yedinci bir düğümü neden kabul etti o hâlde?"

Tebessüm ederken gözlerinin kenarları kırıştı. "Bazı yaraları almak gerekir, Yağmur." Duraksadığımı fark edince, "Asya," diye düzeltti hemen.

"Bolca soru işaretine sahibim," dedim dürüstçe. "Beni daha önceden tanıyor olmanızı merak ediyorum mesela. Geç de olsa aranıza eklendiğimi söylemiştiniz, sonra Görkem benim hakkımda ısrarcı olduğunuzu söyledi bana. Çok açık kapı, çok boşluk var."

"Ve karmaşaya öyle alışkınsın ki boşluklar ürkütüyor seni." Hiçbir şey söylemeyip parmak uçlarımı birbirine değdirirken ellerime baktım. Rahatsız hissettiğimde parmaklarımla oynuyordum istemsizce. "Yavaş yavaş bir sürü şey anlatacağım sana."

Uzun bir sohbetin beni beklediğini tahmin etmek zor değildi. Bir fotoğraf çıkardı çekmecesinden, bana uzatıp bakmamı bekledi. Analizcilerin evinin önünde çekilmişti ve iki yıl veya daha öncesine ait olmalıydı çünkü şimdi göründüklerinden farklı görünüyorlardı. Özellikle Eylül çok daha zayıftı, yanakları içeri göçüktü. Bütün bunlara rağmen ışıldayan bir gülüşü vardı. Arda'nın koluna girip diğer elini havaya kaldırarak poz vermişti. Arda her zamanki gibi sırıtırken ortada duran Can'ın da hafif bir tebessüm yerleştirmişti yüzüne. Eylül'den sonra en zayıf olan oydu. Kaya, Görkem'in yanındaydı ve gülüyorlardı ikisi de.

"İlk gün," dedi Necip Amir. "Emektar evin ilk günü. Bir çatı altında aile olmak... Onlara ilk öğrettiğim şey buydu. Sonra birbirlerine tahmin ettiğimden bile çok alıştılar, bazen fark ediyorum da bazı hareketleri bile aynı anda yapıyorlar. Bir robot sürüsü gibi."

Kahvaltıdayken tavadaki sucuklu yumurtaya ekmek bandırmak için bile aynı anda hareket ediyorlardı. Onlar birbirlerinin alışkanlıklarını kopyalayıp bir olmuşlardı.

"Kaya'dan başlayalım," dedi sandalyesine yaslanarak. "Çok soğuk görünür, ona ısınman epey zaman alacak. Arda başta Kaya'dan korkuyordu. Nasıl bu hâle geldiler ben de anlamadım. Kaya'nın Arda'ya zaafı olduğunu biliyor muydun? Çocuğu gibi sever de belli etmez aslında." Bu sabaha kadar bilmiyordum fakat bu sabah, onun yüzünü azıcık güldürebilmek için yaptıklarını görünce farkına varmıştım. "Onun hiç düzgün bir ailesi olmamış." Gözleri uzaklara daldı bir saniyeliğine, sonra yine bana değdi bakışları. "Bir yetimhanede büyümüş Kaya. En fazla iki aylık bir bebekmiş denizin kenarındaki kayalıklarda bulunduğunda. Adını ondan Kaya koymuşlar."

Bir ismin hikâyesi bile insanı böyle derinlere sürüklüyorken o her adını duyduğunda kendi hayatını düşünüyordu belki de.

Bir yetimhanede değildi ama ben de annem ve babamdan uzakta büyümüştüm. Onlar yurt dışındaki işleriyle ilgilenirlerken ben İstanbul'da teyzemin yanında kalıyor ve okula gidip geliyordum. Ebeveyn sevgisinden mahrum kalmanın içinizdeki bir şeyleri değiştirdiğini bilirdim. Kaya'nın bu buz gibi duruşunun ardında yatan nedeni şimdi daha iyi anlayabiliyordum. "Siz nasıl denk düştünüz?" diye sorduğumda gülümsedi burukça.

"Hiçbir zaman uslu bir çocuk olmadı. Defalarca kez yetimhaneden kaçtı, defalarca kez adına kayıp ihbarı verildi, defalarca kez polisi taktı peşine ve hiçbirinde de bulunamadı. Hep kendi kendine döndü geri. Nereye gidiyor, neden ortadan kayboluyor, hangi sebeple geri geliyor kimse bilmezdi. Sonra bir gün müdürün kasasını açıp para çalmış içinden. Bayağı yüklü miktar para. Müdür de küplere binmişti hâliyle. Bu defa ben de gittim olaya müdahale etmeye."

"Kaç yıl öncesinden bahsediyoruz?" diye sordum.

"On beş yaşındaydı o zaman," dedi. "On üç yıl olmuş neredeyse." Yeniden duraksadı. Elini çenesine yaslayıp devam etti anlatmaya. "Başı büyük beladaydı, müdür şikâyetçi olacağım deyip duruyordu."

"Sonra ne oldu?"

"Kaya'yla konuştum, her şey anlam buldu." Ara verip iki çay söyledi bize, sanki böle böle anlatmasının sebebi tahmin etmem için bana zaman vermek istemesiydi. Kafamda birkaç senaryo kurmamı bekliyordu. "Dosyaların ve bilgisayarların durduğu arşiv odasının anahtarını çalmış, kimse buna dikkat etmesin diye de para almış kasadan. İlgiyi paraya çekmiş işini halledebilmek için. Onunla yalnız konuştuğumda bana bunları itiraf etti."

On beş yaşındaki birinin zihin yapısını düşünecek olursak buna cesaret etmesi ayrı bir olaydı fakat o bununla yetinmeyip şaşırtmacalı bir plan da hazırlamıştı. "Neden girmiş bunca zahmete?"

"Çünkü farkındaydı orada dönen şeylerin." Bir kapı sesiyle yeniden bölündü hikâye. Siyah saçlı bir adam, elinde tuttuğu tepsiyi masaya bıraktı. "Eyvallah Cevdet," dedi Necip Amir. Cevdet baş selamı vererek odadan çıktıktan sonra bir çayı benim önüme ittirdi. "Yetimhaneden evlat edinilerek çıkan çocukların başlarına gelenleri anlattı bana Kaya."

"Nereden öğrenmiş bunları?"

"Kaçmaları şımarıklığından değilmiş, hep araştırmalar yapmış." Çayından bir yudum aldı. "Yetimhaneden evlatlık alınan iki çocuğun öldüğünü görmüş gazetelerde, bacak kadar boyuyla cinayetlerin peşine düşmüş."

Duyduklarım yüzünden dehşete düşmüştüm. "Bulabilmiş mi bir şeyler?"

"O yıl bulamadı ama yetimhanenin arşivine girdiğini biliyorum. Orada bir şeyler gördüğüne de eminim. Sana demiştim, bize bilmemizi istediği kadarını anlatır. Benimle bu konu hakkında hiç konuşmadı. Oraya bir kez daha gittim, başta müdür olmak üzere birçok çalışanın ona karşı kötü bakışlarına şahit oldum ve sonra başka bir gün onun evlat edinileceğini öğrendim." Kaşlarını çattı, neye sinirlendiğini bilmesem de oldukça sert bir öfke oturmuştu yüzüne. Bir anda gözleri nemlenir gibi oldu. "Kaya bir yolunu bulup aradı beni. Ben de öleceğim, hakkını helal et, dedi."

Oradaki çocuklar neden ölmüşlerdi? Kaya ne kadarını biliyordu? Ne olmuştu da kurtulmuştu? Soru işaretlerimin giderileceği söylenerek başlanan konuşmamız kafamda daha fazla boşluğun doğmasına sebebiyet vermişti. "Onu evlat mı edindiniz?" diye sordum şok içinde.

Gülümsedi. "Bunu isterdim fakat şartlar uymuyordu maalesef. Neyse ki araya girmeyi başardım, otuz yaşında bir başkomiser olarak geçirdim sözümü yetimhane müdürüne. Kaya reşit olup da oradan ayrılacak yaşa gelene dek başına hiçbir şey gelmemesini sağladım."

"Reşit olduğunda da onu yanınıza aldınız."

"Reşit olduğunda onu çok güvendiğim birinin yanına verdim. Görkem'le öyle tanıştılar."

"Bir saniye," diyerek araya girdim. "Yani siz Görkem'i Kaya'dan da önce mi tanıyordunuz?"

"Görkem on beş yıldır Analizcilerin lideridir Asya."

Giderek kafam karışıyordu. Bu onu güldürdü. "Belki düşünmüşsündür birinin uzmanlık alanı matematik ve bir diğerininki bilgisayar üzerineyken neden polis olduklarını." Çayından bir yudum daha aldı, benimki hâlâ öylece duruyordu. "Onları ipin ucundan aldım," dediğinde kaşlarım havaya kalktı. "Benim güvenip Kaya'yı emanet ettiğim Görkem, Kaya'yla bir olup yetimhane müdürünün banka hesabını boşaltmış. Milyonlarca liradan bahsediyoruz."

Az daha kendi tükürüğümde boğulacaktım. "Ne?"

"Ölen çocukların sayısı beşe çıkmış aradan geçen yılların sonunda. Kaya ve Görkem kafa kafaya vermişler, bir sürü delil bulmuşlar. Üzeri kapatılan olayları didik didik etmişler, gizli kapaklı işleri bir bir dökmüşler ortaya. Bunlar o dönem garaj gibi küçük bir yerde yaşıyorlardı birlikte, benim ruhum bile duymamış iki oğlumun yaptıklarını."

"Peki, o çocuklar neden ölmüş?"

"Çocuklar evlat edinilmemiş Asya, o çocuklar organ mafyalarına satılmış." Kanımın donduğunu hissettim. "Hepsi değil tabii, hepsi olsa dikkat çekerdi.

Gerçekten evlat edinilenler de var fakat içlerinden beş çocuğun cesedi paramparça bulunmuş ve bir şekilde kimse bu işin peşine düşmemiş, kimse olaylar arasında bağlantı kurmamış."

Yüzüm acıyla kasıldı. Yetimhane adı altındaki binada yetişen o çocuklar bir yuva bulacaklarına dair umutlanmışken, belki de hayatlarının en güzel günlerini yaşadıklarını sanırken hayatlarından olmuşlardı. Parayla satılmış, organları uğruna canlarını vermişlerdi.

"Banka hesabını boşalttıkları için yargılanacaklardı. Üstelik milyonluk bir meblağdan bahsediyoruz, az buz para değildi hani. İçeride gençliklerinin çürüyeceğine kesin gözüyle bakılıyordu fakat sonra benimkiler bütün o kanıtları gösterdiler. Ben bu noktada devreye girmedim. Hâkimlerle, savcılarla konuştular. Sonuna kadar savundular kendilerini."

Gözü elimde kaldığını unuttuğum fotoğrafa kaydı. "18 yaşındaki iki genç, beş cinayeti aydınlattı Asya. Yetimhanenin müdürü müebbet yedi, bina tamamen mühürlendi ve bütün çocuklar başka bir yere aktarıldı. Adam zor da olsa itirafçı oldu, sonra organ mafyasının diğer üyeleri de döküldü ortalığa."

Kısa bir es verip, "Daha sonra tek olayın organların pazarlanması olmadığını öğrendik," derken sesi titrer gibi oldu. "O çocuklar o yetimhanede çeşitli işkencelere maruz kalmış diyeyim, sen anla. Sadece müdür değil, birçok çalışan da boyladı kodesin dibini." Sıktığı yumruğuna baktı. "O sikik müdüre bazı temaslarım olmuş olabilir. Ona kırmızı çok yakışmıştı, şerefsiz herif..."

"Görkem ve Kaya nasıl kurtuldu?" diye sordum merakla.

"Uzun bir adli süreç geçirdiler. Paranın bir kuruşuna bile dokunmadan teslim ettikleri için avukatları tarafından cezada indirime gidilmesi teklif edilecekti fakat cezada o kadar indirime gidildi ki ceza sıfır oldu."

"Bu mümkün değilmiş gibi geliyor kulağa."

"Fakat mümkün," dediğinde dudakları yukarı kıvrıldı. "Arka planda dönen işlerden kimsenin haberi olmaz. Haberi olanlar bile bir süre sonra unutur. Bak bana, nasıl da unuttum."

"Söz veriyorum, ben de unutacağım," dedim gülerek.

"Sana güveniyorum, ondan anlatıyorum ya." Boş çay bardağını ve tabağını kenara çekti. "Bu iki çocuğun teşkilat için ne kadar yararlı olabileceği tartışmaya kapalı bir konuydu. Koşullu bir anlaşmaya varıldı. Gördüğün gibi ikisi de polis oldu ve şimdi Analizciler. Benim küçük ajanlarım..."

Bir seksenlik adamları küçük ajanlarım diye seviyor, Yağmur.

"Kaya'nın ilk arkadaşı Görkem'dir, Görkem'inki Kaya. İkisi birbiri için her şeyi yapar Asya, banka hesabı boşaltmak sadece bir fragman. Şunlara bak, darphane bile soyabilirler birlikte. Görkem paraları sayar, Kaya kasaları açar. Yeni dizi: *La Casa De Kaya*. Kaya'ya *Berlin* deriz, Görkem de *Profesör* falan olur. Güzel iş, beş sezon gider bu."

Kulaklarıma yabancı gelen bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. "Fazla orijinal bir fikirmiş, sevdim."

"Hadi o hâlde, asıl profesöre geçelim: Arda Gökmen. Benim haylaz çocuğum... Koca bir kalp ve koca bir beyinden oluşuyor o. Koca bir beyin derken, gerçekten koca bir beyni kastediyorum. Bilmediği şey sayısı çok azdır, belki daha fark etmemiş olabilirsin ama zamanla anlayacaksın."

Konuşmamızı bölen yine bir kapı sesi oldu: iki tık, tek tık, iki tık. Görkem gelmişti. Necip Amir'in bir cevap vermesini beklemeden kapıyı açtı, bedenini göremeyeceğimiz şekilde başını içeri uzattı. "Gelebilir miyim abi?"

Necip Amir ona gülümsedi. "Gel koçum, hayırdır? Senin adam konuştu mu?"

Görkem tamamen içeri girip kapıyı ayağıyla ittirdi çünkü elinde bir tepsi tutuyordu. "Cengiz için gelmedim," dediğinde gözleri bir anlığına bana kaydı, ardından elindeki tepsiyi önümdeki sehpaya bıraktı. "Bazı sebeplerden dolayı kahvaltı edemeden çıkmıştık," diye açıkladı Necip Amir'e. Ben bu sırada önüme koyulan tosta ve dumanı tüten çaya bakıyordum. "Acıkmışsındır 13," dedi bu defa bana bakarak. "Geçen gün kahvaltıda sucuklu yumurtaya dokunmamıştın, sucuk sevmediğini düşündüğümden tostunu kaşarlı yaptırdım. Afiyet olsun, ben sorguya döneyim."

Uzaylı görmüş gibi bakıyordum ona. Sorgu arasında bana kahvaltı mı getirmişti ciddi ciddi? Bu ekibin babası Necip Amir miydi, yoksa Görkem mi?

"Otur şuraya iki dakika," dedi Necip Amir. Tam o sırada bir bildirim sesi geldi, gözleri telefonuna kaydı ve yerinden kalktı. "Bir görüşme yapmam gerek," dedi ciddi bir ifadeyle. "Beş dakikaya dönerim."

Başımla onayladığımda Görkem karşımdaki sandalyeye geçti. Necip Amir hızlı adımlarla odadan çıkarken ikimiz de onu seyrettik ve sonra kapı kapandığında odada kısa süreli bir sessizlik oldu. "Teşekkür ederim," dedim. Kahvaltı yapmadan evden çıktığım aklıma bile gelmemişti o ana dek. "Sen bir şeyler yedin mi?"

"Rica ederim, yemedim," diye cevapladı beni. "Ama aç değilim."

Tostu ortadan tutup ikiye böldüm. Soldaki parça daha büyük olmuştu, ona uzattım büyük olanı. Reddetmeye niyetlenir gibi oldu ama kaşlarımı çatınca direnmenin bir faydası olmadığını anlayıp tostun yarısını elimden aldı. İkimiz de sehpaya doğru eğilip aynı anda bir ısırık aldık. "Adam konuştu mu?" diye sordum lokmamı yuttuktan sonra.

Mavilerini üzerime dikip gülümsedi. "Haklıymışsın, tablolar üzerinden gerçekleştirilmiş satışlar. Şimdi Kaya, Arda ve Can o günün kamera kayıtlarını inceleyip alıcıların kimliklerini tespit edecekler."

"Baskın yapılacak mı?"

Başını geçiştirmek ister gibi iki yana salladığında kafasını kurcalayan bir şey olduğunu fark ettim mimiklerinden. "Boş ver onu şimdilik," dedi sorumu cevapsız bırakmamak adına. "Semih iti sana ne dedi?"

"Boş ver onu şimdilik," diyerek rest çektim. Öyle mi dercesine dudakları gerildi, başını eğip bana baktı ve en sonunda gülerek tostunu bir kez daha ısırdı.

"Arda'yla konuştun mu hiç?"

Başını salladı. "Merak etme, iyiymiş."

Yeniden tostuma gömüldüm aldığım cevapla birlikte. Tostu tamamen bitirip çayı da içtiğimde kenardaki ıslak mendil paketini yırtıp ellerimi sildim. Limon kokusu yayılmıştı odaya. Bu sırada Necip Amir odaya girdi. Aynı anda Görkem ayağa kalkıp, "Ben kaldığım yerden devam edeyim sorguya," dedi çıkmak için izin ister gibi. "Biz de kaldığımız yerden devam edelim," diye karşılık verdi Necip Amir.

Görkem odadan çıkıp Necip Amir sandalyesine geçtiğinde elimdeki ıslak mendili buruşturup kâğıt bardağın içine tıkıştırdım.

"En son Arda diyorduk..."

"Evet."

"Arda'nın annesi eczacıymış, babası da akademisyen. Yanlış hatırlamıyorsam fizikle alakalı bir şeyler yapıyordu. Anlayacağın, bilim dolu bir yuvada doğmuş Arda." Doğduğumuz çevrenin karakterimizi etkilediği su götürmez bir gerçekti, Arda'nın da kendini bu alanda geliştirmiş olması beni şaşırtmamıştı. "En neşeli Arda gibi görünür hep, oysaki onun derdini öğrenmek diğerlerinden çok daha zor olmuştu. Öyle bir kapatmıştı ki kendini, öyle çok alışmıştı ki yaralarını gülerek gizlemeye, bize her şeyi anlatana kadar onun gerçekten göründüğü gibi olduğunu düşünüyorduk."

Ellerimi birbirine kenetlediğimde duyacaklarımdan korkmaya başlamıştım.

"Annesini on iki yaşındayken kaybetmiş." Yüzüm güçlü bir acıma duygusu tarafından esir alındı. "Arda'nın annesiyle babası birbirine çok âşıkmış. Babası annesinin ölümünden bir hafta kadar sonra devam edememiş yaşamaya, asmış kendini."

"Ciddi misiniz?" Bütün duygularım birbirine karışmıştı o an. Dünya üzerindeki en sevdiğin kişiyi kaybetmenin ne demek olduğunu çok acı bir şekilde tecrübe etmiştim ben. Arda bunu bir değil, iki kez yaşadığında henüz on iki sindeydi.

Sabah tanımadığı birinin intihar haberinin onu bu denli yıkması anlam kazandı. Arda, babasının intiharına şahit olmuştu. "Peki, Arda'yla nasıl kesişti yolunuz?" diye sordum konuyu biraz olsun değiştirmek amacıyla.

"O benim gururumdur," dedi Necip Amir. "Çalıştığı karakolda ciddiyeti bozuyor diye işinden oluyordu az daha. Disiplini yokmuş, iş arkadaşlarının huzurunu kaçırıyormuş falan filan. Sonra bir gün kapatılmaya çalışılan bir dosyayı çözmüş. İşin içinde mevkili birinin oğlu var tabii, üzeri örtülmek istenmiş ama Arda buna müsaade etmemiş."

"Ve işine son verilmiş," dedim acı bir gülüşle. "Böyle olur çünkü bir yerde torpil varsa orada adalet yoktur. Yani dünyanın hiçbir yerinde adalet yoktur."

"Meslekten uzaklaştırılma aşamasına kadar geldi iş," dedi başını ağır ağır sallayarak. "O sırada amirdim, benim için risk teşkil etse de aldım Arda'yı yanıma. Böylece Kaya, Görkem, Arda ve Eylül oldu elimde. Benim hayalim polis olmak değildi küçükken, bir ekip kurmaktı ve ben bunu gerçekleştirmeye çok yaklaşmıştım."

Eylül'le nasıl tanıştıklarını henüz bilmesem de araya girmemek adına soru sormadım.

"Can, senin gibi namı dilden dile yayılan biriydi. Sorgularda üzerine tanımazdı kimse, meslekte yeni sayılırdı ama görüştüğü suçlu sayısının haddi hesabı yoktu. Saha görevlerinde kullanılmak yerine sürekli sorgu odasında kullanılıyordu. Psikolog diye lakap takılmıştı ona. Meraklandım, ben de çağırdım bir kez. Gel sorguya gir, dedim." Yine dudakları kıvrıldı. "Tek kelime bile etmeyen bir adamın karşısına oturttum bunu. Adamın dilsiz olduğunu düşünmeye başlamıştık neredeyse. Üç kişinin ölümünden sorumlu olduğunu düşünüyorduk. Can bir süre camın arkasında durup adamın hareketlerini izledi, dosyasını okudu defalarca. Sonra içeri girdi, serbestsin dedi adama."

"Serbestsin mi dedi?"

"Bizimle göz teması bile kurmayan o adam kafasını kaldırıp hayretle Can'a baktı." Keyifle gülmeye devam etti Necip Amir. "Can kafasında hayali bir suçlu uydurdu, işini ne kadar profesyonelce yaptığından bahsetti. Planın kusursuz olduğunu söyleyip durdu. O adam çılgına döndü, gerçekte olmayan bir suçluya küfürler etti. Kendisinin yaptığını söyledi, aksini egosuna yediremiyordu. Kendi 'kusursuz' planını başka birinin üstlendiğini duymak onu delirtti, çat çat anlattı bütün her şeyi beş dakikada."

Hepsi birbirinden farklı özelliklere sahiplerdi fakat bir aradayken o kadar uyum içindeydiler ki bunu nasıl başarabildiklerini merak ediyordum. Acaba bir gün bu uyuma ben de dahil olabilecek miydim?

Kaygın bozulmuş yine Yağmur.

Hepsi çok düşünmekten oluyordu.

"Eylül, gözümün önünde gelişti," diye devam etti ekibini anlatmaya. "Onunla bu karakolun sınırları içinde tanıştık. Her zaman dik başlı olmuştur. Kendinden rütbece üstün olanları bile alttan almaz, muhtemelen karakoldaki on kişiden dokuzu ona gıcık oluyordur."

Güldüm. "Siz olmamışsınız anlaşılan."

"Doğru düşündüğü şeyi sonuna kadar savunur fakat o şeyin yanlış olduğu kanıtlanırsa çıkıp özür dilemekten de çekinmez. Net bir insandır, zor değildir veya onu kendime benzettiğimden de anlıyor olabilirim, emin değilim."

"Peki, o neden bir Analizci değil?"

"Analizcilerin haber ajansı görevi görmeyi daha çok seviyor çünkü." Parmakları masanın üzerinde ritim tutarken göz ucuyla kol saatine baktı. "Eylül'ün olayı rollere girip ajanlık yapmak değil, yaptığı da oluyor tabii ama bağlantı kurma işini daha çok seviyor. Eli kolu uzundur onun, Cengiz'in sergide

satış yapacağı haberini de o bulmuştu hatırlarsan. Buraların magazincisidir Eylül, aynı zamanda benim de sağ kolumdur diyebiliriz."

"Herkesi anlattınız fakat Görkem'e değinmediniz," dedim. "Tabii bir de beni ne kadar zamandır tanıdığınıza."

"Seni de Can gibi kulaktan kulağa dolaşan bilgiler sonucu keşfetmiştim. Ekip kurulurken dahil olacaktın. Geç oldu, biraz güç de oldu ama şimdi buradasın."

"Bana hiçbir teklifte bulunmadınız," dedim nedenini sorgular gibi.

"Çünkü Mete, seni bırakmayacağını söyledi." Donup kaldım. Böyle bir olaydan yeni haberim oluyordu ve şaşkınlık denen soyut duygu suratımda somutlaşmış olmalıydı. "Ona kızma, zor bir karar oldu. Teklifimizi kabul edeceğinden korkuyordu ve bu yüzden hiçbir zaman sana söylemedi. Seni ne kadar önemsediğini görünce daha fazla sesimi çıkaramadım ben de."

"Zaten kabul etmezdim." Necip Amir'in görüntüsü bulanıklaşınca gözlerimin dolduğunu anladım, başımı öne eğip parmaklarımla oynadım yine. "O zaman bana sormuş olsaydınız, sizi reddederdim." Analizciler birçok başarıya imza atmış, meslektaşlarının hayranlık duyduğu gizli kahramanlar olabilirlerdi fakat Mete...

Mete benim her şeyimdi.

"Biliyorum," dedi başını anlayışla sallayarak. "Mete hayatta olsa şu an burada olmayacağını da biliyorum."

Mete hayatta olsa şu an bu hâlde olmayacağımı da ben biliyordum. Her yüzüm güldüğünde vicdan azabı çekmeyecektim. Onun acısını kalbimin orta yerine mühürlemeyecektim. Daha fazla gülecek, daha fazla yaşayacaktım. Yürüyen bir ölü olmayacaktım. Bir şizofren gibi onun sesini duymayacaktım.

"Bunu öğrenmenden çok korktu çünkü senin adına karar vermişti," dedi. "Duyarsan çok kızacağını düşündü."

Keşke burada olsaydı da ona kızabilseydim. O da akşamında bir kutu pizza ve bir buket sarı laleyle kapıma dayanır, şirinlik yaparak bana kendini affettirirdi. En uzun küslüğümüz de üç saat sürerdi her zamanki gibi.

"Görkem peki?" dedim başımı dikleştirerek. Mete hakkında biriyle konuşmak bir dağın tepesinden aşağı kartopu bırakmak gibiydi. Konuşmaya devam ettikçe o kartopu büyüyor ve en sonunda çığa dönüşüyordu içimde. Bütün o karların altında canım cayır cayır yanıyordu da yüzümdeki kıştan dolayı anlamıyordu kimse.

"Onunla dönercide tanıştık." Belki de kafamı dağıtmak için komik bir sesle söylemişti bunu. "Ne romantik hikâye ama!"

"Yediğiniz dönerin içindeki tavuk oranını mı söyledi size?" Kendimi gülmeye zorladım. "Ya da şey, mayonez kutusunun hacmini falan mı hesaplıyordu?"

"Onun gibi bir şeyler..."

Eylül ayının son cumasıydı, sulu sepken yağmur yağıyordu o gün. Mesaisinden yeni çıkmış, henüz bir arabası olmayan ve arkadaşlarıyla da kendisini eve bırakmalarını isteyecek kadar yakınlık kurmayan, daha doğrusu insanları bir türlü anlayamadığı için onlardan uzak durmayı seçen genç bir komiser evine yürüyerek dönüyordu.

Yağmur canını acıtarak yüzüne vurmaya başladığında böyle devam edemeyeceğini anladı, her zaman önünden geçtiği fakat daha önce hiç içeri girmediği o dönerciye attı kendini. Hem acıkmıştı da zaten, midesine bir şeyler girmiş olurdu.

Üzerinden sular damlayan ceketini arkasındaki sandalyeye astı. Hemen arka masasında oturan adam ve pencere kenarında gözlerini önüne dikmiş bir çocuk dışında içerisi bomboştu. Silahını çevresindeki insanları tedirgin etmesin diye belinin arkasına doğru ittirdi, ardından bir tam tavuk dönerle ayran sipariş etti kendine. İçindeki peynirin yalnızca mikroskopla incelendiği zaman fark edilebileceği poğaça dışında hiçbir şey yememişti sabahtan beri.

Karşısındaki çocuk dikkatini çekti siparişini beklerken. Önündeki kitaba büyük bir ilgiyle bakıyor, arada kaşlarını kaldırıyor ve ardından kalemini kitaba değdiriyordu. Önündeki her neyse sadece işaretliyor, hiç işlem yapmıyor veya başka bir yazı yazmıyordu.

Gözlerini başka bir noktaya çevirdi, birkaç saniye sonra izlendiğine dair içinde bir his belirdi ve başını yeniden çocuğa döndürdüğünde çocuğun da ona baktığını gördü. Daha da ötesi, çocuk kitabını kapatıp kolunun altına sıkıştırdı ve kendisine doğru yaklaşmaya başladı. Saçları ıslak değildi, demek ki uzun bir süredir burada oturuyordu. Dışarıdan gelmemişti. Dükkân sahibinin oğlu olduğunu tahmin etti genç adam.

Çocuk hiçbir şey sormadan onun karşısındaki sandalyeyi çekip oturdu. Sakince kitabını kenara bıraktı, elindeki kalemi de kulağının arkasına sıkıştırıp kumral saçlarını karıştırdı. En sonunda mavi gözlerini adama dikip ona doğru eğildi. "Rahatsız etmek istemezdim fakat arkadaki adamın cüzdanınızı çaldığını söylemem gerektiğini düşündüm." Arka taraftaki adam sesini duymasın diye fısıldayarak konuşmuştu ama camı yumruklarcasına yağan yağmur yüzünden komiser zar zor duyabildi onun dediklerini. Şaşkınlıkla çocuğun cin gibi mavi gözlerine baktı. Nedendir bilinmez, gördüğü en parlak ışık o çocuğun gözlerindeymiş gibi hissetmişti ona yakından baktığı ilk anda.

"Lütfen onu rencide etmeyin," dedi çocuk, yine sessizce. "Bir hırsız olmadığına eminim, belli ki paraya ihtiyacı var."

Komiser çaktırmadan omzunun üzerinden arkaya baktı, orta yaşlardaki adam önündeki yemeği hızlı hızlı yiyordu. Ardından sandalyeye astığı ceketinin cebini kontrol etti. Gerçekten de çocuğun dediği gibi cüzdanı yerinde değildi. "Bekle beni," dedi çocuğa. "Hemen döneceğim."

Çocuk yeniden önündeki kitaba gömüldü, içinden saymaya başladığı için sorulara odaklanamadı. Tam dört dakika yirmi iki saniye sonra cüzdanı çalan adam siparişinin ücretini ödemiş ve ayrılmıştı dönerciden. Bundan on iki saniye kadar sonra da diğer adam gelip oturmuştu karşısına. Sesini hiç yükseltmeden cüzdanını geri almayı başarmıştı, üstelik diğer adam buradan ayrılırken yüzünde mahcup bir tebessüm vardı.

Ona kötü davranmadığı için karşısında oturan kişiye kanı ısınmıştı, oysaki adamın cüzdanındaki bütün parayı onu çalmaya çalışan diğer adama hiç düşünmeden verdiğinden haberi dahi yoktu.

"İsmim Necip," dedi adam. Karşısındaki bir çocuk olmasına rağmen sanki bir büyükle konuşuyormuş gibiydi ses tonu. Çocuk bunu fark ettiği an daha da ısındı adama.

"Ben de Görkem." Elini uzattı, yüzündeki ciddi ifadeyle isminin Necip olduğunu öğrendiği adamla tokalaştı. Necip, çocuğun büyümüş de küçülmüş hâline gülümsedi.

"Nereden anladığını merak ettim." Gülümsemesi giderek genişledi. "Onu benim cüzdanımı alırken gördün mü?"

"Hayır, efendim."

"Necip abi demeni tercih ederim."

"Belki de Necip Amir demeliyim," dedi Görkem. "Etrafınızdakilerin görmesinden tedirgin olduğunuz bir silah taşıyorsunuz. Eğer bir dönerciyi soymaya gelmediyseniz bir polissinizdir diye tahmin ediyorum."

"Silahımı gördün mü?" diye sordu bu defa Necip, sesindeki şaşkınlığı gizleyememişti.

Yine aynı yanıtı verdi çocuk. "Hayır, efendim." Kulağının arkasına sıkıştırdığı kalemi parmaklarının arasına aldı ve ustalıkla çevirmeye başladı. "İnsanlar neden bir şeyi anlamanın yolunun o şeyi görmekten geçtiğini düşünüyorlar?" Sorusuna hazırlıksız yakalanmıştı Necip. "Gözün görmediğini insan beyni algılayamaz mı? Ne saçma bir düşünce. İnsanların yüzde elli beşi materyalist. Kalan yüzde kırk dördü de hiçbir şeyi düşünmeyenler, ben onlara beyinsiz diyorum ama bu bir metafor tabii. Her insanın beyni olur, kimisi kullanmayı tercih etmez, o kadar."

Necip, karşısındaki çocuğun bu dünyadan olmadığını düşünüyordu. Aydan falan gelmiş olabilir miydi? Felsefi, istatiksel ve akıl dolu konuşuyordu. Cümlelerinde materyalist ve metafor kelimelerini kullanmıştı, oysaki adamın kendisine bunların tanımını sorsalar durup bir süre düşünürdü. "Kaç yaşındasın sen?"

"13," dedi çocuk. "Siz?"

"28," dedi adam. "Biraz vaktin varsa sohbet edelim mi?" Küçük arkadaşıyla tanışmak onu heyecanlandırmıştı fakat çaktırmamaya çalıştı. "İnsan beyni gördüklerinden fazlasını algılar, doğru söylüyorsun. Peki, sen nasıl anladın olup bitenleri?"

"Etrafımı izlemeyi seviyorum." Necip ellerini masanın üzerinde birleştirdiğinde çocuk da aynısını yapıp devam etti konuşmaya. "Buraya geldiğiniz an baştan

aşağı süzdü o adam sizi. Durumunuzun iyi denebilecek olduğunu anladı ya da sadece şansını denemek istedi, bunu bilemem. Ceketinizi astığınızda cebinden kabarık olduğu net bir şekilde belli olan cüzdana ulaşmak tek amacıydı."

"Çaldığını görmedin ama çaldığını biliyordun. Bu sadece bir tahmin miydi yani?"

"Hareketleri onu ele verdi. Ben soru çözüyordum, onunla ilgilenmeyi bırakmıştım. Sonra bir anlığına kafamı kaldırdığımda gözünün saat ve siz arasında gezindiğini gördüm. Yemeğini hızlı hızlı yiyordu, siz olanların farkına varmadan buradan çıkmaktı amacı."

Necip, elini çenesine yaslayıp başını biraz daha eğdi çocukla göz temasını daha iyi kurabilmek için. Çocuk da çok geçmeden onun yaptığını tekrar etti. Gözlem yeteneği üst düzey olan bu çocukta bir şeyler vardı. Bunu hissedebiliyordu. "Tuhaf bir çocuksun," dedi Necip. Bu sırada otuzunun üzerinde olduğu belli olan dönerci, onun siparişlerini getirdi ve çocukla ikisine bakıp gülümsedi. Tek kelime bile etmeden onları yalnız bıraktı. "Etrafını böyle dikkatli inceliyor olman hoşuma gitti."

Çocuk gülümsedi. "İyi bir analizciyim."

Adam gülümsedi. "Analizci... Sevdim bunu."

Bir anlığına yıllardır hayali olan projesi geldi aklına. O bir polis olmaktan çok, bir ekibi yönetmeyi istemişti hayatı boyunca. Babasının yolundan gitmek, onun gibi iz bırakmak istiyordu gençlere. Gerçi kendisi bunun için gereken tecrübeye sahip değildi fakat inanıyordu, bir gün olacaktı.

Gözlerini kırptığında oluşan karanlığın içinde o hayalin ışığı parıldadı. Işık, karşısındaki küçük çocuğun yüzünü aydınlatıyordu. Küçük çocuk, yetişkin bir adam olmuştu. Hatta adamın boyunu bile geçmişti. Onun kurduğu ekibe liderlik ediyordu. İyi bir analizciydi, Analizcilerin lideriydi.

Yeniden dünyaya döndü Necip. Çocuğun kenara ittirdiği kitaba takıldı gözleri. Matematik kitabı oldukça ileri bir seviyedeydi. Kapağından anlaşılıyordu bu. En azından on üç yaşındaki bir çocuğun ders kitabı olamayacağı bir bakışta tespit edilebilirdi. Sayfaları açtı adam, bomboş kitapta sadece cevaplar işaretliydi. Cevap anahtarından geçirilmiş gibiydi sanki. Gerçi bazı yerlerde yazılar vardı fakat işlemden çok karalamaya benziyordu bunlar. Ne olduğu anlaşılmıyordu. "En sevdiğin dersin matematik olduğunu düşünüyorum," dedi dönerini ısırdıktan sonra. Çocuğu biraz daha konuşturmak istiyordu.

"Matematiği bir ders olarak görmüyorum." Oldukça ciddi bir sesle vermişti bu cevabı çocuk. "Ama evet, en sevdiğim şeyin sayılar olduğunu söyleyebilirim."

"Öğretmenini mi çok seviyorsun?"

Çocuğun yüz ifadesi buruştu. "Hayır! Nefret ediyorum. Benim soru sormamı yasakladı derste! Onun takıldığı soruları hep ben çözüyorum diye hiç sevmiyor beni. Yanlışlar yapıyor bazen, düzelttiğimde çok kızıyor bana. Bu konu müfredat dışı diyerek hiçbir sorumu cevaplamadı. Sanki ben bilmiyorum müfredat dışı olduğunu. Bana cevaplar lazım, geçiştirmeceler değil."

Görkem'in bu ani öfkesi karşısında içten içe gülüyordu Necip. Gülümseyen tuhaf çocuk birden alev topuna dönüşmüştü. "Peki, soruların cevapsız mı kalıyor?"

"Sorularımın cevapsız kalmasından nefret ederim. Bir cevap bulana kadar uyumam."

"Nasıl uyumazsın?"

"Uyumam işte." Omuz silkti çocuk. "Sorabileceğim birilerini bulurum, bir komşumuz var mesela. O bilir genelde cevapları. Ha yok, o da çözemediyse ben oturur saatlerce uğraşırım. Kendi kendime yöntemler üretirim."

Necip çocuğun sadece tuhaf olduğunu düşünmüştü, şimdi aynı zamanda manyak olduğunu da biliyordu. "Matematikle ilgili bir şeyler mi okuyacaksın ileride? Hayalin var mı?"

"Hayalim falan yok," dedi çocuk yine o sıkıntılı ifadesiyle. "Sen şimdi beni dinliyorsun ya..." Duraksadı, aniden siz ifadesinden sene geçtiği için rahatsız olmuştu. "Diğerleri beni dinlemiyor. Ben de susuyorum hep. Zaten dinleseler de anlamayacaklar ki. Benim arkadaşım bile yok, biliyor musun? Çok zekiyim diye dışlanıyorum."

Tuhaf ve manyak sıfatlarının yanına bir de egoist sıfatını eklemişti Necip. Güldü içtenlikle. Çocuk yeniden omuz silkti. "Gülüyorsun ama ciddiyim, ben normal değilim, farklıyım ve bunun farkındayım."

Necip sohbete öyle dalmıştı ki yemek yemeyi bile bir kenara bırakmıştı, yalnızca çocukla ilgileniyordu. Parmaklarıyla bir ritim tuttурdu ona bakarken, sonra çocuk konuşmasını bir anda kesip Necip'in tuttурduğu ritmin aynısını tekrarladı.

Adam kaşlarını kaldırırken farklı bir şekilde vurdu parmaklarını masaya. Çocuk elini yumruk yaptı, kendiyle bir mücadele içinde olduğu boynunda şişen yeşil damarlardan anlaşılabiliyordu. Sonunda kendini daha fazla tutamadı, aynı sesi çıkardı yine.

Bu defa başını sola ve sağa yatırıp boynunu çıtlattığında çocuğun dudaklarını ısırdığını gözlemledi Necip. Kısa bir süre sonra Görkem de başını önce sola, sonra sağa eğdi. Tıpkı bir ayna gibiydi, gördüklerini yansıtıyordu.

"Devam etmeyin lütfen," dedi acı çeker gibi bir sesle. "Kendimi durduramıyorum."

Sadece bununla sınırlı değildi, garip garip bir sürü takıntısı vardı. Çözdüğü testi bitirmezse hiçbir güç onu masadan kaldıramazdı. Kitap okuyorsa elli, yüz, yüz elli gibi sonu sıfır olan sayfaya gelmeden kitabın kapağını kapatmazdı. Eline sabunu iki kez sıkar, bir kez durular ve sonra iki kez daha sabun sıkardı. Yeniden duruladığında toplam iki defa yıkamış oluyordu ellerini.

Tek sayıları sevmezdi. Sabah yedide veya dokuzda kalkmazdı, altı veya sekiz gibi çift saatlerde kalkardı. O gün yediyi çeyrek geçe uyanmış olursa kırk beş dakika daha uyumayı denerdi, uyuyamasa bile saat tam sekiz olana kadar asla yataktan çıkmazdı. Bu onun başına büyük belalar açıyordu, defalarca kez okula geç kalmıştı bu yüzden.

Her şeyi ama her şeyi sayıyordu. Evden buraya kadar kaç adım atması gerektiğini biliyordu. Yolculuğun kaç dakika olduğunu, bu süre esnasında MP3'ünden kaç tane şarkı dinleyebileceğini de biliyordu. Kulağında çalan şarkının bitiş anı dükkânın içine ilk adımını atış anına denk geliyordu. Bunu da hesaplamıştı. Hatta bir kelebek makarna paketinin içinde kaç makarna olduğuna bile hâkimdi alakasızca.

Diğerlerinden farklı olduğunun farkındaydı çünkü o çok zor bir çocuktu. Kendi hayatını istemeden güç hâle getiriyor; aldığı her nefesi kendine zehrediyordu ve sadece on üç yaşındaydı.

Necip henüz yalnızca bir takıntısına şahit olmuştu fakat bunun ardında başkalarının da olduğunu tahmin edebiliyordu. Bir söz verdi kendine, bu çocuğu düzeltebilmek için elinden geleni yapacaktı. Bu içine kapanık, dışlanan çocuk günün birinde herkesin saygı duyduğu biri olacaktı.

O çocuk, kurulmayan bir ekibin lideri olmuştu on üçünde.

"Aklıma bir şey takıldı." Görkem ellerini lacivert hırkasının ceplerine sokup yumruk yaparken karşısındaki adamın ne diyeceğini bekliyordu. "İnsanların yüzde elli beşi materyalist, kırk dördü aklını kullanmıyor dedin. Kalan yüzde birlik kısmı ne o hâlde?"

"Benim gibiler." Görkem sırtını sandalyesine yasladı. "Normal olmayanlar, farklı olanlar. Hiç böyleleriyle tanışmadım fakat bir yerlerde yaşadıklarına inanıyorum. Yalnız olduğumu düşünmek hoşuma gitmiyor, onlar var, sadece yolum henüz onlarla kesişmedi. Böyle düşündüğümde yalnız hissetmiyorum."

Çocuk, karşısındaki adamın hayatını değiştireceğini bilemezdi. Tıpkı adamın da karşısındaki çocuk tarafından hayatının değiştirileceğini bilemeyeceği gibi...

"Sana söz veriyorum," dedi Necip. "O bir'i bulacağız. Sen, o bir'in lideri olacaksın."

6
KADRAJ

Durmadan dönüp duran o çark,
Bir gün paslanırsa ne olacak?

Bir insanın canı hayatı boyunca gerçekten kaç kez yanar? Kaç kez insanın göğsü sanki içine çektiği nefes son nefesiymiş gibi sıkışır, daraldıkça daralır kalbini saran o kafes? Yüz mü, bin mi, hatta belki de yüz bin?

Bu soruyu çok değil, yaklaşık bir ay kadar önce bana sormuş olsalar vereceğim cevap büyük bir sayı olurdu herkesinki gibi. Hep öyledir, her insan en çok acıyı kendi çeker sanır fakat öyle bir an gelir ki her şey sıfırlanır. Keşke gelmese, keşke insanlar yüzlerce derdi olduğunu düşünmeye devam etseler. Kimse bu sorunun cevabına bir demese. Benim canım sadece bir kez yanmış ve diğer yandığını sandığım anların hepsi birer yalanmış farkındalığını yaşamasa kimse.

Benim canım bir kez yandı. Onda da kül oldum, can kalmadı geriye.

Bir çocuk tekerlemesi vardır; dağ yanar, biter ve kül olur sonunda. İnsanın yüreğini de bu tekerlemeye benzetirim ben. Önce dağlanır, sonra yanar, biter ve geriye sadece küller kalır.

Adım adım ilerlerken girdiğim bu ara sokakta, kafamın içi yine gürültülüydü her zamanki gibi. Kelimeler rüzgâra kapılıyor, sağa sola savruluyorlardı. Bir yaprak yığınının üzerine bastım, çıtırtılarını duyabilmek için hafif dokunuşlarla ezdim onları.

Kendi tozlu penceremin dışında bana yeni bir pencere vermişti bugün Necip Amir. İzle, dedi. Bak onlara, gör ve tanı onları. Tanı ki ailen olsunlar, tanı ki onlardan ol.

Ayakkabımın ucuyla çiğnediğim sararmış yapraklar gibiydi Analizcilerin her biri. Yetimhanede büyüyen Kaya, intihar kokan Arda, takıntıları yüzünden hiç çocuk olamayan Görkem, bir de Can...

O an Can hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimi fark etmek içime tuhaf bir boşluk bıraktı. Geçmişine biraz bile olsa inmemiştik. Elindeki aynayı onunla tanıştığı zamana çevirmişti Necip Amir, eskiyi göstermemişti bana. Eylül için de durum hemen hemen aynıydı. Onları az tanıyordum, hiçbirini gerçekten tanımıyordum. Gerçi, haklarında bir şeyler öğrenmem onları tanıdığım anlamına gelmezdi. Yine başa dönmüştüm, hiç ayrılamamıştım baştan. Yabancıydım, bir fotoğrafa sonradan eklenen efekt gibiydim. Konmak için konulmuş, doğallığı bozan hafif bir karartı... Renkleri solduran, yapay duran, öylesine bir şey...

Kim olduğunu bile bilmeyen, neden nefes aldığını sorgulayan, öylesine bir ruh.

Bazen anlam veremediğim şekilde daraldığım zamanlarım olur. Onlardan birini yaşıyordum. Dünya dardı. Karakoldan kendimi dışarı attığım an aklımdan geçen tek şey yürümekti. Yürürsem kendimden uzaklaşabilecektim sanki. Oysa tam tersiydi, attığım her adım beni yine kendime götürürdü. Kimseye haber vermemiştim, yaklaşık bir saattir yürüyordum öylece. Analizcilerin evine de gidemezdim, oraya caddelerden geçerek gitmiştik Görkem'le ve bu yüzden ara sokaklardan nasıl gidebileceğimi bilmiyordum.

Nereye gidebileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ardından bir ses duydum. Birileri tartışıyordu galiba. Yol ayrımının sağ tarafındaki sokaktan geldiğini fark edince oraya çevirdim yönümü. "Abi, bir de döv istersen bizi. Koskoca kâğıda kiralık yazıp asmışsın cama, altına kiracı kriterlerini de yazsaydın bari. On saattir konuşup duruyorsun ya!"

"Ben gençlere ev vermem," dedi göbeği gömleğinden taşmak üzere olan dazlak adam. "Yeni nesle güven olmaz."

"Özür dileriz İkinci Dünya Savaşı'nı kaçırdığımız için," diye mırıldandı elleri siyah kapüşonlusunun cebinde olan arka taraftaki genç. Diğer iki arkadaşı ona gülerlerken dazlak adam daha da sinirlenmişti.

"O kadar yaşlı değilim lan ben!"

"Özür dileriz siyah beyaz tüplü televizyonlardaki o tek kanalı izleyemediğimiz için," dedi bu defa aralarındaki en uzun boylu olan. "Zaten teknoloji çağına gelmek benim seçimimdi, dedim ki internet yoksa ben doğmuyorum."

"Oğlum sesiniz gürültünüz fazla olur sizin. Parti marti verip huzurumuzu kaçırmayacağınız ne malum?"

"Abiciğim, sen bana bir baksana." En önde duran kıvırcık saçlı sarışın genç, gözlerini işaret etti. "Ben tıp okurken kör oldum kör. Sol dört, sağ dört buçuk! Bildiği tek parti *Survivor*'daki birleşme partisi olan çocuklarız biz. Nasıl kaçıralım sizin huzurunuzu?"

"Ben bir de üç harfli kısaltması olan partileri biliyorum."

Uzun boylu lafına devam edecekken siyah kazaklı olan elini onun ağzına bastırıp konuşmasını engelledi. "Siyaseti karıştırma şimdi."

"Siz ne anlarsınız siyasetten, hükümetten, vatandan?"

"Bildin valla abi, teröristiz biz." Tıp okuyan sinirlenmişti. "Şuna bak ya, genciz diye bir küfretmediği kaldı adamın. Sen yarın öbür gün böğründeki ağrının sebebini sormak için bana geleceksin bana! Ben de sana sen ne anlarsın ağrıdan, huzurumu kaçırdın, git buradan diyeceğim."

"Yürüyün gidelim." Siyahlı çocuk çoktan ilerlemeye başlamıştı. "Bize ev mi yok?"

"Yok ulan yok," dedi uzun boylu. "Kaçıncı kıçımıza tekme yiyişimiz bu?"

Sokağın başından onları neden izlediğim konusunda bir fikrim yoktu o ana kadar. Gencin isyanıyla birlikte hareketlendim. Dazlak adam kapıyı gürültüyle kapatırken ben yanlarına varmıştım bile. "Konuşmalarınıza kulak misafiri oldum," diyerek söze bodoslama dalınca üç çift göz aynı anda üzerime kilitlendi. "Ben de yeni taşındım sayılır, boşta olan eşyalı bir evim var. Bakmak istersiniz diye söylüyorum."

"Ceyhun," diyerek yanındaki siyahlı çocuğun kolunu dürttü en uzun boylu olan. "Bu bir serap mı?"

"Hayır, o reislik kavramının ete kemiğe bürünmüş hâli."

Tıp okuyan, ellerini göğe doğru kaldırdı. "Gökte ararken yerde bulduk. Anamın duası tuttu kesin. Canım anam..."

"Biliyorum, sen bir meleksin," dedi uzun boylu. Üçü avuçlarını aynı anda gökyüzüne çevirdi ve hep bir ağızdan, "Bize yardım için gönderildin," diye devam ettiler.

Yüzüme samimi bir gülüş yerleşti, hâlbuki hayatımda ilk defa gördüğüm insanlara samimi davranmak gibi bir huyum da yoktu. "Ne diyorsunuz, bakacak mısınız eve?"

"Bir şey soracağım." Adının Ceyhun olduğunu öğrendiğim kişi kahve gözlerini üzerime dikmişti, fazlasıyla dikkatli bakıyordu bana. "Polis misin sen?"

İçten içe bunu nereden anladığına şaşırsam da hislerimi dışarı yansıtmadım. "Evet." Silahımı fark etmiş olabileceğini düşündüm. "Sizi kaçırıp böbreklerinizi almayacağım, merak etmeyin."

Ceyhun'un gözlerinde hayran hayran parıltılar dolanıyordu. "Ben Ceyhun." Yanındaki iki arkadaşını ittirerek öne çıkıp elini uzattı. "Meslektaşız bir buçuk yıldır."

"Asya." Bana uzattığı elini sıkarak karşılık verdiğimde gereğinden uzun bir süre devam ettirdi tokalaşmamızı. "Ceyhun," dedim beni süzüşünü bölmek adına. "Senden büyüğüm, haberin olsun istedim."

"Sandığın gibi değil abla," dedi tıp okuyan. "Her polise eriyor bu salak. Meslek aşkı kavramını biraz yanlış anlıyor, bakma sen ona."

"Abla deme." Ceyhun güldü. "Lazım olur."

Uzun boylu olan da gülmeye başladı. "Yeni ev sahibimizi korkutup kaçıracaksın." Gözlerini bana çevirdi. "Sadece şaka yapıyor, çok şakacı bir arkadaşımızdır."

"Gayet ciddi bir insanımdır." Ceyhun'un yüzünde komik bir ciddiyet vardı. "Hep ciddi düşünürüm geleceğe yönelik."

Kısık sesle bir kahkaha attım. Şiir gibi yürüyordu resmen bana. "Benden sana ekmek çıkmaz kardeşim," dedim son kelimeye vurgu yaparak.

Tıp okuyan, Ceyhun'un ensesine sertçe vurdu. "Sevdiğin kız sana kardeşim dedi, yeni bir akımın öncüsü oldun Ceyho."

"Çok konuşuyorsun Kerem." Evet, tıp okuyana da tıp okuyan demeyi bırakmalıydım çünkü onun adını da öğrenmiştim artık. Yine de kendini bana tanıtmayı ihmal etmedi. "Kerem ben, tıp okuyorum."

"Utanmasa adından önce söyleyecek okuduğu bölümü."

Gözlüklerini düzelten Kerem, uzun boylu çocuğu umursamadı. "Son sınıfım, tıp okuyorum. Parti marti yapmam, huzur da kaçırmam, boş zamanlarımda müzik dinlerim ve tıp okurum."

Bunu söylediğime inanamıyordum ama onları sevmiştim. Cidden, ilginç bir şekilde yeni tanıştığımız hâlde onlara ılımlı yaklaşıyordum. Bu tuhaftı. Analizciler yüzünden böyle olmuştu galiba. Herkesten uzak kendi kendime takılıyorken çat diye aralarına çekmişlerdi beni.

"Ben de Berk," dedi uzun boylu, siyah kıvırcık saçlı çocuk. "Radyo televizyon mezunuyum, işsizim. Kanalların kapısında yatıyorum beni işe alsınlar diye ama almıyorlar. Hamburgercide çalışıyorum. Diyeceklerim bu kadar."

Sesindeki sitem, bütün öğrencilerin gelecek kaygısını yansıtıyordu aslında. Berk'in pırıl pırıl bir genç olduğu her hâlinden belli oluyordu, eminim ki istediği işi yapabilme fırsatı olsa çok da başarılı olacaktı fakat ona bu imkân sunulmamıştı. Sonuç: Hayat yine de bir şekilde devam ediyordu.

"Ev buraya biraz uzak, şuradan bir taksiye binelim."

"Ben hemen bir taksi bulurum şimdi." Ceyhun göğsünü kabartmış, çok önemli bir şeymiş gibi söylemişti bunu. Hâlbuki sokağın sonunda bir taksi durağı vardı. Arkasını döndü, eliyle bir taksiye işaret yaptı ve araç bize doğru gelirken yeniden gururla konuştu. "Nasıl da buldum, gördün mü Asya?"

"Ceyhun," dedim dramatik bir sesle. "Biz ayrı dünyaların insanıyız. Yol yakınken vazgeç bu sevdadan." Güldüm. "Ben seni üzerim, psikolojik sorunlarım var benim."

Son cümlenin doğru olması da ayrı bir ironiydi. Ceyhun başını önüne eğdi, aracın kapısını benim için açtı ve öne binmemi bekledi. Belli ki vazgeçmemişti sevdasından, bana yürümeye devam edecekti. Söylediğim adrese varana dek arka tarafta hiç ses çıkarmadan uslu uslu oturdular. Bu onlar için zor olmalıydı çünkü üçü de enerjik bir yapıya sahipti. Dikiz aynasından gözlemlediğim kadarıyla Kerem gözlüklerinin üzerinden masmavi gözlerini ikide

bir Berk'e dikiyor, Berk konuşsun diye bekliyor fakat o konuşmayınca yeniden önüne dönüyordu.

Evin önüne geldiğimizde üçü de aynı anda cüzdanlarını çıkarmaya kalkıştılar fakat onlardan önce davranıp ödedim parayı. Sürekli bana dua ediyorlardı, sayelerinde bolca sevap kazanmış olmalıydım. Kapıyı açıp içeri attığım adımla birlikte evin her bir köşesindeki anılarım gözlerimin önünden geçtiler, onları hızlıca durdurup ana odaklandım.

Analizcilere nerede olduğunu söylemenin vakti gelmedi mi?

Mete de olmasa tamamen çıkacaktı bu aklımdan. Eskiden insanlar beni merak etmezlerdi, bu yüzden benim de ne yaptığımı birilerine bildirmeme gerek kalmazdı hiç. Şimdi düşünüyordum da hayatımda kendim de dahil olmak üzere çok fazla şey değişmişti. Bu değişime ayak uydurmak oldukça zordu benim gibi biri için.

Diğer iki genç evi karış karış gezerken Ceyhun girişte durdu. Sol tarafındaki çerçeveye bakıyordu dikkatle. "Sevgilin mi var Asya?" dedi, sesindeki sahte hüzünle. "Ne yani, imkânsız mı olduk biz şimdi seninle?"

Mete milyonuncu defa sevgilim sanılmıştı. Duvardaki çerçeveyi aldığımda inanamıyordum bunu burada bıraktığıma. Fotoğrafı çerçeveden çıkarıp ceketimin iç cebine yerleştirdim. Kalbime yakın duruyordu her zaman olduğu gibi. "Sevgilim değildi ama en yakınımdı." Her defasında aynı şekilde acıtıyordu canımı ondan bahsetmek.

"Sormadım say." Yüklemleri geçmiş zamanla çekimlediğim için işin içinde bir terslik olduğunu anlamıştı. Hemen konuyu kapatmak istemişti bu yüzden.

"Şehit oldu," dedim, sırf yüzündeki gururlu ama buruk gülümseyişi görebilmek için. Aynı meslektendik, bu hissi çok iyi anlayacaktı.

Çenesini dikleştirdi, çerçevenin duvarda bıraktığı ize dikti gözlerini. Tam da hayal ettiğim ifade yerleşti yüzüne. "Vatan sağ olsun." dedi, başın sağ olsun demek yerine. Böylesi daha iyiydi.

"Abla ya," dedi Kerem kullanmadığım ıvır zıvırlarla dolu odadan çıkarken. Konuştuklarımızı duymamıştı. "Sen bu evi niye bıraktın? Mis gibi ev işte. Çatısı var, dört duvarı var. Harika bir yer."

Bu çocuk ev ararken nasıl manzaralara denk gelmişti de bir evin çatısı olmasını lüks olarak görüyordu acaba? "Öyle olması gerekti. Arkadaşlarımla ayrı bir eve çıktım diyelim. Evi beğendiyseniz kira konusunda derdiniz olmasın. Ay sonu kapıya dayanıp sizi tehdit edecek bir ev sahibi değilim."

"Ceyhun gibi ben de sana yazmaya başlayacağım şimdi abla, zorluyorsun resmen," dedi salondan çıkan Berk. Aramızda hemen hemen üç yaş bir fark vardı, gerekmiyordu ama bana abla demek istiyorlarsa diyebilirlerdi. Ceyhun demezdi, onun diyeceğini sanmıyordum.

"Onu ilk ben gördüm." Ceyhun omuzlarını ileriye geriye hızlı hızlı salladı ve bunu beni güldürmek için yaptığını düşündüm. "Onunla ben evleneceğim."

Sonrasında benden telefon numaramı istedi ve gerekçe olarak da yeni ev sahipleri olmamı gösterdi.

Yağmur; Analizciler diyorum...

Kafamın içinden gelen uyarıyı bu defa dikkate almalıydım. Onlar evi gezmeye devam ederlerken cebimden sessizde olan telefonumu çıkardım. İlk önce Görkem'in cevapsız çağrıları düştü ekrana. Beni iki kez aramıştı.

Ardından gruptan gelen bildirimler yağdı üst üste. Birine tıklayıp ekranı biraz yukarı kaydırdım ve mesajları okumaya başladım.

AJANLAR VE AJANSLAR

Görkem: *13'ü gördün mü Eylül? Hâlâ Necip Amir'in yanında mı?*
Eylül: *Yok, çıkarken el salladı o bana. Senin yanına gideceğini düşünmüştüm.*
Arda: *Kayıp Balık Asya. Çok yakında. Sinemalarda. Zuhahhahpuhahhah*
Görkem: *Eve gelmiş olma ihtimali?*
Can: *Casper değilse ve duvarlardan geçme özelliği yoksa burada olamaz. Biz evdeyiz. Gelen giden olmadı.*
Eylül: *Kafasını dinlemek istemiştir takma. İşin bitince ararsın birlikte dönersiniz eve.*
Kaya: *Dönmeseniz de olur.*
Arda: *Ayb. Lidere öyle dinmez.*
Görkem: *Siz tabloları satın alanları tespit ettiniz mi?*
Arda: *Domdom Kurşunu açmama izin verselerdi şimdiye dek çoktan bitmiş olurdu :(*
Can: *Gören de iş yaptığımızı sanır sabahtan beri uğraşan tek kişi Kaya*
Arda: *Ben de onunla uğraşıyorum xd*
Görkem: *Çalışsın çalışsın aferin ona*
Kaya: *Hepinizden nefret ediyorum.*

Ve son mesaj buydu. Eh, pek merak etmiş sayılmazlardı ama yine de parmaklarımı klavyeye yerleştirdim.

Asya: *Evime kiracı buldum. Evdeyim yani şu an.*
Görkem: *Geliyorum kal orada*
Kaya: *Tam şu an evden koşarak çıksana Asya, ibneliğine.*
Arda: *Ayb*

Ekranı kapatıp gülerek önüme döndüm. Hepsi manyaktı, en azından bu kendimi daha az yabancı hissetmeme neden oluyordu. Görkem'in küçükken bahsettiği yüzde birlik dilim buydu işte, birbirinden tuhaf bir grup insan. Necip Amir ona verdiği sözü tutmuştu.

Yeni arkadaşlarım evi oldukça beğenmişlerdi, üstelik eşyaları da onlara bırakacağımdan dolayı iki kat fazla mutluluk yaşıyorlardı. Onlara bu gece de burada kalabileceklerini söyledim ve teslim ettim anahtarı. Kerem ve Berk arka tarafta birbirlerine sarılıp tuhaf bir şekilde dans ediyorlarken Ceyhun hemen yanımda duruyordu. "Arkadaşlarımın yanına taşındım dedin ya, olur da ne bileyim, bir şeyler oldu diyelim. Yalnız değilsin bundan sonra."

Arkada dans eden ikili de bu cümleyle birlikte duraksayıp bana doğru dönüp düler aynı anda. "Biz buradayız, seni üzerlerse onları döveriz," dedi Kerem, ellerini kaldırıp bir boksör gibi havayı yumrukladı. Böyle artistlik yapmayı biliyordu, oysaki gözlüğünü düşürse kendisi tek başına bulamazdı nerede olduğunu.

"Sen bize kapını açtın, bizim kapımız da sana hep açık abla," dedi Berk. "Ve onları döveriz, evet, katılıyorum."

Dışarıdan gelen korna sesi, konuşmamızı bölen şey oldu. Çok geçmeden kapı çalındı; iki tık, tek tık, iki tık. Çocuklar arkamda dururlarken ben kapıya ilerledim.

Kapıyı açtığım an mavi gözleriyle buluştu gözlerim tıpkı o günkü gibi. Çıkmaz sokak, 13 numaradaydım yeniden. Yine kapının bir adım ötesinde duruyordu. Bu defa gömleğinin üç düğmesi açık değildi ama saçları yine dağınıktı. Bana soğuk soğuk bakıp sonra beni boğmaya çalışmak yerine hafifçe başını omzuna doğru eğip gülümsedi. "Dejavu."

Gülümseyerek karşılık verdim. "Bana da oldu aynısı."

"Dövemezmişiz," dedi Kerem. Bir an neyi kastettiğini anlayamadım ve omzumun üzerinden dönüp ona baktım. Baştan aşağı Görkem'i süzerken iri yapısından dolayı biraz korkmuş gibiydi. "Kusura bakma, bu adam tek başına beni hücrelerime ayırır."

Ceyhun yanımda bitiverdi yine. "Sen de mi polissin?" diye sordu, tuhaf bir ses tonuyla.

Görkem'in bakışları kısıldı, çizgiler belirdi göz çevresinde. "Evet."

"Asya'nın yanına taşındıklarından biri mi?"

"Evet."

"Hm..." Ceyhun ona kötü kötü bakmayı kesmedi. "Onun yalnız olmadığını bilmeni istedim sadece."

Etrafta birkaç insanın olması birini yalnızlıktan kurtarmaya yetmiyor ne yazık ki.

Görkem cevap vermek yerine gözlerini iyice kısarak bir Ceyhun'u bir de arkadaki çocukları süzdü. "Neyse," dedim konuyu kestirip atmak için. "Görüşürüz gençler, iyi bakın kendinize."

Kerem ve Berk ikilisi "Sen de abla," derken Ceyhun yalnızca "Sen de," diye fısıldadı.

Yeniden 13 Numara'dan çıkıp aynı o günkü gibi Görkem'in siyah arabasına bindim yavaş adımlarla. Benden birkaç saniye sonra o da yanımdaki yerini almıştı. "Onlar kim?" diye sorarken diğer taraftan da çenesiyle emniyet kemerimi takmamı işaret etti. Kemeri takıp düzelttiğimde, "Yeni kiracılarım," dedim. Uzatmadı, uzatmayacağını tahmin etmiştim. Görkem cevaplarımı eşelemiyordu çünkü dudaklarımdan çıkanlar ona yetiyordu her defasında. Bu huyunu sevmiştim sanırım. Durması gereken yeri biliyordu.

Kısa süren sessizliğimizi o bozdu. "Sana bir şey diyeceğim." Ses tonu biraz çekingen çıkmıştı, aklındaki şeyi söylemek ve söylememek arasındaydı. Gözlerimi ona çevirip onu dinlediğimi belirttim. "Kısıtlama veya hesap sorma olarak algılama kesinlikle. İnsanlar daralır, bunalır, uzaklaşmak ister ve uzaklaşırlar da." Konuyu nereye getireceğini bekliyordum. Biraz dolaylı yollardan girmişti söze. "Sadece, öylece gitme." Durdu, kelimelerini tarttı. "Yalnız kalmak istediğinde yalnız kalmanı sağlarım ama lütfen bir sonraki sefere haberim olsun 13."

"Haklısın." Bunu duymayı beklemiyormuş gibi yoldan ayırdığı gözlerini saniyelik olarak bana değdirdi, ardından yeniden önüne baktı. "Beni merak edebilecek birileri olması durumuna alışamadım henüz."

"Hiç mi olmadı şimdiye dek?"

Ne münasebet? Yalı kazığı mı sanıyor bu adam beni Yağmur?

"Mete vardı." Buruk bir gülümseme esir aldı dudaklarımı. "O da fazla merak etmezdi. Ne zaman nerede olacağımı bilirdi ya da kafam estiğinde ne yaptığımı." Gözlerimi parmaklarıma indirdim, oynamaya başladım onlarla. Gereğinden fazla detay vermiştim boş bulunup. Bu olmamalıydı. Mete hakkında konuşmak istemiyordum.

"Nane şekeri?" diye sordu bir anda, konuyu yüz seksen derece döndürerek. Vitesin bir karış kadar üzerindeki eli paketi bana uzatıyordu. Paketten bir tane alıp ağzıma attım, o iki tane yuvarladı ağzına ve paketi gömleğinin cebine sıkıştırdı.

"Beni önceden tanıyor muydun?"

Soruma hazırlıksız yakalanmıştı. Kaşları çatılır gibi oldu ama çabuk toparladı. "Bir şeyler öğrenmişsin anladığım kadarıyla."

"Cevapsız bıraktın sorumu."

Kaşları havaya kalktı bu defa, sesimdeki ciddiyeti fark etmişti. "En başından beri Analizcilere katılmanın planlandığını biliyordum diyelim."

"Sen teklif ettin," dedim. "Necip Amir'i zamanın geldiğine ikna eden sendin, değil mi?" Bu bir tahmindi, belki de tahminden fazlasıydı. İçgüdülerim de bunu söylüyordu. Yalnızca iki hafta gibi bir süre geçmişti ölümünün üzerinden. Bugünkü konuşmamız bana Necip Amir'in henüz toparlanamamış olduğumu düşündüğünü hissettirmişti. Toparlanamayacaktım, orası ayrıydı fakat bir enkazı tutup ekibin içine katma riskini Necip Amir almış olamazdı.

Görkem'in yüzünde gördüğüm o ifade bunu kanıtladı fakat ifadesinin altında şaşkınlık da gizliydi. Nereden bildiğimi sorguluyordu.

"Neden?" diye sordum.

Neden kendi defnini bekleyen bir ölüyü tabutundan çıkarıp aldın yanına?

"Kaybedecek hiçbir şeyin yoktu." Bana çevirdi yüzünü. "Olsun istedim."

Sadece birkaç kelime nefesimin göğüs boşluğumu tıkamasına sebep oldu. Durdum, sanki ruhum bedenimden koptu ve kendime dışarıdan baktım. Gördüğüm şey neydi?

Boşluk...

Kocaman, derin bir boşluk. Kendi gürültüsü yüzünden etrafındaki seslere katlanamayan, karman çorman bir kadın. Acıydı ama gerçekti, hiçbir şeyim yoktu benim. Ya bir şeylerim olsaydı? Onları da kaybedebilirdim. En son ne kalacaktı geriye?

"Anladım."

"Hep bunu yapıyorsun." Gözleri yolu takip ediyordu. "Kaçmak istediğinde anladım diyorsun ve geçiştiriyorsun konuyu."

"Canımı sıkıyorsun." O da bunu hep yapıyordu. "Analiz yeteneklerini suçlulara, ne bileyim, diğer insanlara falan sakla. Üzerimde denemen hoş değil."

"Gizlediklerini görürüm diye mi?"

"Bazen gizlediklerimi ben bile görmüyorum."

Kendime kördüm.

Keşke kendime sağır da olabilseydim.

"Sana ait bir dilin var." Nane şekerini kırmış olmalıydı, minik çıtırtılar doldu kulaklarıma. "Sana ait bir kapalı kutu, sana ait kapılar, sana ait duvarlar... Keşfedilmesi gereken bir kıta gibisin demiştim sana, öylesin. Henüz biraz bile ilerleyemedim oysaki. Yerimde sayıyorum hâlâ."

"Benden vize çıkmaz sana." Güldüm. "Başka topraklarda gez, etme inat."

"Edeceğim." O da güldü. "Çünkü neden biliyor musun? Bence insanların yüzde elli beşi etrafını gördüklerinden ibaret sanan materyalistlerdir, yüzde kırk dördü ise aklını kullanmayanlar. Ama kalan yüzde birlik kısmı..."

"Senin gibiler," diyerek onu tamamladım. "Bir yerlerde yaşadıklarına hep inandın, böylece kendini yalnız hissetmedin."

"Yolum onlarla denk düştüyse eğer, onları bırakmam aptallık olur 13." Parmakları direksiyonun üzerinde ritim tutuyordu. "On yıldan fazla bir süre Analizcileri bekledim ben, zamanında bol bol sabrettim ve şimdi gerekirse inat da ederim."

"Anladım."

"Yine yaptın." Dudakları yukarı doğru geniş bir kavis çizdi. "Neyse, gruptan konuşmuşlar mı bizimkiler? Tabloları alanları araştırmalarını söylemiştim en son."

"Sen adamı konuşturabildin mi?" Cebimden telefonumu çıkarıp gruba girdiğimde bana yandan bir bakış attı, biraz egoistçeydi ama istediğim cevabı almıştım. Konuşulanları sesli bir şekilde okumaya başladım Görkem'e.

AJANLAR VE AJANSLAR

Kaya: *Görkem hangi delikteysen çık ve Arda'yı çıktığın deliğe tık.*

Arda: *Size hiper süper mükko bir haberim var. Az önce Kaya odasına girmeme izin verdi. Ekranı Görkem'in beyni kadar büyük olan televizyonundan çizgi film izliyorum.*

Can: *Seni başından savmak için yaptı saftiriğim.*

Arda: *Saftiriğin miyim gerçekten? Hem ne için yapmış olursa olsun bu benim dev ekrandan çizgi film izleyebildiğim gerçeğini değiştirmez.*

"Onlar neden Kaya'ya yardım etmiyorlarmış?" diye sordu Görkem.

Asya: *Siz niye Kaya'ya yardım etmiyormuşsunuz?*

Kaya: *O Görkem'e de ki, Kaya ayrı eve çıkmak istiyormuş. Anlaşmalı boşanma yapacakmış Analizcilerle. Tek celsede bitsinmiş, uzamasınmış bu iş. Aynen böyle de.*

Yazılanları kelimesi kelimesine tekrar ettiğimde Görkem ses kaydını açmamı istedi. Açıp telefonumu ona doğru yaklaştırdım. "Çocuklar sende kalsın, nafakanı da ödeyeceğim. Gidip bir milyarder bulursan çok mutlu olurum, söz veriyorum bastırdığın kitabı da okuyacağım o zaman."

Kaydı gönderdiğim sırada sırıtıyordum, Analizcilerin arasındaki iletişim eşi benzeri bulunmayacak cinstendi. Bence birbirlerini öldürme kapasiteleri vardı fakat bir şekilde anlaşabiliyorlardı. "O da ses kaydı attı," dedim ekrana düşen dört saniyelik kayıttan gözlerimi ayırmadan.

Görkem gülmeye başladı. "Kulaklarını kapat, kaydı oynat."

Oynatma tuşuna bastığımda Kaya'nın oldukça içinden gelerek kurduğu belli olan o cümle doldurdu arabayı: "Hayal gücüne sokayım senin."

Arda: *Zuhahhahpuhahhah*

Eylül: *Allah kahretmesin. Masama çay bırakan Cevdet abiyle on saniye bakıştık sizin yüzünüzden. Rezillik.*

Arda: *Bu akşam gelecek misin? Bir tabak da senin için ekleyeyim mi sofraya?*

Eylül: *Yok hayatım. Buğra gelecek bugün çıkışta, size afiyet olsun.*

Yok hayatım. Eylül'ün cümle içinde öylesine kullandığı bu kelimenin Arda'yı nasıl yaraladığını içimde bir yerlerde hissettim. Ben bile kalbime yumruk yemiş gibi oldum.

Can: *Yanında bana yer aç, çizgi film izlemeye geliyorum.*

Ekranı kapattığımda hislerim yine birbirine karışmıştı. Canımın acısı bana yetiyordu, bir de bir başkasının acısını katıyordum kendiminkine. Ne kadar az insan, o kadar az dert demekti. Belki de bundandı insanlardan uzak durma çabam. "Yüzün düştü," dedi Görkem. Ona son yazılanları okumamıştım, yine de fark etmişti bir şeyler olduğunu. "Nane şekeri?" Bu defa cebinden çıkartmaya yeltenmeden gülerek sormuştu.

Gülerek karşılık verdim. "Her konuyu değiştirmek istediğinde nane şekeri diyemezsin ama."

"İşe yaradığını inkâr edemezsin."

Haklıydı, edemezdim. Alışkanlık yapmaya başlamıştı bu. Sanki her an bir yerlerden Görkem çıkıp nane şekeri uzatacakmış hissiyle yaşamaya başlamak üzereydim. "İki dakikaya geleceğim," dediğinde arabayı bir dükkânın önünde durdurmuştu. Soru sormadım, sessizce geri dönmesini bekledim fakat tekrar yanımdaki yerini aldığında elinde gördüğüm şey beklenmedikti.

Poşetin içinden çıkardığı duvar saatini kulağıma doğru tuttu. "Bak, pil taktırdım ve ses çıkartmadığına emin oldum. Bunu salona asabilir miyiz şimdi?"

Elindeki saati arka koltuğa bıraktığında ben şaşkınlıkla ona bakıyordum. En ufak detayların bile üzerinde duruyordu. Salonun duvarında olmayan saati bile düşünüp halletmişti. Benim çoktan aklımdan çıkmıştı oysa. "Asabiliriz," diyebildim sadece.

⚓

Yolculuk nihayet bitmiş, arabayı garaja bırakıp eve girmiştik. O çocuksu havasının aksine Arda gayet ciddi bir şekilde salonda oturmuş, Can'la birlikte önündeki fotoğrafların kritiğini yapıyordu. Grupta yazılan son mesajlarında birlikte çizgi film izleyecek olan bu ikili, iş başındaydı şimdi. Görkem yüzündeki gülümsemesiyle omzunu kapıya yaslayıp Arda ve Can'a baktı.

"Üzerimde göz varsa bunu hissederim Görkem," dedi Can arkası bize dönükken. "Sinsi sinsi bakma bana oradan." Arda eğilip önündeki kâğıda bir şeyler yazarken sessizdi, hâlbuki etrafta bağırarak dolanıp bize sataşması gerekiyordu onu tanıdığım kadarıyla.

"Kaya yukarıda mı?"

Can başını sallayarak cevap verince Görkem aldığı saati onun kucağına bıraktı ve çenesiyle duvarı işaret etti. Can yeniden başını salladı ve her neyle meşgulse onunla ilgilenmeye devam etti. Bu sırada Görkem üzerindeki gömleği çıkarıp koltuğun kenarına bırakmıştı, boğazlı kazağıyla kalmıştı ki onu görmek bile benim terlememe sebep oluyordu. Ben de ceketimi çıkarıp gömleğinin üzerine bıraktım, birlikte hole çıkıp merdivenlere yöneldik. "Müsait misin?" diye sordu ben son basamaktayken. İçeriden bir homurdanma yükseldi, sanırım bu Kayaca "evet" anlamını taşıyordu. Görkem çatı katındaki masaya ilerlerken benim de peşinden gelmemi işaret etti.

"Liste tamam mıdır?"

Kaya başıyla onayladı. "Eğer bu baskını yaparsak büyük bir vurguna imza atmış olacağız."

Tahmin ettiğimden çok daha fazla uyuşturucu dönüyordu anladığım kadarıyla. "Kaç kişi toplam?" diye sordu Görkem.

Kaya, önündeki fotoğrafları gösterdi ona. "On sekiz. Biri Hasan Çıracı, bizim esas adamımız. Hâlâ onu ayrı tutmayı mı düşünüyorsun?" Görkem'in yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlayıp konuşmaya devam etti Kaya. "O bize lazım. Bizi bir üst seviyeye taşıyacak basamak o ama senin kafanı kurcalayan bir şey var, değil mi?"

"Var."

"Ve söylemeyeceksin."

Görkem ağır ağır onayladı. "Söylemeyeceğim."

"İyi bok yiyeceksin seni geri zekâlı." Bu komik siniri, Görkem'in ile benim de gülmemize sebep oldu.

"Kafamı toparlamama müsaade et, konuşuruz sonra."

Kaşlarını kaldırdı Kaya. "Ağrı kesici içmeyeceksin?"

"Sadece nane şekeri," dedi Görkem. Ardından masanın üzerinde duran fotoğrafları bir bir önüme açtı. "Hangilerini gördün, hangileri seni gördü? Tespit edebilir misin?"

"Cengiz sergiden çıkmadan önce bu kadının satışla ilgilenmesini söyledi," dedim kırmızı mini elbisesiyle kameraya takılan kişiyi işaret ederek. "Adı Selma. Yani, Cengiz ona böyle hitap etti."

"Selma Çıracı."

Kaya'nın bu ismi söylemesiyle birlikte Görkem'in gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi oldu. "Hay kökünü sikeyim!" Göz ucuyla bana baktı, durdu ve boğazını temizledi. "Hasan'ın nesi oluyormuş?"

"Kız kardeşi," dedi Kaya. "Ama fazlası olduğunu düşünüyorum. Bak..." Bilgisayar ekranını bize doğru çevirip kamera kayıtlarını oynattı. Önce Cengiz koridora doğru ilerleyip kayboluyordu ve kısa bir süre sonra ben de onun peşine takılıyordum. Ben tam koridora girmek üzereyken Selma'nın yüzünü *zoom*ladı Kaya. İmkânı olsa beni oracıkta öldürecekmiş gibi bakıyordu.

"Hasan'ın kardeşi Cengiz'e mi yanıkmış?" diye sordu Görkem, masaya yasladığı ellerini çekti ve bir sandalyeye oturdu. Kaydı geriye sardı, bir kez daha izledi kadının bana olan bakışlarını.

"Selma, Cengiz'e efendim diye hitap ediyordu. Cengiz'in çalışanlarından biri olamaz mı?"

"İmkânsız," diye yanıtladı beni. Başını ellerinin arasına aldı. "Hasan'da para çok zaten. Neden kardeşini Cengiz'in yanında çalıştırsın?"

"Cengiz, Selma'nın Hasan'ın kardeşi olduğunu biliyor muydu?"

Sorum cevapsız kaldı çünkü kimse cevabı bilmiyordu. "Bizimkilere haber vereyim, siz burada bekleyin," dedi ve bize söz hakkı tanımadan koşar adımlarla merdivene yöneldi.

"Sıçtık," dedi Kaya, gözlerini üzerime dikerek.

"Ben ne olduğunu anlamadım."

Başını hafifçe iki yana salladı. "İşin içinden çıkamadı."

"O da bir insan," diye karşılık verdim.

"O Görkem," dedi bu defa. "Görkem işin içinden çıkar Asya. Öyle ya da böyle, yanlış ya da doğru, verecek bir cevabı mutlaka olur ama şu an yok. Sıfır. İşte bu yüzden yandık."

Sessiz kaldım ne diyeceğimi bilemediğimden. Görkem gideli iki dakika bile olmamıştı ki Arda ve Can'la birlikte geri döndü çatı katına. "Üçünüz karşı tarafa oturun," derken yanımdaki sandalyeye de kendi oturdu. Can, Arda ve Kaya bir bir onun karşısına dizildiler. Masanın üzerinde duran bütün fotoğrafları kenara çekip sadece kırmızı elbiseli kadınınkini bıraktı. "Selma Çıracı," dedi. "Hasan'ın kız kardeşi."

Can başıyla onayladı. "Biliyoruz, aşağıda bunu konuşuyorduk."

"Tamam," diyerek kestirip attı Görkem. "Şimdi ben olayları birbirine bağlamaya çalışırken siz üçünüz her tezimi çürüteceksiniz, anlaştık mı? Her birimizin aklına yatacak bir şey söyleyinceye kadar devam edeceğiz buna."

Münazaraya hoş geldin Yağmur.

"Peki ben?" diye sordum.

"Sen benim tarafımdasın." Başını bana çevirdi, sonra karşısındakilere dikti gözlerini. "An itibariyle avukatımsın."

Kaya, "Başla hadi," dedi gözlerini devirerek.

"Cengiz, Selma'nın Hasan'ın kardeşi olduğunu bilmiyordu."

"Geç," dedi Can eliyle hayali bir sayfayı yana kaydırıyormuş gibi yaparak. "Bilmese neden sergiden çıkmadan önce işleri Selma'ya devretsin? En azından şöyle diyeyim; Cengiz, kardeş mevzusunu bilmiyor olsa bile önceden Selma'yla tanıştıkları kesin. Bir güven ortamı oluşmuş olmalı."

"Bana bunlarla gel Can." Heyecanlanmış görünüyordu, ellerini birbirine sürttü ve ardından nane şekeri paketini pantolonunun cebinden çıkarıp ağzına

bir tanc şeker attı. "Selma Cengiz'e âşık. Mila, onun ardından koridora girdiğinde ona böyle bakmasının sebebi de buydu. Aralarında bir ilişki var."

"Katılmıyorum," dediğimde, "Sen benim avukatımdın," diye sitem etti normal sesinden daha ince bir sesle. Güldüm, güldü. "İlişkileri olabilir, evet," dedim. "Ama aşk değil de çıkar ilişkisidir belki. Âşık olsa eli kolu bağlı bekleyeceğini sanmıyorum. Cengiz sergiden çıktıktan sonra ben hâlâ odadaydım ve bunu biliyordu. Beni tekken yakalayabilirdi, hesap sorabilirdi veya tehdit edebilirdi. Ne bileyim, susmazdı, bir şeyler yapardı mutlaka."

"Tamam, siz susun." Zaten konuşmayan karşı taraftaki üçlüden gözlerini ayırıp sandalyesini bana çevirdi. "Teke tek kapışacağız 13."

Bu adamın ciddi sorunları var Yağmur.

"Yolla," dedim meydan okurcasına.

"Yeni teori: Hasan, Selma'yı Cengiz'in yanına yolladı ve ona güvenmesini sağladı. Cengiz'de bazı sırlar vardı belki, Selma sadece bir piyondu. Her şey Hasan'ın başının altından çıktı."

"Bir yeri atlıyorsun." Kaşlarını havaya kaldırarak *neymiş o* der gibi baktı suratıma. "Cengiz, Selma'ya güvendi diyelim. Rezerve edilen tabloların, yani uyuşturucuların kimler tarafından alınacağını söyleyecek kadar mı güvendi? Hasan, Cengiz'i kandırmış gibi yaklaşıyorsun olaya. Ya bir oldularsa? Ya her şey zaten önceden planlıysa?"

"Onu çıldırtacaksın, kısa devre yapacak," diye mırıldandı elini çenesine yaslayıp bizi izleyen Arda.

Kaya onun aksine daha ciddi bakıyordu Görkem'e. "Birazdan çözecek," dedi. "Az kaldı, sessiz olun."

"Hasan kumarhane işletiyordu, ben baskına gittim. Beni gördü. Ortadan kayboldu. Bum. Burada bitiyor onun hikâyesi." Kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. "Cengiz bildiğimiz torbacı. Onu yakalama emri almıştık, müşteri olarak gitmiştim yanına ama benden şüphelenip peşime adam taktı. Adam fotoğraflarımı çekti, onu garson olduğuma inandırdım. Tamam, bu hikâye de bu kadar." Konuşması, masaya vurduğu parmakları kadar hızlıydı. Saniyede milyon tane fikir geçiyor gibiydi beyninden, dili ona yetişemiyordu. "Cengiz gitti, Hasan'a sordu benim fotoğrafımı gösterip bunu tanıyor musun diye. Hasan da kumarhane baskınını yapan adam olduğumu anlayıp diğer fotoğrafları istedi."

"Bunlar hepimizin bildiği şeyler. Daha ne kadar devam edeceksin masal anlatmaya?"

"O taktik şu an işe yaramaz Can'ım," diyerek araya girdi Arda. "Cidden zor durumda gibi duruyor, biraz daha gazlarsan alev alabilir."

"Sizi duymuyor." Kaya rahat bir tavırla arkasına yaslandı, Görkem'in sonuca varacağından emindi. Sakince onu izliyordu. Ben ise Görkem'in parmaklarına odaklanmıştım.

"Bir anda satış işi Selma'ya geçti. Uyuşturucu tezgâhının başında bir saniye önce Cengiz vardı, hop, bir saniye sonrasında Selma, yani dolaylı yoldan Hasan geçti başa."

Öylece konuşmaya başlayıp aklıma yeni gelen fikri dile getirsem beni duymayacaktı. Bu yüzden koluna dokunup bana dönene dek bekledim. Gözleri gözlerime değdiği an, "İş, el değiştirdi," dedim. "Hasan, bir şekilde Selma'nın Cengiz'in güvenini kazanmasını sağladı. Belki de biz Cengiz'i almasak Hasan o gün Cengiz'i öldürecek ve tamamen kendi kontrolüne alacaktı tezgâhı. Neticede kumarhanesini kaybetmişti, yeni bir para kapısı arıyordu ve uyuşturucu işinde dönen meblağların çok yüksek olduğunu hepimiz iyi biliyoruz."

"El değiştirmek!" Parmakları ritim tutmayı bıraktı. Bir anda elini enseme attı, yüzümü yüzüne yaklaştırdı ve dudaklarını sertçe alnıma bastırdı. "Evet ulan! Evet. Var hâlâ cevapsız sorular ama çözeceğim hepsini. Göreceksiniz."

Kader çizgilerimin üzerindeki dudaklarını geri çektiğinde beklenmedik teması yüzünden şaşkınlıkla nefesimi tutmuştum. Az önce sıkıca kavradığı ensemde şimdi karıncalar dolaşıyordu.

Can, Arda ve Kaya'da en az benim kadar şaşkınlardı. Az önce Görkem beni alnımdan mı öpmüştü gerçekten? Halüsinasyon değildi, öyle olsa hepimiz ona far görmüş tavşan gibi ona bakmazdık. Sorun şu ki Görkem hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. "Mavişim," dedi Arda, yavaşça. "Az önce öptüğün kişi ben, Kaya veya Can değildi. Farkında mısın?"

Kesinlikle farkında değildi. Suratına öyle bir ifade yapıştı ki yer yarılsa da içine girsem bakışı olarak tanımlardım ben bunu. Durdu, küfretti ve daha sonra küfrettiği için kendine bir küfür daha etti. "Çok özür dilerim." Gözlerini utanıp masaya dikti, mahcubiyeti ona tatlılık katmıştı. "Kaptırmışım, farkında değildim. Kusura bakma gerçekten."

"Önemi yok," dedim düz bir sesle. "Teke tek kapışıyorduk hani? Devam etsene." Bunu söyleme amacım kendini kötü hissetmemesiydi. Kişisel algılanacak bir durum yoktu. Anlık olarak gaza gelmişti yalnızca.

"Cengiz mal," dedi Görkem, az önceki anı o da benim gibi yaşanmamış saymaya çalışıyordu. "Hasan zeki. Hasan senden de şüphelenmişti en başta. Hasan kilit."

Yine başladı kelimeleri yuvarlaya yuvarlaya, taramalı tüfek gibi konuşmaya.

"Kaya, kimliğini tespit ettiğin on yedi kişinin ev adreslerini bul. Dosyalarını halledelim. Uyuşturucular için eş zamanlı baskın düzenlenmesini ayarlayacağım, tablo işini ve Cengiz'i narkotiğe devrediyoruz. Bizim işimiz bundan sonra Hasan'la." Bana baktı, düşündü, bir süre sessiz kalıp beni izledi. "Seni riske atacağım," dedi buruşturduğu yüzüyle.

"Sen kendinden başka birini riske atar mıydın ya?" diye takıldı Arda.

Can onu koluyla dürttü. "Durum ciddi, dur da anlayalım ne olduğunu."

"Baskın düzenlenip de tablolar aracılığıyla satışı gerçekleştirilen uyuşturucular polisin eline geçtiği an Hasan senden işkillenmeye başlayacak. Yani, tahmin ettiğim kadar zekiyse Mila Tokel'in orada, öylesine Cengiz'i sormadığını anlayacaktır."

"Tahmin ettiğin kadar zeki olduğunu düşünmüyorum Hasan'ın," dedi Arda.

"Sen yine de Mila Tokel için bir kimlik yarat internet üzerinden." Görkem parmaklarını yeniden masaya vurmaya başlarken gözleri Kaya'daydı. "Adının geçtiği bir iki ufak haber, eğer Hasan peşine düşerse kolayca bulabileceği birkaç sahte bilgi, bir sosyal medya hesabı..."

"Bana işimi öğretmene gerek yok."

Hiç umursamadan önündeki fotoğrafları üst üste toplayıp kenara çekti. "O gün, sergideki on sekiz alıcının on yedisinin içinde bulunduğu bir operasyon düzenlenecek. Hasan'ın kendisiyle ilgili bir mesele döndüğünü anlamamasına imkân yok. Muhtemelen önce benden şüphelenecek, sonra Mila gelecek aklına."

"Beni takip ettireceğini mi düşünüyorsun? Cengiz'in sana yaptığı gibi, belki de fotoğraflarımı çekmek için birini yollar peşime."

"Cengiz benim kimliğimi bilmiyordu, Hasan seninkini bildiğini sanıyor. Bunu tercih edeceğini sanmıyorum. Peşine birini takabilir ama bu durum kesinlikle fotoğraf çekmek gibi basit bir olay için değildir."

"Tetikte olmam gerektiğini mi söylüyorsun yani?"

"Tetikte olmamız gerektiğini söylüyorum." Parmaklarını tek tek çıtlatırken aklından geçenleri anlayabilmem mümkün değildi. Hatta bence günün birinde zihin okuma teknolojisi geliştirilse dahi bu Görkem'in üzerinde etkili olmazdı. Onun çarkları çok hızlı dönüyordu, makine onun hızı karşısında afallayabilirdi.

"Şimdi bizim Hasan'ı dışarıda bırakma amacımız onun sayesinde işlerin başındaki esas kişiye ulaşmak değil mi?" Can'ın sorusuna başını sallayarak cevap verdi Görkem. "Hasan da Mila'dan şüphelenecek. Peki, ya peşine birini takmasını beklemeden hamleyi biz yaparsak?"

"Ne geçiyor aklından?"

"Hasan'ın kumar oynadığını biliyoruz. Mesela, yine böyle bir gecede tesadüfe bakın ki Mila da oradaymış."

"Böylece peşine birini takmak yerine onu kendine yakın tutmayı seçecek. Ne demişler, dostunu uzak, düşmanını daha uzaktan biraz daha yakın... Düşmanını yakın ve dostunu uzak... Dostunu da düşmanını da..." Arda kaşlarını çattı. "Ne demişlerdi lan?"

"Dostunu yakın tut, düşmanını daha da yakın," dedi Kaya.

Bu fikir Görkem'in aklını kurcalamış gibiydi. "Gerçekleşebilecek olumsuzlukların sayısı olumlulardan daha çok. İstatiksel bakımdan bana uygun gelmeyen bir plan. Geliştirilebilir ama riski fazla."

Yine ne anlatıyor bu değişik?

"Birkan Balamir de tesadüf eseri o gecede bulunmalı mı?" diye sordu Kaya.

"Asya, konu senden bağımsız ve kesinlikle üstüne alınmaman gerektiğini belirteyim." Bu giriş üzerine gözlerimi Can'a çevirdim. "Psikolojik olarak, yalnız bir kadının daha hassas ve daha savunmasız olduğu düşünülür. Eğer Hasan da böyle düşünürse Asya'nın yalnız gitmesi bize daha fazla avantaj sağlayacaktır."

Susmuş, benim üzerimden plan yapmalarını bekliyordum. Ağzımı açsam ne diyebileceğim hakkında bir fikrim yoktu. Yapılan plana uyardım fakat açıkçası Görkem'in yüzündeki ifade beni biraz kuşkulandırmıştı. Diğerleri gibi değildi, bunu onaylamıyor gibiydi sanki.

"Madem Mila üzerinden açık savaş ilan edeceğiz, neden ben de gitmiyorum o kumarhaneye? Kumarhane baskınını ben yaptım, Hasan da beni arıyor zaten. Ben de savaş ilan edeyim o hâlde?"

Can, Arda ve Kaya dehşet içinde Görkem'e bakarlarken ilk konuşan Can oldu. "Uçuk fikirlerine alışığız tamam ama bu bok gibiydi Görkem."

"İntihar için farklı yollar da var," diye ekledi Kaya.

"Hasan beni öldür diye pankart açman oraya gitmen daha mantıklı," sözleriyle son noktayı koydu Arda.

Görkem alayla güldü. "Duygusal yaklaşan ben değilim, sizsiniz." Analizcilerin yüzünde anlamayan bir ifade belirince devam etti cümlelerine. "Beni gördü, beni arıyor. 13'ü gördü, 13'ü arayacak. Fark yok. Oraya Mila'nın bir başına gitmesini planlıyorsunuz ama konu benim tek gitmem olunca hepiniz tepki veriyorsunuz."

Karşımdaki adamların kafalarının karıştığı belliydi. Belki de farkına varmamışlardı, açıkçası Görkem bunu dile getirene kadar ben de farkında değildim. "Aynı şey değil," dedi Arda, sanki o bile inanmamıştı bu dediğine.

"Aynı şey," dedi Görkem.

Can ve Arda, bana biraz mahcup bakışlar atarlarken Kaya dikkatlice Görkem'e bakıyordu. "Benim için sorun yok," dedim, ikisinin gereksiz özür dolu bakışlarını üzerimden çekmeleri için. Özür dilenecek bir şey yoktu. Elbette ki Görkem varken onların önceliği ben olmayacaktım.

"Yemek yiyelim." Nane şekeri uzatmadığı zamanlarda acıktığını bahane ederek değiştiriyordu herhâlde konuyu. "Bu mevzuyu şimdilik rafa kaldırdığımızı varsayın. Tablo operasyonu bittiğinde yeniden açılır, o zamana dek konuşulmasına gerek yok."

Diğerleri ayaklanıp merdivenlere yönelirlerken ben oturmaya devam ettim, sebebini bilmesem de Görkem de bana eşlik etti. Çatının penceresinden dışarı bakıyordu. Etrafı gördüğünü sanmıyordum çünkü daha çok aklından geçirdikleriyle boğuşuyormuş gibiydi. "Görkem." Yönünü bana çevirip yüzüme baktı. "Ben kumar oynamayı bilmiyorum," dedim. "Hasan'ın oynayacağı yere bir başıma gitmekle ilgili hiçbir sıkıntım yok, görevim neyi gerektiriyorsa onu yapacağım ama kart oyunlarından gram anlamam."

"Oraya bir başına gitmeyeceksin." Sesi netti. "Ve merak etme, ben kart oyunlarından anlarım."

Bir delilik yapacaktı belli ki. O an buna kafa yormak istemedim çünkü acıkmıştım ve aşağıda Arda yine bağıra bağıra şarkı söylediği için ortamdaki ciddiyet, yerini gülüşlerimize bırakmıştı.

"İsmin ne, dedi. Söyleyiverdim..."

"Salak Arda, salak Arda..." Bu ses, Kaya'ya aitti. Arda'nın şarkılarından her ne kadar nefret ediyormuş gibi görünmeye çalışsa da ikisi bir araya geldiklerinde ortaya güzel *cover*lar çıkıyordu.

"Birden ben ona kalbimi verdim."

"Gerçekten iyi değil bu çocuk," diye mırıldandı Görkem, merdivenlere yönelirken. Sonra bir anda durdu, başını bana çevirerek gelip gelmediğimi kontrol etti. Yerimde oturmaya devam ettiğimi gördüğünde ise başıyla bir işaret yaptı ve ben de onun peşine takılmış oldum böylelikle.

Normalde duvara yaslı duran masa, ortaya çekilmiş ve duvar tarafına da iki sandalye konulmuştu. Beş kişiydik, hâlbuki altı tabak vardı lacivert masa örtüsünün üzerinde.

"Necip Amir mi gelecek?" diye sordum diğerleri yerine yerleştikten sonra boş kalan bir sandalyeye geçerken.

"Yok," yanıtını verdi Arda. "Belki Eylül gelir diye ayırdım."

"Gelmeyeceğim dedi ya."

Kaya'nın bu cümlesi, Arda'nın yüzündeki gülüşün solmasına sebep oldu ve kimseye çaktırmamaya çalışarak yalandan bir tebessümle gizledi hayal kırıklığını. "Belki gelir."

"Asya, yoğurt mu salça mı istersin makarnana?" Can'ın ani konu değiştirme girişimi benim de katkılarımla başarılı oldu. "İkisini birden," dedim.

"Oha ruh eşimiz!" Yeniden samimi gülüşünü takınmıştı Arda. "Analizci olmanın şartlarından biri de makarnaya hem yoğurt hem salçalı sos koymak sanırım."

"Tabii..." derken başını ağır ağır salladı Görkem. "Necip abimin olmazsa olmazıdır bu. Mesela sizden önce bir aday vardı, makarnayı sade severmiş. Kesinlikle olmaz, dedi abim. Reddetti hemen."

"Seni de reddetseydi ne olurdu acaba?" dedi Can, makarnasına kaşığını daldırdıktan sonra.

"Ego kasıyormuş gibi görünmek istemem ama..." Görkem, kolasından bir yudum aldı. "Ben olmasam Analizciler yoktu Can."

"Gerçekten mütevazılıkta sınır tanımıyorsun," dedi Kaya, dudakları gülmek ve gülmemek arasında sıkışıp kalmış gibiydi. Yukarı kıvrılır gibi oldu ama yeniden eski hâline döndü.

"Yalan mı? Biz şu an bu masada oturmamızı, benim yıllar önce tavuk döner dükkânında ilk kez gördüğüm bir adamın masasına oturmama borçluyuz."

"Adam haklı beyler." Gözleri benimkilerle buluştuğunda cümlesini yenileme ihtiyacı hissetti Arda. "Adam haklı beyler ve Asyalar, dağılın."

Yemek faslı bitince Görkem, ben ve Kaya odalarımıza çekildik. Can ve Arda da sofra toplama vardiyalarının başına geçtiler. Üstümdeki takımı çıkarıp yerine rahat bir şeyler giydim. Salonda bıraktığım ceketimi aldım, cebinden Mete'yle olan fotoğrafımızı alıp yastığın altına koydum ve çıkardığım kıyafetlerimi de katlayıp kenara bıraktım. Hâlâ bir dolabımın olmaması işleri oldukça zora sokuyordu. Yakın zamanda hallolmasını umuyordum bu işin.

Odalara çekileli beş dakika ya olmuş ya olmamıştı ki kapım çalındı. Kaşlarımı çattım, ardındaki kişinin Görkem olmadığını biliyordum çünkü o kendine has melodisinin dışına çıkmazdı. "Girebilir miyim?"

"Gel Can," dedim biraz da şaşkınlıkla.

"Ellerim dolu, kapıyı açar mısın rica etsem?"

Elleri doluysa kapıyı ayağıyla mı çalmıştı acaba?

Bir bunu düşünmediğin kalmıştı zaten, bunu da düşün Yağmur. Belki de kafa atarak çalmıştır, iyi düşün bak.

Kendi kendime gülerek kapıyı açtığımda elinde iki kupa çay olduğunu gördüm. "Biraz vaktin varsa parka geçelim mi? Seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Odamın bahçeye açılan kapısına ilerledim, ardından birlikte salıncakların olduğu yere yöneldik. O, hep Arda'nın oturduğu mavi salıncağa otururken ben de hemen yanındaki kırmızı olana yerleştim. Bana uzattığı bardağı avuçlarımın arasına aldığım sırada gözlerimi onun üzerinden ayırmıyordum. "Hiç ölümü düşündün mü?"

Konuya keskin girişi kaşlarımın havalanmasına sebep olurken, "Düşünmeyen var mıdır ki?" diyerek ucunu açık bıraktım sorusunun. Durup dururken neden bunu konuştuğumuza anlam verememiştim.

"Bir insanın ölmeyi istemesi çok tuhaf değil mi?" Dumanı tüten çayından bir yudum alırken açık kahve gözlerini bana çevirmiyordu. Normalde göz teması kurardı konuşurken. "Yani, çok da tuhaf sayılmaz aslında ama ne bileyim, birinin birini öldürmesini anlayabiliyorken insanın kendini öldürmeye nasıl cesaret ettiğini tam olarak anlayamıyorum."

"İkisinin pek de bir farkı yok bence." Söylediğime anlam veremiş olacak ki başını bana çevirdi hafifçe. "Sonuçta, intihar da bir cinayettir."

"Başkasını öldürene katil derler Asya, kendini öldürene değil."

Salıncakta küçük hareketlerle ileri geri sallanırken çatık bir yüz ifadesiyle dinliyordum onu. "Parkta, elimizde çaylarla ölüm hakkında ettiğimiz bu derin sohbetin sebebini öğrenebilir miyim?" diye sorduğumda dudağının kenarında küçük bir çukur belli etti kendini.

"Şu sabahki olay..." Birkaç kelimeyle beraber her şey anlam kazanmıştı. "O kişi yeni bir arkadaşım sayılırdı. Fazla görüşmemiştik öncesinde, yakın da sayılmazdık ama bunu yapmasını beklemezdim. Çok uç nokta geliyor bana intihar, anlayamıyorum ve bu iyi hissettirmiyor çünkü benim işim tamamen anlamak üzerine kurulu."

"Hikâyesini bilmediğim için yorum yapamıyorum." Sıcak çaydan bir yudum da ben aldım. Onların yanındayken o kadar çok çay içiyordum ki bağımlılık gibi bir şey olmuştu artık. Eskisinden daha lezzetli geliyordu bana tadı. "Mesela Arda'nın babası da öldürmüş kendini, aşkından."

"Onu da anlamıyorum zaten," dedi Can, omuzlarını kaldırıp indirerek.

"Hiç âşık oldun mu?"

Yönelttiğim bu soru onu güldürdü. "Onu 'hiç hiç hiç' anlamıyorum, girme o mevzuya bu yüzden."

"Tamam, o zaman şöyle sorayım. En değer verdiğin kişiyi kaybetsen nefes almaya eskisi kadar istekli olur muydun?"

"Hm..." Düşünüyordu, onun dünyaya baktığı penceresi mantığıyla çevrili olduğundan doğrudan bir cevap vermemişti. "Kayıp. Bu mu yani? Kaybedince mi ölmek isteriz?"

Kaşlarımı çattım. "Sen şu arkadaşının hikâyesini bir anlatsana bana," dedim net bir tavırla. Aklını bu kadar kurcalayanın ne olduğunu kestiremiyordum.

"Merkezde tanımadığım insan yoktur benim ama o yeni gelmişti ve bu yüzden ilgimi çekmişti. Bu arada, merkez diye bahsettiğim yer bir nevi bakımevi gibi. Kimsenin kimseye karıştığı yok, birkaç doktor var, birkaç çalışan ve bir de diğerlerinin deli veya hasta diye nitelendirdiği farklı insanlar." Durdu. "Neyse, seni sıkmak istemiyorum."

"Beni sıkmıyorsun," dediğimde gülümseyip devam etti anlatmaya.

"Hiç konuşmuyormuş, gerçekten, tek kelime bile etmemiş geldiğinden beri, ki geleli beş gün falan olmuştu henüz. Sürekli dışarı çıkıyormuş, az olurmuş orada durduğu zamanlar. Genelde öğle saatleri ve geceler haricinde hep dışarıdaymış."

"Nasıl akıl hastanesi bu?" diye sorduğumda kullandığım bu tabirin Can'ı rahatsız edebileceğini düşündüm ama aldırış etmedi. "Öyle elini kolunu sallaya sallaya girip çıkabiliyor mu insanlar?"

"Bir deli oteli olarak düşünebilirsin," dedi. "Biraz da gönüllülüğe bağlı bir mekân, senin aklındakiyle alakası yok yani."

"Anladım," dedim. "Peki, sen o gün onu konuşturmayı başarabildin mi?"

"Buna yeltenmedim." Çayını anlatacakları bölünmesin diye hızlı hızlı içip bitirdi ve salıncak direğinin kenarına bıraktı kupasını. "Pencerenin önü genişti, oturmaya yer vardı ve o da oraya tünemişti. İlk defa görüyormuş gibi dışarıyı izliyordu. Yanına gittim ve öylece dikildim başında. Beni fark etmemesi imkânsızdı çünkü gölgem üzerine düşüyordu. Durdu, durdu ve en sonunda bana çevirdi kafasını. Bir şey söylememi bekliyordu ama söylemedim. Sonunda, hafifçe kenara kayarak benim de oturmam için yanında bana yer açtı."

"Yanına oturdun ama hiç konuşmadınız."

"Aynen öyle." Yavaşça salladı başını. "Yarım saate yakın tek kelime etmedim. Ben ona baktım, o dışarıya bakmaya çalıştı ama merakı galip geldiğinden öyle ya da böyle, hep bana döndürdü gözlerini." Kime nasıl yaklaşılması gerektiğini çok iyi biliyordu, davranışları detaylıca analiz ediyor ve buna karşılık nasıl ilerleyebileceği hakkında bir rota çiziyordu kendine. Ben ne kadar nefret ediyorsam insanlardan, o kadar ilgileniyordu çevresiyle. "Tam yarım saatin sonunda ayağa kalktım, kaşlarını kaldırdı. Görüşürüz, dedim. Yanına oturduğum andan itibaren ilk kez yüz ifadem değişti ve ona gülümsedim. Durdu, baktı, başını salladı."

Kimseyle konuşmayıp herkesten uzak duran kişi, sadece yarım saatin ardından Can'la tekrar görüşmeyi kabul etmişti. Biraz hayranlık bulaşmış olabilirdi bakışlarıma.

"Normalde her gün gitmem oraya ama ertesi gün yeniden gittim. O gün de konuşmadık ve sonraki iki gün de."

Dört gün, sıfır kelime. Sabır seviyesi gerçekten yüksek biriydi Can.

"Hoş geldin, dedi bana beşinci gün."

Bir de ilk adımı o atmış. Bence Can'dan korkmalıyız Yağmur.

Küçük bir tebessüm yerleşti dudaklarıma. "Sanırım artık o kişinin hikâyesini anlatacağın kısımdayız."

"Kadın unutmuş Asya. Adını, nerede yaşadığını, kaç yaşında olduğunu... Kısacası bütün geçmişini... O günün ardından iki gün daha konuştuk ve ben yaygın amnezisi olduğu kanısına vardım. Yani, ben bir doktor olmadığımdan bu sadece bir tahmin sayılır aslında. Kafa hasarları veya psikolojik travmalar buna sebep olabiliyor. Hastalığın çeşitleri de var. Yaygın diye adlandırılan, aynı bu kadında olduğu gibi bütün geçmişi unutmayı kapsıyor."

"Tedavi oluyor muydu peki?"

"Orası, tam olarak öyle bir yer değil. Hastalar için bir çeşit otel gibi düşün. Yakınlarını akıl hastanelerine kapatmaya gönlü razı gelmeyen aileler tercih ediyor daha çok." Hafifçe gülümsedi. "Psikiyatrik konaklama merkezi."

Ses tonu, merakımı uyandırdığı için kaşlarımı havaya kaldırdım. "Sen nereden biliyorsun burayı?"

"Kurucusu olan kişiyi tanıyorum diyelim."

"Can." Konuyu başka bir noktaya çekeceğimden çayımdan biraz içip boğazımı ıslattım. "Bugün Necip Amir'le konuştuk. Bütün Analizcilerin geçmişine değindi ama sanki özellikle seninkinden uzak duruyormuş gibi geldi bana." Tepkilerini inceledim. Eğer rahatsız olduğunu hissetseydim devam etmezdim konuşmaya ama onun yüzünde herhangi bir değişiklik olmadı. "Yaralarını deşmek gibi bir niyetim yok. Tam şu an konuyu kapatırsan bir daha hiç ağzımı açmayacağıma emin olabilirsin."

"Benim hikâyemde öyle büyük dramlar yok aslında." Buruk bir şekilde güldü. "Yetimhanede büyümedim, babamın intiharını görmedim ya da ne bileyim, annem polis olursam onunla bir daha asla iletişime geçmemem gerektiğini söyleyip bana para teklif etmedi."

Son hikâye Eylül'e mi aitti?

"Ama ben de onlarla görüşmüyorum kendi ayaklarımın üzerinde durabildiğim ilk andan beri." Sustu, nereden başlayacağını bilemediğini hissettim. Herkesi anlayan Can, kendisini anlatma konusunda güçlük çekiyordu. "Biraz korkunç bir çocuk olduğumu kabul ediyorum ama ailemin beni de o akıl hastanesi denilen yerlere kapatmak için ellerinden geleni yapmalarını aşamıyorum."

"Korkunç derken?"

İç çekti. O iç çekiş, kelimelerinden daha fazla şey anlattı bana. Küçük duraksaması, denizin dibine dalmış bir adamın su yüzeyine çıktığı anda aldığı ilk nefes gibiydi. "Suç içerikli şeylere fazla meraklıydım. Bir çocuk için aşırı bir meraktı bu. Tonlarca film, dizi ve kitap bitirdim suç işleyen insanların düşünce yapılarını anlamak için. Böyle bir psikolojiye sahip olmak, bana çok ilgi çekici geliyordu."

Geçmişleri Necip Amir'den dinlemek daha kolaydı sanki. Can'ın hikâyesini bizzat onun ağzından dinlerken fark ettim bunu. Geçmişi anlatıyordu, evet ama gözlerinde o anları tekrar yaşayan bir çocuk vardı. Jest ve mimiklerini kullanıyordu konuşurken ama ben sadece gözlerine odaklanmıştım çünkü acı çektiğini görmüştüm orada.

"Psikopat sıfatı üzerime ilk yapıştığında küçük bir çocuktum. Annem ve babam benim birilerini yaralamamdan korkacak raddeye gelmişlerdi. Bunu bekliyorlardı, sürekli beni takip ediyorlardı. Bir kedimiz vardı mesela. Onu benim yanıma yaklaştırmıyorlardı ona zarar vereceğimi düşündükleri için."

Arda yanında yokken Can fazlaca içine kapanık gelmişti gözüme. Anladığım kadarıyla küçükken de öyleydi. Ailesi onun yardıma ihtiyacı olduğunu düşünmüştü, Can'ın içindeki insan psikolojisinin kitabını yazabilecek potansiyeli göremediklerinden. Onlara tamamen haksız da diyemiyordum. Küçük

bir çocuğun katillere ve suçlulara kafayı takması normal bir durum sayılmazdı. Annesi ve babası da kendince doğru olanı yapmaya çalışmıştı belki de çocukları için fakat onu bir akıl hastanesine kapatmaya çalışmaları asla affedilebilecek bir şey değildi.

"Beni hastaneye kapatamayınca bir psikologla görüştürme kararı aldılar. Bu süreçte televizyon izlemem yasaklandı. Kitaplarımın hepsini aldılar elimden, hatta bir ara dışarı çıkmama bile izin vermediler kütüphaneye giderim diye."

İyi ki dram yok demişti, hayır bir de olsaydı neler anlatacaktı bu çocuk acaba Yağmur? diyerek benim söyleyemediklerimi dile getirdi Mete.

"Çağdaş Hoca'yla böyle tanıştık. Bahsettiğim merkezin kurucusu o."

Anladım ki Görkem için Necip Amir neyse Can için de Çağdaş Hoca oydu.

"Benim merakımın suça olmadığını, suçlu psikolojisine olduğunu o fark etti. Sonrasında pek de bir şey yok aslında. İnatla polis olmam konusunda beni yönlendirdi ve şimdi de buradayım. Saha görevlerinde hiçbir işe yaramayan, diğerleri kadar iyi silah kullanamayan ama sorgular ve iletişim konusundaki namı dilden dile yayılan Can Günay'ım işte."

"Herkes her şeyde başarılı olmak zorunda değil ki," dedim sustuğunda. "Senin eksik taraflarını kapatacak bir ekibin içindesin. Aynı şekilde, sen de onların eksiklerini kapatıyorsun."

"Görkem bendeki en büyük eksiğin cesaret olduğunu söylemişti bir keresinde." Güldü. "Ve eğer çizginin diğer tarafında olsaydım azılı bir katil olup ona kök söktüreceğimi de söylemişti." Bir saniyeliğine bunu düşünmeye çalıştım ama ne kadar çabalarsam çabalayayım Can'ı etik çizginin dışına itemedi zihnim. Can kısa bir duraksamanın ardından ibreyi bana çevirdi. "Ben benim hikâyemi anlattım. Sen ne zaman bahsetmeyi düşünüyorsun kendi yaralarından?"

Sorusu beni dumura uğrattı. Salıncağın zincirlerinde emaneten duran ellerimi kucağımda birleştirdim ve gözlerimi onun üzerinden çekip parmaklarıma indirdim. "Aynı şey değil," dediğimde sesim elimde olmadan sertleşmişti. "Sen üzerinden yıllar geçmiş bir şeyi anlatıyorsun. Benim yaram yeni. Kabuk bile bağlamadı daha."

Ellerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdı. "Teklif var, ısrar yok." Direğin kenarına bıraktığı bardağını aldığında konuşmamızın burada bittiğini anladım. Tam kalkacaktım ki onun telefonuna gelen bildirim sesiyle ikimiz de gözlerimizi telefonuna çevirdik.

"Mesaj Arda'dan," diye bir açıklamada bulundu bana. "Kıçımı onun mavi salıncağından kaldırmamı ve hemen salona gitmemiz gerektiğini söylemiş. Çünkü bize mısır patlatmış."

Gülerek kalktım yerimden. Can adımlarını bana yetişmek için hızlandırdı ve birlikte benim kaldığım odanın kapısından içeri girdik. Salona geçtiğimizde Arda üçlü koltuğa yayılmış, ayaklarını Kaya'nın üzerine uzatmıştı fakat işin

garibi Kaya bunu umursamıyor, telefonuyla ilgileniyordu. Görkem berjerde oturuyordu, kucağında büyükçe bir tabak vardı ve hızlı hızlı mısır yiyordu duvara bakarak. Saçları nemliydi, biz dışarıda konuşurken duş almış olmalıydı.

"Film mi izleyeceğiz?" diye soran Can kendini üçlü koltuğa bırakınca bana da Görkem'in yanındaki tekli koltuk kalmış oldu.

"Görkem'in başı ağrıyormuş, o yüzden sessiz sessiz oturuyorum ya zaten," dedi Arda. "Masaj yapmayı bile teklif ettim ama kabul etmedi. Hünerli parmaklarım anında ağrılarını silerdi oysa."

"İyiyim ya," dedi Görkem, gözlerini duvardan çekip onlara çevirerek. "Sorun yok."

Can'ın yüz ifadesi âdeta *sen onu benim külahıma anlat* diye bağırıyordu. Kaya sessizdi. Biz içeri girdiğimizde parmakları telefonunun klavyesinde hareket ediyordu ama şimdi onu kapatmış, Görkem'e bakıyordu. Elimi Görkem'in kucağındaki mısır tabağına daldırdım ve avucumu doldurunca geri çekildim. "Yalanın batsın."

Başını bu kez bana çevirdiğinde irislerinin çevresindeki yorgunluk belirtilerini gördüm. Hafif bir kızarıklık bulaşmıştı gözlerinin akına. "Yalan sayılmaz," dedi. Ardından kucağında tuttuğu tabağı sağ bacağının üzerine çekti daha rahat yetişebilmem için. "Sonuçta sorun yok."

Masanın üzerindeki telefonun sesi böldü bu anı. "Şom!" diye haykırdı Arda. Çalan telefon Görkem'inkiydi. "Seni şom ağızlı, al sana sorun!" Ayağıyla Kaya'yı dürtükledi ona destek olması için. "Açmayalım," dedi yalvarır gibi bir sesle. "Hissettim ben, yedinci hissim kuvvetlidir benim."

"Altıncı his derler ona," dedi Kaya, Arda'nın ayak bileğini sıkıca kavrayıp kendisini rahatsız etmesini engellerken.

"Arayan kim?" diye sordu Görkem. Telefon Can'a yakındı, bu sebeple o aldı eline ve ekrana dikti gözlerini.

"Kafe Ozi yazıyor."

Telefon inatla çalmaya devam ediyordu. "Ellerim yağlı," dedi. "Sen açıp hoparlöre alsana."

"Ozi kim la?" Arda, Görkem'e bakıyordu bir cevap vermesi için ama Görkem bunun yerine ona sessiz olmasını işaret edip Can'ı bekledi.

"Gökhan abi, gece gece rahatsız ettim kusura bakma."

Gökhan? Görkem'in kimliklerinden biri olmalıydı. Peki kafe neyin nesiydi?

Çok geçmeden bir ışık yandı kafamın içinde. Görkem, Cengiz'in peşine adam taktığını fark ettiğinde her sabah kafeye gidip orada çalıştığını söylemişti. Bu arayan kişi de oranın bir çalışanı olmalıydı. "Hayırdır Ozan?" diye sorarken sesi ciddiydi, mısır tabağını masanın üzerine bırakıp telefona doğru eğildi hafifçe. "Bir sıkıntı mı var?"

"Abi, ben kapatacaktım kafeyi. Dükkânın önünü toparlıyordum. Bizim dışarıdaki saksıların arasında karton bir zarf buldum da... Sana haber vermem gerektiğini düşündüm."

Görkem'in kaşları çatıldı. "Ne zarfıymış bu?"

"Bir fotoğraf çıktı abi içinden. Sen varsın, bir de yanında biri daha. Ne olduğuna anlam veremedim. Hemen arayayım dedim seni."

"Neredesin?" diye sordu. Sakin görünüyordu ama bunun bir maske olduğunu düşündüm. "Ozan, sakın gerilme tamam mı? Etrafında kimse var mı bir bak bakayım."

"Ne oluyor abi?" Korkusunu hissedebilmem için yüzünü görmeye gerek yoktu, sesi net bir şekilde ele veriyordu.

Arda yattığı yerden hızlıca doğrulmuş, dikkatlice Görkem'e bakıyordu. Görkem ise ortamda hiçbirimiz yokmuşuz gibiydi. Telefon ekranına bakarken gözünü kırpmıyordu. Zorunda olmasa nefes bile almazdı. "Sorun yok." Cümlesini o kadar sakince kurmuştu ki ben bile inanacaktım neredeyse. "Sen kafeyi kapattın mı koçum? Bindin mi arabana?"

"Bindim." Ozan'ın korkusu biraz azalmış gibiydi. "Motoru çalıştırmadım, seni aradım işte."

"Çalıştır," dedi Görkem, hâlâ sakindi. "Ben çok film izledim bu aralar, ondan kendimi aksiyon sahnesinde sandım birden." Güldü. "İşinden yeni ayrılmış bir garsonun peşine mafya düşecek değil ya! Kendimi nimetten saydım oğlum. Daha az film izlemeliyim bundan sonra."

Telefonun öbür ucundan bir motor sesi geldi önce, ardından gülmeye başladı Ozan. "İlahi abi, beni de gerdin burada durduk yere."

"Sen yine de bak etrafına şöyle bir," derken gülmeyi bırakmamıştı Görkem. "Belki de benim beynimi yemek üzere dünyayı zombiler basmıştır, bilemeyiz."

"Yok abi vallahi, şansına küs. Bomboş her yer. Ben de ana yola çıktım zaten."

Kurduğu saçma sapan bir cümleyle Ozan'a etrafını kontrol ettirmişti ve bunu onun ruhu bile duymadan yapmıştı. Ne düşünsem bilemedim. Parkta Can'a baktığım sırada gözlerime bulaşan hayranlık, bu defa Görkem için filizlenmişti içimde.

"Sen müsait olunca bu fotoğrafı atıver bana," dedi Görkem. "Bir de evine varınca haber et. Aklım kalmasın."

"Sahi, peşinde mafya yoksa bu fotoğrafı kim bırakmış ki bizim kafeye?" diye sordu Ozan, haklı olarak. "Objektife bakmıyorsunuz sen ve yanındaki kişi. Gizlice çekilmiş gibi duruyor."

"Belki takıntılı eski manitamdır." Ozan'ın ciddiyetinin aksine kendisi sırıttı. "Ya da isimsiz bir hayranım... Biliyorsun, gayet yakışıklı ve aynı zamanda karizmatik bir adamım."

"Bilmez miyim..." Kuşku barındıran sesi yok olmuştu. "Tamamdır, ben sana atayım fotoğrafı. Eve geçince de haber ederim."

"Bir ara uğrarım kafeye. Bir çay ısmarlarsın artık."

"Ayıpsın," dedi Ozan. "Çay senin köpeğin olsun. Haydi iyi geceler abim, beklerim mutlaka."

"İyi geceler, Ozi," dedi Görkem ve arama sonlanır sonlanmaz sırıtışı soldu. Dudakları gerildi. Parmaklarını masaya vurmaya başladı karşı taraftan gelecek olan fotoğrafı beklerken. Kimse çıt çıkartmıyordu ve bu biraz gerilmeme sebep olmuştu. Sol elini sertçe ıslak saçlarına geçirdi. Dizini sallamaya başladı, gözü sürekli saat ve telefon arasında gidip geliyordu. Beklediği bildirim sesi duyulduğunda sadece o değil, hepimiz öne atılmıştık gelen fotoğrafı görebilmek için.

Fotoğraftaki diğer adam, Can'dı. O direksiyonun başındaydı, Görkem yan koltukta telefonla konuşuyordu. Trafik ışıklarında beklerlerken girmişlerdi kadraja. "Cengiz içeride," dedi Arda dehşetle. Ağzı bir karış açılmıştı. "Fotoğrafların hepsini aldık." Kaya'ya baktı. "Aldık, değil mi Kaya?"

"Almamışız demek ki." Mırıldanır gibi çıkmıştı sesi. Neler döndüğünü düşünemiyordu çünkü odaklanabildiği tek şey Görkem'in nasıl hissettiğiydi.

Görkem'in omuzları çöktü. Elini yeniden saçlarının arasına daldırıp onları sinirle dağıttı. Kendinden nefret ediyor gibiydi çünkü yalnızca kendini yaktığını sanırken Can'ı da yanına çektiğini fark etmişti.

"Hasan mı sence?" diye sordu Can. Ona bakmasını istiyordu ama Görkem gözlerini yere dikmiş, ensesini ovalıyordu. Onun peşine takılan bir adam yüzünden Can'ı tehlikeye attığını düşünüyordu.

"Emin değilim," derken sesi acı çekiyormuş gibi çıktı ve yüzünü buruşturdu. Başının ağrısından yüz kasları da nasibini almıştı. "Belli ki birileri kafayı fena hâlde bize takmış."

7

TUVALİN ARKA YÜZÜ

Sert rüzgârın yön verdiği uçurtma,
Süzülmeyi öğrenecek duvarlara çarpa çarpa.

Düşünmek, düşünmek, düşünmek...

İlk çark döndü, ikincisini döndürdü. O onu, o başka birini derken bütün mekanizma hareket etmeye başladı. Bir çark dursa o an, biri bozulsa mesela, her şey duracaktı. Tamir edilse bile en başından başlatmak gerekecekti sistemi. Bu durumda da yine en büyük iş ilk çarka kalacaktı.

Bizim için ilk çark Görkem'di ve onun bozulduğu bir durumda sistemin nasıl da çökeceğini kendi gözlerimle görmeye başlamıştım.

Peşimizde Görkem'i takip ettirecek, hatta o gün sergiye gideceğimizi ve fotoğrafları almaya kalkışacağımızı önceden bilip bize sadece göstermek istediği kadarını gösterecek kadar zeki biri vardı. Üstelik uzakta da değildi, ensemizdeydi ve apaçık tehdit mesajı bırakmıştı onun sözde çalıştığı kafenin bahçesine.

Görkem delirmek üzereydi, onu ilk defa böyle görmüştüm sanırım. Eğer o fotoğraf sadece ona ait olsa bu kadar sinirlenmezdi fakat yanında Can da vardı. Hatta bunu bırakan kişinin elinde kalan Analizcilerin fotoğrafları da olabilir, bu da Arda ile Kaya'nın da tehlikede olduğu anlamına gelebilirdi. Bilmiyorduk ve bu bilinmezlik her geçen saniye onu çıldırtıyordu. Genel olarak duygularını saklayabildiğini düşünüyordum ama o anki modu kontrolsüz olandı. Kontrolsüz Görkem devreye girdiğinde ne yapacağını kestiremiyordum, diğerleri de benim gibi olmalıydı çünkü salonda çıt çıkmamıştı.

Kendini suçluyordu. Birileri zarar görebilirdi. Sürekli bunu düşünüyordu tahminimce. Kendisiyle ilgili hiçbir korkusu olmadığına emindim ama diğerleri için deli gibi korkuyordu. Aslında belli etmiyordu korktuğunu fakat ben göğsümün derinliklerinde bir yerde ince bir sızı şeklinde bunu hissedebiliyordum.

Ellerini kenetlemiş ve gözlerini duvara dikmişti. Aldığı derin nefeslerin haricinde bir ses yoktu salonda. Sadece ben değil, hepimiz tedirgindik. Sanki bir baba, çocuklarını azarlayacakmış da siniri yatışsın diye bekliyordu. Analizciler

ve ben de başımıza ne gelecek acaba diye bekleyen çocuklardık. Gözlerini kıstı, saçları hâlâ nemliydi. Önce elini saçlarına geçirdi, kendine gelmek için çekiştirdi tutamlarını ve sonra avucunun içiyle alnına vurdu. "Başım ağrıyor," dedi. Yine vurdu alnına, bu defa daha sertçe. "Başım çatlayacak."

"Senin hatan olmadığını kırk kez söylersem söylediğim şeyin gerçek olduğuna inanır mısın mavişim?" Arda gayet içten bir şekilde gülümsedi. "Senin hatan değil. Senin hatan değil. Senin hatan değil..."

"Arda, sus."

"Senin hatan değil. Senin değil hatan. Hatan değil senin. Hatan senin değil. Değil hatan senin. Değil senin hatan."

"Arda!"

"Olabilecek bütün kombinasyonları yaptım ama!" dedi Arda, Görkem'in dizine vurduktan sonra. "Sen seversin kombinasyon."

"Bu kombinasyon değil, permütasyon!" dedi Görkem sinirle.

"Kombinasyon neydi Gökçüğüm?"

"Kombinasyon, bir küme içerisinden sırası göz önünde bulundurulmadan seçilen eleman grubudur. Üç kelimenin içinden üç kelimeyi almak istiyorsan sadece bir şekilde alabilirsin, sırayı değiştirmen seçtiğin alt kümeyi değiştirmez. Üçün üçlü kombinasyonu birdir bu yüzden."

O kadar hızlı konuştu ki ne dediğini anlamadım. Gerçi yavaş konuşsa da ne dediğini anlayabileceğimi sanmıyordum çünkü ben bu konu ileride ne işime yarayacak diye sızlanan öğrencilerdendim lisedeyken. "Yaa..." dedi Arda, harfleri uzata uzata. "Üçün üçlü permütasyonu ne peki?"

"Altı." Durdu, kaşlarını çattı. "Sana üçlü permütasyon kadar koyacağım şimdi. Dikkatimi dağıttın lan eşek."

"Altı kez koyacaksın yani?" Tatlı tatlı sırıtmaya başladı Arda. Ardından aldığı öldürücü bakışlarla birlikte kahkaha attı.

Can hiçbir şey söylemeden kalkıp gittiğinde arkasından bakakaldım. Ne olmuştu acaba? Bir şey mi gelmişti aklına? Sahi, Arda Görkem'i içinde bulunduğu durumdan nasıl da çekip çıkarmıştı bir dakika içinde? Birbirlerini uzun süredir tanıyor olmaları onlar için mükemmel bir avantaj sağlıyordu gördüğüm kadarıyla.

"Konuşmazsan öleceksin, anlat hadi aklındakini hemen," dedi Kaya, oturduğu yerde arkasına yaslanarak.

"Bir süreliğine kimse dışarı tek başına çıkmayacak." Sesini iyice alçalttı, duyamayacaktık neredeyse. "Özellikle Can'ı asla yalnız bırakmayacağız."

Can saha görevlerinde iyi olmadığını ve diğerleri kadar iyi silah kullanamadığını bizzat kendi söylemişti bana. Aralarındaki en kırılgan, en savunmasız o gibi duruyordu ve belli ki Görkem de onu böyle görüyordu. Üstelik bir de Can'ın fotoğrafı peşimizde olan kişinin elindeydi. Bunun da etkisi olmalıydı bu söylediğinde.

"Sen de aynı şekilde," dedi Kaya. "Kafana göre iş yapmaya kalkarsan derini yüzerim." Bu tehdidini Cengiz'e karşı da kullanmıştı. Seviyordu herhâlde.

Ona da mı karakter ekleyeceksin Yağmur?

Deri Yüzücü Kaya. Bence gayet makul bir karakterdi. Beğenmiştim.

Deri yüzücü Kaya ve Kontrolsüz Görkem'in kavgasını izlemek için para verebilirdim. Bunu gözümün önünde canlandırmaya çalıştığımda yalnızca boşlukla karşılaştım. O ikisini kavga ederken düşünemiyordum. Zaten çok konuşkan bir tip değildi Kaya, birkaç laf söyledikten sonra bakışlarıyla konuşmaya devam ederdi. Görkem de biraz matematiksel küfreder, sonra nane şekeri uzatırdı Kaya'ya. En fazla bu olurdu yani bence.

"Bu, bizim kişisel olayımız," diye devam etti Görkem sözlerine. "Şimdilik bunu önceliğimiz yapamayız. Uyuşturucu baskınına odaklanıyoruz. Şu operasyonu atlattıktan sonra yeniden oturur konuşuruz derinlemesine."

Kriz yönetimini yapmayı başarabiliyordu en azından. Başının ne kadar ağrıdığı mimiklerinden belli olsa da düzgün düşünüyordu, bu hâliyle de pusula olabiliyordu Analizcilere.

Lider Görkem, Kontrolsüz Görkem'den daha üstündü.

"Kaya, sen sabah benimle gelirsin. Narkotikle bir konuşalım da oturtalım işleri."

"Tamamdır."

"Buraya kadar bizim getirdiğimiz iş, operasyonun içinde Semih olacağı için Semih'in başarısıymış gibi lanse edilirse yemin ederim yakarım karakolu," dedi Arda, dirseklerini dizlerine yaslayıp hafifçe öne eğildikten sonra.

"Göt kafalı Semih mi?" diye sorduğumda, sorumu geri almak için artık çok geçti.

Üçü de hatta o an salona geri gelen Can da dahil olduğundan dördü de bana gülmeye başladılar ve ben de onlara eşlik ettim. Yapacak bir şey yoktu, adamın adı göt kafalı olarak kaydolmuştu benim hafızama. "He," dedi Görkem gülmeyi bırakmadan. "O Semih. Sana kim bilir ne dedi de bu şekilde anıyorsun onu."

Önüme gelen bir tutam saçı kulağımın arkasına ittirirken söyleyip söylememek arasında kaldım fakat sonra doğrudan anlatmaya karar verdim. "Necip Amir'in odasında karşılaştık."

"Ee?" dedi Arda. Yüzünde dedikodu duymak için pencereden sarkan teyze heyecanı vardı. Sadece yemenisi eksikti başında.

"Bana Analizcilere dahil olmak için hanginizle ilişkiye girdiğimi sordu."

"Neee?" dedi Arda. Dehşet içindeydi, inanamıyordu duyduğu şeye.

Can da onun şokuna ayna görevi görüyordu. "Görkem, eşeği suya mı yolluyorduk? Dönene kadar bir şeyler yapıyorduk ya sonra. Yapalım onu."

"Cibiliyetsiz herif," dedi Kaya.

"Hadsiz," diye ekledi Arda.

"Sikerler," dedi Görkem.

Diğerlerine göre daha fazla küfrediyordu. Onlarla yaşamaya alışkın olduğundan mıdır nedir, hiç gocunmadan yapıştırıyordu lafı. Neyse ki bu benim için sorun değildi çünkü ben de pek sütten çıkmış ak kaşık sayılmazdım. Çok sık olmasa da ağzım bozuldu mu fena bozuluyordu.

Dalga geçmek için bizi arayan peşinde olduğumuz kişiye dört dakika boyunca aralıksız sövmüş ve hiçbirinde kendini tekrar etmemiştin. Kulağım çınladı Yağmur; psikolojimi bozmuştun o gün.

Mete, bana bip sansürü yapardı bazen. Eğlenirdik.

"Neyse," dedim yeniden onlara dönerek. "Ben de dördünüzle de yattığımı, çok istiyorsa birinizi ona ayarlayabileceğimi söyledim."

Aynı anda hepsi gülmeye başlayınca birinin bize kafayı takmış oluşunu ve aldığımız tehdidi umursamadan attığımız kahkahalar evin içinde yankılandı. "Peki ya senin asla bozulmadan ona cevap vermen alfalığı? Eylül ne demişti, parti kur oy verelim." Arda o kadar keyiflenmişti ki artık soğumuş ve muhtemelen gevşemiş olan mısırlardan bir avuç alıp ağzına attı. Yüzünü bile buruşturmadı onları yerken.

"Öyle soruya böyle cevap, helal olsun Asya." Bu övgü de Can'dan gelmişti.

"Göt kafalı lakabını gayet hak eden biriydi zaten, bir de sen bunu anlatınca tam oldu," dedi Kaya. Onlar benden de önce nefret ediyor olmalıydılar Semih'ten.

"Muhtemelen uğraşmaya devam eder benimle. Başına bela olacağım falan dedi çünkü."

"O lavuğun gücü sen tekken yeter anca artist artist konuşmaya," dedi Görkem. "Yanında birimizi görse pısar kalır."

Kaşlarımı çatıp yüzüne baktım. "Tekken gücü yetmiş mi sence bana?"

Az önceki cümlesini söylerken sırıtıyordu, ben konuşunca anında ciddileşti yüz ifadesi. "Demek istediğim o değildi."

"Ya neydi?"

"13, cinsiyetçi pisliğin tekiymişim gibi hissettirme bana." Hâlâ ciddiydi ama sesinde sitem de vardı şimdi. "Birinin sana gücünü yetirebilmesinin kolay olmadığının farkındayım gayet. Hafife almıyorum ki ben seni. Suratımın ortasına indirdiğin sol kroşeni unutmadım daha."

"Görkem, sen beni boğmaya çalıştın!" dedim gülmeye başlarken. "Sol kroşemin kinini tutamazsın şu an."

"Ne tuhaf fantezileriniz var lan sizin." Kaya, bize iğrenir gibi bakıyordu. "Seçe seçe yolluyorlar herhâlde sizi bana. Bir tane akıllı olmaz mı ya? Bir tane!"

"O değil de benim başım harbiden çok ağrıyor."

"Git, yat uyu." Arda kafasıyla kapıyı işaret ediyordu. "Biz de dağılırız zaten birazdan. Hem yarın yorulacaksın."

"Doğru söylüyorsun," dedi ve ayağa kalkıp salonu terk etti Görkem. Gitti gitmesine ama iki dakika bile geçmemişti ki bağıran sesi yükseldi mutfaktan,

"İlaçlar nerede?" Hızlı adım sesleri duydum, salonun kapısında bitiverdi bir anda. "Kim boşalttı buzdolabını? Ağrı kesiciler yok!"

"Sen ağrı kesici mi alacaktın gizli gizli?" diye sordu Kaya sinirle.

"Kes," dedi Görkem. "Hanginiz aldı kutuyu?" Başını bir anda Can'a çevirdi. Faili bulması bir saniye bile sürmemişti. "Sen az önce ondan gittin!" dedi aydınlanmış gibi. "Hainsin Can. Güya sessizsin, sakinsin ama sinsisin sen. 3P değil 3S! Sessiz, sakin, sinsi."

"Ayıp!" dedi Can, oturduğu yerden kalkıp Kaya'nın yanına geçerken. Onun koluna girdi, öbür tarafta oturan Arda'yı da kendine doğru çekip saklandı ortalarına. "Ben seni düşünüyorum ya!"

"Ben kendimi düşünemiyor muyum?"

Etrafına sardığı etten duvarı bir anda yıkan Can, ayağa fırlayıp Görkem'in karşısına dikilirken ciddiydi yüzü. Bunların ani duygu değişimleri beni yormaya başlamıştı. "Düşünemiyorsun. Daha önce zehirledin kendini sen, farkında mısın?"

"Zehirlemedim." Görkem burun kemerini sıktı. "O aşamaya geldim, kabul ama eskisi gibi değilim. Bir tane alacağım sadece."

"Tam bir bağımlı gibi konuştun," dedi Can, ona doğru bir adım atarak. Görkem hâlâ sinirliydi ama zayıf düşmüştü, verecek bir cevap bulamamıştı ve ortamdaki gerilim giderek artıyordu. "Artık sana güvenebileceğimi sanıyordum bu konuda. Bu yüzden ortalık yere bırakmaya başlamıştım ilaç kutularını."

"Madem güveniyordun, ne diye gittin aldın az önce?"

"Anladım ne yapacağını," dedi Can. Sesi sertti. "Ben anlarım."

Araya girmesem birbirlerine gireceklermiş gibi hissettiğim için, "Nane şekeri?" dedim soru sorar gibi. O bana sürekli bunu söyleyerek konuyu değiştiriyordu, şimdi de işe yarayabilirdi.

"Doğru," dedi, bu aklından çıkmıştı. Paketi açtı, ağzına bir tane şeker attı. Dişleriyle kırdı, hızlı hızlı yedi ve ardından bunu bir kez daha tekrarladı.

Bu, benim sandığımdan çok daha ciddi bir durumdu. Görkem ciddi bir bağımlıydı, belki uyuşturucu kadar tehlikeli değildi fakat kendine zarar veriyordu yine de. Üstelik daha önce de zehirlenme aşamasına geldiğini söylemişti parasetamolden. Analizciler olmasa belki de aşırı dozdan ölüp gidecekti. Geçiştirilecek bir durum değildi ki. İlacın şakası olmazdı.

Kaya ayağa kalktı, Görkem'in omzuna dokundu ve elini çekmeden onu çıkışa yönlendirdi. İkisi birlikte salondan ayrıldıklarında ben de diğerlerine iyi geceler dileyip uyumak için odama gittim.

⚓

Ertesi sabah kalktığımda ikisi de yoktu evde.

Arda bu sabah şarkı söylememiş miydi? Neden duymamıştım onun sesini?

Belki de ben onlardan daha erken uyanmıştım.

Siyah bir eşofman ve beyaz bir tişört giydikten sonra çıktım odamdan. Saçlarımı düzeltememiştim. Yatmadan önce yaptığım topuz abuk sabuk bir hâle gelmişti, düğümlenmişti tutamlarım. Bir banyo yapsam iyi olacaktı. Kimseyi uyandırmamaya dikkat ederek sessiz adımlarla salona girdiğimde Arda ve Can'ı koltuklara yayılmış bir hâlde gördüm. Önlerinde bir şeyler vardı. Sanırım operasyon için son hazırlıkların üzerinden geçiyorlardı.

Yeni asılan saatte akrebi bir rakamının üzerinde görünce gözlerim yerinden çıkacak gibi oldu. Ben? Bu saate kadar uyumuştum? Kâbussuz? Böyle önemli bir günde? Hiçbir halta yaramayan uykucunun teki gibi?

Hadi bir de bayıl uyuduğun için Yağmur.

"Aman efendim..." dedi Arda, gözlerini masadan kaldırıp benim cadıyı andıran saçlarıma dikerken. "Sabah-ı şerifleriniz hayrolsun. Günüm sizi görünce aydı. Ne kadar da güzelsiniz Samara Hanım."

"Sen bu sabah deli dana gibi bağırmadın mı ya?" diye sordum hayretle. Dengem şaşmıştı, sarhoş gibiydim ve göz altlarımın şiştiğini hissediyordum.

"Bağırmaz olur mu? Bağırdı tabii... Sen çok yorulmuşsun demek ki onu bile duymadığına göre."

Can konuşurken Arda bir anda telefonunu kaldırdı, bir flaş patladı ve ardından telefonuma bildirim sesi geldi. Kaşlarımı çatıp kendimi koltuğa atarken aç ve sinirliydim, muhtemelen birazdan Arda'ya patlayacaktım.

AJANLAR VE AJANSLAR

Arda bir fotoğraf gönderdi.

Keşke göndermeseydi. Kendimden korkmuştum. Yüzüm gözüm balon gibiydi resmen.

Arda: *Şizofren paranoyak dissosiyatif dahi ruh hastası hortlak yürüyen korku filmi kılıklı bir kadın salona girdi. Altıma sıçtım korkudan. Beni bunla yalnız bırakmayın şu tipe bakın ya rüyama girecek.*

Kaya: *Çok uzun yazmışsın okumadım.*

Görkem: *Kafamı ütüledin on saniyede. Hadi Arda hadi abicim bak işine.*

Kaya: *Kafam ütülenmesin diye hepinizi engelleme fikri? Çık aklımdan.*

Kaya: *Ya da grubu kapatayım?*

Can: *Grup yöneticisi sevgili şehzademiz Arda*

Kaya: *Ee?*

Arda: *Kapatamazsın diyor yani anladın mı paşam?*

Kaya: *Aplikasyonu hacklesem ne yapabilirsin ki?*

Arda: *Yarın sabahki şarkım bir sen bir ben bir de bebek olur. Teklif ediyorum benimle evlenir misin?*

Kaya: *Yo*

Eylül: *Ay geç geldim bir dakika*

Eylül: *Kraliçeme laf etme seni pislik. Kızın göz altı torbaları kum torbasını andırsa da saç rengi tek atar bir kere. Bayılıyorum kızıllı turunculu alacalı saçlara. Boyasam bu kadar olmaz!*

Asya: *Tşk*

Arda: *Boyama. Saçların güzel.*

Eylül: *Boyamam hayatım zaten sarışın olmaktan mutluyum gayet. Hem sen ona laf edeceğine anlık atsana. Bir de seni görelim bakalım sen ne kılıbıksın?*

Eylül: *Kılıklısın**

Arda kıvırcık saçlarını iyice dağıttı ve alnına düşmelerini sağladı. Telefonu tuttuğu elini aşağı indirdi. Çenesini neredeyse boynuna değene dek eğerek gıdısını çıkardı. Ardından dudaklarını büzüp gözlerini şaşı yaparak alt açıdan çekti fotoğrafını ve gruba attı.

Altına da *Kılıbık Şehzade* yazmıştı.

Can: *Kardeşimin yakışıklılığına bakın*

Kaya: *Kirpi de yavrusunu pamuğum diye sever zaten.*

Üç saniye kadar sonra Eylül, öncesinde birlikte çekindikleri bir resim olan grup fotoğrafını değiştirip yerine Arda'nın fotoğrafını koymuştu.

Eylül: *Bir rivayete göre günün birinde Arda, 'kim daha yakışıklı' konulu bir iddiaya girmiştir. Kaybeden adını Leonardo DiCaprio yapacaktır.*

Arda: *Serçe parmağım tek başına devirir onu. DiCaprioymuş. Hıh.*

Eylül: *Senin kıvırcıkların yeter civcivim*

Bunun beni ilgilendirmemesi gerekiyordu fakat üzülüyordum. Arda'nın son mesajı okuduğunda yüzünde oluşan minicik tebessüm o kadar kötü hissettirdi ki bana, ağlamasını tercih ederdim sanırım. Dudaklarımı birbirine bastırıp saçlarımda emaneten duran tokamı saç köklerimi sızlatmak pahasına çıkardığımda avucumun içine büyük bir saç yumağı düştü. Saçlarımı yeniden topladıktan sonra salonda Arda ve Can'ı baş başa bırakıp mutfaktaki çöp kutusuna bıraktım turuncu yumağı. Ardından ellerimi ve yüzümü yıkadım. Muhtemelen beni düşündüklerinden kahvaltılıkları buzdolabına kaldırmamışlardı. Bir sandalye çekip oturduğumda içeriden Arda'nın sesi geldi. "Çay sıcaktı. Koyayım ister misin Asya?" Her zamanki neşeli tonuyla konuşmuştu. Arda'nın her şeyi gülüşlerinin arkasına gizlemesi içimi acıtıyordu.

"Ben hallederim," derken sesimi yükselttim duyabilmesi için.

"Görkem'in ruhu?" dedi soru sorar gibi. "Ne işin var Asya'nın içinde? Çık oradan çabuk!"

Güldüm ama ona bir cevap vermedim. Bir an önce aç karnımı doyurmak, kendime gelmek ve Analizcilerin işine yaramak istiyordum. Mesela Arda ve Can iki gündür sürekli fotoğraflarla bir şeyler yapıyorlardı. Operasyona dahil olan on yedi kişiyle ilgili olduklarını biliyor olsam da içeriklerine hiç bakmamıştım ve hatta sormamıştım bile.

Kendime bir çay doldurdum. Genelde olduğu gibi yine peynir, reçel ve ekmek üçlüsüyle kahvaltımı yaptıktan sonra mutfağı toparladım. Yeniden salona döndüğümde Can, Arda'nın dizine yatmıştı. İkisi Can'ın elindeki fotoğraf hakkında bir şeyler konuşuyorlardı. Bu tablo beni gülümsetti, bir an araya girip girmemek konusunda tereddüt etsem de yavaş adımlarla tekli koltuğa ilerleyip neye baktıklarını sordum.

"Görkem eş zamanlı baskınlardan birine bizim gideceğimizi söyledi fakat sorun şu ki uyuşturucuları çoktan elden çıkarmış adamlar olabilir ve delil yetersizliğinden dolayı daha sonradan onları salmak durumunda kalabiliriz. Yani, eğer malı çoktan satmış olan birini seçersek ve o baskına gidersek polis olduğumuz ifşa olur. Bizim yüzümüzü görmüş olacaklar, riske gireriz," dedi Can, Arda'nın dizine yerleştirdiği kafasını bana doğru çevirirken.

"Anlayacağın, bu bir kumar ve biz de birini seçmek zorunda bırakılan iki masum çocuğuz. Eğer ki yanlış ata oynarsak bu hata ikimizin hatası olacak," dedi Arda.

"Neden birine biz gitmek zorundayız ki?" diye sordum. "Koskoca teşkilatta polis mi kalmamış?"

"Çünkü Görkem istedi."

Kaşlarımı çattım. "Riski bulunan bir durumu neden istediğini anlayamadım."

"Çünkü durumu riske atmadan çözeceğimize güveniyor," dedi Arda.

Can kafasını iki yana sallarken yattığı yerden doğruldu. "Çünkü bizi test ediyor benim saftiriğim."

"Çok saçma," dediğimde ikisinin de yüz ifadesi ciddileşti birden. Görkem'e laf etmeme kızmışlardı belli ki. "Elinizde yeterli bilgi var mı? Nereden bileceksiniz ki hangi kişinin elindeki uyuşturucuları sattığını, hangisinin satmadığını?"

"Asya, Görkem böyle bir şeyi boşuna istemez," dedi Arda, ses tonu ona ne kadar güvendiğini gayet iyi anlatıyordu. "Vardır bir bildiği. Ben sorgulamadım çünkü her ne kadar sorgularsam sorgulayayım onun gibi düşünemem. Bakış açılarımız farklı. Zamanı gelince öğreniriz diyerek fazla kafa yormuyorum Görkem'in fikirlerine. Öyle alıştım bunca zaman, hatta şu an senin sorguluyor olman bile garip geldi. Yapma bak, manyak olursun."

"Hem malları elden çıkarmış olsa bile sonuçta sergi gününe ait kamera kayıtları ve Cengiz'in de itirafı var elimizde," dedi Can. "Seçtiğimiz kişiyi köşeye

sıkıştırmak için bana bunlar yeterli. Gerçi bunlar olmasa da olur. Bir şekilde hallederim ben onu sorgu sırasında. Demek istiyorum ki kimi seçersek seçelim o kişinin dışarıda elini kolunu sallaya sallaya gezmesine izin vermeyeceğim."

Yine de işin ucunun bir yerde bize dokunma ihtimali varsa neden bu işe bulaşmaya kalkışacaktık ki? "Siz adamınızı seçtiğinizde baskına ben gidebilirim," dedim. Fikir hâlâ aklıma yatmamış olsa da elimi taşın altına koymaktan çekinen bir yapım yoktu. "Sonuçta belki de hepiniz tehlikedesiniz, Görkem'i tehdit eden kişi sizi de tanıyor olabilir ama ben yeniyim. Sorun olacağını sanmıyorum, riski aza indirmiş oluruz böylelikle."

"Dalga mı geçiyorsun, Asya?" diye sordu Can, bana gerçek bir manyakmışım gibi bakarak. "Sen Mila Tokel olarak o sergiye katıldın, buradaki on yedi kişiyle aynı ortamda bulunan sendin! Mila Tokel'in polis olarak ifşa olması bizim işimize nasıl gelsin? Ciddi ciddi konuşuyorsun bir de karşıma geçmiş."

O cümlelerini sıraladıkça ben bir şaşkınlık tarafından sarmalandım. Gerçekten, ne saçmalamıştım az önce? Yanaklarıma yumuşak tokatlar indirdim. "Uyanamadım mı ki ben?" diye sordum kendi kendime. "Bu saate kadar uyutmayın beni," dedim başımı onlara çevirerek. "Beynim resetlenmiş gibi hissediyorum."

"Kahve yapayım mı sana?" diye sordu Arda. Cevap beklemeden ayaklandığında ben de gözlerimi kırpıştırdım. Gerçekten uyku yaramıyordu bana. Her ne kadar zihnimin gürültüsünden bıkmış olsam da durulduğu an tökezliyordum. Karmaşaya alışmıştım, tuhaf gelmişti birden her şey.

Fotoğrafları elime aldım sırf bir şeylerle uğraşayım da aklımı meşgul edeyim diye. On yedi kişinin yalnızca ikisi kadındı. "Seni azıcık tanıdıysam Can, elinde kuvvetli bir seçenek oluşmuştur çoktan. Hangisi peki?"

"Yahya Namoğlu," dedi bana doğru yaklaşıp elimdeki fotoğrafları alarak. Onları kurcaladı, seçtiklerinin arasından bir tanesini bana uzattı. "Tek katlı bir evde tek başına yaşıyor. Mafyatik bağlantılara sahip, daha önce Cengiz'le ortaklık da yapmış. Uyuşturucu ticareti konusunda bir geçmişi var."

"Ticaretini yapıyorsa malı çoktan elden çıkarmamış mıdır?"

Sorum üzerine dilini damağına vurdu. "Büyük sevkiyatların adamı. Tek bir tablonun arkasında topladığı üç beş kilo uyuşturucuyu elden çıkarmaz diye düşünüyorum."

Kıstığım gözlerimi adamın keskin yüz hatlarında gezdirdim. Otuzlu yaşlarının sonlarında olmalıydı. Yakışıklı biri sayılmazdı, suratına büyük gelen ve defalarca kırıldığı fotoğraftan bile belli olan kavisli bir burnu vardı. Kaşında da bir dikiş izi bulunuyordu. Bu tipe belalı demek için, içini bilmeye gerek yoktu. Dış görünüşü yeterince ele veriyordu karakterini.

Arda elinde bir kupa kahveyle geri döndüğünde o ve Can bir süre daha konuştular ve ben de bu sırada kahvemi içip tamamen ayıldım. Hemen hemen bir saatin sonunda Görkem ve Kaya eve döndüler, bir şeyler ters gitmiş gibiydi

çünkü Görkem oldukça gerilmişti. Sanırım başı da ağrıyordu her zamanki gibi. Dile kolay, on yedi baskını ayarlamıştı bugün. Dile kolay, Analizcilere gelir gelmez on yedi kişiyi muhtemelen hapse yollayacaktım. Büyük işler yaptıklarından dolayı dilden dile yayılan bir ekip olduklarını bilsem de büyük iş deyince bile aklıma on yedi uyuşturucu kullanıcısı veya satıcısına eş zamanlı baskın düzenlemek aklıma gelmezdi.

Kim bilir daha neler yapacaktık birlikte...

"Semih mi bir şey dedi patron?" diye sordu Arda, kendini yanımdaki tekli koltuğa atmış Görkem'e.

"Savcı." Burnundan sert bir nefes verdi. "İleri geri konuştu yine."

"Bir gün ona yumruk atacaksın diye korkuyorum," dedi Can.

"Hak ediyor it!" Feci hâlde sinirlenmişti. "Kendimi ne sanıyormuşum. Koskoca narkotiğin işine ne hadle karışıyormuşum. Adama bak."

"Görkem de ona dedi ki o işi onlara ben verdim Sayın Savcım," diye o anki Görkem'in sesini taklit etti Kaya. "Ama var ya, Sayın Savcım derken ki vurgusunu duymalıydınız. Senin ben amına koyayım dedi sanki, öyle bir his verdi yani." Görkem ne kadar gerginse Kaya o kadar keyifliydi. Gerçekten kaostan besleniyordu bu adam.

"Arda, bana bir su getirir misin?" Görkem'in sorusuyla birlikte Arda kalkıp mutfağa ilerlemek için önümüzden geçecekti ki Görkem ona çelme taktı. Ardından göz açıp kapayıncaya kadar ayağa kalkmış, dengesi bozulan Arda'yı kolundan tutmuştu. Arda'nın bu durumu garipsememesini ben daha çok garipsedim. Ortadaki masayı bacağının arkasıyla iterek kendine hareket alanı açtı ve sol yumruğunu Görkem'in çenesine doğru hareketlendirdi.

Görkem koluyla onun bileğini havada durdurdu. Ardından sağ kaburgasına indirdi sol yumruğunu. İstese o an acılar içinde kıvrandırabilirdi Arda'yı fakat yavaş vurmak için çaba göstermişti.

"Can, kalk oradan," dedi Kaya. Can telaşla üçlü koltuktan diğerine atladı, o kısacık anda Görkem'in Arda'yı sağ omzundan bastırarak koltuğa yapıştırdığını gördüm. "Bre hayvan ya!" dedi Arda, yattığı yerden Görkem'in ayakta dikilen bedenine bakarak. "İnsanlık yapacaktım sana, sen hemen başladın saçma sapan refleks güçlendirme saldırışlarına. Su getirene yılan bile dokunmaz!"

Can, Görkem'in durup dururken onlara saldırdığını söylemişti ama bunu dinlemek ve kendi gözlerimle görmek çok farklıydı. "Hâlâ sağ tarafın, solundan daha savunmasız," dedi Görkem yeniden koltuğa yerleşirken. "Ve ayrıca, yumruğunu sallarken niye korkuyorsun oğlum? Yapıştırsana çeneme."

Mazoşiste bak hele.

Mete'nin sesini Arda'nın sesi böldü. "Sen yavaş vuruyorsun bana, kontrol edebiliyorsun gücünü. Ben edemem, canını yakarsam ne olacak?"

"Bir şey olmaz. Daha suratımın ortasına yumruk yiyeli birkaç gün oldu." Göz ucuyla bana bakarken gülüyordu. "Acıtmıyor o kadar çok."

Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Acıtmamış hâline bak, iki lafından birinde bunu hatırlatıyorsun bana."

"Bir daha o güne dönsem o yumruğu yemezdim."

"Haspam!" Dudaklarım alayla yukarı kıvrılmıştı. "Bir değil bin kez o güne dönsen bin kez yerdin o yumruğu. Beklemediğin yerden vurdum ben seni, artık kabullen de ağlayıp durma karşımda."

Yüzümdeki ukala gülümsemeye aynı şekilde karşılık verdi. "Ben de bir gün beklemediğin yerden vuracağım seni. O gün ödeşiriz."

"Benim Türkçe yetmiyor bazen size," diye araya girdi Arda. "Ben anlamıyor sizi."

Görkem gülerek konuyu değiştirdi. "Söyleyin bakalım, kimi seçtiniz?" Kaya da konuyla oldukça ilgileniyor olacak ki yeşil gözlerini Can ve Arda ikilisi arasında gezdiriyordu hızlı hızlı. "Hiç şansın yok," dedi ama bunu niye ve kime dediğini anlayamadım.

"Yahya Namoğlu."

"Hadi oradan!" diye atıldı Kaya. Dirseklerini dizlerinin üzerine dayayıp öne doğru eğildiğinde kıstığı bakışları Görkem'e kenetlenmişti. "Kesin hile var!"

Görkem'in koca kahkahası salonu doldurduğunda anlam vermeye çalışarak onun gülüşüne bakıyordum. "Yalnız sen böyle ağlayacaksan oynamayalım."

"Hayır ya!" dedi Kaya, ses tonu değişmişti sitem ederken. "Çüş artık. On yedide bir ihtimal vardı kazanman için, bunu da kaybedemem. Şansa bak."

Görkem, işaret parmağını iki kez şakağına vurdu. "Aklın yolu bir."

"Aklınıza sıçayım hepinizin," dedi Kaya, öldürücü bakışlarının hedefinde Can ve Arda vardı. "Ben bu adama açık çek verdim bir de hay Allah'ım..."

"Ben de anlamıyor bazen Türkçe," dedi Can iri iri açtığı gözleriyle. "Ne oldu ki şimdi?"

"Her zamanki gibi ben kazandım," dedi Görkem iki eliyle de kendini göstererek. Yüzünde büyük bir sırıtış vardı. "Alkışa gerek yok, alkışa gerek yok."

"Yürü git şuradan," dedi Kaya. Sinirli gibiydi ama Görkem'den daha çok gülüyordu ilginç bir şekilde. Görkem gerine gerine elini cebine attı, telefonunu çıkardı ve mesajlara girdi. Sabahın sekizinde mesajlaşmışlardı Kaya'yla.

Görkem: *Pişt uyuyan güzel kalktın mı?*
Kaya: *yo*
Görkem: *Canım kazanmak istiyor iddiaya girek mi?*
Kaya: *Sabah sabah kafa ütüleme de git giyin çıkalım karakola.*
Görkem: *Ltfn :(*

Görkem'in telefonu olduğunu bilmesem mesajları yazan kişiyi Arda sanırdım. Demek ki bu ikisi boş kalınca Arda ve Can ikilisinden hiç de farklı olmuyorlardı.

Diğer mesajlarda Kaya iddiayı kabul ediyor ve Görkem de Arda ve Can'a vereceği işi anlatıyordu. Seçecekleri kişinin kim olacağını tahmin edeceklerdi. Görkem yalnızca Yahya Namoğlu yazmıştı, hatta başka biri olduğu takdirde doğrudan Kaya kazanacaktı. O iki yüz lirasına iddiaya girmek istemişti ama Kaya iki tarafa verilecek cezanın aynı olmasının saçma olduğunu yazmış çünkü kendinin kazanma ihtimalinin çok daha fazla olduğunu ve adil bir iddia olmadığını belirtmişti. Arda ve Can'ın seçtiği adamın Yahya olması hâlinde Görkem'e açık çek vermişti. Yani Görkem kazanırsa istediği şey ne olursa olsun Kaya bunu yapmayı kabul etmişti.

Ve Görkem kazanmıştı.

On yedide bir kazanma ihtimali olmasına rağmen...

"Oha kâhin," dedi Arda, Görkem'den olabildiğince uzaklaşarak. "Korktum senden, uzak dur benden."

"Nasıl bildin?" diye sordu Can, kafası karışmış bir vaziyette.

"Bu seçimi senin yaptığını da biliyorum Can."

"Ama nasıl?"

"Senin sözünü sana satma vaktim geldi: Biliyorum işte sorgulama," derken sırıtmadan edemiyordu. Ya Can'ı gerçekten çok iyi tanıyordu ya da ikisinin kafa yapısı bir noktada birbirine benziyordu. Başka açıklama bulamamıştım ben.

"Demek elime düştünüz Kaya Bey," dedi, keyif aldığı her hâlinden belli olan bir sesle.

"Senin eline düşeli on yıl kadar oluyor, kurtulamadım gitti."

"Allah kurtarsın kardeş."

Ama Kaya, âmin demedi Görkem'in duasına.

"Ne zaman gidiyoruz Yahya'nın evine?" diye sordu Arda.

"Baskın saati 19.00 olarak belirlendi fakat ben gözlem için yirmi iki dakika sonra çıkarız diyorum." Gözlerini saatine dikti. "Uyar mı size?"

"Emrin olur kaptan," derken asker selamı verdi Arda. "Ben gidip üzerimi değiştireyim."

Saçlarımı taramak, giyinmekten daha çok zamanımı alacaktı muhtemelen. Kafamın içi gibi düğüm düğüm olan saçlarımı yıkayamamıştım hâlâ. Gece mutlaka sıcak suya teslim olmalıydım. Çıkmamıza iki dakika varken bütün işlerimi hallettim. Saçlarımı topuz yaptım üstünkörü, daha fazla onları taramakla uğraşamayacağıma karar verdiğim zamanlarda sığındığım taktikti bu. Siyah pantolonum ve siyah V yaka tişörtüm dikkat çekmiyordu, muhtemelen üzerine çelik yelek de giyecektim zaten.

Görkem arabanın şoför koltuğundaydı, yanında Kaya oturuyordu ve ben de arkada, sağ camın kenarında oturuyordum. Sorularım vardı kafamı didikleyen ve cevabı bulamadığımda daha çok soru üretiyordum kendi kendime. En son öyle bir hâle geliyordum ki benim ürettiklerim beni boğuyorlardı. Yüzeyde

kalabilmek için dudaklarımı aralamak en iyisiydi. "Niye baskına biz de gidiyoruz?" diye sordum, gözlerimi dikiz aynasından Görkem'in üzerine dikerek. Aradığım cevap ondaydı. "Neden işi narkotiğe bırakmadık?"

"Bu çetrefilli bir görev değil." Mavilerini yoldan ayırmış, aynanın üzerinden benim gözlerime değdirmişti.

"Ve?"

"Ve elime Can'ı sahaya sürebileceğim bir fırsat geçti."

"Ne?" diye sordu Can, hayretle. "Pat pat dalmayacak mıyız içeri? Ne sahası, niye sürüyorsun beni?"

Can, geri planda kalmaktan şikâyetçi değildi. Necip Amir de onun sorgu odasındaki performansından etkilenmişti zaten işin en başında fakat Görkem, ikisinden de farklı bakıyordu olaylara. Analizcileri bir arada tutmaktan fazlasını yapıyordu, onları eğitiyordu. Reflekslerini güçlendirmeye ve cesaretlerini arttırmaya çalışıyordu, onlara testler uyguluyordu. Sabahki seçim olayı da bu yüzdendi. Can'ın kimi seçeceğini bildiği hâlde yine de vermişti bu görevi ona.

Yeni karakterin kilidi açılmıştı: Öğretmen Görkem.

"Pat pat dalmayacağız," dediğinde arabayı durdurdu. Burada binalar çok seyrekti. Tek katlı evin biraz gerisindeydik, bulunduğumuz noktadan pencereler gayet net görünüyordu. "Siz önden gideceksiniz, tablo içerideyse bize mesaj çekeceksiniz ve sonra kalanını hep birlikte halledeceğiz."

Riski yüksek bir plan sanmıştım, önceliği işini sağlama almak olmuştu yine. Galiba Arda haklıydı, onu sorgulamamak gerekiyordu çünkü zamanı gelince bütün taşlar yerine oturuyordu. "Siz kim?" diye sordu Can, biraz gerilmişti. Birazdan biraz fazla belki. "Ben ve kim?"

"13."

"Hım?" Bana seslendiğini sanmıştım, bunu anladığında yeniden kurdu cümlesini. "Sen ve Can, birlikte gireceksiniz önden."

Saha görevine sürülen gergin Can ve onun nerede nasıl tepkiler vereceğini bilmeyen ben birlikte girecektik eve. Doğrusu, güzel bir seçimdi. Sadece Can'ı değil, beni de değerlendirmiş olacaktı çünkü asıl sorumluluk bendeydi. Arda ve Kaya gitseydi Can'la, çok daha kolay olurdu olay. Çünkü Can, onların yanında daha rahat olabilirdi ve diğerleri de Can'ı iyi tanıdıklarından onu sakinleştirmeyi bilirlerdi. Şimdi bütün ihale bana patlıyordu.

İnsan psikolojisi üzerine yüksek lisans yapmış gibi görünen Can, benim aldığım nefesin değiştirdiği ritimden bile içimden geçenleri anlayabilirdi. Bu nedenle gerçekten sakin olmalıydım onun yanında. "Yahya beni görmüş olabilir," dedim ama ben onu gördüğümü gerçekten hatırlamıyordum. Görsem hatırlardım, fotoğrafına baktığımda onunla ilgili bir anı canlanmamıştı zihnimde. "Bana fark etmez, her şartta gider girerim adamın evine. Sadece bu ihtimali göz önünde bulunduralım diye söylüyorum."

"Seni görmedi." Görkem kendinden oldukça emindi. "Kamera kayıtlarını defalarca kez izledim hiçbir detayı atlamamak adına. Sen, Kaya ve Cengiz dışarı çıktıktan bir saat sonra geliyor Yahya. Selma'yla alışverişini halledip hızlıca ayrılıyor mekândan."

Arda elini Can'ın dizinin üstüne vurdu iki kez. "Bana bak Hüseyin," dedi çok alakasız bir şekilde. "Bir nefes uzağındayım oğlum, Can'ıma zarar vermelerine asla izin vermem. *Omnitrix* saatime basarım, *Şimşek Hız* olur koşarım yanına. Sen relaks ol, kovboyun burada seni bekleyecek."

Can'ın dudakları iki yana kıvrıldı usulca. "Eyvallah," dedikten sonra Görkem'e baktı. "İnşallah batırmam." Görevi batırmaktan değil, Görkem'i hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyor gibiydi daha çok.

Kaya arkasını dönmedi ama ön koltukların arasından yumruğunu uzattı Can'a doğru. "Batırırsan arkanı toplamak için varız biz." Can, yumruğunu onunkine tokuşturdu. Diğerleri çelik yeleklerini giydiler, tek bir mesajla içeri dalacaklardı hemen. "Silahını alayım," dedi Görkem, avucunu bana uzatarak. Can'ınki zaten torpidoda olmalıydı. Tabancamı avucunun içine bıraktım, ardından geriye yaslandım.

Geldiğimizden beri eve giriş çıkış olmamıştı. Sağ taraftaki salon olduğunu tahmin ettiğim odanın ışığı yanıyordu. Evde birilerinin olduğunu biliyorduk fakat Yahya'nın tek olup olmadığı bilgisi yoktu elimizde. Benim için pek sorun teşkil eden bir durum değildi bu ama yine de oraya tek gitsem daha rahat olurdum. Şimdi üzerimde Can'ın sorumluluğu da vardı. Elim kapı koluna gittiğinde partnerim de inmişti benimle. "Ben adamın dikkatini bir şekilde dağıtırım, sen de o arada sızarsın içeriye." Başımı salladım eve doğru ilerlerken. Bu sırada gerçekten tedirgin olmadığımı fark ettim, hatta aksine her gün birilerinin evine sızıyormuş gibi rahat hissediyordum.

"Sorun var mı?" diye sorarak nabız yoklaması yaptım.

"Yok." Yok muydu, saklamayı mı beceriyordu bilmiyordum. Önceliğim kendimden önce o olmak zorundaydı, bu fikri attığım her adımda beynime aşıladım. Görkem'in testini geçebilmek için Can'ın başarılı olması yetmeyecekti, benim de üstüme düşenin fazlasını yapmam gerekiyordu.

Belki de hiçbir şey düşündüğüm gibi olmazdı, her şey tereyağından kıl çeker gibi ilerlerdi.

Ve hayat, bana koca bir nah çekti.

Evin girişindeki merdivenlerde bekliyordum. Ev tek katlıydı ama yüksek olduğundan kapıya ulaşmak için yine de birkaç basamak çıkmak gerekiyordu. Planımız gereği benim kapıdan olabildiğince uzak durmam, Can'ın da adamı dışarı çekmesi lazımdı fakat hiçbir şey aklımızdakiyle uyuşmadı. Adam biz daha kapıyı dahi çalmadan hışımla evin kapısını açmış, silahının namlusunu

Can'ın üzerine doğrultmuştu ve merdiven boşluğunda olduğumuzdan ötürü Analizcilerin şu an bizi görme ihtimalleri yoktu.

Sorun değildi. Halledebilirdik.

Yahya, boşta kalan elinin işaret parmağını dudağına götürerek sessiz olmamızı istedi, ardından namlunun ucunu içeriye doğru salladı hafifçe. Onu yeniden Can'a çevirdiğinde ikiletmedim, merdivenleri bir bir tırmandım ve içeri geçtim.

Can da adımlarımı takip etti ve Yahya kapıyı sertçe kapattı. O bir saniyelik zaman diliminde içinde bulunduğumuz salona baktım. Sağ taraftaki odanın hemen yanında duran konsolun üzerindeki porselen vazo? Geç, çok uzak. Orta sehpanın üzerinde bulunan cam bardak? Geç, yeterli etkiyi vermez. Televizyon ünitesindeki metal biblolar? Adamın kafasına bak, metali bile yamultur.

Peki ya ünitenin yanındaki ayaklı abajur?

Sırtıma yasladığı tabancasıyla beni salona doğru yönlendirirken gülümsüyordum, neyse ki o bunu göremezdi. Elindeki silahı almam çok zor olmazdı aslında fakat adam onu yaralayamayacağımın farkına varırsa yeniden hamle yapmaya kalkardı ve bu defa hedefi Can olurdu. Silahtan korkan bir tip olmadığı belliydi, bu nedenle de yeniden bir atakta bulunacağına emindim.

Taşımı oynamadan önce rakibimin sonraki hamlelerini de göz önünde bulundurmam gerekiyordu. Başımı çok hafifçe çevirerek gözlerimi Can'ın yüzünde dolaştırdım. Bana bakmıyordu, yüksek ihtimalle tabloyu arıyordu gözleri odanın içinde. Hemen girişte, sağ tarafta asılı olduğunu fark etmemişti sanırım.

"Geç, geç şöyle!" Ses tonu kalındı, üstüne bir de korkutucu çıkması için çaba sarf etmiş gibiydi ve bu çabası bende kahkaha atma isteği uyandırıyordu. Silahı hâlâ bana dönüktü, aptal adam onu elinden almam için bana elli tane fırsat sunsa da bunu yapmayacaktım, sabır önemliydi. "Oturun şuraya."

Gösterdiği koltuk, televizyon ünitesine en yakın olandı. Köşe tarafa ben oturdum. Can'ın suratında korku dolu bir ifade vardı, en sahte olanından... Ben aklımdan bin türlü kavga senaryosu, adamı alt edebileceğim dövüş figürleri geçirirken o psikolojiye oynuyordu. Rol yapacaktı işimi kolaylaştırmak adına.

"Adınız ne sizin?" Namlunun ucu bir bana bir ona çevriliyordu. "Sen söyle önce."

"Hüseyin," dedi Can, anında.

"Ben de Melek."

"Neden evimi gözetliyordunuz?" İkimizden de cevap gelmeyince daha yüksek bir sesle yineledi sorusunu. Can, derin bir nefes aldı. Sanırım kendini kontrol edebilmek için yapmıştı bunu. "Bi-bizim arabamız bozulmuştu. Niye gözetleyelim sizin evinizi?"

Adam durdu, kaşlarını çattı ve bu defa bana döndü ama kolunu Can'ın boğazına sarmış, silahı da onun şakağına yaslamıştı. "Bir de sana sorayım, niye

buradasınız?" Yüzüme yerleştirdiğim sahte korku maskesi, yere düşüp paramparça oldu. Bir anda ciddileşmemi, ona öldürücü gözlerle bakmamı beklemiyordu Yahya. Kaşları yukarı doğru kalkarken sorgular gibi baktı suratıma.

"Çeksene tetiği," dedim. O bir anlık şaşkınlık anından yararlanarak sağımdaki abajuru bütün gücümle kendime çektiğimde fişi prizden çıktı. Uzun siyah direği sıkıca kavradım. Abajurun kafa kısmı sarsıntının etkisiyle yerinden oynayıp yere düştüğünden ucunda sadece ampulü vardı.

Can kafasını hızlıca geriye doğru atıp adamın defalarca kırılan burnuna geçirdiğinde Yahya birkaç adım sendeledi. Can'a başımla işaret ettim dışarıdaki tabloyu kontrol etmesi için o da başını iki yana sallayarak *beni burada yalnız bırakmayacağını* belli etti. Yahya bu defa silahını ateş etmek üzere Can'a çevirdiğinde tetiğin üzerindeki parmağını hareket ettirmesine fırsat vermeden elimdeki abajur direğini onun bileğine indirdim. Öyle sıkı kavramıştı ki tabancasını, elinden düşürmeye yetmedi benim bu hareketim.

Ona doğru adımlamaya başladığımda o bir darbe girişimcisiydi de ben elinde kazma küreklerle, sopalarla korkusuzca meydana koşan Türk milletiydim sanki. Bu düşünce beni daha da gaza getirdi, direği yeniden savurdum üzerine doğru.

Boşta kalan eliyle direğin ucunu tuttu. Orantısız bir güçle asıldığı için öne doğru yalpaladım ama ayaklarımı yere daha sağlam basıp kendimi durdurmayı başardım. Bir kez daha çekmeye çalışacaktı ve bunu benim dikkatimi dağıtmak amacıyla yapacaktı. Dikkatim dağıldığı an silahını ateşleyecekti. Benden üstün olduğunu sanıyordu. Direği kendime çekmek yerine ona doğru ittirdim, sertçe karnına çarptı ve o anki acı yüzünden direği tutan eli serbest kaldı. Kontrol benim elime geçmişti. Hiç beklemeden bir kez daha savurdum, bu defa kulağına geldi. Bile isteye yapmıştım, dengesini kaybetmişti böylece.

O sendelerken ayağımı öne doğru uzatıp poposunun üzerine düşmesini sağladım. Silahı hâlâ düşmemişti, nasıl bir inattı bu? Bana doğru bir el ateş ettiğinde kurşun omzumu biraz üzerinden geçip gitti. Refleksle arkama dönüp Can'a bakmayı hedeflediğim o saliselik zaman diliminde Can, "İyiyim ben," dedi onu kontrol etmek üzere olduğumu bildiği için. Bu içimi rahatlatırken adam yeniden doğrulttu silahını.

"*FBI, open the door!*"[2]

Bizimkiler kapıdaydı ve ses de tahmin edileceği üzere Arda'ya aitti.

Can, ayağını yerdeki adamın silah tutan bileğine bastırırken ben elimdeki direği sertçe duvara vurdum. Ucundaki ampulün bir kısmı kırıldı. Direkte kalan zikzaklı cam parçası benim işimi görecek kadar keskindi.

Kapının kırılma sesi geldi, ardından adım sesleri takip etti bunu. Direğin ucundaki kırık camla adamın boynuna baskı yapıyor fakat kan akıtmıyordum. "Bırak silahını."

---

[2] İng. "FBI kapıyı aç!"

Bileğine basan Can'a rağmen silahı avucundaydı, eğer hareket ettirebilseydi bileğini, doğrudan vurabilirdi beni. Can çok doğru bir zamanda müdahale etmişti olaya.

Sıktığı parmaklarını yavaşça açtığında tabanca zemine düştü ve Can da hiç beklemeden ittirdi onu salonun bir diğer köşesine.

İçeri giren üç adam, oldukları yerde kalakalmışlardı.

Ne, kırık abajurla adam dövmek çok mu garipti?

Biraz garip gibi Yağmur.

Başımı onlara doğru çevirdim adamın boynundaki baskımı azaltmadan. Namlularını adamın üzerine çevirip durmuş, muhtemelen iki dakikada nasıl bu hâle geldiğimizi sorguluyorlardı. "Şuna bakın," dedi Arda hayran hayran elimi gösterirken. "Yirmi birinci yüzyılda mızrak kullanıyor!"

Görkem, arkasını dönüp omzumun üzerinden geçen ve televizyona isabet eden kurşuna baktı, ardından hızlıca Can'a çevirdi başını. Baştan ayağa süzdü onu, sonra da gözleri benim vücudumda gezindi. Yaralı olmadığımıza emin olduğunda yerde tonlarca küfreden Yahya'nın yanına ilerledi, Kaya da muhtemelen tabloyu almak üzere odadan çıktı.

"Ayağa kalk," dedi emreder bir tonda.

Adamın bakışları benim üzerimdeydi. "Söyle o manyağa, geri çekilsin."

"Şah damarının üzerine cam parçası bastıran kadına manyak demese miydin acaba?" Sesi alaycıydı. Silahını beline sokarken bir kelepçe çıkarttı arka cebinden.

"Ondan mı korkacağım?" diye sordu Yahya pis pis sırıtarak.

"Seni kışkırtmak istiyor," dedi Görkem, zaten farkında olduğum bir gerçeği dile getirerek. "Adamın boğazını kesme."

Avucumun içi kaşınırken çakma mızrağımı yavaşça geri çektim. Can da geri çekildiğinde Görkem ve Arda adamı yerden kaldırdılar. Görkem, ilk karşılaştığımızda aynı bana yaptığı gibi adamın kolunu sırtına doğru büküp kafasını duvara yasladı ve ardından iki elini de arkada birleştirdi. Bileklerine kelepçeyi geçirdiğinde dudağının bir kenarı yukarı kavislenmişti. Benim düşündüğüm şeyi mi düşünüyordu ki?

Sopayı yere bıraktığımda Kaya elinde tuttuğu tabloyla girdi içeri. Basit bir manzara resmi gibi görünen bu tuvalin arkasındaki o küçük boşluğa paket paket uyuşturucu yapıştırılmıştı koli bandıyla. Rahat bir nefes aldı Can. "Seçimim elimde patlamadı çok şükür."

O an bir soru kurcaladı aklımı. Acaba Can, Yahya Namoğlu dışında birini seçse Görkem o seçeneğe göre mi kurardı planını, yoksa yine de bu eve mi gelmemizi isterdi?

Cevabım kesin olmasa da Can'a güveneceğini düşünüyordum.

Kaya, kelepçeli adamın ensesinden tutup arabaya doğru sürüklemeye başlamışken Arda da peşlerine takıldı. Görkem'in bakışları yeniden üzerimizde

gezindi, gözlerinde *mission completed*[3] yazıyordu sanki. Birazdan sağ alt tarafta *next level*[4] yazsa şaşırmazdım herhâlde. "İyisiniz değil mi?"

"Sorun yok," dedi Can. Ben ağzımı açmadım ama başımı sallamam Görkem'e gereken cevabı verdi. "Bir taksi çağır Can," dedi Görkem. "Sığmayız arabaya, siz adamı alın gidin. Biz arkanızda olacağız, doğrudan karakola sürsün Kaya. Bir de telsizi yollasana bana Arda'yla."

Can, bir asker selamı vererek evden ayrıldığında Görkem de az önceki cümleleri tek nefeste söylediği için şimdi soluklanıyordu. Bazen gerçekten çok hızlı konuşuyordu, özellikle de plan yaparken.

"Neden abajur?" dedi yönünü bana çevirerek. Aklına takılan bir şeyler olduğunu zaten anlamıştım ama soru sormak için taksiyi bekler diye düşünüyordum. "Kontrol etmesi daha zor, fark edilmemesi imkânsız. Sinsi sinsi yaklaşamaz, beklemediği bir anda vuramazsın. Niye çerçeveler, süs eşyaları veya bardak varken koca direkli abajuru seçtin?"

Başımı biraz kaldırıp yüzüne odakladım bakışlarımı. "Sen ne yapardın?"

"Silahını elinden alırdım."

"Bundan korkacak biri değil, ellerini kaldırıp teslim olacak hâli yok. Sonra ne yapardın?"

"Silahı yere atardım."

Beklediğim cevap bu olmadığından kaşlarımı çattım. Nasıl ki o benim neyi neden yapıtıramadığımı kestiremiyorsa ben de eline bir avantaj geçirmişken neden şartları eşitleme gereksiniminde bulunduğunu anlayamamıştım. "Neden?"

"Bu açık bir meydan okuma çünkü." Durdu, yerdeki kırık ampul parçalarına baktı bir süre ve sonra başını yeniden bana çevirdi. "Doğasında rekabet vardır insanın. Hem gücünü kanıtlamak adına hem de tehlikeden kurtulmak amacıyla kontrolsüz bir güçle üzerime atılacaktı böylece. Kontrolsüz güç, yenilgiyi getirir beraberinde. Onu yere sermem kolay olurdu."

"Genelleme yapıyorsun," dedim. "Herkes senin üzerine atılmaya kalkmaz."

"Senin gibi mi?" diye sordu gülümseyerek. Dudağımın kenarı yukarı kıvrıldı. "Sen başkaydın, doğru. Bana öyle boş baktın ki hayalet miyim diye düşündüm bir süre. Benden bir hamle gelmese asla harekete geçmeyecektin." Derin bir nefes aldı. "Ama ben genelleme yapmıyorum, adamına göre muamele yapıyorum. Bu adamın bu tepkileri vereceği gayet öngörülebilir."

"Yöntemim seninkinden farklı olabilir ama nihayetinde işe yaradı mı? Yaradı. Neyi sorguluyorsun, anlamadım."

"Neyi neden yaptığını anlayabilmem gerek, ilerleyen zamanlarda böyle bir durumda kalırsak ne yapacağını kavramam için."

---

[3] İng. ""görev tamamlandı"

[4] İng. ""bir sonraki aşama"

"Beni, Can hakkında hiçbir fikrim yokken bir teste ittin," dedim ona doğru bir adım yaklaşarak. "Eğer çok merak ediyorsan bir sonraki seferde yanımda sen olursun, bu da senin testin olur."

Gözlerini kısıp bana bakarken dudaklarındaki tebessüme engel olamadı. Tavrım, hoşuna gitmişe benziyordu.

"Çiftetelli, bu da telsiz," diyerek kırık kapıdan eve giriş yaptı Arda. Yaptığı bu iğrenç espri yüzümüzün buruşmasına sebep olurken bakışlarımız birbirinden sökülüp onun üzerine kenetlendi. "Ha, ha ve ha. *IQ*'mdan bazen ben de şüphe ediyorum. Beni boş verin, telsizi istemişsin başkan."

Görkem, Arda'nın elinden telsizi aldıktan sonra bizden birkaç adım uzaklaşıp evin bir diğer köşesine ilerledi. Diğer ekiplerle konuşup durum güncellemesi yapmalarını istemişti. Bu sırada Arda yanıma varmış, kolunu omzuma atmış ve zar zor yaptığım topuzumu sıkarak sevmişti beni. "Bak oğul," dedi, kolunun altına sıkıştırdığı beni dış kapıya doğru ilerletirken. "Ben Can'ımı öyle kolay emanet etmem kimseye. Sen sahip çıktın ona, obaya ettiğin üstün hizmetten ötürü seni terfi ettirdim kalbimde. Artık benim kankamsın."

"Şeref duyarım," dedim kıkırdayarak.

"Aa, özel uçağınız gelmiş," dedi, eliyle taksiyi işaret ederek. "Ben bizim arabaya atlayayım, siz de şoföre deyin ki öndeki aracı takip et." Durdu, ellerini çırptı heyecanla. "Siz demeyin, ben diyeceğim." Koşarak taksinin yanına gitti ve camı tıklattı. Bir yandan da eliyle hayali bir kolu çeviriyor, adamın camı açmasını işaret ediyordu. Hedefine ulaştığında, "Öndeki aracı takip et," diye bağırdı adama. Buraya gelirken Görkem'in kullandığı arabayı gösterdi. "Öndeki araç şu. Sakın kaybetme bizi, tamam mı?"

Neye uğradığını şaşıran şoför başını aşağı yukarı sallamakla yetindi. Bu sırada Görkem evden çıkıp taksiye atlayınca ben de geçtim yanına ve Arda da öbür araca ilerledi. Önde onlar, arkada onların peşine takılan biz karakol yoluna koyulduk.

"Can nasıl davrandı içeride?" diye sordu Görkem. Öne geçmek yerine arkaya geçişinin sebebi yan yana oturmak istemesiydi ve bunun bana soru sormak için olduğunu tahmin etmiştim.

"Davranması gerektiği gibi." Gözlerimi gözlerine değdirdiğimde beklediği cevabın daha ayrıntılı bir analiz olduğunu anlamıştım ama yine de memnun olmuştu Can hakkında fazla yorum yapmadığım için. "Bana anlattığı kadarıyla onun gerçekten içeride hiçbir şey yapmadan oturmasını bekliyordum," dedim dürüstçe. "Kendine o kadar güvenmiyor ki muhtemelen bana ettiği yardımın da farkında değildir. Her şeyi benim yaptığımı sanıyor olabilir."

"Sen yapmadın mı?" Bu sorusu, sadece konuşmaya devam etmem için ortaya atılmıştı. Can'ın katkı sağlayacağını elbette ki biliyordu.

"Bizi oraya ekip olalım diye göndermedin mi?"

Gülümsedi içtenlikle. "Doğru."

Taksi karakolun önünde durdu, kapının önü oldukça kalabalıktı. Sürekli olarak içeri girip çıkan birileri vardı. Kaya, elini ensesine mühürlediği adamı başını önüne eğmesini sağlayarak indirdi araçtan. Ardından diğer yanına Görkem ilerledi ve bir kolundan Kaya'nın, bir kolundan Görkem'in tuttuğu Yahya bu şekilde girdi karakola. Biz üç kişi de yalnızca iki adım kadar gerilerindeydik.

Üst kata çıkacağımızı sanıyordum ama etraftaki karmaşıklıktan sıyrılıp tam karşımızda duran Necip Amir'i gördüğümüzde durdu adımlarımız. Can aramızdan sıyrıldı ve elinde taşıdığı tabloyu Necip Amir'e teslim etti. Onun gurur dolu gülümseyişiyle birlikte bir an herkesin sustuğunu, etraftaki bütün uğultunun dindiğini fark ettim. Hemen sağ tarafında Eylül duruyordu ve yüzünde anne şefkatinin izleri vardı bize bakarken. Sonra anladım ki girişteki bütün memurlar bizim geldiğimizi fark etmişler ve bunun için duraksamışlardı. "On yedi baskın mı?" diye sordu kumral, üniformalı bir genç. "Sıfır hata ve ele geçirilen kilolarca uyuşturucu mu?" diye devam etti. Samimi birine benziyordu. "Boşuna dilden dile yayılmıyorsunuz."

Bu sessizliğin içinde konuşan tek kişi o olduğu için bütün bakışların hedefi bu defa o oldu ama çok geçmeden yeniden ilgi odağı olmuştuk. "Karizmaya fokus," dediğini duydum başka birinin. "Herkes bana böyle hayranlıkla baksa ben çoktan kral havalarına girmiş, halkımı selamlamaya başlamıştım. Şunlara bak, nasıl bozmuyorlar duruşlarını."

Herkes bize hayranlıkla bakmıyordu zira bir grup insanın tuhaf bakışlarını üzerimde hissetmemin başka açıklaması olamazdı. Necip Amir ve Görkem, aralarında birkaç adım mesafe varken gözleriyle konuşmayı sürdürdükleri sırada yanımdan elleri kelepçeli başka bir adam geçti.

"Tebrik ederim," dedi Necip Amir.

Onun verdiği söz aklıma gelince gülümsedim. Görkem'e onu herkesin gurur duyduğu biri yapacağını söylemişti ve belki de bunu başardığını hissettiği en net zamanın içindeydik. Analizciler kelimeler yerine gülümsemelerle cevap verdiler. Etraflarındaki kimse umurlarında değildi. Yalnızca Necip Amir ve Eylül'ün bulunduğu taraftaydı gözleri.

Başarıyı kutladığımız bu kısa anın sonunu muşmula suratlı bir adamın merdivenlerden inmesi getirdi. Üzerinde jilet gibi bir takım elbise vardı, seyrek, açık kahve saçları sol tarafa doğru özenle taranmıştı. Yanımıza varana dek adımladı.

Yahya'yı başka bir memur kolundan tutup gözaltına sürükledi. Herkes kendi işinin başına döndüğünde Necip Amir'in yanında duran adam, kısık bakışlarını sıra sıra hepimizin üzerinde gezdiriyordu. En son Görkem'in üzerinde durdurdu. "Sen ve arkadaşların alkış mı bekliyorsunuz?" diye sordu, ses

tonu sanki şakalaşıyormuş gibiydi ama bu samimiyetin sahte olduğu yüzünden anlaşılıyordu.

Necip Amir'in bakışlarının karardığını gördüm. Yanındaki adamdan zerre kadar hoşlanmıyordu.

"Ben ve ekibim," dedi Görkem her bir kelimesini vurgulayarak. "Ettiğimiz hizmetin karşılığında alkış beklemeyiz, Sayın Savcım..."

Gerçekten küfür etkisi yaratıyormuş Yağmur.

Demek meşhur savcı buydu.

"Başarılarınızın devamını dilerim," dedi yine aynı sahte ifadeyle. Derdi neydi tam olarak? Gözleri yeniden üzerimizde gezinirken Arda'nın dikkatle Görkem'in yüzünü izlediği fark ettim. Yumruk atmasından cidden korkuyor gibi duruyordu ama Görkem şiddet içerikli hayaller kuruyorsa bile bunu mimiklerine yansıtmıyordu.

"Asya mıydı?" dedi gözleri beni bulduğunda. Onun arka kısmında kalan Eylül, yüzünü buruşturup ağzını tuhaf bir şekilde oynatarak, kendi kendine savcının taklidini yaptı.

"Evet," diye karşılık verdim.

"Bir de kadın mı katıldı şimdi Analizcilere?" diye sordu, elini Görkem'in omzuna koyup alaycı bir gülümseme eşliğinde. "Şahtınız şahbaz olmuşsunuz..."

Bu karakola iki kez gelmiş, ilkinde Semih denen herifi ve ikincisinde de savcıyı yumruklamak istemiştim ama ne yazık ki hiçbirini yapamıyordum. İçim içimi yumrukluyordu.

"Başka bir şey var mıydı, Sayın Savcım?"

Görkem'in kullandığı bu ifadeyi sabaha kadar dinleyebilirdim. Resmen terapi etkisi yapıyordu vurgusu.

"Hayırdır, randevun mu var?"

"Zamanım kıymetlidir," dedi sakince. "Ve operasyonun bir kez daha üzerinden geçmemiz gerekiyor ekibimle, pürüz bırakmamak adına. Merak etmeyin, alkış beklemiyoruz."

Can, gülmemek için kendini sıkarken tuhaf bir ses çıkardı. Bir kez öksürüp üzerini kapattım. Birbirimize bakarken ikimiz de gülmek istiyorduk ama durmak zorundaydık. Necip Amir'in de bizden farksız olduğuna yemin edebilirdim. "Sizin de vaktinizin kıymetli olduğunu çok iyi bilirim, Savcım," dedi Necip Amir.

"Öyledir Amirim," dedi savcı.

Soğuk bir rüzgâr esti, her an kovboy filmlerinde arkada gerilim müziği çalarken iki düşmanın arasından yuvarlanarak geçen saman topu belirebilirdi bir yerlerde. "O hâlde iyi günler dilerim." Necip Amir savcının kıçına tekme

basmak dışında her yolu uygulamıştı onu buradan uzaklaştırmak için ve nihayet başarmıştı.

"Yemin ederim başımı ağrıtıyor bu adam," dedi Görkem, elini alnının üzerine götürüp şakaklarını ovalarken.

"Yine mi başın ağrımaya başladı senin?" diye sordu Necip Amir, endişeyle. Görkem'in yalnızca bir adım uzağında duruyor, yüzünü inceliyordu dikkatle. Görkem, dolaptan şeker aşırırken yakalanmış bir çocuk gibi duraksadı, pot kırmıştı. Onu ne zaman görsem başı ağrıyordu. Necip Amir'in haberi yok muydu bundan?

"Bana bak," dedi gözlerini göstererek. "Görkem, ilaç kullanmıyorsun değil mi yine?"

"Kullanmıyor," dedi Kaya, Görkem'in yanındaki varlığını belli ederek. "Gözümüz üzerinde, dert etme sen."

"Çocuk muyum ben ya?"

Bence bu soruyla birlikte gayet çocuktu Görkem. Etrafımızdaki kimsenin bizi duymadığını bildiğinden rahat davranıyordu ama bu sitemi öyle komik bir tonda söylemişti ki Eylül kahkaha atmış ve bir iki kişinin bize dönmesine sebep olmuştu.

"Gerekirse acı biber bile sürerim ağzına, çocuk muymuşmuş... Şuna bak! Kendine geleceksin, Görkem. Bir daha aynı korkuyu yaşayamam ben."

"Ben de," diye fısıldadı Arda, hemen yanımda olduğundan duymam zor olmamıştı. "Ve ben," diye katıldı ona Can. "Ve de ben," dedi Eylül.

"Ben izin vermem," diyerek son noktayı koydu Kaya. Her ne olduysa Analizciler hâlâ etkisinden çıkamamıştı, Görkem ise etrafındakilere yaşattığı o korkunun ağırlığıyla hâlâ o günü yeniden yaşıyormuş gibi üzgündü. Yüzündeki hüzünden bunu çıkardım.

"Benim kafamı bir şeylere yormam lazım." Görkem elini alnından çekmiş, bakışlarını yere eğmişti. "Zaten daha bitmedi işimiz. Operasyon analizi yapacağız. Senin odayı işgal ediyoruz abi, haberin olsun."

"Tepe tepe kullanın."

"Siz geçin," dedi, eliyle merdivenleri göstererek. "Ben geleceğim iki dakikaya. Aç olan var mı?" Gözleri sol baştan başlayarak hepimizin üzerinde gezindi. "Tamam, hepimize bir şeyler alır öyle gelirim." Çenesini sıvazlayarak bir kez daha baktı bize. Gözlerimize bakarak kimin ne kadar yiyeceğini hesaplıyor olabilir miydi? Eğer öyleyse şaşırmazdım çünkü. "Eylül, sen de Cevdet abiyi bulursan çay yollatırsın. Hadi çıkın yukarı."

Arda kolunu Can'ın omzuna attı, ikisi önden yürürken benim yanımda Eylül vardı. Kaya da arkamızdan geliyordu. Amirin odasına vardığımızda koltuklardan birine Kaya geçti diğerine ise Can. Arda, masanın kenarına yasladı kalçasını. Boş kalan tek yer masanın arkasındaki sandalyeydi fakat oraya oturmanın yanlış olacağını düşündüğüm için ayakta dikildim. Odayı işgal etsek

bile koltuğunu işgal etmemeliydik en azından. Eylül işleri olduğu için bize katılamayacaktı. Çok geçmeden Cevdet abi çaylarımızı getirdi ve ardından da elinde bir poşetle Görkem girdi içeri. "Hadi yine iyisiniz," diye mırıldandı kapıyı ayağıyla ittirirken. "Tatlı da aldım size." Herkese bir tost, bir çikolata verdi tek tek. Kaşarlı tost almıştı bana bir önceki seferde de olduğu gibi, bir de fındıklı çikolatam vardı.

Görkem benim yanımdan geçip Necip Amir'in sandalyesine oturdu. Kelimeyle ve açlıkla çaylarımızı içip tostlarımızı yerken kimsenin sesi çıkmıyordu. Karnımızı doyurduktan sonra analiz işine geçecektik belli ki.

Çalan kapı hepimizin bakışlarının aynı tarafa çevrilmesine neden oldu. "Gel," dedi Görkem, çatık kaşlarıyla ve sonra o yüzü gördüğünde daha da çatıldı kaşları. Gözleri benimkilere değdi. Ne düşündüğümü okuyabilecekmişçesine baktı suratıma.

Gelen Semih'ti. Teker teker hepimize baktı, sıra bana gelince kısa bir duraksama yaşadı ve yeniden Görkem'e döndü. "Necip Amir yok mu?"

"Sence var mı?"

"Yok gibi."

"Ben varım," dediğimde kimse konuşmamı beklemiyor olmalıydı. "Nasılsın Semih? Başıma bela olma planları kuruyor musun kuytu köşelerde?"

Dudakları hafifçe aralanırken Analizciler karşısında bana nasıl bir tepki vereceğini tartıyor olabilirdi. "Sen niye bana laf atıyorsun? Yanındakilere mi güveniyorsun yoksa?"

"Onlar yokken susmuş muydum?" diye sordum. Yediklerini sindiremediğinden hafızasından silmeyi mi tercih etmişti acaba? "Sana bir 'ilişki' ayarlayabileceğimi söylemiştim. Bak, getirdim bizimkileri." Arda ve Can, aynı anda gözlerini kısıp dudaklarını oynatarak *uuu* dediler ama araya girmemek için sesli söylememişlerdi. Kaya oluşan kaos ortamını sabaha kadar izleyebilirdi ama Görkem, kontrolsüz moduna geçmek üzere gibiydi.

"Seninle uğraşmayacağım," dedi omuz silkerek. "Yapmam gereken işler var. Narkotiğin yakaladığı başarı çoktan yayılmaya başlamıştır." Yüzüne büyük bir sırıtış yerleşti. "Savcı da malum, konuşup tebrik etmek ister falan beni. Görkem'in hayal etmesi zor olur tabii. Biliyor musun Görkem, Savcı gülebiliyor!"

Dudaklarını tehlikeli bir tebessüm sarmalamıştı Görkem'in. "Sen de gülebiliyorsun. Şimdi dışarı çık ki gülmeye devam edebil."

"Aa, yoksa takıştınız mı yine? Nasıl üzüldüm anlatamam. İstersen senin için konuşabilirim onunla."

"Semih, ikile hadi," dedi Kaya çelik gibi sert bir sesle.

"Amirime söylersiniz geldiğimi."

"Söylerim abime," dedi Görkem, gözlerini kapıya dikerek. Semih sonunda, ne yapacağını bilemeden çıktı.

"Bu adam ileride sana asılırsa ben şaşırmam," dedi Can, yüzü buruşmuştu. Neler olduğuna anlam vermeye çalışıyordu. "Tipe bak hele."

"Aranıza katılamadığı için böyle yapıyor," dedim. "Benimle problemi yok, yeni Analizci oluşumla ilgili bir problemi var. Yerime kim gelse aynısını yapacaktı."

"Yerine kimse gelmeyecekti." Görkem, sandalyesinde geriye doğru yaslandı ve gözlerimizi buluşturdu. "Ya sen ya hiç. Başka bir seçenek olmadı en başından beri."

"Öğrendi mi?" diye sordu Kaya, başından beri Analizci olmamın planlandığını ama Mete istemediği için bana bir teklifin gelmediğini kastederek.

"Necip Amir'le konuştuk," dedim.

"Neyse, doyduysanız geçelim işimizin başına." Görkem bir anda poşetten çıkardığı ıslak mendilleri tek tek üzerimize fırlattı. Hepimiz havada yakalamıştık ama bütün gözler onun üzerine dönmüştü. Sadece ıslak mendille bile refleks testi uygulamıştı bize. Ellerimi sildikten sonra anlattıklarını dikkatle dinlemeye başladım. "On yedi kişi, hepsi elimizde. Üçü malı elden çıkarmış ama o gece satın aldıkları tablolar evlerinde bulunmuş ki bu da bizim elimizi güçlendirir."

"Ben hallederim onları," dedi Can kendinden emin bir sesle.

"Operasyona hiç narkotik köpeği katılmış mı?" diye sordu Arda, çocuksu ses tonuyla.

"Bazılarına evet, ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı." Ellerini oturduğu masaya dayamıştı ve ayaklarını sallandırıyordu. Ben de masanın kenarında oturuyor olduğumdan hafifçe sallanıyordum onun hareketleriyle beraber ama bu sorun değildi. "Narkotik köpekleri sizce de çok asil değil mi?"

Öylelerdi.

"Şimdi," dedi Görkem boğazını temizleyip esas mevzuya girdiğini belirtmek ister gibi. "Bir yanımızda Hasan tehlikesi var. Pis işlerin başındaki Cengiz'i içeri tıkmamız zaten kuvvetli bir koz geçirmişti elimize. Ona on yedi müşterisini de kaybettirdik. Hâliyle sinirlenecek ve öfkeyle hareket edecektir. Mila Tokel'e veya kumarhane baskını yapan adama, yani bana karşı bir atak yapmasını bekliyorum."

"Olayların Mila ile ilgisi olduğunu çözeceğinden emin gibi konuşuyorsun her seferinde," dedi Arda sallanmayı bırakarak. "Belki de öyle olmaz. İşin peşine düşer ama Mila aklına gelmez?"

"Her şeyi düşünmek zorundayım, o da öyle. Hasan'ın zeki bir adam olduğunu biliyorum Arda. Öyle ya da böyle anlayacaktır, anlamamış olsa bile ben bu ihtimali es geçemem. Ona göre almamız gerekiyor önlemimizi."

"Bir arada dolaşırız bir süre," dedi Kaya. "Zaten öbür yanımızda da şu zarf olayının ardındaki kişi her kimse o var. Seni ve Can'ı biliyor, hatta belki bizi de."

"Olayları kazasız belasız atlatabilmemiz için şu dertleri olabildiğince aza indirmeliyiz," dedi Görkem, ellerini masanın üzerinde birleştirerek. "Can ve Kaya, siz bu akşam sorguları halledin."

"Tamamdır," dedi Can.

"Biz de kalanlarla eve geçelim. Hedefim Hasan'dan önce bizim harekete geçmemiz ama ortam şu an fazlasıyla karışık. Biraz sabretmemiz gerekiyor. Durup dinginliği bekleyeceğiz. Sonrasında yeniden yaparız yuvarlak masa toplantımızı."

"Ele geçirilen uyuşturucuları gördün mü?" diye sordu Kaya, Görkem'e.

"Ağırlıklı olarak metamfetamin ve sentetik haplar," diye cevap verdi Görkem. "Detaylı incelemedim, aklında bir şey varsa Arda'yı gönderelim. Çıkarsın bize raporunu."

Arda başını sallayarak onayladı bu cümleyi. Kaya ona şimdi git dese gerçekten tam şu an kalkıp giderdi fakat beklediği tepkiyi alamadı. "Sadece merak ettim," dedi Kaya. Gözleri duvara sabitlenmişti. "Üç kişinin elden çıkardığını söyledin malı. Kim bilir kimin kanında dolaşıyor onlar şimdi... Kaç çocuk zehirlenmiştir Görkem?" Bu sorusunun altında yatan derin hikâye, Kaya'nın çocuklara olan zaafının sebebiydi ve göğsümün sancıyla kasılmasına sebep olmuştu.

Sahiden, bakıldığı zaman başarılı bir operasyondu ama işin görmediğimiz kısmında kaç kişi uyuşmuştu çoktan?

Görkem'in dizinin üzerinde duran elinin yumruk hâline geldiğini masada oturduğum için ben görebiliyordum ama Kaya göremezdi. Cevap bekliyordu onun gözlerinin içine bakarak. Bu sorunun cevabını bilmesi imkânsızdı ama Kaya içten içe inanıyor olmalıydı Görkem'in her şeyi bildiğine.

"Gençlere satış yapmıyorlar." Bu bir blöftü ve sesindeki netlik, Kaya'yı kandırmak için yeterli değildi. "Nereden biliyorsun?" diye sormasına sebep oldu fakat Görkem hiç panik yapmadı, sakince devam etti konuşmaya. "Cengiz ve Hasan'ın tanışıklığının eskiye dayandığını biliyoruz. Hasan kumarhane işletiyordu, muhtemelen şimdiki müşterilerin çoğunu da oradan bağlamıştır. Ortaya para yerine uyuşturucu koyulan kumarlar oynadığını ve bu sayede çok daha fazla para kırdığını biliyorsun. Hasan'ın parmakları başından beri bu çamura bulaşmıştı, şimdi tamamen avucuna almak istiyor işleri. Bu kadar basit."

Çaktırmadan konuyu değiştirmeyi nasıl başarmıştı?

"Kaya," dedi daha yumuşak bir sesle. Arda dudaklarını birbirine bastırmış, Can ise kucağında birleştirdiği ellerine dikmişti gözlerini. "İstiyorsan sorgular ama Can'a, Arda ve 13 eşlik etsin. Biz seninle eve geçelim?"

"Gereği yok." Demirden maskesi yeniden yüzündeydi. "Hadi, biz işimizin başına gidelim Can." Can ikiletmeden ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi. "Her türlü ilaçtan uzak dur, başın da ağrımasın mümkünse," dedi Kaya, odadan çıkmadan önce.

"Mümkün değil," dediğini işittim Görkem'in. Kısık sesle söylemiş olsa da odada başka bir ses olmadığından anlaşılmıştı ne dediği.

"Biz ne yapıyoruz?" Arda masadan aşağı atlayıp kendini sandalyeye attı. Sonra masanın üzerindeki çöpleri toplayıp boş poşete tıktı, ben de bu esnada çikolata paketimi açtım.

"Bir gözümüz ve bir kulağımızı burada bırakıyoruz." Operasyonlar hallolsa da yakalanan kişilerin salınmayacağını garantileyene kadar merkezle iletişim hâlinde kalacağız demekti bu.

"Sonra?"

Bakışları pencereye kaydı, gecenin lacivertine boyanan havayı izledi bir süre. "Zamana bırak sonrasını."

Gökyüzünde süzülen iki uçurtma vardı. İkisinin de ipleri Görkem'in elindeydi fakat o, uçurtmaları zamanın rüzgârına bırakmıştı. Yönümüzü belirleyecek olan etken ise kol saatimin içinde dönüp duran akrep ve yelkovandan başkası değildi.

8
SİYAH GÜVERCİN

Ölü bir kuşun kırık kanadı,
Sarabilir mi yaralarını?

Mesaisi yeni bitenlerin arasında benim de yer aldığım bir geceydi. Gece yarısına az kalmıştı. Açlıktan bayılmazsam bu benim şanslı olduğumu gösterirdi. Barış koluma girmiş, arabasıyla beni evime bırakmayı teklif etmiş ve bu teklifini büyük bir hevesle kabul etmiştim çünkü adım atmaya mecalim yoktu. Tam anahtarını çıkarmış, kapıları açacaktı ki birden durdu ve karakolun sol tarafına doğru ilerleyen polis topluluğuna baktı.

"Barış," dedi, tok bir ses. Herkesin sırtı dönük olduğu için kimin konuştuğunu seçemedim. "13. İstasyon'a geçiyoruz bir şeyler yemek için." Konuşan adam hâlâ yönünü bize dönmemişti. Ses hangisinden geliyordu? "Gelsenize siz de."

13. İstasyon isimli mekân, karakola oldukça yakındı ve neredeyse polisler çekip çeviriyordu orayı. Oldukça erken açılıp geç saatlere kadar kapanmayan o mekân benim de kurtarıcım olmuştu zamanında. Üstelik yemeklerinin leziz olduğunu da inkâr edemezdim.

"Tamam abi," dedi Barış. Bana sormamıştı bile ama belki de sormama sebebi cevabımı biliyor oluşuydu. Onun yanına vardım ve birlikte ilerlemeye başladık. Burada yaklaşık olarak iki aydır görev yapıyordum, belki daha az. Çok sosyal bir insan olmadığımdan hatta hiçbir şekilde sosyal olmadığımdan Barış'tan başka kimseyle samimiyetim yoktu. Zaten Barış ile arkadaşlığımız da onun çabaları sonucu başlamıştı.

"Benekli," dedi bana. İlk karşılaşmamızda da bana, "Pişt," diye seslenmiş, etrafımdaki insanlardan herhangi birine seslendiğini düşünüp başımı kaldırmadığımda, "Benekli olan," diye devam etmiş ve ben de ona bakmak gibi bir gaflette bulunmuştum. O gün bugündür üzerime yapışmıştı bu saçma lakap.

O gün Barış, termosuna çok kahve koyduğu gibi abuk sabuk bir bahane öne sürerek bir bardağı elime tutuşturmuştu. Sonra da dışarıda çok fazla hava olduğunu, dilersem benimle havasının bir kısmını paylaşabileceğini söylemişti. Kafa

birine benzediğinden havayı paylaşmayı kabul etmiştim. Gel zaman git zaman hava paylaşmalarımız çoğalmış ve arkadaş olmuştuk.

Bir arkadaş bana yeterliydi. İnsanları sevmiyordum, bu yüzden zorunda olmadıkça pek muhatap olmazdım kimseyle.

"Gel, sana yemek ısmarlayayım," dedi ve koluma girdi ağırlığını vererek. Reddedemeyecek kadar aç olduğumdan hemen başımı sallayarak adımlarına eşlik ettim.

"Bizi davet eden kimdi?" diye sordum. "Tanıyor muyum ben?"

"İllaki görmüşsündür." Bana verdiği cevap bundan ibaretti. Normalde konuşmayı çok severdi, niye kestirip atmıştı acaba?

Üstelemedim, zaten beni pek ilgilendiren bir mesele değildi. Restoranın önüne vardığımızda içeride kısık bir müzik sesi geldiğini fark ettim. Hareketli bir parçaydı. Köşedeki masalardan birine oturduk. Amir, hemen solumuzdaki masadaydı. Karşısında bir başkomiser ve bir de adını bilmediğim bir adam vardı. Üzerine simsiyah bir gömlek, altına ise siyah bir pantolon giymişti. "Çorba istiyorum ben," dedim Barış'a. Hesabı o ödeyeceğinden siparişimizi de o verecekti.

"Bir çılgınlık yapıp işkembe içelim mi?" diye sordu heyecanla. "Sarımsağı basarız, nasıl olsa eve gideceğiz buradan. Sen de ben de tek yaşadığımıza göre rahatsız olacak kimse de yok."

Başparmaklarımın ikisini birden havaya kaldırarak onun bu teklifini onayladım. Umarım gecenin bir yarısı mide spazmı geçirmezdik çünkü bir keresinde onunla aşırı baharat tüketmiştik ve o gecenin devamı ikimiz için de epey zor olmuştu. Her hatırladığımızda kahkaha atıyorduk.

"Duyduğuma göre bugün seni saha görevine salmamışlar," dedi Barış, elini çenesine yaslayıp yüzüme bakarken. Az önceki gülümsemem silinmişti.

"Dosya işi kilitlediler ama aktif saha görevlerine de çıkacağım bir gün, göreceksin bak."

"Aman," dedi bir elini sallayarak. "Sahada bok mu var? Koşturup duruyorum oradan oraya." Hayal ettiğim hayatı yaşayıp bir de şikâyet ediyordu ve bunu bizzat beni sinirlendirmek için yapıyordu. Bu hâlim onu keyiflendiriyordu. Yüzüme çirkin bir ifade yerleştirip ona pis pis baktım. Korkuyormuş gibi yaptı, iki elinin avuç içlerini bana göstererek sözde teslim oldu. Yine dayanamadım, mimiklerine güldüğüm esnada çorbalarımız önümüze koyuldu.

Etrafta çalan kısık ıslığın ne olduğuna anlam vermeye çalışıyordum ki, "Usta," dedi, tanıdık o ses. Bizi davet eden kişiydi. "Sesi bir açıversen?" Bu ıslığa benzeyen, daha müziği bile girmeyen şarkıyı şıp diye nasıl tanımıştı ki? Sesin sahibi siyah gömlekli adamdı. Kemal Amir kahkaha atıp bir yandan alkış tutmaya başladığında siyah gömlekli, sandalyesini geriye ittirip oturduğu yerden kalkmıştı. Çok geçmeden Başkomiser de onunla birlikte kalkmış, aralarında sözsüz bir diyalog geçmişti. Benim gibi anlam veremeyen birkaç memur tip tip o ikisini izliyor, Barış ise otuz iki diş sırıtıyordu.

Ve sonra ıslık, müziğe dönüştü. Müziğe sözler eklendi. "Güvercin uçuverdi..."

Siyahlı, kollarını iki yana açtığında Başkomiser de aynısını yapmıştı. Aynı anda parmaklarını şıklatıp birbirlerine gülümsediler. "Kanadını açıverdi..."

"Yar yandım aman!" diye bağırdı Barış, ellerini koparcasına birbirine vurup şarkının ritmine eşlik ederken. "Ayrılamam," diye karşılık verdi, Siyah Güvercin.

Yüzünde samimi bir gülümseme vardı, defalarca kez misket oynadığı belliydi çünkü hareketleri asla sırıtmıyordu. Başkomiser de ona eşlik ediyordu ama herkesin gözleri Siyah Güvercin'in üzerindeydi. İlginç bir aurası vardı. Açık kahve gözleri biraz kısık duruyordu ama bu onun doğal hâliydi sanırım. Boyu benden en az on santim uzun olmalıydı; düz, koyu kahve saçlara sahipti. Alnına dökülmüşlerdi. Gömleğinin kolları sıvalıydı, düğmelerinden ikisi açıktı. Benim ayağa kalkacak gücüm yoktu, adam bütün gün çalışıp bir de mesaiye kaldığı hâlde bildiğimiz misket oynuyordu bizden başka kimsenin olmadığı restoranın orta yerinde.

"Barış," dediğimde alkış tutan arkadaşımın bakışları bana döndü. "Sen tanıyor musun siyahlıyı?"

"Sen de tanıyorsun, kendisi oldukça ünlüdür bu alemde."

Kaşlarımı kaldırıp boş boş yüzüne bakmaya devam ettim.

"Mete," dedi, duymam için sesini yükselterek. "Komiser Mete Ölmez."

Adını defalarca kez duymuş, defalarca kez başarılarını dinlemiştim farklı ağızlardan fakat tanışmak ilk defa kısmet oluyordu. Karakolda geçirdiği saniye sayısının üç olduğu konusunda espriler dönüyordu çünkü devamlı olarak bir şeylerin peşinden koşuyordu. Bana son verilen dosyanın üzerinde de adı yazılıydı, buna fazla dikkat etmemiş ve sadece işimle ilgilenip gördüğüm fotoğraflar hakkında rapor hazırlamış, Kemal Amir'e teslim etmiştim. Hiçbir iletişimimiz olmamıştı kendisiyle.

Zaten kendisi iş üzerindeyken iletişim kurmayı hiç sevmiyordu. Bir ekibe bağlı değildi, bireysel çalışıyor ve buna rağmen ona verilen her dosyanın altından kalkabiliyordu. Bu benim gözümde hep egolu ve tepeden bakan bir adam imajı çizmişti, müziğe kendini kaptırıp oradan oraya zıplayan bir adam olduğunu hayal edemezdim. "Oy farfara, farfara!" diye bir ses inletti mekânı. Ben hariç herkes, Amir bile, bağırarak eşlik etmişti şarkıya. Mete Komiser terlemişti, öyle tepinip durursa tabii terlerdi. Bir şişe soğuk suyu üç saniye içinde lıkır lıkır içti. Bu adam sandığım kadar zeki değil miydi? Hasta olup yataklara düşmek istiyorsa orasını bilemezdim.

Alnındaki teri elinin tersiyle silip eğilerek selam verdi. Seri adımlarla yeniden sandalyesine geçip oturduğunda Kemal Amir'in gülmekten gözleri yaşarmıştı. "Ulan Mete," dediğini işittim. "Kaç yaşında adamsın, bu ne enerji be oğlum?"

Sahiden, sürekli gülüyor olması bile beni yormuştu. Nereden geliyordu bu enerji?

"Bilmez misiniz onu Amirim?" diye laf attı Barış, onların olduğu masaya çevirerek yüzünü. "Bu adam uyuyor mu, merak ediyorum. Evine kamera

yerleştireceğim vallahi. Belki uykusunda bisiklet falan çeviriyordur ayaklarıyla, asla emin olamayız."

"Boş Barış," dedi Mete Komiser, dudağı yeniden yukarı kıvrılırken. "Boş Barış, beleş Barış. Boş beleş bir Barış."

"Aşk olsun kankam benim ya." Bayağı yakınlardı demek ki. "Oldu olacak tekerlemeni de söyle herkesin içinde."

"Olur," dedi Mete Komiser, u harfini uzatarak. "Boş Barış, boşun da boşu bomboş Barış."

Çok özgün bir tekerlemeydi gerçekten. İşin garibi, beni güldürmüş olmasıydı. Gözleri bana kaydığında selam vereceğini düşündüm ama başka bir şey döküldü dudaklarından: "Yarın odama uğrar mısın bir ara?"

Mesela o an, "Ben mi?" gibi aptalca bir soru sorabilirdim ama çok daha aptalca bir cevap vermeyi tercih ettim:

"Siz hiç odanızda olmuyorsunuz ki."

Ayrıca, benimle ne konuşmak istiyor olabilirdi? Umarım kahveyi güzel yaptığımı duyduğu için bana kahve yaptırmazdı veya yine bir ton dosya kilitlemezdi elime diğerlerinin yaptığı gibi.

"Yarın olacağım," dedi sadece.

Ben de ertesi gün kendimi kapısında buldum öylece.

Üzerimdeki üniformanın yakalarını düzelttim refleks olarak. O benim üstümdü, o herkesin adından hayranlıkla bahsettiği Mete Komiser'di ve beni odasına çağırmıştı. Kapıyı iki kez tıklattım, gel sesini duyduğumda hiç beklemeden daldım içeri. "Hoş geldin Yağmur," dedi. Bu kaşlarımı çatmama sebep oldu. Asya derlerdi, Benekli'ye bile alışmıştım ama bir anda ikinci ismimle seslenilmesi tuhaf gelmişti.

"Mevzu neydi Komiserim?"

Odasında iki masa vardı ama bu adam tek çalışıyordu. Niye iki taneye ihtiyaç duymuştu ki? Dünkü patırtıyı hatırladım, birkaç kişiyi bir masa taşırken görmüştüm ve Mete Komiser'in olmayan masaya baktığımda bunun dün gördüğüm masa olduğunu anladım.

"Hemen yanıma geliyorsun."

Anlam veremedim ama bunu yüzüme yansıtmamaya çalıştım. Masasının önünde durduğumda bana bir tepsi gösterdi. İçinde türlü nesneler vardı ve saliselik bir zaman diliminde tepsinin üzerine siyah bir örtü çekti. "Gördüklerini say," dedi emredici bir tavırla.

Sorgulamadım, elim yumruk olurken Mete Komiser'in gözlerinin içine bakıyordum. "Kol saati... Gümüş kayışlı, Romen rakamları var siyah akrep ve yelkovanın altında. Bardak altlığı, düz mavi renk. Raptiye. Bir, iki..." Duraksadığımda artık karşımdaki adama değil duvara bakıyordum ve gözlerim kısılmıştı. "Üç raptiye. İki yeşil, bir kırmızı. Kibrit kutusu, yirmili olan kutulardan. Bir dolma kalem. Muhtemelen Amirimin hediyesi çünkü onun kullandığının aynısı.

Sonra siyah deri bir cüzdan, bordo bir kredi kartı." Bu kadardı. "Kart numarasını söylememi ister misiniz?"

Bakışlarım yeniden onu bulduğunda onun kahve gözlerine memnuniyet dalgaları yayılmıştı. "Anlamıştım," dedi. Ben anlamamıştım. "Biliyordum." Yumruğunu zaferle havaya kaldırıp sonra kendine doğru çekti. "Kart numarasının son dört hanesi?"

"3673."

"8678," diye düzeltti beni. Yüzüm düştü, siyah örtüyü kaldırıp tepsiye baktım. Saymadığım bir şey yoktu ama benim derdim kredi kartıylaydı. "Bu kart eski," dedim, kartı kırabilecekmiş gibi bir nefretle baktığımı biliyordum. "Rakamların bazı kısımları silinmiş. Ne biçim 8 bu? Resmen, 'Ben 3'üm!' diye bağırıyor."

İçtenlikle gülüyordu sitemime. "Yağmur," dedi kartı elimden alırken. "Masa başında yok olup gidemeyecek kadar müthiş bir görsel zekân var. Öylece harcanmana izin vermeyeceğim."

Gözlerim, heyecanla parıldarken karşımdaki adama sarılmak gelmişti içimden. Oysaki hiç dost canlısı biri değildim, sarılmayı da sevmezdim pek. "Teşekkür ederim," dedim içimden geçenleri yüzümden geçirmeyerek.

"Sana ortaklık teklif ediyorum."

Dudaklarımı birbirine sıkıca bastırmasaydım küfrederdim. Benimle alay mı ediyordu? Yalnız Kovboy Mete, öylesine bir memura ortağı olup olmayacağını sormuştu. "Siz ciddi misiniz?" Ciddi gibi bakıyordu.

"At şu sizi," dedi gözlerini devirerek. "Ortak diyeceksin Yağmur." Algılama yetilerimi kaybetmiştim. "Şimdi sana tek bir sorum var. Dürüst olacaksın. Dün beni kafede oynarken gördüğünde aklından ne geçti ilk? Deli dedin mi? Manyak, ruh hastası? Çabuk cevap ver hemen hemen."

"Siyah Güvercin," dedim gülerek. Dürüst olmamı istemişti ama çok saçmaydı aklımdan geçen. Bence deli cevabını vermem onu daha fazla mutlu ederdi.

Cevabım onu da güldürdü, neden ona bu sıfatı taktığımı anlamıştı anında. "Siyah mı güvercin? kara kartalı tercih ederim."

"Eh..." dedim bozuntuya vermeden. "Kartallar yalnız uçar. Tek çalıştığınızı düşünürsek olabilir tabii..."

"Dur, dur, dur..." Duruyordum. Ellerini masaya bastırıp ayağa kalktı ve bana dikkatlice baktı. "Beşiktaşlı mısın sen yoksa?"

"Evet..."

"Hemen otur şuraya." Eliyle yanındaki masayı işaret ediyordu. O masayı benim için getirtmişti buraya. Hâlâ şokun etkisinden sıyrılamamıştım. Bana siyah örtünün altından çıkardığı kol saatini uzattı. Gümüş kayışı olan, Romen rakamlı saati avucumun içine tıktırdı.

Bu, bana verdiği ilk hediyeydi.

"Daha senle maça gideceğiz, suçlu kovalayacağız. Hem senin damak zevkin de güzel, gördüm dün; işkembe içiyordumuz. Seninle birlikte neler gömeriz biz var ya... Çok heyecanlandım şu an Yağmur."

O an ben de çok heyecanlanmıştım ve söylediği şeylerin kat kat fazlasını yapmıştık beraber. O masaya oturmuştum. Defalarca kez maça gitmiştik. Sonra suçlu kovalamıştık. Ne çorbalar içmiştik...

Her şeyi birlikte gömeriz demişti bana ama ben onu bir başıma gömmüştüm.

Sayfa karardı, aklım karıncalandı. Parmaklarımı sıkmaktan harap olmuştum çünkü sıradaki görüntü cenazedeydi. Üstümdeki üniformanın gururuyla dimdik durmam gerekiyordu şehidimizin karşısında ama bacaklarım titriyordu.

Siyah Güvercin, Kara Kartal Mete Ölmez.

Hani ölmezdi? Ölmüştü işte.

⚓

Sık nefeslerim eşliğinde hızlıca ayırdım başımı yastıktan. Bu ani kalkışım gözlerimin kararmasına sebep olmuştu. Yumruklarımın arasına sıkıştırıp acımasızca ezmiştim üzerimdeki battaniyenin köşelerini. Soğuk soğuk terliyordum. Zihnimi işgal eden anıları unutmak istemiyordum ama her gözümü kırptığımda en başa sarmaktan da nefret ediyordum. Onunla geçirdiğimiz herhangi bir anda başlayan rüyalarımın sonu ya cenazesi oluyordu ya da kollarımın arasında sımsıkı sardığım cesedini görerek bitiyordu.

Midemde şiddetli bir bulantı hissi vardı. Dün gece geldikten sonra banyoya girmiştim, saçlarımı kurutmadan yattığım için başım ağrıyordu. Nefesimi düzene sokmaya çabaladım, yavaş alıp yavaş verdim ama değişmedi. Nefesim yavaşlasa da kalbim hâlâ yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Bu defa oldukça erken kalkmıştım. Saat henüz yediye bile gelmemişti ve evde tek bir ses bile yoktu. Uyuduklarını düşünmedim, mutlaka biri benden önce kalkmış oluyordu kaldığım süreçte gözlemlediğim kadarıyla. Mutfağa gitmek için ayrıldım odadan fakat adımlarım Arda ve Can'ın kapısının önünde duraksadı. Buradan baktığımda Arda'nın yatağını görebiliyordum fakat sıra sıra başlarını duvara yaslayarak uyuklayan Kaya, Arda ve Görkem'i beklemiyordum. Hepsinin yüzü Can'ın yatağına doğru dönüktü ve Can ince bir battaniyenin altında uyuyordu. Yüzü buruşmuştu, rüya gördüğünü tahmin ettim.

Sessizce çıkacaktım ki Görkem'in uyanık olduğunu fark ettim. Gözlerini nemli gözlerime dikmişti. Yavaşça sırtını ayırdı yasladığı duvardan ve ayağa kalkıp sağa sola esnetti boynunu. Başıyla kapıyı işaret etti, salona geçip koltuğa bıraktım kendimi. Saniyeler içinde yanı başımdaydı.

"Ne oldu?" diye sordum Can'ı kastederek. Ben yattığımda saat ikiyi geçiyordu. Can'la Kaya hâlâ sorgudan dönmemişlerdi. Gerisini bilmiyordum.

"Biri hastalanırsa gece boyu başında beklenir bu evde." Sesi pürüzlüydü uzun süredir konuşmuyor olduğundan. Belki de onu uyandıran benim adım seslerimdi. "Can gece biraz sayıklıyordu, biz de her ihtimale karşı nöbetteydik işte."

Can'la Arda zaten birlikte kalıyorlardı, bu yüzden Can yalnız kalmazdı ama yine de hepsi onun başında duruyordu. Necip Amir, Analizcilerden aile olmalarını istemişti ve onlar bunu fazlasıyla başarmıştı. Her geçen gün küçük bir detay daha fark ediyordum ilişkilerine dair. O detayların her biri aralarındaki bağın ne kadar sağlam olduğunu göstermeye devam ediyordu bana. "Anladım."

"Ellerinle oynuyorsun yine." Uzun parmaklarıyla alnına dökülen hafif dalgalı saçlarını geriye doğru ittirdi. Gözleri üzerimde dolaşıyordu ve bakışları şeffaf olduğum hissi yaratıyordu bende. "Anladım dedin her kaçışında dediğin gibi. Rengin atmış, çıt çıkmamasına rağmen evde birden kalkmışsın sabahın köründe. Terlemişsin ve terlenecek kadar sıcak da değil hava."

"Bildin," dedim, rahatsız olduğumu belli eder bir sesle. "Öylesine uyanmadım, aklındaki sebep yüzünden uyandım. Bildin. Tebrikler."

"Peşini bırakmıyorlar, değil mi?" Aldığı derin nefes, onun da peşinde dolanan kâbuslardan mustarip olduğunu fısıldadı bana. "Şimdi gözünü kırpmak istemeyeceksin, direneceksin ve uyuyamayacaksın uzunca bir süre."

"Rekorum 70 saat," dedim duvarda yeni asılan saate odaklanırken gözlerim. "Sızıp kalmadım, bile isteye uyumaya zorladım kendimi çünkü üç gün uykusuzluğun sonucunda insan vücudunun göstereceği tepkileri biliyorum. Halüsinasyondan tut da şizofrenik davranışlar sergilemeye kadar yolu var."

"O iki haftalık dönemde mi?"

Analizcilerle tanışmam ile Mete'nin ölümü arasında geçen süreden bahsediyordu. Başımı salladım ama ona çevirmedim, salisenin hareketlerini takip ediyordum ve bu bambaşka bir anıyı tetikliyordu. Şu an yaptığım acımı başka bir travmamla yamalamaktan ibaretti. Kendime eziyet ediyordum fakat biliyordum ki dikkatimi dağıtmazsam eğer yine o döneme geri dönerdim. Geride bıraktığım iki hafta, hayatımın en zor günleriydi. Eğer bu evde olmasaydım yenileri de eklenecekti onlara.

"11 gün," dedi. Anlamadığım için yüzüne baktım, bu hareketimle birlikte dudakları iki yana kıvrıldı çünkü hedefine ulaşmıştı. İlgimi duvar saatinin üzerinden çekip kendine çevirebilmişti. "Uykusuzluk rekoru. 1963 yılında, 17 yaşındaki Randy Gardner kendisi üzerinde deney yapılmasını kabul ediyor. Tam olarak 11 gün 25 dakika uykusuzluğa dayanabiliyor. 264 saatten biraz fazla yani."

"Ve sen de uykusuz olmamana rağmen şizofrenik davranışlar sergilediğinden bu boş bilgiyi her detayıyla hafızana kaydediyorsun."

Gülümsemesi giderek genişledi. "Bilgiler boş değildir, bu birincisi. İkincisi, senin fotoğrafik hafızan gibi ben de içinde sayı geçen herhangi bir şeyi kolay kolay unutmuyorum. Yani, ben şizofrensem sen de öylesin."

Elimi karnımın üzerine bastırdım çünkü o kusma hissi yeniden gelmişti. İstesem de bunu gerçekleştiremeyeceğimi biliyordum. Daha önce bu gecekinden çok daha korkunç bir kâbusun ardından kusmayı denemiş, sadece öğürmekle kalmıştım ve karın boşluğumda oluşan o ağrı beni kıvrandırmıştı saatler boyu.

"Eğer işe yarayacaksa yanında durabilirim," dedi önce karnımın üzerinde duran elime, sonra gözlerime bakarak. "Rekorunu egale etmeni istemiyorum, işlerin eskiye dönmesini de. Artık yalnız değilsin. Eğer uykuya dalmana yardımcı olacaksa başında beklerim. Sadece bugün için söylemiyorum, ne zaman istersen buradayım."

Dudaklarımı birbirine bastırmıştım, onları aralamak istediğimde kurumuş olduklarından bunu yaparken zorlandım. Birbirlerine yapışmışlardı. "Senin rekorun kaç saat?" diye sordum. "Yanında biri varken mi uyuyabildin? Tecrübe konuşuyormuş gibi hissettim çünkü."

"Yanımda biri varken derin derin uyuyamam genelde. Senin gibi kronometre tutup kaç saat uyumadığımı da hesaplamadım ama iki gün civarıdır herhâlde."

"Dakika hesaplamak için kronometreye ihtiyacın mı var sanki?"

"Doğru," dedi. "Yok. Ama uykuya ihtiyaç vardır 13."

Gözlerimi devirdim ama dünyanın en büyük sırrını söylemiş gibi duran yüz ifadesinden dolayı gülmeden edemedim. "Kamu spotu için sağ ol."

"Ekmek içi yedirirdi babam bana." Kaşlarımı çatınca çenesiyle karnımın üzerinde duran elimi işaret etti. "Bulantıyı bastırır."

"Bir şeyi de anlamasan şaşarım zaten."

"Bence de şaşmalısın."

"Tamam, sen git uyu. Ben yerim bir şeyler."

Bir kaşını havaya kaldırdığında, *sen ciddi misin* bakışları atıyordu bana. "Yok," dedi sadece. "Kahvaltıda tavuk döner yemeye ne dersin?"

"Bu saatte açık dükkân bulabileceğini sanmıyorum." Ses tonum cümlenin sonuna doğru giderek kısıldı çünkü babasının bu işi yaptığı sonradan aklıma gelmişti. Aklımdan ne geçirdiğimi anladı, başını aşağı yukarı salladı ve sonra çenesini biraz eğip kaşlarını indirerek sorusuna hâlâ cevap beklediğini belli etti.

"Olur," dedim. Açtım çünkü. Gerçi midem hâlâ tuhaftı ama bir şeyler yemenin iyi geleceğini düşünüyordum.

"Sana neyin iyi geleceğini biliyorum." Sorgular bakışlarım eşliğinde devam etti konuşmaya. "Temiz hava, yeşillik, oksijen."

"Yani diyorsun ki arabayla gitmeyeceğiz." Evin arka tarafında ormanlık bir alan vardı. Oradan geçeceğimizi düşündüm. "İyi. Üstümü değiştirip geleyim o zaman."

O da benimle birlikte koridora kadar geldi, odamın önünde durduğumda o devam etti ve kendi odasına girdi. Henüz sabahın köründe olduğumuzdan hava biraz soğuktu, dışarısı da esiyor olmalıydı. Siyah taytın üzerine siyah sporcu atletimi giydim ve onun üzerine de askılı gri salaş bir tişört geçirdim. Kısa kolluyla üşüyeceğimi düşündüğümden üzerime de kalın bir hırka aldım. Yeniden odadan çıktığımda saat yediye gelmek üzereydi ve Analizciler hâlâ uyukluyorlardı.

Kaya'nın başı, Arda'nın omzunda duruyordu. Bu manzaranın tam tersi olsa belki garipsemezdim ama Kaya'yı bu hâlde görmek tuhaftı. Arda kolunu onun etrafına sarıp rahat etmesini sağlamıştı veya uyurken yanlışlıkla bu hâle gelmişlerdi. Bunu bilemezdim ama odanın içinde oluşan görüntü yüzüme samimi bir gülüşün yerleşmesine neden oldu. Karşı yatakta yüzü onlara dönük yatan Can da az önceki hâlinden farklıydı. Yüzü kasılmıyordu. Huzurlu bir uykuya geçtiği belliydi.

Birlikteyken ortaya çıkan bu görüntü, içimde onları uzun uzun seyretme isteği uyandıracak kadar güzeldi. Yine de kapılarının önünden ayrıldım ve evin çıkışına yöneldim. Görkem hâlâ odasında olmalıydı çünkü ortalıkta görünmüyordu.

Tabii salondan fırlayıp koluyla boğazımı sıkıştırmasını beklemiyordum. Ani bir refleksle koluna hızlıca vurduğumda bu yüksek bir sesin çıkmasına neden oldu. Görkem gülerek geri çekilirken geri çekilmesine neden olan şeyin canının yanması olmadığını biliyordum. Kolu kızaracaktı, buna emindim ama beni bırakma sebebi az önceki refleksimin ona komik gelmesiydi. "Boğazımı rahat bırakır mısın?" diye sordum ciddiyetle.

Kısık kahkahaları şiddetlendi, kendini tutmaya çalışması kimseyi uyandırmak istememesinden kaynaklanıyordu. "Sinek öldürüyormuş gibi koluma vurdun az önce." Kapıyı açıp dışarı çıktı rahat rahat gülebilmek için. Spor ayakkabılarımı giyerken kaşlarım çatıktı, eğildiğim yerden kalkıp aynı ifadeyle ona baktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

"Kroşemin etkisi giderek azalıyor sanırım. Yenisine bu kadar meraklı olduğunu bilmiyordum..."

Boynunda duran lacivert kulaklıklarını kulaklarına geçirdi. Üzerindeki koyu yeşil kapüşonlunun cebinden telefonunu çıkardı ve bir şarkı açtı. Sonra telefonunun sesini kısık bir seviyeye ayarladı, böylece konuştuğumda beni duyabilirdi. "O zevki bir kere tatmana izin verdim," dedi, bunun yersiz bir böbürlenme olduğunun o da farkındaydı ama beni kızdırmak için yapıyordu. "Şansına küs, bir daha olmaz."

Bir cevap vermeden öylece bakmaya devam ettim. Onun da gözleri benim üzerimdeydi ve bunu fırsat bilip hâlâ gözlerimiz kenetliyken ayağımı onun önüne uzattım. Ayak bileği, ayak bileğime çarptığında küçük bir tökezleme

yaşadı ve bu sefer gülme sırası bana geçti. Rolleri değişmiştik, onu kızdıran bendim bu defa. "Çok konuşma da bak önüne," dedim alayla.

Yüzünü buruşturdu, elini alnına vurmak istediğini hissediyordum ama kendini tutuyordu. Ellerimi ceplerime soktum. Sabaha bu kadar kötü başlamışken şimdi bu kadar keyifli olmam tuhaf geliyordu. Düşünerek anı mahvetmek istemedim bu yüzden bütün sesleri susturdum ve ormanlık alana doğru ilerlerken kuş cıvıltılarına kulak verdim. Engel olamadığım bir dürtüyle dirseğimle Görkem'in dirseğine vurdum ve bunu yaparken sırıtıyordum. "İkiye sıfır. Söylediklerin hep lafta kalıyor, farkında mısın?"

"Tökezlemem seni bu kadar memnun etmiş olamaz ya..." diye mırıldandı, kulaklıklarını yeniden boynuna indirdiğinde. Bana dehşetle bakıyordu, ruh hâlimin yarım saat içerisinde yüz seksen derece dönmesine şaşırmış olabilirdi. "Hayır, ben düşsem bir tekme de sen vursun. Hatta uçurumdan yuvarlansam sen yukarıda kahkaha atabilirsin, görüyorum o potansiyeli sende."

"O kadar da değil ya..." dedim, onun az önceki tonlamasını taklit ederek. "Kahkaha atmam. Gülerim sadece."

Gözlerini devirirken gülüyordu. "Allah razı olsun gerçekten."

Bir anda kulaklıklarını yine taktı ve uçarcasına yanımdan uzaklaştı. Koşuyordu. Koşu yolu vardı ağaçların arasında, orada yürüyorduk ama o yanımdan fırlayıvermişti. Tempolu koşu falan da değildi üstelik, resmen depar atmıştı.

Ne yaptığına anlam vermeye çalışırken benden oldukça uzaklaşmıştı. Durdu, olduğu yerde koşusuna devam ederken sanki onu göremiyormuşum gibi bir elini yukarı kaldırıp salladı. "Gelmiyor musun?" diye sordu bağırarak. "Su çok güzel bak. Söylemedi deme sonra."

Bu adam sahiden manyak Yağmur.

Atkuyruğu olan saçımı açtım, başımı önüme eğdim ve kafamı biraz salladıktan sonra bileğimdeki tokayla saçlarımı sıkı bir topuz yaptım. Yeniden başımı kaldırdığımda hâlâ bulunduğu konumda beni bekliyordu. Koşmaya başladığımda çam kokusu daha net bir şekilde burnuma doldu. Başka kokular da vardı ama özellikle çama odaklanmıştım.

Ona yetişmemi beklemedi. Harekete geçtiğim an devam etti benden uzaklaşmaya ve ben bir kez daha onunla yüzleştim. Hiçbir şeyi boşuna yapmıyordu. Bu bile bir testti. "Seni mahvedeceğim," dedim ama onun duymayacağını biliyordum. Kısık sesle söylemiştim ve bu kendimi gaza getirmek için yaptığım bir şeydi.

Yanımdan pembe şişme montlu bir kadın geçti. Zıt yönüme doğru koşuyordu ve bakışları Görkem'e, sonra da bana takılmıştı. Boynu kırılacaktı biraz daha önüne dönmezse. Hızımı arttırıp kadından olabildiğince uzaklaştım, yeniden arkamı dönüp baktığımda artık ilgisi bizde değildi. "Miden hâlâ bulanıyor mu?" diye sordu Görkem, omzunun üzerinden bana bakarken. Nefes

nefese kalmıştım, zamanında ne parkurlarda koşmuştum ama insan birazcık bile uzak kaldığında hamlıyordu işte.

"Üzerine kusmak istiyorum!" Aramızdaki mesafeyi yüksek oranda kapatmıştım fakat her an akciğerlerim kaburga kemiklerimi kırıp dışarı çıkabilir ve üzüm tanelerine benzeyen alveollerim de Görkem'in ağzına dizilip boğulmasına neden olabilirdi.

Arda'yla biraz vakit geçirince durum böyle oluyordu sanırım. Kafa bambaşka şeylere basmaya başlıyordu. Ne kadar da ufkumu zenginleştiren biriydi Çakma Kovboy.

"Yetişebilirsen kusabilirsin belki ama başaramayacak gibisin. Ne dersin, ikiye bir yaptım mı durumu?"

"Hayır." Ani fren yapmış bir *Bugatti* gibi, yerden kıvılcım çıkarmak pahasına hızlandım. Delicesine bir koşuştu. İçimde akan kanın bile sürat kazandığını hissedebiliyordum. "Yol henüz bitmedi." Yanına varmıştım. Yüzüm kıpkırmızı olmalıydı ve aşırı derecede terlemeye başlamıştım.

"Ah, 13," dedi, nefesini sesli bir şekilde vererek. Eğer iskeleti çelikten değilse ve üzerini örten yapay bir deri yoksa bu denli dinç olmasının sebebinin düzenli olarak koşması olduğunu düşünüyordum. Spor salonunda fazlaca vakit geçiriyor da olabilirdi. Oldukça iyi kontrol ediyordu soluklarını. "Beni bu konuda geçemezsin ama sana bir teklifim var. Sen koşana kadar ben bir tur daha atsam ikiye iki olmuş gibi sayabilir miyiz?"

"Yüksek öz güveninle beni eziyormuşsun gibi davranmaya çalışıyorsun çünkü sana karşılık vereceğimi biliyorsun." Nefesim kesilmesin diye çabalamak beni daha çok yoruyordu ama devam ettim konuşmaya. "Yaptığın hiçbir şeyi içinden gelerek yaptığını düşünmüyorum."

Cümlem ona sert mi gelmişti bilmiyordum fakat bir anda adımları bıçak gibi kesildi. Öyle ani durdu ki neredeyse dengesini kaybedecekti. Ben de durdum, elimi yanımda duran ağaca yaslarken havaya muhtaç olan ciğerlerim yanıyordu. "Kasıntı biri olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu Görkem, kollarını göğüs hizasında kavuşturmuştu. Sırtını elimi yasladığım ağacın gövdesine dayamıştı. Kulaklıklarını yeniden çıkardı. Bunu kaç kez daha yapacaktı acaba?

"Sana samimiyetsizsin demedim," dedim yüzümü ona çevirerek. "Sadece bir şeyleri yapma sebebin, içinden gelmesi değil. Anlık kararlarının bile altında yatan planlar var. Fazla düzenlisin, takıntı derecesinde. Kontrolü elinde tutmak hoşuna mı gidiyor, bunu bilmiyorum ama her şeyi kontrol etmek zorunda hissediyorsun kendini."

Tek solukta konuşmam bir kaşını kaldırmasına sebep oldu. Ona nefretimi kusuyormuş gibiydim ama ondan nefret etmiyordum. "Beni tavuk döner yemeye götüreceksin sanmıştım. Basit bir kahvaltı ısmarlayacaksın gibi gelmişti ama kondisyonumu ölçüyorsun!" Gülmeye başladığımda bunun sinirden mi,

yoksa gerçekten komik bir duruma düştüğüm için mi olduğunu kestiremedim. Bir yemeğe tav olmuştum, başıma gelmeyen kalmamıştı.

Bana baktı, derin bir ifade yerleşti yüzüne. Ağaca yasladığım elime değdi gözleri, yeniden gözlerini benimkilerle buluşturduğunda ciddi bir şey söylemesini bekliyordum. Elini omzuma yerleştirdi ve sadece şunu söyledi: "Hadi baba, sen yaparsın."

Gözlerim irileşti, bir anlığına idrak edemedim ve sonrasında koca bir kahkaha attım. Önünde durduğum ağacın üzerinden birkaç yaprak sesi geldi. Sanırım bir kuşu korkutmuştum. Ben olduğum yerde gülmeye devam ederken Görkem yine bir tempo tutturmuştu fakat az önceki kadar hızlı değildi.

"Verecek cevabın olmayınca kaçar mısın böyle?" diye sordum harekete geçtiğimde. "Bana karşılık vermeni beklerdim, biraz atışırdık."

"Şimdiye dek gördüğün kadarıyla beni analiz ettin," dedi. "Ben senin hakkında bir şeyler söylediğimde ise seni analiz etmemem gerektiğini söyleyip duruyordun." Haklıydı ve sürekli haklı haklı konuşması sinir bozucuydu. "Sen de yapamadan duramıyorsun," derken omzunun üzerinden bana bakıp gülümsedi. "Başından beri senin için ayrılan yere uyum sağlayacağını biliyordum ama tek eksiğimizi senin kapatacağını tahmin edemezdim."

"Şu kısacık dönemde seni biraz tanıdıysam ve eğer benden bu kadar eminsen peşimi asla bırakmayacağını düşünüyorum. Ekip kurulmaya başladığında benimle konuşmaya çalışır, ikna etmek için çabalardın. Seni görmedim. Görsem unutmam. Neden hiç çıkmadın karşıma?"

"Doğru zamanı kolladım," dedi sadece. "Doğru insan olman yetmezdi."

"Zaten gelseydin de seni geri yollardım."

"Biliyorum."

"Daha ne kadar var?"

Bir anda konuyu tamamen değiştirmeme sebep olan bu soruyla birlikte meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı. "Yoruldun galiba?"

"İnsan olan yorulur Görkem." Koşmayı bırakmadım, o kadar değildi ama soğuğa rağmen çok terlemiştim ve hâliyle evden çıkarken böyle bir şeyden haberim olmadığı için yanıma su da almamıştım. Normal şartlarda kötü bir performans gösterdiğimi düşünmüyordum, şimdiye dek gayet iyi idare etmiştim ama işler giderek zorlaşıyordu. Bir de terlediğim için yapış yapış hissediyordum ve bu iğrenç bir duyguydu.

"Burada sen insan değilsin mi demek istedin bana?" Yüzünü buruşturup kırılmış gibi bir ifade takınırken alttan alttan benimle eğleniyor olduğunu da gizleyemiyordu. Kulaklığıyla onu boğabilecek gibi bakmış olmalıydım. Bir anda dalga geçmeyi bırakıp ciddi açıklama yapmasını buna bağladım. "Şu tarafta merdivenler var, ana caddeye iniyor. Az kaldı yani."

Başka bir şey sormadım, bacaklarımda kalan enerjinin son kırıntılarını Görkem'in önüne geçmek için harcadım. Merdivenlerden inerken aşağı

yuvarlanmamak için hızımı yavaşlattım ve bunu fırsat bilip yeniden önüme geçti.

Ana caddeye çıkmıştık. Ormanın sessizliğinden sonra şehir her zamankinden fazla gürültülü gelmişti kulağıma. Birkaç metre ötemizdeki trafik lambasında araçlar için kırmızı ışık yanıyordu. On yaşlarında bir kız çocuğu geçiyordu yaya geçidinden, gri asfalta basmamaya özen gösteriyor ve beyaz şeritlerden zıplaya zıplaya ilerliyordu. Üzerinde bulunduğumuz kaldırımda bir simit tezgâhı kuruluydu. Etrafıma bakmayı sürdürürken döner dükkânının kırmızı ve yeşil ışıklardan oluşan tabelası çarptı gözüme.

Nevrin Döner.

Türk esnafı yine şaşırtmıyordu.

Hâlâ iddia devam ettiğinden yeniden adımlarımı hızlandırdım. Sadece birkaç dükkânlık mesafe kalmıştı ve bu benim Görkem'i geçebilmem için gayet yeterliydi. Fakat onun adımlarının dükkândan birkaç adım uzaktayken bir anda durması, neredeyse çarpışmamıza neden oluyordu.

"Niye durdun?" Panik mi olmuştu ben mi yanlış anlıyordum? Elini ensesine attı, dokunduğu yeri kaşırken derin nefesler almaya başladı. Kaldırımın kenarına doğru geçtiğinde dikkatle ona bakıyordum. "Bir şey mi oldu?" diye sordum beni duyabilmesi için yanına yaklaşarak. "İyi misin?"

Kulaklığını kulağından çıkarırken şoka uğramış gibi bakıyordu yüzüme. "Şarkı bitti."

Kaşlarımı havaya kaldırdım çünkü hiçbir anlam veremiyordum şu an yaşanan şeye. "Yani?"

"Kapıdan içeri ilk attığım adımla birlikte bitmesi gerekirdi şarkının. Geç kaldık."

Biz çok manyak gördük ama izninle tacı Görkem'e veriyorum Yağmur.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordum hayretle. "Yürü, geçelim içeri."

"Olmaz," dedi net bir sesle. "Liste ona göre ayarlı. Biz biraz oyalandık. Ondan geç kaldım. Giremem şimdi."

O kadar şaşırmıştım ki tepki bile veremedim ilk birkaç saniye. "Bir şarkı daha aç o zaman. Bitmesine yakın içeri girelim."

"Olmaz dedim 13!"

Parmaklarımla burun kemerimi sıkarken başım yere eğikti. Düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum. Beni sabahın köründe buraya kadar koşturmuştu. Şimdi sırf dinlediği şarkı içeri girmeden bitti diye aç aç geri mi dönecektik? Yüz ifadesini kontrol etmek için başımı kaldırdığımda onun da parmakları burnunun üzerindeydi ve sıkıyordu tıpkı benim gibi. Dahası, elimle çeneme dokunduğumda o da kendi çenesine dokundu. Gözlerini sımsıkı kapatırken kendine kızdığını hissettim. Çenesi kasıldı, yüzüne çaresiz bir ifade yerleşti. "Yapmıyordum artık," dedi mırıldanır gibi. Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Kurtulmuştum. Durduruyordum kendimi." Elini alnına vurdu sertçe. "Niye tekrarladı? Niye yaptım yine?"

Geçmişten gelen takıntıları vardı. Bunları sildiğini sanıyordu ama sadece baskılıyor olmalıydı.

"İçeriden babanı çağırmam fayda sağlar mı?" Başını iki yana salladı. Gözlerini inatla açmıyordu. Her zamanki gibi yine başının ağrıdığına emindim. "Geri mi dönüyoruz yani öylece?"

"Sen gir, ye. Ben beklerim burada."

"Saçmalama." Ellerimi kulaklığına uzattığım anda göz kapakları aralandı. Kulaklığı onun boynundan alıp kendiminkine geçirdim, sonra elimi uzatıp telefonunu bana vermesini bekledim. Kaşları çatıldı, telefonunu avucumun içine bırakırken ne yaptığımı sorguluyordu. "Buraya gelirken şarkı falan dinlemedin," dedim çocuk kandırıyormuş gibi. "Bak, kulaklığın da yok. Benim bu."

Çabam o kadar komikti ki ikimiz de gülmeye başladık. Görkem'e iki yaşında muamelesi yapmam belli ki kafasını dağıtmamı sağlamıştı. Telefonunu cebime atarken bir yandan da elini tuttum ve o gülmeye devam ederken kaşla göz arası onu peşimden dükkâna sürüklemeye başladım.

Açtım ve o döneri yemek zorundaydık. Yoksa bayılacaktım.

"Hayır," dedi kapının önüne vardığımızda. Elini elimin içinden çekmeye çalışıyordu. "Giremem. Başımıza kötü bir şey gelir. Huzursuz hissederim. Sen git."

Elini bırakmadan omzumla kapıyı ittirerek açtım ve onu zorla dükkânın içine çektim. Boş boş konuşmaya devam ediyordu. Başımıza en kötü ne gelebilirdi? Meteor mu düşerdi mesela?

"13, çıkayım ben lütfen."

Cevap verme tenezzülünde bile bulunmuyordum, nihayet o da pes etmişti zaten. Az önce onu içeri sokmakta zorlanmıştım ama şimdi hafifçe elinden çekmeme rağmen beni takip ediyordu. Kapı ardımızdan kapandığında karşımızdaki duvarın sol tarafından bir adam çıktı. Benim boylarımda olmalıydı, göz rengi Görkem'inkinden çok daha açık bir maviydi. Siyah saçlarının arasına griler düşmüştü. Tahminimce Necip Amir'den beş altı yaş kadar büyüktü.

Bu saatlerde dükkâna fazla müşteri uğramadığından mıdır nedir, az önce olduğu yerden koşarak çıkmıştı. Bir de elinde kocaman bir döner bıçağı tutuyordu. Her an saldırıya hazırmış gibi sımsıkı kavramıştı bıçağın sap kısmını.

"Aa, Görkem!" dedi döner bıçağını rahatlamış bir ifadeyle yere indirerek. Gözlerini spor ayakkabılarıma dikti ve ardından yavaş yavaş yüzüme çıkardı bakışlarını. Kıpkırmızı olmuş suratımda uzunca bir süre oyalandı. "Aa," dedi yeniden. "Bir kız!"

Bu defa bakışlarının hedefi ellerimiz olmuştu ve ben adamı izlemeye o kadar dalmıştım ki elimi geri çekmeyi unutmuştum. "Aa, Görkem'in elini tutan bir kız."

Burada kendimi savunmak gibi bir harekette bulunmayacak, telaşla olayı açıklamaya çalışmayacaktım çünkü elini tutma sebebim, Görkem'in takıntısının bir anda ortaya çıkmasıydı. Eğer babasının bundan haberi yoksa boş yere pot kırmış olurdum bu yüzden sadece sustum, ellerimizi ayırdım ve Görkem'in konuşmasını bekledim.

"Aa, boynunda da oğlumun kulaklığı duruyor."

Bu adam niye sürekli şok oluyor Yağmur?

Hiçbir fikrim yoktu.

"Oğlum, sen niye kireç gibisin bakayım? Bu kız seni zorla yanında tutuyorsa iki kez göz kırp." Abartılı mimiklerle bir gözünü iki kez kırptı ve ardından kaşlarını da iki kez kaldırdı gülerek. Çocuklar hastanede karışmış olabilir miydi? Çünkü bence bu adam Görkem'in değil Arda'nın babasıydı.

"O yeni Analizci," dedi Görkem. Adımı söylemeyeceğini bildiğimden kendimi tanıtma görevi bana kalmıştı. "Asya Yağmur Tunçbilek," dedim.

"İyi, ne güzel," dedi adam, bana bakmaya devam ederken. "Ben de Arif Ahmet Duman. Analiz yapamam, döner yaparım. Yeni de değilim, ata sporu bizde dönercilik." Konuşuyordu ama konuştuğunun farkında değildi sanki. "Ee, öbür oğlanlar gelmeyecek mi?"

"Uyuyorlardı," dedi Görkem, sesinden tedirginlik akıyordu. Mekânın sınırları içinde durabilmek için kendi içinde büyük bir mücadele veriyordu, her hâlinden belliydi bu.

"Peki," dedi Arif Ahmet Bey. "İçeriden test kitaplarını getireyim mi?"

Hansel'le Gratel'in geçtiği yollara ekmek kırıntısı bırakması gibi, Görkem de geçtiği yerlere test kitabı mı bırakıyormuş Yağmur?

Şaşırmamıştım, ondan bekleyeceğim bir hareketti. Karakolda da kitapları var mıydı acaba?

"Yok. Sen dönerleri hallet, ben de buraları ayarlayayım."

"Aman oğlum, daha sabahın körü. Ben yaparım işleri, geçin oturun siz."

Görkem bir çocuk gibi omuz silkti arka arkaya. Babası da *bu çocuk iflah olmaz* der gibi baktı bana. Ardından ikisinin arasında sözsüz bir bakışma daha oldu ve durup dururken ikisi de gözlerini şaşı yaptı. Ardından da kahkaha atarak iki farklı yöne ayrıldılar. Arif Ahmet Bey tezgâhın arkasına yönelirken Görkem de arka bahçeye açılan kapıya doğru ilerledi.

Burası büyük bir yer sayılmazdı, en azından içerisinin bahçeye göre çok daha geniş olduğunu söyleyebilirdim. Bahçenin köşesinde süpürge ve yanında da paspas duruyordu. Paspası kolunun altına sıkıştırdı Görkem, sonra da içeriye geri dönüp babasının biz kapıdan girdiğimizde çıktığı bölüme girdi. Birkaç dakikanın ardından bir kova suyla geri geldi.

Ondan aldığım kulaklığı ve telefonu çıkarıp masalardan birinin üzerine bıraktım. Bu sırada içeri koşar adımlarla iki çocuk daldı, ortaokul öğrencisi gibi duruyorlardı. "Arif abim, abim, ciğerim!"

"Gelmiş benim tosunlar," dedi Arif Ahmet Bey, döner bıçağını bir kenara bırakıp kocaman gülümsemesiyle çocuklara dönerken. "Yine geç kaldınız değil mi?"

Diğerine göre biraz daha fazla kiloya sahip olan çocuk girdi söze. "Abim, sen bize iki tane sarsan şöyle en hızlısından. Yolda kıvırırız."

Ergen jargonu da bir başka oluyordu.

"Geçin oturun, halledeyim hemen."

Oturacak sandalye olmadığını fark ettiğimde onlara yakın olan masaya doğru ilerledim ve ters bir şekilde masaya kapatılmış olan sandalyeleri tek tek indirdim aşağı. Görkem aniden omzunda bir bezle arkamda belirdi. Ben masadan birkaç adım uzaklaşınca temizlik reklamlarındaki gibi bir ciddiyetle, hızlıca masanın üzerini sildi ve tekrar paspas kovasının başına döndü.

"Aa," dedi alnında yaşı dolayısıyla oldukça doğal olarak sivilceleri bulunan çocuk. "Bu dükkâna kadın da girebiliyormuş. Genelde hep kıraathane gibi oluyor burası."

İri yapılı çocuk yüzünü çevirip gülümsedi bana. "Saçlarının rengi çok güzel."

"Teşekkür ederim." Beklemediğim bir anda aldığım bu iltifat beni de gülümsetmişti.

"Sizin dönerleri onlara sardım, aceleleri varmış. Siz mecbur bekleyeceksiniz," diyerek araya girdi Arif Ahmet Bey. "Ayran da vereyim mi?" diye sormayı da ihmal etmedi çocuklara.

"Olur," dedi çocuklar aynı anda.

"Olmaz," dedi Görkem, çocuklarla aynı anda. "Açım ya ben! Benim hakkımı niye veriyorsun şu veletlere?"

Galiba birbirlerini daha önce de görmüşlerdi. Gayet samimiydi iki taraf da. Sağdaki çocuk Arif Ahmet Bey'e parayı uzatırken soldakinin kolunu yakalayıp cebinden para çıkarmasını engelledi. Bugün o ısmarlıyordu anlaşılan.

Tezgâhın üst tarafındaki resimli menülere baktığımda öğrenciler için fiyatların çok daha uygun olduğunu gördüm. Bir yanda öğrenciye ev vermeyenler varken diğer yanda kendi kârından kısıp onları düşünen bir kesim vardı. İki taraf da bir şekilde hayata devam ediyordu ama biri hayır dualarıyla anılırken diğerinin arkasından sövülüp sayılıyordu. Gayet adildi, neticede insan hangi kesimden olacağını kendi seçiyordu.

"Allah zihin açıklığı versin," dedi Görkem çocuklar dükkândan çıkarken. Kolunu paspasın sopasına yaslamış öylece dikiliyordu. Omzunda da bez asılıydı. Bir an için Analizcilerin haftalık olarak düzenledikleri iddiayı Görkem'in kaybetmesini ve evi temizlerken onu görmeyi istemiştim. Paspas pek yakışmıştı eline.

Sandalyeyi çekip oturdum, o kadar yolu koşmuş olmanın yorgunluğu bacaklarıma vurmuştu. Uzun zamandır alışık olmadığım bu tempoya sabahın

köründe maruz kalmak ise işkenceden farksızdı. Katlanma sebebimin tavuk döner olması, durumu daha da ironik yapıyordu.

"Dönerimi çocuklara verdin baba ya!" dedi Görkem, çok sinirliymiş de sinirini yerlerden çıkarıyormuş gibi hızlı hızlı paspas yapmaya başladıktan sonra. "Evlat kontenjanından bile faydalanamıyorsam niye babam dönerci ki benim?"

"Sus da işine bak," dedi Arif Ahmet Bey, şen bir kahkahanın ardından. Görkem bahçe tarafına yakın olan köşeyi siliyordu, bu yüzden sesini yükseltmesi gerekmişti. "Sana öğrettiğim gibi yapıyorsun inşallah? Cilala, parlat. Cilala, parlat..."

Onların üzerindeki dikkatim, oturduğum masanın yaslı olduğu duvardaki saatle buluşunca tamamen dağıldı. Buranın müdavimi olduğunu tahmin ettiğim kişilerle Arif Ahmet Bey'in çektirilmiş fotoğraflarının bulunduğu ceviz renkli çerçevelerin hemen yanındaydı. Duvar saatlerinden nefret ediyordum. Artık konuşmalarını duyamadığımdan ve sadece dönen saniyeye odaklandığımdan saatin ses çıkardığını da fark etmiştim.

Gözlerimi yumdum, geri açtım. Yumup bir kez daha açtım. Mete bile konuşmuyordu içimde. Bütün sesler susmuş, sadece saat kalmıştı. Refleks olarak hırkamın yaka kısmını düzeltmiştim. Gözlerimi asla ayıramadığım saatin üzerine bir şey çarptı, ardından o şey masaya düştüğünde bunun az önceki bez olduğunu anladım. Sonra ayak sesleri yaklaştı, bakmadığım tarafta bir şey yere düştü. Görkem saate uzanırken ben gözlerimi önümdeki bezden yeni çekebilmiştim. Önce dükkânın öbür köşesinde yerde duran paspas sopasını gördüm, sonra Görkem'in saatin pilini çıkardığını.

"Bahçeye çıkalım mı?" diye sordu. Saati ters çevirip arkasındaki masaya bırakmış ve sonra önüne geçip görüş açımı kapatmıştı.

Tik tak... Devamlı olarak. Kulaklarımda çınlayıp duruyordu. Saatler sürmüştü. Saatleri sevmiyordum. Ve aynaları. Aynaları da sevmiyordum. Kan var mıydı? Kontrol etmek zorunda hissettim. Ellerime baktım. Omzum acıdı. Yoktu. Kalbim çok hızlı atıyordu.

"Ayağa kalk." Soru sormamıştı, komut vermişti çünkü kendimde değildim. Verecek cevabım yoktu. "Baba, su getirir misin?" Sesinde tuhaflık yoktu, her zamanki gibiydi. Beni her zaman böyle görüyordu sanki. Sanki çok olağan bir durumun içindeydik.

Ayağa kalktım, gözlerim sadece bir anlığına kararmış ama yalpalamadan öylece dikildiğim için dışarıdan anlaşılmamıştı. Parmağımı burnuma götürdüm, kanayacağını hissetmiştim ama öyle olmamıştı. Yaşlı bir el, bana bir bardak su uzattı. Ağzını açıp tek kelime bile etmemişti. İyi olup olmadığımı bile sormadan hatta bardağı geri vermemi dahi beklemeden işine geri dönmüştü.

Saniyeler içinde boşalan bardağı masaya bıraktım ve bahçeye ilerledim tepki vermeden, kafamı yerden kaldırmadan. Soğuk, kurumaya başlayan

terime çarpınca ensem ürperdi. Bu kendime gelmemi sağladı. Bir sandalye çekip oturdum. Ellerim titremesin diye ikisini birbirine kenetlemiştim ve onları da dizlerimin arasına sıkıştırmıştım. Ben böyle bir hâldeyken önüme bırakılan döner tepsisi bütün dikkatimi dağıtmıştı.

"Afiyet olsun," dedi Görkem, kendi tepsisini de sertçe masaya koyup tok bir ses çıkmasını sağladıktan sonra. Karşıma geçip oturduğunda bakışlarımı kaçırmaya çalışmadım çünkü öyle güzel hiçbir şey olmamış gibi yapıyordu ki hiçbir şeyin olmadığına inanmak üzereydim. "Sen bir şey diyene kadar ağzımı açmayacağım." Dönerinden bir ısırık almış, biraz çiğnedikten sonra da kolasını yudumlamıştı.

Şu an maruz kalacağım bir sessizlik beni daha da boğardı. Zaten ne iç sesim ne de Mete çıtını çıkarmıyordu ve ben dissosiyatiften hâllice olan kişiliğimin baskın karakteri olan Asya olarak kalmıştım sadece. Kafamın içindeki gürültüye o kadar alışkındım ki bu sessizliğin hayra alamet olmadığını gayet iyi biliyordum. "Bir şey."

"Şakacı," dedi Görkem, sahte olduğunu düşündüğü ama aslında gerçek olan bir sırıtış eşliğinde. "Sana bir şeylerin yolunda gitmeyeceğini söylemiştim. Şarkı bittikten sonra kafeye girişimden belliydi daha."

"Hâlâ meteor düşmedi," dedim. "Sakin ol, ölmüyoruz."

"Aklıma takılan bir şey var," dedi. Yani konuyu anında kapattı. Aç karınla onca yolu koştuğum için daha da acıkmıştım. Bu nedenle anlatacaklarını beklerken sıcak dönerimden bir ısırık aldım. "İşin içinden çıkamadım."

"Kaya senin her zaman bir fikrin olduğunu söyledi. Yine vardır." Hayatımın en iyi kahvaltılarından birini yapıyordum. Arif Ahmet Bey işinin ehliydi. Karşı taraftan ciddi bir şey geleceğini bildiğimden döneri istemeyerek de olsa tepsiye geri bıraktım ve odağımı tamamen Görkem'e verdim.

"Fikrim var. Danışmam gerekiyor."

"Neden ben?"

"Diğerleriyle konuşmam zaman kaybı olur." Parmakları daha önce de birkaç kez fark ettiğim gibi masada ritim tutuyordu. "Onların vereceği cevapları biliyorum. Sen yeni bakış açımsın."

"İyi bakalım. Yolla gelsin."

"Peşimizde olan biri var. Bir takipçi. Üstelik bunu saklamayacak kadar da psikopat biri. Apaçık oyun oynamak istiyor." Durdu, soluklandı. "Diğer bir tarafta uyuşturucu işlerinin başına geçen ve bizi tepedeki adama götürecek olan Hasan var. Aynı zamanda Hasan batırdığım kumarhanesi için benden intikam istiyor. Bir de senden şüphelenmesi an meselesi. Bu işin de halledilmesi gerekiyor."

"Ve bir şey daha var?"

Başını salladı hafifçe. "İntihar denilip kapatılan ama Can'ın inatla araştırmaya devam ettiği şu dosyalar... Panosunda olanlar hani."

"Bir gelişme mi oldu?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

Cümleyi kurarken yapılan kelime seçimleri âdeta insanın bilinçaltından dökülen ipuçlarıydı. Okumasını bileni sonuca götürürdü. İntihar dosyaları dememişti, intihar denilip kapatılan dosyalar demişti. Benim Görkem hakkında çıkardığım sonuç, bu konuda Can'la aynı fikirde olduğuydu.

"Olmadı fakat olacaktır. Çıkan yeni bir intihar haberi Can'ın kafasını komple dağıtır. Hele ki her yerden gelecek saldırılara karşı hazırlıklı olmamız gereken bir durumda bu bizim dezavantajımız olur. Ayrıca Can, öncekilere benzeyen bir olay daha gördüğü takdirde benden ekibi bu olaya yönlendirmemi isteyecektir. Bu da yepyeni bir soruşturma demek. Başımız oldukça kalabalık son zamanlarda."

Suratına öyle boş bakıyor olmalıydım ki hâlime gülümsedi. Bana zaman tanıdı. Çatılan kaşlarım ve buruşturduğum yüzümle onu izlerken o büyük bir rahatlıkla dönerini yemeye başladı. "İyi de," diye girdim söze. "Bu gerçekleşmemiş bir olay. Belki de gerçekleşmeyecek. Kafanda kurdun bütün senaryoyu."

"İhtimaller, 13," dedi. "İhtimalleri görmezden gelirsen hata payın yükselir."

"Sen cidden değişiksin." *Bence de öyle Yağmur.* "İnsanlar atacağı adımı hesap eder. Ölçer biçer, bunlar normal. Sen o adımı atmadan önce hangi ayakkabıyı giyeceğini bile düşünüyorsun."

"Her şeye hazırlıklı olmazsam tökezlerim."

Bu kadar mükemmeliyetçi olmak onu oldukça yoruyor olmalıydı. Hatta belki de sürekli olarak başının ağrımasının sebebi buydu. Kafasının içinde inşa ettiği düşünceleri yıkıp yıkıp yeniden kuruyordu ve bu da iş makinelerinin fazlaca çalışmasına sebep oluyordu. Ben de anlamsız bakışlarla saatlerce iş makinelerini seyredebilme yeteneğine sahip o amcaydım. "Nasıl yardımcı olacağım sana?"

"Önce kendine dikkat edeceksin," dedi ve bunu değiştirilmesi teklif dahi edilemeyecek bir anayasa maddesini dile getiriyormuş gibi tonladı. "Analizcilerin yanında panik havası oluşturmamak için üzerinde durmadım ama Hasan çok tehlikeli bir adam. Zeki olması da cabası."

"Hislerine güvenmekle ilgili bir problemim yok ama..." Kolamdan bir yudum alıp boğazımı ıslattım. "Sence de azıcık abartıyor olabilir misin?" Baş ve işaret parmağımla küçük bir miktar işaret etmiştim bunu söylerken. "Sergiye katılan bir misafirdim. Herhangi biri... Sadece Cengiz'i görüp görmediğini sordum adama. Bu hareketimin onu şüphelendirmesi için ortada bir sebep göremiyorum. Üstelik onunla tanışmamın senin eline bir koz geçirdiğini söylemiştin. Bir taşla iki kuş vurduk demiştin."

"Elimdeki koz hâlâ duruyor, orada sıkıntı yok." Gözlerini yola çevirdi. "Ve benim hislerime güveniyorsan hata yapıyorsun demektir." Yeniden bana baktı. "Düşüncelerime güven, kafamın içine güven, yaptığım planlara güven. İşin içinde aklım varsa güven bana."

İşin içinde aklı olmayınca kontrolsüzleşiyor bu adam Yağmur. Bence de aklı yoksa güvenme ona.

"Seni dinliyorum," dedim ne anlatacaksan anlat artık dercesine.

"Zamanı geldiğinde onu yakalayacağız," dedi. Öylesine söylediği bir şey değildi, bu planın üzerinden de kim bilir kaç defa geçmişti. "Analizcilerin dediği gibi olacak. Kumar oynadığı gecelerin birinde seni yem olarak kullanacağız. Onayını almam gerekiyor."

"Saçmalıyorsun..." Söylediğim tek kelime bir an için onu afallattı. Yem olarak kullanılmayı saçma bulduğumu, ona karşı çıktığımı sandı ve bunu beklemediğinden irice açtığı gözlerini dikti suratıma. "Bunun benim için sorun olmayacağını zaten söylemiştim. Fikirlerim değişmedi. Ne onayı? Bana ihtiyaç duyduğunuz anlarda size yardım etmek için buradayım."

Yüzüne yeniden rahat ifadesi yerleşti. "Aklına takılan bir şey varmış gibi bakıyorsun bana," dedi soru sorar gibi.

Bunu mimiklerimden okumuş olması onun yeteneklerini hafife almamam gerektiğini bir kez daha hatırlattı bana. "Bu işin en başındaki adama ulaşmak için Hasan'ı basamak olarak kullanacaktık. Şimdiyse onu yakalamaktan bahsediyorsun. Sorgu odasında konuşacak biri olmadığını anlamak zor değil. Neden bir anda onu içeri almaya karar verdin?"

"İçeri almayacağız. Yanına sızacağız."

"Nasıl olacak?"

"Zamanı gelince onu da detaylıca konuşuruz."

Şakağında belirginleşen damarlar dikkatimi çekti. Gözlerimi kısıp onlara bakarken içlerinden akan kanı bile görebilecek kadar açıldı kafam bir anda. Çamurlu suyun dibinden yukarı yüzmüştüm. Önce gün ışığının izlerini gördüm, sonra berrak suya ulaştım.

"Onu meşgul etmen gerekiyor." Yaptığım saptama tamamen doğru olmasa bile doğrunun kıyılarında bir yere sahipti. Şaşkınca ama nereden çıkardığımı da merak ediyormuş gibi çenesini hafifçe eğip devam etmemi işaret etmesinden anladım. "Şu fotoğraf olayının arkasında Hasan'ın olabileceğini düşünüyorsun. Seni apaçık tehdit eden kişi o mu diye kontrol edeceksin ve gerekirse bunun için tepedeki adamdan bile vazgeçip Hasan'ı içeri atacaksın. Çünkü sizin kimliklerinizin ifşa olmaması, üzerine büyük bir darbe indirdiğiniz bu yüzden de yıkıma uğrayan uyuşturucu tacirini bulmaktan daha önemli."

Bir anda yerdeki yaprakları uçuracak güçte bir rüzgâr esti. Karşımda uzanan ve saatin hâlâ erken olması sebebiyle boş olan yola bakarken kendimi iyi hissediyordum. Bulmaca çözmek zihnimi açıyordu. Bu hissi seviyordum. Küçükken babamın bana aldığı resimli kitap gibiydi aslında bütün olay. Her yerde noktalar vardı ancak kalemimle onları doğru bir şekilde birleştirdiğim

takdirde ortaya anlamlı bir resim çıkıyordu ve Görkem'in yüz ifadesi bunu başardığımı haykırıyordu âdeta.

Ardından dudaklarında beni takdir ettiğini belirten bir tebessüm belirdi. Sadece onayımı alması için yapmamıştık bu konuşmayı çünkü ben kendi yolumu bulmaya çalışırken onu aydınlatmıştım. Bir şekilde ilham vermiş olmalıydım ya da düşüncelerinin üzerinden geçmesine yardımcı olmuştum. Kafasında oturtamadığı şey her neyse onu bir sıraya sokmuştu.

Ve sonra bir anda daha da fazla gülümsediğinde işin altında başka bir şey olduğunu anladım ama ne olduğunu kestiremedim. Tekrar ışık yandı zihnimin gerilerinde. O ışığın oluşturduğu gölge, içerideki duvar saatinin üzerine düştü.

Kafam dağılsın diye bana bir bulmaca mı sunmuştu?

Yani aslında beni buraya getirirken kurduğu planları anlatmak aklında yok muydu? İşin içinden çıkamadığını söylerken aslında beni kandırıyor muydu?

Gerçekten kestiremiyordum.

Neyi niye yaptığını, hangi hamlesinin altından ne çıkacağını bilemiyordum ve bilinmezlik yüzünden çığlık atasım gelmişti birden. Anladı. Ama ben ağzımı açmadım. Soru sorup onu keyiflendirmeyecektim. Yemeğime geri döndüm sessizce.

"Eylül, Hasan'la ilgili ulaşabileceği her şeye ulaşacak. O bizim gazetecimiz gibidir. Bize elle tutulur bir haber başlığı sunana dek beklemede kalacağız. Bu süreçte sana kumar oynamayı öğretmemiz gerek. İhtiyacın olabilir."

"Beni kötü yola mı düşüreceksiniz?" diye sorarken istemsizce güldüm. "Lacivert İplileri böyle bilmezdim."

"Daha neler neler öğreneceksin," dedi kolasına uzanırken. Kafamı tamamen dağıtabilmiş olmanın, belki biraz da beni bu ekibin içine dahil edebilmiş olmanın gururunu yaşıyordu.

"Neleri öğreneceğim?"

Kolasını yudumlarken durdu, bardağı dudaklarından ayırmadan çenesini aşağı eğerek benimle göz teması kurdu. Sonra güldü. "Mesela benim oynadığım oyunları hep kazandığımı," dedi ukala bir tavırla.

"Yani kumarbazın tekisin?" diye sordum sırıtarak. "Ayrıca bağımlısın, saçma sapan takıntıların da var. Şimdi fark ediyorum da bayağı korkutucuymuşsun sen."

"Bomboş bakıyorsun, kimi zaman ellerinde kan olduğunu düşünüyorsun ve bir ölünün sesini duyuyorsun," diye karşılık verdi. "Kim daha korkutucu tartışmayalım istersen."

Onu denemiştim, canını yaktığımda canımı yakar mı diye. Bir saniye bile düşünmeden yapmıştı bunu. Sustum, bir gülümseyişle kabullendim ve tamamen karnımı doyurmaya odaklandım. Önümdeki her şeyi silip süpürdüğümde o, can sıkıntısından dönerin sarılı olduğu kâğıdın köşelerini kıvırmaya vermişti kendini. Babasının adımlarını duymamız bakışlarımızı aynı yöne

çevirmemize sebep oldu. Arif Ahmet Bey, Görkem'in telefonunu elinde tutuyordu. "Mesaj sesi geldi. Önemlidir belki, bir bak."

Görkem telefonu babasının elinden aldığı gibi ekranı açtı. Bu sırada Arif Ahmet Bey önümüzdeki boşları toplayıp sessiz sedasız uzaklaştı yanımızdan. Bunu oldukça hızlı bir şekilde yaptığını fark ettim. Yılların tecrübesinin yanında el çabukluğunun da etkisi olduğunu düşünüyordum.

"Kaya ses atmış," dedi. Ardından oynatma tuşuna bastı.

"Eylül aradı, evet sabahın köründe aradı. Bugün karakolda çok işi yokmuş, Buğra'yla görüşeceklermiş. Onu Asya ile tanıştırmak istiyormuş, bize geleceklerini söyledi."

Bir yanım Arda'yı düşündü ve o yanıma büyük bir acı sızdı. Öbür yanımsa o acıyı nötrleyecek şekilde yumuşaktı çünkü Eylül, sevgilisini benimle tanıştırmak istemişti. O beni çok hızlı bir şekilde kabullenmiş ve en başından beri bana yanımda olduğunu hissettirmişti. Hayatım boyunca fazla arkadaşım olmamasına rağmen o, bunun için adaylığını koymuştu şimdiden.

Kayıt bitti sanıyordum ama bir ses kaydı daha vardı: *"Evde yokuz dedim."*

Ve bir kayıt daha: *"Yok olmamız gerek."*

Görkem de kayıt tuşuna bastı: *"O hâlde Analizcileri topla, vakit antrenman vaktidir."*

Ardından bana çevirdi yüzünü. "Buna hiç mutlu olmayacaklar," dedi. "Antrenmanlarda hep pestillerini çıkarırım. Son seferkinde Arda'yla Can odalarına bile gidemeden aynı koltukta uyuyakalmışlardı. Kaya ağrıyan kolları yüzünden bana sövmüştü bütün gece."

"Gözümü mü korkutmaya çalışıyorsun?"

"Her şeyi de anla." Sandalyesini geriye ittirip gülerek ayağa kalktı. "Bu arada, gözün gerçekten korkmalı. Acımasız bir antrenörümdür."

"Tahmin etmesi zor değil..." Onun gibi ayağa kalktığımda Arif Ahmet Bey'in yanına ilerledim. Ücreti ödemek için ellerimi cebime attım fakat cüzdanım yanımda değildi. Uyku sersemliğiyle yanıma hiçbir şey almamıştım.

Görkem, "Saçmalama," dedi sadece. Ellerim hırkamın ceplerinde duruyordu ve bana bakıp aklımı okumuştu yine. "Görüşürüz baba," diye ekledi kapıdan çıkmadan önce. "O hayırsız seni ararsa beni haberdar et. Kendisini bir miktar özlemiş bulunuyorum. Çok az bir miktar ama!"

"Aramaz," dedi Arif Ahmet Bey. "Bir gün gelir çat kapı. Yoğundur işleri, vakti yoktur şimdi. Takılma sen."

"Takılmam," dedi ama o hayırsız her kimse gerçekten sevdiği biri olduğu yüzünden okunuyordu. Hayırsızı özlemişti. "Allah'a emanet."

"Siz de oğlum," dedi babası. Sonrasında ben, Görkem ve lacivert kulaklığı dönerciden çıktık hep birlikte.

"Terin kuruduysa yine koşalım."

Ona uzaylı görmüşüm gibi baktım. "Ya da taksi çevirelim, zaten günün geri kalanında pestilimi çıkaracağını söylüyorsun."

"Zaten oraya kadar koşamayız," dedi Görkem. Bana dönüp sinsi sinsi gülmeye başladı. "Yani ben koşarım da sen yorulursun diye diyorum."

"Sinirlenmeyeceğim," dedim gayet sakin bir şekilde. "Seni sinir etmeye çalışan insanı sinir etmenin en iyi yolu sakin kalmaktır."

"Ha?"

"Yani diyorum ki eksi sensin. Ben artı. Çarp eksiyle artıyı, yine eksi. Ben pozitif olursam sen ettiğini bulursun. Anladın mı şimdi?"

"Ama sen de eksime eksi ile gelsen bu sefer sonuç pozitif çıkar. Kârlı çıkan ben olurum demek istiyorsun. Vallahi anladım şimdi." Sırıtmaya başladı. "Hayat felsefesi yapılacak söz yalnız. Adının tarihe yazılmasını talep ediyorum."

"Tarihe geçecek kadar havalı bir filozof ismim yok maalesef."

"Niye? Sana Konfüçyüs deriz." Yüzüne boş boş baktığım için açıklama yapmak zorunda kaldı. "K-*on*-f-*üç*-yüs."

Kusuyormuş gibi yaptım.

Başka tepki veremezdim çünkü.

Karşımda kahkahalarla gülüyordu. Arda'nın mizah seviyesi bile daha yüksekti bence.

Yaklaşık beş dakika o dükkânın önünde taksi bekledik. Görkem kendi esprisine gülmeye devam etti. Ara ara da gruba gelen bildirimlere baktı. Ben de okumuştum, evdeki üçlü bir olmuş Görkem'e işkence çektirmekle alakalı planlar kuruyorlardı. Görkem kan dondurucu ölüm şekillerini okurken gülmeyi bir an olsun kesmemişti.

En yaratıcı bulduğum fikir Arda'ya aitti. Kan dökmek yerine Görkem'in parmaklarını kırmayı seçmeyi teklif etmişti. Çözdüğü soruları işaretleyemeyeceği için kendi kendine kahrından ölecekti. Böylece Arda katil bile sayılmayacaktı. Gayet zekiceydi.

Ön koltukta oturan Görkem'in taksiciye söylediği adrese geldiğimizde Arda'yı neşesi içinden hortumla çekilmiş gibi bir hâlde buldum. Sırtını spor salonunun grafitili duvarına yaslamıştı. Arkasındaki renkli resimlerin yanında yüzü oldukça sönük kalmıştı. Parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı içine çekerken yanında ne Kaya ne de Can vardı.

"Öğrenmiş," dedi Görkem. Taksi yanımızdan uzaklaşırken kulağıma doğru eğilip söylemişti.

Bu kadar az süredir tanıdığım bir insan için nasıl bu kadar içim giderdi? Kendime yabancıydım o an. Arda diğerleri gibi benim için de bambaşka bir yere sahip olacaktı bu gidişle. Yüzünü düşük görmek istemiyordum, hep gülsün istiyordum. "Sen geç içeri," dedim Görkem'e. Onu daha da fazla üzmemden korkar gibi baktı yüzüme. Güven vermek istercesine gözlerimi kaçırmadım. Bir baş hareketiyle kabullendi, büyük kapıdan geçip gözden kayboldu. Ben

de adımlarımı dünyadan oldukça uzaklarda olan Arda'ya doğru yönlendirdim. Altında siyah bir eşofman, üzerinde aynı renk bir *sweatshirt* vardı. "Bu Kaya'dan çaldığın kazak mı?" diye sordum kolumu duvara yaslayıp yüzümü ona dönerek.

Gözleri karşıdaki evin kapısındaydı. Aynalı olan kapılardandı, kendini izlediğini düşündüm. Odağını bana çevirdiğinde sigarasını duvara bastırıp söndürdü. Rahatsız olmamdan korkmuştu sanki. İzmariti avucunun içinde tutuyordu. "Evet," dedi gülerek. "Geri götürmeyeceğimi söylemiştim."

"Gerçek kovboylar her daim sözlerinin eridir."

"Tabii ki..." dedi kendinden emin bir şekilde. "Kovboyluk kitabı, sayfa 82. Dokuzuncu maddenin beşinci fıkrasıdır bu."

"Doğru. Hatırlıyor musun, sizin eve ilk girişimde bana bakıp bu kovboy artık yalnız değil demiştin." Hatırlıyordu, unutmuş olamazdı daha birkaç gün önceydi. "Anayasana madde olarak eklemeni isteyeceğim senden."

"Yalnız değilim." Dudakları yukarı doğru kıvrılırken acı çekmişti ve ben bunu bizzat görmüştüm. "Saçma," dedi. "En istediğin kişi yanında olmayınca yanında bin kişi bile olsa kendini yalnız hissediyorsun."

"Hayat."

Ömrümün sonuna kadar göğsümde taşıyacağım yalnızlık hissinin sebebini açıklamıştı ve ben ağzımı açıp hayat diyebilmiştim sadece.

"Hayat korkutmaz beni!" dedi ve kolunu omzuma attı. "Yanımda sen varsın. Düşersem sen kaldırırsın." Girişe doğru yürümeye başladığında beni de sürüklüyordu peşinde. Çöp kutusunun yanından geçerken izmariti içine attı, sonra büyük kapıdan geçtik birlikte. "Ağlasam ilk sen duyarsın! Sarılıp sarmalar, düşlerden uyanmayız."

Onu tanımasam bu neşesinin gerçekliği konusunda şüphe dahi etmezdim. Hâlbuki neşesi falan yoktu, acısının üzerine toprak atmaya çalışıyordu sadece. "Sıkılırsak saçmalar mıyız?" dedim. Kafası dağılsın diye bağıra bağıra şarkı bile söyleyebileceğimi fark ettim.

"Ben hep saçmalarım zaten." Kolumu sarstı. "Kimseden utanmadan hem de."

Günlük şarkı dozumu geç de olsa almıştım çok şükür. Sarmaş dolaş ve kıkırtılar eşliğinde diğerlerinin yanına vardığımızda üç çift göz üzerimize çevrildi. Siyah bir deri koltukta yan yana oturuyorlardı. Bir de masa bulunuyordu içinde bulunduğumuz odada. Çevremizi saran dört duvar, basketbolcuların posterleriyle kaplıydı. Tek bir boşluk bile yoktu, duvarın ne renk olduğunu göremiyordum.

"Sayın yolcularımız!" diye bir ses duydum, odanın dışından geliyordu. "Kaptanınız konuşuyor." Stor perdeli camdan bize doğru yürümekte olan iri adamı gördüm. Odanın kapısına vardığında zıplayarak içeri girdi. "Işıltımdan gözleriniz kamaşmasın diye önden anons geçmek istedim *my men*."

Yönünü bana çevirdiğinde gözleri irileşti. Arda kolunu omzumdan çekmiş, bir adım geriye çekilmişti. Beni büyük bir dikkatle izleyen adamın kaslarına bakarak buranın müdavimlerinden biri olduğuna karar kıldım. Sonra bu odaya elini kolunu sallayarak girişini ve spor salonundaki kasıntı kas yığınlarından oluşan müşterilerin aksine çok daha içten olan gülümsemesini görünce ise mekânın sahibi olabileceğini düşündüm.

Boyu gerçekten uzundu ve omuzları çok genişti. Üzerinde siyah yarım kollu, baskılı bir tişört vardı. Gözleri biraz çekik gibiydi, kumral saçları vardı. Benim onu incelediğim otuz saniye boyunca o da bana bakmıştı. "*And my* yenge," diye bitirdi cümlesini. "Bendeniz dünyanın en mükemmel insanı. Sen kısaca Sarp diyebilirsin."

"Ben..." Adımı söyleyip söylememe konusunda emin olamadım. Belki de Analizciler sahte isimlerle kendilerini tanıtmışlardı. Sorgular gibi Görkem'e döndüğümde bana rahat ol dercesine bir işaret yaptı. "Asya," dedim. "Düz Asya. Yenge olmayan Asya."

"Yalnız," diye mırıldandı Sarp. "Benim yenge dediğim insanlar genelde gelecekte yengem olurlar. Tecrübeyle sabit." Üçlü koltukta oturan tayfaya döndü. Kafasını bir pinpon topu gibi hızlı hızlı bir Görkem'e bir Kaya'ya çevirdi. "Allah'ım hangisi..." Parmağını tehditkâr bir ifadeyle havada salladığını gördüm. "Çabuk söyleyin, esas oğlan hanginiz?" Kaya'yla Görkem aynı bir duvara bakar gibi Sarp'a bakıyorlardı. "Karar veremiyorum," dedi Sarp. "İkisi de olabilir gibi geliyor. Çıldıracağım!"

Bu saçma anın içinden ilk sıyrılabilen Can olurken, "Sarp, sus artık," diyerek bizi de o andan çekip çıkardı. "Sabahın köründe gelmişiz, katilim yanımda bana edeceği işkenceleri düşünürken yemek görmüş sinek gibi ellerini birbirine ovuşturuyor. Sen burada anca kafa ütüleyip duruyorsun. Bir artık, sus ya!"

"Sineklerin ağızlarında *proboscis* denilen bir uzantı bulunur," dedi Arda, masanın ucuna oturduktan sonra ellerini iki yanına yaslayarak. "Ellerini birbirine sürtüyormuş gibi göründüklerinde aynı zamanda o uzantıya yapışan polenleri temizlerler."

"Ney cis?" diye sordu Sarp kaşlarını çatarak.

"*Proboscis*... Omurgasızların beslenme ve emme için kullandıkları ağız parçası. Omurgalılarda da sizin anlayacağınız dilde söylemem gerekirse uzamış burun."

Arda'yı ağzım açık dinlemiştim. Her konuda bilgisi olduğunu birkaç farklı kişiden duymuştum ama buna gözümle ilk şahit olduğum anlardan birindeydik.

"Hoş geldin ayaklı *Wikipedia*. Türkiye'ye erişim engelin kalktı mı senin?"

"29 Nisan 2017'de gelen o karar, 15 Ocak 2020'de Resmî Gazete'de yayınlanan başka bir kararla birlikte kaldırıldı," dedi Görkem, Sarp'ın sorusuna karşılık olarak.

"Allah'ım ne oluyor şu an?" diye bağırdı Sarp, başını avuçlarının arasına alırken dehşete kapılmış gibiydi. "Dünya ötesi bir varlığım ama bana salakmışım gibi hissettiriyorsunuz! Nefret ediyorum sizden."

Arda kıstığı bakışlarını Görkem'in üzerine dikmişti. "Bunu ben de biliyordum. Resmen şovmenlik yapmak için lafımı çaldın."

Sarp, ellerini Arda'nın kazağının yaka kısımlarına götürdü. Sıkıca tutup sarstı onu. "Niye bunu biliyorsun be adam? Neden biliyorsun bu bilgiyi?"

Aynı saniye içinde Kaya'nın oturduğu yerden ayağa kalktığını gördüm. Sanırım kalkmak kelimesi bu fiili tam olarak karşılamıyordu, daha çok fırlamak gibiydi. Elini Arda'nın yakasına yapışan Sarp'ın bileğine sardığında bunun bir refleks olduğunu anladım. Sarp sadece şaka yapıyordu ama Kaya sebebini bilmediğim bir şekilde savunma pozisyonuna geçmişti.

Sarp neye uğradığını şaşırmış bir vaziyette birkaç adım gerilediğinde Kaya, Arda'nın tamamen önüne geçmişti. Arda hiç hareket etmemişti. Elleri hâlâ masanın kenarlarına yaslı şekilde duruyor ve egoist bir şekilde Sarp'a gülümsüyordu.

"Önüne geçen koca adam yüzünden elimden kurulabileceğini mi sandın, Lülük?" Arda, kıvırcık saçlarını düzeltirken kaşlarını çatmıştı ama Sarp susmadı. "Seni haşat edeceğim."

"Yavaş et," dedi Kaya korkutucu bir sesle.

"Bana en çok kızan senken en çok koruyan da hep sensin," dedi Arda. "İtiraf et artık, en çok beni seviyorsun. Ben olmasam ölürsün. Yaşama sebebin benim."

Kaya'nın anlık olarak Görkem'e baktığını gördüm ya da zihnimin bana oynadığı bir oyundu. Görkem'in güldüğünü fark ettim. Ardından Can bir kez hapşırdı ve burnunu çekti. "Çok yaşa," dedik planlamışız gibi hep bir ağızdan.

Can, "Hep beraber," dedikten bir saniye sonra Kaya yeniden, "Çok yaşa," dedi daha kısık bir sesle. Bu cümlesinin hedefinde Arda vardı belli ki.

Sonra Arda, Kaya'nın sırtına atladı. Kaya çok normal bir durummuş gibi bozuntuya vermeden Arda'nın bacaklarına sardığı elleriyle düşmesin diye onu sağlama aldı ve ikisi birlikte önümden geçtiler. Kapıdan çıkmaya çalışırlarken Arda'nın kafası duvara vurdu, Kaya bir küfür savurup geri geri geldi. Dizlerini bükerek yeniden kapının eşiğinden dışarı adımladı. Arda başını ovalarken kahkaha atıyordu.

"Ya benim sorum araya kaynadı ama..." Sarp omzuma dokundu. "Söylesene. Hangisiyle *ship*leyeyim seni?"

"Sal şu kızı ya!" dedi Can ve yeniden burnunu çekti.

"Can haklı," dedi Görkem. Oturduğu yerden kalkmış, uyarır gibi Sarp'ın omzunu sıkmıştı. "Uzatma, boş yapma, arada çeneni kapalı tutmayı dene Sarpçığım."

"Siz beni üzüyorsunuz, kırıyorsunuz," dedi Sarp alınmış gibi yaparak. "Batu üzmüyor. Ateş de üzmüyor."

"Batu kim?" diye sordum konu dağılsın diye.

"Kardeşim," dedi.

"Ateş?"

"O da kardeşim." Duraksadı. "Sonra Pelikan var, Klavye Delikanlısı var. Onlar da üzmüyor. Bir de *Godzilla* var, bak o arada üzüyor. Lisede beni bilek güreşinde yenebilen tek kişiydi. Çok üzülmüştüm."

"Anladım," dedim. Görkem yine güldü. "Kalk artık Can," dedi elini ona doğru uzatarak. "Kaçacak yerin yok, beni biliyorsun."

"Haksızlık! Kapışacaksak sorgu odasında kapışalım, spor salonunda değil. Cani bir lidersin sen."

"Huyum kurusun." Kapıdan çıkmadan önce omzunun üzerinden bana döndü. "Hadi 13, korkma bu kadar."

Bu adamın meydan okuma sevdası beni delirtiyordu. Onlar da odadan çıktıklarında geride Sarp'la kalmıştık. Yüzünde anlamayan bir ifade asılıydı. "13 mü?" diye sordu ama daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Neden 13? Siz beni çıldırtacak mısınız? Ne 13'ü? Ne diye sana sayıyla sesleniyor bu adam? Sizden nefret ediyorum ben ya!"

Odadan söylene söylene çıktığında en geride kalan yine ben olmuştum.

Yolu bilmiyorsun Yağmur. Sarp gözden kaybolmadan onun peşine takılman gerek.

Mete her zamanki gibi haklı olduğundan zaman kaybetmeden Sarp'ın peşinden yürümeye başladım. Yürüdüğümüz uzun koridor boyunca spor salonunda tek bir ses dahi duyamadım. Acaba bugün burası kapalı olabilir miydi? Ya da daha açılmamış da olabilirdi.

Bundan sana ne Yağmur?

Her şeyi düşünmekten beynim çatlayacaktı. Bu da benim huyumdu. Yapacak bir şey yoktu. Koridorun sonundan sola döndüğümüzde her çeşit spor aletinin olduğu ve içeride bizimkilerin haricinde kimsenin olmadığı oldukça geniş bir antrenman odası karşıladı bizi. "Ben ringe çıkacağız sanmıştım," dedi Arda. Kaya'nın sırtından inmişti. "Yalnızca burada takılacaksak iyi."

Kaya başını iki yana sallarken çenesiyle Görkem'in gülüşünü işaret etti. "Günün sonunda kendine sövdürecek, anlayın artık."

"Siz sövmek için gün sonunu mu bekliyorsunuz gerçekten?" diye sordu Can. "Ben buraya geleceğimizi duyduğum an başladım."

"Ben şahidim," diye mırıldandı Arda spor aletlerinden birine oturarak. "Odada üzerimizi değiştirirken birlikte sana sövüyorduk."

Görkem kollarını iki yana açıp gülerek başını havaya kaldırdı. "Ben ve beni hep destekleyen arkadaşlarım..."

Sarp gülerek "Ee, beyler," dedi, muhtemelen ağız alışkanlığıydı. Ya da beni yok saymış da olabilirdi. "Neler yapıyorsunuz bugün?"

Kaya kazağının kapüşonunu başına geçirdikten sonra birkaç adım ilerledi ve arkadaki koşu bandının üzerine oturup bağdaş kurdu. "Ben, Görkem'e meydan okumayı seçiyorum," dedi koşu bandına kolunu yaslamış olan Görkem'e alttan bir bakış fırlatarak. "İddiam büyük," diye devam etti. "Ne derse desin kılımı dahi kıpırdatmayacağım. En fazla ne yapabilir ki? Söylenir söylenir pes eder. Şuradan şuraya bile hareket etmeyece..."

Cümlesini tamamlayamadı çünkü Görkem koşu bandını çalıştırmıştı.

Bir saniye önce havalı havalı atıp tutan Kaya bir saniye sonra banttan bağdaş kurmuş bir vaziyette düşmüştü ve canı yandığından ötürü yüzünü buruşturmuştu. Sarp ve Arda aynı anda kahkaha atmaya başladılar. Az önce yaşanan sahne öyle komikti ki Can'ın bile nefesi kesilmişti gülmekten. Kaya onlara sövdükçe onlar daha da fazla gülüyorlardı. Görkem, "Hadi oradan," dedi Kaya'ya. Koşu bandını durdurmuştu ve doğrudan yerde oturan arkadaşına bakıyordu. "Şuradan şuraya gitmezmiş. Kıçımın kenarı..."

"Kıç deme ona," dedi Arda. Gözlerinden yaş geliyordu. "Çanağını kırdın zaten."

Kaya öldürücü bakışlar atmaya çalışsa da kendine hâkim olamadı ve gülmeye başladı. Görkem de gülüşüne eşlik ederken elini ona uzattı. Kaya, Görkem'den güç alarak kalktığında beklenmedik bir anda dirseğini Görkem'in karın boşluğuna geçirdi ve karşı bir hamle gelmesine izin vermeden koşarak Arda'nın yanına ilerledi. Arda o kadar çok gülüyordu ki neredeyse yere düşecekti.

"Ah benim *Refleksman*'im, karizmanı çizdirip duruyorsun son zamanlarda. Yediğin kroşeler mi dersin... Dirsekler mi dersin..." Çok güldüğü için nefesi kesile kesile konuşuyordu. Bu derece gülmesi, bazı hislerini bastırabilmek için kullandığı maskesiydi. Artık daha iyi anlıyordum. "Eskisi kadar havalı değilsin. Yaşlanıyor musun yoksa biraz?"

Görkem karın boşluğunu tutarak soluklanırken az önceki yediği darbeye kızmış değildi. Gayet keyfi yerindeydi. "Hepinize tek tek yedireceğim bunları, biliyorsunuz değil mi?"

Can dikkat çekmek ister gibi boğazını temizledi ama bu öksürmesine neden oldu. Hepimiz ona döndüğümüzde ise konuya girdi. "Kaya sana vurdu, Arda yaşlı dedi, Asya da yumruk salladı. Kabul. Ya ben? Benim ne suçum var? Hem ben hastayım! Sal beni gideyim, n'olur!"

"Sen niye Görkem'e yumruk salladın ve onlar neden bu durum karşısında seni öldürmek yerine yanlarına aldılar?" diye sordu Sarp şok olmuş vaziyette.

"O da beni boğmaya çalışmasaymış," dedim omuz silkerek. Bu Sarp'ı daha da dehşete düşürmüştü.

"Burada zorla mı tutuluyorsun? Hayatın tehlikedeyse iki kez göz kırp!" İki kez göz kırptım. "Artık seni zorla tutanlardan biri de benim." Bu tepkiyi kesinlikle beklemediğim için afalladım. "Ne?" diye sordu şaşırmama şaşırarak. "Onları karşıma alabilecek güçte miyim ben sence? Teke tek gelseler hepsini gömerim ama bir aradayken *Avengers* oluyorlar."

Bir anlığına her şeyden sıyrıldım. Sadece birkaç saniyeydi. Burada olmaktan ne kadar mutlu olduğumu fark ettim ve bu beni şaşkına çevirdi. Onların yanında, bu spor salonu sınırları içinde mutluydum.

Çünkü senin yerin burası, Yağmur.

Sesini duymaya alışmıştım ama bu defa Mete'nin güldüğünü hissettim. Buna pek inanmazdım ama eğer ölüler bizi görebiliyor olsalardı Mete şu an karşımdaki duvara yaslanmış, geride bıraktığı enkazın toparlanmaya başladığına şahit olduğu için otuz iki diş sırıtarak beni izliyor olurdu.

Bileğime bağlanan lacivert ipin beni hayata bağlayacak güce sahip olduğunu bu ana kadar fark etmemiştim. İçimde bir yaprak kımıldadı ve buna sebep olan esinti, daha nice yaprakların kımıldayacağının habercisiydi.

"Asya, *Avengers* izlemiş olsun. Asya izlemiş olsun *Avengers*'ı. İzlemiş olsun Avengers'ı Asya..." Arka arkaya, kelimelerin sıralarını değiştirerek kurduğu cümleler yönümü Arda'ya çevirmemi sağladı. Bir şeyi kırk kere söylerse gerçek olacağına inanıyordu sanırım.

"Kırk kez söylemene gerek yok," diyerek durdurdum onu.

"Henüz dokuz olmuştu," dedi Görkem. "Erken davrandın."

"İzledin mi demek oluyor bu?"

"İzledim Arda."

"Sen ve benim göbek bağımız bir kesilmiş bence," dedi yumruk yaptığı elini bir tur havada salladıktan sonra kucağına geri çekerken. "Belki aynı hastanede doğduk ya da belki tombul ayaklarımızı market arabalarından sallandıran bebeklerken aynı cipse uzandık seninle. Bilemiyorum. Çok kuvvetli bir bağ var aramızda Asya. Hissedebiliyor musun bunu?"

"Ne kurgu yaptın be birader," diye sitem etti Sarp. "Az sus da motorun soğusun."

Arda, ona dil çıkarıp bana hayranlıkla bakmaya devam etti. "Bu kadar çene çalmak yeter," dedi Görkem kollarını göğsünde bağlayarak. "Ağırlık kaldırarak başlayalım. Burada biraz ısınalım, sonra hemen ringe geçelim. Hepinizi yerle bir etmek için sabırsızlanıyorum."

"Doğrudan ringe geçmeyi talep ediyorum," dedi Can. "Zaten hastayım, bir an önce beni ez ve olsun bitsin bu iş. Kolumu kaldıracak gücüm kalmayacak birkaç saate."

"Hım... Oylamaya sunuyorum. Can'ı destekleyenler?"

Bütün ekip elini kaldırmıştı. Görkem bizden utanıyormuş gibi baktıktan sonra buranın çıkışına doğru yürümeye başladı. Ecelimiz olacak ringe doğru yöneldik hep birlikte. Sarp işleri olduğunu söyleyip özür dileyerek bizi yalnız bırakmıştı. Görkem'in yüzünde kurbanlarını izlemekte olan bir avcının sırıtışı vardı. Kaya devamlı olarak göz deviriyor, Arda ise Can'a bu sefer Görkem'in hakkından geleceğini söyleyip duruyordu ama kendisi de söylediklerine inanmıyordu. Ben de yanlarında öylece dikiliyordum.

İçinde bulunduğumuz alanın ortasında yerden yüksek bir ring vardı. Mekânın havası burada kaçak kafes dövüşlerinin yapıldığını hissettirmişti bana. Duvarlar siyahtı, ringin çevresinde düzenli aralıklarla tavandan boks torbaları sarkıtılmıştı. Bize uzak olan köşede eldivenlerin ve çeşitli ıvır zıvırların olduğu büyük raflar vardı. "Burayı gerçekten sevdiğime inanamıyorum," dedi Kaya, yine göz devirerek. "Ortamın boğucu, kasvetli bir havası var. Tam benlik."

"Burası sana benziyor," dedi Görkem.

Arda ringe tırmanıp el çırptı. "Hadi bakalım, cesareti olan çıksın karşıma." Bu apaçık Görkem'e meydan okumaydı. Görkem ise ringe Can'ın çıkmasını istedi. Kendisi de ikisinin yanına çıktı ama köşeye bağdaş kurdu. Kaya da aynı Görkem gibi kenara oturunca benim de öyle yapmam gerektiğini anladım. Üçümüz minderlerin üzerine oturmuş, Can ve Arda'ya bakıyorduk.

"Rakibini nakavt eden kişiye bugün dokunmayacağım," dedi Görkem. Dalga geçmiyordu, ciddiydi. "Kaybedenin burnundan getiririm. Şimdiden uyarayım."

"Hadi ama..." dedi Arda. "Dostu dosta düşman ediyorsun resmen. Pis bir lidersin sen."

"İşine gelirse."

Can hiç şansı yokmuş gibi Arda'ya bakıyordu. Arda ise tamamen Görkem'e kötü bakışlar atmakla meşguldü. Can bu anı fırsat bilerek Arda'nın karın boşluğuna dirseğini geçirdi. Hiç şüphesiz ki bunu Kaya'dan çalmıştı. Arda dehşete kapılmış bir hâlde, "Sen benim oğlumdun," diye sitem etti.

Ve ikisi arasındaki rekabet resmî olarak başlamış oldu.

Eldiven yoktu, bu yüzden boks maçından çok sokak dövüşü izliyor gibiydim.

"Can sürekli olarak Arda'nın sağını hedef alıyor," dedi Görkem fısıldayarak. "Arda'nın sağı, sol tarafına göre hâlâ daha savunmasız. Bunu düzeltmem gerekiyor." Sanırım bizimle konuşmuyordu, sadece sesli düşünüyordu. "Can istese bambaşka biri olabilir. Yumruklarını indirdiği yerler hep Arda'nın zayıf

noktaları, onu yerle bir edebilecek güce sahip ama öz güveni eksik. Bunu yıllardır değiştiremedim."

"Bizi mükemmel yapamazsın," dedi Kaya. "Ve bunun için kendini suçlaman kadar saçma bir olay daha yok."

Ben buna mükemmel yapmak demezdim sanırım. Görkem sadece onları daha iyi bir hâle getirmek için uğraşıyordu ve muhtemelen birçok defa başarılı da olmuştu. Çok fazla lider görmüştüm ama lider karakterine bu kadar uygun birine az rastlamıştım. Görkem bunun için doğmuş gibiydi. "Kendimi suçladığım yok. Gelişme kaydettiğimizi izlemeyi seviyorum." Görkem, yüzünü Kaya'ya çevirdi. "Buraya ilk geldiğimiz anı hatırlıyor musun? Can sorgu odalarına o kadar hapsedilmişti ki resmen kendini savunmayı unutmuştu. Bir yeteneğini geliştirirken öbürünü tamamen köreltmişlerdi. Ben bunu başarı saymıyorum."

"Hatırlıyorum," dedi Kaya. "Bize birbirimizin zayıf noktalarını öğrettin. O zaman buraya gelme amacımızın sadece bu olduğunu düşünmüştüm."

"Amaçlarımdan biri buydu. Birbirimizin zaaflarını bilirsek birbirimizi kollamamız daha kolay olur diye düşünmüştüm. Haklı da çıktım, bunu biliyorsun."

"Haklı çıktığın her an senden nefret ediyorum."

"Yalancı," dedi Görkem ve ikisi de güldüler.

Bu sırada arka planda birbirlerini alt etmeye çalışan Can ve Arda'nın sesleri çınlıyordu. İkisi de dizlerini bükmüş, yaylanarak karşı taraftan gelecek hamleyi bekliyorlardı. Ter içinde kalmışlardı. Can'ın yüzü kızarmıştı, Arda da dizine sert bir darbe aldığından ötürü yüzünü ekşitmişti. "Arda kazanacak," dedi Görkem sessizce.

"Arda yenilecek," dedi Kaya.

Can kazanacak demedi, Arda yenilecek dedi ve bu bana Arda'nın bilerek yenileceğini düşündürdü.

"Saçmalıyorsun."

"İddiaya girelim," diyerek serçe parmağını Görkem'e uzattı. "Kazanırsam siyah kabanını alırım."

"Kabanımda gözün olduğunu biliyordum!" Serçe parmağını tutarak iddiayı kabul etti Görkem. "Kazanırsam zekâ küpü koleksiyonuma yeni bir parça eklersin."

"Anlaştık."

Kısa süre içinde Arda yumruklarını ardı arkasına Can'ın omuzlarına indirmeye başladı. Tam onun kazanacağını düşünmeye başladığımda ise Can onun kolunu yakaladı ve bir anda Arda'nın bedenini ters çevirerek sırtını, kendi göğsüne yaslamasını sağladı. Sonra kolunu boğazına sardı, dizine hafifçe vurup diz çöktürdü. Arda yalnızca bir kez boynuna sarılı olan kola vurduktan sonra, "Pes," dedi. "Hakladın beni."

"Aynısını Arda'ya yaptığımda elimden kolayca kurtulmuştu," dedi Görkem. Sesinde kabanını kaybetmiş bir adamın üzüntüsü vardı. "Neden pes etti? Onu yenebilirdi."

Arda ve Can birbirleriyle uğraştıkları için bizi duymuyorlardı. Kaya yine de sesini alçaltarak, "Bu da senin zayıf noktan," dedi. "Arda'nın Can'dan daha iyi dövüştüğünü biliyorsun ve kazanma ihtimalinin daha yüksek olduğunu hesap ediyorsun. Ama Can'ın hasta olduğunu ve Arda'nın kendisinden önce hep onu düşüneceğini unutuyorsun."

"Bilerek yenildi..." dedi Görkem. Bunu geç fark ettiği için sarsılmış gibi duruyordu.

"Akıldan ibaretsin Görkem."

Bu Kaya'nın Görkem'e kalpsizsin deme şekliydi sanırım. Açıkçası tam tersi olması gerektiğini düşünürdüm bu yüzden şahit olduğum diyalog, benim için bir aydınlanma teşkil ediyordu.

"Kazandım!" diye haykırdı Can. Diğerleri fark etmiş miydi bilmiyordum ama bundan yalnızca birkaç saniye önce teşekkür eder gibi Arda'nın sırtına vurmuştu.

"Ben de kaybettim," dedi Görkem. "Muhtemelen beni yenebilecek tek kişiye."

"Seni yenen ben bile olsam senin kaybettiğini kabullenemiyorum. Her zaman kazanırmışsın gibi bir düşünce işlemiş bilinçaltıma," dedi Kaya. "Kabanını yatağıma bırakırsın bir ara."

Görkem elleriyle yerden destek alıp ayağa kalkarken bir çocuk gibi omuz silkti. Kaya da başını öne eğip güldü bu hareketine. Can, boşalan yere otururken Arda gardını almış bir vaziyette Görkem'i bekliyordu.

"Kaya," dedi Görkem. "Bana bir yardımcı olsana." Kaya ikiletmeden ayağa kalkıp ringin ortasına doğru yürüdü. Görkem ondan Arda'nın sol kolunu sabitlemesini istedi. Arda kaçacak delik ararken Kaya onu yakalamış, sol kolunu belinde sabitlemişti. Arda'nın tepinmeleri hiçbir işe yaramıyordu çünkü Kaya sarsılmaz bir kaya gibiydi. Böylece Arda'nın kendini savunabilmek için sadece sağ kolu kaldı. Yani zayıf tarafı.

"Doğrudan karnına çalışacağım," dedi Görkem, bir eğitmen gibi Arda'nın gözlerine bakarken. "Kolunla hamlelerimi savuşturacaksın. Savunamadığın her yumruğumu da yiyeceksin hâliyle."

"Asya!" diye bağırdı Arda. Burada benim de olduğumu fark eden ilk kişiydi belki de. "Rica etsem seninle takım olabilir miyiz? Yoksa Görkem beni çiğ çiğ yer."

"Bedavaya çalışmıyorum."

"Sen benim dostumdun!"

"Hazır mısın?" sorusuna Arda tarafından bir baş sallamasıyla cevap alan Görkem yumruğunu direkt olarak Arda'nın yanağına geçirdi. Arda, kafası yana savrulurken şaşkınlıkla gözlerini açtı.

Boşta kalan elini muhtemelen moraracak olan yanağına bastırdı. "Hani karnımı hedef alacaktın?"

"Operasyondayken düşmanının nereyi hedef alacağını bilecek misin?" Görkem sabır testi gibi bir insandı. Haklı haklı konuşarak sürekli üste çıkıyordu ama bu onun sinir bozucu oluşunu değiştirmiyordu. Beklenmedik hamlesinin hepimizi şaşırtması bir yana, Arda'ya yumruk atarken insaflı da davranmamıştı. Ya da belki bu onun insaflı hâliydi.

"Operasyonda bir kolum arkada bağlıyken mi dövüşeceğim?"

"Bilmem, belki de." Görkem'in yüzü yumuşadı. Elini Arda'nın yanağına sürttü, acıttığı yeri iyileştirmek ister gibi. "Çok mu kaçtı?" diye sordu masumca. "Tamam sen de vur, ödeşelim." Arda'nın vurmayacağını düşünmüştüm ama belli ki Analizciler beni şaşırtmaktan asla vazgeçmeyeceklerdi. Doğrudan sağ elini yumruk yapıp Görkem'in yüzüne hareketlendirdi ve Görkem müthiş bir refleksle eğilerek bu hamleden kurtuldu. "Saf," dedi alayla. "Hemen de inan."

"Senden," dedi Arda. Karnına gelen bir yumruğu savuşturdu. "Nefret," dedi. Başka bir yumruktan kaçtı.

"Ediyoruz," dedi Kaya ve Arda'nın kolunu bıraktı. İkisi omuz omuza verip Görkem'e doğru atıldılar.

Can bir kez hapşırdı ve ardından kahkaha atmaya başladı. "Görkem ikisini de devirecek şimdi," dedi beni koluyla dürterek. "Ben orada olsam beni de üstlerine devirirdi."

Hem bütün darbelerden kaçınıyor hem de ıskalamadan Kaya ve Arda'ya vuruyordu Görkem. Konsantrasyonu maksimum seviyedeydi. Bir an gözümü kırptım, öbür an Arda sırtüstü yere serilmişti. Parmağıyla havaya görünmez bir halka çiziyordu. "Çizgi filmlerde uçuşan yıldızlar gerçekmiş," diye mırıldandı. "Altın sarısı yıldızlar kutu kutu pense oynuyorlar gözlerimin önünde."

Can onu ayaklarından yakalayıp bizim tarafa doğru çekti ve böylece Kaya ve Görkem için alan açmış oldu. Arda da sürüne sürüne dibimize kadar gelip kafasını Can'ın bacağına yasladı. "Karnıma vurdular, karnım ağrıyor. Böğrüme vurdular, böğrüm ağrıyor."

"Ah böğrünü yediğim..." diyen Can onun saçlarını sevmeye başladı. Ben de bu sırada Görkem ve Kaya'nın düellosunu izliyordum.

İki inatçı keçi, köprüde karşılaşmış gibiydi. Birbirlerini itmeye çalışıyorlardı şu an. "Kabanını vereceğini kabul ettiğini söylersen direnmeyi bırakırım," dedi Kaya.

"Oha, Görkem'in siyah kabanı mı?" diye sordu Arda. "Benim de onda gözüm vardı. Ayağa kalkabilseydim kanımın son damlasına kadar savaşırdım."

"Lan, hepiniz mi talipsiniz kabanıma?"

"Valla ben de çok beğenmiştim. Yalan yok," dedi Can. "Onu giyince yakalarını da kaldırıyorsun. Sherlock gibi geziyorsun ortalıkta. Dehşet havalı geliyor bana."

Bu konuşmalar dönerken o ikisi hâlâ itişiyordu. Görkem bir adım geriye gitti ve bu saniyelik olarak Kaya'nın dengesini bozdu. Sonra Görkem tamamen geri çekildi, elini bir anda Kaya'nın ensesine attı ve dizini onun karnına geçirme imkânı yakaladı. Vurmadı, sadece dokundurdu ve onu yendiğini kanıtladı. Kaya dakikalardır itişiyor olmanın getirisi olan nefes nefese hâliyle kendini yere bırakırken gözlerini devirmişti.

"Vermiyorum kimseye," dedi Görkem. "Günün birinde beni yenen olursa yemin ederim kabanımı ona vereceğim."

"Daldık yine hayallere..." dediğini duydum Arda'nın.

Görkem dağ gibi üç adamı da devirmiş olmasına rağmen ayağa yeni kalkmış gibi dikiliyordu ringin ortasında. Kimse dile getirmese de hepimiz sıranın bende olduğunu biliyorduk. Defalarca kez dile getirmesinden dolayı da kroşemin kinini tuttuğunun farkındaydık ve bugün intikam almayı deneyebilirdi. Bu yüzden öncelikli hedefim yüzümü korumak olmalıydı. Gerçi, boğazıma sarılmayı hobi edinmiş bir insan karşımda durduğu için öncelikli hedeflerimin arasına boğulmamayı da eklemem gerekiyordu.

Yavaşça ayağa kalktım. Kaya benim yerime geçti, ben Görkem'in yanına. Sabah bir ton koşmamız yetmemiş gibi yine yoracaktı beni. Sanırım içinde bulunduğum olayın tek iyi yanı, benim bile farkında olmadığım zayıf noktalarımı tespit etmesi olacaktı. Diğerlerine yaptığı gibi beni de geliştirmeye çalışacaktı.

"Değişen bir şey yok," dedi. "O gün de böyle ruhsuz ruhsuz bakıyordun."

"Boş zamanlarımda ruhsuzumdur."

"Bakışlarının bir önemi yok zaten, önemli olan ne gördüğün." Tanıştığımız an yeniden kafasında canlanmış gibi kısa süreliğine gözü daldı. "İç organlarımı betimlemeye başlayacaksın diye korkmuştum. Pis röntgenci."

"Bir kez daha dudağını patlatmamam için suyuma mı gitmeye çalışıyorsun sen?" Onu gaza getiriyordum. Yangına körükle gitmeyi severdim. "Korkma Duman, arkadaşlarının yanında rezil etmem seni."

"Ooooo..." diye bağırdı Arda. Ellerini ağzının kenarına yaslayıp küçük çaplı bir hoparlör oluşturmuştu bu sesi çıkarırken.

"Üstüme iyilik sağlık," dedi Görkem. "Sabah seni koşturduğum için daha bir hırslı geliyorsun gözüme. Beni öldürmek istiyorsan bunu bir silahla yap 13."

"Tarzım değil..." Ellerim hırkamın ceplerindeydi. Psikolojik bir savaş açacaktım şimdi ona. "Bugün kulağındaki şarkı bittikten sonra babanın dükkânına girdin. Her şey ters gidecek. Kendine çok da güvenmesen mi acaba?"

"Bu kız çok fena!" dedi Arda. "Yatarken kapımı kilitleyeceğim bugünden itibaren."

"Sen de sabah kâbus görmüştün." Savaşıma başka bir savaşla karşılık veriyordu. "Çabuk toparladın neyse ki." Durdu, bana doğru bir adım attı. "Sahi, kim toparladı seni?"

O yapmıştı.

Kabul ediyordum, psikolojik mücadelemizden galip ayrılan Görkem'di çünkü kafamın içine beklemediğim bir anda minnet duygusu yerleştirmiş ve gardımı indirmemi sağlamıştı.

Analizcileri işaret ettim. "Senden nefret ediyor olmalarına hak veriyorum."

"Meyve veren ağaç taşlanmaya mahkûmdur." Eli, tıpkı bir kelepçe gibi boğazımı sardı. Anladım ki onun yaptığı her hamle beklenmedik olacaktı. "O zaman," dedi, ben tepki vermeksizin ona bakarken. "En başa dönelim." Ricasını şimdilik kırmak istemedim. Elimi kolunun üzerine koyup büyük bir kuvvet harcayarak boğazımı serbest bırakmasını sağladım. "İlk seferinde bileğinin bu kadar güçlü olmasına şaşırdığımı itiraf etmek istiyorum."

"İçeride gözümü korkutmaya çalıştığın spor aletleriyle az zaman geçirmedim ben," dedim. Cılız bir çocuktan güçlü bir kadına dönüşmem yatarak gerçekleşmemişti. Kendimi herkesten koruyabilmek için harcadığım çabanın haddi hesabı yoktu.

"Ne tesadüf," der demez yumruğumu havada yakalayarak beni durdurdu. "Ben sana o bir kez olur demiştim."

Nefes bile almadan arka arkaya yumruklarımı sallamaya başladım. Geri adım atmıyor, aksine Görkem'in üzerine yürüyerek onun gerilemesine yol açıyordum. Kollarıyla beni savuşturuyordu, konsantrasyonu yine zirve yapmıştı ama şu an aklından geçen şeyi okuyabiliyordum. Bir planım olmadan bodoslama ve kontrolsüzce hareket ettiğimi düşünüyordu çünkü nefes almama sebebim öyle düşünmesini sağlamaktı. Hareketlerimi analiz etmesini engelleyemezdim ama onun kafasını kendi istediğim şekilde doldurursam yaptığı analizlerin hiçbiri işe yaramazdı.

Ringin kenarına dek bu şekilde ilerledik. Bileklerimin yorulmuş olmasının önemi yoktu, neticede rakibimi de yormuş oluyordum ve eşitleniyorduk.

Yani, karşımdaki adam bir makine değilse öyle olması gerekirdi.

Karşımdaki adam bir makineydi.

Omuz hizasında açık olan bacaklarım, onun görüş açısında olmamasına rağmen beden dilimi okuyabildiği için kendine seçtiği hedef olmuştu. Ayağının topuğunu ayak bileğime sertçe geçirdi. Düşmemi beklemedi, zaten düşmezdim. Sarsılmıştım sadece. Bunu biliyordu ve karşı saldırıya geçmek için de sarsılmamı bekliyordu. Arda'ya yaptığı gibi, karın boşluğumu hedef aldı ve önce sağ sonra sol yumruğundan olmak üzere arka arkaya iki darbe yedim.

Yer değiştirdik. Ringin kenarında ben vardım, sırtım iplere değiyordu. Bana yaklaştığında ellerim ikimizin vücudu arasında sallanıyordu. Bacaklarımdan gelebilecek her darbeyi aklından geçirmiş olmalıydı. Hiçbir şansım kalmadığını sanıyordu ve pes ettiğimi söylememi bekler gibi yüzüme bakıyordu. "Görkem," dedim yüzüne yaklaşarak. Göğsüm, sert soluklarımla şişip iniyordu.

"Şimdi nefesini yüzümc vereceğin yerde miyiz?" diye fısıldadı diğerlerinin duyamayacağı şekilde. Nazik bir dokunuşla kollarımı kavradı. "Aynı şekilde sonlanmayacak. Kendini boşa yorma."

Sadece oflamak istemiştim, bunu yaparken nefesimi yüzüne vermiş oldum. Beklediği için güldü. Resmen pes edeyim diye ağzımın içine bakıyordu.

"Görkem," dedim tekrar. "Kafamı unuttun."

Muhtemelen bir daha asla unutmayacaktı.

Alnımı alnının ortasına çaktığımda çıkan tok ses resmen salonda yankılandı. Başıma keskin bir acı saplanırken mazoşist olmasam da sırıtıyordum. Görkem'in geriye adımlayışı ve bozulan ifadesini tekrar tekrar başa sarıp izlemeyi çok isterdim.

Arda küfretti, Can çığlığa benzer bir sesle tepkisini verdi. Kaya kahkaha atarken Görkem'i yuhluyordu. Yüzümü onlardan yana çevirdiğimde beni alkışladılar. Diz çöküp onları selamlıyordum ki bu ayakta durduğum son saniye oldu. Önce itilip onlardan uzaklaştırıldım, sonra yere yapıştırıldım. Sorun şu ki gülmeyi bırakamamıştım ve düştüğüm yerde de gülmeye devam ediyordum.

Görkem başımda dikildiğinde Analizcilerle arama perde çekmiş oldu. Bana nedenini anlayamadığım bir şekilde bakıyordu. Güldüğüm için mi böyleydi?

Gülüşüm yavaş yavaş soldu çünkü bakışlarının hedefinde yüzüm değil, yere düştüğümde hırkamın yakası açıldığı için ortaya çıkan sol omzum olduğunu anladım.

Önce parmak uçlarım uyuştu, sonra nefesim kesildi. O hâlâ omzuma bakarken ben dünyadan koptum ve kendimi geçmişin içinde buldum. Kulağıma bağırışlarım doldu. Kendime baktım. Kafamı çevirdiğim her noktadaydım o gün. Sağda ve solda, tavanda ve yerdeydim. O gün akrep ve yelkovan, asla kökünü kazıyamayacağım bir travma olarak alnıma raptiyelenmişti. Bir saatin tam ortasındaydım. Hayır, bir değil. On yedi.

"Sorma," dedim. Sesim zar zor çıktı. Başımı yere gömmek istercesine ringin zeminine bastırmış, yalvarır gözlerle Görkem'e bakıyordum. "Hiçbir şey sorma." Tek istediğim çığlık atmaktı ama sesim giderek yok oluyordu.

Gözlerini omzumdan ayırıp bana çevirdiğinde az öncekine göre iki kat daha fazla sarsıldı çünkü gözlerim doluydu. Görmüştü. Dönüşü yoktu. Geri alamazdım. Elini bana uzattığında dudaklarını aralamamış olsa da duyabileceğim her kelimeden korkacak durumdaydım. "Sormayacağım," dedi. Bedenimden bir titreme geçti. "Kalk hadi. Soru yok."

Diğerleri kendi aralarında bir şeyler konuştukları için ilgileri benim üzerimde değildi. Gülüştüklerini duyuyordum. Bense az önce gülen birine göre fazlasıyla ölüydüm şimdi. Eli, ona uzattığım elimi yakaladığında beni yerden kaldırdı. Ayakta durabileceğimden emin olmadığı için de yanımda dikilmeye devam etti. Ellerimin titremesini durdurabilirsem toparlanacaktım. Sorun yoktu. Geçmişti. Burnum kanamamalıydı. Parmakları, parmaklarıma gereğinden fazla bir süre temas etti. Görkem, parmaklarımdaki titreme azalana kadar küçük temasını kesmedi.

Elini kaldırdığında omzuma dokunacak sanıp irkildim. Hiçbir şey söylemeden koluma doğru düşen hırkamı düzeltti. Ben de hırkamın fermuarını boğazıma kadar çektim hızlıca. Gözlerindeki yoğun bakış yüzünden gözlerimi kapatmak istiyordum. "Nane şekeri?" diye sorduğunda dalga geçiyor sanmıştım ama paketi cebinden çıkarıp bana uzattı gayet ciddi bir şekilde.

Uzanıp bir tane aldım. Beynim zonkluyordu.

"Koca kafalıymışsın," dedi Görkem. Panik yoktu, şaşkınlık yoktu, sarsılmış ifadesi de kaybolmuştu ve tam önümde bir duvar gibi durduğu için Analizciler beni göremiyordu. "Kroşeden sonra bunu da yazdım kenara. Güzel hamleydi ama yine de ben kazandım, kabul et."

"Kabul ediyorum," dedim ayak uydurmayı deneyerek. "Nasıl yere yapıştığımı anlamadım. Yiğidi öldürsek de hak yemek olmaz."

"Yiğidi öldüremedin ki." Omuz silkti. "Dördünüzü de cebimden çıkarabilirim."

"Egoist!"

"İyisin?"

"Hep," dedim. Takılmadı çünkü toparlandığımı gördü. Krizlerimin anlık gerçekleşmesine alışıyor gibiydi ama sıklığına henüz alışamamıştı.

Günün kalanı, gerçekten Analizcilerin abartarak anlattıkları kadar vardı. Görkem hepimizin canına okudu. Önce nefes bile almadan kum torbası yumrukladık. Sonra mekik çekme yarışı yaptık. Baktık ki kimse pes etmiyor ve dudak uçuklatacak sayılara gelmişiz, oy birliği ile bunun bir yere varmayacağına karar verip hepimiz aynı anda minderlere serildik.

Sarp bizi o hâlde görünce fırsatı kaçırmadı ve hemen fotoğrafımızı çekti. Beşimiz de sefil hâldeydik ve domino taşları gibi çıkmıştık. Cebimizde bu anıyla eve vardığımızda ise odama gidemeyecek hâldeydim. Daha doğrusu hâldeydik. Koltuklara yığılıp kalmıştık. Görkem biraz olsun kendimize gelebilmemiz için bize sürahiyle su getirip masanın üzerine bıraktı. Masum masum sıramı bekliyordum.

Beklediğim şey kesinlikle Kaya'nın koca sürahiyi fondiplemesi değildi.

Arda'yla Can buna da gülmüştü ama benim gülecek hâlim kalmamıştı. Bacaklarım kopuyordu. Onlar benden daha avantajlıydılar, sabahın köründe kalkıp koşmamışlardı mesela. "Duşa girmeniz gerekiyor," dedi Görkem. Sadece

beş dakikalığına, biz ağrılardan sızlanmakla meşgulken ortalıktan kaybolmuştu ve şimdi saçlarının uçları ıslaktı. Ciddi ciddi insan olmadığını düşünmeye başlamak üzereydim. Zebani gibi tepemizde dikilmesi de cabasıydı.

"Hortum tutsana üstüme," dedi Arda. "Sesimi çıkarırsam şerefsizim."

"Hele bir şuraya gel." Eliyle bir adım ilerisini işaret ediyordu Can. "Üstüne hapşırayım da gör gününü. İnsafsız, haysiyetsiz, aşağılık adam."

"En son kum torbasının üzerinde senin kafanı hayal ettiğimi hatırlıyorum," dedi Kaya. Üçlü koltuğa yatmıştı. "Biraz daha konuşursan üşenmem ve bunu gerçekleştiririm."

"Daha bana vuramıyorsun bile."

"Ben vurabiliyorum," dedim. "Ve şimdi duşa gidiyorum. Sonra da uyuyorum. Sabah şarkı söyleyeni boğazlarım. İyi geceler."

Görkem gülümsedi.

"Sonra da uyuyorum."

Bu sabah, bir kâbustan uyanmıştım ve ona uykusuzluk rekorumdan bahsetmiştim.

Beni sabahtan beri yormaya çalışması bu yüzden miydi?

Tüm gün, gece ben kolay uyuyabileyim diye mi uğraşmıştı?

O gülümsemenin altında hedefine ulaşmış olmanın keyfini çıkaran bir adam yatıyordu.

9
YAĞMURUN GİDEREMEDİĞİ KURAKLIK

Asfalttaki çatlağa yağmur damlaları birikmiş,
Sonra betonun içinden bir çiçek yeşermiş.
Biri yolu açmış, diğerleri takip etmiş.
Çiçekleri görenler güzelliğinden büyülenmiş.
Hiç kimse yağmurdan bahsetmemiş.

Sabahın soğuğu iliklerime işliyorken sırtım duvara yaslamış, öylece dikiliyordum bir sokağın ortasında. Üzerimde kızıl gökyüzü uzanıyordu. Kulaklarıma derinden gelen sesler doluyor, suyun altındaymışım hissi veriyordu bana.

Bu iyiydi. En azından bir hisse sahip olduğumu kanıtlıyordu. Bariz bir şekilde kan kokan çıkmaz sokağın en yüksek binasının önündeki kalabalıktan olabildiğince uzaktaydım. Bir başımaydım köşede. Adım atmaya cesaretim yoktu. Nefesini tutarak ölmek mümkün olsaydı eğer bu sokaktaki ikinci ceset ben olmuştum çoktan.

Görkem'in dün sabah saatlerinde ön gördüğü senaryo, bugün gerçekleşmiş bulunuyordu. Senaryonun içindeki yerim diğerlerinin yanı olmalıydı, oysa şu an bu sahnenin figüranı bile sayılmazdım. Beni görmüştü. Yanımdan öylece geçip giderken ne hâlde olduğumun farkındaydı. Elbette işiyle ilgilenmek için ilerlemesi gerekiyordu ama bana bakarken tek kelime etmemişti. Hatta Can yanıma gelmek ister gibi hareketlendiğinde onu durdurmuştu. Görmediğimi sanıyordu ama görmüştüm.

Hazırım sanıyordum ama değildim. Yerimin onların yanı olduğuna ikna olmak üzereydim ama öyle değildi. Doğru insan olduğumu sanıyordu ama yanılıyordu. Buraya, insanlardan en uzak olan köşeye aittim. Hiçbirimiz değiştiremezdik.

"Asya, canım..." Kulağıma dolan ses, diğer gürültülerin aksine gayet netti. Biri dibine doğru yol aldığım suyun içine dalmıştı ve beni tutmaya çalışıyordu. "Seni buradan götüreyim," dedi Eylül, buz kesmiş elimi sıcak elleri arasında ısıtmaya çalışırken. "Hazır değilsin belli ki. Neden biri bile yanında değil anlamıyorum." Onlara kızgındı. "Durumu bilmiyorlar sanki. İlk uygun vakitte hepsini paralayacağım."

"Bunu yapmayacaksın," dedim gözlerimi onun yüzüne çevirirken. "Kimse benimle uğraşmak zorunda değil. Bebek bakıcılığı yapmak yerine işlerini yapıyorlar. Bunun için onlara kızamazsın. Aksine bana kızman gerekir."

"Sana kızacak kişiyi ayağımın ucuyla ezerim." Omzu, omzuma değiyordu. Yanımda olduğunun mesajını vermek için bu hareketi bilinçli bir şekilde yapmıştı.

Beni ezmesi gerekecekti. Kendime fena hâlde kızgındım çünkü.

"Buradan gidersem sadece size değil, mesleğime sırtımı dönmüş olacağım." Yaslandığım duvardan birkaç adım uzaklaşıp ayaklarımı yere daha sağlam bastım. İçimde güce dair birkaç küçük parça bile varsa onları bulup birleştirmek zorundaydım. Aksi takdirde dönüşü olmayan bir yola girecektim. "Eğer şimdi o cesede bakmazsam bu bir daha asla bir başkasına bakamayacağım anlamına gelir."

"Evet," dedi dürüstçe. "Seni buradan götürürüm. Analizcilerdeki eşyalarını da ben toparlarım, dert etme." Tam olarak gözlerimin içine bakıyordu. "Evine geri dönersin. Biz de belli bir zaman sonra seni hiç var olmamışsın sayarız. Varlığınla yokluğun bir zaten."

Eylül'ün aniden taktik değiştirip uygulamaya başladığı psikolojik baskı, buram buram Can kokuyordu. Bunu kimden öğrendiğiyle ilgili hiç şüphem yoktu. İşe yarıyor olması da beni şaşırtmamıştı. "Sağ ol," dedim ona içtenlikle. Saçlarımı sıkıca topladım. Ellerimi üzerimdeki hırkanın cebine sokarken memurları birer birer sollayarak olay yerine doğru ilerledim. Düşünmedim, arkamı dönmedim, durmadım. Bizimkilerin yanına vardığımda tanıdık bir yüz daha gördüm. Sayın Savcı da buradaydı.

Sonra koku yoğunlaştı, artık gözlerimi kaçırmamın mümkün olmadığı yerdeydik. Elbette ilk defa hayatını kaybetmiş bir beden görmüyordum fakat gördüğüm son cesetten sonra bir ölüye bakmak, benim için gerçekten zor olacaktı. Hırkamın cebindeki ellerim yumruk oldu. Hafızama silinmemek üzere kazınmış anılarımla savaş hâlindeydim. Savaşı veren kişi de Mete'ydi sanki. Eline aldığı silahıyla bir başına işgalcilerimle uğraşıyordu.

"İyi misin, Komiserim?" Savcının bakışları eziciydi. Duruşuyla burada patron benim imajı çizmeye çalışıyordu ve sadece jestlerinden bile Analizcilere olan nefreti kolaylıkla anlaşılabiliyordu. "Solgun gördüm seni."

Analizcilerin cesede dönük olan yüzleri anında Savcı'ya çevrildi. Görkem beni o köşede yalnız bırakmış olabilirdi ama burada bırakmayacağını, kolunu

kıvırıp bileğine bağlı olan lacivert ipi göstererek anlattı bana. Diğerleri de çok geçmeden ona katıldı. Bir anda hepsinin koruma içgüdüsüyle başları dikleşmiş ve bileklerindeki ipler görünür hâle gelmişti.

Havanın soğuğunun yanında içime dolan sıcaklığı hissettim. Karşımda bu herif olmasa şimdi gülümsüyor olurdum. Ellerimi ceplerimden çıkarıp savcının gözlerine bakarken güçlü hissediyordum. "İyiyim, Sayın Savcım," dedim neden sorduğunu anlamamış gibi ona bakarken. Tonlamam, Görkem'in bu adama küfreder gibi hitap edişine benziyordu. "Önümden çekilirseniz işimle ilgileneceğim."

"Fazla ilgilenilecek bir şey yok," dedi Savcı, karşımda durmaya devam ederken. "İntihar vakası gibi görünüyor. Aksi bir delil çıkmadığı hâlde dosya kapanacaktır. Necip Amir'in sabahın köründe sizi buraya yönlendirmesine anlam veremedim. Bir ekip gayet yeterliydi."

"Eminim ki Amirimin bir bildiği vardır," derken sesim oldukça netti. "Şimdi kendi fikirlerimi oluşturabilmek adına olay yerini inceleyeceğim. Müsaadenizle." Bu defa çekilmesini beklemedim, onun yanından geçip doğrudan Analizcilerin arasına karıştım. Arda ve Kaya'nın ortasında duruyordum. Can cesetten uzaklaşmış, kenardaki çöp konteynerine doğru ilerlemişti. Görkem de yanılmıyorsam bir şeyler hesaplıyordu. Bize en yakın olan binaya sırtını dayadı ve bir adımı bir sonraki adımının hemen ardına gelecek şekilde atarak cesede doğru yürümeye başladı.

"Kamera yok," dedi Arda. Bana açıklama yapma görevini o üstlenmişti. "Bu sokakta kamera olmasını kimse beklemezdi zaten."

Gözlerimi önümde uzanan cesede çevirdim. Kanı gördüm ve durdum. Nefes almam gerektiğini kendime hatırlatırken asfalta baktım. Bir kez daha denedim, bu defa başımı çevirmedim. Defalarca kez yaptığım gibi cesedi baştan aşağı taramaya başladım ve geriye kalan her şeyi boş verdim. Artık sadece ben ve görevim vardık.

Bir erkek cesedi. Boyu taş çatlasın bir yetmiş, cılız biri. Yaşı kaç? On yedi mi? Yirmiden büyük çıkarsa şaşırırım. Belli bir açıyla bükülmüş kolları ve bacakları. Atlamış mı itilmiş mi? Sırtüstü yatıyor ve kan gölü tarafından sarılmış çevresi. Kısa, sarı saçları var. *Ve bir daha asla gerçekleşmeyecek hayalleri.*

Genç yüzüne bakarken nefes almıyor oluşunu idrak etmeye çalıştım. Ölmüştü. Bir daha konuşmayacak, bir daha yürümeyecek, bir daha kalbi atmayacaktı. Dünyayla bağlantısı tamamen kesilmiş... Tıpkı Mete gibi. Acaba birileri de onu benim Mete'yi özlediğim gibi özleyecek mi?

Duygusal bağ kurmayacaktım. Kesin bir kuraldı bu. Yaşayanlarla bile duygusal bağ kuramıyor olduğumdan ölülerle de kurmamak beni zorlamamıştı bu zamana kadar. Bundan sonrasında da zorlanmama izin vermeyecektim.

"Kimlik yok. Şu çatıdan atladığını düşünüyorlar." Altı katlı gri binayı işaret etti. Kafamı yukarı kaldırdığımda bir iki silüet gördüm. Yukarıyı da incelemeye

almışlardı hâliyle. Buraya detaylıca baktıktan sonra terasa da çıkmalıydım. "Bir mektup ya da bir not bırakmış mı arkasında?"

"Üzerinden çıkmadı Komiserim," diye cevapladı beni olay yeri inceleme ekibinden biri.

"Erkeklerde intihar yüzdesi, kadınlara nazaran çok daha yüksektir," dedi Görkem. Az önce her neyi hesaplıyorsa sonucuna ulaşmış olmalıydı ki yanımıza gelmişti. "Üstelik bu oran 14-19 yaş arası gençlerde, diğer yaş gruplarına göre de daha fazla. Yani istatiksel bakımdan 1-0 gerideyiz." Sesini biraz alçalttı. "Savcı'nın dosyaya intihar gözüyle baktığı belli ve bizim aksini iddia etmeye kanıtımız yok. Can için buradayız fakat belki de o yanılıyordur."

"Böyle düşünmüyorsun," dedi Kaya. "Ama az önce cesedin o yükseklikten hangi mesafeye, nasıl bir pozisyonda düşeceğini hesapladın ve bunun sonucunda kendisinin atladığına emin oldun. Bunu nasıl ölçtüğünü sorgulamayacağım. Sadece her şey matematik değil, unutma bunu."

Görkem hiçbir cevap vermedi ona. Her şeyin matematik olduğunu düşündüğündendi herhâlde. Arda'ysa intihar istatistiklerini duyduğundan beri kafası uçmuş gibiydi. Kısa sürede toparlayacağı konusunda şüphem yoktu. Anlık bir şeydi ve üstüne gidersem her şeyi daha da kötü bir hâle getirebileceğimi biliyordum. Bu yüzden onu görmemiş gibi yaptım.

Cesetten uzaklaşmaya başladığımda hedefim Can'ın yanına gitmekti. Görkem ise gölgem gibi takibimdeydi. "Seni kendine getireceğim," dedi. Cesede ilk geldiğimde bakamayışımdan bahsediyordu. "Bu benden nefret etmene sebep olsa bile."

"Sana ancak teşekkür edebilirim," dedim. "İstediğin bunu duymaksa duydun işte. Beni rahat bırak ki işimi yapabileyim."

"Can'a umut verme. Aksine, yanına git ve bütün umutlarını söndür. Olayın cinayet olmadığından eminmişsin gibi konuş."

"Psikoloji dehasının psikolojisine oynamak işe yarayacak mı?"

"Dediğimi dene, yarayıp yaramadığını sonra konuşalım."

Can dizleri üzerine çökmüş, büyük gri çöp tenekelerinin altına bakıyordu. Bir şey görmüş olmalıydı çünkü inceleme ekibinden birini yanına çağırmıştı. "Neye bakıyorsun?" diye sordum, çok da umurumda değilmiş gibi bir izlenim veriyordu beden dilim.

"Tuz buldum," dedi kafası karışmış bir hâlde. "Bir paket tuzu öylece dökmezsin çöpün yanına." Yerdeki beyaz şeyi gösteriyordu. İlk bakışta insanın aklına onların uyuşturucu olabileceği geliyordu. Can da başta böyle düşünmüş olmalıydı, sonrasında tadına bakarak anlamıştı tuz olduğunu. Tadına baktığını biliyordum çünkü işaret parmağının ucu ıslaktı.

"Çöpte tuz olmasına bu kadar takılmalı mıyız gerçekten?" diye sordum şüpheyle. "Can, sırf haklı çıkmak için basit şeylere fazla anlam yüklüyor olabilir

misin?" Umarım benden nefret etmezdi. "Neden intihar olmadığı konusunda bu kadar ısrarcısın?"

"Bak," dedi bana. Sesi sert çıkmıştı. "Bu bir değil, iki değil. Son iki ay içinde dördüncü intihar vakası. Hepsi de gencecik insanlar. Ben peşine düşmezsem kim düşecek Asya? Diyelim haksızım, haksızlığımla kalırım o hâlde. Ya haklıysam? Tam dört cesetten bahsediyoruz."

"Seni anlıyorum fakat iki aydır aksi bir kanıt sunamamışsın. Belki de haksızlığını kabul etmen gereken yerdeyizdir."

"Selam Görkem," dedi suratıma bakarak. "Aradan çekil de Asya'yla konuşalım."

"Üstüne gelmemi söyledi."

"Vay adi," diye mırıldandı Can. "Ne zaman ne yapacağını biliyor. Her seferinde işe de yarıyor. Durduk yere gaza geldim. Bir tur daha inceleyeyim etrafı. Hem daha çatıya çıkmadım. Çatıya da çıkayım. Kanıt mı istiyorlar? O hâlde alacaklar. Ayrıca tuzun öylesine buraya döküldüğüne de inanmıyorum. Kendimce açıklamalarım var. Zamanı gelince hepsini taramalı tüfek gibi sıralayacağım."

Gerçekten işe yaramıştı. Omzumun üstünden Görkem'e baktım. Bakışları bizim üzerimizdeydi ve Can'ın yanımdan uzaklaşıp koşar adımlarla binaya girdiğini yüzündeki gülümsemesiyle izlemişti. Bana, beni onayladığına dair bir bakış attı. Hâlbuki bu tamamen onun başarısıydı, beni bir piyon gibi kullanmıştı.

Kenarda birinin ifade verdiğini gördüğümde odağımı tamamen oraya çevirdim. Adımlarımı hızlandırdım ve kıvırcık saçlı polis memurunun yanındaki yaşlı kadına doğru ilerledim. İfade alan kişiyi daha önce karakolda gördüğümü hatırlıyordum, Eylül'ün masasının oradaki minyon kadındı. "Kimseyi görmediniz mi?" diye sordu minyon kadın; ayağında terlikleriyle, muhtemelen merdiven indiği için nefes nefese olan yaşlı kadına.

"Dedim ya evladım, sizin sesinizi duyana kadar bakmadım hiç pencereden. Gece patırtı duydum bir tane, uyuyordum zaten. Rüya mıydı, gerçek miydi onu bile ayıramadan geri uyudum. Sonra sizin gürültünüze açtım gözümü."

"Saate baktınız mı?" diye sordu minyon bu defa.

"Aydınlanmamıştı daha hava ama bilemeyeceğim şimdi saati. Yalan olmasın."

"Öncesinde başka herhangi bir ses duymadığınıza emin misiniz?"

"Duymadım," dedi yaşlı kadın. Düşünmeden söylemişti, yalan değildi. Zaten tipine bakılarak bile yalan söylemeyeceği anlaşılıyordu. Olayı merak edip aşağı inen klasik teyzelerdendi. Bir şey çıkmayacağını anladığımda oradan da uzaklaştım. Bir süre koşuşturmacanın ortasında öylece durdum. Sonra birileri yanımdan geçti, siyah ceset torbasını gördüm ve daha fazla burada durmak istemediğimi anladım. Balkonunda inceleme yapılan binaya girdiğimde altı

kat merdiveni tırmanacak olmam gözümü korkutmadı, burası benim kaçış yolumdu.

Bina soğuktu, duvarların sıvası yer yer dökülmüştü. Terk edilmiş duruyordu. Bu mahalledeki evlerin yarısı böyle olduğundan kimse binanın boş olmasını sorgulamamıştı. Üstelik yüksek yerlerden atlayarak ölenlerin seçtiği mekânları düşünecek olursam burası kesinlikle onlardan biri olmaya uygundu. Saçma bir ifade olacaktı belki de ama intihar için uygun bir binaydı.

Yukarısı beklediğim kadar kalabalık değildi. Can haricinde üç kişi vardı, hepsi farklı köşelere dağılmışlardı. Can'ın ayağında galoşlar olduğunu fark edince incelemenin devam ettiğini anladım, kenarda duran galoşlara uzanıp onları ayağıma geçirdim ve öyle attım adımımı balkona. İlk dikkatimi çeken şey, sokağa bakan kısmın duvarındaki *"V"* şeklindeki yazıydı. Kırmızı sprey boya ile yazılmıştı. Boya kutusu da bir delil poşetinin içinde duruyordu. "Bu bir intihar notu mu?" diye sordum Can'a. Kaşlarım hafif çatıktı, sorum da anlamsızdı. Benim bildiğim kadarını biliyordu. Ne cevap vermesini bekliyordum ki?

"Henüz bilmiyoruz," dedi. "Kimin yazdığını da öyle. Ama yeni olduğu kesin. Boya kurumuş ama yıpranmamış hiç. Duvarla arasındaki farka yakından bakarsan daha iyi anlayacaksın ne demek istediğimi."

Dizlerimin üzerine çöküp alçak duvardaki yazıyı yakından incelediğimde Can'a hak vermiştim. "Üzerine toz bile değmemiş neredeyse," dedim yeniden ayağa kalkarken. Altı katlı binanın tepesinden aşağı aniden bakmak büyük bir hataydı. Yükseklik beni rahatsız etmezdi ama birden kafamı kaldırınca başım fena hâlde dönmüştü.

"Bu," dedim, devamını getiremedim. Ayakkabılarımın burnu, önümdeki alçak duvara değiyordu. Duvar belime kadar geliyordu sadece. Bir insan, buradan kendisini aşağı atmıştı veya itilmişti bilmiyordum. Hayatı son bulmadan önce gördüğü son manzaraya bakıyordum, ne hissettiğini düşünmeye çalışıyordum ama parçalar o kadar eksikti ki gözümün önünde sahneyi canlandıramıyordum. "Bu boya kesinlikle yeni duruyor. Belki sprey boya kutusunun üzerinde parmak izi bulunur."

Siyah torbaya konulan ceset sokağın sonundaki araca doğru taşınırken gözümün önüne tanıdık yüzlerin omuzlarında taşıdıkları bayrağa sarılı tabut geldi. Burada yukarıdaydım, orada kenardaydım. Burada bir adım daha atmam aşağı düşmeme sebep olurdu, orada bir adım atsam yere yığılıp kalırdım. İki farklı mekânda ortak olan şeyse bacaklarımın titreyişiydi.

Yutkunuşumla birlikte başımın dönmesi şiddetlendi. Aşağıdaki insanlar küçücük görünüyorlardı, sokağın ortasında kan gölü kalmıştı ve metrelerce uzağında olmama rağmen rahatlıkla kanı seçebiliyordum. Gökyüzü kızıllığı bırakıp kendi rengine dönüyordu. Hava açılıyordu ama benim gözlerim kararıyordu. "Can." Sesim kısıktı. Rüzgâra karışmıştı. "Koluna girebilir miyim iki

dakikalığına?" Sorum onu bozguna uğrattı. Desteğe ihtiyacım olduğunu kabul etme yönünde bir adım attığımı düşünüyor olabilirdi. Hâlbuki beni tutmazsa aşağı düşeceğim için istemiştim bunu.

Elini cebine soktuğunda dirseğiyle bedeni arasındaki boşluğu işaret edip koluna girmemi bekledi. Önce bir adım, sonra birkaç adım derken birlikte sokağa yakın olan kısımdan tamamen uzaklaştık ve orta yere geldik. "Benim yüzümden buna maruz kaldığın için üzgünüm," dedi bir anda. Olay yeri ekibindekiler delil poşetlerini toparlayıp merdivenlere yöneldiklerinden çatıda ikimiz kalmıştık.

"Size yük olduğumu hissediyorum." Sesim asıl üzgünlüğü benim yaşadığımı haykırıyordu. "Yardımcı olmaya çabaladıkça başarısız oluyorum. Hiçbir halta yaramayacaksam niye buradayım ki ben?"

"Çok fazla yükleniyorsun kendine." Çaktırmadan beni merdivenlerin oraya getirmişti. Aşağı inmeye yeltenmemiştik ama burası sokağa en uzak olan köşeydi. "Asya, Eylül senin yanına geldiğinde onunla birlikte buradan uzaklaşmak isteyeceğini düşünmüştüm," dedi dürüstçe. "Bunu yapmanı inan ki yadırgamazdık. Elinden gelen her şeyi yapıyorsun ve çelik gibi iraden sayesinde aşıyorsun geçmişi adım adım." Bana karşı içinde bir yerlerde hayranlık duygusu oluşmaya başlamıştı. Beklediğim tepki bu değildi. "Sana biraz zaman gerekiyor sadece. İnan bana, toparlayacaksın zamanla."

Kolundan çıktığımda gözüme hâlâ o perde iniyordu ama bunu belli etmemeye kararlı bir şekilde dimdik durdum karşısında. "İyiyim," dedim hızlıca. "Sen işine kaldığın yerden devam et. Ben de öyle yapacağım."

"Başka bir şey yok burada." Elimizde yeterli delilin bulunmuyor oluşuna kafası takılmış gibiydi ama ümidi kesmediği gözlerinde dolanan parıltılardan anlaşılıyordu. Eğer bahsettiği gibi dört cinayet söz konusuysa Can bunların hepsini ortaya çıkaran kişi olmakta kararlıydı. "Çöp kutularının incelenmesini istemiştim, ayrıca sprey boya kutusu da dönüm noktamız olabilir. Haber bekleyeceğiz laboratuvardan. Sadece sana değil, bize de zaman lazım. Bana biraz da sabır ve kafayı yememek için irade de lazım ama orasını şimdi karıştırmamak lazım."

†

Parmaklarım lavabonun kenarlarını sımsıkı kavramış bir hâldeyken boş midemdeki iğrenç sıvıyı lavabonun içine öğürüyordum. Ağzımla midemi bağlayan yol, asidin etkisiyle baştan sona yanıyordu ve bu bana her an yemek borumun üzerinde deliklerin açılabileceği hissini veriyordu. Kendimi sıkmanın acısı birkaç gün önce burnumun kanamasıyla çıkmıştı. Bugün ise kusarak çıkıyordu. Ben kendimi baskılamaya çalıştıkça vücudum bir şekilde bana karşı

savunma mekanizması geliştiriyordu. Toplu hâlde eyleme geçip beni protesto ediyordu organlarım.

Sadece kafasının içindekilerle değil, bedeniyle de savaş hâlinde olan bir kadındım ben.

Midem bir kez daha kasılırken karnımın her iki yanına da dehşet derecede birer ağrı saplandı. Ellerimi belime koyup karın boşluklarımı sıkarken nefes alışverişlerim de kontrolsüzleşmeye başlamıştı. Gözümü kırpınca önce bu sabahki kan göletini, sonra defalarca kez kâbuslarıma da konuk olan kanı görüyordum. Onun kıyafetinin rengini değiştiriyordu ve hemen ardından benim ellerimi boyamaya başlıyordu. Lavabonun aynasına değdirsem gözlerimi mahvolurdum. Çünkü bu da bambaşka bir travmayı tetiklerdi ve ben artık gücümün kaldığını sanmıyordum.

Öksürdüğümde karnıma binlerce iğne aynı anda battı. Canım öyle çok acıdı ki iki büklüm oldum. Gözlerimden yaşlar akıyordu, az önce kusmuş olmama bağladım sebebini. Dudaklarımı bilinçsizce ısırdığım için kanatmış olmalıydım. Kanatmamışsam da ağzımda kan tadı varmış gibi hissetmemin sebebi tamamen psikolojikti.

Suyu sonuna kadar açtım. Sırtıma tonlarca ağırlık yapan kamburum ve beynim başta olmak üzere bütün organlarıma batan iğneler eşliğinde elimden geldiğince temizledim lavabonun içini. Ellerimi iki kez yıkadım. Yetmedi bir kez daha sabunlayıp duruladım. Yüzüme su çarparken banyonun kapısı tıklatıldı ve, "Öldün mü?" sorusu geldi dışarıdan.

"Galiba," diye cevapladım Kaya'yı. Kapının ardında duruyor olmasını beklediğim son kişiydi.

"Tamam," dedi. Kapıyı açtığında kaşlarım çatıldı. Yüzümü yıkadığım için gözlerimden, yanaklarımdan, alnımdan damlalar süzülüyordu. İstemsizce yansımama çarptı bakışlarım ve korkunç bir hâlde olduğumu gördüm. Aynaya baktığım nadir anların tümünde böyleydim zaten. Bugün tek fark, yüzümün gerçek bir ölü gibi bembeyaz oluşuydu. Kaya elinde tuttuğu havluyu bana uzattı. İçeri girmedi, pervaza yasladı omzunu. "İğrenç kokuyorsun," dedi ben havluyla yüzümü kurularken. "Dişlerini fırçalarsan daha katlanılabilir olacaksın."

Dürüstlüğüne gözlerimi devirdim. Beni bu hâlde görmesi savunmasız hissetmeme sebep oluyordu. Diğer Analizcilerden de kaçamayacağımdan bu hissi birkaç kez daha yaşamak zorundaydım.

"Fırçalamasın!" diye bağırdı Arda. Sanırım sesi mutfaktan geliyordu. "Tuzlu ayran yaptım. Naneyle iyi gitmez!"

"Naneyle iyi gitmeyen bir şey mi varmış?" Önce sesi, sonra kendisi geldi Görkem'in. Kaya'nın arkasında duruyordu, beni görebilmek için çenesini onun omzuna yasladı ve sonra da yan tarafından kolunu uzattı. Avucunda nane şekeri paketi duruyordu.

Havluyu lavabonun yanına bırakıp bu defa pakete uzandım ve içinden iki şeker alıp ağzıma yuvarladım. Burada olmaları aynı zamanda hem kötü hem de iyi hissettirmişti bana. Ben öylece onlara bakıyorken Görkem'le Kaya'nın yüzü ekşimişti banyonun kokusundan dolayı. "Gidebilirsiniz," dedim omuz silkip yüz ifadelerine gülerken. Gülüyor olmam çok tuhaftı. "Ne bekliyorsunuz? Çiçek mi koksun etraf?" İkisinin bakışları kesişti, sonra yüzleri daha da buruştu. "Gitsenize ya," dedim ve bu sefer daha çok güldüm. Psikopat etmişlerdi beni.

"Gidilmez." Sesin sahibi Can'dı. "Kusmuk da koksa bu evin sınırları içinde hastanın başında beklenir. Bu yüzden kimse bir yere gitmiyor." Burnunu çektiğini duydum, onu göremiyordum çünkü önümde koca iki beden vardı. Sonra Görkem'in omzunun üzerinde kafası belirdi. Bunu yapmak için parmak uçlarında duruyor olmalıydı.

İçimde tek bir şey kalmayana dek kusmuştum ve şimdi de karşımda bu manzara vardı. Önde Kaya, onun omzuna başını yaslayan Görkem ve onun omzunda da Can'ın kafası. Arda da mutfakta benim için ayran yapıyordu.

"Hasta değilim," dedim. "Midemi kaybettim, o kadar."

Can, elindeki ince battaniyeyi kapıyla Kaya arasındaki boşluktan bana uzattı. "Yine de sana hasta muamelesi yapacağız." Beni düşündükleri için gözüm mü doluyordu? Hepsi benimle ilgileniyor diye duygulanmış mıydım? Battaniyeye uzanırken ayağım kaysa ve başımı mermere çarpsam da gözlerimin dolduğunu görmeseler diye düşünüyordum.

Neyse ki buna gerek kalmadı. Can parmak uçlarında daha fazla duramadı ve bana kolunu uzatırken dengesini sağlayamadığı için Görkem'in üzerine daha fazla geldi. Görkem'in de beklemediği bir hamle olduğundan o da Kaya'nın üzerine yüklendi ve bir anda üçü de banyonun içine devrildi.

Hiçbiri düşmedi, ki bu Kaya'nın lavaboya tutunup ayakta kalması sonucu gerçekleşmişti yoksa hepsi yere yapışacaktı. Fakat neye uğradığını şaşırmış üç kafaya bakarken kahkaha atmamak elimde değildi. Bir anda o kadar çok güldüm ki iyi olmadığımı o anki gülüşümden bile anlayabilirlerdi. Güldükçe canım daha çok yandı, karın boşluklarımı sıkarak gülmeye devam ettim.

"Çok salaksınız," dedim kendimi tutamayarak. Aynı zamanda çok tatlılardı. Kendimi buraya ait hissettiğim bir andı bu. Hepimizin bileklerindeki lacivert ip onların bir aile olduklarını ve beni aralarına dahil etmeye hazır olduklarını anlattı bana. Bunu belki de ilk kez bu kadar net hissetmiştim.

"Niye beni ittiriyorsun?" diye sordu Görkem, Can'a.

"Sensin salak," dedi Can bana.

"Defolup gidin başımdan," dedi Kaya ikisine.

"Bensiz altta kalanın canı çıksın oynamanızı etik bulmadım," dedi Arda bize. Elinde büyük bir bardak tutuyordu.

Midemizi kaldıran bir kokunun içindeki banyoda beş kişiydik. Ortamda bir battaniye, bir nane şekeri paketi, bir ayran, dört koca adam ve bir de ben vardım. Analizcilerin üzerindeki kıyafetlerden tutun da çamaşır makinesinin üzerinde duran kutudaki deterjan miktarına kadar her detay silinmemek üzere aklımın bir köşesine kazındı. İleride bir gün bu fotoğrafa bakmak, hatta belki de bu anıyı yeniden yaşamak isteyeceğimi düşünmüştüm anlık olarak. Hiçbir ayrıntıyı unutmayacaktım. "Teşekkür ederim," dedim bütün içtenliğimle. "Ama lütfen şu banyodan çıkalım artık. Bir kez daha kusacağım yoksa."

Teslim olur gibi bardak tutmadığı elini havaya kaldıran Arda, geri geri adımlayarak banyodan çıkan ilk kişi oldu. Onu sırasıyla Can, Görkem ve Kaya takip ettiğinde geride yalnızca ben kalmıştım. Yansımama bir kez daha bakmamaya gayret ederek omzuma attım lila battaniyeyi. Dilimle ağzımın içindeki nane şekerlerini çevirirken çıktım banyodan.

Nihayet kokudan uzaklaşıp hole geçebilmiştik. Ayran bardağı elime tutuşturulduktan iki saniye sonra bu defa kendimi çatı katına çıkan merdivenlerde bulmuştum. Arda, Can ve Kaya önümdelerken Görkem daha önce de birkaç defa yaptığı gibi önden benim gitmemi beklemişti.

"Dinlenmek gibi bir hayalin vardıysa tam şu an onu iptal etmen gerekiyor," dedi Görkem. Bir basamak arkamda olacak şekilde beni takip ediyordu. Daha hızlı çıkma fikrini aklıma sızdırmıştı bu hareketiyle. Tabii ben bunu basamakların tamamı bittiğinde ancak fark edebilmiştim.

"Boş durmak istemiyorum." Çatı katındaki nostaljik koku ciğerlerime hapsolurken yüzümü ona çevirdim. "Dinlenmelik bir durumum yok zaten. Basit bir mide bulantısıydı."

"Yaşadığın şeyleri basite indirgemekten vazgeçsen keşke." Bunu yanımdan geçip giderken söylediği için ona bir cevap veremedim.

Belki de verecek cevabın olmadığındandır Yağmur.

Analizciler camın oradaki masaya geçmişlerdi ve yine sona kalan ben olmuştum. Boş sandalyeye yerleştiğimde omzumdaki battaniyeyi düzelip ayranımı masanın üzerine bıraktım. Henüz tadına bakamamıştım çünkü ağzımda hâlâ nane şekerleri vardı.

"Sayın müdürüm, değerli öğretmenlerim ve çok sevgili analiz arkadaşlarım," dedi Arda yumruk yaptığı elini mikrofon gibi dudaklarının önünde tutarak. "Günün anlam ve önemini belirten konuşmayı yapmak üzere liderimiz Görkem Duman'ı sahneye davet ediyorum. Neden burada toplandığımızı bize açıklayarak başlayacak konuşmasına."

Masanın üzerine eğilerek sözde mikrofonunu Görkem'in dudaklarına yaklaştırdığında Görkem onun bileğini kendinden uzaklaştırdı. "Can'dan diğer cinayetlerle ilgili elindeki bilgileri toparlamasını istedim. Uzun zamandır tek başına çalışıyordu, bu yüzden detaylara hâkim değiliz."

"Cinayet dedin!" Can heyecandan ani bir harekette bulununca sandalyesinin tekerlekleri kaymış ve geriye doğru gitmeye başlamıştı. Masaya tutunup kendini eski yerine çekti. "İnanıyorsun yani bana!"

"Lafın gelişiydi."

"Ruhun dışa vurumuydu."

"Abart..." dedi Görkem elini cebine atmadan hemen önce. Saniyeler sonra ise masanın üzerinde bir iskambil destesi duruyordu. "Ben kart oynamaya geldim. Arkada da ev boşken sırf ses olsun diye açılan televizyon gibi seni dinleyeceğim sadece. Bütün hepsi bu."

Kaya oturduğu yerde daha dik bir pozisyona geçti. Ellerini masanın üzerinde birleştirirken doğrudan Görkem'e bakıyordu ve bakışları boş da değildi. Aklından ne geçtiğini anlamış gibiydi. "Hasan Çıracı," dedi Görkem benim anlamsız bakışlarıma cevap olarak. "Senin Mila kimliğinle gidip tanıştığın kişi. Benimse daha öncesinde kumarhanesine baskın yaptığım adam. Sana döner yemeye gittiğimizde anlattıklarımı hatırla. Kart oynaman gereken bir durumun içinde kalabilirsin. İşi ustasından öğreneceğin için şanslısın." Sol gözünü kırptı. "İyisin iyi."

Ona aynı şekilde bakmaya devam ettim.

"Bırak Hasan'ı ya, ortada bir ceset var Görkem."

"Seni dinliyor olacağız," dedi Can'a ciddiyetle. "Ama Hasan'ı hiçbir yere bırakamam. Tehlikenin farkında değilsiniz."

"Bize hiçbir şey anlatmayıp kafanda kurduğun için olabilir mi acaba?" diye sordu Kaya kartları desteden çıkarırken. "Kart oynamayı öğreteceğine göre Asya'yı Hasan'ın yanına yem olarak göndermenin planını yapmışsın demektir. Bizim haberimiz var mı? Yok."

"Zamanı geldiğinde konuşacağımızı söylemiştim."

Ayranımdan bir yudum aldığımda ikisinin arasında çakan kıvılcım beni şaşırttı. Ortam gerilmişti beklemediğim bir anda.

"Zamanını yanlış hesaplamış olabilirsin belki."

"Yanlış hesap yapmam," dedi Görkem. Sesi gereksiz bir şekilde sertti. "Uygun gördüğümde size anlatıyorum, üzerine tekrar şekillendiriyoruz zaten planlarımı. Sen neyi sorguluyorsun şu an?"

Uygun gördüğümde... Planlarım... Ve sorgulandığı için aniden beliren siniri...

Görkem miydi yanımda oturan adam?

Yeni bir karakter mi geliyor Yağmur?

Mete'nin sesi bile uğradığım şaşkınlığı üzerimden atmamı sağlayamadı. Hipnoz olmuş gibi, hatta farkında olmadan nefesimi tutmuş hâlde ikisini izlemeye devam ettim.

Kaya elindeki kartları masaya bıraktığında bir anda gülümsedi. Görkem kaşlarını havaya kaldırınca Kaya daha çok güldü. "Sökmez bana oğlum..."

"Ne sökmez sana?" diye sordu Arda masum masum.

"Sinirlendirmeye çalışıyor beni. Asya öğrensin diye Görkem'le kart oynayacağız ya, istiyor ki ona kızıp hırslanayım. Daha çok düşüneyim, onu yenmek için daha fazla çaba harcayayım. Bir nevi onu kendime rakip bellememi istiyor işte."

Görkem'in kıvrılan dudaklarından bunun doğru olduğunu anlayınca bir kez daha şok geçirdim. Ben bu adamın neyi neden yaptığını hiçbir zaman anlayamayacaktım sanırım. Kafa yapısı bambaşkaydı, öyle hazırlıksız yakalıyordu ki beni elimden sadece şaşırmak geliyordu. Matruşka gibiydi, asla dıştan göründüğü kadar değildi. Hep altında başka sebepler yatıyordu yaptıklarının ve söylediklerinin.

"Ee, çüş ama!" dedi Can, gözlerini devirerek. "Çözemediğim tek insan olarak tarihe geçeceksin Görkem. Ruh hastası herife bak, iki cümlesinin altına neler gizlemiş."

"Annesiyle babasının kavgasını izleyen bir çocuk gibi korktum az önce." Arda gerçekten de rahatlamış görünüyordu. "Bir daha yapmayın sakın, tamam mı?"

Görkem'in gülümsemesi Kaya'ya baktıkça genişledi. "Rekabet istiyorum," dedi Kaya'nın söylediklerini onaylarcasına. "Konu ne olursa olsun sürekli kazanacağımı düşünüyorsun, kendi ağzınla söyledin bunu. Böyle bir algın varken kafadan yenilmiş bir şekilde başlamanı istemedim oyuna."

"Bu işe yarar mı sence?" diye sordu Can. "Ayrıca o algıyı oluşturan sensin zaten. Sen de dahil olmak üzere, hepimiz her zaman senin kazanacağını düşünüyoruz. Bunu birkaç kelimeyle değiştirebileceğini falan mı sandın?"

"Can'ım haklı."

"Gitmeyin üzerine," dedi Kaya, Arda'dan sonra. "Kafasında kendi kendine senaryo kurup oynuyor. Öyle kabullendim ben onu."

Kafama bir şey takılmıştı. Görkem'in asla kaybetmeyeceği düşüncesi, hiç kaybetmemesinden dolayı mı Analizcilerin kafasına yerleşmişti yoksa Analizciler onun hiç kaybetmeyeceğine inandığı için mi Görkem sürekli kazanıyordu?

Tavuk mu yumurtadan, yumurta mı tavuktan meselesi bile daha açıklanabilir bir mevzu. Yakma beynimizi, yakma.

Görkem desteyi eline aldıktan sonra doğrudan bana uzattı ve karıştırmamı istedi. Parmaklarımı kartların soğuk ve pürüzsüz yüzeyinde gezdirirken gözlerim Can'ın masanın üzerinde birleştirdiği ellerine kaymıştı. Sağ elinde bir kalem tutuyordu, bir de orta boy, kahverengi deri kapaklı bir defter vardı önünde. Arda'ya karşı duvardaki bir mantar panoyu işaret edip onu getirmesini rica etmişti.

"İki kart açsana," dedi Görkem.

Sorgulamadan karıştırdığım destenin içinden iki kart çekip ters bir şekilde masanın üzerine koydum. Ardından elimdeki desteyi de kenara bıraktım.

Önce soldaki, sonra sağdaki kartı açtım. "İsimlerini biliyor musun?" diye sordu. Masaya değil, bana bakıyordu.

"Maça ası ve maça dokuzlu."

Arda elindeki mantar panoyu masaya bırakmak üzereydi, cümlem bittiğinde ise pano masaya kendiliğinden düşmüş gibi bir ses yayıldı odaya. Elinden kaymış olabileceğini düşünürken refleks olarak başımı sesin geldiği yöne çevirmiştim. Yeniden önüme döndüğümde Görkem kartların tersini çevirip elinde toplamış, kenara bıraktığım destenin arasına sokuşturmuştu.

"Kartlar olumsuz bir anlama geliyor, o kadarını tepkilerinizden anladım ama hepinizin susuyor oluşuna anlam veremedim," dedim omzumda kayan battaniyeyi düzelttikten sonra.

"Fallara inanmıyorum zaten," diye karşılık verdi Görkem. "Hiçbir mantığı yok." Ben ayranımı içiyorken o hafifçe öksürerek boğazını temizledi ve yüzünü tamamen bana çevirdi. "Bir destede 52 kart bulunur. Maça, sinek, kupa ve karo. Her simgeye ait on üçer kart vardır. Oyunların değişkenliğine bağlı olarak kartların işlevleri de değiştiğinden ötürü sana tek tek kartları gösterip anlatamam. Bu yüzden biz birkaç çeşit kart oyunu oynarken sen de sadece izleyip öğreneceksin."

"Hiç bilmiyor değilim," dedim işaret parmağımla bardağımın ağız kısmında çember çizmeye başlayarak. "Daha önce birkaç oyun oynamışlığım var, bu yüzden çok zorlanacağımı sanmıyorum."

"Başlayalım o zaman," dedi Kaya. Sıkılmış görünüyordu. Can da pek keyifli durmuyordu açıkçası.

Görkem kartları dağıtırken Can elindeki kalemi sıra sıra panodaki *post-it*lerin üzerinde gezdirdi. "İlki, iki ay önce, Doğan Altındağ. 18 yaşında, uyuşturucu geçmişi var. Annesi hayatta değil, babasının ifadesi geçmiş kayıtlara. Baba oğul ilişkileri yokmuş ama intiharına şaşırmadığını söylemiş." Arda'nın önünde duran bilgisayarı kendi önüne çekti Can, tuş sesleri odayı doldururken benim gözüm kartların üzerindeydi.

"Seri oyna," dedi Görkem.

"İzin ver de Asya takip edebilsin," diye karşılık verdi Kaya.

"Eder o."

Can derin bir nefes alırken o nefesin altına sağlam bir küfür iliştirmiş gibiydi. Bilgisayar ekranını bize çevirdi, istemsizce gözüm ekrana kaydı. "Olay yerine ait benim çektiğim fotoğraflar."

"Çocuğun fotoğrafı da var mı?" diye sordum Can'a. Farkında olmadan bilgisayarı kendi önüme çekmiş, mekânı yakınlaştırmıştım. Üçer dörder katlı gecekonduların bulunduğu, ıssız olduğunu tahmin ettiğim bir sokağın resimleriydi. Diğer fotoğrafa geçtim. Kırmızı bina diğerlerinden daha yüksekti, ilk katının pencereleri kırıktı ve kapısı tahtadandı, açıktı.

"Maktul," dedi kelimenin üzerine bastırarak. Duygusal bağ kurmamam için yaptığı bir uyarıydı. "Bu." İlk baktığım an aklımda canlanan kelime, hevessiz olmuştu.

Nefes alıyorken çekilen bir fotoğrafıydı. Son zamanlarına ait olabilirdi. Yaşından büyük görünüyordu, yirmi iki-yirmi üç olduğunu söylerdim bilmesem. Göz altlarındaki mor ve yeşil halkalar öyle belirgindi ki uyuşturucuyu düşündürüyordu doğrudan.

"Kolay lokma olmuşsun görmeyeli," dedi Görkem ben bilgisayar ekranına neredeyse dalmış hâldeyken. Yüzünü bana çevirdi. "Sen de öğrendin bayağı kartları falan. İyi oldu." Sesindeki ima, yüzündeki sırıtışla birleşince ona gıcık oldum.

İlk el bitmişti. Oyuna bakmamıştım. Adını bile bilmiyordum hatta.

"Görkem!" dedi Can sinirle elindeki kalemi masaya fırlatırken. "Sabrımı mı deniyorsun?"

"Bir şey yapmıyorum."

"Beni geçiştirmek için dinliyorsun. Çocuk mu var karşında senin?" Sesini giderek yükseltiyordu ve ben de Can'ın çileden çıkışını hayretle izliyordum. Görkem, Can'ı bile çileden çıkarabiliyordu. "Basit bir şüpheyken size konusunu bile açmadım, bir başıma çalıştım zaten şimdiye kadar. Artık değil, sayılar artıyor, insanlar ölüyor. Bana inanıyorsun veya inanmıyorsun, umurumda değil. Ben nasıl senin her bokunu dinliyorsam sen de beni dinlemek zorundasın."

Ayranımı yudumladıktan sonra dudaklarımı birbirine bastırdım. Can kartlara uzanıp bir anda onları Arda'nın önüne ittirdi. Bu bir emanet edişti aslında. "Ömrünüzden çalacağım dakikalar için özür dilerim fakat başka gençlerin yılları tükenmesin diye uğraşıyorum. Kırk yılda bir kez dikkatinizi bana verirseniz hiçbiriniz ölmezsiniz."

Görkem gülümsedi.

Can olsam kafayı yerdim.

Bir süre sessizlik oldu. Ardından Görkem ayağa kalktı, masanın etrafından dolaştı ve Can'ın saçlarını karıştırıp kafasını kendi karnına doğru yasladı. "Doğan Altındağ, on sekiz. Anne ölü, baba ilgisiz. Kirli sicil, muhtemelen tek yaşıyor. Kırmızı binanın çatısı, düştüğü düşünülen yer." Derin bir nefes alırken Can'ın kafasını serbest bırakmıştı ama ayakta yanında dikilmeye devam etti. "İkincisi Banu Koyunlar. Hemen hemen bir buçuk ay öncesi, yaş on yedi. Annesi alkolik, babasını görmeyeli de yıllar olmuş. Problemli çocukluk dönemi. Uyuşturucu geçmişi var mı bilmiyorum ama sigara kullandığını not düşmüşsün."

Mantar panonun üzerindeki yeşil *post-it*in üzerine bastırdı parmağını, hemen yanına raptiyelenmiş olan sarı saçlı maktulün fotoğrafını çatı katına ilk girdiğim an gördüğümü anımsadım. "Yaş on dokuz, Berat Kuşak. Bununla

ilgili notların çok az ama tarihi en yakın olan olay da bu. Üstelik sen ilk iki intihara sonradan dahil olsan da bu vakayla birlikte olayların tamamen içine girdin, diğerlerinde cesedi görmemiştin ama bunda olay yerini el değmemiş hâldeyken görme imkânına sahiptin. Not almaman beni şaşırttı bu yüzden."

Can'ın yüzüne bir anda az önce söylediği sözler için duyduğu pişmanlık yerleşti, ardından yerini saygı ve hayranlık aldı. İstemsizce dudakları kıvrıldı çünkü kendisine verilen değeri hissetti.

"Can, gözümdeki yerini hiçbir zaman küçümseme." Bir sevgi cümlesinden ziyade bir emir cümlesiydi bu. "Ben seni bulunduğun konumdan daha iyi yerlere itebilmek için uğraşıyorum, yoksa fikirlerine değer vermediğim tek bir an bile yok. Bazen kendini savun istiyorum, bana karşı gel istiyorum, delir istiyorum." Tuhaf bir adamdı, belki de bunu kabullendiğimden ötürü garipsemedim söylediklerini. "Az önce kendini dinletebilmek için masaya yumruğunu vurmadığın kaldı sadece. Ama normal şartlarda kararlı, kendinden emin hâlini fazla göremiyoruz. Şu koyduğumun öz güvenini kazan artık."

"Adım adım takip ettin yani her şeyi?" diye sordu Can, paragraf paragraf konuşmanın sadece işine gelen kısmına takılarak. "Yani bir başıma değildim, beni destekliyorsun?"

"O olay yerlerine kaç kez gittiğini saymayı bıraktım." Cümlesini iyice vurgulayabilmek için bir kez daha tekrarladı. "Ben saymayı bıraktım." Can güldüğünde Görkem de gülüp yanımdaki yerine geri döndü. "Kafayı bu kadar taktığın bu olayları görmezden gelemezdik, değil mi?"

"Biz bu adama bir günde lider demedik," dedi Arda, elini çenesine yaslamış ikisini izlerken. "Uzat da ben öpeyim alnını bu sefer." Görkem elinden geldiği kadar masanın üzerine eğildi, Arda elinden geldiği kadar ona uzandı ve ortada buluştuklarında Arda dudaklarını onun alnına bastırıp geri çekildi. Görkem de sırıtarak sandalyesine döndü.

Garip ilişkilerine yavaş yavaş alışıyordum sanki.

Önümdeki bilgisayarda resimlerin olduğu ekran açıktı ve içlerinden birine gözüm takıldığında midem yeniden ağzıma geldi. Elimi dudaklarımın üzerine bastırdım, diğer elim karnımdaydı. Olmamalıydı, geçmesi gerekirdi artık. Kan gölü beni bu hâle getirmemeliydi, cinayetlerin peşinde koşan bir ekibin içindeyken hem de.

Fark ettiler. Etmemeleri imkânsızdı. Birbirlerine baktıklarını hissediyordum. Kimse ne yapması gerektiğini, bana nasıl yaklaşmaları gerektiğini kestiremiyordu. Kendimi kötü hissediyordum. Onları zor durumda bırakmam bir yana kendimi de zora sokuyordum sürekli. Ağzımı açmadan ayran bardağına uzandım ve tamamını bitirdim. Tuz boğazımı yaktı, yutkundum ve kusma hissimi geri gönderdim. "Problem yok," dedim kendimden emin bir sesle. "Mide bulantım devam ediyor sadece. İyiyim yani."

"Hamile misin yoksa?" diye sordu Arda birden gözlerini pörtleterek. Ciddi duruyordu ama bunun bir şaka olduğu belliydi.

Bu soruyu beklemediğim için güldüm. Kafamı dağıtması için bir cümlesi yetmişti. "Üçüzmüş," dedim bir sır verir gibi fısıldayarak.

"Allah nazarlardan saklasın hepsini." Bu dua Can'dan gelmişti. "Bu devirde üç çocuk da zor iş. Malum ekonomi..."

"Bizim elimiz armut mu topluyor?" diye sordu Görkem. "Bakarız senin çocuklarına."

"Eylül sana sponsor olur," dedi Kaya. "O hiçbirimize beş kuruş harcatmaz zaten."

"Sahi," diyerek bu ciddi konuşmayı böldüm. "Eylül'ün bilmediğim bir hazinesi mi var?"

Islık sesi Arda'ya aitti. Can da elini sallıyordu *ohoo* dercesine. "Eylül ciddili zengin Asya."

"Üçüzlerin sahipsiz kalmadı yani." Arda güldü. "Eşeğini sağlam kazığa bağladın anlayacağın."

"Ee..." dedi Can, sırıtmamak için dudaklarını birbirine bastırıyordu. "Babamız ne işle meşguller?" Can, Arda'nın yanında dura dura Arda'ya benzemişti gerçekten de. Mimikleri onunkilerin kopyasıydı.

Arda kendisine atılan pası yakaladığı an kaşlarını birkaç kez kaldırıp indirerek otuz iki diş sırıtışa geçti. "Bu şanslı erkeği biz tanıyor muyuz ki acaba?"

Benim çevremdeki insanların birini bile tanımıyorlardı muhtemelen, bu yüzden bu soru inanılmaz saçmaydı. Gerçi olmayan üçüzlerim üzerine iki saattir muhabbet ediyor olmamız daha da saçmaydı ama Analizcileri sorgulamamam gerektiğini öğrenmiştim. "Yok," dedim. "Tanımazsınız siz."

"Çocuklarının adlarını Nicola, Tesla ve Arda koymayacaksan bu ilişkiyi sürdürmemizin hiçbir anlamı yok Asya, haberin olsun..." Arda ciddiyetle arkasına yaslandı ve gözlerini kısarak ona vereceğim cevabı beklemeye başladı.

"Alican, Ayşecan, Cancan olmasını tercih ederim," dedi Can, gözleri meydan okurcasına Arda'nın üzerindeyken.

"Cancan'a bayıldım," dedim dudaklarımın iki yana kıvrılmasına engel olamayarak.

İskambil destesine kaydı gözlerim, sonra bir kez daha bilgisayar ekranına. Bir sürü işimiz vardı ama her şeyi bir kenara bırakıp benimle uğraşmayı seçmişlerdi. "Özür dilerim," dedim. "Dağıttım dikkatinizi." Başımı Görkem'e çevirdiğimde Arda ve Can'ın verdiği isim örneklerine gülmekle meşgul olduğunu gördüm. Bakışlarımız kesişince yüzü de ciddileşti. "Nereden sardım başımıza bu belayı diye düşünüyor musun? Belki de yol yakınken benden vazgeçmeniz gerekiyordur."

"Sabah seni o köşede bırakmam senden vazgeçtiğim için değildi." Söylediklerim onu şoka uğratmış gibiydi. "Sonrasında böyle düşünmemen için gelip sana açıklama yaptım hatta."

"Size katabileceğim şeylerin farkındayım." Bu konuşmayı yaptığım için sonradan kendimi boğmak isteyecektim ama o an duygusal bir boşluktaydım. Ne olursa olsun bu gerekliydi. Bir şeylerin farkında değillerse bile farkına varmalılardı. En çok da bu yüzden susmadım. "Ama biliyorsunuz olanları. Görüyorsunuz hâlimi." Yüzlerine birbirine benzeyen şaşkınlıklar asılmıştı. Herkes sus pus olmuş, sözlerimin varacağı yeri bekliyordu. "Belki de burada olmamam gerekiyordur," dedim. Boğazım kuruduğu için sesim titredi.

"Bugün bir ceset gördükten sonra eve gelip kustum ben." Sinirden güldüm. Beni bölmemek adına nefes bile almıyorlardı sanki. "Bilmiyorum. Çabaladığınız için size minnettarım, gerçekten. Olmuyorsa zorlamamak gerekir ya, belki de şehir değiştirip her şeyden uzaklaşmam gerekiyordur."

Ellerimi yüzüme kapatıp ağlama isteği nereden gelmişti? Böyle biri değildim, kendime çok yabancılaşmıştım. Çenemi sıktım gözlerimden yaş dökülmesin diye. Git deseler nereye gideceğimi bile bilmiyordum ki. Gidecek yerim mi vardı sanki?

"Kapı orada." Kaya başıyla merdivenlerin olduğu kısmı işaret etmişti. "Gidersen seni durdurmayız."

Arda sinirle, "Durdurmaz mıyız?" diye sordu.

"Durduramayız," diye devam etti Kaya. "Kafana koymuşsan yapmaktan çekinmezsin. Sen istiyorsun burada kalmayı, tek çekincen bize yük olduğunu düşünmen."

"Kaya tecrübeli olduğu için bilir tabii ne hissettiğini," diye mırıldandı Görkem.

"Benimki farklıydı," dedi Kaya. "Ben hiçbir zaman polis olmak istemedim, her Allah'ın günü neden aranızda olduğumu sorguladım. Mecburiyetten alıştım size, yoksa hiçbiriniz umurumda değilsiniz. Analizciler Necip abinin beni tıktığı kafesin adıdır aynı zamanda." Diğerleri aynı anda güldüler, Kaya da onlara katıldı çok geçmeden. Söylediklerinin gerçeği yansıtmadığını anlamak için uzman olmaya gerek yoktu.

"13, bileğindeki ipi söküp atmak istiyor musun?" diye sordu Görkem sessiz geçen bir dakikanın ardından. "Kaya haklı, seni durduramayız eğer istediğin buysa."

"Mesleğime devam etmek istiyorum ama her şey isteğimize göre şekillenmiyor ne yazık ki." Parmaklarımla oynamaya başlamıştım yine istemsizce. "Bugün ne kadar zorlandığımı itiraf etmeme gerek var mı? Can, çatıda beni tuttuğunu anlattı mı size mesela? Başım döndüğü için aşağı bakamadım ben."

"13..." Görkem sabır çeker gibiydi. "Sen bizimle kalmaya devam etmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"İstiyorum." Bu netti. Burası benim bir daha asla elime geçmeyecek bir fırsattı. Kariyerimin zirvesindeydim ama öyle bitik bir hâldeydim ki hiçbir şeyin tadını çıkaramıyordum. Eksiktim ve bir daha asla tamamlanamayacaktım.

"Konu kapanmıştır!" İtiraz etmek için ağzımı açmak istediğimde beni bakışlarıyla susturdu. Varlığımın onlara faydadan çok zarar verdiği hissi içimden gitmiyordu. Kötü durumdaydım. Gözlerim masanın üzerinde bir kurşun kalemin kim bilir ne zaman bıraktığı küçük çizgiye odaklıyken Görkem koluma temas etti. "Sıkma kendini, burnun kanıyor sonra."

"Asya, kendi işini kendin zorlaştırıyorsun," dedi Can. Ona bakmamı bekledi. "Sana git desek ne yapacağını düşündün mü? Şehir değiştireceksin, sonra peki?"

"Bilmiyorum."

"Bilmezsin tabii." Niye beni anlıyor gibi bakmıştı ki? "Zaman gerektiğini sana söyledim. Kendine karşı bu acımasızlığın neden?"

"Abi o hiç bütün dünya ona sırtını dönse bile Analizcilerin ondan asla vazgeçmeyeceğini görmemiş ki. Nereden bilsin?" dedi Arda. "Hepimiz zaman zaman diğerlerine yük olduğumuzu hissettik. Hissetmedik mi beyler?" Onu onaylamayan kimse yoktu.

"Balık hafızalı mısın sen Asya? Daha geçen gün bir intihar haberi duyduğum için gözyaşı döktüm ben. Tanımadığım biriydi hem de. Hepimizin var yaraları. Ne yapalım, ölelim mi yani? Yoksa o gün şöyle mi demem gerekiyordu..." Sesini inceltti. "Hepinize minnettarım ama benden vazgeçmeniz gereken yerdeyiz. Psikolojik sorunlarım var." Gülmeye başladığımda bu defa sesini kalınlaştırdı. "Bon sozo yok oloyorom."

"Dalga geçme benimle," derken omzuna vurdum.

"Az önce bir yük beni yumrukladı," dedi. "Az önce bir yük bana kötü kötü baktı." Beni güldürmeyi başarabildiğini görünce hız kesmeden devam etti bunu yapmaya. "Beyler, yükünüzü bırakıp yamacıma çömelin."

"Bokunu çıkarmadan durmayacak," dedi Kaya.

"Yük yük diye nicesine sarıldım." Evet, durmuyordu. "Yük'sek yük'sek tepelere ev kurmasınlar." Kelimeleri vurgulamaktan da geri kalmıyordu.

"Yeter," dedim. "Tamam, iyiyim. Yük değilim. Anladım. Teşekkürler, sağ olun."

"Yoo, hayır! Yüksün," dedi Arda. "Gelin ata binmiş, ya yük'üm demiş. Damlaya damlaya da yük olurmuş."

"Geldin mi kendine?" diye sordu Görkem. Kriz anlarımda panik yapmaması, sakin sakin benimle konuşması işe yarıyordu. Bugün diğerleri de ona katılmıştı. Beni birlikte toparlamışlardı.

"Kendimdeydim zaten," dedim ve omuzlarımdaki battaniyeyi çekip yere bıraktım. "Halüsinasyon gördünüz hepiniz. Unutun şimdi onu hemen."

Son kelimem bana Mete'yi hatırlattı. Biraz tez canlıydı Mete. Ağzından hemen, çabuk gibi laflar eksik olmazdı hiç. Ortak bir saate karar verip buluşma ayarladıysak o bir saat öncesinde hazır olurdu ve sonra ben vaktinde gitmiş olsam bile bana geç geldiğim için kızardı. Bir keresinde bilerek ona söylediğim saatten kırk beş dakika kadar geç gitmiştim yanına. Ertesi sabah alarmımdan kırk beş dakika önce beni uyandırarak almıştı intikamını.

Bir insanın başına gelebilecek en güzel şeydi Mete. Şimdi yanımda olmasa bile hayatıma girdiği her saniye için şükrediyordum. En büyük acımdı ama en büyük mutluluklarım da hep onunlaydı. Gidişinin beni yaralayışını aşıp sadece geçirdiğimiz güzel anlara odaklanabilen biri olsaydım benim için her şey çok daha kolay olurdu. Ne yazık ki bardağın boş tarafıyla sonu gelmez bir ilişkim olmuştu kendimi bildim bileli.

"Melankolik hâlinle kabullenmeye hazırız biz seni." Görkem'in gözleri, sözlerinin onaylayıcısıydı. "Şimdi bir şey isteyeceğim senden. Eğer patron bensem işten kaytaramazsın öyle kendi kendine triplere girerek."

"Tamam, patron," dedim alayla. Bilgisayar ekranını önüme çekti, Can'ın klasöründen bir fotoğraf açtı. Doğan Altındağ'a aitti. İntihar vakalarının ilki olan çocuğa yani.

"Fotoğrafların dilinden anladığını söylediler bize." Yine mi yeteneğimi sınayacaktı? Kafamı dağıtmak için miydi, yoksa onların işine yarayacağımı bana kanıtlamak için mi yapıyordu bunu? "Canlı görmek isteriz. Sesli düşün."

İlk gördüğümde aklımdan geçen kelimeyi döktüm dudaklarımdan. "Hevessiz." Tuşlardan birine basıp ekran parlaklığını biraz kıstım, fazla ışık gözlerimi hep rahatsız ederdi. Zifiri karanlıktan hoşlanırdım normalde de. "Yaşından büyük duruyor."

Bir sonraki fotoğrafa geçtim. Klasördeki resimler küçük şekilde önüme diziliyken kan gölü fotoğrafının üzerinde kalan fotoğraftı. "Bakın, biraz kamburu çıkmış burada. Voleybolcuların veya yüzücülerin sahip olabileceği türden eğik bir duruşu var fakat uyuşturucu kullanıcısı olması sporcu olmadığını düşündürüyor bana. Ders çalışmaktan ötürü de bu tarz bir şey gerçekleşebilir ama böyle bir izlenim vermediğini de uzun uzun anlatmama gerek yok bence size."

"O hâlde ne düşünüyorsun?" Arda'nın sorusundan sonra Görkem'in hafifçe kaşlarını çattığına tanık oldum. Araya girmemesi için onu uyarma şekliydi sanırım.

"Skolyozu veya genetik bir rahatsızlığı da olabilir tabii ama..." Bir sonraki fotoğrafa geçtim. Gözlerinin altındaki şişliğin üzerine koydum parmağımı. Göz pınarından başlayarak diğer uca kadar yatay bir c harfi çizdim parmağımla. "Bilgisayarda çok fazla zaman geçirdiğine işaret ediyor olabilir."

"Uyuşturucudan olamaz mı bu da?" Az önce bölündüğüm için kızan Görkem bölmüştü bu defa beni. Belki de bana sorulan soruların dikkatimi dağıtmaktan çok odaklanmamı sağladığını düşünmüştü. Belki de söylediklerimi

çürütecek fikirlerle bana yaklaşırsa hırslanıp daha istekli bir şekilde inceleyeceğimi düşünmesinden dolayı sormuştu sorusunu. Her şey olabilirdi sebebi.

"Kaya da mı uyuşturucu kullanıyor?" Kaya, onu lafa katmamın sebebini anlayamadığı için bana bakıyordu. "Senin de göz altların böyle," diyerek açıkladım kendimi.

"Kambur muyum peki?"

"Eh," dedim. "Omuzların normalden bir tık daha önde ama insanların bunu fark edeceğini sanmıyorum."

"İnsanları röntgenlemen rahatsız ediciymiş," dedi Kaya. "İşsiz misindir hep böyle?" Benimle uğraşmak ona keyif veriyordu herhâlde.

"Kimlik numarama kadar bilmiyor musun yani sen beni?" diye sordum ona. Görkem beni detaylıca araştırmadan Analizcilerin arasına katacak değildi. Araştırttığı kişi de Kaya olmalıydı hâliyle. "İnsanların hayatlarına burnunu sokuyor olman rahatsız ediciymiş..."

"Nelere erişebildiğimden korktuğunu mu hissettim, bana mı öyle geldi?" Üste çıkmazsa içi rahat etmeyecekti. Geri adım atmayacağını bakışlarıyla hayk ırıyordu. Kozu varmış gibi davranıyordu ama yoktu. Belliydi her hâlinden.

"Eriştiklerinin arasında beni zor duruma sokacak bir şey varsa onu tam şu an açıp göstersene diğerlerine," dedim başımı dikleştirerek. Bir anda duraksadı. Gözlerim kıstım. "Neyi buldun, ilkokul fotoğrafımı mı?"

Anlayamadığım bir şekilde hepsi kahkaha atmaya başladığında Can utanarak elini yüzüne kapattı. Sorgularcasına ona bakıyorken gülmekten ara ara sesi kesilen Arda anlatmaya çalıştı bana neye güldüklerini. "Can... Can'ımın bir fotoğrafı var. Örümcek adam kostümlü, maskesi de elinde böyle..." Nefes almaya çalıştı. "Kâğıt havluları böyle düğümlemişler birbirlerine. Ağıymış o da. Poz vermiş tabii, yanında da bir kız..."

"Allah kahretmesin ya. Niye kurtulamıyorum ben bu fotoğraftan?"

"Arda sen kurtulama diye tişört bastırdı," dedi Görkem gülmeyi kestiğinde. "Tişörtü eline aldığın gibi makastan geçirdin. Cani Can seni..."

Bir sürü anıları, birlikte geçen yılları vardı. Aynı anda gülmeye başladıklarında o kadar içten gülüyorlardı ki kahkaha seslerini kayıt altına alıp durmadan dinlemek isterdiniz. Bağımlılık yapardı. Aralarındaydım, ben de gülüyordum ama daha çok bir *sitcom* gibiydi her şey. Onlar ana karakterlerken ben izleyiciydim. Duruldum yine. Gözlerimi kısıp yüzlerini inceledim dikkatle. Kaya gülerken Görkem'e bakıyordu, sanki ona bu hayatı veren Görkem'miş gibi. Arda'nın gözleri yok oluyordu güldüğünde. Can utanınca ellerini saklama ihtiyacı duyuyordu. Görkem'i güldürense arkadaşlarının yüz ifadeleriydi.

"Neyse," dedi birkaç dakikanın ardından. "Senin kart öğrenme işin yalan oldu bu gecelik." Omuz silkerek karşılık verdim. Çok üzüldüğüm söylenemezdi. "Can, yarın Eylül'le birlikte Cengiz'in sorgusuna girmeni istiyorum. Eylül, ondan Hasan hakkında bilgi alabileceğimizi düşünüyor."

"Benim vakamı kenara ittirdiğimizi söyleme bana," dedi Can korkuyla.

"İttirdiğimiz yok senin vakanı." Belli ki bu sahipleniş hoşuna gitmişti Görkem'in. "Sadece belli bir sıraya sokmamız gerekiyor olayları. Gerekirse parça parça ilerleriz. Sen arka planda kendi işinle ilgilenmeye devam edeceksin, dilediğinde bizi kullanma özgürlüğün de var. Özellikle 13'ün etinden sütünden faydalan bence." Çenesiyle bilgisayar ekranını işaret etmişti, fotoğrafa bakarak yaptığım çıkarımları kastediyordu. Sebepsizce kendimi iyi hissettirdi benden özellikle diye bahsedişi.

Zilin sesi geceyi böldüğünde hepimiz susmuş, Görkem'e bakmıştık. Özel güçleriyle kapının ardındaki kişiyi üst kattan görebilecekti sanki. "Birini mi bekliyorduk?" diye sordu Arda ona. "Yoksa Eylül mü?" Önce Can ve Görkem birbirlerine baktılar, sonra Görkem ve Kaya ve en son da Can'la Kaya. Aralarında oluşan bu özel üçgen, üçünün de kimin geldiğini biliyor olduklarının habercisiydi. Arda ve ben bu konunun Fransızları olarak anlamsız bakışlar yolladık birbirimize.

Zil bir kez daha çaldı. Birinin aşağı inmesi gerekiyordu ama herkes buna üşeniyordu. Üç çift göz bana dönünce, "Ben hastayım?" dedim hatırlatmak ister gibi. "Zalim gibi beni mi göndereceksiniz gerçekten?"

"Hani hasta değildin de mideni kaybetmiştin sadece?" diye sordu Can alayla.

"Ölüyorum." Kendimi sandalyede aniden geriye bırakınca tekerlekler hareket etti ve masadan birkaç santim uzaklaşırken gülmemek için zor durdum. Kollarımı dirseklerim tavana bakacak şekilde hafifçe iki yana açtım ve başımı da arkaya atıp gözlerimi kapattım. *Oscar*lık bir performansla bayılma taklidi yapmıştım. "Fenalaştım, yukarı çıkarken su da getirin bana."

Arda gerçekten kocaman bir kahkaha attığında gözünden yaş gelebileceğini düşündüm. "*Drama queen* tarafın olacağını hiç düşünmemiştim. Aşırı tatlı geldin birden bana."

Zil bir kez daha çaldı, aşağıdaki kişi her kimse büyük bir sabır harcıyordu kapıda dikilmeye devam ederken. "Hep birlikte inelim gönüllü yoksa," dedi Görkem. Ona, "Ne boktan bir çözüm yolu bu?" diye sorarken Arda'ya o insin diye yalvaran bakışlar atıyordum. Bir anda durdum, ona bu şekilde davranmamam gerektiğini düşündüm çünkü Eylül bunu yaptığında kendi içimde yargılamıştım onu.

"Aman iyi be," diyerek ayağa kalktığımda diğerleri de yeni yürümeye başlayan bebeğin etrafına etten bir duvar ören akrabaları gibi etrafıma dizildiler. Önce Kaya indi merdivenleri, ardından Arda, sonra Can. Görkem önden buyurmam şeklinde bir işaret yaparken artık buna emin olmuştum. Önünden gitmemle alakalı bir takıntısı oluşmaya başlamıştı.

Bu diziliş bana sürü hâlinde hareket eden kurtları anımsattı. Lider en geriden gelirdi çünkü onun arkayı kollaması ve aynı zamanda sürüye göz kulak

olması gerekirdi. Merdivenlerden inerken aklımdan bunların geçiyor olması da ayrı bir olaydı.

Kapının ardındaki kişinin sabrı fazlasıyla taştığından parmağını zile bastırmış, geri çekmiyordu ve zil sesi duvarlardan yankılanarak doluyordu kulaklarıma. Hepimiz hole doluşunca kapıyı açmak için hareketlenen kişi alfa kurdumuz olmuştu.

Görkem kapıyı açar açmaz dudaklarım neredeyse kulaklarıma değecek şekilde iki yana kıvrıldı. Ayağında en sevdiği turkuaz şeritli siyah spor ayakkabıları vardı, lacivert bir pantolon giymişti altına. Üzerinden çıkartmadığı ince hâkî ceketi yine ona eşlik ediyordu. Başına ise birlikte bana atkı almak için çarşıda dolaşırken beğendiği ve benim ona hediye ettiğim hardal rengi bereyi geçirmişti. Beresini çıkarıp bana gülümserken koridorda sadece ikimiz var gibiydik.

"Barış!" dedim bir sevinç dalgası kıyılarıma vururken. Tanıdıklık hissiyle dolup taştım. Birkaç gündür nereye baksam yeni birini görüyor, başka bir çevrenin içinde kendime yer arayıp duruyordum ve Barış'ın hayatında başköşede bana ait bir yer olduğunu bildiğimden huzurla kaplandı içim birkaç saniyede.

Burayı nereden bulduğunu sormadım çünkü anladım. Can'ın yanında onunla telefonda konuşmuştum. Adını duymuştu. Bugün kötüydüm, bana neyin iyi geleceğini bilemiyorlardı ama bilebilecek birini tanıyordu Can. Görkem'e Barış'tan bahsetmiş olmalıydı. Görkem de numarasını bulmak için Kaya'dan yardım istemişti herhâlde. Çatı katındaki bakışmaların sebebi buydu. Fazlasını düşünmedim. Geçmişten kalan tek parçam karşımda dikilirken onu görmenin bana bu kadar iyi geleceğini ben bile tahmin edemezdim. Can işini iyi biliyordu.

"Ne Barış ne! Ağaç oldum burada. Beş kişi bir kapıyı açamadınız!" İçeri adımını attı, hafif bir gerginliği vardı. Sesinden sezebilmiştim.

"Kusura bakma, yukarıdaydık," dedi Görkem. Barış bir baş sallayışla karşılık verirken onu sesinden tanıdığını anladım. Kendisiyle telefonda konuşan Görkem olmalıydı.

"Hoş geldin birader de seni tanımayan bir ben miyim, anlamadım," dedi Arda. Elini kıvırcık saçlarına atarak onu daha önce görüp görmediğini düşünüyordu.

Barış, beresini çıkarıp sol eline aldı ve böylece kısa bir zaman önce kısacık kestiği kahverengi saçları ortaya çıktı. Eskiden uzatırdı, hatta bir dönem topuz yapabildiği kadar uzundu saçları ama sonra üçe vurmuştu. "Barış Atik," derken boştaki elini Arda'ya uzattı. "Asya'nın arkadaşıyım ki bu beni milyarda bir görülen nadide bir çiçek kadar değerli yapıyor."

Gerçekten öyleydi. Minimum düzeyde insanı hayatıma alıyordum, kalabalık ortamlardan hiç hoşlanmamıştım şimdiye dek. Geriye dönüp baktığımda

o ve Mete'yle doluydu her anım. İkisi benim için her şeydi, hep öyle olacaklardı.

Diğerleri nezaketen ona tek tek kendini tanıttı, ben onlara birkaç adım uzakta dikilirken. Barış ceketini çıkarıp askıya astığında bana gelecek sanmıştım ama o dışarı uzandı. Kapının kenarına bıraktığı poşeti alıp kapıyı kapattı arkasından. "İki bininci el bir makine ama iş görür," dedi poşeti kucağında tutarken. "Ev hediyesi sayarsınız benden. Ayrıca söylemeden geçemeyeceğim, Asya dehşet iyi kahve yapar."

Ellerim titredi, onları arkama aldım görünmesinler diye. Ofisimizdeki kahve makinesini getirmişti. Gözlerimin yangını her geçen saniye harlandı, öyle ki içimden dumanlar çıkacak sandım.

Boş bir oda, bir Mete, bir ben, bir kahve makinesi... Hikâyemin başladığı yere aitti bu tablo. Hayatımın kalemi bir yazarın elinde olsaydı kurguyu yaparken onun zihninde ilk canlanan şeyler bunlar olurdu. Geriye kalanların hepsi sonradan şekillenirdi.

Mete'nin benden daha çok sevdiğini iddia edip durduğu, sonra şaka yaptım sana olan sevgimi hiçbir şey geçemez muhabbeti döndürdüğü ve her seferinde buna kahkahalarla güldüğü kahve makinesi bu evin mutfağına götürülmek üzere bana teslim edilmişti. Kurdelelere sarılıp odamıza getirildiği zaman aklıma düşünce suya damlatılan mürekkebin dağılması gibi dağıldı hatıralar aklımın her köşesine.

"Teneke bir kutuyu bu kadar sevmeni anlamsız buluyorum." Kalçamı Mete'nin masasına yaslamış, karton bardaklara kahveleri doldururken sesimden kıskançlık akıyordu.

"Bir kez daha Vanessa'dan teneke kutu diye bahsedersen kafana bir elma koyarım ve dart tahtasına ok atar gibi oklarım seni."

"Ne olur oklama ya," dedim göz devirerek. İnsan kahve makinesine isim verir miydi? "Kızdırma beni, söküveririm bak seninkinin vidalarını."

Oturduğu yerden hızlıca kalktığında bozuk olmamasına rağmen saçlarını düzeltmeyi ihmal etmedi. Hafif çekik gözleri sahte bir sinirle üzerimde dolaşırken gülmemek için kendini sıktığından tuhaf bir ses çıkardı ve öksürerek toparladı durumu. "Duyma sen onu kızım," dedi teneke kutunun üzerinde parmaklarının dış kısmını gezdirerek. "Aramızdaki ilişkiyi anlayamaz o."

"Kırk yaşına geldiğinde evlenmemiş olursan onunla mı evleneceksin? Nedir yani?"

Başımın üzerine vurdu hafifçe. Sonra topuzumu tutup dağıttı, tokamı saçımdan sarkıyordu. "Takarsın bir yarım altın. O kadar emeğimiz var üzerinde."

"Senin emeğin tamam da..." Buruşturduğum yüzümle ellerimi saçlarıma götürdüm ve onları yeniden toplamaya çalıştım. "Tenekenin ne emeği var üzerimde?

"Bak hâlâ teneke diyor ya..." Dilini damağına vurdu arka arkaya. "Seni uyanık tuttuğu geceleri ne çabuk unuttun? Kahve diye zırlayarak buraya koşuyordun Yağmur. Hafızan mı kayboldu?"

"Meteee..."

"Yağmuuur..."

"Ben zırlamam, bilirsin." Omuz silkip karton bardakları arkamdaki masaya bıraktım. "Beni mi daha çok seviyorsun Vanessa'yı mı diye sormama üç saniye kaldı. İstersen ben bu dolabın üzerinde durayım bundan sonra, benim sandalyemde de senin teneke zımbırtın otursun. Sen onunla çatışmalara girersin, kahve için geldiğinde ben de eline kusarım. Nasıl fikir?"

"Bu da soru mu?" Dizlerimin önünde durup gözlerimin içine baktı. O, eksikliğini daima hissettiğim ailemdi benim. Yüzüne bakarken bunu düşünürdüm bazen. "Tabii ki Vanessa'yı daha çok seviyorum."

Somurttum, bu hâlimi korkutucu bulduğunu söylerdi. Hep gülmem gerektiği konusunda ısrarcı bir tavrı vardı. "Şaka yaptım cadaloz," dedi çenemi tutup kalkarken. Burnuma bir fiske vurdu. "Sana olan sevgimi hiçbir şey geçemez." Beni bütün hayatım boyunca, aralarına annem, babam ve onlar yurt dışında yaşadıkları için yanında büyüdüğüm teyzem de dahil olmak üzere, en çok seven kişi hiç şüphesiz Mete'ydi. "Yine de Vanessa'ya bir daha teneke deme, tamam mı Yağmur'um?"

"Vanessa," dedim kahve makinesine doğru eğilerek. "Benim Siyah Güvercin'im sana âşık, haberin olsun."

"Vanessa..." dedim. Diğerlerinin tuhaf bakışları üzerimde dolaşırken beni bir tek Barış anladı. Elimde bir hazine tutuyor gibiydim, öyle ki neredeyse teneke bir kutuya sarılıyordum. Issız bir adaya düşsek Mete'nin yanına alacağı üç şeydik biz: Barış, ben ve Vanessa.

Benim için Barış'ın yerine işkembe çorbası alabileceğini söylemişti eğer istersem. Barış bunu duyduğunda çok uzun bir süre Mete'yle küs kalmışlardı, yaklaşık bir buçuk dakika falan.

"Teşekkürler." Sesim başkasına ait gibi çıkmıştı. Anıların arasından sıyrılmaya çalıştım. "Size de..." Lafım Analizcilereydi. "Siz içeri geçin, ben bunu mutfağa bırakayım."

Bebeğime iyi bak, diye fısıldadı Mete. Sesinin bu kadar net gelmesi beni korkuttu. Konu teneke kutusu olduğunda ölüyken bile sesi bir başka çıkıyordu adamın.

"Ben alırım," dedi Görkem elimden gerçek bir hassasiyetle poşeti alırken. "Siz salona geçin, biz yukarıda çalışmaya devam edeceğiz."

"Biz parka çıkalım," dedim kibarca gülümseyerek. Hava almam gerekliydi. Kalbimdeki delikten geçen rüzgâr, göğüs kafesimi üşütmüştü. Buz kesmiştim âdeta.

"Ee, siz şimdi çok gizlisiniz. Ben hepinizle tanıştım. Oha, ölecek miyim yani?" diye sordu Barış ağırlaşan havayı dağıtmak adına. Can güldü, Kaya bile güldü. "Senin gırtlağını çıkışta ben keseceğim," dedi sonra hatta.

"Yapar gibi duruyorsun vallahi, inanırım."

"Hoş geldin tekrardan," dedi Can gülümseyerek. "Bir şeyler içer misin?"

"Asya bana Vanessa'dan kahve yapmazsa su bile içemem."

"Çok kötüyüm ben." Elimi başıma yaslayıp gözlerimi kapattım. "Bayılacağım eğer oturmazsam. Öyle fenayım ki sorma. Parmağımı oynatamıyorum bak."

"Aman iyi be!" dedi yanıma yaklaşırken. Bu sözü eskiden ben çok kullanırdım, onların üzerine de benden yapışmıştı zaten. "İstemiyorum o zaman hiçbir şey. Teklifin için sağ ol güzel insan."

Can tekrar gülümseyerek önemli olmadığını belli etti ve merdivenlere yöneldi. Kaya ve Arda da peşine takıldı hemen. Görkem, Vanessa'yı mutfağa bırakmak için kaybolduğunda geriye sadece ikimiz kalmıştık Barış'la.

Geriye sadece ikimiz kalmıştık...

"Benimle havanızı paylaşır mısınız matmazel?" diye sordu elini bana uzatarak. Parmaklarını yakaladım ve onu arkamdan çekiştirerek parka çıkardım. Salıncaklara ilerlemedik, park ve ev arasında kalan verandadaki armut koltuklara oturduk yan yana. "Sevmezsin biliyorum ama sarılayım mı Asya sana? İstek değil, yemin ederim ihtiyaç."

Kolumu boynuna sarıp çekebildiğim kadar kendime çektim onu. Ellerini sırtıma yasladı. Bu kucaklaşma izleyen herkesi ağlatan bir film sahnesi olabilecek kadar derindi, hissi bambaşkaydı. İki arkadaşın ruhu, bir başka arkadaş için birbirlerine dolandı. Barış'la yakın olmam Mete'nin hep hoşuna gitmişti. Biz üç kişi var olmuştuk, hep üç kişi kalmalıydık.

Mete bu defa konuşmadı, gülüşünü işitir gibi oldum bizi yeniden birlikte gördüğü için. "Barış," dedim kendimi geri çektiğimde. Ağlamıyordum ama sesim akmayan gözyaşlarımın çeşmesiydi sanki. "Bir sen kaldın. Biz birlikteyiz ama aslında çok yalnızız. Hiç kimsemiz kalmamış gibi..."

"Keşke ben ölseydim," dedi.

"Keşke ben ölseydim," dedim. "Bütün dünya ölseydi de Mete yaşasaydı. En çok o yaşasaydı."

"Ben seni anlayabiliyorum Asya. Ben seninle aynı acıyı yaşıyorum. Göreve hazır bir asker gibi bekledim seni. Neden beni hiç aramadın? Niye yanında olmama izin vermiyorsun? Kötü hissettiğinde neden sen koşmuyorsun bana da elin herifi arıyor beni?"

Hiçbirine cevabım yoktu. Sitemlerinin hepsinde haklıydı. Kendi derdimle o kadar meşguldüm ki bir başka köşede acımın kopyasını yaşayan o adamı aramamıştım. O da beni aramamıştı ki... Yazısız bir kural gibiydi. Cenazeden çıktıktan sonra kısa süreliğine birbirimizin hayatından da çıkmıştık. "Saçlarına

bakmak bile canımı acıtıyor Barış," dedim bütün şeffaflığımla. "Biz birbirimize iyi gelmezdik. Beni ağlarken gördüğün o andaki bakışlarını tarif edemem bile. Uzak kalmalı ve ayrı ayrı atlatmalıydık. Bana kızma, sana kızmıyorum."

."Benekli, saçlarımın bir şeyi yok. Tarz olsun diye kestim."

"Ben de soğan doğradığım için ağlıyordum zaten."

Güldü, güldüm... Eskisi gibi değildi gülüşlerimiz. Farklıydık. Bir adam, ikimizi de geri dönüşü olmayacak şekilde değiştirmişti. "Yorgun görünüyorsun." Dizine dokundum. Çökmüş göz altları mora dönüktü. Gözleri hep ışıldardı Barış'ın. Orada hâlâ ışıklar yanıyordu ama parlaklıklarını büyük ölçüde yitirmişlerdi. "Bugün yoğun bir gün müydü?"

"Uğruna uykusuz kaldığım bir dosya var elimde," dedi ama bu cümle *boş ver* demenin uzun versiyonuydu aslında. "Seni dinlemek istiyorum. Ne oldu da arkadaşların bana ulaşmak zorunda kaldı?"

"İlk kez cinayete tanık olmuşum gibi bir ceset gördükten sonra kustum." Sürekli buna takılıyordum. Zayıflıktı. Kendimden bekleyeceğim son şey bile değildi.

Belki de haklıydı Görkem bana yaşadığım şeyleri basite indirgediğimi söylerken. Belki de Can kendime karşı acımasız olduğumu dile getirdiğinde içimde bir türlü affedemediğim yerlere dokunmuştu.

Dizinin üzerinde durmakta olan elimin üzerine yerleştirdi elini. Ufak bir destek hareketiydi ama onlarla neleri el ele atlattığımı hatırlayınca daha da deşildi yaram. "Yüzün beyazlamış zaten," dedi dingin sesiyle. "Bir şeyleri aşamadığın için böyle. İnan, ben de çok zorlandım."

"Senin toparlanışın çok hızlıydı," dedim imrendiğimi belli ederek. "Nasıl o kadar çabuk dik durmayı başarabildin?"

"Mete öyle bir insan ki toprağı bile yetiyor beni dik tutmaya." Gözlerimin içine bakarken bir yıldız sıkışmış gibiydi ikimizin avuçları arasına. Biz bir ölüyü yaşatmaya yemin etmiş iki mirasçıydık. Külleri aramızda savruluyordu. "Gitmedin değil mi, Benekli? Onun mezarına tekken gidemedin..." Sustum. Bu cevabını beklediği bir soru değildi. Cevabını vereceğim bir soru da değildi. "Ben ne zaman nefes alamasam orada aldım soluğumu." Gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Bir mezar taşına astım gözyaşlarımı. Onun yanında eğilip büküldüğüyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum böyle." Ağlayacaktı, buna ihtiyacı olduğunu kalbim hissediyordu. "Başım dik çıkıyorum ama. Gücümü taştan topraktan alıyorum, hayat beni buna sürükledi ve ben de çaresizce kabullendim. Ne yapabilirim başka?"

Dudaklarımı ısırıyordum. Göğsümde yakılan bir ağıt vardı. Ait olduğu dili sadece Barış biliyordu. Gözünden bir yaş düştüğünde devam edeceğini hissettiğim için açmadım ağzımı. Kısacık saçlarına dokundu. Parmakları gür tutamlarının arasında kaybolurdu eskiden. Şimdiyse öylece kayıp gitti başının üzerinden.

"Gırgır ulan!" Kısık sesi binlerce ünlem barındırmıştı. Haykırsa bu etkiyi veremezdi. "Gırgır amına koyayım. İnsan gırgıra bakıp üç saat aralıksız ağlar mı? Krize girip kırıp döker mi bütün eşyalarını? İçinde bizim olduğumuz çerçeveyi bile fırlatmışım duvara. Cam kırıklarının altında kaldı gülümsemelerimiz. Söylesene Asya, nasıl yaşayacağız biz böyle?"

Gırgır, şamata... Barış'tan bahsediyorsa Mete, dilinden eksik olmayan iki kelimeydi. İronisine hediye etmişti Barış'a. Maviydi gırgır, araba şeklindeydi. Evet, bir gırgır insanı üç saat ağlatabilirdi. Bir vazo sarı laleye bakarak iki hafta komada kalmıştım ben.

"Bana ölmekten bahsetme," dedim avucumu yanağına bastırarak. Gözyaşı parmağıma damladı, silmedim. "Barış. Biliyorsun. Sakın."

Gözü omzuma değdi, büyük bir pişmanlıkla kapandı gözleri sımsıkı. Gözünden bir damla daha kayıp gitti. Yeniden araladığında onları, hedefi bu defa ellerimdi. Sıkıca tuttu. Bırakmadı. "Özür dilerim," dedi. "Özür dilerim. Güya iyi gelecektim sana."

"Sorun yok." Derin bir nefes aldım. "Ağlama. Üzülüyor."

Mete'nin sesi bile kesilmişti söyleyecek lafı olmadığından.

"Onu ziyarete git," dedi başını dikleştirerek. "Çiçeklerim soluyor. Onu kurak bırakamayız."

O, Yağmur'u kurak bırakmıştı ama.

"Ağlama," dedim tekrar. "Gideceğim, tamam. Bak, ben yaşıyorum. Yeni bir yerde devam ediyorum nefes almaya. O iş yerine dönemezdim, buradan bana teklif gelmese bir daha elime silah bile alamazdım. Sen devam edebiliyorsun. Üzerine gidiyorsun, kopmuyorsun geçmişinden. Sen böyle aşıyorsun. Bırakma Barış. Biz bir gün yeniden buluşacağız. O günü beklemekten başka çaremiz yok, anlıyor musun?"

"Anlıyorum." Gözlerini sildi. "İyi olacağız. Dinmez ama azalır, değil mi?"

"Azalır."

Ona yalan söyledim.

"Gidecek misin?"

"Söz."

"Düzelecek miyiz?"

"Düzeleceğiz..."

Ve başka bir yalan daha.

Bana inandı, güneş gece doğar desem bile bana inanırdı o. Bizim için güneş batmış olabilirdi. Sorun yoktu. Ben zifiri karanlığı severdim zaten.

Keşke Barış'ın bana inandığının çeyreği kadar kendi söylediklerime inancım olsaydı.

"Bunlar seni niye kül kedisi gibi eşyası bile olmayan bir bodrum katında yaşatıyorlar?" diye sordu birdenbire. "Arada süt falan da veriyorlar mı bari?"

"Hâlimden memnunum," dedim. "Sen dert etme beni."

"İyi."

"Aman iyi be, demeliydin." Yüzünü gülümsetmeyi başardım. "Hiç mi bir şey öğretemedim sana?"

"Çok şey öğrettin bana..." Başını salladı gururla. "Öğretiyorsun, öğreteceksin. Gideyim ben. Sen de eziyet etme kendine. Evini öğrendiğime göre kolay kolay kurtuluşun yok bundan sonra."

Burası evim miydi?

"Geçireyim seni," derken ayağa kalkmaya niyetlendim ama kolumdan tutup beni geri oturttu armut koltuğa.

"Ceketimi alır çıkarım ben. Gerek yok kalkmana." Bakışlarım onun fikrini reddetti, o da gözleriyle benimkini. Karşılıklı reddedişlerimizin galibi yoktu. "Oturmazsan bayılırsın sen şimdi."

Sırıttım. "Çok fenayım. Düşüveririm, kafam da duvara çarpar sonra."

"İyi geceler," dedi bir baş selamı vererek. "Kafanı koru."

Odamın kapısından geçip gözden kaybolduğunda boş çocuk parkına kaydı gözlerim. Terk edilmiş duruyordu içinde Arda yokken. Ben de onun gibiydim. Terk edilmiş duruyordum, yanımda Mete yokken.

Barış ağladığı için Mete küsmüş olabilir miydi? Niye konuşmuyordu benimle?

Şanslı biriydi. Bu dünyadan izi silinmeyecekti çünkü onu iyi hatırlayacak başta biz olmak üzere yüzlerce insan vardı geride. Girdiği her hayata mutlaka kendinden bir iz bırakırdı. Onu üç dakikalığına tanıyan insanların üzerlerine bile enerjisi yapışırdı.

"Nane şekeri?" Görkem, odasının kapısından yüzünde tedirgin bir gülümsemeyle çıktı. Koltuklar odasına yakın köşede olduğu için neredeyse başımda dikiliyor sayılırdı. Elinde iki kupa tutuyordu ve Barış yanımdan ayrıldığı an yanımda bitmişti. Beni düşüncelerimle bir başına bırakmama konusunda kararlılık sergiliyordu. "Oturabilir miyim?"

Elindeki kupaya uzandım. İçinde çay olması beni şaşırtmadı. Bu, onu onaylayan bir hareket olduğundan kendini bıraktı yanımdaki koltuğa. İyi olup olmadığımı sormadı. "Seni sabah o köşede yalnız bıraktığım için mi yukarıdayken burada olmaman gerektiğini düşündün?" dedi üst düzey bir saflıkla. Buna mı takılmıştı?

"Görkem, yalnız kalmakla ilgili problemlerim yok." Alışkanlığım vardı.

"Kötü hissetme," dedi. "Çay iç."

Kesinlikle teselli verme konusunda çok kötüydü. Bunun farkında olduğu için yüzü buruştu. Elimde olmadan güldüğümdeyse aynı gülüş ona bulaştı ve boş yere iki dakika boyunca çay iç cümlesine güldük.

"Bana yalnız kalmak istediğinde haberim olsun gibi bir şey söylemiştin," dediğimde araya girip, "Gitmeli miyim?" diye sordu. "Gitmemi istersen git

demen gerçekten yeterli. İnsanların böyle durumlarda neye ihtiyacı olup olmadığını çok anlayamıyorum. Gideyim mi?"

"Ondan söylemedim," dedim. "O kadar düşünüyorsun ki karşındakini dinlemeyi unutuyorsun. İzin ver de konuşayım."

Beni dinlediğini belirtmek için oturduğu yerde hafifçe öne geldi. Dirseklerini dizlerine yaslamadan önce kupasından bir yudum çay almıştı, sonra kupayı bana uzak tarafta yere bıraktı. "Yarın, bir süreliğine yalnız kalmam gerek." Sözlerimi tutardım. Barış bana inatla oraya gitmemi söylediyse bir bildiği olmalıydı. "İşimizin başından aşkın olduğunun farkındayım. Bu yüzden eğer buna ayıracak zamanım yoksa bana söylemelisin."

"Emin misin?" Gideceğim yeri anladığını hissettim. Eli bileğindeki ipin üzerinde geziyordu. Benimkini o takmıştı, kendini bu yüzden böyle anlarda yanımda biten kişi olmak zorunda hissediyor olmalıydı.

"Eminim." Çay içimi ısıttı, kupayı avuçlarımla kavrayıp ellerimin de ısınmasını sağladım.

"13."

"Hım?"

"Nereden sardım başımıza bu belayı diye düşünmüyorum." Beni hazırlıksız yakaladı. Hafifçe yukarı kıvrıldı dudaklarım. "Kendini bela olarak görmenden nefret ettiğimi söylemek istedim."

Değerli incileri sergilemek için saten kumaşlar kullanılırdı. Sanki kirpiklerinin uzun oluşunun sebebi de gözlerinin mavisini sergilemekti. Bunu düşünmüştüm yüzüne bakarken. Kirpikleriyle bir zorum vardı. İlk görüşümden beri böyle gelmişti ve böyle gidiyordu.

"Görkem..."

"Hım?"

"Beni boğduğun için teşekkür ederim."

O evde tek başına geçirdiğim iki haftayı bölmeseydi; iki hafta iki aya, iki ay iki yıla ve iki yıl bir ömre dönüşebilirdi. Beni zorla çekip çıkarmasa oradan değil bir cesede bakmak, bir cinayet filmini bile izleyemeyebilirdim. Hatta... Bir filmi bitirebilecek kadar uzun süre yaşamayabilirdim bile. Bugünkü duygusal boşluğum beni tam anlamıyla saydamlaştırmıştı. Bu sözlerime, düşüncelerime, duygularıma yansıyordu. Acilen kapatma tuşuma basmam gerekliydi. Kendimi bulduğum en yakın sandığın içine kilitlemeli ve koruma altına almalıydım.

"Dudağımdaki izin geçmeye başladı," dedi parmağını izin üzerine götürerek. Bir an için durdu, cümledeki tuhaflığı fark etti ve hızla ekleme yaptı. "Bana yumruk atmandan bahsediyorum."

"Atayım mı bir tane daha?" diye sorduğumda korkuyormuş gibi kafasını olabildiğince uzaklaştırdı.

"Kalk hadi, üşüyeceksin." Önce o kalktı, kupaları alıp kendi penceresinin önüne bıraktı. Ona iyi geceler dileyeceğim sırada yanımdan ayrılmak için bir harekette bulunmadığını fark ettim. Anlam veremediğim için kaşlarım çatıldı. Odamın önüne kadar beni takip etti ama sesimi çıkartmadım. Kapıyı açtığım an her şeyin sebebini anlamıştım.

Beni oyalamıştı.

Analizciler odama yerleşebilsinler diye...

Normalde odanın ortasında duran yer yatağımı kenara çekmişlerdi. Karşısında kalan duvara kendi battaniyelerini yığmışlardı ve daha önce Ardaların odasında gördüğüm minderler de oradaydı. Kaya sırtını en köşeye vermiş, arkasına bir yastık almıştı. Yanında sırasıyla Arda ve Can duruyordu. Kenardaki boşluğu da Görkem için ayırmışlardı. "Hasta biri varsa gece boyu başında beklenir," dedi Arda şaşkınlığıma gülümseyerek karşılık verirken. Yemin ederim kapıya tutunduğum elim titredi.

"Akşam yemeği yemedin. Sana bir şeyler hazırlamak aklımızdan geçti ama Görkem yiyemeyeceğini düşündü. Yine de istersen ekmek arası yapabilirim senin için?" diye sordu Can. Üzerinde açık mavi bir battaniye vardı.

"Saçmalamayın," dedim onlar önümde uzanır ve Görkem dağ gibi arkamda dikilir vaziyetteyken. Tek bir kelime söylemiştim ama bin kelimeye bedel çıkmıştı sesim. "Oğlum, kalksanıza. İyiyim ben. Gidin yataklarınıza. Tutulacaksınız böyle."

Benim yüzümde yıllarca çektiğim yalnızlığın kırık gülümsemesi asılıyken içimde on yaşlarında bir çocuk hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Olmaz, âdettendir." Can hâlâ burnunu çekiyordu. Tam anlamıyla iyileşmiş sayılmazdı ama o da buradaydı.

"Gerçekten gerek yok." Konuşuyordum ama boş konuşuyordum. Ne dediğimi bilmeden arka arkaya diziyordum aklıma gelenleri.

"Uzatacak mısın?" dedi Görkem. Bir adım vardı aramızda. "İçerisi soğuyor, kapıyı kapatsak iyi olacak."

"Bize öyle bakmayı kes ve gir şu yatağın içine artık," dedi Kaya. Başka bir zamanda benimle bu şekilde konuşsaydı ona bütün o emir kiplerini tek tek yedirirdim ama şu an ona olan bakışlarımın ardında bile minnet duygusu vardı. "Bir yere gideceğimiz yok işte."

"Sus be muşmula," dedim içeri adımımı attığımda. "Kafa açıyorsun."

Otuz iki diş sırıttı. "İşim bu. Alışırsın."

Burada olmamam gerektiğini hissettiğim günün sonunu, Kaya'nın ağzından duyduğum alışırsın lafı getirdi. Ona bile alışacaktım çünkü beni burada görmeye devam etmek istiyorlardı. O bile kabullendiğini belli etmişti kendince. "Beyler," dedim. "Sağ olun..."

Bavulumun üstünde duran pijama takımını alıp onlardan ayrıldım ve Arda'yla Can'ın kaldığı odada üstümü değiştirdim. Kendime zaman tanıyordum.

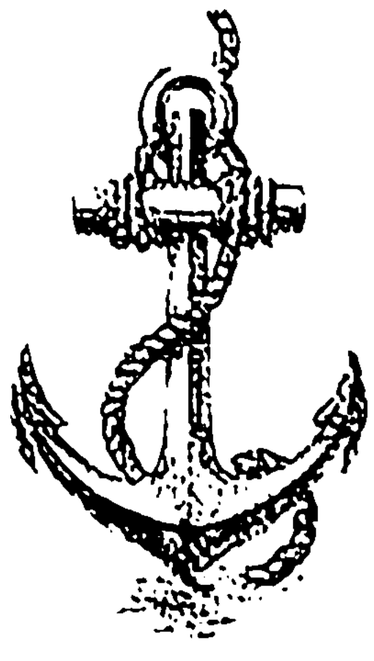
Âdeta kaçarcasına çıkmıştım oradan. Gözlerimin altlarına parmaklarımı bastırdım, nefes aldım ve kıyafetlerimi orada bırakıp odama geri döndüm. Kapıyı açtığımda kaybolmamışlardı. Hayal değillerdi. Çok çok çok kısa bir zamandır birlikteydik ama bu ip yıllardır bileğimdeydi sanki.

Yastığımı dikleştirip yatağıma girdim ve üzerime çektim battaniyemi. Tam karşımdalardı. Gözümü açtığım an dördünü de görebiliyordum. Gördüklerim daima aklıma kazanırdı fakat bu başkaydı. Bu an benim için gerçekten başkaydı. İlk kez böyle bir kalabalığın içinde kendime yer bulmuştum. Gözlerimi kapadım. Uyumalarını bekledim. Hepsi uyuyor muydu bunu bilemezdim ama hepsinin gözlerinin kapalı olduğu bir anı yakaladığımda telefonumu yastığımın altından çıkarıp bir fotoğraflarını çektim.

Böylece galerimde Mete'yle olan son fotoğrafımın yanındaki yeri Analizciler aldı.

@ayisigikitap

10

YANSIMA VEYA YANILSAMA

Boyun eğdi laleler, toprak ıslandı.
Sonra yağmur yağdı.
Hayır, o gün yağmur ağladı.

O sabahı benim için diğer sabahlardan ayıran özel bir şey vardı.

Aslında bir değil, dört.

Gece boyu başımda bekleyen, henüz yeni tanıştığım dört adam.

Yalnız uyumaya, yalnız uyanmaya, yalnız yemek yemeye, evde benden başka ses olmamasına alışkındım ve benim için kalabalık sayılabilecek bu grup sadece birkaç gün içinde hayatımı kökten değiştirmeye başlamıştı.

Gözümü açtım. Hiçbiri rüya değildi. Öyle ki normalde çok daha erken kalktıklarına şahit olmama rağmen o sabah kahvaltıyı hazırlamak için biri bile yanımdan ayrılmamıştı.

Görkem uyanıktı ve elinde telefonu vardı. Battaniyeden dolayı göremiyordum. Arda ve Can gerçekten çok kısık sesle bir şey konuşuyorlardı. Can'ın saçları çok komik görünüyordu ve Arda da gülmemek için çaba sarf ediyormuş gibi görünüyordu. Dayanamayıp ufak bir sesle gülünce Görkem'in uyarı dolu bakışları Arda'ya döndü. Arda elini ağzına bastırıp önce hâlâ uyuklamakta olan Kaya'ya, ardından bana baktı ve gözlerimiz buluştuğunda suçlu bir çocuk gibi mahcup bir şekilde gülümsedi.

"Ben mi uyandırdım?" diye sordu fısıldayarak.

Parmaklarımı saçlarımın arasında şöyle bir gezdirdim. Topuzum dağılmış, tokam yastığıma düşmüştü. Onu bulup bileğime geçirdim ve saçlarımı yeniden toplamak için başımı hafifçe öne eğerken, "Hayır," dedim ona. İçimden sürekli olarak burada oldukları için teşekkür etmek geçiyordu çünkü başka ne yapılır bilmiyordum. Birilerinin yanımda olması çok sık rastladığım bir durum değildi. "Siz uyuyabildiniz mi burada böyle?"

"Sıkıntı yok, merak etme..." dedi Arda. Gözlerinde bana karşı bir acıma duygusu sezdim ve bu anlık olarak beni rahatsız etti. "İyi misin sen uyuyan güzel?"

"İyiyim?" dedim soru sorar gibi. Görkem bir kaşını kaldırıp yüzümü inceledi. Yastık izi mi çıkmıştı acaba suratımda? "Bana neden hepiniz öyle bakıyorsunuz?"

Kaya huzursuzca homurdanarak gözlerini açtı bu sırada. "Siz uyandınız diye herkes uyansın tabii..." diye mırıldandı yumruk yaptığı elleriyle gözlerini ovuşturarak. "Kaya zaten kimin umurunda?"

"Suratsız koca bebeğim..." Arda uzanıp Kaya'nın saçlarını karıştırdı. "Sana da günaydın."

"Belim ağrımış." Aynı yetmiş yaşındaki dedeler gibiydi. "Şu kıza bir yatak alsın Eylül, hayrına."

"Sen de durup durup Eylül'ü kazıklamaya çalışıyorsun," dedi Arda sözde sinirli bir yüz ifadesiyle. Ben de ismim yerine şu kız denilmesine takılmıştım. Bu evde bir Allah'ın kulu doğru düzgün bir şekilde hitap etmeyecekti herhâlde bana.

"Sorum araya kaynadı," dedim yastığımı dik pozisyona getirip sırtımı duvara yasladıktan sonra.

Kaya, Görkem'e çevirdi başını. Belli ki o da duymuştu ve vereceği cevabı beklediğini göstermek istercesine ona dönmüştü. Kaşlarımı çatıp neler olduğunu anlamaya çalıştım. Görkem hafifçe bir kez öksürdü ve telefonunu zemine bıraktı. "13," dedi hepsinin gözleri hemen hemen aynı ifadeyle üzerimde dolaşırken. "Sen çok fazla sayıklıyorsun uykunda."

Kalbimin ağzımda atmaya başlaması oldukça kısa sürdü. Rüya görüp görmediğimi hatırlamıyordum ama kâbussuz günüm geçmediğimden görmüş olmam çok yüksek bir ihtimaldi. Onlara bir şeyler anlatmış olabilir miydim? "Ne..." Kekelediğim için kendimden nefret ettim. "Ne söyledim?"

Can oturduğu yerde bağdaş kurar bir pozisyona gelirken Arda elleriyle oynuyordu. Kaya'nın bakışları hâlâ Görkem'in üzerindeydi ve ortamda çıt bile çıkmamıştı ben gerilimli dakikalar yaşarken. Görkem tedirgin olduğumun farkındaydı, benimle göz temasını hiç kesmedi bu yüzden. "Anlamsız şeyler," dedi sonunda.

"Ayna, dedin," dedi Can. Çatık kaşlarıyla Görkem'e bir bakış atmış ve ses tonunu yumuşatarak bana dönmüştü. "Söylediklerinin çoğu anlamsızdı ama bir ara sürekli ayna diye sayıkladın, korkuyor gibi."

Yok olmak istedim bir kez daha.

Can ve Görkem arasında sessiz bir düello yaşanıyordu. Can yapısı gereği benimle konuşmak istiyordu, Görkem ise beni görmezden gelmek isteyen taraftı çünkü rahatsızlığımın farkındaydı.

"Asya," dedi Can ona bakmamı beklerken. Gözlerim parmaklarımdaydı. Yukarıya sıyrılan pijamamın kolları bileklerimi açığa çıkarmıştı ve mavili yeşilli yollara dönüşen damarlarıma verdim odağımı bu defa. "Bunu bilmemiz gerek."

"Neyi?" diye sordum telaşla.

"Aynalar seni rahatsız ediyorsa..." Can'ın köşeye sıkışmış gibi hissettiği belli oluyordu. Sebebi bakışlarım olabilirdi. Ayrıca Görkem'in de bu konuşma devam ettiği için öfkelendiğini hissettim. "Birbirimizin zayıf noktalarını biliriz," diyerek kendini açıklamaya çalıştı bana. "Saati öğrendik mesela..." Bana nasıl yaklaşacağını henüz çözemediği için cümlelerini toparlamakta zorlanıyordu. Kendimi daha da kötü hissettim. Dışarıdan her nasıl görünüyorsam Can'ın bile dili tutulmuştu. "Aynalarla bir sorunun varsa bunu bilmeliyiz."

Amacının bana yardım etmek olduğunu biliyordum ama hiçbir tepki veremiyordum. "Can," dedi Görkem sert sesiyle. "Sırası değil gibi."

Gözlerimi kırpmadığım için sulanmışlardı. Biliyordum ki kırparsam aynı görüntüler başa saracaktı. Durdum, nefes almam gerektiğini hatırlattım kendime.

"Bir yerden başlamam gerekiyor," dedi Can. "Daha önce senin için neler yaptığımı hatırla." Görkem ona sinirlendiği için o da Görkem'e sinirlenmişti sanki. "Bazı şeylere zamanında müdahale gerekir. Asya'yı geciktirmek istemiyorum."

"Sabah gözünü açtığı ilk anın doğru zaman olduğunu sanmıyorum."

Ben yokmuşum gibi konuşmayı ne zaman bırakırlardı?

"Aynalardan hoşlanmıyorum." Sesimin silahları vardı. "Ses çıkaran saatlerden de..." Çığlık atmak istiyordum, o zaman da istemiştim. "Aynı şekilde ritmik tıkırtılardan da nefret ediyorum." Boğazımdaki düğümlerin haddi hesabı yoktu. Bir karabasanın etkisi altında gibiydim, tek fark gözlerimin açık olmasıydı.

Onlar karşımda dikilirlerken kendimi savunmasız hissediyordum. Gri duvar saatinin önünde de öyle hissetmiştim. Ellerimi boğazıma sarmama ramak kalmıştı ama öyle düz duruyordum ki bunun farkında olduklarını sanmıyordum. Üzerimdeki battaniyeyi sıyırdığımda karşımdakiler soluksuz bir şekilde beni dinliyorlardı. Pijamamın üstten iki düğmesini açtım ve düşünmeden yaka kısmını çekiştirdim yana doğru.

"Sol omzumda..." Nefesim tıkanıyordu. "Sol omzumda bir dikiş izi var."

"13," dedi Görkem. Kendimde olsaydım bunu dile getirmeyeceğimi biliyordu çünkü o yanlışlıkla gördüğünde bile bir krizin eşiğine gelmiştim. Şimdiyse bizzat ben gösteriyordum onlara yaramı. "Devam etmene gerek yok."

"Sormayacaksınız," dedim onu duymazlıktan gelerek. "O izin nasıl olduğunu." Ellerim titriyordu. "Benim iyiliğim için uğraştığınızı biliyorum." Kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. "Anlıyorum bunu..." Kelimeler

duvarlara çarptıktan sonra birer bıçak olarak bana geri dönüyorlardı sanki. "Ama üzerime geleceğiniz konu eğer bu olursa," dedim dikiş izini göstererek. "Ben sizin iyiliğiniz için uğraşmam." Çok nettim, keskin bir sınır çizmem için bu gerekliydi. Sınırlara ihtiyacım vardı.

"Asya." Konuşan Arda'ydı. "Problem yok." Bana doğru yavaş bir şekilde yaklaşmaya kalktı ama gözlerimde gördüğü şey, belki de göremediği şey, onu durdurdu.

"Yanımda olduğunuz için teşekkür ederim," dedim yüzüme büyük bir efor harcayarak ufak bir gülümseme asabildiğimde. "Bir daha olmazsınız, sayıklamalarımı duymazsınız ve odanızda rahat rahat uyursunuz. Tamam mıdır? Unutun şimdi her şeyi."

"Bak, ölü," diyerek sessizliğini bozdu Kaya. "Anlatmak istersin istemezsin, orası senin özelin. Beni ilgilendirmez. Ama sen bu hâldeyken odasında kafasını yastığa rahat koyacak adamın aramızda işi yok, çaktın mı?"

"Belim tutuldu diye ağlanıyorsun sonra." Kafamı dağıtmak için ona sataşmayı seçmiştim. Acilen aklımdaki düşüncelerden uzaklaşmalıydım. Hatırlamaktan nefret ettiğim ama aklımdan hiç çıkmayan bir yalvarışım vardı benim. Bunu düşündüğüm sürece asla kendime gelemezdim.

"İyilik de yaramıyor buna," dedi Kaya ukala bir gülüşle Can'ın kolunu dürterken. Gerildiğini anlamıştı ve onu da moda sokmaya çalışıyordu. Kaya'ya karşı ön yargılarım her geçen gün kırılıyordu. "Bu gece yerimize iki bininci el kahve makineni koyarsın, o beklesin madem başında."

"Vanessa senden daha faydalı emin ol." Alınmayacağını biliyordum çünkü bu bizim onunla anlaşma şeklimize dönüşmüştü.

"İyi kahve yaptığını duyduk," dedi Arda havayı iyice dağıtmak adına. "Bırakmayacağız yakanı bu saatten sonra."

"Yapamam, tansiyonum düşüyor ayağa kalktığımda." Gülmeye başladım ve o an bir farkındalık kapımı çaldı. Ben acımı gülüşlerimin altına gizlemezdim. Benim canım acırdı, evet, bunu belli de etmezdim ama hiçbir zaman maskem gülümsemek olmazdı. Yüzüm mahkeme duvarı gibi olurdu, bakan ne hissettiğimi anlayamazdı. Gülerek geçiştirme huyunu Arda'dan kopyalamıştım.

Ben büyük bir labirentin içindeydim. Oradan çıkmak istemiyor, sadece kendime doğru düzgün bir yer arıyordum ve bana yol tarifi veren herkesi dikkatlice dinliyordum. Yerimin neresi olduğu hâlâ meçhuldü ama artık netleşen bir şey vardı: Aldığım yol tariflerinin hepsi varacağım nokta için attığım adımlardı.

"Hadi, kahvaltı yapalım," dedi Can. "Reçel bitmek üzere, Arda kaşıklamaya kalktığında onun kafasına vurdum ve elinden aldım kavanozu. Senin için ayırdım. Peynir de var hem."

Sadece ilk iki rafını kullandığım buzdolabında ikinci rafın sağ köşesine mutlaka reçel kavanozu sıkıştırırdım. Gece canım bir şey yemek istediğinde

tatlı kaşığını kaptığım gibi o kavanoza saldırırdım. O gecelerin birinde ağlıyordum. Sık ağlayan biri değildim ve o gece döktüğüm gözyaşlarının sebebinden utandığım için kimseye söylememiştim. Şimdi dönüp baktığımda saçma geliyordu ama o cumartesi gecesi evimin duvarları hiç alışık olmadığı hıçkırıklarla sarsılmıştı. Hepsi bir erkek içindi.

Bana hazırladığı kahvaltıyı hatırladım. Normalde yapmadığım bir şey yapıp ona bir köşe ayırmıştım hayatımda. Bendeki yeri ayrıydı, keşke hiç olmasaydı. İşlerimi olabildiğince hızlı bitirip koşturarak karakoldan çıktığım bir dönem vardı, yine onun içindi. Benim için hazırladığı kahvaltıda reçel yoktu, bunun beni ne kadar kırdığını anlatsam çocuklar bile gülerdi hâlime. Hâlbuki bu basit bir şey değildi.

Cumartesi gecelerini bana iple çektiren, o zamanlar beni herkesten çok sevdiğine ikna eden o adam reçel sevdiğimi bile bilmiyordu. Başka bir cumartesi gecesi, canımı acıtan başka bir şeyken kendime ağlama sebebi olarak reçel kavanozunu seçmiştim.

Ağlamana veya gözünün dolmasına hep saçma sapan şeyleri bahane ederdin Yağmur.

Pek değiştiğim söylenemezdi.

"Reçel sevdiğimi biliyorsunuz." Hepsinin bakışları anlamsızdı çünkü böyle basit bir cümleyi, böyle saçma bir anda, böyle yoğun duygularla söylemem mantıksız gelmişti onlara.

"Yedi alem bilmiyor mu?" diye sordu Görkem. "Stoklarımızı kuruttun, o kavanoza sen gelmeden önce dokunan olmazdı genelde. Bir köşede unuturduk hep. Sonra yenisini alır, sonra yine unuturduk. Sonsuz bir döngüdür bu bizde."

"Bilmiyor," dedim. Duymadılar. Duydularsa da ben umursamadım ve ayağa kalktım. "Kahvaltıyı dışarıda yapacağım ben, afiyet olsun size."

Dün gece sarıldığım Vanessa'yı bu sabah görmeye dayanacak gücüm yoktu. Mutfağa girmek istememiştim.

"Üzerimi değiştirmem gerek." Onları elimden gelen en kibar şekilde odadan kovmaya çalışıyordum. Birazdan küfretme aşamasına geçebilirdim, bende o dengesizlik vardı. Bir an önce ayaklanmalarını umarak suratlarına baktım teker teker.

"Üçüzlerin babasıyla buluşmaya mı?" dedi Arda sırıtarak. "Bizi ne zaman tanıştıracaksın? Evlatların doğduğunda mı?"

"Sessiz ol," dedim elimi karnımın üzerine koyarak. "Cancan yüksek sesten hoşlanmıyor."

"Gururlu bir dayıyım şu an," dedi Can. Elini kendi karnına koymuştu. "Cancan mı koydun gerçekten birinin adını?"

"Bu ismi sevdiğimi söylemiştim." Dakikalar önce aramızda yaşanan gerilim kuş olup uçtu. Kendi aralarındaki iletişimleri de bu şekildeydi, kimse uzun

uzun bir şeylere takılmıyor ve biri mutlaka olaya müdahale edip olabilecek kaosların önüne geçiyordu.

"Hadi eşek sıpaları," dedi Kaya, Arda ve Can'ı sırtlarından itekleyerek. "Sıra hâlâ sizde. Koşun da bana kahvaltı hazırlayın. Marş marş!" Onları önden gönderip ardından kendisi de çıktı odadan. Bilerek yapılmış bir hamleydi çünkü Kaya, Görkem'in benimle bir şey konuşmak istediğini fark etmişti.

"Söylememişsin," dedim ilk sözlerin ondan gelmeyeceğini anladığımda. Neyi söylemediğini sorgulamaya başladı gözleri. "Omzumdaki izi." Bahsettiğimde bile nefesim kesiliyordu ama sakin durabilmeyi başardım. "En azından Can'ın kulağına gideceğini düşünmüştüm. Bilirsin, bana yardım etsin veya benimle konuşsun falan diye."

"Bana verdiğin bir sırdı," dedi. Durdu. "Senden aldığım bir sırdı," diye düzeltti cümlesini. "Hâlâ öyle." Bunu neyi düşünerek söylediğini anlayamamıştım. "13, bugün her şey boka saracakmış gibi bir his içimde." Devam etmesini bekledim sessizce. "Gitmesen mi?" Nereye gideceğimi bilen tek kişiydi, bildiğini bana söylememişti ama anladığını dün gece hissetmemi sağlamıştı. "Çok sıktın kendini. Benden yalnız kalmanı sağlamamı istedin ama bunun sonunu iyi görmüyorum."

"Gideceğim, söz verdim."

"Gitmeni istemiyorum," dedi böyle bir hakkı olmadığını bile bile. "Yalnızlığı istediğinde bunu sana veririm ama beraberinde aklımı da yanında götüreceksin bugün."

Sanırım bu onun dilinde, aklım sende kalacak demekti.

Akıldan ibaret bir adamın aklının bende kalması isteyeceğim son şey bile değildi.

"Endişe etme." Ettiği şey endişe miydi bilmiyordum. Genelde insanlar bana akıllarının bende kalacağını söylemezdi. "Çok uzun sürmez."

"Emin misin gitmekte?" Beni burada tutmak için her şeyi yapabilir gibi duruyordu. "Zaten defne hazır bir tabut gibisin, mezarlığa uğraman ne kadar mantıklı?"

"Ne kadar kaçacağım?" *Sonsuza kadar,* derdi Mete. *Sonsuza kadar kaçtığın yer ben olacağım, sen istediğin müddetçe, bir sığınak gibi...* "Ait olduğum yer orası değil mi?"

"Telefonunu kapatma, olur mu?" Bunca işin arasında bana ayıracak zamanı olmamalıydı. Ne bileyim, çatı katında neyi ne zaman yapacağını falan planlamalıydı ya da odasında test çözmeliydi. "Seninle gelmemi ister misin? Ya da bunu Can'a söylememi?"

"Bir akraba ziyareti gibi düşün." Sadece akraba diye bahsettiğim kişi kollarımda can vermişti. Ortağımdı, abimdi, her şeyimdi. "Kimseye söyleme, kafana takma ve artık git ki üzerimi değiştireyim Görkem."

"Peki." Zoraki bir kabullenişti. Aynı babasının dükkânının önünde durduğu ve içeri girmek istemediği andaki gibiydi yüzü. Hislerine güvenmemem gerektiğini o gün bana söyleyen oydu ama şimdi karşıma geçmiş, içinde kötü bir his olduğunu anlatıyordu. Ben de ona uydum ve onun hissine güvenmedim.

⚓

Ölüme çare olmadığı doğru ama neden kimse kalana da çare olmadığından bahsetmiyor?

Ben, bir filmin başrolü değildim. İlk sahnelerde yoktum bile. Sonra bir adam beni sahnenin orta yerine çekip onunla oynamamı istemişti. Elimde senaryo yoktu, bunu sorun etmedi. Hatta bütün kuralları yıkıp bana ayak uydurdu. Kâğıt parçalarına, senaristlere, hiçbir şeye bağlı kalmadan ikimiz bir olduk. Doğaçlama yaptık.

Hayatımız bir film şeridi gibi akarken geçen zamanın farkında değildim. Öyle ki filmlerin sonunun olduğunu bile unutmuştum.

Sonra ışıklar söndü, sesler kesildi. Başrolüm öldü. Ben kaldım.

Bir bebek ilk adımlarını atmadan önce babası onu kollarından tutardı. Düştüğünde kaldırır, ayakta durması için destek olurdu. Bebek yeterli cesareti topladığında kendi başına adımlamaya başlardı.

Ya da bisiklet sürmeyi öğrenmeye çalışan bir çocuğun bir adım gerisinde babası olurdu. Çocuk pedalları çevirirken babası onu hiç bırakmaz, yalpalasa bile dengesini sağlamasına destek olurdu. Zamanı gelince çocuk alışırdı ve babası onu bıraksa bile o bisikleti sürmeye devam ederdi.

Mete, hayatıma girdiği andan itibaren benim için bir baba figürü olmuştu ve benim onsuz ne adım atmaya cesaretim vardı ne de pedal çevirmeye gücüm. Dengem şaşıyordu, ayakta duramıyordum.

Mete'nin beni bırakışıyla başa çıkamıyordum.

Filmin bitmiş olması gerekirdi, hepimiz karanlıktaydık zaten. O hâlde niye bitmiyordu bu film? Başrolü ölmüş bir hikâye neden devam ederdi ki?

Neden kalbim atıyordu her şeyimi kaybetmiş olmama rağmen?

Elimdeki sarı laleleri toprağın üzerine bıraktığımda bacaklarım titriyordu. Çiçek pazarından almıştım.

En sevdiği şarkı benim kulaklarımda çınladı, o bir daha dinleyemeyecekti ama kalbi bu şarkının ritminde atmaya devam edecekti. Hani derlerdi ya bir şarkı seç, sana ait olsun diye. Bu onun kendisi için seçtiği şarkıydı işte.

Keşke tüm bunlar uykulu gözlerle dönebileceğim bir rüya olsaydı.

Parmaklarımın altındaki toprak Mete'nin üzerini örtüyordu. Diğer elim kalbimin üzerindeydi. Onunki atmazken benimki attığı için kalbimden nefret ediyordum. Metesiz nefes almaya devam ettiğim için kendimden nefret ediyordum. Yanımda olmadığı için ondan da nefret ediyordum.

Nasıl benden önce ölürdü? Ona söz verdirmiştim. Tutmamıştı. Beni bu dünyada yapayalnız bırakmıştı.

"İyiyim," dedim. Ona söylediğim ilk şey bu oldu. Mete yalan söylediğimi anlardı, hep anlamıştı. "Hiçbir zaman bir mezar taşıyla konuşmam demiştim sana. İzlediğimiz filmlerde bunun saçma sapan bir dram sahnesi olduğunu söylerdim hatta. O iş öyle değilmiş, Mete. İnsan, muhtaç olunca bir ölünün sesini bile duyabiliyormuş kafasının içinde."

Toprağının üzerinde Barış'ın getirdiğini düşündüğüm laleler vardı, benim getirdiklerim onunkilerin yanında çok canlı duruyordu. Onunkilerin boynu bükülmüştü, sanki bir ses duyabileceklermiş gibi başlarını eğmişti hepsi toprağa doğru.

Duyabilirler miydi? Toprağına doğru eğildim saçlarımın kirlenmesini umursamadan. Artık başımı bir omuza yaslayamıyordum. Ben bir daha hiç onun dizinde yatamayacaktım. Ofiste uyuyakaldığım gecenin sabahında bir daha asla ceketini üzerimde bulmayacaktım da.

Beni en çok seven, benim en çok sevdiğim adamın mezarının başında daha fazla ayakta duramazdım. Dizlerimin üzerine çöktüm ve sokulabildiğim kadar sokuldum onun toprağına. "İyiyim," dedim yine. "Bana söylemediğin bir şeyi öğrendim ama sana hiç kızmadım. Zamanında sana kızmamdan çok korkmuşsun, Necip Amir öyle söyledi."

Gözlerim kararıyordu, gökyüzü mavi değildi de siyahtı sanki... Bakamayacağımı anladığımda kapattım onları. Biz artık onunla aynı gökyüzünün altında nefes almıyorduk.

"Analizcilerin bana iş teklifi yaptığını söyleseydin bu teklifi kabul etmezdim. Seninle çalışmayı hiçbir şeye değişmezdim, Mete. Seni bırakmamdan korkman komik." Mezar taşındaki harflere değdi gözlerim. "Ve ironik."

Kesinlikle ağlamayacaktım, ağlarsam üzülürdü. "Barış dedi ki o burada çok ağlıyormuş. Merak etme, ben ona sahip çıkıyorum. Gülüşleri hâlâ eksik olmuyor yüzünden. Sen öğretmişsin ya ona... Biz üçümüz, senin evindeki sarı koltuktayız hâlâ. Ben ortadayım, sen solumda, Barış sağımda. İkinizin kafasını da almışım kolumun altına. Benim küçük oğullarımsınız, hiçbir şey değiştiremeyecek bunu. Zaman bizim için o koltukta durdu. Akmıyor. Saatleri sevmem zaten. Durduruyorum hepsini. Benim özel güçlerim olduğunu düşünürdün. Öyle düşün yine. Zamanı bizim için durdurdum."

Bir kâhin olsaydım ve günün birinde bir mezar taşıyla konuştuğumu görseydim o zamana kadar bin olayı önceden tahmin etmiş olsam bile, kehanetlerimin hiçbirine artık güvenemezdim. Bu benim için o kadar saçmaydı işte. Yaşayanlarla konuşmaktan kaçınırken bir ölüyle konuşmak... Asla inanmazdım bunu yapacağıma.

"Senin teneke kutun da emin ellerde, dert etme hiç." Yukarıdan bir fotoğrafım çekilseydi bir hafta boyunca haber bültenlerine konu olur ve izleyenlerin

içlerine kor alevler bırakırdım. Al bayraklı bir mezarın yanında, başını toprağa gömmek istercesine yaslamış ve cenin pozisyonunda küçücük kalmış bir kadındım. Barış'ın onun yanında eğilip büküldüğünü söyleyişi düştü aklıma. Farksızdık ikimiz. "Pardon," dedim. "Teneke değil, Vanessa."

Birkaç adım ötedeki ağacın yaprakları rüzgârın etkisiyle titredi, gözlerimi açınca gökyüzünün giderek kararDığına şahit oldum. Yağmur gelmeden eve dönsem iyi olacaktı.

Bu da onun yanında ağlamaya başlamadan buradan uzaklaşabilmem için uydurduğum bir bahaneydi.

"Yine gelirim," dedim sesim tir tir titrerken. "Sen bana hiç gelemeyeceksin artık, mecbur ben geleceğim." Gözlerimi yeniden kapattığımda yanağıma bir yağmur damlası düştü, sonra bir tane daha. Şimdilik sadece çiseliyordu. Kalkmak istemiyordum buradan ama koşarak kaçmak isteyen bir tarafım da vardı.

"Tam şu an bir yıldırım düşse üzerime," dedim dirseklerimi toprağa bastırarak hafifçe doğrulurken. "Tam şu an burada verecek olsam son nefesimi, hiç itiraz etmem biliyor musun?" Dudaklarım kuruduğu için konuşurken birbirlerine yapışıyorlardı. "Günün birinde beni sana kavuşturacak ölümü gülerek karşılarsam insanlar şaşırmasınlar."

Böyle konuşmamalıydım. Bilinçaltımda hiç iyi anılar yatmıyordu ölümle alâkalı. Kulaklarıma dolan cümlelerim içime işledi. Ben söyledim, ben yaralandım. Yine en büyük zararı kendime ben verdim.

"Kaybedecek hiçbir şeyim yok ama bana kaybedecek bir şey vermeye çalışanlar var etrafımda." Yağmur daha iri damlalar hâlinde kopmaya başladı bulutlardan. "İçin rahat olsun, ev diye başımı soktuğum o çatının altındakiler ben istesem bile beni bırakmayacak gibiler."

Elimi iki kez toprağa vurup ayağa kalktım. Laleleri mezar taşının hemen önüne konumlandırdım ve Barış'ın getirdiklerini de yanına koydum. Mezarlıktaki diğer mezarlar daha ölü gelmişti gözüme. Mete burada bile öbürlerinden daha canlıydı sanki. "Hadi, Allah'a emanet."

Arkama bakmadan yürümeye başladım. Üzerimdeki gri tişört benek benek olmuştu yağmur damlaları yüzünden. Hava esiyordu, yanıma kalın bir hırka almayı akıl edemeden ayrılmıştım evden. Mezarlıktan çıkar çıkmaz hızlı adımlarla yakınlardaki taksi durağına doğru ilerledim ve adresi söyledim. Kendimi arka koltuğa attığımda üşüdüğümü hissediyordum, sanırım sebebi hava değildi. İçimin buz kesmiş olmasıydı. Taksi şoförü bana baktı, o bakışlardaki duygunun acıma olduğuna yemin edebilirdim. Açık olan radyoyu kapattı, yüzüme yansıyan acıya saygı duydu ve tek kelime etmeden söylediğim yere sürmeye başladı sarı arabayı.

Siyah Güvercin'in en sevdiği renk sarıydı.

Araba durduğunda ne geçen zamanın farkındaydım ne de sol elimin üzerine bıraktığım tırnak izlerinin. Kıpkırmızı olmuştu hilal şeklindeki çukurların kenarları. Ücreti ödeyip indim aşağı. Gök gürledi, bulutlar üzerimdeki tişörtün rengine büründü iyiden iyiye. Sokaklar yağmur yağmaya başladığında cansızlaşıyordu, yani bana hep öyle gelirdi.

Adımladım, Analizcilerin evi görüş alanıma girdiğinde bacaklarımın daha fazla titremeye başlaması saçmaydı. Barış, Mete'yi ziyaret etmenin bana iyi geleceğini söylemişti. Neden öyle hissetmiyordum peki?

Yağmurlu bir havada stadyumdan dönüyorduk. Üzerimizde çubuklu formalar vardı, Mete'nin dilinde malum beste. Boynuma taktığı siyah beyaz atkıyı gecenin sonunda benden alacak, salonunda o çok sevdiği sarı koltuğun üzerine asacaktı ve ben onun evine girdiğim ilk ana kadar bundan haberdar olmayacaktım. O gün maçta çektiği fotoğrafımızı çerçeveletip duvarına astığını da bilmeyecektim.

"3-1," dedi coşkuyla. Kolunu omzuma atıp beni kendine yaklaştırmıştı. İlk zamanlarımıza ait bir andı, Mete'yle o kadar da samimi değildik. Aslında, Mete hep samimiydi de ben öyle değildim. "Birlikte gittiğimiz ilk maç, ilk galibiyetimiz." O kadar çok bağırmıştı ki tribündeyken sesi kısılmıştı. "Son olmaz değil mi?"

"Komiser Mete Ölmez," dedim abartılı bir saygıyla. "Size eşlik etmek benim için bir gururdur, hele Beşiktaş maçlarında eşlik ediyor olmak şereftir. Mutlaka tekrarlanması gereken bir akşamdı."

"Söz, sana yeni sezon formalarından alacağım," dedi birden yükselerek. "Hatta söz, sadece bu sezon değil her yeni sezonda alacağım. Yağmur, şampiyon olursak kutlamaya da gideriz değil mi?"

Sezonun henüz başında sayılırdık ama Mete şampiyonluk hayalleri kurmaya başlamıştı bile.

"Gideriz," dedim onun heyecanını bozmadan. "Seninle bu saatten sonra mezara kadar yolumuz var gibi hissediyorum."

"Doğru hissediyor olduğunu hissediyorum."

Lig bu yıl sona erdiğinde yeni bir formam olmayacaktı.

Başıma keskin bir acı saplandı. Gözlerimin yangını harlanıp duruyordu. Bacaklarım beni odaya kadar taşır sandım ama onlar tarafından da ihanete uğradım. Evin arka bahçesinde odama sadece birkaç adım mesafe kalmışken parkı verandaya bağlayan kaldırıma çöktüm. Yağmur şiddetini arttırdı, gök bu defa göğsümde gürledi ve kalp atışlarım kontrolden çıktı. Birini dışarıdan bu hâlde görseydim panik atak geçirdiğini düşünürdüm, oysa benimki sadece özlemdi.

İnsan, bir daha sarılma ihtimali bulunmadığı birine karşı kalbini parça parça edecek kadar özlem duymamalıydı. Bu haksızlıktan başka bir şey değildi.

Nasıl yaşıyordum ben böyle? Nasıl yaşamamı bekliyorlardı benden?

"13." Kapı sesi duyuldu, odasından çıkmıştı ve bana doğru geliyor olmalıydı. Gelmemeliydi.

Dizlerimin üzerinde toprak lekeleri vardı, avuç içlerime kadar acıyordu canım. Katlanamıyordum. Ben bu hâldeyken yanımda kimse olmamalıydı, olmamıştı şimdiye kadar. Aynı şekilde devam etmeliydi. Kimsenin varlığına alışmamalıydım, sonra bırakıp gidiyorlardı. En gitmez dediğin insan bile yanından kuş olup uçuyordu ama sen uçama diye kanatlarını kırıyordu giderken.

"Ağlıyor musun sen?" Hareketleri çok hızlıydı, beş saniyeden kısa sürmüştü yanıma oturması.

"Ağlamıyorum, yağmur yağıyor." Gözlerimin altı ve göz pınarlarım o kadar ıslaktı ki en saf insanı bile inandıramazdım bu yalana.

"Asya'nın yağmurları?" dedi soru sorar gibi. İçinde kötü bir his olduğunu söylemişti, o hissin sonunda beni parkta ağlarken yakalamıştı.

"Asya'nın yağmurları," diyerek onayladım onu gözyaşlarımı silerken.

Sindirdiğimi sanıyordum, en azından göğsümdeki sancılar dinmeye yüz tutmuştu. Yanılmıştım ve bu başıma gelen en ağır yanılgıydı. Canımı artık hiçbir şey yakamaz sanıyordum. Bir avuç toprağın kör bir bıçağa denk olabileceğini bana kimse söylememişti. "Gitmeni istiyorum," dedim başımı yüzüne çevirmeden. Kaldırım taşlarına bastırmaktan iz çıkmıştı avuçlarıma.

"Siksen gitmem." Ne kadar net olduğunu belli etmek istemişti ama bilerek küfretmediğine emindim. Hani gitmesini istediğimde git demem yeterliydi? Niye defolmuyordu şimdi yanımdan? "Diğerleri karakolda, ben bilerek gitmedim onlarla. Açıkçası, o aptal his seni beklemem gerektiğini söyledi."

"Hislerine güvenir misin?"

Üzerindeki beyaz tişört yer yer ıslanmıştı ve saçlarına düşen damlalar küçük led ışıklar gibi parlıyordu. Başımı tekrar öne eğdim ve bir türlü ağlamayı bırakmayan gözlerimi kaçırdım ondan. "Güvenmem." Hafifçe yanıma kaydığında kolu koluma değdi. "Bugün güvenesim geldi, normalde hiç huyum değildir." Güldüğünü hissettim. "Birinin yanında olmasına ihtiyaç duyduğu son kişiyimdir böyle zamanlarda. Sana söylemiştim, ne yapmam gerektiğini kestiremiyorum ama gitmemem gerektiğinin farkındayım en azından."

Yüzüne bakmaktan itinayla kaçınıyordum ve ben ağlarken orada oturduğu için ona eskisi gibi bakamayacağımı da biliyordum. Savunmasızlığımı görmüştü, bu ona karşı bundan sonra duvarlarımı daha sağlam öreceğim anlamına geliyordu.

"Bu şekilde devam edemeyiz ama," dedi gözleri titreyen parmaklarımın üzerindeyken. Dayanamamış, ona bakmıştım ve bu bir sonraki hamlesi için onu tetikleyen şey olmuştu.

Beni kendine çekip kollarını etrafıma sardı.

Kendimi geri çekmediğimi gördüğünde ise başını sol omzuma yasladı. Ağlıyordum, ellerim titriyordu ve Görkem bana sarılıyordu.

"Hep," dedi alçak bir sesle. İnsanlardan nefret eden ben, kulağımın dibindeki nefese izin veriyordum. Sarılmayı bile sevmiyorken, ağlamaktan nefret ediyorken bir adama sarılıyor ve bir adamın omzunda ağlıyordum. "Hep ağlarsan rahatlayacağını düşünmüştüm. Kendini sıktığın için sana kızıyordum hatta." Kendimi sıkamadığım için tişörtünün kumaşını sıkıyordum. Sessiz hıçkırıklarım yüzünden göğüs kafesim kasılıp duruyor, içindeki boşluksa her an büyüyordu. "Ama 13, ağladığını görmenin beni bu hâle getireceğini hesaba katmamıştım. Gözünü seveyim dur, ne yapacağımı şaşırıyorum. Ruhum sökülüyor sen içini çektikçe."

"Canım o kadar yanıyor ki." Sesimdeki çaresizlik yüzünden belki... Daha da sıkı sardı bedenimi. Bu itiraf bile ne kadar kötü hâlde olduğumun göstergesiydi. Kaçar, saklanır, kendimi kapatır ve ne yaşıyorsam kendi içimde yaşardım. Getirmezdim dile hiç. Bugün farklıydı. Dayanamıyordum. "Zamanla diner diyorlardı hani? Ölmeden dinmeyecek işte. Ben ölmeden geçmeyecek."

"Şşh..." Başımı tutup göğsüne bastırdı. "Deme öyle. Bak delik deşik oldum zaten. Bir şeyler yapalım, bir yerlere gidelim istersen. Döner yiyelim mi? Çizgi film de izleyebiliriz, Arda öyle yapıyor."

Çabası beceriksizceydi, muhtemelen biri ağladığında ona sarılmayı da Eylül falan öğretmişti. Yine de benim için elinden geleni yapıyordu.

"Görkem," dedim geri çekilmeden. "Özür dilerim." Niye diye sorsa verecek cevabım yoktu. Kendimi suçlu hissediyordum ve içimde neye olduğunu bile bilmediğim bir öfke vardı.

"Dileme," dedi. Çenesini başımın üzerine yaslamıyordu ama eli saçlarımın üzerindeydi, beni göğsüne saklamak ister gibi baskısını hiç azaltmıyordu. Aramızda belli bir mesafe bırakmış, şu durumda bile rahatsız olma ihtimalimi düşünüp çok fazla yaklaşmamıştı bana. "Kötü hissetme," dedi dün geceki gibi. "Çay iç?"

Hafifçe güldüm ama gözlerim bir türlü durduramadı yaş akıtmayı.

Yağmur üzerimize yağdı, o parkın kenarındaki kaldırıma izimiz kazındı. Odamızdaki pencerelerden dışarı baktığımızda bu anı tekrar tekrar yaşayacaktık ikimiz de. Ne kadar çabalarsam çabalayayım silemezdim hafızasından.

İki dakika kadar öyle kaldık. Ona sarılmak, yanan elimi suyun altına tutmak gibi hissettirmişti. Canım daha fazla yanar sanmıştım ama ters bir etki yaratmıştı üzerimde.

Geri çekildiğimde gözüm, tişörtündeki kan lekesine takıldı. Sonra parmağım burnuma değdi. Islaklığı hissedince elimin dış kısmıyla burnumu sildim ve nefes bile almadan parmaklarıma bulaşan kana odaklandım. "Gel," dedi telaşsız sesiyle. Beni ayağa kaldırmak için uzattığı eli girdi görüş açıma. "Sakin ol, tamam mı? Problem yok. Yaşadıkların normal, ağlaman normal, burnunun kanaması normal."

"Tişörtün lekelendi," dedim tek sorun buymuş gibi. Elini tutmak yerine gözlerimi sildim, durup bekledim ve artık gözyaşlarımın dökülmediğine emin olunca kendim ayağa kalktım. "Kusura bakma, sana yeni bir tişört alırım."

Bu kadardı. Ruh hâlim yine yüz seksen derece dönmüş ve bu onun üzerinde bir şok etkisi yaratmıştı. "Görkem," dedim tok sesimle. Burnum hâlâ kanıyordu. Yeniden sildim ve ellerime daha fazla kan bulaştırdım. "Bu da sana verdiğim bir sır olsun, olur mu?"

"Senden aldığım bir sır," diye düzeltti. "Sorun yok." Onun yüzüne bakarsanız sorun olduğunu görürdünüz. Profesyonel roller yapabilen o adam karşımda şaşkınlığını gizleyemedi. İlk karşılaşmamızda da aynısı olmuştu. Krizlerden çıkış hızım onda her zaman aynı etkiyi yaratıyordu. "Ve bana tişört falan da almayacaksın."

"Alırım alırım," dedim kestirip atarcasına. "Gözüm bir tık kararıyor. Çok mu kan kaybettim, doktor bey?"

"Tansiyonun düşmüştür ayağa kalkınca," dedi alayla. Bana uyum sağlaması kısa sürmüştü.

"Sana sağlam bir kafa travması yaşatırsam şu son yaşananları unutur musun sence?" diye sorduğumda içtenlikle kahkaha attı ve bir adım uzaklaştı benden. Yağmurun sırılsıklam ettiği saçlarımı kenara çektim. Dizlerimdeki toprak, çamura dönmeden içeri geçsek güzel olurdu.

"Reflekslerim kuvvetlidir," dedi kasıla kasıla. "Bana travma yaşatmaya çalışırken dikkat et de parka gömmeyeyim seni."

"Sana daha önce kroşe ve kafa atmış biri var karşında. Hatırlatayım dedim." Gülerek verandaya ilerledim ve yağmurdan kaçtım. Ellerini iki yana açıp bunu ona kaç defa daha hatırlatacağımı sorguladı gözleriyle. Omuz silkerek karşılık verdim ve bir kez daha sildim burnumu. Olan adamın beyaz tişörtüne olmuştu.

"13," dedi yine. Bu lakaba alışmıştım, kafamı çevirdim ona doğru. "Can sana gerçekten yardımcı olabilir." Kanayan burnuma takılı kaldı gözleri. "Ve canını çok acıtsa bile bazı şeyleri birilerine anlatmak iyi gelebilir. Kendimden biliyorum. Konuşulmayan acı, kalbi parçalar der Shakespeare."

"Shakespeare mi? Can mı?"

"Can'dan duydum ben," dedi gülümseyerek. "Bana kalsa acına bilmediğimiz için x derim, denklem falan kurup çözüm yolu olan y'yi bulmaya çalışırım. Benim beyin böyle çalışıyor."

"Bazı x'ler bilinmeyen olarak kalmalı." Onun anlayacağı dil buysa bu şekilde konuşurdum ben de. "Çözümü olmayan bir denklem gibi düşün beni. Uğraşma fazla."

"Huyum kurusun," dedi arkamdan içeri gelirken. Benim odamdan geçip koridora çıktık birlikte. "Çözümü bulunamayan denklemlere çok meraklıyımdır. Uğraşmadan duramam."

Doğrudan banyoya ilerlediğim sırada adım adım takibimdeydi. İçindeki hissi dinlediği için mutluydum sanırım. Normalde hissetmem gereken o rahatsızlığı henüz hissetmiyordum. Görkem'in hiçbir şey olmamış gibi yapışı çok inandırıcıydı. Üzerime gelmediği için ben de kolayca yok sayabiliyordum.

Onun yanında ağlamış olmamı ikimiz de unutmayacaktık ama unutmuş gibi yapmayı başarabiliyorduk.

Ben musluğu açıp ellerimi suyun altına tutarken o omzunu kapıya yaslayıp gözlerini üzerimden ayırmadı. Aynaya bakmamaya özen göstererek burnumdaki kanı temizlemeye başladım.

"Bir keresinde," diye başladı lavabodaki su kırmızıya dönerken. "Kaya'nın yüzüne sert bir yumruk atmıştım."

"Refleks testi miydi?" diye sordum gülerek.

"Ciddiydi," dediğinde gülüşüm hızla soldu. "Ağrı kesicilerime el koyduğu içindi. Sinir krizi geçiriyordum." Kendisinin de zaman zaman benim gibi durumlar yaşadığını, bunun normal olduğunu göstermek için anlattığı bir hikâyeydi. Uyduruyor bile olabilirdi çünkü onu Kaya'yı ciddi şekilde yumruklarken hayal edememiştim. "Sonra ağladım çok pişman olduğum için. Hiçbir şekilde Kaya'ya vurmamam gerekirdi." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Çok saçmaydı. Kaya şişik gözüyle beni sakinleştirmek için yanımda beklemişti."

Burnumdan akan kan kesildiğinde ellerimi bir kez sabunladım ve durulayıp odağımı tamamen ona verdim. "Bol keseden sallıyorsun gibi geldi."

"Yemin ederim gerçek..." Ufak bir kahkaha attı. "Geldiği zaman Kaya'ya sorabilirsin. Benimle dalga geçer hâlâ bu olay yüzünden."

"Ona zarar verdin ama hâlâ sana karşı düşünceleri değişmedi. Ben de size yük olduğumu düşünsem de sizin bana karşı düşünceleriniz değişmeyecek diye mi yorumlamalıyım bunu? Niye anlattın durduk yere?"

Taramalı tüfek hâlim karşısında bir kaşını yukarı kaldırdı. "Ağladığımı bilmen içindi." Gözlerini yanımda duran aynaya, sonra hızla bana çevirdi. "Kendini rahatsız hissetme diye şartları eşitledim."

"Çok naziksin," dedim gülerek. Boşluğuma gelmişti, realist tavrı ve bunu bana anlatıp şartları eşitlediğini düşünüyor olması gerçekten komikti.

Kapı sesi bu derin sohbetimizi bölen şey oldu. Banyodan çıkmam için eliyle bir işaret yaptı ve yine önden benim gitmemi bekledi. Yağmur hızını iyiden iyiye arttırmıştı, kapıya doğru ilerlerken dışarıdan sesini duyabiliyordum. Görkem arkamda dikilirken kapıyı açan ben oldum.

Muhtemelen arabayla yolculuk yaptıklarından çok da ıslanmamış dört kişi attı adımlarını sıra sıra içeriye. Eylül'ün üzerindeki lacivert gömlek çarptı gözüme, çok beğendiğimi inkâr edemeyecektim. Kaya'nın eli Arda'nın ensesindeydi. Can da yanlarında dikiliyordu ve Eylül hariç diğerlerinin bakışları Görkem'e kilitlenmişti.

"Ne oldu lan?" diye sordu Görkem gözlerini iri iri açarak. Arda'nın bakışlarının odağına ben girdim, daha doğrusu pantolonum girdi ve anlam veremedim birkaç saniyeliğine.

"Yaralandın mı?" diye sordu Kaya. Eylül'ün gözleri endişeyle Görkem'in üzerine döndü bu sırada. "Tişörtünde kan lekesi var."

Niye tişörtünü değiştirmemişti ki bu adam?

"Ha..." dedi Görkem rahatlamış bir şekilde. "Bir şey değil ya."

"Burnum kanadı," dedim bir cevap almadan onu rahat bırakmayacaklarını bildiğimden.

"Sen de Görkem'in tişörtüne mi sileyim dedin?" Arda'nın imasını anlamamak için aptal olmak gerekirdi. "Dizindeki toprak ne peki? Bahçeye ağaç mı diktiniz yoksa? Üzeriniz de ıslak zaten."

"Mete'ye gittim." Onlardan saklamama gerek yoktu. Aksine açıklamasam bin tane şey kuracaklardı kafalarında. "Bunu konuşmasak olur mu? Siz ne yaptınız?"

"Eylül Hanım'ın alfalığıyla günü kapattık," dedi Arda. Bir centilmen gibi diz çökmüş, elini Eylül'e uzatmıştı ve Eylül de eski dönemlerden fırlama bir hanımefendi gibi hayali eteklerini tutup bizi selamladıktan sonra Arda'nın elini yakalayıp onu yerden kaldırmıştı.

"Cengiz bize sıradaki uyuşturucu tezgâhının nerede kurulacağını söyledi."

Görkem, "Ne karşılığında?" diye sordu Can'a.

"Bir sonraki sorguya seni göndereceğimi söyledim konuşmazsa."

Bu beni güldürdü. Demek ki Görkem'in Cengiz'i boynundan tuttuğu gibi araba koltuğuna mıhladığı sahneyi Cengiz de unutmamıştı. Belki de benim şahit olmadığım sorgulardan birinde Görkem'in kontrolsüz hâli daha da korkutmuştu Cengiz'i.

"Bir oteldeymiş," dedi Kaya. Gözleriyle Görkem'e çatı katını işaret etti. "Ayaküstü konuşmayalım."

"Ay, ben öleceğim açlıktan," dedi Eylül koluma girerek. "Hadi siz çıkın, biz birer tost yapıp geliriz yukarıya."

"Ben yapardım," demeye çalıştı Arda ama Eylül onun ağzını kapattı. Arda, dudaklarının üzerine kapanan parmaklardan gözlerini alamadı. Yutkunuşunu gördüm. Hızlıca elini Eylül'ün elinin üzerine koyup çekti ve sonra bir iki adım geri gitti.

"Ben yaparım hayatım, çıkın hadi siz yukarı."

Eylül'ün bu konuda ısrarcı olduğunu anladıklarında hepsi başlarını öne eğip paşa paşa merdivenlerin yolunu tuttular. Görkem de odasına yöneldi üstünü değiştirmek üzere. Böylece Analizciler beni elimden tutup mutfağa çekeleyen Eylül'le baş başa bıraktılar.

"Dökül." Ona anlamsız bakışlar attım. "Ne oldu? Burnundan akan kan yağmur olup damla damla gökten Görkem'in göğsüne mi düştü?"

"Of sorma ya," dedim usta bir oyunculukla. "Çeşme gibi aktı zaten kanım. Her tarafa bulaştırdım. Ayıp oldu."

"Bebeğim." Sabır dilenir gibiydi. "Hadi eline bulaşsın yüzüne bulaşsın. Gidip de adamın göğsüne nasıl bulaştı?"

"Ne kuruyorsun kafanda Eylül?" diye sordum hayretle. "Parkın ortasına çöktüm Mete'nin yanından geri gelince. Yağmur da sağanaktı zaten, ıslak kedi yavrusuna döndüm. Görkem de beni öyle görünce dayanamadı yanıma geldi. Ona sarılıp göğsünde ağladım mı diyeyim sana? Böyle gerçekleştiğini mi düşünüyorsun?"

Eylül koca bir kahkaha attığında böyle gerçekleştiğini düşünmediğini gayet net bir şekilde ifade etti. Daha fazla üzerime gelmek yerine dozunda bıraktı ve beni pantolonumu değiştirmem için odama yolladı. Mutfaktan çıktığım sırada o da tost makinesini çıkarmıştı dolabın içinden.

"Mezarlığa gitti," diye bir ses geldi yan odadan. Adımlarım bıçak gibi kesilirken odama girip kapıyı kapatmam gerektiğini hissettim ama orada durmaya devam ettim hislerime meydan okuyarak. "Geldi sonra geri." Görkem'in sesini o kadar net duyuyordum ki kendi odasının kapısının önünde ayakta dikilerek konuştuğunu düşündürdü bu bana.

"Bir şey yok abi, beklediğimden iyi görünüyor." Necip Amir olmalıydı konuştuğu kişi. Görkem, beni amirine bildiriyordu. Ben deneme sürecinde miydim? Telefon numaramı alıp biz sizi ararız mı diyeceklerdi böyle devam edersem? "Sorumluluk bende," dedi Görkem bu defa. Yumruğumu sıktığımın o an farkına vardım. "Problem yok. Elinden gelenin fazlası için çabaladığına ben şahidim. Günden güne iyiye gidiyor zaten."

Günden güne iyiye gidiyordum. Kusuyordum, burnum kanıyordu, gözlerim kararıyordu ve ağlıyordum. Problem yoktu, bu kadardı.

Telefonun kapandığına emin olduğunda Görkem'in odasının kapı koluna uzandım ve doğrudan daldım içeri. Bir çarpma sesi duyuldu çünkü kapının ardında dikiliyordu tam da tahmin ettiğim gibi. O, yüzüme şaşkınlıkla bakarken kapıyı arkamdan sertçe kapattım. "Bilerek yaptın," dedim üzerine doğru bir adım atarak. İçeri hışımla girdiğim için o da bir adım gerilemiş, sırtı duvara yapışmıştı.

Dudaklarının kenarı yukarı kıvrılırken memnuniyet doluydu gülümsemesi. Benim yüzümdeyse tek bir değişiklik bile yoktu.

"Necip Amir'e rapor veriyorsun benim hakkımda," dedim kafamda örümcekler cirit atarken. Bunu yapmasının birden çok sebebi olabilirdi ve örümceklerim de en sağlam ağı örmeye çalışıyorlardı.

"Sana ben söylemedim," dedi çıldırtıcı bir sakinlikle. "Beni sen duydun."

Bir ışık aydınlattı zihnimin içini. Gölgeler belirdi sıra sıra duvarlarda. "Necip Amir, hareketlerimi ona bildirmeni istedi. Ajancılık yapacaktın ona ama sen bile isteye bana yakalandın."

"Birine bir söz verdiysem o sözü tutarım," derken yüzündeki ifade benimki gibi ciddileşmişti. "Ama Analizcilerin arkasından, onlar hakkında gizli kapaklı işler çevirmek de pek âdetim değildir."

Necip Amir'e hareketlerini bildiriyorum, haberin olsun demekti tüm bunlar. Gelip doğrudan yüzüme söylememesi de ona verdiği sözden kaynaklanıyordu. Onu bana ispiyonlamamıştı, beni ona ispiyonladığını ise bana belli etmişti.

"Odama geleceğim zamanı nereden bildin de başladın oyununa?"

"Hesapladım," dedi bu dünyanın en normal şeyiymiş de benim bunu sorgulamam saçmaymış gibi bir tavırla.

Örümceklerim Görkem'in zekâsı karşısında saygı duruşuna geçtiler.

"Bana güvenmiyor mu?" Cevabı bilmek istediğimden pek emin değildim. Normalde insanların hakkımda ne düşündüğü beni ilgilendirmezdi ama mevzubahis kişi içinde bulunduğum ekibin amiriyse bu benim için önemliydi. Aniden beni aralarından şutlasalar ağzımı açıp tek kelime edemezdim ve ötesi, dönecek bir evim de olmazdı.

"Sen onun dünya üzerinde en güvendiği altı kişiden birisin," dedi. "13, bir problem olduğu takdirde abimin haberi bir şekilde olur. Sorun bensem bu da gider kulağına mesela. Üzerine alınma, merak ettiği için ilgileniyor sadece."

"Madem sadece meraktan ilgileniyor, ona doğruları anlatsaydın?" Gözlerimi kıstım. "Dün gece kurallarınız gereği benim odamda kaldığınızı, uykumda sayıkladığımı, burnumun sürekli kanadığını söyledin mi mesela?" Kollarımı bağladım göğsümde. "Madem sadece merak, bunların hiçbirini kafasına takmaz herhâlde?"

"Diğerlerinden biri olsaydı anlattıklarını yaşayan, kafasına takardı evet," dedi mavi gözleri bileğimdeki ipe odaklanırken. Çok geçmeden yine gözlerime akıttı okyanusunu. "Biz onun meselesiyiz, doğru. Ama sen, benim meselemsin 13."

Benim defterimin sayfaları sararmıştı. Hayatım bu şekilde dökülüyordu kelimelere. Analizciler yeni bir sayfa açmamıştı, beyaz sayfalar zımbalamışlardı defterin ilerisine.

Görkem yeni eklenen o sayfaların ilkine, lacivert bir tükenmez kalemle bu cümleyi kazıdı bastıra bastıra. Silgi bulsam silemezdim, karalamak istesem kalemim yoktu, sayfayı yırtmak istesem onu ekleyen kişilere kıyamazdım.

Görkem'i köşeye sıkıştırmak için adım attığım bu yolda köşeye sıkışan taraf olmam hiç hoş değildi.

"Teşekkürler," dedim üzerine geçirdiği lacivert tişörte bakarken. Çıkardığı kanlı tişörtü öylece yere bırakmıştı, odaya girerken görmüştüm. Masasının üzeri de dağınıktı. Ben gelmeden önce orada test çözüyor olmalıydı. Böylece beni pencereden hemen görmüştü. "Arkamdan iş çevirdiğini bana haber verdiğin için."

"Kroşelerinden korktuğumdan yaptım." Bu alaycı tonu Kaya'dan kopyalamıştı. "Ayrıca, bu teşekkürler lafı da anladım demen gibi bir şey. Ne diyeceğini bilemediğin zaman söylüyorsun, kaçmak için."

"Eylül'e söyleyeyim de sana tost yapmasın." Bir an için gözünün altını kaşıdı ve tamamıyla yüzüne odaklandığımda sırıtmaya başlamam üç saniye sürdü. Buna dikkat etmemiştim şimdiye kadar. "Görkem," dedim alayla. "Sen sakal mı bırakıyorsun?"

İlk karşılaşmamızda gördüğüm o minik jilet kesiğini görememiştim. Bana hafif uzamış sakalını fark ettiren şey bu olmuştu.

"Rol için," dedi kesin bir şekilde. Afallamamış, durup düşünmemişti. Dürüst olduğuna şüphem yoktu zaten, ben sadece onu kızdırabileceğimi düşünmüştüm yaptığım imayla. "Yukarıda öğrenirsin zaten."

"İyi." Kapıyı açıp dışarı çıktım, o arkamdan çıkıp koridorda yürümeye devam etti. Ben de kendi odama girip üzerime rahat bir eşofman takımı geçirdim ve Eylül'ün yanına geri döndüm koşar adımlarla. Çünkü o uyanık biriydi, biraz daha oyalanmış olsaydım ağzımı aramaya başlardı.

"İşten kaçmaya bu kadar meraklı olduğunu bilmiyordum." Bunu söylerken tost makinesinin sapına iki eliyle tüm kuvvetini uygulamış, parmak uçlarında yükselmişti. "Zaten ben yapacaktım, bari yanımda arkadaşlık etseydin."

"Üzerimi değiştirmeye sen gönderdin," dedim bir sandalyeyi çekip otururken. Eylül'ün ince bir beli vardı, üzerindeki kot pantolon ona hafif bol geldiği için siyah kemerini sonuna kadar sıkmıştı. Necip Amir'in bana gösterdiği fotoğrafta da aşırı derece zayıftı. Bir sağlık problemi olabilir miydi acaba? "Eylül," dediğimde bana çevirdi yüzünü. Sarı saçlarını bugün maşalamış ve topuz yapmıştı. "Gömleğin çok yakışmış." Ona kanım çoktan ısınmıştı ve onun da bana yaklaşmak için benden hamle beklediğini biliyordum. "Saçların da çok güzel olmuş. Bugün ayrı bir hazırlanmış gibisin. Var mı özel bir sebebi?"

"Öncelikle iltifata bayılırım. Teşekkürler." Bana öpücük gönderdikten sonra tost makinesinin kapağını açıp tostları tabaklara koymaya başladı. "Bir görüşme yaptım, yukarıda detaylı konuşuruz. Ayrıca gömleğimi beğendiysen sana verebilirim?"

Makinenin fişini çekip ellerini yıkadı, sonra koşturarak yanıma geldi. "Asya, alışveriş sever misin? Sana mağaza dolusu gömlek alabilirim, sen de bana valizlerini toplarken gördüğüm düz siyah mini elbiseyi verirsin. Askıları aşırı hoş duruyordu, âşık oldum resmen. Bir kleptoman olsaydım çoktan çalıp evime götürmüştüm onu."

Sesli bir şekilde güldüm. "İstediğini alabilirsin, bir mağaza dolusu gömleğe gerek yok." Sadece bir erkek tişörtüne ihtiyacım vardı ama bunu ona söylemedim.

"Biz seninle var ya, çok iyi anlaşacağız kızım." Omzuma vurmuş, sonra geri çekilip tabakları işaret etmişti. "Bari buna yardım et, hepsini taşıyamam."

Gülerek ayağa kalktım, tabakların taşıyabildiğim kadarını aldıktan sonra merdivenlere doğru ilerledim ve hızlı adımlarla tırmandım basamakları. Çatı katının camının altındaki masaya yayılmışlardı Analizciler. Elimdekileri masaya bıraktıktan sonra bir sandalye çekip oturdum, Eylül de yanımdaki yerini aldı. Görkem sağ tarafımda kalıyordu, masanın baş köşesindeydi. Diğer başta ise Can vardı. Karşımda Kaya, onun yanındaysa Arda oturuyordu

"Ellerinize sağlık, sabahtan beri doğru düzgün bir şey girmedi mideme," dedi Can.

"Ben yaptım her şeyi," dedim sırıtarak. Eylül kaşlarını sahte bir kızgınlıkla çatarken diğerleri de gerçeğin farkındalardı zaten.

"Sen bayılırsın ayakta dikilirsen. Çok hastasın ya hem," diye bana takılmaya kaldığı yerden devam etti Kaya.

"Bıdı bıdı," dedim suratına bön bön bakarak. "Sen yokken bu ev daha çekilir bir yer oluyor."

Karşı atak olarak "sen yokken de öyleydi" tarzı bir cümle bekledim ama bekleyişlerim sonuçsuz kaldı. Kaya, onların arasında kendime yer bulmaya çalışıyor oluşumu göz önünde bulundurarak hiçbir şey söylemedi bunun hakkında.

"Görkem yokken de savcı daha çekilmez bir insan oluyor," dedi konuyu benden koparıp ona yönlendirirken. "Savcıya suikast planı yapmak kaç yıldan başlıyordur acaba?"

Görkem'in parmakları şakaklarını ovuşturuyordu. "Ne söyledi yine it herif?"

"Bizim intihar olayları bir yere bağlanmayacakmış. Boşa zaman kaybediyormuşuz, bari işe yarasaymışız."

"On yedi uyuşturucu baskını yapan işe yaramaz bir ekibiz biz," dedi Arda ağzındaki büyük lokmayı yuttuktan sonra. "Bomboş bir insan gerçekten. Günün birinde devletin savcısına söveceğimi düşünmezdim."

"Ha bir de Asya niye bizimle değilmiş... Yoksa hastalanımış mı? Kan görünce mi fenalaşmış?"

"Onu görünce fenalaşıyorum," dedim sertçe. "O ve Semih, ikisinin kafasını birbirine sürte sürte kıvılcım çıkarsam bayağı rahatlarım gibi geliyor."

Beklenmedik caniliğim karşısında güldüler diğerleri, Görkem savcının adı geçtiğinde hiç gülmüyordu. Aralarındaki bu mevzu ne zaman ve nasıl başlamıştı bilmesem de birbirlerine olan nefretlerini hissetmemek elde değildi.

"Can'ım da dedi ki, bizden başka işiniz yok mu sizin?" dedi Arda gururlu baba moduyla.

Görkem'in kaşları havaya kalktı. "Can mı dedi?"

"Can dedi," diye onayladı. "Hesabı size değil, Necip Amir'e veririz. Haddini bil ahmak adam, var git yoluna. Bizimle daha fazla uğraşırsan alırım façanı da dedi hatta." Kendi söylemiş, kendi eğlenmiş, bizim gülüş seslerimizi

bastıracak bir kahkaha atmıştı. "Tam olarak böyle değildi tabii, ben biraz kendi yorumumu katıp özgünleştirdim bu diyalogu."

"Bunları söyledikten sonra da bıçak çektim savcıya," dedi Can. Omuzlarını dikleştirip arkasına yaslanmıştı.

"Olay doğru, ben oradaki bıçağım." Kaya sırıttığında önündeki tostun bitmiş olduğunu gördüm. Çiğnemeden bir bütün olarak tostun yemek borusundan geçtiğini, geçerken yemek borusunun o kısmının tost şeklinde gözüktüğünü hayal etti benim manyak zihnim. Gözümün önüne çocukken izlediğim bir çizgi film sahnesi geldi. Duvardan geçen karakter o duvara kendi şeklini bırakmıştı.

"Muhabbetinizi bölmek istemem ama," dedim onlar bir süre daha bu olay üzerinden şakalar yaptıkları sırada. Tostumu bitirene kadar gülüşlerini izlemiştim ve artık ciddi olma sırası gelmişti benim için. Ellerimi masanın üzerinde duran ıslak mendille güzelce sildikten sonra gözlerimi yeniden onlara çevirdim. "Aşağıda kiminle sohbet etsem yukarıda konuşuruz deyip durdu, yukarıdayız. Biri girse mi konuya?"

"Hasan," dedi Görkem. Bu adama kafayı takmıştı tam anlamıyla. "Cengiz'i içeri almamızla birlikte uyuşturucu işinin başına geçti ama bu zamana dek her şeyi Cengiz yönetiyordu. Sıradaki uyuşturucu satışını da o planlamıştı, Hasan sadece devraldı. Bu yüzden nerede ve nasıl toplanılacağı bilgisini Cengiz'den sorguda alabileceğimizi biliyordum. Ben zemini hazırladım, kalanını da Can'a bıraktım."

"Uyuşturucuya paravan olarak resim sergisini kullanmıştı," dedim ellerimi masada birleştirerek. "Sıradaki neymiş?"

"Kumar." Bu cevabı saçma bulduğumdan yüz ifadem şüpheci bir hâl aldı. Sanat legaldi, bunu paravan yapabilirdiniz ama kumar da illegalken neden uyuşturucuyu kumarla kapatmaya çalışırdınız ki? Aynı bokun laciverti meselesine dönüyordu olay.

"Öyle bakma," dedi Görkem düşüncelerimi okurcasına. "Hasan'ın kumarhane işlettiğini söylemiştim. Ben ona bir vurgun yaptım ama ne yazık ki kökünü kurutamadım. Cengiz'in sıradaki işi Hasan'la ortak olarak gerçekleşecekti. Bir nevi reklamını yapacaktı malının. Yeni yüzlerle tanışacaktı Hasan vesilesiyle. Hasan da ele geçen paranın belli bir yüzdesini alacak ve kenara çekilecekti. En azından Cengiz'in planı buydu."

Sindirmek için derin bir nefes aldım. Olayı bilmeyen tek kişi bendim, diğerleri aralarında konuşmuştu. Bu belliydi.

"Cengiz'i içeri almamız Hasan için büyük bir nimet," diye devam etti Görkem. Normalde bu tarz şeyleri kelimeleri yuvarlaya yuvarlaya ve çok hızlı konuşarak anlatırdı ama sanki bugün benim için bir jest yapıyordu. Konuşurken arada gözlerinin burnuma kaydığı da kaçmamıştı gözümden. "Çünkü

Hasan, aleme benim ortağa ihtiyacım yok demiş oldu ve aynı zamanda bütün tezgâhın başına geçti. Bir anda güçlendi, bunu o da beklemiyordu."

"Bu hata yapmasına mı yol açacak?" diye sordum her ne kadar onu bölmeyi istemesem de.

"Belki," dedi ucunu açık bırakarak.

"Sıradaki buluşma, toplantı, oyun, adına her ne dersen de," diye araya girdi Arda. "Bir otelde yapılacakmış. Mila Tokel o gece, o sergiye katıldığı için ve üzerine Hasan'a Cengiz'i sorduğu için çok şanslıyız."

Birkan Balamir de o gece o sergiye katılmıştı ama ondan bahseden yoktu. Demek ki bu karaktere ayrılan sürenin sonuna gelmiştik.

"Mila Tokel, o otele gidecek belli ki..." Devam etmelerini bekledim. Tamam, giderdim. Bundan korkmaz veya çekinmezdim ama bana detay vermeleri gerekiyordu.

"Kumarhane, otelin alt katında. Gizli kapaklı bir yer. Asansöre bindiğinde üzerinde uyarı işareti olan kırmızı bir tuş var, ona uzun basarak yeraltına inyorsun. Gecenin işleyişi farklı olacak. Satış yok, kazanmak var. Galiplere verilecek ödül para değil, uyuşturucular. Tamamen reklam amaçlı olduğunu düşünüyorum," dedi Eylül istediğim detayları yavaşça aktarırken.

Kart oyunlarını öğrenmem konusunda Görkem'in ısrar edişlerinin sebebi buydu. Ben, o masaya oturacaktım. "Bunları nereden biliyorsun?" diye sordum. "Köstebeğimiz mi var? Nasıl sızdık içeri?"

Odadaki dört adamın gurur dolu gülümsemesi yüzlerindeyken Eylül'ünki ukala bir tebessümdü. O adamlar, yanımda oturan kadına *işte bizim kızımız* der gibi bakıyorlardı.

"Ben Analizcilerin haber ajansıyım ve o otelin sahibi de benim uzaktan bir tanıdığım."

"Nereden tanıdığın?" Artık ben de bir şeyleri öğrenmek istiyordum.

Bana elini tokalaşmak üzere uzattı. "Selam canım, hadi bir kez daha tanışalım. Ben Eylül Ayyıldız, Ayyıldız oteller zincirinin hissedarı."

Bahsettiği zincir, asla hafife alınacak bir şey değildi. Adı en bilindik otellerin başında geliyordu ülkede ve zamanında ben bile o otellerin birinde kalmıştım. Gözlerim karşımdaki kadına daha farklı bakıyordu artık. O, ciddi anlamda zengin bir kadındı. Özel uçağı var mıydı? Türkiye'nin milyonerleri listesinde adı yazıyor muydu? Bunları sormam garip kaçar mıydı?

Eylül, hakkında kolayca ulaşılabilecek bir sürü bilgi var diye mi bir Analizci değildi?

Elini sıkarken gözlerim şaşkınlıkla aralanmış, yüz ifadem diğerlerine komik geldiğinden kıkırtılar dökülmüştü ortalığa. "Biz de öğrendiğimizde sudan çıkmış balığa dönmüştük," dedi Arda keyifle.

Kaya'nın her şeyi Eylül'e aldırmak isteyişini anlayabiliyordum artık. Beşimizin mal varlığını toplasak Eylül'ün bir kredi kartındaki miktara denk olabilir miydik acaba?

Fazlaca soru işareti barındırıyordum.

"Kumarın oynanacağı otel senin otellerinden biri mi?" diye sordum şok içinde.

"Tabii ki değil." Eylül gülümsedi. "Böyle bir şey benim çatılarım altında gerçekleşemez Asya, izin vermem. Bahsi geçen otel, Ayyıldızları karşısına almak istemez. Polis kimliğimle değil, Ayyıldız ailesinin tek kızı kimliğimle gittim oraya. Bu yüzden tehditlerimin resmiyette bir değeri yok." Gülüşü artık tehlike barındırıyordu. "Hem bilgi topladım hem annemin başına bela açtım sorun çıkararak. Çifte kârdayım."

Kahve gözlerinde nefret gördüm. Eylül, soyadını gururla taşımasına rağmen annesinden nefret ediyordu.

"Tokalaştığın elimi kesip açık arttırmaya koysam ne kadar kazanırım sence?" diye sordum hayranlıkla. İlk kez bu derece bir zenginle yakın bir ilişki içindeydim. "Sana artık siz diyeceğim."

İçten kahkahasıyla o kadar güzeldi ki Arda çoktan izlemeye dalmıştı onu. "Bana karşı tavırların değişmesin lütfen," dedi bu bir istekten ziyade ihtiyacıymış gibi. "Sırf soyadım yüzünden arkadaşım olmak isteyen bir sürü insanla tanıştım. Bir polis olduğumu gördüklerinde hayatımdan sıyrılıp gittiler çünkü onların hayali partiden partiye koşan, rakip şirketin *CEO*'suyla aşk yaşayan, o yat senin bu kat benim diye gezen bir prensesle arkadaşlık kurup parasını sömürmekti. Yaz dizisi karakteri olmamı istediler benden."

Tüm o saydığı şeyler olabilecekken o gitmiş, kendisi için zor olan yolu seçmişti. Eylül her ay yatan maaşına bakıp kahkaha atıyor olabilir miydi? Nasıl hissetmem gerektiğini bilemiyordum. Ultra zengin bir insanla beraber tost yemişliğim yoktu hiç.

"Bir şey sorabilir miyim?" Başıyla onay verdiğinde o da gülüyordu hâlime. "Analizcilerin bu kadar lüks bir sitede yaşıyor olması beni şaşırtmıştı. İçinizden hiçbirinizin mal varlığının Eylül'le yarışacağını düşünmüyorum, yanlış mıyım?" Diğerlerine döndüğümde baş sallayarak devam etmemi işaret ettiler. "Yani, oturduğumuz ev de mi senin? Garajdaki arabalar? Eylül, biz senin sokak kedilerin miyiz?"

Tavırlarımda bu kadar komik olan neydi bilmiyordum. Sürekli olarak bana gülüp duruyorlardı. Sanki onlar her gün otel zinciri hissedarı biriyle tanışıyorlardı. Gayet normaldim bence ben.

"Evet, hayatım," dedi. Bu evet hangisinin cevabıydı acaba? "Ben zaten bu sitede oturuyordum. Analizcilere bir ev lazım olduğunda Necip Amir'e sitedeki boş yeri önerdim. O da bana da yakın olduğundan bunu kabul etti. Öyle işte, üzerinde durulacak bir mevzu değil."

Kim daha tanışmadığı dört adama ev satın alırdı ki? Bu zenginler parayı nereye harcayacaklarını bilmiyorlardı hakikaten.

"Şaşırmaların bittiyse devam edelim mi kaldığımız yerden?" diye sordu sıcak gülümsemesiyle. Sormak istediğim çok soru vardı ama bunlar kişisele kaçıyordu, bu yüzden sustum. Diğerleri hakkında az buçuk bilgileri Necip Amir'den alırken Eylül'den pek bahsetmemiştik. Belki de bu yüzden durduramadığım bir merak filizlenmişti içimde.

"İki kişilik rezervasyon yaptırdım Otel Karnaval'dan, Mila Tokel adına."

Ben ve kim? Bunu zaten söyleyeceğini düşündüğümden başka bir soru yönelttim. "Ne zamana?"

"Üç gün sonrasına."

"Tek gece mi?" Kaşlarım çatıldı. "Bana niye parça parça anlatıyorsunuz? Oraya gidecek olan kişi ben değil miyim? Şu detayları önüme döker misiniz hızlıca lütfen?"

"Bilmiyoruz ki..." Arda'nın sesinde dalga yoktu. "Senin sağındaki *homo sapiens* olduğundan şüphe ettiğim, Y kromozomuna yandığım, gözlerindeki denizin dalgalarına ekmek bandığım anormal şahıs konuşursa hep birlikte öğreneceğiz."

"Evet," dedi Eylül. "Rezervasyonu iki kişilik yaptırmamı söyledi ama sana kimin eşlik edeceğini bana da söylemedi."

"Çünkü vereceğimiz tepkilerle uğraşmayı olabildiğince ertelemeyi istedi." Kaya dikkatle Görkem'in yüzüne bakıyordu. "Onun yanında sen gideceksin, değil mi?"

Ama Hasan daha önce onu görmüştü. Ayrıca Analizciler daha önce Görkem'in Hasan'ın yanına gitme fikrine aşırı derecede tepki gösterip bunun saçma olduğunu dile getirmişlerdi.

"Bakın," dedi Görkem, foyası sonunda meydana çıktığı için biraz gerilmişti. "Planı geliştireceğiz birlikte ama rotayı belirledim. Lütfen boğmadan önce sakin kafayla dinleyin beni."

"Senin ciddi psikolojik sorunların olduğuna emindim zaten ama artık çok daha eminim," dedi Can dehşet içinde. "O adam seni gördü daha önce!"

"Böyle gidecek hâlim yok herhâlde." Görkem'in sabrı taşıyor gibiydi, oysa daha başlamamıştık bile. Başının ağrıdığını düşündüm, bu yüzden mi katlanamıyordu konuşmalara? "Kılık değiştiririm olur biter."

Eylül kollarını göğsünde bağlamış, nedenini anlayamadığım bir şüpheyle Görkem'in yüzünde dolaştırıyordu gözlerini. Arda diğerlerinden daha sakin görünüyordu, Görkem'in kafasına koyduğunu yapacağını bildiği içindi herhâlde. Gerçi hepsi bunu biliyor olmalıydı.

"Birkan Balamir'le birlikte sergiye katılan Mila Tokel'i, başka bir adamla otele mi yollayacağız yani?" diye sordu Kaya mantık çerçevesinde. "Bunun saçma olduğunu sen de biliyorsun."

"Mila, Birkan'la gittiği o sergide Cengiz'le Cengiz'in odasına girmiş bir kadın," diyerek araya girdim. "Çok sadık bir karakter olduğu söylenemez. Yani işin o kısmını ayarlarız. Eylül," dedim bu defa konuyu Görkem'den uzaklaştırmak için. Gözlerini sıkıca kapattığına şahit olmuştum Görkem'in, parmakları da şakakların üzerindeydi. O bugün bana yardımcı olmuştu elinden geldiği kadarıyla. Borç ödeme sırası bana geçmişti. "Kaç gün kalacağız orada?"

"Bir hafta," dedi Eylül. "Oyun tek gecede oynanıp bitmiyormuş. Misafirlere odalar ayrılmış, hepsinin rezervasyonları birer haftalıktı." Bu bilgilerin tümüne eriştiğine göre sert tehditler kullanmış olmalıydı otel sahibine karşı. "Eğer istediklerimi vermezse oteli mühürletebileceğimi söyledim." Bana cevap verir gibiydi. "Kumar oynatmak suç neticede. Her şey bir baskına bakar. Bu yüzden paşa paşa yardımcı oldu bize. Listeye adınızı eklemek de dahil."

Olaylar iyice karışıyordu.

"Kumar masasına ben oturacağım," dedi Görkem. "Aranızda benim kadar hâkim olan biri var mı oyunlara? Yok. En uygun aday ben miyim? Evet."

"O adam seni tanısa kafana sıkar mı?" diye sordu Can. Ben hariç herkes, "Evet," dedi hep bir ağızdan. "O adam senin fotoğraflarını Cengiz'den satın almak için ona para teklif etti mi?" Bu defa başkalarının cevabını beklemedi Can. "Evet. Senin peşinde olduğundan emin miyiz? Ona da evet."

"Başka biri olacağım," dedi Görkem sakince. "Açık vermeyeceğim. Zaten yalnız da olmayacağım. Sorun çıkmayacak, bir rahat olun ya gerildiniz de gerildiniz..."

"Görkem," dedi Can hafifçe çekinerek. "Sen vazgeçmeyeceksin belli. Ben başka bir şey diyeceğim şimdi sana." Oturduğu yerde daha dik bir pozisyona geldi. "Bu operasyona benlik bir işiniz olursa emrinize amadeyim ama ben intihar vakalarıyla uğraşmaya devam etmek istiyorum." Görkem'in yüzündeki gülümseme yine memnuniyet doluydu. "Peşini bırakmayacağım. Bir hafta uzun bir süre. Evde oturup dönmenizi beklemek istemiyorum."

"İstediğin bütün özgürlük senin," dedi Görkem. Utanmasa kahkaha atacaktı keyiften. "Arda, Kaya, Eylül... Hangisi lazım olursa al tepe tepe kullan. Yeter ki bana aklından geçeni çat çat söyle, içinden gelenin peşinden koş."

Can bugün kaba tabirle masaya yumruğunu vurup yapacağı şeyi diğerlerine kabullendiriyorsa bunun mimarı Görkem'in ta kendisiydi. Ona öz güven kazandırıyordu yavaş yavaş.

"Kaya," dedi yüzünü ona çevirerek. "Bize yeni telefonlar gerek. Kulaklık kullanabileceğimizi sanmıyorum, kumar oynanılan yerin girişinde mutlaka güvenlik önlemleri daha sıkı olacaktır. Belki bir ses kayıt cihazına ihtiyacımız olabilir, bir şekilde Hasan'ın kaldığı odaya yerleştirebiliriz. Gerekeceğinden emin değilim sadece aklıma geldiği için söyledim."

Kaya söylediklerinin sorun olmayacağını belirten bir mimik sergiledi. Yeşil gözleri Görkem'in gitme fikrini onaylamıyordu ama ağzını açıp tek kelime etmemişti.

"Arda, sen içeri silah sokacaksın. Bunu önceden yerleştirmemiz gerek. Üzerimizde taşıyamayız, girişte *X-ray* cihazı var. Bizim kalacağımız oda boşaldığında temizlemeye sen git."

"Tamamdır patron," dedi Arda koca sırıtışıyla. "Bu adam emirler yağdırırken ayrı bir alev alev. Bana çatıdan atla dese yaparım, çok mantıklı duruyor onun ağzından dökülen her kelime." Kaos oluşmaması için ortamı yumuşatan kişi olma görevini bu defa Arda üstlenmişti.

"Zevzek," dedi Can onun gibi gülerken.

Görkem konuşulanlardan etkilenmemişti. "Eylül, Mila için bir valiz hazırla. Kendisinin buna zamanı olmayacak."

"Kendisi paranın kokusuna âşık bir kadın diye anladım. Pahalı markalardan oluşturuyorum bu valizi diye mi yorumlayayım bunu?"

"Öyle yorumla." Derin bir nefes aldı. "Siz bugün yoruldunuz." Bu, size ayrılan sürenin sonuna geldik demekti. "Biraz dinlenin. Zaten geç oldu saat." Geç olduğu yoktu. Onları kovuyordu. "Bir de Amirime bu defa siz anlatın olur mu? Onun bağırtılarını da çekmeyeyim."

"O iş bende," dedi Eylül. "Madem işimiz erken bitti, sevgilimle buluşayım bari."

"Ne yaparsan yap kardeş, bize ne?" dedi Kaya ayağa kalkarken. Sert tavrını Eylül şaka olarak algılayacaktı ama Arda kendisi rahatsız olmasın diye konuyu kapatmaya çalıştığını anlayacaktı. "Ben uyuyacağım, sabah böldünüz zaten benim uykumu."

"İyi geceler, prenses," dedim ona. "Söylerim, yarın bölmezler güzellik uykunu."

"Bıdı bıdı." Bunu söylerken yüzünü ekşitmişti. Nasıl ben onlara benziyorsam onlar da aynı şekilde bana benziyorlardı yavaş yavaş. "Ses çıkaranın canını çıkarırım, iyi geceler."

Arda, "Can'ım ne alaka şu an?" diye sorunca Can bu komik olmayan ama beklenmedik olduğu için komik gelen şaka karşısında gülme krizine girdi.

Arda, ondan sürekli Can'ım diye bahsediyordu. Bariz bir ağız alışkanlığıydı bu, yine de bu sahiplik eki içimi ısıtıyordu benim.

"Ben sigara içeceğim, ararsanız parkta olurum," dedi Arda. Sonra Kaya'nın peşinden merdivenlere doğru yürümeye başladı. "Aramazsınız gerçi."

"Ben de kitap okuyacağım," dedi Can. "Sizin işiniz uzun mu? Kahve yapabilirim isterseniz."

"Ben istemiyorum," dedim ufak bir tebessümle. "Uykum yok, sağ ol."

Görkem de istemediğini söylediğinde Can aşağı inenlerin kervanına katıldı. Geriye kalan Eylül omzumu dürtüp, "Bir gün Buğra'yla tanışmanı istiyorum,"

dedi bana. "O benim için çok değerli ve sen de öylesin. Bıkmıştım bu öküzlerle uğraşmaktan, bana ilaç gibi geleceksin Asya. Mutlaka bir gün pijama partisi yapmalıyız. Seni evime bekliyorum."

"Gelirim," dedim enerjisi tarafından büyülenirken. "Partiden partiye koşmayacaksak niye zengin arkadaşım var ki benim?"

Eylül gülerken Görkem'e baş selamıyla veda etti ve bize iyi geceler dileyip ayrıldı yanımızdan.

"Şimdi, 13," dedi Görkem ortamda bir sessizliğin büyümesine izin vermeyerek. "Benim için bir erkek karakter oluştur. Mila Tokel nasıl biriyle birlikte olur?"

"Öncelikle," dedim. "Birkaç günde deli gibi âşık olunmaz. Bu yüzden Mila bu şahsa âşık değil." Durdum. "Bana ismini söyle."

"Kuzey Demirkan." Parmaklarını yavaşça masaya vurmaya başladı. "Eylül rezervasyon için bu ismi yazdırdı."

"Kuzey ve Mila'nın ilişkisi aşk değil, olamaz, o kadar zaman geçmedi. Mila zaten âşık olacak bir kadın değil, çapkın biri. Birkan'ı şutladı, Kuzey'i aldı yanına. Zengin biri olmalı. Kriterlerimiz böyle."

"Tamam," dedi. "Aşk yok, devam et."

"*Fuckbuddy* olabilir," dedim ona bakarak. "Duygusal birliktelik yok. Canımlar, cicimler, aşkımlar, böceğimler var. Ama yarın öbür gün başka bir rolde seni de şutlasam kimse bundan şüphelenmez."

"Nasıl davranmam gerek yani?" diye sorarken gözleri kısılmıştı.

"Mila sana karşı öyle olmasa da senin ondan hoşlanıyor gibi görünmen diğerlerinin gözünde daha iyi bir etki bırakacaktır. Sana acıyıp yakınlık kurmak isteyebilirler. Erkek muhabbetleri dönebilir. Bilmiyorum, ihtimal bunlar hep."

"Çaresiz bir âşık mıyım?" Gerçekten hiç anlamadığı belliydi bu işlerden.

"Hoşlantı," dedim. "Mila Tokel oldukça güzel bir kadın sonuçta. Ona kapılmamak kolay değil." Üzeri kapalı bir şekilde kendimi övmem bizi güldürdü. "Var bizim de bir havamız."

"Sana temas etmem seni rahatsız eder mi?" diye sordu dümdüz. "Sonuçta cinsel birliktelik için bir arada olan bir çiftseler bunu bir şekilde dışarı da yansıtmalıyız."

Cümleleri öyle düz, öyle duygulardan arındırılmıştı ki asla altında bir bit yeniği aramazdınız. "Hayır. Sorun olmaz." Kısa bir süre sessiz kaldığımızda tekrar söze girdim. "Doğum leken, yara izin veya bilmem gereken başka bir iz var mı vücudunda?" Bizden şüphelenirlerse çeşitli sorulara maruz kalabilirdik. Onunla çıkacağım ilk görevde patlamak istemiyordum. Kuzey'in annesi babası ya da doğduğu şehir beni ilgilendirmezdi ama bedeni ilgilendirirdi.

Ayağa kalktı sorumla birlikte. Lacivert tişörtünün etek kısmından tutup yukarı sıyırdı ve oradaki dikiş izinin üzerine değdi parmakları. "Bıçak yarası." Sol karın boşluğundaydı. Çok kan kaybetmesine sebep olmuş muydu?

Ağzımdan verdiğim nefes ciğerlerimi döverek çıktı sanki içeriden. Tişörtü yeniden indirip yerine oturdu. "Şartları eşitledim."

Gördüğü ize karşılık bana kendi izini göstermişti. Görkem insan ilişkilerini kısasa kısastan ibaret mi sanıyordu?

"Özür dilerim," dedim bunu beklemediğimden. "Gerçekten karakterler için sormuştum."

"Biliyorum," dedi. "Sorun yok. Travmatik değil benim için. İstersen anlatırım hikâyesini."

"İstemiyorum." Düşünmemiştim. Düşünülecek bir yanı da yoktu. "Yüzüm dışında göğüslerimde de çiller var. Sırtımda da var ama pek belirgin değiller. Bir de omzumda dikiş izi var, onu gördün zaten."

"Sana geçici bir dövme yapmalıyız 13." Anlayamadığım için sessizce dinlemeye devam ettim. "Geçen seferkinde üzerinde gömlek vardı. Bu sefer elbise giymen gibi bir duruma karşılık o izi kapatmamız gerek. Zaman zaman kılık değiştireceğin farklı durumlarda kalabilirsin ve bir yara izi seni tanımalarını kolaylaştırır. Ben halledeceğim, sen takılma. Aklımızda bulunsun diye söyledim."

"Tamam," diyerek kestirip attım. "Bir gece kulübünde tanışalım. Kuzey ve Mila için uygun bir hikâye. Gecesi bir otel odasında bitmiş olsun. Buradan normalde de otellere gittiğimizin alt metnini oluşturmuş oluruz."

"Zekice," dedi. "Bu kadar sorguya çekileceğimizi sanmıyorum ama temeli sağlam atmak önemli. Önümüzdeki üç günü hazırlanarak geçireceğiz. Başka şeylere ayıracak zamanımız yok. Hasan'ı henüz tutuklamak gibi bir planımız da yok. Tek gayemiz Mila'yı ine sızdırmak ve bir üst basamaktaki isim için herhangi bir ipucu yakalamak. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı patron."

11
OYUN YA DA GÜVEN

Beş taşın üçünü koy cebine.
Kalan ikisini at, birini tut.
Diğerini zaten istesen de
Tutamayacaksın elinde.

Şiirini tamamlayacak olan kelimeyi tam 25 yıl beklemiş olan Yahya Kemal Beyatlı değildim belki ama sanki bende 26 yıl boyunca bu evde, yer yatağında uyanacağım sabahları beklemiştim.

Onları aramamıştım, beni onlar bulmuşlardı. Başıma gelen en büyük kaybın sonunda hayat bana *bari bunlar yanında olsun da yüzün biraz gülsün* demiş gibiydi. Analizciler, benim hayat tarafından avutulma biçimimdi.

Gece kendi odalarında kalmışlardı çünkü dün hasta değildim, kusmamıştım da. Aralarında konuşmuşlar mıydı veya birbirlerinden haberleri var mı bilmiyordum ama dün gece farklı aralıklarla sekiz kez kapım açılmıştı. Onları gördüğümden haberleri olduğunu düşünmesem de tam sekiz kez gölgeleri odama düşmüştü ve hepsi ikişer defa olmak üzere beni kontrol edip odalarına dönmüşlerdi.

Hiçbiri tam anlamıyla içeri girmedi, hepsi kapıda dikildi ve durup nefes seslerimi dinleyip köşelerine çekildiler. Uykum sekiz kez bölündü fakat aralıksız bir uyku çekmiş olsam bu kadar huzurlu kalkmazdım sabahına.

"Ov ov, çekilin yoldan Vahşi Batı'dan geliyorlar!"

İşte bu gür, cır, avaz avaz ses bile huzurluydu. Kulaklarım benimle aynı görüşte değildi belki ama kalbimle hemfikirdik.

"Amerikanlar eskidi, bunlar *Turkish* kovboylar!"

Altıma mavi bir eşofman, üzerime beyaz bir tişört giyip Arda'nın şarkısı henüz bitmemişken çıktım odamdan. Holde müzik eşliğinde tek başına dans ediyordu. Siyah bir pantolon giymişti ve üzerinde beyaz bir gömlek vardı. Kıvırcıklarını şekillendirdiği belli oluyordu. Işıltısı göz kamaştırıcıydı.

Beni koridorda gördüğünde iki adım ileri, bir adım geri gide gele dans ederek bana yaklaştı. Elimi kavrayıp dudaklarına götürdü, kibar bir öpücüğün ardından beni kendi etrafımda döndürmesine izin verdim. Enerjisi öyle güçlüydü ki onun modunu düşürecek ufacık bir hareket yapmamak için dikkat ediyordum ve elimden geldiğince ona ayak uyduruyordum.

"Yakışıklı görünüyorsun," dedim müziğin ritmine uygun bir alkış tutturarak ona gülümserken. "Bu aşırı mutluluğunun sebebi üç gün sonra evden gidecek olmam mı yoksa?"

"Hayır sadece bir boklar yedik." Alnını kırıştırırken şarkı bitmişti. Biz diye bahsettiği topluluğun içinde başka kimler vardı acaba? "Şirin gözükerek sıyrılabilirim diye düşünüyorum ama öyle ya da böyle işin cezası kesin bana kesilecek, onu da biliyorum."

Anlamsız bakışlarımı gönderdim ona. Can mutfaktan çıktı, ardından Kaya ve Görkem çıktı odalarından. Hepimiz yine anlamsızca koridorda ayakta dikilip üç saatlik Türk dizisinin son sahnesi gibi birbirimize baktık konuşmadan. Hayali bir kamera yüzlerimize *zoom* yaparak dolaştı etrafımızda.

"Ne zaman şarkısız bir sabaha uyanacağız?" diye hayıflandı Kaya. Güzellik uykusunu bölmüşlerdi yine kurbağanın. "Bıktım çocuk çocuk hareketlerinden senin."

Arda gülümsediğinde içimin acıması çok saçmaydı. "İsterseniz bir daha yapmam." Uzun uğraşlar vererek yaptığını düşündüğüm saçlarının arasından elini geçirdi ve onları dağıttı. "Hoşlandığınızı düşünüyordum."

Görkem'in kaşlarının çatıldığına şahit oldum. Elini onun omzuna koyduğunda bir gariplik olduğunu fark etmişti. Arda alınmazdı. Kaya'nın ağzından çıkan cümlelere ben bile alınmıyordum yeni tanışmış olmama rağmen, o zaten alışkın olmalıydı. "İyi misin? Eylül mü bir şey dedi?" diye sordu Görkem, erkek kardeşinden ziyade oğluyla konuşuyormuş gibi.

Onu üzgün görseler akıllarına Eylül geliyordu, onu mutlu görsem aklıma Eylül gelirdi. Bir insan nasıl olurdu da başka bir insanın kontrolünü istemeden bu kadar ele geçirebilirdi? Arda'nın vereceği cevabı duyamadık hiçbirimiz, zil sesi dikkatimizin dağılmasına sebep oldu. Kaya, olay tereyağıymış da kendisi bir kılmış gibi aramızdan çekilip gitti kapıyı açmak için.

İçeri Necip Amir ve onun kolundaki Eylül girdiğinde kahvaltıya geldiklerini düşündüm ama Amirimin yüz ifadesi pek keyifli değildi.

Amirim sinir küpü olmuş, Yağmur.

Görkem büyük bir of çekerken yenilgiyle omuzları düşmüştü. Sanki kulaklarını elleriyle tıkayacak gibiydi. Çaktırmadan arkasındaki koridora baktı, odasına koşmaya başlasaydı şaşırmazdım. "Lan oğlum!" dedi Necip Amir oldukça kibar ünlemiyle. "Bak bana bak, bak! Kaçırma o gözlerini, oyarım seni şuracıkta." Eylül, gözlerini kapatıp derin bir nefes alırken bir yandan da ileriye doğru gitmeye çalışan Amiri yavaşlatıyordu. Necip Amir kapıyı ayağıyla

ittirdiğinde oluşan gürültü bir bomba gibi ortamıza düştü. "Nereye gidiyormuşsun sen? Seni didik didik arayan Hasan'ın yanına gitmek de ne demek! Yanlış anladım herhâlde ben, doğrusunu senden duyayım..."

"Alacağın olsun Arda." Sesi fazla sert çıkmıştı Görkem'in. "Sen söyledin, değil mi?"

Necip Amir'in tepkileriyle uğraşmak istemediğini söylemişti dün gece. Eylül de kendisinin halledeceğini söylemişti ama halledilen bir şey yoktu görünüşe göre. Bir düğüm kadarıyla.

Arda gülümsedi ve o gülümseyiş yine parçaladı beni. Kendisinin sorumlu tutulacağını bana söyleyeli birkaç dakika bile olmamıştı.

"Biz söyledik," diyerek destek çıktı Kaya, Can ve Eylül. "Madem bu kadar eminsin planından, her zamanki gibi abimi ikna edebilirsin o zaman," diye devam etti Can.

"Kimin söylediğinin bir önemi yok Görkem. Senin söylemeyişinin bir önemi var ama." Kırgınlığı da vardı kızgınlığının yanında.

"Abi, sakinleşir misin?" Ricası içtendi Görkem'in. "Birbirimize ses yükselterek varamayız bir yere. Başım ağrıyor ve seni üzmek istemiyorum."

"Daha yeni uyandın be adam," dedi Can. "Bir insanın her saniye mi ağrır başı?"

Bunu ben de ilk defa görüyordum ama tuhaf gelmiyordu. "Bir haftadan bahsediyoruz. Oldu da ağrı kesici almak istedin, o kız mı baş edecek seninle; biz toplu hâlde baş edememişken?" dedi Necip Amir.

Bir anda *o kız* olmuştum. Eylül benimle göz teması kurarak hafif bir tebessüm etti kötü hissetmemi istememiş gibi. Sessizce izlemeye devam ettim olanı biteni. *O kız* söyleminin altında onun kendine hayrı yok anlamı yattığını hissetmiştim. İçimdeki seslerin konuşmasına izin vermedim bu konu hakkında.

"Niye başta olay çıkarıp anlattıklarımı dinledikten sonra yola geliyorsunuz siz sürekli? Bir kere de baştan destek olsanız ya bana?" Yumruğunu sıktığını gördüm Görkem'in ama bunu kasıtlı olarak yapmamıştı.

"Zeki zeki şeyler söyleyip bizi ikna ediyorsun. Safız biz de kanıyoruz hemen sana," dedi Arda çoğul konuşarak. Onu onaylamayan kimse yoktu, Necip Amir de dahil.

"13'ün yanında gidecek olmam ani verdiğim bir karar değildi. Sizinle Hasan meselesini konuştuğumuzda zamanı gelince planımı öğreneceğinizi söylemiştim, o zamandan beri düşünüyorum. Artılarının ve eksilerinin farkındaydım, senaryolar yazdım, filmler çektim, tüm ihtimalleri hesapladım. Ruhunuz duymadıysa bu benim sorunum değil." Necip Amir'e döndü yönünü. "Ne kadar azarlarsan azarla *o kız*a görevde ben eşlik edeceğim," derken yaptığı vurgu çok net bir şekilde ulaşmıştı abisine.

"Keçi..." dedi Necip Amir mutfağın yolunu tutarken. "Küçücük çocuğa ne liderlik vaat ediyorsun ki sen? Bırak matematik problemi çözmekten kafayı yesin. Hayır, sana ne yani? Dertsiz başına aldın derdi, uğraşıp duruyorsun şimdi."

Hani anneler küçük bir tartışmadan sonra sürekli olarak söylenir ya, bu görüntü o hissi verdi bana. Görkem Analizcilere ölümcül bakışlar attıktan sonra hiçbir şey demeden gitti ve hazır olan kahvaltı masasında baş köşedeki Necip Amir'e yakın olan sandalyeyi çekip oturdu.

Diğerleri de sessizce geçip oturduklarında Görkem bana önceliği vermediği sürece hep en geride benim kalacağımı anladım. Boş kalan son sandalye, Necip Amir'in diğer yanındakiydi. Analizciler onun öfkesinin farkında olduklarından yanaşmamışlardı ona da beni kurban etmişlerdi bu seferlik.

"Abartıyorsunuz gerçekten." Görkem herkesin üzerinde tek tek gezdirmişti gözlerini. "Diri diri toprağa gömdünüz beni sırayla. Daha göreve bile başlamamışken hem de."

Bir şeyin bir şeye çarpma sesi geldi, masadan dolayı göremesem de Görkem'in avuç içlerinin eşofmanının kumaşına çarptığını anlayabilmiştim. Üzerindeki tişörtün cepleri varmış gibi ellerini vücudunda şöyle bir gezdirdi. Bunu yaparken hafif darbeler bıraktı dokunduğu yerlere. "Paketim yok." Çatışmanın ortasında silahını kaybetmiş gibi çıkmıştı sesi. "Odamda mı kalmış? Nane şekerim nerede!"

Bir uyuşturucu bağımlısının geçirdiği krizden tek farkı, bilincinin yerinde olmasıydı.

Paketi almaya gidecek kişinin Kaya olacağını düşünmüştüm ama o buna yeltenmedi bile. Yanımda oturmaya devam ediyordu gözleri arkadaşında sabitken. "Ben alayım," dedi Eylül.

"Abartıyor olsaydık," dedi Necip Amir tane tane. "Paketini unutmazdın odanda."

"Alakasız," diye cevapladı Görkem.

Eylül elinde nane şekeri paketiyle döndüğünde Görkem hızlıca iki tane attı ağzına. Onu bu hâlde görmek tuhaf hissettiriyordu. Paketi masaya bıraktığında iki kez kendi saçını çekti ve gözlerini yumup derin bir nefes aldı.

"Önümüzdeki üç günün hangi günü babanın dükkânına gidip her ihtimale karşı ondan helallik alacaksın, oğlum?" diye sordu Necip Amir. "Tanımıyor muyum ben seni? Hep en kötüsünü düşündüğünü ama biz düşünmeyelim diye attığın kırk taklayı ezbere bilmiyor muyuz artık hepimiz?"

Ben bilmiyordum.

Görevlere çıkmadan önce babasından gidip helallik mi alıyordu?

Görkem'in dudaklarının iç kısmını dişlediğini, alt dudağının bir kısmı ağzının içine doğru kaydığında anladım. Sertçe yutkunurken titreyen eliyle saçını

iki kez daha çekmişti ve yaşananların hiçbiri kesinlikle normal değildi. "Abi," dedi Can. "Biraz dur."

"Üzerine çok gittim, değil mi?" diye sordu Necip Amir kendine yeni geliyormuş gibi. Telaşlı gözleri onun üzerinde gezinirken dudaklarımı birbirine bastırmış, hiçbir detayı kaçırmadan izliyordum bu sahneyi.

"Kendini açıklama fırsatı verilmeyince *buga* giriyor bu adam. Hata veriyor. Öğrenemediniz gitti." Arda keyifli olmaya çalışıyordu ama kızgındı da. "Geçti benim hesap makinem, geçti denklemlerle dans eden adam. En çok seni dinleyeceğiz söz."

Görkem ciddi olarak zor durumda gibi görünüyordu ve onu güldürmeye çalışmanın işe yaramadığını not düştüm hafızama. Bu hâldeyken nane şekerinin bile işlevsiz kaldığını yazdım altına. Bir hafta boyunca görevde birlikte olacağımız için bunları öğrenmem gerekliydi. Eylül çareyi biliyormuş gibi Kaya'ya bakarken, "Görkem," dedi Kaya. Görkem'in masanın üzerinde olan gözleri ona çevrildiğinde aralarında kurulan göz temasının on yılı barındırdığı belli oluyordu. "Bir anda sıkışık hissettiğin için çıktı ortaya eski takıntın." Konuşması hızlıydı. Kelimeleri yutarcasına Görkem'in normalde kullandığı dilin bir taklidiyle telaffuz etmişti. "Tekrarladığı yok. Sakiniz..."

"Kaya," dedi Görkem bir yardım eline uzanır gibi. Biz yoktuk onlar için. "Çok sık ortaya çıkmaya başladılar." Kelimelerinin arasına korkunun sızmış olduğunu hissettim. "Bu sabah Arda'nın şarkısını duydum ama yataktan kalkamadım. Saatin çift sayının üzerine gelmesini bekledim çünkü."

"Başka?" dedi Can ilgiyle. "Yakın zamanda başka yaşadığın bir şey oldu mu?"

"İskambil destesindeki kartların tam olup olmadığını saydım. Son karta geldiğimde doğru saydığımı biliyordum ama yanlış saymışım gibi geldiği için defalarca kez başa sardım. Kartların hangi sırada durduğunu ezberleyecek kadar çok kez tekrarladım."

"Ben olsam bir seferde ezberlerdim," dediğimde yüzünü bana çevirmiş, kaşlarının çatıklığı düzelmişti. Diğerlerine bununla başa çıkabileceğimi göstermeliydim bana güvenmeleri için. Yoksa bir hafta boyunca akılları bizde kalırdı. Mesela Can yarım aklıyla intihar vakalarının peşinden koşamazdı. Daha önce Görkem'i krizden döndürebilmiştim dönercinin kapısının önünde. Yine yapabilirdim.

"Sana öğretebilirim," dedim alayla. "İşi ustasından öğreneceksin." Bu öğretilecek bir şey değildi elbette. Benim yaptığım, ona başka bir sahneyi yaşatmaktı. Gözümü kırptım. Çünkü o bana bu cümleyi kurduktan sonra böyle yapmıştı. "İyisin iyi."

Can bir deneyin içindeymişiz de kobayları izleyen bilim insanı oymuşçasına dikkatle bize bakıyordu. Necip Amir yaptığı hatanın farkına varınca suspus olmuştu. Kaya, Görkem'i dikizlemekten vazgeçmemişti ve Arda aldırış

etmeden yemek yemeye başlamıştı çünkü bunun işe yarayacağını sezmişti. Eylül de elindeki çay bardağıyla göz gözeydi.

"Elli iki kartı?" dedi yavaşça. Şüphesi mi vardı? "Tek seferde? Sırasını karıştırmadan sayabilirsin öyle mi? Bu benim kumarda iyi olmamla aynı şey değil."

Merakı galip gelmiş, sorularının yönü değişmişti. "Gerçekten ciddiye alarak baktığımda," dedim bozuntuya vermeden. "Tehlike boyutunda bir insan oluyorum. Çok daha fazlasını da sayabilirim. Normal değilim ve bu yüzden buradayım zaten." Gözlerim Necip Amir'e değince dilimi yine tutamadım. "*O kızı* hafife almayın," derken bir tebessüm dudaklarımda can bulmuştu.

"Bazen," dedi Necip Amir doğrudan bana bakarak. "Ben de kaybediyorum kontrolü. Şimdi sakinim. O kız değil, Asya." Ardından başını Görkem'e çevirdi. "Manyak, ruh hastası, geri zekâlı değil; yürüyen mantık. Anlat şimdi hadi."

"Kahvaltıya başlamadan," dedi Arda çatalının üzerine zeytini yerleştirirken. Yumruğunu fazla sarsmayacak şekilde çatalın öbür ucuna vurduğunda zeytin havaya fırladı ve Kaya ağzını açıp yakaladı onu. "Rutini gerçekleştirdik. Devam edebiliriz."

"Kılık değiştireceğim," dedi Görkem sakin bir şekilde. Kendine gelmişti o da nihayet. "Daha önce yapmadığım şey değil. O masaya ben oturmak zorundayım. Hiçbiriniz benim kadar güvenmez kendine oyunlarda. Operasyon devam ederken otele uyuşturucu baskını yapacak hâlimiz de yok. Gecelerin galibi olup uyuşturucuları ben alacağım, böylece oraya katılacaklarla ayrıyeten uğraşmayacağız ben kazandığım sürece."

Matematik problemi olsa söz konusu, ona sonsuz güvenirdim ama şans oyunlarında bu öz güveninin ne kadar işe yarayacağını kestiremiyordum. Ne kadar zeki olursanız olun piyango kazanmak nasıl şanssa oynanılan kumarı kazanmak da aynıydı benim gözümde.

"Senden şüphelenirse mesela, ayrılır mısın otelden erkenden?" diye sordu Necip Amir.

Ayrılır mısınız demedi, ayrılır mısın dedi. Hayali bir durumda bile ben geride kalmıştım anladığım kadarıyla.

"Benim oraya giriş biletim Mila." Planın dışına çıkıp Hasan'ın omzuna dokunduğumda mı bunu sağlamıştım sadece? Bir de onun beni uyuşturucu kullanıcısı sanıyor olma detayı vardı. Bu karşıma bir problem olarak çıkabilirdi. "Gerekirse o oyuna devam etsin diye bir taşı feda ederiz, problem değil."

"Yalan söylüyor," dedi Can ellerini masanın üzerinde birleştirerek. Ağzındaki lokmayı hızlı hızlı çiğnedi ve yutkundu. Nasıl yemek yiyebiliyorlardı her şeyden sıyrılıp? Ben etrafımı izlemekten odaklanamayan taraftım kahvaltılıklara. "Nereden anladığımı söylemeyeceğim. Sonra anladığım belirtileri bir daha yapmamaya özen gösteriyor ve yanlışlıkla kendi ellerimle profesyonel bir yalancı yetiştirmiş oluyorum."

"Bu iyi bir şey," dedi Görkem omuz silkerek. Ağzına iki nane şekeri daha atmıştı. "Profesyonel yalan, süper tehlikeli bir oyuncuyu doğurur. Görevlerde işimize yarar bizim."

"Konuyu çarpıtma." Can gözlerini kıstı. "Senden şüphelenirse o otelden ayrılmazsın. Neyi bekleyeceksin, gelip seni öldürmesini mi?"

"Eğer beni tanırsa benim polis olduğumu da biliyor olur," dedi Görkem. "Otelin sınırları içinde beni ifşa etmesi kendini lekelemekten başka bir şey değil. Hasan'ın masasına bir polisin oturduğunu duyan kimsenin ona güveni kalmaz. Bu kendi işini baltalamak olur."

"Millete senin polis olduğunu belli etmeden otel odanda kafana sıksa ne olacak peki?" diye sordu Arda.

Benim bu sırada elim armut toplayacaktı herhâlde.

"Otelde cinayet gerçekleştiği an, masa kapanır. Olay adli boyuta ulaşacağından istediği reklamı yapamaz. Dezavantaj olur yine."

"Gecenin galibi bir başkası oldu diyelim. Uyuşturucuları da o aldı hâliyle ve hemen satmaya çalışacağını da biliyoruz." Eylül'ün yarattığı durum benim de aklıma takılmıştı. Sorduğu için memnundum. "O zaman gözlerimizi kapatıp görmemiş gibi mi yapacağız?"

"Bir hafta boyunca malı kimse dışarı çıkaramaz," dedi kendinden emin bir şekilde. "Daha önce Hasan'a yaptığım baskın sonucu onunla aynı masaya oturan biri geçmişti elime. Sorguda anlatmıştı bize, hatırlayın. Kazandığı parayı harcayamıyordu çünkü belli bir garanti süresi vardı. Sonrasında erişim sağlayabiliyordu. Hasan akıllı bir adam, oturttuğu bir sistemi var. Aynı hafta içerisinde, içeriden birinin satış yapmasına izin verip iti kopuğu toplamaz başına. Düşünmüştür bunları."

"Senin krizlerin tutarsa ne yapacağını da düşündün mü?" Soruyu yönelten Necip Amir, o ana kadar aldığı bütün cevaplara ikna olmuş gibiydi. Ben çoktan olmuştum.

"Bu konuda şüphelerim vardı." Görkem'in dürüst cevabı diğerlerini şaşırtmamıştı. Can yalanını yakaladığından beri tek bir yalan söylemediğine emin olmuştum böylelikle. "Artık yok," dediğinde gözlerimizi buluşturdu. "Bugün yaptığın iki oldu," diye devam etti krizlerini savuşturmamı kastederek. "Ve seninle yeni tanıştık sayılır. Can'ın beni kurtarışları bile daha uzun sürmüştü ilk zamanlarımızda."

"Doğru," dedi Can, ekmeğine yağ sürüyorken. Elindeki bıçağı masaya bıraktığında o da en az diğerleri kadar yola gelmiş görünüyordu.

Kimse benim krizlerim tutarsa ne yapacağımızı konuşmadı. Görkem kılık değiştirecekti, ben değiştirmeyecektim. Hasan'ın benden şüphelenme ihtimalinin ondan şüphelenme ihtimalinden en az on kat fazla olduğu apaçık ortadaydı. Bunu hesaplamak için Görkem olmaya da gerek yoktu ama hiçbiri benim için endişelenmedi.

Zaten böylesi daha iyiydi.

"Yanında ben yokmuşum gibi onu öldürüp durdunuz," dedim sesim normal tutmaya özen göstererek. "Henüz bana karşı sağlam temeli olan bir güveniniz yok, farkındayım ama en azından şöyle düşünün. Ben birini yeni kaybetmişken içinizden bir başkasına zarar gelmesine izin verir miyim?" Gözlerimi herkese değecek şekilde tek tek dolaştırdım üzerlerinde. Bana inansınlar diyeydi. "Gözünüz arkada kalmasın ve bu mevzu daha fazla uzamasın lütfen. Karakterime hazırlanmam için üç günüm var."

Sözlerim onları derin bir sessizliğe gömerken reçel kavanozuna uzandım ve krem peyniri de önüme çektim. Birbirlerine bakmayı sürdürdüler ben ekmeğimle ilgilendiğim sırada.

"Alfa dişisi," dedi Arda ağzında koca bir lokma varken. Diğerlerinin elleri aynı anda masanın ortasında duran tavadaki yumurtaya uzandı ve yine aynı anda ekmeklerini geri çektiler. Bu anları izlemek beni keyiflendiriyordu. "Nasıl susturdun herkesi bir anda, tak diye?"

Gülümsedim sadece. Verecek bir cevabım yoktu. "Arda, son intihar olayının otopsi raporunu almaya yollayayım mı seni?" diye sordu Necip Amir.

"İzin verirler mi bir tur da benim bakmama?" diye sordu Arda, neredeyse heyecanlı diyebileceğim bir sesle. Anladığım kadarıyla daha önce kadavra incelemesine eşlik etmişliği vardı.

"Ben de Can'la olay yerini gezeceğim bir kez daha," dedi Kaya, Görkem'e bakarak. "Söz verdim."

"Ben yukarı çıkıyorum," dedim kahvaltım bittiğinde ayağa kalkarak. Masadan ilk ayrılan kişiydim. "Biraz dersime çalışacağım. Siz de ne yapıyorsanız yapın."

Mutfaktan çıkıp merdivenlere yöneldim ve çatı katına çıkan merdivenleri tırmandım. Bilgisayarımı masanın üzerine koyduğumda tepedeki camdan dışarıyı görebileceğim şekilde oturdum. Gözlerim çok ağrıdığı zaman kör olmamak için başka yere odaklanmam gerekiyordu ve bunun için gökyüzünü seçmiştim bugün.

Can'ın defteri masanın diğer ucunda duruyordu. İçindekilere hiç bakmadan bir sayfa kopardım ve kalemini de çalıp yeniden oturdum sandalyeme. Bazı sanat terimlerinin üzerinden geçmeli, daha fazla hâkim olmalıydım meslegime. Sonrasında kumar hakkında da birkaç alıştırma yapacaktım.

Bir ara bilgisayarıma attığım eski fotoğrafların arasında kendi çektiklerimi buldum. Zamanında sanat sergilerini gezmişliğim vardı yurt dışında, zorla. Bunların bir gün işime yarayacağını hiç düşünmemiştim ve gördüklerimi unutmama özelliğime şükrettiğim bir andı. Biri gezdiğimi söylediğim yerdeki en etkilendiğim eseri sorsa hiçbir eserden etkilenmemiş olsam bile ona ezberimdeki birkaç tabloyu anlatabilirdim.

Hava kararmaya başlayana kadar o masadan kalkmadım. Bir başıma çalışıyor olmak ciddi anlamda hoşuma giderdi ve ortam da güzel olduğundan bir kez bile yerimden kalkma ihtiyacı hissetmemiştim. Bu yüzden ayağa kalktığım an şiddetli bir baş dönmesi yaşadım. Ani göz kararmasıyla birlikte baş dönmesi sona erdi ve dünya benim için yeniden aydınlandığında her şey yoluna girmişti.

Merdivenlerdeyken amacım bir kahve alıp yeniden masa başına dönmekti. Evde kimse var mıydı haberim yoktu ama hole vardığımda salondan gelen sesleri duyunca adımlarım kesildi. Daha önce duyduğuma emin olduğum bir kadının sesi yankılanıyordu salonumuzda, nereden duyduğumu ise bir türlü hatırlayamıyordum.

"Bence yanlış düşünüyorsun." Kiminle konuşuyordu? Ses tonu inceydi fakat rahatsız edici değildi. "İşlem hatası yok, yedi kez kontrol ettim. Başka bir bakış açısı gerek bize."

Yüz ifademi sabit tutup salona girdiğimde yan yana oturan ikilinin gözleri bana döndü. Orta sehpanın üzerine kitaplar yığılmıştı. Kadının elinde kalem vardı, Görkem'in yoktu.

"Merhaba," diye saçmaladım. Elimi kaldırıp sallamam da cabasıydı. Burada olduğum için rahatsız hissetmiştim, bilsem hiç inmezdim aşağıya. Kadını markajım altına altığımda muhtemelen ona dik dik baktığımı sanıyordu. Oysa ben sadece profilini çıkarıyordum.

Düz siyah saçları oldukça uzundu, onları tepeden başını ağrıtacak bir sıkılıkla toplamıştı. Gözleri kahvenin açık bir tonuydu, makyaj konusunda yeteneği olduğu bariz ortadaydı. Göz kapaklarına göz renginden bir tık koyu kahve farı güzelce yedirmiş, üzerine siyah *eyeliner* çekmişti. Kuyruğu göklere ulaşmıyordu, ideal bir uzunluktaydı. Kullandığı maskaranın markasını merak etmiştim, topak yapmamıştı ve kirpiklerini oldukça kıvrımlı göstermişti. Üzerinde parlak kırmızı bir gömlek vardı, altında siyah bir etek. Bacak bacak üzerine atıp oldukça rahat bir pozisyon bulmuştu kendine koltukta. Görkem sanki daha temkinliydi ya da ben öyle hissetmiştim. Normalde otururken daha geniş bir açıyla açıyordu bacaklarını, burada dizleri daha yakındı birbirine.

"Kim bu kadın?" diye sordu. Bana değil ona. Ben orada dikiliyorken, yüzüme bakmadan. Üstelik, o beni daha önce görmüştü. Hatırlamıyor olabilirdi ama ben hatırlıyordum. Elindeki kalemi kitabın üzerine yüksek bir mesafeden bırakırken gözlerini üzerime çevirmişti. "Can manita yaptı de düşüp bayılayım şuraya."

Buradan defolup gitmemi ister gibi bakıyordu yüzüme, bu yüzden gidip her zaman oturduğum tekli koltuğa oturdum. "O yeni Analizci," dedi Görkem bu sırada. Adımı söylerse maazallah ölürdü çünkü.

"Asya," dedim kendimi oldukça kibar bakışlarla tanıtarak. "Sen de Ceren'sin. Necmettin Amir'in kızı." Gözlerine şaşkınlığın parıltıları yerleşti. "Babanın bir iş için bizim karakola geldiği gün görmüştüm seni çıkışta. Oradan hatırladım."

"Evet," dedi bakışları bir anda değişirken. Görkem'in koluna dokundu gülümseyerek. Bölgesini işaretlemeye çalışan biri vardı karşımda ama o bölge onun değildi belli ki. Görkem ona yakındı ama Ceren'in istediği gibi bir yakınlık olmadığını görmek için fazla zaman harcamaya gerek yoktu. "Hafızan iyiymiş, ben de seni orada görmüştüm."

Başını Görkem'e çevirdi ve bir çift göz üzerimden ayrılana kadar dikkatle ona baktı. Görkem kendisine döndüğündeyse yine gülümsedi. "Artık şu saçma sapan iddialarınızı kenara bıraktınız mı demek oluyor bu?" diye sordu. "Eve bir kadın girdiğine göre, yemeğinizi de hazırlıyordur."

Zeki bir kadın olduğunu kabul etmem gerekiyordu. Sorusunun içerisine hem bu evde yaşamaya başlayıp başlamadığımı sıkıştırmıştı hem de onların arasındaki iddiaları bilecek kadar ekibe yakın olduğunu söylemişti bana.

Keşke kiminle dans etmeye çalıştığını bilseydi.

"Mutfakta yemek göremedim," dediğimde afalladı. "Burada olduğumu bilmiyordun. Eve de sen girmişsin. Akşam yemeğini yapıverseydin madem."

Görkem ikimizin de birbirimizden hoşlanmadığını anlamıştı, sessizce kafasını bir o yana bir bu yana çeviriyordu.

"Sahi," diye devam ettim. "Bu eve ilk geldiğinden beri kaç kez yemek yaptın Allah aşkına?"

Yüzüme bön bön bakmasaydı işler benim için daha keyifli ilerlerdi.

"Ben pek beceremem," dedi geri adım atmadan. "Vaktim olmuyor, çoğunlukla sorulara gömülü hâldeyim. Matematik alanında doktora yapıyorum."

Böyle bir şey sorduğumu hatırlamıyordum.

Oy birliğiyle bu kızı sevmemeye karar verdim, Yağmur. Babasını da sevmezdim zaten...

Gıcık bulurdu Mete. Al birini vur ötekine dedikleri de bu kız ve babası için söylenmiş bir sözdü bana kalırsa. "Ah," dedim gülümseyerek. "Ben yedi yirmi dört yatıyorum. Vakitten bol şeyim yok inan."

"Ben size çay koyayım mı?" diye sordu Görkem. Kaçmaya yer arıyordu tam olarak.

"Sen sayfadaki son soruyu çözdün mü?" diye sordum ona. "Elin ayağın titremeye başlıyor sonra." Bu bilgiyi biliyor oluşum, birilerini hiç memnun etmedi. Ben de benimle bir daha uğraşmasın diye yapmıştım zaten. "Gerek yok çaya. Ben kahve alacağım."

"Vanessa'dan mı?" diye sordu sırıtarak.

Bana böyle gülmeye devam ederse bir cinayete kurban gidecektim Ceren tarafından. "Hı..." diyerek onayladım onu. Ayağa kalktığımda onlara içip

içmeyeceklerini sormadım. Ceren içmek istediğini söyleseydi tansiyonum düştüğü için bayılma numarası yapardım muhtemelen.

"13." Kapıdan çıkmak üzereyken bu hitapla omzumun üzerinden geriye baktım. Ceren duygularını saklama konusunda gördüğüm en beceriksiz insandı. Kıskanıyorum diye bağırmasına gerek yoktu mesela gözleriyle. "Yardım lazım mı yukarıda?"

"Sonra konuşuruz," dedim çocuğunu azarlamak için misafirlikten eve dönmeyi bekleyen bir anne misali. Tam onları yalnız bırakacaktım ki zekâsından şüphe duymaya başlayacağım kadın yeniden konuştu. "13 mü? Ne alâka? Niye 13?"

Kaplumbağa deden.

O söz burası için değil Mete.

Omuz silktim Ceren'e. "Çünkü 13." Suratıma biraz daha boş bakış atmasına izin vermeden terk ettim salonu. Ben insanlardan boşu boşuna nefret etmiyordum ya. Akıllısı bulmuyordu ki beni.

Mutfağa vardığımda Vanessa'nın üzerindeki siyah örtüyü kaldırdım. Haznesine yeteri kadar su doldurduktan sonra kahve filtresini yerleştirdim ve tezgâhın köşesinden gözüme daha önceden kestirdiğim kutuyu alıp makinenin içine kahveyi attım.

Pencere açık kalmış da ani esen rüzgâr defterimin sayfalarını ardı arkasına hızlıca çevirmiş gibi, anılar peşi sıra dönmeye başladı zihnimde.

Boş bir ofis, bir kahve makinesi, bir adam ve bir kadın.

Toz olup uçuştu harfler.

Yeni bir mutfak, aynı kahve makinesi, başka bir kadın. Bambaşka bir kadın.

Teneke bir kutuya, sarı lalelere, işkembe çorbalarına ve Beşiktaş maçlarına âşık; hayattan zevk almayı dibine kadar bilen, enerjisiyle etrafına ışık saçan bir adamdı o. Kimseye kendini fark ettiremeyen kadını gerçek anlamda ilk gören kişiydi. Kanatları altına aldığı kadına yaşamayı öğretmişti tam anlamıyla.

Kuş öldüğünde kanatları o kadının üzerinde duruyordu hâlâ. Ona uçmayı öğretmişti ama kadın, onun gölgesini her şeyden çok seviyordu. Ayrılmak istemiyordu bir türlü oradan.

Güvercin'imi öldürmüşlerdi. Artık uçmam gerekiyordu ama gökyüzü artık hiç çekmiyordu ilgimi. Hevesi kalmamıştı ruhumun...

Kahveyi bardağıma doldurdum. Vanessa'nın içinde fazla su kaldı çünkü fark etmeden iki kişilik yapmıştım. Parmaklarımın dışını kutunun üzerine sürterken dertlerim parmak uçlarımdan teneke bir kutuya aktı. Vanessa beni anlardı. Bazı nesnelere bazı insanlar ruhlarını eklerlerdi. Cansız bir obje bir insan için çok fazla değere sahip olabilirdi.

Arda için bu bir çizgi filmdi, Görkem için nane şekeri paketi. Mete için bu Vanessa'ydı, Barış için mavi bir gırgır.

Cansızlar, canlılardan daha fazla can katardı bazen insana.

Mutfaktan ayrılmadan önce çekmeceden bir tatlı kaşığı kaptım ve reçel kavanozunun dibini kaşıkladım. Ardından kahvemi alıp hızlı adımlarla çıktım yukarı. Ceren'in suratını bir kez daha görmeye tahammülüm yoktu.

Masanın üzerinde bıraktığım telefonumun ekranına düşen bildirimleri kontrol etmeyi hedefleyerek oturdum sandalyeme. Kahvemden bir yudum aldığımda sık kullanmadığım bir marka olduğu için tadı beni anlık olarak afallattı. İstemsizce alışkın olduğum lezzeti beklemiştim. Bu da fena değildi gerçi.

AJANLAR VE AJANSLAR

Eylül bir fotoğraf gönderdi.

Arda'yla kahve içiyorlardı. İki saat kadar öncesine aitti. İkisinin de işi bitmiş olmalıydı. Eylül fotoğrafta güzel çıktığı için Arda'yı harcamıştı tam anlamıyla. Arda hararetli bir şeyler anlatıyor gibiydi ona, elleri bulanık çıkmıştı. Eylül'se dilini çıkartmış ve iki parmağını göstererek poz vermişti kameraya. Sabah kahvaltı masasında saçları örgülü değildi, bir tane örülmüştü gün içinde.

Sakin ol Yağmur; olay yeri fotoğrafı incelemiyorsun.

Detaycılığım yüzünden huyum kuruyacaksa kuruyabilir elbette. Çok uzun bakmama gerek kalmadan fark edebiliyordum bunların hepsini.

Aşağıda kapının kapanma sesini duydum. Oturduğum yerden kalkıp çatı katının camından aşağı doğru baktım ve Ceren'in uzaklaştığını görünce yeniden oturdum yerime. Gruptaki mesajlarla ilgilenmeye devam ettim.

Kaya: *Siz orada kahve keyfi yaparken bizim eli bomboş bir hâlde yollarda sürünmemizi etik bulmuyorum.*

Kaya: *Sizden de Can'dan da nefret ediyorum.*

Nedenini anlayamasam da bir kez daha inceledikleri olay yerinden bir şey çıkmamıştı demek ki. Can'ın içi kaç defa inceleyince rahatlıyordu acaba? Bir tane neyine yetmiyordu?

Can: *Ben de benden nefret ediyorum teşekkürler ve iyi günler*

Arda: *Olayı o kadar çok kafana taktın ki hayallerindeki katil en sonunda çıkıp emeklerin için alkışlayacak seni*

Can: *Katili sikeyim teşekkürler ve iyi günler*

Eylül: *Oha kafası iyice atmış bunun. Dokunmayın 3P modunun ilk P'si aktif hâle gelmiş belli ki!*

Kaya: *Çok konuşmayın o benim korumam altında. Ona tek lafı ben söyleyebilirim işinize bakın.*

Can: *Teşekkürler ve iyi günler*

Eylül: *Görkem ölmüş olabilir*
Arda: *Asya yapmış olabilir*
Can: *Asya katil sensen suçu örtbas edebiliriz*
Kaya: *Ben etmem.*
Can: *Teşekkürler ve iyi günler*

Kahvemi yudumlayıp klavyemi açtım. Parmaklarım tuşların üzerinde gezindi hızlı hızlı.

Asya: *Reçel bitti*
Can bir fotoğraf gönderdi.

Kaya, Can ve Arda vardı fotoğrafta. Onun dışında gülen kimse yoktu ama kadraja giren market poşeti beni güldürmeyi başarmıştı. Ben söylemeden almışlardı zaten benim için. Sitenin girişindeki markete aitti poşet, demek ki eve geliyorlardı.

Eve gelirken markete uğramışlar, benim için reçel almışlar ve çıkmışlardı. Poşette tek bir şey görünüyordu ve çok ağır olmadığı için dibe doğru da çökmemişti alt kısmı. Kahvemi bir kenara bırakıp bilgisayarı kapattım ve koşar adımlarla aşağı indim kapıyı açmak için.

Evet, koşarak indim ve onlara kapıyı açtım.

Gelirken Görkem'in salonu toparladığını da görmüştüm, adım seslerimi duyunca bana doğru hareketlendiğini de. Üç adam karşımda dikilirlerken yüzümdeki bu gülümsemeye hiçbiri anlam verememişti. Böyle gülmezdim, ölü tarafıma alışkınlardı ve hâliyle far gören tavşan kesilmişlerdi girişte. Can'ın elinden poşeti aldığımda gözlerimi hepsine değdirmek suretiyle üzerlerinde gezdirdim ve teşekkür ettim içtenlikle.

Eylül'ün bir hissedar olduğunu öğrendiğimde benim yüzüm de muhtemelen böyle görünüyordu.

Arda'nın bu hâlimle dalga geçmemesi bana bir sorun olduğunu anlattı. Diğerlerininse bana gülmeye başlamaları, bu sorundan haberleri olmadığını fısıldadı. Kulağıma anlatılan hikâyenin baş kahramanı yine ve yeniden Eylül olmalıydı. Arda bir kül kadar gri gelmişti gözüme.

Baş ucuyla Görkem'e bir selam verdi ve üzerini değiştirmekle bile uğraşmadan yukarı çıkan merdivenleri tırmandı. Arkasından ciddi anlamda bakakalmıştım.

"Sen hep böyle güleceksen kamyonla getiririz reçeli bak," dedi Can, bir yandan da Görkem'e bakıyordu ama ortama sinen gerginlik kokusunu fark etmişti ya da kadın parfümünü. Ceren'in ağır parfümü olmayan astımını tetiklemişti.

"Ben getirmem," dedi Kaya. Ona pis pis baktığımda sırıttı, sonra ciddileşip odaların bulunduğu koridora yöneltti adımlarını.

Poşeti Görkem'in eline tutuşurdum. "Bana almışlar," dedim nispet yapar gibi. "Sana değil." Omuzlarını indirip kaldırdı umurumda değil der gibi. Bana alınması onu mutlu etmişti sinir etmek yerine. "Ben çalışmaya devam edeceğim." Sesim yeniden sertliğe bürünmüştü. Yüzümü Can'a çevirdim. "Çünkü Can, üç gün boyunca başka şeylere harcayacak zamanımız olmadığı söyleniyorsa oturup karakterimize çalışmalıyız. Doktora öğrencisiyle matematik problemi çözecek zamanımız da olmamalı."

"Oov..." dedi Can. Yanına eklenen bir Arda nidası olmadığı için onu garipsedim. "Trip atılıyor şu an."

"Ben çağırmadım," dedi Görkem elindeki poşeti kırılacakmış gibi sıkıca tutarken. "Kalkmış gelmiş, geri çevirecek hâlim yoktu."

Kalkıp gelecek kadar samimiydi demek Analizcilerle.

"Beni uyarıyorsan," dedim gözlerimizi kenetleyip. "Bana uyacaksın Görkem."

"Kaya bana seslendi siz de duydunuz mu?" diye sordu Can. Yanımızdan koşarak uzaklaşmaya başladı. "Yetiştim Kaya. Teşekkürler ve iyi günler." Muhtemelen Kaya odasında küfrediyordu ama hiçbir şeyi umursamadan önümdeki adama bakmaya devam ettim.

"Yaptığını yapan ben olsaydım," dedim göz temasımızı bozmadan. "Senden on paragraflık azar yemiştim şimdiye kadar. Benim karakterimin en azından temelini atmıştık, seninki yeni. Oturup bir şeyleri yoluna koyman gerek. Güne zor başladın, kafanı dağıtman gerekti, bunları anlarım. Ama bir gecen ve iki günün kaldı. Saat işliyor."

"Senin böyle racon keser gibi konuşmaların neden hoşuma gitti ki şimdi benim?" diye sordu Görkem cevabını gerçekten merak ettiğini bana hissettirerek. "Gece kart oynarız, olur mu? Var mı uykun?"

"Bütün gün çalıştım," dedim ona. "Başka işlerim var, yarın müsait olursan öğretirsin. Gidiyorum şimdi."

Sırtımdaki bir çift gözün beni yıldırmasına izin vermeden merdivenleri tırmandım. İşlerim Arda'ydı. O hiç iyi görünmüyordu ve nedense hiç kimse bunun farkında değildi.

Görmeyi beklediğim yerde olmayışı beni şaşırtmak üzereyken odanın ortasından çatıya uzanan merdivenlerden içeriye sızan ışığı fark ettiğimde her şey anlam kazandı. Demek bugün çatıya ilk çıkışım olacaktı.

"Gelebilir miyim?" diye sordum ahşap merdivenin üstten üçüncü basamağına kadar tırmandığımda. Ellerimi kapağın oraya yaslamıştım ve belime kadar dışarıdaydım. Kararan hava burayı olduğundan daha kasvetli gösteriyordu sanki. Bu kasvetin sebebi dertli dertli sigarasını içen adam da olabilirdi tabii...

"Gel hafıza kartım," derken şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Tek başına oturmak istediğini görseydim gözlerinde sessiz sedasız geri inerdim ama birine ihtiyacı vardı sanki.

"N'olmuş benim kıvırcığıma?" Ona böyle yaklaşmam gerekiyordu çünkü o samimiyetini hiç çekmemişti benim üzerimden. Geldiğim ilk gece parkta yanındaydım, bir başka gün spor salonunun girişinde ve şimdi de çatıda. Birine iyi gelmek için bu kadar çırpınmayı bana Mete öğretmişti. Onun emanetine sahip çıkıyordum ve Arda'yı gerçekten seviyordum.

Eğimli çatıda çarpık adımlarla yanına kadar ilerledim ve bu yürüyüşüm onu güldürdü. Düşmemek için çırpınmıştım belli etmemeye çalışarak. O bir Analizciydi, belli etmemeye çalıştığım şeyleri anlamak için vardı.

Oturmaya müsait bir eğimi vardı çatının. Ayrıca huzurlu bir yerdi. Gökyüzünün altında, sol tarafımda ağaçlık alan varken sağımda diğer evlerin çatılarını ve sokaklara sızan ışıkları görebiliyordum. Sessizlik çökmüştü siteye, zaten geldiğimden beri pek gürültülü olmamıştı burası. Sakin bir yerdi.

Arda küllüğünü öbür tarafa çekerken, "Rahatsız olur musun?" diye sordu. Gözleri, parmaklarının arasında duran sigarayı işaret ediyordu.

"Sigaranın zararlarını sorsam üzerine üç ciltlik kitap yazacak birisin," dedim yanına otururken. "Bu seni rahatsız etmiyorsa beni de etmez."

"Kendisine zarar veren şeyleri sevmek insanoğlunun doğasında var bence," dediğinde sigarasını dudaklarına götürmüş, ciğerlerini söndürecek bir nefes çekmişti içine. Dumanı dudaklarının arasından çıkıp etrafa dağılırken gözlerindeki keder benim ciğerlerime sızmaya çalıştı.

"Ne oldu diye sormalı mıyım?" Yüzümü tamamen ona çevirdim. O da artık bana bakıyordu. "Bazen insana anlatmak iyi gelmez, susmayı istersen anlarım yani."

"Eylül," dedi. Bir insanın bir ismi böyle telaffuz edebilmesi yasaklanmalıydı. Her bir harfin arasına duygularını sıkıştırmıştı. Sanki kalbinin sesini duymuştum onun ağzından. "Her zamanki şeyler. O beni üzmüyor, ben üzülmeye yer arıyorum. Önemsiz, takılma sen bana..."

"Diğerlerine anlatmıyorsun," diyerek yaptığım tespiti dile getirmeye başladım. "Çünkü Eylül'e karşı cephe almalarını istemiyorsun. O sürekli burada, bu ev onun evi ve sırf diğerleri ona başka bir gözle bakmasın diye sürekli içine atıyorsun. Kimsen yok konuşacak."

"Ben varım dersen çatıdan düşerim bak. Farkında değilsin ama kalbinin güzelliğine gönlüm yanık."

Gülümsedim. Bana iyi geliyordu onunla konuşmak. "Bana çok zıtsın ve bu zıtlığı seviyorum," dedim. "Ayrıca ben varım." Kolunu tutup sıktım. "Düşme çatıdan." Sigarasını küllüğe bastırıp söndürdüğünde yüzüne o parlak gülüşü asılmıştı. "Bana anlatacağın şeyler Eylül hakkındaki görüşlerimi değiştirmez.

Biz onunla ilerleyen zamanlarda çok yakın arkadaş olacağız, bunu bana hissettirdi. Sen de hissettiriyorsun nedense."

"Ben herkesin en yakın arkadaşıyımdır," dedi böbürlenerek. Kimle ne kadar yakın olursak olalım benim en yakın arkadaşlık için ayırdığım koltuk sonsuza kadar dolu kalacaktı.

Kıskanırım zaten Yağmur. Akıllı ol.

"Hiç âşık oldun mu kız sen?" diye sordu Arda kolumu dürterek. "Ne bu anlar anlar bakışların? Empati yeteneğin çok yüksek de haberimiz mi yok?"

"Olmaz olaydım," dedim ona herkesten gizlediğim günlüğümden bir sayfayı açarak. Hislerimi anlatmaktan hoşlanmaz, saklardım ama o anlayacak ve benim hislerimi de saklayacak biriydi.

"İşte üçüzlerin babasını öğrenme vaktim geldi," dedi heyecanla ellerini birbirine sürterken. "Anlat bakalım kim senin kromozomunun homologu?"

Bilim diliyle konuştuğunda ayrı bir sempatik oluyordu. "Eski mevzular," dedim geçmişi deşmek istemeyerek. Bir reçel kavanozu bunu yeterince yapıyordu zaten. "Ayrıldık, bitti gitti."

"Dönüşü olmaz gibi konuşuyorsun. Problemli bir ayrılık mıydı?"

"Dönüşü olmaz." Kesin bir dille söylemiştim. Asla dememiştim ama dudaklarımdan çıkanlar "asla"dan daha güçlüydü. "Sen yoluna ben yoluma tarzı bir ayrılıktı. Şimdi konuyu kıvırmaktan vazgeç ve bugün neden üzgün olduğunu anlat bana."

"Kahve içip sohbet ederken aramızda bir şeyler var gibi hissediyorum," dedi Arda, gözlerini benden çekip gökyüzüne çevirirken. "Kafamda kuruyorum belki de ama sana yemin ederim ikimiz yalnızken Eylül'ün bana davranışları daha farklı. Sebebini hiç çözemedim."

"Bu seni üzen şey değil diye tahmin ediyorum."

"Beni üzen, keyifli bir sohbetin içindeyken ve olabilecek en huzurlu anlarımı yaşarken o hıyarın gelmesi." Hıyar, Buğra olmalıydı. "Normalde öyle değildir ama beni gördüğü an yılışıyor. Temaslar, dokunmalar, öpmeler. Tamam en çok siz sevgilisiniz, ne sokuyorsun gözüme gözüme?"

Onları öpüşürken görmüştü. Ağzındaki baklayı almam uzun sürse de görevimi başarıyla tamamlamıştım. "Buğra biliyor mu senin Eylül'e karşı hislerini?"

"Sağır sultan bile duydu Asya. Anlamayan tek kişi kaldı bana kalırsa. Dayanamıyorum, canım çok acıyor artık. Bir gün patlarsam kalp kırarım, toparlayamam sonra hiçbir şeyi diye korkuyorum. Kalbimi attıran kadın, damarlarımı da tıkıyor yavaş yavaş. Eskisi gibi değilim, değişiyorum."

"Arda," dedim yüreğim sızlarken. "Bir ilişkisi varken ona gidip itiraf etmeye kalkarsan seni durdururum." Haddimdi veya değildi, Arda'yı ne kadar seversem seveyim bir ilişkiyi zedelemesine izin veremezdim. "Bu yanlış olur."

"Öyle bir şey yapmam zaten," dedi yenilgiyle omuzlarını düşürerek. "Eylül ne kadar sevildiğini bilemeyecek hiçbir zaman."

"Sevgine hayranlık duyuyorum, gerçekten." Derin bir şekilde iç çektim. "Kırmadan dökmeden, kendi içinde... Zor ama baş ediyorsun. Gülümsemen değişmiyor sen değişsen bile." Bunu bilecek kadar uzun zamandır tanımıyordum onu ama bence gülümsemesi parmak izi gibiydi. Önüme bin fotoğraf koysalar onun gülüşünü diğerlerinden ayırt edebilirdim.

Gerçi, o bin fotoğrafın hepsinin kimlere ait olduğunu sayabilecek bir hafızam vardı ama anlatmaya çalıştığım şey bu değildi.

"Sen yara almışsın," dediğinde saç bitimindeki kızarıklığa takılmıştı gözlerim. Sanırım kaşımaktan olmuştu. Sinek ısırığı olabilirdi. "Ayrıldık dedin, yani sevgiliydiniz. İyi ayrılmışsınız gibi bahsettin ama senin kalbindeki kırıkları buradan rahatlıkla görebiliyorum."

"Ona gitmesini söylemiştim. O da gitti." Aldığım derin nefesle birlikte Arda sessizliğe gömüldü. "Gitmemeliydi. Gitmeseydi devam ediyor olurduk. İlişkiyi ben bitirmedim. Bizi o batırdı." Oturmaktan kalçamın ağrıdığını hissettim. "Geri dönmek istedi sonra. Hâlâ ara ara deniyor."

"Âşıkmış belli ki," diyerek yapmaması gereken biriyle empati yaptı Arda.

"Öyleyse gitmeyecekti." Niye gittiğini, neye gittiğini anlatmadığım için beni anlamaması normaldi ama anlatmayı da düşünmüyordum. Gereğinden fazlasını kaçırmıştım zaten ağzımdan. "Geride bıraktığın bir insana döndüğünde aynı kalmasını bekleyemezsin. Kimse kimsenin oyuncak bebeği değil. İnsanlar değişir. Hisler bazen ölür."

"Bu evin vatandaşlarıyla hiç aşk muhabbeti yapamamıştım," dedi Arda kafamı dağıtmak isteyerek. "Sabaha kadar konuşabilirim seninle. Güzel bir ikili olduk. Dert dolu..." İstemesem de ona boş bakışlarımı göndermiş olmalıydım, gülümsedi ve ben de gülene kadar bekledi. "Tamam, konuyu değiştireceğim ama sormazsam çatlarım," dedi bir anda dedikodu modunu açarak. "Ceren mi buradaydı bugün?"

"Evet." Ondan hoşlanmadığımı tek kelimemden anladı. "Kim bu Ceren?"

"Necmettin Amir'in kızı."

"Onu biliyorum," dedim. "Sizinle bağı nedir?"

"Necip Amir daha sadece Görkem ve Kaya'yla tanıştığı dönemde, yani bizden önce tanıştırmış Görkem'le Ceren'i. Arkadaşının kızı oluyor. Görkem de asosyal ve yalnız biri olduğu için arkadaş olsunlar falan diye herhâlde, bilmiyoruz oraları." Her şeyi detaylı detaylı anlatmasını sevmiştim, sağlam bir dedikoducuydu. "Bunlar da işte birlikte soru çözüyorlar bir araya geldiklerinde. Arkadaşlıkları sadece bunun üzerine kurulu. Ben çok yakıştırıyordum aslında bunları."

Geçmiş zaman kullanmıştı. "Ceren, Görkem'e âşık zaten," dedim. O girdiği kıskançlık krizleri boşu boşuna değildi. "Görkem de anlamıştır bence."

O da anlamamışsa Eylül'le ikisinin bir hastaneye kapatılmalarını talep edecektim.

"Ceren iki üç defa açılmış Görkem'e."

Bir tane neyine yetmemiş?

"Görkem'in o taraklarda hiç bezi yok. Demiş ya arkadaşım olarak kal ya keselim görüşmeyi. Ümit vermemiş işte. Kız da kesmek istemiyor hâliyle, öyle sözde arkadaşlığına devam ediyor."

En kısa zamanda Görkem'in kalbinin varlığını kontrol etsem iyi olacaktı. Umarım kız ona âşık olduğunu söylediğinde çay içmesini önermemiştir ya da nane şekeri uzatmamıştır diye geçirdim içimden.

"Ben gerçekten ilk zamanlarda çok yakıştırıyordum ikisini. Birbirlerine benziyorlar, ortak noktaları da var. Ne zaman Kaya'ya bunlar niye olmuyor diye sorsam Kaya gülerek Görkem'in birini beklediğini söylüyordu. Her sorduğumda aynı cevabı aldım ve sebebini hiç öğrenemedim."

Soluksuz konuştuğunu fark edince hızlıca bir nefes alıp devam etti kaldığı yerden. "Açıldıktan sonra karşı tarafın gönlü yoksa ısrar etmek anlamsız geldi bana. Sevmekten vazgeçsin demiyorum ama bazen Görkem'in rahatsız olduğunu hissediyorum. Bu hissi ona yaşatmamalı Ceren. Görkem birlikte geçirdikleri zamanın hatırına sesini çıkarmıyor."

"Anladım," dedim onu dinlediğimi belli etmek için. "Sizinle ilişkisi nasıl? Çok sık gelip gidiyor mu buraya?"

"Ben severim Ceren'i. Eskiden daha çok severdim ama bana bir zararı olmadı sonuçta. İyi kızdır." Ortaya çıkan yıldızlara baktım. Bulut az önce onları kapatıyordu. "Kaya ve Can da benim gibi düşünüyordur. Zaten pek görüşmeyiz, sık gelmez eve de. Bugün nereden esmiş anlamadım. Belki seni öğrenmiştir babasından falan. Kontrole gelmiş olabilir."

"O matematik okuyormuş, yemek yapamazmış. Ben yapıyormuşum değil mi artık sizin evin yemeklerini?" Öfkem yeniden belirince kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Onu ne kadar az görürsem benim ruh sağlığım açısından o kadar iyi olurdu.

"Sana böyle mi dedi?" diye sordu kahkaha atarak. "Belli ki uyuz olmuş."

"Ben âşığım zaten ona," dediğimde yeniden bir kahkaha attı.

"Eylül de hiç sevmez Ceren'i." Eylül benim kraliçemdi. "Nedenini anlayamamıştım ama birbirlerini gördüklerinde düşman bakışması geçiyordu aralarında. Belli ki artık seninle arasında da aynı bakışmalar olacak."

"Eylül akıllı kadın," dedim gururla. "Sizin arkadaşlarınıza saygı duyarım ama dili bana uzanan olursa da cevabını veririm, susamam."

"Bayağı sinirlendirmiş seni." Gülmemeye çalıştıkça daha fazla gülüyordu. "Bizim birbirimizden başka arkadaşımız yok zaten. Aman sen de takma, buradaki varlığına laf söyleyen olursa ben de gereken cevabı veririm. Haddini

bilecek herkes!" Ani yükselişiyle bana asker selamı vermişti. Bir dakika içinde onun komutanı olmuştum, emrime hazır bakışları vardı.

Gülünce kalçamdaki ağrı yeniden kendini hatırlattı. Kalkmazsam kocaman iz çıkacaktı. Tam ellerimden destek alarak ayağa kalkmak üzereydim ki bileğimi yakalayıp beni durdurdu. "Görkem için endişeliyim," dedi bana. "Onu sana emanet edersem içim rahatlarmış."

"Gözün arkada kalmasın asker," dedim ve ayağa kalktığımda düşmemeye çalışarak yürüdüm yine. Üzerime bir emanetin yükü bindiğinden midir nedir ruhum daralmıştı çatıda dikilirken.

Gözlerimi çatı katına inen merdivenlere çevirdim. Merdivenleri inerken Arda benim ayaklarım zemine değene kadar bekledi harekete geçmek için. Ardından küllüğünü bana doğru uzattı. Yeniden birkaç basamak çıkmam gerekti. Elinden aldığımda ise kendi indi yanıma.

Küllüğü notlarımın yanına bıraktığı sırada notlarıma şöyle bir göz atmayı da ihmal etmemişti. Acaba aklında ne kadarı kalmıştı? O da benim gibi üç beş saniye baktığı kâğıttaki bütün yazıları ezberden söyleyebilir miydi?

"Diğerlerinin yanına gidelim," dedi, ailesiyle bir arada olma ihtiyacını belirten bir sesle. Yalnızlığı istemişti, yalnızlığı almıştı ve şimdi çok sevildiği kalabalığın yanına gidiyordu.

Yalnızlığı istememiştim. Belki de istemiştim. Ve şimdi, lacivert ipli kalabalığın yanına gidiyordum.

Salona attığım adımda, onların günahını aldığım için bir suçluluk hissi sarmaladı bedenimi. Arda'yı fark etmediklerini sanmıştım. Odasındaki minderler, salonun ortasında duruyordu ve oyun konsolu minderlerde oturan Analizcilerin önüne çekilmişti. Sehpanın üzeri cips tabaklarıyla doluydu, nedenini anlayamasam da daha önce Arda'nın odasında gördüğüm pelüş oyuncaklardan ikisi koltukta duruyordu.

"Hiç gelmezsiniz sandık," dedi Can sırıtarak. Kaya gözlerini kısmış, kollarını göğüs hizasında bağlamış hâlde gözleri masadaki cipse dönüktü. Can'la olay yeri gezerken adam aç kalmıştı belli ki. Görkem kurduğu bağdaşı bozmamak için elleriyle yerden destek aldı ve bağdaş yapmış hâliyle yönünü bize doğru çevirdi. Altındaki turuncu minder de kaymıştı bu hareketiyle:

"*ViloPulov* oynayacağız," dedi Görkem bir kez el çırpıp dikkatleri kendi üzerine çekerken. "Ev işi sırasından kurtulma şansınız bu beyler." Gözleri Can ve Arda üzerinde git gel yaptı. "Zaten savsakladınız bu hafta, güzel kurtuldunuz vallahi yemeklerden."

Kahvaltıları hazırlamışlardı da diğer öğünlerde biraz sorun çıkıyordu sanki. "Aa..." diyerek araya girdim. "Ben varken size yemek hazırlamak düşer mi?" Dilimi damağıma vurdum üç defa, ayıplarmış gibi. "Ceren'in sözünü ne çabuk unuttun?"

Kaya ve Can anında gülmeye başladığında olayı öğrendiklerini anladım. Hâlâ burnuma gelen parfüm kokusundan yola çıkmış olabilirlerdi. Görkem de anlatmış olabilirdi.

"Ceren'den etinle kemiğinle nefret etmen halis mi?" diye sordu Can kıkırdayarak. "Bizim kız olmanın özelliği de Ceren nefreti diye yorumladım. Buna psikolojide Anticerenomoloji diyorlar."

"Ben Asya," dedim göz devirerek. "Yemek yapmaya zamanım yok çünkü ben Anticerenomoloji dalında doktora yapıyorum."

Arda koca bir kahkaha atarken Görkem de kendini tutamamıştı. Kaya hâlâ cipslerle bakışıyordu. Sonunda daha fazla dayanamayıp kucağına çekti en büyük leğeni. Burası tabaklar makinedeyken leğenlerden cips yenilen ultra lüks bir malikâneydi. "Yemin ederim çok açım," derken bile ağzına cips sıkıştırmaya çalışıyordu.

"Aa," dedim ben de bokunu çıkarmak ister gibi. "Ben yemek yaparım sana. İşim ne zaten benim?"

"Ceren neden seni bu kadar rahatsız etti?" diye sordu Görkem. Dalga mı geçiyor diye suratına baktım.

"Birincisi," dedim kendimi tekli koltuğa bırakırken. Arda da Kaya'nın yanına yerleşmişti ve nihayet gerçekten mutlu görünüyordu. "Ceren'in beni küçümsemeye çalıştığının gayet farkında olduğun hâlde ağzını açıp tek bir kelime bile etmedin hakkımda. Kaçmaya çalıştın hatta ortamdan." Bir bilgi daha vardı elimde artık. Görkem, Ceren ve benim aramda çıkacak bir olayda onun tarafında olurdu.

"İkincisi." İşaret parmağım ona doğrulmak istedi ama buna engel oldum. "Bana üç günümüz var, hiçbir şeye vaktimiz yok dedikten sonra bir gününü ben yukarıda köpek gibi ezber yaparken aşağıda laylaylom ederek geçiremezsin." Kaya dudaklarını birbirine bastırarak Görkem'e baktı. Keyifliydi yüz ifadesi.

"Emir verene emir vermek mi? Necip abim olsaymışsın," dedi Arda. Ortamı fazla bölmek istemediğinden kısık bir sesle söylemişti ama bizim tarafımızdan duyulmuştu ve Can da gülmeye başlamıştı.

"Haklısın," diyen Görkem de sırıtanlar kervanına katılarak.

Can şokunu, "Ne?" sorusuyla ifade ederken o kervandan ayrıldı.

"Haklı," diye yinelerken iki nane şekeri attı ağzına Görkem. "Sizce de dünyaya racon kesmek için gelmiş gibi değil mi?" Sağ eliyle sol kolunu kaşıdı. Aklıma sinek ısırığı ihtimali geldi yine. Benim odamda kaldıkları gece içeriye sivri sinek girmiş olabilirdi.

Arda başını salladı. "Öyle. Öyle de sen niye sana racon kesilince zevkten dört köşe oluyorsun?" Aldığı cevap bir omuz silkmeydi. Bir de Kaya leğeninden cips çalmasın diye onun eline vuruyordu işte.

"Ee, takımlar nasıl?" diye sordu Can direksiyonu aniden kırıp konuyu değiştirerek. Bakışlarında şüphe sezdim ama kelimelerinde o şüphenin izine rastlayamadım. "Bu kritik bir karar, iki kez art arda işkence çekmek istemiyorum bu yüzden kazanmam gerek benim."

"Oyunu bilmiyorum." Onlara hâlâ tepeden bakıyordum. "Bir kez kendi aranızda öylesine oynarsanız öğrenirim ve iddiaya dahil olurum." Burada racon kesmesem daha güzel olurdu ama gaza getirmişlerdi, yapmadan edemedim.

"Kabul edildi," dedi Arda. Kaya'yla verdiği cips savaşının sonu gelmiyordu. Sehpanın üzerinde iki leğen daha varken hem de. Görkem oyun konsoluna kolları bağlıyorken ıslak mendil paketini kolumun altına sıkıştırdım ve leğenlerden birini alıp Görkem'in solunda kalan lacivert mindere oturdum.

Bu gece hem Arda'nın moralini düzeltmek için hem de Görkem bir hafta boyunca evde olmayacağı için düzenlenmişti bence. Birlikte geçirebildikleri kadar zaman geçirmek istiyorlardı.

Görkem oyuna girdiğinde alevli, kırmızılı turunculu ekranın üzerinde büyük harflere *ViloPulov* yazısı belirdi. Ardından yükleme çubuğunda yüzde yüz yazınca beyaz yazının üzerine kan sıçradı ve siyah bir ekran açıldı. Oynayacak kişi sayısında dördü işaretledi Görkem.

Önümdeki cipslere saniyelik bakışını yakaladım, yeniden ekrana çevirdi başını ama o bakış kedinin ciğere attığı türden bir bakıştı.

"Al," dedim cipsi ona doğru uzatarak. Bana bakmadan, "Elim yağlanır," diye cevap verdi. Eli yağlanırsa oyun kolu da yağlanırdı. Ben bunun farkındaydım zaten. "Al," diye yinelediğimde nihayet başını bana çevirdi ve gözünün önündeki elimle karşılaştı. Parmaklarımı dudaklarına doğru uzatıp cipsi almasını bekledim. Bir süre sadece elime baktı ve ardından cipsin ucunu dişleriyle yakalayıp ağzının içine çekti ve kaldığı yerden devam etti işiyle ilgilenmeye.

"Trip attığın adamı da elinle beslemezsin Asya ya!" dedi Arda otuz iki dişini gösterecek kadar sırıtırken. Kaya'nın önündeki cipsler bittiği için artık kavga etmiyorlardı.

"Bana ıslak mendili atsana," dedi Kaya hiçbir şeyi umursamadan. Görkem'in başının üzerinden paketi ona doğru uzatırken diğer elimde de cips yemekle meşguldüm. Yeniden ekrana döndüğümde oyunun bir dövüş oyunu olduğunu anladım. Sağ ve sol yanda ürkütücü sayılabilecek karakterler vardı. Gözlerim ekrandayken Görkem'e bir cips daha uzattım, o da ekranda kendi karakterini oluştururken bu defa elime bakmadan aldı cipsi dudaklarıyla.

Seçtiği karakterin ağzı siyah bir bandanayla kapatılmıştı. Başında yine aynı renk fötr bir şapka vardı. Giysisi de siyah bir kabandı, dizlerine kadar uzanan. Üzerinde renkli olan tek şey gözleriydi, onlar da mavinin laciverte yakın bir tonundaydı. Diğer karakterlerin ürkütücü bakışlarının aksine bu asil duruyordu.

Kaya elindeki ıslak mendille parmaklarını uzun uzun sildikten sonra Görkem'in yanındaki minderdeki Can'ı sırtına tepik atarak onu ittirdi ve gülerek oraya oturdu. Can da bir kahkahayla Arda'nın yanındaki boşalan yere geçmişti.

Kaya'nın karakterinin üzerinde kıyafet yoktu. Bu yüzden karnındaki çizik izlerini görüyordunuz oldukça belirgin olan karın kaslarının yanında. Sarı ve uzun sayılabilecek saçları kırmızı bir bandanayla geriye doğru ittirilmişti. Altında siyah bir şort vardı. Bir kafes dövüşçüsünü andırıyordu.

Karakterlere kendiniz ad verebiliyordunuz ve Görkem'in karakteri için koyduğu isim *Last Nane Sugarı*'ydı. Evet buydu.

Kaya'nınki ise *Vurmaz Mısın Lütfen*'di.

Bu isimleri yazdıklarını gördüğümde bir anda o kadar çok gülmeye başladım ki cips boğazımda kaldığı için öksürük krizine de girdim gülme krizinin yanında. Görkem oyun kolunu tutmayan eliyle bir iki kez sırtıma vururken gülmekten gözümden yaş gelmek üzereydi. "İsimleriniz müthiş," dedim nefes alabildiğimde.

Görkem'e bir cips daha uzatırken Can eline oyun kolunu almıştı. Tıkladığı karakter ekranda büyüdü. Üzerinde harfler olan bir kitap vardı, iki eliyle onu tutuyordu önünde. Diğer karakterlerden farklı olarak gözünde sol camı kırık bir gözlük vardı, siyah bir pelerin giyiyordu. İçindeki parlak kırmızı gömlek ise karakterin *Harry Pottervari* havasını tamamen değiştirmiş, ona tangocu bir kimlik katmıştı. Adı da *Cahillere Tahammülsüzüm* olmuştu.

Kalem kılıçtan keskindir de olabilirdi Yağmur.

Ekran yeniden küçüldüğünde karakterlerin tamamı görünür hâle geldi ve satırlarda hızlı hızlı gezdirdim gözlerimi. Benim de bir karakter seçmem gerekecekti ve önden fikrim olsun diye şöyle bir bakıyordum resimlerine. Gözüme birini kestirdiğim sırada Arda sona kalan dördüncü kolu eline aldı ve hiç düşünmeden en sol sütundaki beşinci karakteri seçti.

Kolları dövmeden görünmeyen, askılı ve turuncu salaş bir tişört giyen, tişörtünden göğüs kasları görünen ve o kasların üzerinde bile dövmeler olan bir karakter kapladı ekranı. Saçları yeşildi, dik dikti. Yüzünde kaşının üzerinden başlayıp kaşında iz bırakacak şekilde devam eden ve yanağına uzanan bir yara vardı. Bu ona ayrı bir karizma katıyordu.

Mc Yaralı Honkiponkitoninok. Buydu ismi.

Görkem ve Kaya, Can ve Arda takım olmuşlardı. Dövüşecekleri arena yüklenirken bir cips daha uzattım Görkem'e. Mavi gözleri yüklenme miktarını gösteren çubukta oyalandığı sırada elimdeki cipse uzanmak için hafifçe öne eğdi başını. Cipsi elimden alırken dudakları parmaklarımın ucuna temas etti. İstemeden yaptığı bu hamlenin sonunda ise başını geri çekti ve bakışlarını bana çevirmeden bir kez yutkundu. Utandığını belli ediyordu yüz ifadesi. İnsanlık hâliydi ve ben böyle şeylere takılmazdım.

Arenada arka plan geceydi ve Can'la Arda'nın karakterinin olduğu kısımda parlayan bir dolunay vardı. Otların üzerindelerdi. Bir aksiyon müziği hafif bir sesle arkada çalarken Görkem sadece bir adım attı ve bu adımla birlikte altındaki otlar hışırdadı. Oyunun animasyonunu çok başarılı bulduğumu söylemeden geçemeyecektim.

Yukarıda karakterlerin isimleri ve can miktarlarını belirten paneller vardı. Birbirlerini dövdükçe o paneldeki miktar azalacaktı ve aynı takımdaki iki karakter de ölünce raunt tamamlanacaktı.

"Öylece bakışacak mıyız," diye bağıran Arda üçgen tuşuna art arda iki kez bastı ve gökteki bulutun üzerinde bir havai fişek çaktı. Sonrasında Kaya ve Görkem'in karakterlerinin arasına o buluttan yıldırım düştü. İki karakter de titrerken canları iki parmak miktarı kadar azalmıştı.

"Bakışmayacağız," dedi Kaya ve Arda'nın karakterinin kafasına uçan bir tekme attı. *Last Nane Sugarı* şapkasını başından çıkarıp attığında ucunda bir bıçak belirdi, bıçak *Cahillere Tahammülsüzüm*'ün üzerindeki gömleğin yırtılmasına sebep oldu ve *Sugar*'ın kafasına geri döndü bir bumerang gibi.

Bir yandan oyunda neler döndüğünü anlamaya çalışırken ve animasyonlara hayran hayran bakarken diğer yandan da oyun kollarının üzerindeki parmaklarını takip etmeye çalışıyordum.

Görkem R1 ve R2'ye arka arkaya hızlıca bastığında bir anda ağır çekimde kabanı açıldı ve omuzlarından çıkıp göğe doğru yükseldi. Bundan sonra büyük bir şey geleceğini tahmin ediyordum. Can elindeki kitabı L2'ye üç kez basıp fırlatarak Arda ve kendisinin önüne bir kalkan oluşturdu. Kabandan çıkan, oklar ve bıçaklar büyük kitaba saplanırken Görkem bu defa çarpı işaretine basarak bir duman bulutu yolladı onlara. Canları yarılanmıştı zehrin etkisinde kaldıklarında.

Kaban tekrar *Sugar*'ın omuzlarına döndü. Kaya'nın yuvarlak tuşuna saldırırcasına basması üzerine elinden bir zincir fırladı ve *Mc Yaralı*'yı yakalayıp kendine doğru çekti. Ardından onu yakın mesafeden yumruklamaya başladı.

Can'ın karakteri onlara bir makas attı ve makas yarı yolda ikiye ayrılıp bir parçası *Last Nane Sugarı*'na diğer parçası *Vurmaz Mısın Lütfen*'e olacak şekilde saplandığında yukarıdaki gösterge bir miktar daha azaldı.

"Lan bir bırak!" diyen Arda bütün tuşlara basarak Kaya'dan kurtulmaya çalışıyor, tam kurtulduğunda ise yine aynı zincirle çekiliyor ve Kaya kahkaha atarken tekme tokat dövülüyordu. İzlemesi bile sinir bozucu olan bu durumun dört kez tekrarlanması sonunda adaya veda eden ilk isim *Honkiponkitoninok* oldu.

"Allah belanı vermesin," diyen Can nefes nefeseydi. "Nasıl direneceğim ben bu ikisine tek başıma?" *Sugar* kabanından bir ışın kılıcı çıkarttığı sırada Kaya ise Can'a doğru bir elektroşok cihazı fırlatmıştı. Can bir yandan elektrikle titriyor, diğer yandan karnının ortasına yeşil bir ışın yiyordu.

Son bir umut kırıntısıyla kitabını yeniden fırlattı ve kalkan olarak kullanmayı denedi. Sayfalardan kopan harfler rakiplerinin başlarına yağdı ve ciddi anlamda yaralanmalarını sağladı ama bu çabası ona yetmedi. Kaya'nın bir yudumluk canının kalması mühim değildi çünkü *Cahillere Tahammülsüzüm* de ölüp silinmişti ekrandan.

"Ölüm ikilisi yemin ederim ya," diye mırıldandı Arda, ortağının omzuna elini koyarak. "Biz elimizden geleni yaptık, üzülme. Elbet alırız öcümüzü."

"Rüyanızda mı?" diye sordu Kaya karakteri galibiyet pozu verirken. Dolunay ikiye ayrıldı ve ortasından bir ışık huzmesi aktı arenanın ortasına. Görkem'in karakteri bir eliyle kabanını tutup bir eliyle şapkasını düzeltirken yerde yatan ölülere keskin bakışlar atıyordu. Kaya'nınkiyse kol kaslarını göstererek seviniyordu.

"Arda az sabırlı olsa Kaya'nın zincirinden kurtulurdu," dediğimde üzerime çevrildi dördünün gözleri. "Tüm tuşlara basıp oyunu geçmeye çalıştın." Ben de bu taktiği kullanacaktım çünkü ilk defa oynayacağım bir oyunda fazlasını yapacağımı sanmıyordum. Kötü oynayan kimse yoktu.

"Sen benim takımımdan olma, tamam mı?" Trip atar gibi omuzlarını silkti. "Çarıda dost, salonda düşman. İkiyüzlü kadın seni..."

"Bence de bizden olmasın," diye destekledi Can. "Yılların tecrübesi olan biz yeniliyorsak bir acemiyle çok daha kolay yeniliriz. Harcanırız çok pis."

Onlara kötü kötü bakarken bir yandan da Görkem'e leğendeki son cipsi uzattım. Gözlerini elime düşürdü, sonra gözlerime baktı. Oyunda değildi, bir şeyle de uğraşmıyordu. Sadece kolu tutuyordu, istese uzanıp kendi yiyebilirdi artık. Benim uzatışım ise refleksti.

Bir anda bileğimi kavraması beklenmedikti. Parmakları lacivert ipin üzerindeydi ve gözlerindeki teşekkür ifadesiyle gözlerime bakıp elimi biraz ona doğru hareketlendirdi. Yine cipsin ucunu dişleriyle kavradı ve ağzının içine çekti. Onu yerken bileğimi tutmaya devam ederek, "Kaya, siz üçünüz sırayla oynarsınız," dedi. "13 benimle."

Kucağımdaki leğeni alıp sehpaya bıraktı, ardından Kaya'nın az önce oynadığı kolu dizimin üzerine. Parmaklarımı ıslak mendille silerken gözlerimi üzerinden ayıramamıştım.

"Görkem bugün yenilmek istiyor," dedi Kaya ondan biraz uzaklaştırarak minderini. Arda ve Can'ın yanına yaklaştığında ikisi ona sarılmışlardı aynı anda. Birazdan ellerini üst üste koyup takımlarının isimlerini bağırırlarsa şaşırmazdım.

"Görkem kendini affettirmeye çalışıyor çaktırmadan," dedi Can. Toplu hâlde birine odaklanıp alay etmeye bayılıyorlardı. Bunu izlemeye de ben bayılıyordum.

"Görkem ne yapıyor?" Arda kahkaha atmamak için kendini sıkıyordu. "İnanılmaz bir acemilik!"

"Biriniz de bana güvenmeyin zaten," dedim oyun kolunu elime alırken. Görkem güvenmişti. Güvenmiş miydi? Ben kendime güvenmiyordum şahsen. Çenesiyle ekranı işaret etti bana. Karakterimi seçmemi bekliyordu. "Silahı abajur olan var mı?" diye sormam hepsini güldürdü. Onlar güldüğü için ben de güldüm. Karakterlerin arasında gezinirken gözüme kestirdiğim kızılın resmini büyüttüm.

"Bunu kullanmayı öğrenirsen onları haşlarız," dedi Görkem. Gözlerim kızıl kadının üzerindeydi. Kabarık kıvırcık saçları cadı şapkasının altından fırlıyordu. Cadı şapkasının üzerinde altın bir toka vardı. Göbeğini açıkta bırakan gümüş metallerle kaplı siyah bir *crop* giyiyordu. Altında İspanyol paça bir pantolon vardı ve paçasına alev figürleri işlenmişti. Elinde uzun ve siyah bir asa duruyor, asanın ucu zemine değiyordu.

"Öğrenemezsem?" diye sordum yüzümü onunkine yaklaştırarak. Bana inanıp inanmadığını anlamaya çalışıyordum. Gerçekten yenileceğini bile bile mi yanında beni istemişti, yoksa benden bir umudu var mıydı?

"Canın sağ olsun." Kendini affettirme çabasında gibiydi Can'ın da anasını yaptığı gibi. Zaten o kimin neyi neden yaptığını aramızda açıklamaya en uygun kişiydi.

Racon Değil Kafa Kesen. Bu da benim kızıl cadımın adıydı. Ortamdaki isimlerin yanında fazla sırıtmadığını düşünüyordum.

Arena bu defa deniz kenarıydı. Arka planda kayalıklar vardı ve güneş onların tarafında parlıyordu. Az önceki daha koyu temalı ekrana alışan gözlerim birden renk tonları açılınca acıdılar. Fazla iyi görmenin bazı sorunları oluyordu ne yazık ki.

"Hadi hadi," dedi Kaya bana. İlk turdaki rakibimiz o ve Can olmuştu. "Çaylaklara öncelik tanıdık, oturduk bekliyoruz."

Karakterimin neler yapabildiği hakkında en ufak bir fikrim olmasa da izlerken gözlemlediğim kadarıyla en büyük yetenekler L1 ve L2 tuşlarıyla ortaya çıkıyordu. Arka arkaya tuşlara basarken karakterimin gözleri *Vurmaz Mısın Lütfen*'in üzerindeydi. Elinde tuttuğu asayı ileri doğru uzattığında siyah sopanın ucundan mor gölgeli bir ışın çıktı. Bu ışın Kaya'nın canını çok az bir miktar da olsa azaltmıştı.

"Zarar gücünün artması için önce biraz oyalanman gerek," dedi Görkem yüzünü bana çevirerek. Bu sırada Can'ın tangocu *Harry Potter*'ı onun üzerine harfler gönderdi. Görkem'in umurunda değildi, bana bakıyordu. Parmakları kare tuşuna değdi ve harfler uçuşup yere düştüler. Bunu yaparken de ekrana bakmamıştı.

"Önce bunları dene," dedi Görkem oyun kolunun sağ tarafında kalan tuşların üzerinde gezinirken. Tekrar bir tuşa bastığında fötr şapkası başından çıktı ve *Vurmaz Mısın Lütfen*'in ona karşı saldırılarını durdurup onun karnına derin

kesikler bıraktı. "Sen de bir dur amına koyayım," dedi Kaya'ya dönüp. "Bir şey öğretiyorum burada kıza."

"Bana ne kardeşim," dedi dil çıkararak. Kaya dil çıkardı. Kaya, dil çıkardı. Güldü de. "Oyun oynuyoruz burada. Soru çözmüyoruz." Sonra bana Arda'ya attığı zinciri attı. Karakterim onunkinin yanına doğru sürüklendi ve zincirle kızıl cadımı yerden yere vurdu davar herif.

"Hani sabredersen kurtulurdun Asya'cığım çiçeğim böceğim?" Arda kafama vurmuştu hafifçe. "Olmuyor muymuş o işler öyle?"

Görkem bir eliyle oyunu kontrol altına almaya çalışırken diğer eliyle Arda'ya vurmayı denedi. Havada rastgele dolaşan eli birkaç sallamanın sonunda Arda'nın karnına çarpabilmişti. "Kızın ilk oyunu lan, uğraşıp durma."

"Bak işte bunlar hep kendini affettirme çabası," dedi Can. Pelerinini Görkem'in dövüşçüsünün yüzüne atmıştı. Kaya da kör karakteri yumruk manyağına döndürüyordu. Ringde alamadığı maçların rövanşını burada alıyor gibiydi. "Senin *Last Sugar*'ın pekmezi akacak birazdan."

Can'ın fırlattığı sopa cadımın karnına çarptığında bir adım geriledi. Bir kez daha aynısını yaptı ve yine gerilemesine sebep oldu. "Bu ne ya?" dedim tüm gücümle tuşlara abanırken. "Kol bozuk!"

Öldüm.

Sonra Görkem de öldü...

"Ee, sen bildiğin mızıkçısın," dedi Kaya sinir bozucu bir gülüşle. "Az önce çatır çutur oynadım ben o kolla."

"Bırak ya," dedim kolu hafifçe fırlatarak. Başına bir şey gelmesinden korkmuştum. Pahalıydı kesin. "Sen de hemen öldün," dedim Görkem'e sanki bütün suç onunmuş gibi.

"Sen ölürsen ben de ölürüm," diyerek karşılık verdiğinde duvarlarım sağlam bir darbeyle sarsıldı. "Kendini kötü hissetme diye direnmedim."

"Bir daha oynayalim. Daha öğrenemedim bu cadının güçlerini. Siz de hemen öldürüyorsunuz, az durun sonra öldürün. Atlı kovalıyor sanki Allah Allah ya!"

"Bizim nemrut kız bayağı bayağı tatlıymış lan." Arda kolu Kaya'dan devralırken bana takılıyordu. "İstediğini alamayınca nasıl döndün ama çocuğa."

Gülmek üzereyken dudaklarımı gerip durdum. "Neyse." Oyun kolunu yeniden ellerimin arasına aldım. "Bu ilk ölüşümüz değil. Başlat patron yeni oyunu..."

Görkem kamyon şoförlüğüme gülerken Kaya, Arda'nın omuzlarını ovalayıp bir boksör antrenörü gibi onun kulağına bir şeyler fısıldıyordu. "Puhahahha!" Kahkahası bir bomba gibi patladı salonun içinde. "Görkem'in bir göt olduğunu söyledi Kaya."

Görkem, Kaya'ya sanki onu aldatan biriymiş gibi baktığı sırada Kaya, Arda'nın ensesine sert bir şekilde vurdu ve o ses yankı yaptı duvarlarda. "Ben öyle

bir şey söyler miyim it?" Arda ensesini ovalarken Kaya durup gülmeye başladı. "Söylerim tabii lan. Göt Görkem. Yenileceksin sen oğlum bugün!"

"Üstüme iyilik sağlık," dedi Görkem gür bir kahkaha atarken. Kaya da onun omzuna vurup onunla birlikte daha çok gülmeye başladı. Ben niye bu kadar gülüyordum orası belli değildi. "Bana beslediğiniz kine bir bakın. Süleyman'ın Pargalı'yı boğdurması gibi boğduracaksınız utanmasanız. Ayıp be size!"

"Senden daha çok havuz problemlerinde boğulma tarzı benzetmeler bekliyoruz Görkem," dedi Can. Arda'yla birbirlerinin dizlerine vura vura kriz geçirmişlerdi arkada. Bazen olay çok komik olmasa bile birden gerçekleştiği için bütün ekip gülmekten dağılırdı ya, öyle olmuştu az önce bize de. "Bak hayal kırıklığına uğradım."

"Asya onu problemlerden soğutmuş bugün," diye dalga geçmeye devam etti Arda. "Doktora diye diye travma bırakmış hünkârımda."

"Zevzekler," derken kimsenin beklemediği bir anda oyunu başlatan tuşa bastı Görkem. Üçümüz aynı anda oyun kollarına sarıldığımızda o panikle karışık tuş kombinasyonlarıyla hareket etmeye başlamıştık. Ne tuşlara düşünerek basıyordum ne de hangisinin ne işe yaradığını anlayabiliyordum. Ekran kan gölüne dönerken birden bütün yumrukları, kılıçları ve harfleri durduran bir şey yaptı karakterim.

Cadı şapkası başından çıktı, iki tarafın tam ortasında durdu. Sivri ucu yere gelecek şekilde ters döndü ve bir anda kendi etrafında dönmeye başlayarak girdap oluşturdu. Can'la Arda'nın karakterlerine doğru gidip onları yuttu. Evet yuttu. Zaten göstergede az bir miktar canları kalmıştı ama böyle bir şeyin gerçekleşmesini ben de beklemiyordum.

Karakterimin seviniş hareketinde asası ikiye kırılıp çarpı şekline geliyor, rakip takımın oyuncularının üzerinde duruyordu. Kızıl cadı onlara bakarken kollarını göğsünde bağlayıp başını havaya kaldırarak kahkaha atıyordu. Çok havalı bulmuştum bunu.

"Aha da böyle göt ederler!" diye haykırdı Görkem kolu zemine fırlatırken. Eli ensemi buldu, saçlarımı acıtmayacak şekilde başımı kendine çekip dudaklarını alnıma bastırdı. "Helal olsun sana. Kesilmedik kafa bırakmadın."

İrileşen gözlerim, burnumun bir karış ötesinde duran yüzünde gezindi. Eli hâlâ saçlarımda duruyordu. Dudaklarını alnımdan çekmişti ama kendisi geri çekilmemişti.

Bu onun alışkanlığıydı. Düşünmeden yapıyordu, refleks gibiydi. Yine de hiç beklemediğim anlarda bana el ense çekmesi tuhaf geliyordu. Analizciler buna alışkındı ama ben değildim.

"Yalnız sen her gaza geldiğinde bu kızı tutup öpeceksen söyle de bilelim," dedi Arda. Sesi alaycıydı ama gözleri öyle değildi.

"İkinizi bir haftalığına otele gönderme konusunda şüphelerim olmaya başladı," dedi Can.

Değiştiriyorum, biri dalga geçtiğinde toplanıp hep birlikte dalga geçmeye devam etmelerine bayılmıyordum.

"Adam bana asker arkadaşı muamelesi yapıyor beyler," dedim anlamsız bakışlarımı yüzlerine yollarken. "Siz dört sap birlikte dura dura kadın ruhundan bihaber olmuşsunuz. Bu benim yanlış yorumlayacağım bir hareket değil."

Değil mi?

"Farkında olmuyorum gerçekten. Gaza gelince bunlara yapa yapa alışmış bünyem." Eliyle Analizcileri işaret ederken bakışlarında mahcubiyet vardı. "Kusura bakma."

"Az önceki helal olsunların boşuna gitti," dedim konuyu değiştirmek isteyerek. Kusurluk bir durum yoktu. Sadece dudaklarının tenime dokunması saçma hissettiriyordu. "O girdabı yanlışlıkla yaptım. Bir daha aynısını yap desen yapamam."

"Canın sağ olsun," dedi yine. Bu defa beklenmedik anda oyunu başlatan Arda'ydı. Kaya'yla takım olmuşlardı karşımızda.

Şu *Vurmaz Mısın Lütfen*'in zinciri yok olsaydı keşke. Allah belasını versindi öyle zincirin. "Oha ama boynumu kırıyor bu," dedim oyunun heyecanıyla sesimi yükselterek. Bu sırada *Honkiponki* canavarı bileğimi tutmuş, oradan oraya savuruyordu beni. "Ah, bırak kolumu canımı acıtıyorsun!" dediğimde Arda gülmeye başladığı için onun elinden kurtulabildim üç gramlık canımla.

"Bayram şekeri," dedim Görkem'e. "Bir şey mi yapsan üstün tecrübelerinle? Çiğ çiğ yiyor bunlar beni."

"Kız sana yedirdiği cipsleri haram etse yeridir," dedi Arda. Elimdeki asayla onun üzerime attığı yıldırımları savuşturma çabasındaydım. Bu tarz oyunlarda fizik aranmazdı. "İnsan kahramanlık yapıp öne falan atlar bari." Kahramanlık yapacak durumda değildi çünkü Kaya'nın kopasıca zinciriyle uğraşıyordu. Bu defa önce o öldü, ardından ben öldüm.

"Kendini kötü hissetme diye direnmedim." Yüz ifadem bunun doğru olmadığını haykırıyordu.

"Hadi be oradan." Arda iki kolunu da sıkıp kol kaslarını şişirdi. "Ben öldürdüm seni, ağlama o yüzden. Kazandım işte."

"Laflara bak laflara." Kaya, onu boynundan yakalayıp kafasını kolunun altına sıkıştırdı. Kıvırcık saçları arasında ellerini gezdirdi. "Tek başına kazandın galiba?" Arda gülerek ondan kurtulmaya çalışıyordu.

"Maytap geçmeye doyamadı bunlar da," dedi Görkem. Hırslandığını gözlerinde görmüştüm. Bu hırs sayesinde geri dönüş yapabilirdik. Yani o yapabilirdi, ben de çorbada tuzum var diye gezerdim etrafta.

Can kollardan birini aldı, diğer kol Arda'daydı. En azından bu oyunda zincir olmayacaktı, Görkem yüzünü yüzüme yaklaştırdı, yanağı ve yanağım arasında bir nefeslik mesafe kadar varken dudakları kulaklarımın hizasındaydı.

"Taktiğim yok," diye fısıldadığında nefesi kulağıma çarptığı için huylandım. Başımı geri çekmek istedim ama söyleyeceklerine devam etmesini bekledim.

"Planım var sanıp streslensinler diye seninle konuşuyorum şu an," dedi tane tane. Amacı biraz oyalanmaktı, bunu anlamıştım. Bir de psikolojilerine oynama taktiği vardı. Can'dan kaptığı bir şeyi ona karşı silah olarak kullanıyordu.

"Güzel taktik," dedim onun sesinden bile daha kısık bir sesle. Kulağına yaklaşmak isterken sakalı yanağıma sürtündüğünde başımı ışık hızıyla durdurdum. "Ben ölürsem savaşmaya devam et."

Başını sallayarak geri çekildiğinde üçünün de gözleri bizim üzerimizde geziyordu ve anlamlandırmaya çalışıyorlardı. Görkem hiçbir şeye müsaade etmeden oyunu başlattı.

Bu defa daha fazla direndim. Daha fazla denedim. Şu girdabı bulmak için çok fazla uğraştım ve bunu yaparken oyundan koptuğum için bedenime saplanan harfler tarafından öldürüldüm. Görkem'in hâlâ yarım canı vardı.

"Lan tek kişiye iki kişi yenilirseniz kafalarınızı birbirine vurdururum," dedi Kaya ikisinin arkasında onları gazlamaya çalışırken.

"Tek kişi dediğin adam Görkem ulan," diye haykıran Arda son nefesini fötr bir şapkayla verdi. Can'sa *sıçtık* temalı bakışlarını gönderdi ekrana. Görkem'in yüzündeki gülümseme bunu onaylar gibiydi. "Adenozin trifosfatlarımı sömürdü üç saniyede."

"ATP yani," dedim Arda'dan sonra. "Havalı olacağım diye uzun uzun söylüyorsun bir de."

"Sen sus bakayım cadı." Gözlerini devirdi. "Öldürdüm ben seni. Ailenin büyücü yengesi gibi karıştırıp durma ortalığı."

"Ee, ben de öldüm!" dedi Can. "Bu herif ikimizi birden nasıl hakladı oğlum?"

Ben uzunca bir direniş sergilemiştim, onların canının yüksek miktarda düşmesine de sebep olmuştum ama yine de ölmemeyi başaramamıştım. Tek kalan Görkem'in ne yapıp edip raundun galibi olduğunu gördüğümde koca bir kapak yaptım diğerlerine dönüp. Çıkan ses beni tatmin edecek kadar güçlüydü. "Dalga geçsenize yine," dedim sırıtarak.

Görkem elini muhtemelen onun eline çakmam için uzatmıştı. Durdum ve o an başka bir şey yapmaya karar verdim. Parmaklarımı ensesine sarıp başını kendime doğru çektim hızlıca. Bu hamlem, refleksleri demirden olan adamı afallattı. Bileğime parmakları kenetlendi ama yüzü şaşkındı.

Dudaklarımı alnının ortasına bastırışım bütün salonda bir şok etkisi yarattı.

Hemen çekilmek yerine birkaç saniye baskımı azaltmadan durdum çünkü o beni iki kez alnımdan öpmüştü. Hesabı tek seferde kapatmam gerekiyordu. Onun dünyasında ödeşmek vardı ve ben de ona uyuyordum sadece.

Nasıl hissettiğini görmek istemiştim. Nasıl hissettirdiğini anlasın istemiştim. Ensesindeki elimi saçlarının arasından geçirdim, sonra başından uzaklaştı parmaklarım. Yüzüne baktım, inme inmiş gibiydi. Yaşadığı şaşkınlığın haddi hesabı yoktu. Arda bile gülüp şaka yapacak gücü bulamıyordu kendinde.

Görkem'in gözleri dudaklarıma takıldı, yeni idrak etmiş gibi değişti bakışları. Solukları düzensizleşmişti, hesap kitap şaşmıştı onda.

"İşte bunu beklemiyordum." Onun omzunun üzerinden Can'a baktım. "Görkem'e Görkemlik yapmak nereden baksan kral hareket."

"Kız ona asker arkadaşı muamelesi yapıyor," dedi Kaya. Sesi böylesine sabitken nasıl bu kadar alay dolu gelebiliyordu kulağa? Yüz ifadesi düzdü ama orada bir sırıtış görüyor gibiydim. "Erkek ruhundan hiç anlamıyorsunuz. Bu Görkem'in yanlış yorumlayacağı bir şey değil."

Arda buna kahkahasını basmıştı işte. Görkem de muhtemelen nasıl hissettirdiğini anlamıştı. Yüzüme karışık diye adlandırabileceğim duygularla bakıyordu.

O sana yaparken iyi de sen ona yapınca niye put kesildi bu adam Yağmur?

Oyuna devam etmeliydik. Bu üzerine donup kalacağımız bir mevzu değildi. Olmamalıydı.

Görkem kaşlarını kaldırıp indirdiğinde yüzündeki ifade öyle olsun der gibiydi. Kendi silahını ona kullanmamı kabullenmişti ama tek kelime de etmemişti. Yeniden oyuna başladık ve bu kez donup kalan bendim.

Arenada arka plan aynalardı. Bir sürü ayna. Her yerde ayna...

Sol elim isteğim dışında titrediğinde bunu engelleme çabam boşunaydı. Oyun kolu titriyordu, tuşların üzerindeki parmaklarım titriyordu ve karakterim sağa sola gidiyordu.

İçinde bulunduğum grubun analiz yeteneği hem en iyi hem de en kötü özellikleriydi. Ekranın anında kapanmasını sağlayan tuşa Can'ın bastığı sırada diğerlerinin gözleri benim, daha çok burnumun üzerindeydi.

Sertçe yutkunurken daktilomun başındaki yazarın parmakları bile titredi tuşların üzerinde. Bana acıdı, daha beter bir hâle gelmemi istemedi ve harflerin acımasızca yan yana geldiği sayfayı eline aldığında parçalamaya başladı.

Avucunda tuttuğu parçalara üflediğinde yarım kalan kelimeler zihnimin farklı köşelerine dağılıp yeniden bir araya gelecekleri zamanı beklemeye başladılar. Krizim engellenmedi, ertelendi.

"Burnum mu kanıyor?" diye sordum parmaklarımın ucu dudağımın üzerindeki çukurdayken. Islaklık yoktu. Hikâyeyi biraz olsun bilmedikleri hâlde yüzüme bu şekilde bakıyorlardı, bilseler nasıl tepki verirlerdi acaba? "Yoo, kanamıyor," dedim.

Arda'nın gözleri sımsıkı kapandığında göz kenarlarında çizgiler belirdi şakaklarına doğru giden. Bu beni anlamanın acısıydı. Acımı örtmeye çalışmamın

sancılarını o çekiyordu. Çünkü o bu sancının en iyi arkadaşıydı. Çünkü o bunu hep yapıyordu.

"Devam edelim," dedim hızlıca. Bakışlardan kaçmak isteyerek en çok da... "Hadi, korkmayın az vururum. Acıdım size."

Sonrası biraz şöyleydi:

"İmdat, cadı kaçırıyorlar!" Asya.

"Hay o zincir götüne girsin he mi?" Görkem.

"Siyah kabanını bana vermezsen seni öldürecekmişim." Kaya.

"Cahillere ve bıçaklı fötr şapkalara tahammülsüzüm." Can.

"Çiki çiki şayne tiki tak tok." Arda.

Kan, kavga, dövüş, gürültü. Arada salonda uçuşan yastıklar ve sonu gelmeyen ölümler.

Oynadığımız 13 raunt, 9-4 bitmişti. Alnımızın akıyla yenilmiştik üç silahşörlere.

Ben aynalı arenadan sonra kendime gelememiştim. Görkem desen oyundan tamamen kopmuş gibiydi zaten.

"Hepinizi yere serdik işte. Korkun KayArCan'ın gazabından." Can'ın söylediği bu tuhaf birleşim hoşuma gitmişti.

Üçüzlerden ikincisinin adını Kayarcan mı koysan ki?

"Sen neden güveniyorsun ki bana?" diye sordum Görkem'e yine bütün suç onunmuş gibi. Minderden kalkıp tekli koltuğa attım kendimi. "Kaybettiğim oyun yok diye geziyordun etrafta. Benim sayemde bir ilke imza atın herhâlde."

Onlar da oturdukları yerlerden kalkarak üçlü koltuklara geçtiler. Arda ve Can sağımda, Kaya ve Görkem solumda kalıyordu. "Bile bile yenilmek istedi bir defalığına," dedi Arda her zamanki makara tonuyla. "Ev işleriniz hayırlı olsun."

Görkem onu duymamış gibi bana bakıp "Ben güvenmedim ki sana," dedi. "İki gün daha evdeyiz, sonra bir hafta yokuz. Döndüğümüzde iddia yenilenir. Kaybetmemiz önemsiz."

"Vay uyanık vay!" dedi Can. Bunu hiç düşünmemiş oldukları yüzlerinden belliydi.

"Mesela Görkem'le ben takım olsaydım bir hafta boyunca o yokken tek başıma bütün evin yükünü mü çekecektim?" diye sordu Arda. "Çaktırmadan kendinden uzaklaştırarak bizi korumuş aslında. Liderim de liderim."

Odaklanamadım onlara.

O güvenmedi ki bana.

Çok sağlam bir ders almıştım bir gecede. Zaten yenileceğimizi bile bile istemişti beni yanında. Analizcilere tek başına o iş yükünü yıkmamak için, onlara kıyamadığı için.

Yazarın daktilosu yere düştü. Alın öpüşler, gaza gelişler, destekleyişler, alaylara karşı savunuşlar silindi sayfalardan.

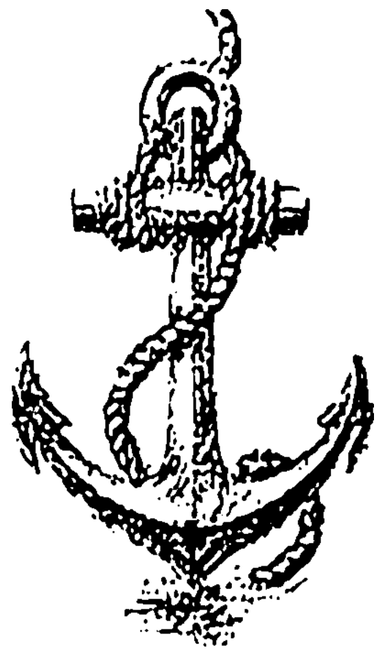
O güvenmedi ki bana.

"İyi bari," dedim zoraki bir gülümsemeyle. "Kazanacağıma inancın yokmuş zaten, seni hayal kırıklığına uğratmamış oldum." Ama sen, beni uğrattın. "Biz yokken seninkiler işlerini kardeş kardeş yaparlar artık."

Benim bile canım acıdı Yağmur.

Görkem hiçbir şey anlamamıştı. O böyle biri değildi zaten. Söylediği cümleleri basit anlamlarda söylüyordu, ben kendi kendime anlamlandırmış ve alınmıştım. Düşünceleri derin bir adamdı ama bir o kadar düşüncesizdi de.

"İyi geceler," dedim ayağa kalkarken. Arda ve Can'ın suratı duvara çarpmış gibiydi. İkisi anlamıştı, biri her zamanki gibi ifadesizdi ve Görkem de her zamanki gibi Görkem'di. "Kart oynamayı iki gün içinde kendim öğrenirim. Kazanma ihtimalime güvenmeyen birinden öğrenmem saçma olurdu zaten. Baştan kaybetmeye gerek yok."

12

DEMİR ATMIŞ BİR GEMİ

Lacivert ip, dalgasıdır fırtınalı denizin
Ve gemide dağıtılan roller, ekipteki konumunuz sizin.
Zaman içinde fark edeceksin.
Gemiyi hem durdurabilecek
Hem de ilerletebilecek güçtesin.

Bir ıstakoz öldüğü an, kabuğunun içindeki bakteriler toksin salmaya başlarmış ve etinin çürümesine neden olurmuş. Ayrıca kanı da zehir bulaştırırmış etine. Bu yüzden canlı canlı kazanlara atılıp pişirilirmiş ıstakozlar. Ölürken ıslık benzeri rahatsız edici sesler çıkarırlarmış. Buna da ıstakoz çığlığı denilirmiş. Kimisi acı çektiğini söyler bu hayvanın, kimisi ses teli bile yokken nasıl çığlık atsın der. Bazıları inanırken bazıları için sadece şehir efsanesidir.

Benim için bir inanıştan, bir efsaneden çok bir metafor aslında. Kendi etini zehirlemek mi dersin, taş gibi bir kabukla kendini korumaya almak mı dersin, canlıyken kaynar kazanlara atılıp acı çekmek mi dersin...

Istakozla bir noktada kader ortağı sayılırız bence.

Ter içinde uyandığım bir sabahtı o sabah. "Ben çıkıyorum," demiştim salonda toplanan lacivert iplilere. Kahvaltı yapmak için Görkem'in hazırlamasını bekliyorlardı çünkü çift saat takıntısı tuttuğu için yataktan geç kalkmıştı. Şimdi de diğerlerinin yanına oturmuş, onlarla sohbet ederken benim odamdan çıkmamı bekliyordu yardım etmem için.

Yardım falan yoktu ona.

"Nereye?" diye sordu Arda gözlerini hızlıca üzerimde gezdirirken. Onun gözlerindeyse sönük ışıltılar görüyordum.

"Lazere," dedim.

"Niye?"

Güldüm. "Gözlerimi çizdireceğim."

Anlamsız anlamsız bana baktılar. Eylül burada olsaydı en azından ikimiz bakışıp gülerdik hâllerine. Kimse yeni bir soru sormaya cesaret edemedi ama aralarında sözsüz bir diyalog kurup anlamaya çalıştı dört erkek söylediğimi.

"Geç kalma," dedi Görkem. Ev işlerinden kaçmama takılmamıştı da eve giriş saatime takılmıştı. Düşünceliydi güya. "İki gün sonra gidiyoruz. Mila Tokel'in öğrenmesi gerekenler var."

Ciddi olup olmadığını sorgular gibi yüzüne baktım dikkatle. Ciddiydi. Benim cebimde en azından bir gün çalışmışlığım duruyordu. Onun elinde ne vardı? Ceren'le çözdüğü matematik problemleri mi?

"Mila Tokel sana kalmadı," dedim elimi pervaza yaslayarak. "Öğrenmesi gerekenleri öğrenir, takma sen."

"13," derken kaşlarını havaya kaldırdı. Hâlimi tuhaf bulmuştu. "Sen yukarıda çalışırken benim boş oturduğumu düşündüğün içinse bu, inan ben o karakterin temelini çok önceden atmaya başlamıştım. Ben de çalışıyorum, dert etme yani. Batırmayacağız."

"Sen batırdın zaten batıracağını," diye mırıldandı Can ağzının içinde. Görkem'in tuhaf bakışlarının hedefi o oldu bununla birlikte.

"13 de kalmadı," dedim Can'ı duymamış gibi. "Taze bitti. Neye çalışıyorsan çalış, geç gelirim ben."

"Bütün evin yükünü Görkem'e yıkarak nasıl onun burnundan getirilir, izliyoruz." Arda gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu. "*Go sis*!"

Gülmemek için kendimi zorlamadım çünkü gülesim yoktu. Yüz ifademin sabitliği Kaya'nınkiyle yarışırdı.

"Ben bir şey mi yaptım sana?" diye sordu Görkem yüzsüz gibi. "Mevzu Ceren'se konuşurum, gelmez bir daha."

Nasıl bu kadar zeki bir adam bu kadar aptal olabilir Yağmur?

"Ceren güvendiğin biri belli ki. Buyursun gelsin..." Aşağı kaymak üzere olan çantamın kolunu omzuma doğru ittirdiğimde üzerimdeki yarım kollu siyah gömleğin yakası kıvrıldı. Hızlıca düzelttim iki yakamı da. "Ben de gidiyorum işte. Hadi oyalamayın, işim gücüm var. Daha kart oynamayı öğreneceğim kendi başıma."

"Tacın düşmesin," dedi Arda kıvırcık saçlarını karıştırırken bana gülümseyerek. Bu tavrım onu keyiflendirmişti çünkü Görkem'in bunu hak ettiğini düşünüyordu. "Başını dik tut kızılım..."

Görkem de düşünme yetileri kapatılmış gibi hâlâ aynı anlamsız ifadeyle bize bakıyordu. Uyku sersemi miydi acaba? Beni anlaması için illa yüzüne karşı, "Bana güvenmedin," diye bağırmam mı gerekiyordu? Bağırırdım çünkü.

Onu kafa karışıklıklarıyla bırakıp dışarı çıktım. Önce epilasyona uğradım, ardından bir kafeye oturup Barış'ın gelmesini bekledim. Öğle arasına çıktıktan sonra işe geri dönmeyecekti. Bugün yoğun olmadığını, emrime amade olacağını söylemişti. Buluşmak için beni karakolun oradaki 13. İstasyon'a davet etmişti fakat değil oraya gitmek, o sokaktan geçebilecek gücü kendimde

bulamıyordum henüz. Üstelik eski iş arkadaşlarımla da yüz yüze gelmek istemiyordum.

"Benekli..." Bu seslenişi duyduğumda elimdeki fincanı tabağına bıraktım. Cam kapıyı ittirip içeri girdi ve oturduğum masaya gelene kadar bana el sallamayı hiç kesmedi. "Yardıma ihtiyacın olduğunu söyledin, koştum geldim gördüğün gibi."

Kısa saçlarına gözlerim ister istemez takılıyor ve her seferinde aynı şekilde sızlıyordu kalbimin aynı köşesi. Üzerine siyah, kısa kollu bir gömlek giymişti ve yanlışlıkla pişti olmuştuk. Bu havalar biraz garip havalardı. Uzun kollu giysen terliyor, kısa kollu giysen üşüyordun ve Barış da kızaran burnunun ucundan anladığım kadarıyla biraz üşümüştü.

Yanıma vardığında sandalyemi geri ittirip ayağa kalktım. Kollarımı açmam yüzüne şaşkın bakışların yapışmasına sebep oldu. Sarılmaktan pek hoşlanmazdım, bu yüzden bir tuhaflık olduğunu anında anlayıp etrafıma sımsıkı doladı kollarını.

Benim bir göreve gitmeden önce görmek istediğim tek insandı. Helallik almak için yanına gitmemiştim belki ama onun yanımda olmasını istemiştim bir bahane uydurarak. Normalde kendi başıma yapabileceğim bir işi birlikte yapmamız gerektiğini söylemiştim.

"Hangi rüzgâr attı beni buraya?" diye sordu karşımdaki hasır sandalyeye yerleşirken. Kollarını siyah masanın üzerine yaslayıp bana doğru yaklaştırdı yüzünü. O tuhaf ifade hâlâ karşımdaydı. "Dur, önce başka bir şey sorayım. Tuttun mu bana verdiğin sözü?"

"Tuttum," dedim. Yanımıza bir garson geldiği için sustum. Barış limonlu soda istediğinde garson uzaklaştı ve yeniden araladım dudaklarımı. "Gittim Mete'ye."

Acı ve gurur dolu olanından bir gülümseme yolladı bana. "Şimdi söyle bakalım, ne yapıyoruz?"

"Kart oynamayı öğrenmem gerek." Sebebini sormadı. Söyleyemeyeceğimi bildiği içindi. "Kıraathaneye geçeriz buradan birlikte, olur mu?"

Kısık bir kahkaha attı. "Oha, elli yaş üstü amca beylerimle batak mı atacağız?" Gözlerinin içi bile gülünce ben de gülümsemeden edemedim. "Hayalimdi biliyor musun? Sen, ben ve oralet amcalar..."

"Hayalini gerçekleştireceğim işte," dedim omuz silkerek. "Kıymetimi bil."

"Bilmez miyim Asya'm ya? Bilmiyorsam taşa döneyim yani." Limonlu sodası önüne bırakıldığında garsona dönüp teşekkür etti. Ben başımı çevirmedim çünkü çevirseydim garsonun avucunun içindeki derin kesiğin sebebini bulmak için harekete geçerdi kafamın içindeki örümcekler. "Nasıl gidiyor yeni hayatın?"

Bu sorusunu cevaplamak yerine, "Bir hafta yokum ben," dedim haberi olması adına. İçerikten bahsetmeyecektim ama en azından bunu bilmeye hakkı vardı. "Arama beni. Ulaşamazsın. Meraklanıp dellenme diye söylüyorum."

"İş için?" dedi soru sorar gibi. Başımı salladığımda dudaklarını birbirine bastırıp bunu kabullendi. "Kendine dikkat et, tamam mı?" Elimi çeneme yaslayıp onun yüzünde dolaştırmaya devam ettim gözlerimi. Bu görevde benim için endişelenen ilk kişiydi. Görev hakkında bir gram bile fikri yokken hem de. "Mümkün olursa arada bana yaz. Ama sadece fırsat bulursan, riske girmeyeceksen yani."

"Yazamayabilirim." Başını ağır ağır sallayarak bu söylediğimi de kabullendi. "Merak etme," dedim içini rahatlatmak isteyerek. "Bana bir şey olmaz."

"Bunu söyleyen birinin üzerine toprak attım kız ben." Nasıl bu cümleyi söylerken sırıtabilmişti? Şiddetli bir deprem oldu içimde, duvarlarım sarsıldı. Barış ikimiz baş başayken yanımda hüngür hüngür ağlayabilirdi ama toplumsal bir alanda en acıklı cümleyi bile gülerek söyleyebiliyordu.

"Yaşadık kardeşim, onun da kralını yaşadık." Hâlâ gülüyordu ve onu bu kadar iyi tanıyor olmasam Mete'yi hiç sevmediğini düşünürdüm. "Sen sadece dikkatli ol," dedi tekrar. "Bana yeter."

"Neyse," dedim kaçmak isteyerek. "Kalk hadi işimiz gücümüz var..."

Bu işi dünyanın en önemli işi gibi saydı Barış. Hesabı ödemeyi unutup kapıya doğru koşarak gidecek kadar heyecanlanmıştı. Adisyonu alıp kasaya ilerlediğimdeyse yüzünü ekşitip koşarak yanıma geldi. Eline vurarak cüzdanını cebinden çıkartmasını engelledim ve ben ödedim hesabı. Ağzını açarsa ağzına sıçacağımı bildiği için uslu bir çocuk olup başını önüne eğerek bekledi beni birkaç adım ötede.

Arabasına bindik, buradaki yerim arka koltuktu normalde. İki koltuğun arasına kafamı sokup şoför koltuğundaki Barış'a laf atardım. Mete de koltuğundan ortamı kızıştıracak şeyler söylerdi. Şimdiyse onun yerinde ben oturuyordum.

Nasıl göründüğüme bakmak için güneşlikteki küçük aynaya bakmaktı hedefim. Onu açtığım an kucağıma üçümüzün fotoğrafı düştü. Barış bunun beni üzeceğini düşünüp telaş olurken ben gülümseyerek baktım bu eski anıya. O sarı koltuk... Dile gelse milyonları ağlatırdı anlatacaklarıyla... Fotoğrafı ait olduğu yere bırakıp hiçbir şey olmamış gibi yaptım.

O gün Barış ve girdiğimiz mahallenin en kıdemli oyuncusu Mehmet Ağa'dan çeşitli kart oyunlarını öğrendim. Ona amca demeye çalıştığımda kaşlarını çatarak beni azarlamış ve ağa demem konusunda ısrarcı tavrını gün boyu sürdürmüştü. Her oyundan sonra bana kivi çayı söylüyor, Barış'a ise oralet istiyordu ve hiçbir şekilde parasını bize ödetmiyordu.

Daha önce hiç gelmediğimiz bu mahallede inanılmaz sıcak karşılanmamız hâlâ iyi insanların var olduğunu anlattı bana. İnsan sevmezdim ama böyleleri karşıma çıkınca aklım karışıyordu. Çırak çocuk Ahmet, lakabı Kumarbaz Haydo olan Hayri abi ve mahallenin tek okumuş kişisi Avukat Bekir, bıkmadan usanmadan benimle iskambil oynayan ekibin içindelerdi.

Polis olduğumuzu söylediğimiz an sempatilerini kazanmıştık. Çok az bilgiyle girdiğim o kıraathaneden orta seviye bir kumarbaz olarak çıkmıştım mahallelinin sayesinde.

Girdiğimizde hava aydınlıktı, çıktığımızdaysa karanlık. Barış sağ olsun beni sitenin girişine kadar bıraktı ve ben de hızlı adımlarla evin yolunu tuttum. Elimde de bir poşet duruyordu.

Bütün işleri Görkem'e kilitlemiş olsam da akşam yemeğini ayarlayacak kadar insaflı bir mahlukattım. Parmaklarım kapıyı çalmak için hareketlendiğinde bir anda elim havada asılı kaldı. Çalacak olsam iki vuruş, tek vuruş ve iki vuruş şeklinde çalardım. Kısa sürede kaptığım bir alışkanlıktı. Kendimi durdurarak zile bastım.

O gece aldığım çiğköfte dürümleri birlikte gömdük salonda. Pek keyifli olduklarını söyleyemeyecektim ev halkının. Telefonuma düşen iki cevapsız arama da Görkem'in neden benimle iletişime geçmeye çalışmadığının sebebiydi. Beni aramıştı ve açmamıştım. O sırada kim bilir kaçıncı kivi çayımı yudumluyordum, bilerek görmezden geldiğim bir şey değildi ama açıkçası umurumda da değildi.

Ertesi sabah Arda erkenden evden ayrılmış, Otel Karnaval'ın yolunu tutmuştu. Kalacağımız odaya silah sokmakla görevliydi, girmesi gereken bir temizlikçi kılığı vardı. Can ortalıkta yoktu, kimseye sormasam da onun intihar olaylarının peşinden koşmak için karakolda olduğunu tahmin ediyordum. Görkem'in nereye kaybolduğu konusundaysa en ufak bir fikrim yoktu.

Kaya ve ben çatı katında, karşılıklı oturuyorduk ve inanması zor olsa da birbirimizi öldürme isteğini o an için içimizde barındırmıyorduk. "Listedeki isimler bunlar," dedi bilgisayar ekranını bana çevirerek. Otelde karşılaşacaklarımın adları yazıyordu. Bana onlar hakkında ulaşabildiği bilgileri kısa bir şekilde aktardı. Söylediklerinden daha fazla ayrıntıya hâkim olduğuna emindim ama Necip Amir'in de dediği gibi o bir kara kutuydu. Sadece anlatmak istediği kadarını anlatıyordu karşısındakine.

Görev boyunca kullanacağım telefonu uzatırken söylemek istediği başka bir şey olduğunu fark ettim. "Görkem'i," diye girdi söze. "Ne olursa olsun ağrı kesicilerden uzak tut." Başımı salladım. "En ufak bir krizinde mutlaka bana ulaş." Başımı salladım yine.

Rica etmiyordu, bunların hepsi birer emirdi ve benim bu üslubuna ses çıkartmama sebebim de kardeşim dediği adam konusunda duyduğu derin endişeyi hissetmemdi. "Yedi yirmi dört açık olacak telefonum," dedi en son.

Bu konuşma bittikten belki yarım saat sonra Necip Amir aradı beni ve hemen hemen aynı cümleleri, benzer duygularla o kurdu. Can da dün gece uyumadan hemen önce odama uğramış, Görkem'in geçirebileceği kriz anında yapmam gerekenleri anlatmıştı iki dakikada.

Dönüp dolaşıp her birinden aynı şeyleri duymuştum. Görkem'e sahip çık, Görkem'in krizleri, Görkem'in baş ağrıları, nane şekerleri cart curt.

Yan komşu tatile giderken evcil hayvanını bana emanet etmiş gibi gerilmiştim. Normal davranmaktansa en kaliteli mamalardan tonlarcasını hayvanın önüne boca edebilirdim her an.

Kısacası beni germişlerdi gizli görevimin öncesinde.

"Aşkım selam," dedi Eylül kapıyı açtığımda. Hava kararmıştı çoktan, saat dokuza geliyordu ve elinde çekçekli bir valizle kapının girişinde dikiliyordu. "Yarın biraz yoğunum, belki uğrayamam diye getireyim dedim valizini şimdiden."

"Sağ ol," dedim gülümseyerek. "Geçmeyecek misin içeri? Görkem'i görmeye geldiysen o evde değil. Herhâlde birazdan gelir."

"Aman bana ne canım o mavi boncuktan?" derken valizi kapının girişine bırakmış ve yeniden bana dönmüştü. Ayakkabılarını çıkartmaya niyeti yoktu, içeri uğramayacaktı belli ki. "Onun düşüneni çoktur zaten. Ben seni göreyim istedim."

Üzerindeki düz bordo tişörtün bel kısmında kalan ütü izinden bakışlarımı ayırıp gözlerimizi buluşturdum. Kahve gözleri, bir abla şefkatiyle sarıp sarmaladı beni yaşlarımız aynıyken. "Sana görevin için uzun soluklu bir motivasyon konuşması yapmak isterdim ama hiç öyle biri değilim kuzum ya," dediğinde gözlerinin kenarlarındaki çizgileri ezberleyecek kadar dikkatli bakıyordum yüzüne. "Sana çok güveniyorum nedense. Eminim altından kalkacaksındır."

Arda, Eylül'e bir günde âşık olmamış Yağmur.

Mete bana verilen değeri hissederdi ve bana değer veren kişi onun en değerlilerinden olurdu birdenbire. Barış için böyle hissetmişti, cumartesi gecesi tanıştığım bir adam için de biraz öyle. Şimdi de Eylül için hissediyordu sanki bunu, toprağın altında.

"Yine de kendine dikkat et." Kendine dedi, Görkem'e demedi. "Ben ihtiyacın olabilecek her şeyi hazırladım. Bana ihtiyacın olursa da kalkar gelirim oraya. Elimi kolumu sallaya sallaya içeri girebiliyorum, haberin olsun. Her zaman yanındaymışım gibi düşün."

Dilim tutulduğu için ona geldiğinden beri bir selam bile vermemiştim. "Eylül, teşekkür ederim."

"Burnun kanarsa Görkem'in omurga kemiklerinden kendime kolye yaparım."

Sırıttım. "Sen yine de burnun kanarsa deme, benim burnum bir tuhaf çünkü."

Eylül'ün kahkahası gecenin sessizliğine dağıldı. Arkada bir araba durdu ve içindeki kişileri tahmin etmek hiç zor değildi. Eylül'se arkasını dönmedi bile. "Doğru diyorsun da sen benim vermek istediğim mesajı aldın işte."

Başımı sallayarak aldığımı, kalbimin de ısındığını ona anlatmak istedim ama benim mahkeme duvarından hâllice olan yüzümden ne kadarını anlayabildiği konusunda şüphelerim vardı.

Arda; Eylül'ü gördüğü an eridi, buharlaştı, süblimleşti ve sonra katılaştı. Yürürken duruşu bile değişti. Hiçbir şey belli etmemek için kendini kasıyordu ama gözlerin gerçekleri bir bir ortaya dökme özelliği vardı ne yazık ki. Neyse ki Eylül yarı zamanlı bir kördü.

Başımı Görkem'e çevirdim ve doğrudan dövmeli kolu çarptı gözüme. Kolu, baştan aşağı resim doluydu ve sol elinde de buradan seçemediğim ama anlamazsam uyuyamayacağım bir figür vardı. Yakından bakmam şarttı, en çok da bu yüzden arkamı dönüp içeri gidemedim.

"Helallikler alınmış," diye takıldı Eylül bu dramatik olayı alaycı bir tonla izah ederek. Görkem yavaşça başını salladı. Babası, onun dokunulmaz alanıydı.

Arda bu sırada sessizce Eylül'ün saçlarına bakıyordu. Herkesin gördüklerinden fazlasını görüyordu, tüm bunları içine hapsediyor ve bu his tarafından yavaş yavaş ölüyordu fakat bunu yaparken gülümsüyordu da. Aşk değişik bir duyguydu. Evrensel değil, özneldi. Herkeste farklıydı tanımı.

"Benden yana da helal olsun hakkım," dedi Eylül. Hemen arkasından "Kızıma sahip çık," dedi Görkem'e. "Ve sana en ufacık bir şey olursa o oteli yakacağımı bil. Görev mörev dinlemem. Biliyorsun, doğrunun sonuna dek."

"Doğrunun sonuna dek," diye tekrarladı Görkem. Bu, ikisi arasındaki özel bir şeydi galiba. Doğruyu matematik terimi olarak kullanıyorlardı tahminimce. Doğrunun sonu yoktu. Anlamının nereye vardığını az çok anlayabilmiştim.

"Arda," dedi Eylül. "Geçen gün kahve içerken apar topar Buğra geldi, yarım kaldık."

Yarım kalmamışlardı. Başları bile yoktu ki. Nasıl yarım kalacaklardı?

Arda'nın kalp ritmini değiştirmek bu kadar kolaydı Eylül için. "Yarın yoğun olacağım ama çıkışta yanıma gelirsen devam edebiliriz istersen. O gün seni geride bırakınca kendimi kötü hissettim," diye devam etti, Arda aşkından yataklara düşecek gibi onun suratına bakıyorken.

"13," dedi Görkem bir kurtuluş yolu ararcasına. "Sana da dövme yapmamız gerek." Acelesi vardı çünkü ikisini yalnız bırakmak istiyordu. Bu niyette olmasa ona ayak uydurmazdım zaten.

Birlikte içeri geçtiğimizde sol eline bakmak için büyük bir çaba harcadım ama bedeninin diğer tarafında kaldığından göremedim. Sağ eliyle valizimi çekiyordu ve sanırım şu an benim odama gidiyorduk.

Yanıldığımı benim odamın önünden öylece geçip gittiğinde anladım. Valizi kapımın önünde bıraktıktan sonra arkasından gelip gelmediğimi kontrol ederek kendi odasının kapısını açtı. Tabii ki arkasından gidiyordum, elindeki dövmeyi görememiştim hâlâ.

Birlikte odasına girdiğimizde gözleriyle kapıyı ittirmemi işaret etti ve ışığı açtı. Bana söyleyeceği bir şey olduğunu anlamıştım, salak değildim. Sadece elindeydi odağım.

"Sen nereye bakıyorsun?" diye sordu masasının oradaki sandalyeyi yatağın olduğu tarafa döndürürken. Sonra oraya oturdu ve cebinden nane şekeriyle

birlikte bir kalem çıkardı. Siyahtı dışı, keçeli mi pilot mu çözememiştim. CD kalemi havası vardı ama tam olarak o da değildi sanki.

"Eline." İlerleyip yatağının ucuna oturdum. Sandalyesi bana dönük olduğu için dizlerimiz arasındaki mesafe bir karış ya var ya yoktu. Gözlerimi kısıp yine incelemeye çalıştım ama bunun farkında olduğundan mıdır nedir, elinin üzerini bana göstermiyordu. Eli dizinin üzerindeydi ama avucu tavana bakıyordu.

"Ne varmış elimde?" Beni sinir ettiğinin farkındaydı. Bunu sürdürdüğüne göre hâlim hoşuna da gitmişti. "Elime bakmak için mi itirazsız geldin peşimden?"

"Evet," dedim elimi ona doğru uzatarak. Bana elini vermesini bekliyordum. "Dövmene bakacağım."

Sağ kolunu kaldırıp gösterdi sanki oradaki dövmeleri görmüyormuşum gibi. "Yakışmış mı?" diye sorarken sırıtıyordu. Cevap vermeden uzanıp sol elini yakaladım ve çevirip onu kendime doğru çektiğimde sandalyesinin tekerlekleri hareketlendi. Dizlerimiz çarpıştı. Bunu beklemediği belliydi.

Oturup benimle kafa bulmasına müsaade edecek bir insan değildim. Parmakları avuçlarımın arasında duruyorken merak ettiğim çizime yakından baktım.

Dümendi, gemi dümeni. Siyah olsa da fazla karanlık durmuyordu. Basit hatlara sahipti ama karışık bir çizimdi. Dümenin üzerindeki çubuklardan birine halat bağlıydı ve halatın ucu bileklerine doğru çıkıyordu. Sanki dümen bileklerinden aşağı o halatla sarkıtılmış gibi bir görünümü vardı. Estetik duruyordu. Yeni yapılmış izlenimi de vermiyordu tuhaf bir şekilde.

"Gidebilirim artık," diyerek ayağa kalkmaya niyetlendim ama az önce avucumda duran elini dizime bastırarak beni durdurdu. "Sana da yapmamız gerektiğini konuşmuştuk," dedi. Konuştuğumuzu hatırlıyordum. Yarın sabah erkenden kalkıp onun yaptırdığı yere gidecektik herhâlde.

Aydınlanmam kısa sürdü. Bir yere gideceğimiz yoktu. O kalem, dövmeyi çizmek içindi. Beni buraya getirme sebebi de buydu. Dövmemi o yapacaktı.

Yapacağı yer ise sol omzumdu. Dikiş izini kamufle etmekti amacı.

İzin veremezdim ki.

Ona nasıl baktığımı bilmiyordum ama gözlerimde her ne gördüyse bir kez yutkundu. Aklından geçenleri bilmek istemedim. Hakkımdaki fikirlerine, dikişim için kurduğu teorilere ihtiyacım yoktu. Karşısında donakalmış bir şekilde otururken gözleri burnumun altındaki çukura değdi. Burnumun kanayıp kanamadığını kontrol etti bu şekilde. Tepkisiz kaldığına göre burnum kanamıyordu.

Hiçbir şey söylemeden arkasına döndü. Masaya bıraktığı kalemi eline aldığında iğne yapılacak bir çocuk kadar korku dolu, bir o kadar da gergindim.

"Seni kurmışım," dedi. Sağdan soldan duymuş gibi konuşması ironiktl. Kendisi farkında bile değildi. Analizciler söylemese ona gün hiç aymayacaktı.

Aramızdaki mesafeden çizmenin zor olacağını fark ettiğinde sandalyeden kalkıp sol tarafıma geçti, sağa kayarak ona yer açtım ve yanımdaki boşluğa yavaşça oturduğunda hafif bir çöküntü oldu yatakta.

Kendimi gizlemeye, hislerimi bastırmaya o kadar odaklıydım ki ona durmasını söyleyemedim. Dudaklarından dökülenler kulaklarıma ulaşmıyor gibiydi. Tek duyduğum çığlıklarımdı. "Özür dilerim," dedi ve elini omzuma koydu. "Açıklamama izin ver."

"Görkem," dedim aciz bir sesle. Kendimden nefret ettim ve bu nefret boyumu aştı. "Ben... Ben yaparım." Kendi omzuma resim çizemeyeceğimi ikimiz de çok iyi biliyorduk. "Yapamam," dediğimde yenilgiyle omuzlarımı düşürdüm. Yüzüne bakmadan konuşuyordum. Göreceklerim beni korkutuyordu. "Ben dokunamıyorum dikişe."

Kendi izime dokunamıyordum. Ona bakamıyordum ve başkalarının görmesine de asla izin vermiyordum. Sırf bu sebepten bayıla bayıla aldığım o elbiseleri giymeyi bırakmıştım, yazın denize ince tişörtlerle girmiştim. Üzerimde bıraktığı diğer etkileri düşünmek bile istemiyordum.

"Bu yüzden ben yapacağım," dedi usulca. Amacı görev değildi, dövme değildi. Bu yaptığı, tespit ettiği zayıf noktam konusunda harekete geçmekti. Üzerime gelerek bu konuyu aşabileceğimizi mi düşünüyordu? Görkem bana ne olduğunu hiç bilmiyordu. "Tişörtünün yakasını omzuna doğru ittirebilir misin?"

Ölsem daha iyiydi. Kalkıp kaçmıyorsam bacaklarımın titreyeceğini bildiğim içindi. "Yapma," dedim ağlamaklı sesimle. Kesinlikle ağlamayacaktım. Bu hataya bir kez düşmüştüm zaten yanında. Ben kalkanlarımı kuşandıkça o başka bir yol bulup yaklaşıyordu yanıma. Sınırlarımı koruyamadığımı hissediyordum.

"Bana izin verirsen bu senin için büyük bir adım olur." Hiçbir şeyden haberi yoktu. Böyle konuşmak kolaydı tabii. "Sen zaten farkındasın ve seni birazcık tanıdıysam izini bizzat kendin ortaya çıkartacaksın 13."

Analizcilere göstermiştim daha önce. Onlardan saklayamayacağımı bildiğim için miydi?

Saklanacak bir şey yok ortada Yağmur.

Neredeyse Mete'nin sesinden bile nefret edecek durumdaydım.

"Söz," dedi Görkem. Az önce çektiği parmaklarını yine omzumun üzerine koydu. "Sana hiçbir soru sormayacağım bununla ilgili. Sadece onun üzerine bir resim çizeceğim ve kapanacak. Oturduğun yerde sürekli yakan açılmış mı diye kontrol etmek zorunda kalmayacaksın mesela."

İkna kabiliyeti, onunla ilgili nefret ettiğim şeylerin başında geliyordu. Titreyen ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırdığımın farkında bile değildim. Bir göreve gidiyorduk, o görevde yara izimi gören biri başka bir yerde, başka bir görevde ben kılık değiştirsem bile o yara izinden beni tanıyabilirdi. Bu şarttı. Görev içindi.

Nefes alamadan omzumdaki elini ittirdim. Ardından ona bakmama inadımı sürdürerek tişörtümün yakasını omzumun bitimine kadar sıyırıp izin olduğu bölgeyi tamamen çıplak bıraktım. Hislerim içimden taşmak üzereydi. Birazdan bütün odasının altını üstüne getirip burada çığlık atarak kriz geçirmeye başlasam buna şaşırmazdım. Kendimi sıkmaktan midem bulanmaya başladı.

Görkem kalemin kapağını açtıktan sonra masanın üzerine fırlattı. Bir şeyler çizme konusunda iyi miydi? Sol elindeki figürü kendi çizmiş olabilir miydi?

Evet, başka şeyler düşün.

"Bu evde yaşamaya başlayalı üç ay kadar olmuştu," diye bir hikâye anlatmaya başladı Görkem. Odağımı dağıtmak içindi. Sol elinin baş ve işaret parmağıyla dikiş izinin etrafındaki deriyi gerdiğinde gözlerimi sımsıkı kapatıp iç çektim. Ölüm gibiydi. Parmaklarının orada olduğunu hissetmek beni cayır cayır yakıyordu. "Necip Amir ve Eylül dahil, salonda oturmuş hep birlikte muhabbet ediyorduk."

Söylediklerine konsantre olmaya çalıştım. O odanın içinde değil, bu odanın içinde olduğumu hatırlamam için açtım gözlerimi. Sönük olan masa lambasına diktim bakışlarımı. Etrafta hiç saat yoktu. Ayna da yoktu.

"Necip Amir'e biri laf yapmış bizim hakkımızda." Kalem tuttuğu sağ elinin parmakları dikiş izine değdi. Bilerek yapmıştı. Duvarlarımı yıkmaya çalışıyordu ama bir buldozer olduğunun farkında değildi. Sanki ben un ufak olduktan sonra bir de dümdüz edecekti beni. "O da demiş ki: Burası benim gemim. Tayfama alacağım insanları da ben seçerim. Sana kalmadı onlar hakkında konuşmak."

Kalemin ucunu derime sürttüğünde hissettiğim ıslaklık yüzünden huylandım. Görkem fazlasıyla hassas davranıyordu. "Sonra Arda, bu benzetmeyi çok sevdi. Bileklerimizde de lacivert ip var ya, sanki denizin dalgasını zaten bileklerimizde taşıyormuşuz gibi... Benimsedi hemen bunu."

Kalemin ucu dikiş izinin üzerinde kaymaya devam ediyordu. Görkem bir hata yapmamak için iyice omzuma eğildi. Nefesi iyiden iyiye işgal etmişti boynum ve omzum arasında açık kalan bölgeyi. "Dedi ki biz bir gemiysek dümeni kesin Görkem olurdu."

Geçici olmasına rağmen gidip eline bir dümen figürü yaptırmasına bakılacak olursa Görkem de en az Arda kadar benimsenmişti yıllar önce yapılan bu benzetmeyi.

"Güzelmiş," dedim, ilk defa yaramın bu kadar yakınında birinin olmasını göz ardı ederek. Anda kalmalıydım.

Dümeni ne tarafa çevirirsen dişliler oraya doğru hareket ederdi. Kaptanın yeri dümenin başı, kaptan köşküydü. Sembolik bakımdan Görkem bir obje olacaksa ona en uygun şey kesinlikle dümendi.

"Muhabbet buradan devam etti," dedi susarsa farklı şeyler düşüneceğimi bildiğinden. "Eylül'ün Kutup Yıldızı olacağına karar verdik. Bizimle birlikte

o gemide değil ama ne zaman dönüp baksak tepemizde parlıyor. Ne zaman ihtiyacımız olsa yönümüzü buldurur bize. Hatta Eylül'e birlikte kutladığımız ilk doğum gününde ona Kutup Yıldızlı bir kolye hediye etmiştik. Hâlâ saklıyor onu."

Gülümsedim. Bu durumda gülümsemem bana korkunç geldi ama aldırış etmedim. Tenimde iz bırakan şey sadece kalemdi, bıçak değildi. Sakindim.

"Arda o geminin pusulası," dedi başını bir anlığına kaldırıp gülümsememe bakarak. Başardığını biliyordu. Başarması sinir bozucuydu. Kaldığı yerden resmine devam etti. "Ne zaman kafamız karışsa soluğu onun yanında alırız. Yanında olduğu sürece güvende hissedersin kendini. Hiç kaybolmayacakmışsın gibi hissettirir Arda sana. Bir de..." İlk defa yüzüne baktım ve kırık bir gülümsemeyle karşılaştım. "İbresi daima kuzeyi gösterir. Kutup Yıldızı'nı..."

Arda'nın ibresi daima Eylül'ü gösterirdi.

"Can, filikamızdır." Dudaklarını öne doğru uzatıp omzuma üflediğinde yine huylandım. Islaklık kurusun ve mürekkep dağılmasın diye yapmıştı. Kaldığı yerden devam etti çizmeye. "Bizim için güvencedir. Kurtarıcımızdır hep. Geminin içindeki küçük gemidir, kendi dünyası vardır ama asıl amacı bizim kurtuluşumuz için hazır bulunmasıdır."

Can, geminin içindeki küçük gemiydi. Onun kafa yapısı, başlı başına koca bir dünyaydı ve Analizciler bunu ifade edebilmek için en uygun sıfatı bulmuşlardı. Filikaydı Can. Her zaman kaçış planıydı, kurtuluş yoluydu ve güvenceydi.

"Kaya, deniz feneridir." Çizimini durdurup ne durumda olduğuma bakmak için yüzüme çevirdi bakışlarını. Gözlerim masa lambasına odaklı, kulaklarımsa ondaydı. Yeniden omzuma döndü. "Karanlıkta durur, bize ışık olur. Kıyıdadır, uzakta görünür bizden ama o olmasa önümüzü göremeyiz. Bize karayı, evimizi işaret eder. Rehberdir."

Kendisi karanlıkta dururken onların yolunu aydınlatmaktı görevi. Bu, tıpkı diğerleri gibi ona da cuk diye oturan bir semboldü. Karakterleriyle sembollerinin uyumları yapboz parçaları gibiydi.

Tamamlanan yapboz ise bir gemiden, bir denizden fazlasıydı. Biri olmasa bir şeyler eksilirdi. İşler sarpa sarardı. Her birinin görevi çok önemliydi. Bir arada oldukları için yürüyordu o gemi.

"Necip abim iskeledir," dedi büyük bir saygıyla. "Yanına yanaştığımızdır. Limanda bulunur, denizden karaya uzanır ve sapasağlamdır. Deniz ve kara arasındaki bağ, tam da onu ifade etmiyor mu? Geminin evi limandır, limanın babası iskeledir."

Ekibin babası da Necip Amir'dir. Eğer bir şair olsaydım tüm bunları bir araya getirip bir şiir yazmak yapacağım ilk iş olurdu. Onları henüz yeni tanıyordum, belki artık daha iyi tanımaya başlıyordum. Duyduklarım çok özeldi. Sanki bileğime atılan düğüm de gemici düğümüydü. Biz o gemici düğümleriyle bağlıydık birbirimize.

"O gün, senin için de bir şey düşünmüştüm ama diğerlerine söylememiştim," dediğinde kalem daha hızlı kaymaya başladı tenimde. Çizdiği şeyin içini boyuyordu. Şaşırdığım için başımı ona çevirmek istedim ama çenemi kavrayıp beni durdurdu. Gözlerimiz bir süre birbirinden kopamadı. Gözleri... Gerçekten güzeldi. Parmaklarının arasında tuttuğu çenemi hafifçe diğer tarafa çevirdi ve yeniden yara izimin kenarına dokundu. "13, benim için o gemide hep bir yerin vardı. Nasıl diye sorma ama günün birinde buraya geleceğinden emindim."

Yerim, onların gemisi miydi? Bu gemi, bana ev miydi? O kendinden emin konuşsa da ben şüpheliydim.

Kalemi tenimden söküp aldı sanki. Çizdiği şey kemiğime kadar işlemiş gibiydi. Omzumun üzerindeki eserine baktı. Yaramla değil üzerindeki resimle ilgilendi. Az önce sadece omzuma değil, ruhumdaki en derin kesiğe dokunduğunun farkında mıydı?

Başını iyice eğdi, nefesi omzuma sıcak bir dokunuş gibi değdi. Yüzünü göremiyordum, başı omzuma öylesine yakındı ki dudaklarının tenime değmesine ramak kalmıştı. O üfledikçe başım dönmeye başladı. İçim tuhaf bir şekilde gıcıklanıyordu. Bir an önce kurusun diye dua etmeye başlayacaktım.

Parmağını dikiş izinin üzerine bastırıp ıslaklığı kontrol etti. Dokunuyor olması, buna izin veriyor olmam... Rüyamda bunu görsem bir kâbus sayar, nefes nefese uyanırdım. Nasıl sesimi çıkartmadan öylece oturmuştum o yaramı en yakın mesafeden izlerken ve hatta ona dokunurken?

Parmaklarım titrediği için ellerimi birbirine kenetledim. Bakışları yüzümde dolanırken alt dudağımın içindeki eti dişlemekle meşguldüm. Canım yansın ve aklıma o anlar gelmesin istiyordum. Duş alırken bile omzuma bakmıyordum. Parmaklarımı o izin üzerine değdirmek benim için nefes kesici bir fobi gibiydi. Görkem bunu yaptığında paramparça olmam gerekirdi, oysa hâlâ tek parçaydım. Belki de artık iki parçaydık.

Telefonunun kamerasını açtı Görkem. "İleride yeniden Mila olursan yeniden aynısını çizebilmem için bir fotoğraf olmalı elimde," diye açıkladı bana kendini. "Ben senin gibi bir gördüğümü bir daha asla unutmayan biri değilim. Ama cetvelle ölçsem dövmenin sağını solunu, o zaman aynısını çizebilirdim işte. Seni cetvellememek için bir fotoğraf çeksem daha uygun olur diye düşündüm. İzin verirsen tabii..."

Başımı sallayıp çenemi iyice kaldırdım. Görkem omzumdaki çizimi fotoğrafladıktan sonra ön kamerayı açtı ve dikiş izinin biraz ilerisinde benim için bir ayna gibi tuttu. Bakmak ve bakmamak arasında kaldım. Sonra merak ettiğim için başımı telefonun ekranına çevirdim.

Köprücük kemiğimin üzerinden omzuma kadar uzanan kısma bir çapa figürü kazınmıştı. Bu basit değil, profesyonel sayılabilecek bir çizimdi. Tek bir kalemle gölgeli bir resim yapmıştı. Çapanın alt ve kalın kısmı, yatay şekildeki dikiş izimi tamamen kapatıyordu. Sapı omzumun üstüne doğru uzanıyordu

ve ucunda bir halat vardı. Çapayı sararak aşağı sarkıyordu. Yetenekli olduğu apaçık ortadaydı.

"Çapa mı?" dedim gözlerimi ekrandan alamamışken. İki yanındaki sivri oklardan birinin ucu boynumu, diğeri Görkem'in oturduğu tarafı işaret ediyordu sanki. Güzel bir dövme olduğunu inkâr edemeyecektim. Bu kadarını beklemiyordum.

"Gemici için çapa," diye başladı söze. "Eve güvenli bir şekilde geri dönme umudunu ve denize olan güveni temsil eder. İstenilen yerde sabit durmak için suyun dibine bırakılır çapa. Gemiyi denize bağlar bir nevi. Artık daha anlamlı. Gerek suyun dibi gerek çapanın oldukça ağır olması gerekse gemiyi sabitlemesi..."

Bakışlarımı omzumdaki sembolden çekip onun üzerine çevirdim daha iyi anlayabilmek için... "Suyun dibindesin, omuzlarındaki ağırlık tonlarca ve ayrıca sabit fikirlisin. Bizi durdurabilecek, hatta dümeni etkisiz bırakacak güçtesin. Sen gemide değil de denizdeysen hareket edemem, edemeyiz."

Onu dikkatlice dinlediğim için gülümsedi. "Sen Analizcilerin limanına demir atalı çok oluyor 13."

Demir atmak Analizcilerin limanlarına...

Garip bir şekilde iyi hissettiren bir cümleydi.

"Gemiye hoş geldin," derken cebinden bir bant çıkardı. Masanın üzerinde duran makası aldı ve onu kare biçimde kesti. Ardından daha önce hiç görmediğim bandın arkasındaki kâğıdı çıkartarak bandı omzumdaki dövmenin üzerine yapıştırdı dikkatlice. Kaymaması için olduğunu anlayabilmiştim. "Sen burada değilken bile senin çapayı ifade ettiğini düşündüm."

Beni tanımıyordu ama onun için anlamım denize duyulan güvendi. Birkaç gece önceyse bana güvenmediğini söylemişti.

"Seni kırmışım," dedi başladığı noktaya geri dönerek. Galiba ilk kez bir muhabbette bu kadar uzun süre boyunca sessiz kalmıştım. "Bizimkiler söyledi. Kötü bir niyetim yoktu. Oyunda Kaya, Arda ve Can'ın tecrübelerini; seninse tecrübesizliğini çok iyi biliyordum. Kazanma ihtimalimiz çok düşüktü onlara karşı. Bunu hesaplamıştım. Güvenmediğim şey sen değildin, kazanma ihtimalimize güvenmiyordum. Bunu yanlış ifade etmişim. Yemin ederim farkında bile değildim."

Yavaş konuşuyordu iyice anlayabileyim diye. Sindireyim istiyordu. İnanmamı isteyerek özür dolu gözlerle bakıyordu yüzüme. Beni kıramayacağını ona söylemedim. Bir daha hiçbir şeye kırılmam sanıyordum ama buna kırıldığım bir gerçekti. Reddetmek anlamsızdı.

"Sana güvenmiyor olsam kolundan tutup ailemin yanına getirir miydim hiç seni?"

"Boğazımdan tuttun yalnız," dedim dudaklarım iki yana kavislenirken.

Gülümsemesi gözlerinin kenarlarını kırıştırdı. "Doğru," dedi dudağının kenarına parmağını yaslayarak. Ona bıraktığım yara tamamen kaybolmuştu

gözden ama sanki onu işaret etmek istiyor gibiydi. Gözlerim sakallarında gezindi. İyiden iyiye uzamışlardı artık. "Sen de bana sol kroşeni geçirdin. Konumuz bu mu şimdi?"

"Doğru," dedim onun gibi. "Benden özür diliyordun en son. Devam et lütfen."

Gülüşü bir sırıtışa evrildi. "Takıntılarımı gördün," dedi. "Zaaflarıma şahit oldun. Bunların hepsi zayıflık. Biliyorum, senin için de öyle. Herkesten gizlediğimiz şeyler var ama kendini bir tek ailenden gizleyemezsin. Onların yanında rahatsız da olmazsın. Ben senin yanında rahatsız olmadım 13. Hayatım boyunca en güvendiğim insanlar bu evin içinde ve inan, sen de o insanların içindesin. Anlatabiliyor muyum?"

İlk kez gönlüm bu şekilde alınıyordu. "Anladım," dediğimde yüzündeki gülümsemesi yine genişledi. Daha ne kadar sırıtabilirdi bilmesem de en azından üç gündür yerinde olmayan keyfinin geri geldiğini anlatabiliyordu bana gayet iyi bir şekilde.

"Özür dilerim," dedi tek nefeste. "Yarın birlikte bir göreve çıkacağız ve oraya kırgın gitmemizi istemiyorum. Bu yüzden içinde kalan bir şey varsa söyle şimdi bana. Bu mevzuyu bu gece halledelim. Bir hafta boyunca trip atacağını düşünmek kâbus gibi. Burnundan getirirsin insanın sen."

"Ne güzel gidiyordun, tam sonunda batırdın..." Anlamak lazımdı. Akıldan ibaret olduğu söylenen bir adama göre oldukça başarılı bir konuşmaydı aslında. "Neyse, sen ağlayınca çok çirkin oluyorsundur kesin. Ağlama tamam, affettim."

"Bak ya!" dedi birden kahkaha atarak. "Ben gelmişim burada erdemli erdemli özrümü diliyorum, sen ilkokul çocuğu gibi ağlama falan diyorsun bana."

"Bizde böyle..."

"Ayrıca benim ağlarken gözlerim çok güzel olur," dedi bu dünyanın en mükemmel özelliğiymiş gibi böbürlenerek.

"Ağlarken aynaya mı bakıyorsun?"

"Evet, sen bakmıyor musun?" dediği an aynaları sevmediğimi hatırlayıp buna pişman oldu. "Niye bakasın, o benim psikopatlığım," diye toparlamaya çalıştı hızlıca.

Sorun olmadığını belirtmek ister gibi, "Senin kirpiklerin zaten uzun," dedim. "Bir de ıslanınca alnına değiyorlardır herhâlde."

"Sol gözümdekiler saçıma değiyor, ne diyorsun..," dedi benim daha önce bir kez söylediğim ve aklından çıkmayan cümleme gönderme yaparak. Sol gözünde sağ gözüne göre daha çok kirpik olduğunu keşke yüzüne söylemeseydim diye geçirdim içimden. Bu manyak emin olmak için saymaya kalkacak diye korkuyordum.

"Bandı sabah uyandığında çıkartırsın, problem olmaz. İyice kurumasını sağlar hem," dedi az önce yakamı çekerek kapattığım omzumu göstererek.

"Elindekini de sen mi çizdin?" diye sordum alacağım cevabı bile bile. Başını salladı. Merak ettiğim bir şey daha vardı. "Kolundaki o karartılar peki?" Bir kuş figürü görebiliyordum, melek figürünün başında duruyordu. Etraflarında sarmaşıklar vardı. Ayrıca zar da vardı karışık desenlerin arasında.

"Onu ustasına çizdirdim," diyerek basit bir açıklama yaptı. "Dükkânda geçici olarak yaptılar sağ olsunlar."

"İyi," dedim. "Eylül valizimi getirmiş, seninki de hazır mı?" Etrafta valiz göremediğim için sormuştum sadece.

"Şimdi ayarlayacağım." Nedenini anlayamasam da diğerlerinin dolabını karıştırıp beğendiği kıyafetleri görev vasıtasıyla çalacakmış gibi hissediyordum. "Eylül her şeyi halletmiştir, sen kontrolle falan uğraşma. Vur kafayı uyu, yarın yola çıkıyoruz."

"Tamam, kovmana gerek yok," dedim ayağa kalkarken. "Gideceğim odama, rahat ol."

"Kovmadım ki."

"Hmm...Tabii tabii."

"Vallahi kovmadım ya," dedi daha sitemli bir sesle. "İstiyorsan sabahlayalım, gıkımı çıkartırsam şerefsizim bak."

"Kalsın." Ben de az değildim hani. "Gidiyorum ben. Vurup kafamı uyuyacağım."

"13." Elim kapı koluna ulaşmak üzereyken omzumun üzerinden ona baktım. "İyiyiz, değil mi? Hallettik?"

"Hımm..." dedim yine.

"Bir kere gül öyle git madem." Daha önce de bana bunu söylemişti. O zaman da anısı olduğunu düşünmüştüm, şimdi de olduğunu düşünüyordum.

Anılara saygım sonsuzdu. Geçen sefer de yaptığım gibi sahte bir şekilde sırıttım ve o sahte sırıtış yüz ifademi komik yaptığından Görkem gülmeye başlayınca ben de ona katıldım. "İyi geceler."

"İyi geceler, Duman." Ona böyle demek nedense hoşuma gidiyordu. Soyadının ona yakıştığını düşünüyordum.

Dümen de diyebilirsin, Yağmur.

Denenecekler listeme notunu aldım bu fikrin ve odasından çıkıp kendi odama ilerledim. Eylül'ün hazırladığı büyük bordo valizi de peşimden sürüklemeyi ihmal etmedim.

Sımsıkı topladığım saçlarımdan çıkışan birkaç tutamı spreyleyip düzelttim. Elim bu tarz işlere yatkındı. Makyaj yapmaktan da hoşlanırdım aslında. Mila Tokel makyajı yapmam için gözlerim aynadaki yansımama değmek zorunda olmasaydı her şey daha da kolay olacaktı.

Banyodaydım ama kapıyı açık bırakmıştım. Bir aynayla dar bir alanda baş başa kalmak, istediğim son şey bile değildi. Tam bu esnada sessiz imdadımı duymuş gibi kapıda Arda belirdi. "Fıstık gibisin yemin ederim," dedi elindeki sütüyle. Sanırım sıcaktı süt, hafif buhar oluşturmuştu bardakta. "Seni makyaj yaparken izleyebilir miyim? Rahatsız olur musun?"

Rahatsız olduğumu bildiği için yanıma gelmişti.

Başımı iki yana salladım burada kalması için. Yalnız değildim, dimdik ayaktaydım ve güçlü bir kadın imajı çiziyordum. Üzerimde askılı beyaz bir bluz altımdaysa dizlerimin hemen üzerinde biten lacivert kalem eteğimle şirketin çok önemli toplantısından çıkmış bir patron sekreteri gibiydim.

Askılı bluz, dün gece derime işlenen dövmeyi açıkta bırakıyordu ve Arda'nın gözünden kaçması imkânsızdı. Ben *eyeliner* çekerken Arda sütünden bir yudum aldı. "Çapa..." dedi dalgın dalgın. "Tesadüf değil herhâlde. Lafla ve silahlarla yürüttüğümüz peynir gemimize resmî bir giriş yaptın demek..."

"Öyle oldu." İki göze eşit *eyeliner* çekebilmek benim süper güçlerimden biriydi. Gözlerimin altına mor farla bir tabaka oluşturdum, ardından onu fırçanın ucuyla dağıtarak iyice yedirdim. Bir uyuşturucu kullanıcısı sanılıyordum Hasan tarafından. İstediğim seviyede morluk elde ettikten sonra gözlerimin bitim noktasını da birazcık kızarttım.

"Yakışmış sana," derken gözü yara izimin üzerindeydi. Çapadan bahsediyordu. "Ama en havalısı benim sembolüm, değil mi?"

"Tabii ki..." dedim gülerek. "Sen Eylül'le yemeğe mi çıkacaksın bugün?"

"Sorma." Omuz silkip sütünü içti. "Buğra hıyarı bunu da böler kesin."

"Çağırma kötüyü." Makyajımı tekrar kontrol ettim. Kırmızı ruj, saçlarımla birleşince alev alev görünüyordum bu yüzden öz güvenim artmıştı yansımama bakarken. "Ben bugünün senin için çok güzel geçeceğine inanıyorum."

Gülümsedi, belli ki o inanmıyordu. "Seni bir hafta göremeyecek miyim şimdi ben?" diye sordu banyonun içine adım atarak. Arkamda dikiliyordu, yansımasına bakarken kıvırcık saçlarını düzeltti. "Çok özlerim ikinizi de. Yataklara düşerim özleminizden."

Hissediyordum. Konu birazdan, "Görkem'e dikkat et"e dönecekti. Sol kolumdaki ipi gizleyen saate değdi gözlerim. Kayışı inceydi, siyahtı ve saatin çerçevesi gümüş renkliydi. Az kalmıştı yola çıkmamıza. "Şafak sayar gibi say günleri," dedim yüzümü ona dönerek. Başını mağrur bir hüzünle sallayarak karşılık verdi.

Banyonun kapısını işaret edip, "Kuzey Demirkan'la tanış," dedi. Ardından boş bardağını elime tutuşturdu. "Bunu da mutfağa bırakırsın, ben bir duş alayım."

Çaktırmadan bana iş kilitlemesine sessiz kaldım ve gülerek ayrıldım banyodan. Önce mutfağa uğrayıp bardağı bıraktım, ardından Görkem'in odasına adımladım. Kaya ve Can çatı katına çıkmışlardı en son, sanırım hâlâ oradalardı.

"Gelebilir miyim?" diye sordum kapısına onun stiliyle vurduktan sonra. Onaylayan bir ses çıkarttığında da kapıyı itip içeri adımladım.

Lacivert, beni karşılayan renk oldu. Tam da onun rengiydi bana kalırsa. Takım elbisesinin ceketi yatağın üzerinde duruyordu, henüz giymemişti onu. Beyaz gömleğinin üç düğmesini kapatmamış, onu ilk gördüğüm andaki hâlini hatırlatmıştı bana. Kolları dövmelerini ortaya serecek biçimde kıvrıktı.

Siyah saçlı biriydi Kuzey. O kadar gerçek duruyordu ki bilmesem asla anlayamazdım peruk olduğunu. Bir takım elbise ve bir peruk Görkem'i ciddi anlamda değiştirmişti.

"Mila Tokel..." dedi gözleri hızlıca üzerimde turlarken. Bana bakarak üzerine sıktığı parfümün şişesi ben pahalıyım diye bağırıyordu. Eylül belli ki sadece benim için hazırlık yapmamıştı, ona da bir şeyler almıştı. "Çok güzel bir kadın," diye devam etti. Bunu iltifat eder gibi değil, bir gerçeği ortaya koyar gibi söylemişti. "Ve bunun farkında olması onun en büyük silahı."

"En büyük silahımın güzelliğim olmadığını bilecek kadar beni tanıdığını sanıyordum Görkem," dedim bürüneceği karakter yerine doğrudan onunla konuşmayı seçip. "Ve ileri görüşlü bir insan olduğumu bana kanıtladın. Sakalın sana yakışacağını söylemiştim."

"Teşekkür ederim," dedi sol koluna bir saat geçirirken. "Hazır mısın?"

"Ben hazırım da..." Duraksadım. "Gözlerin?"

"Ne olmuş gözlerime?"

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordum bunu akıl edememesine şaşırarak. "Seni sadece bir kez gören birinin bile aklına kazınır gözlerin. İki tane okyanus taşıyorsun. Buradan tanınabilme ihtimalin gelmedi mi aklına?"

"Lens takacağım," dedi gülümseyerek. Masanın üzerinde duran kutuyu işaret etti. "Sadece en sona bıraktım."

"Unutma da."

"Unutmam, unutmam." Gözleri omzuma takıldı. Başarılı eserine bakıyordu gururla. Dikiş izim ortalıkta olduğu için kendimi rahat hissedemiyordum ama çizdiği figür, büyük ölçüde gizliyordu yaramı. Çok yakından bakılmadığı takdirde insanların fark edeceğini sanmıyordum.

"Çıkayım ben o zaman?"

"Kalsana," dedi. "Lenslerimi takarken telefonumun kamerasını tutarak bana yardımcı olabilirsin aslında."

"Banyodaki aynayı kullanabilirsin bunun için," dediğimde güldü.

"Arda'yı çıplak göresim yok bugün." Buna ben de güldüm. Doğru, Arda duştaydı.

Telefonunu elime aldığımda kabın dokusu hoşuma gitti. Tırnağımla bastırsam üzerine yazı yazabilirdim, üzerindeki çizikler de uzun zamandır kullanıyor olduğunu düşündürüyordu lacivert kabı. Görkem'e hiç sormamıştım ama en sevdiği rengi bildiğimi düşünüyordum.

Kamerayı açıp ona çevirdim. O da kutudan lensleri çıkarttı. Kuzey için seçtiği göz rengi elaydı. "Akdeniz'de ailemin butik oteli var," dedi parmağının ucundaki lensi gözüne takarken. Göz kalemini hızlıca gözümün içine sürebilirdim ama başka birisinin kendi gözüyle uğraşmasını izleyemiyordum. "Kuzey Demirkan'ın işi bu. Kaya gerekli bilgileri ayarladı. İnternette beni araştırırsa önüne bu bilgi çıkacak."

"Saat yaklaşıyor," dedim pencereden dışarı bakarak. Gözleriyle işi bittiğinde tamamen başka biri gibi görünüyordu. Onu böyle görmek tuhaftı, alışamamıştım.

"Çıkalım," dedi ceketi koluna asarak. Zil çaldı, merdivenlerden birileri indi ve kapı açıldı. Necip Amir'in geldiğini tahmin ediyordum. Ben önde, Görkem arkada valizlerimizi çeke çeke hole çıktık.

Sağ başta Necip Amir, yanında Kaya ve Can, sondaysa bornozlu Arda duruyordu. Saçları ıslakken tam bir kedi yavrusunu andırıyordu yüz ifadesi. Salak salak sırıtması da cabasıydı.

"Geçit törenine bu şekilde katılmak istemezdim," dedi. "Kostümümü mazur görün." Necip Amir gülerken cebinden birkaç paket nane şekeri çıkarttı ve Görkem'e uzattı. Görkem de baş sallayışla teşekkür ederek onları valizinin içine sıkıştırdı.

Kapıda kiralık kırmızı bir araba dururken ben hızlıca siyah topuklu ayakkabılarımı giymeye çalıştım. Koluna tutunduğum kişi Arda'ydı. Bornozunun kumaşına saplanmıştı tırnaklarım. "Düşeceksin," dedi hâlime gülerken. Ayakkabının tokasını deliğe geçirmek ve bunu tek ayak üzerinde duruyorken yapmak zor bir işti.

"Çok karizma olmuşsun," dedi Necip Amir, Görkem'e.

"Bana özeniyor, saçlara bak," diye takıldı Kaya. "Lensi de yeşil taksaydın oldu olacak."

"Sana benzeyebilmem mümkün mü..." Görkem, Kaya'ya değil de onun kafasındaki kapüşona bakıyordu. Ceketini elleriyle düzeltti. "Ne haddime?"

"Mavişim diye sevemeyeceksem Görkem neden var ki?" diye sordu Arda.

"B*ela*lım diye sev sen de." Can'ın iğrenç şakası üzerine hepimizin yüzü anlaşmışız gibi aynı anda ekşidi.

"Demek bir hafta ayrı kalacağız ha..." dedi Görkem, yuvadan uçan kuş misali. Onları özleyeceğini haykırıyordu sesi. "Kaya, yastığıma sarılıp uyursun. Tamam mı kardeşim?"

"Kabanını çalacağım," dedi Kaya.

"Dolabıma kilit taktığımı bilmesen de olur."

Az önce odasındaydım, kilit falan yoktu.

"Ne bu her kilidi açtığımdan habersiz duruşun?"

Keşke ikisinin bir filmi olsaydı. Vereceği seyir zevkini tahmin bile edemiyordum.

"Oğlum ciddi ciddi biz şimdi kimin başını ekşiteceğiz lan akşamları?" diye sordu Arda. Kahverengi bornozuyla karşımızda dikildiği için onu ciddiye almak güçtü.

"Test kitapların bana emanet paşam," dedi Can. Görkem buna minnet duyar gibi yumup açtı gözlerini ve sol göğsünün üzerine koydu elini.

"Dikkat et kendine," dedi Necip Amir. "Hasan seni tanıyacak olursa sakın riske atlama." Gözleri beni buldu. "Kızım, sen tutarsın bu deliyi."

"Tutarım," dedim açık olan kapıdan dışarı bakarken. "Dikkat de ederim, aklınız kalmasın. Ben çıkayım da siz vedalaşın. Zaten ben buradayken de vedanızı tek kişilik ediyorsunuz."

Arkamda öylece bakan beş adam bırakıp bordo valizi ve Görkem'in elindeki araba anahtarını aldım. Topuk sesleri eşliğinde çıktım evden. Geriye dönüp bakmadım, arabanın bagajıydı hedefim. Valizimi tek başıma yerleştirdim ve ardından yolcu koltuğuna geçip telefonumla ilgilenmeye başladım. Bir bildirim görünüyordu ekranda.

Eylül: *Burnun kanamadan dönersen üzerine gömlek mağazası yapacakmışım*

Gruptan değil, özelden yazmıştı mesajını. Diğerlerinin huyunu bildiği için mi bana varlığını hissettiriyordu yoksa gerçekten beni merak mı ediyordu?

Asya: *Keşke söz verebilsem.*

Telefonun öbür ucunda yazmamı bekliyormuş gibi anında gördü mesajımı.

Eylül: *Kanarsa da silecek bir tişört bulursun elbet :)*

Eylül: *Gelmeyi çok istedim ama sabahtan beri kıçım yer görmedi buradan sana olumlu enerjilerimi yolladım say*

Gülümsedim ve teşekkür mesajı yolladım ona. Ardından Görkem yanımdaki yerini aldı ve kapıyı yavaşça kapattı.

"Bir şey soracağım," dedim Görkem'e siteden çıktığımızda. Bakışlarını yoldan ayırıp bana çevirdiğinde ela gözleriyle karşılaştım. Mavileri olmadığında yabancı hissettiriyordu. "Sana bu üç gün içinde benim hakkımda bir şeyler söylediler mi Analizciler?"

Yağmur, sen hâlâ bir umut senin için endişe edip etmediklerini mi kontrol ediyorsun?

"Geçen gün işte, seni kırdığımı söylediler." Yeniden yola odaklandı. "Neden ki? Bilmediğim bir şeyler mi dönüyor?"

"Yok," dedim kestirip atarak. Yolun kalanında bana ikimizin karakteri hakkında bilgileri aktardı. Bir ara kart oyunu oynamayı öğretmeye kalktı ama

kıdemli bir ağadan öğrendiğim bilgilerle onu susturdum. Bu onun için sürpriz olmuştu. Gerçekten öğreneceğimi hesaba katmamıştı anlaşılan.

Bir vale, otelin girişinde karşıladı bizi. Ardından otelin içinden koşturarak gelen bir görevli bagajdakileri alıp arkamızdan otele doğru yürümeye başladı. Görkem girişte elini bana doğru uzattı, eteğimi hızlıca düzelttikten sonra parmaklarının arasından geçirdim parmaklarımı. Avucunun içi soğuktu, benim ellerim de soğuktu ama buna rağmen onun soğukluğunu hissedebilmiştim. Sadece bir saniyeliğine birleşen ellerimize baktım. Ardından kafamı yeniden kaldırdım.

Yavaş yavaş resepsiyona kadar adımlarken, "Sözümden çıkma," dedi Görkem. Kaşlarımı çattım. "Dediklerimi yap ki ipleri elimde tutabileyim."

"Sen," dedim en sahtesinden bir tebessüm eşliğinde. Gözlerimden resmen ateş çıkıyordu. "Bana güvenmeyi öğreneceksin."

Bir işe girdiğinde kontrol tamamen elinde olmalıydı, böyle alıştırmışlardı onu. Ben kuklası değildim. Başka bir üslupla söylese kabul edeceğim şeyi, görevimizin giriş kısmında sözümden çıkma gibi kesin bir emirle söylerse o ipleri keser, tek tek düğümleyip eline verirdim.

Görkem beni duymamış gibi bir adım önümde, resepsiyonistle konuşmaya başladığında bana doğru yaklaşan adam donup kalmama neden oldu. Onunla bu kadar erken karşılaşmayı beklemiyordum.

"Mila Tokel?" dedi soru sorar gibi. Kahverengi gözlerinde şeytani parıltılar görüyordum. Saçlarının arasında beyazlar vardı ama bu onu karizmatik göstermekten ilerisine geçemiyordu.

"Hasan Bey'di değil mi?" diye sordum. Görkem'in gözleri omzunun üzerinden yavaşça bana doğru döndü. O da bunu beklemiyordu. Hasan, Görkem'i hızlıca taradı, ben nefesimi tutmuştum bu sırada. Ortağım ise gayet rahat görünüyordu.

Hasan, onun sergide yanımdaki adam olup olmadığını düşündü. İfadesini bu şekilde yorumladım. Yeniden odağını bana verdiğindeyse bu adamın başka biri olduğuna karar vermişti.

"Kuzey Demirkan," dedi Görkem kollarını yasladığı resepsiyondan uzaklaştığında. Elini belime atıp beni kendine yaklaştırdı. Gülümseyerek ona uyum sağladım. Hasan'a verdiği bir mesajdı bu. "Bebeğim, beyefendiyle nereden tanışıyorsunuz?"

Bebeğim.

Ağzından bu kelimeyi duyacağımı hiç düşünmezdim.

Tonlaması hayranlık doluydu. Hasan'ın adını daha önce defalarca kez duymuş da bizim daha önceden tanışmamıza memnun olmuş gibi çıkartmıştı sesini.

"Bir sergide karşılaşmıştık," dedim yine gülümseyerek. Yanak kaslarım buna alışkın olmadığı için ağrımaya başlamışlardı bile. "Siz beni mi bekliyordunuz?" Saf bir şaşkınlıkla doldurdum yüz ifademi.

"Adınızı listemde gördüm Mila Hanım," dediğinde gerilmemek için yine gülümsedim. "Cengiz'in sizi buraya yönlendirdiğini düşündüm. Rezervasyon saatinizi öğrenip karşılamak istedim sizi."

İstersem rezervasyon bilgilerine ulaşırım, demişti aslında. Güç gösterisiydi. Burası benim çöplüğüm anlamı yatıyordu sözlerinde. Kesinlikle hafife alınmayacak kadar zeki bir adamdı.

"Cengiz?" diyerek araya girdi Görkem soru sorar gibi. Ayrıca karşımdaki adamın bakışlarından rahatsız olmuş rolü yaparak korumacı bir tavırla beni daha da kendine yapıştırdı.

"Tanımazsın," dedim ezici üstünlüğü elime alarak. Sert bir tavırla söylemiştim, aramızdakinin aşk olmadığını Hasan'a anlatmak isteyerek.

"Bolca vaktimiz var." Hasan, Kuzey'i kudurtmaktan oldukça hoşlandığından bana göz kırptı. Benden en az on yaş büyük bir adamın bana iş atması midemi bulandırırken o sahte gülüş için kendimi oldukça zorlamam gerekti. "Mutlaka konuşuruz. Akşam masaya da bekliyorum aynı şekilde." Bana bir adım yaklaştı. "Siz mi oturacaksınız?"

"Canım, sen oda kartımızı al," diyerek ayrıldım Görkem'den. Onun duyabileceği mesafedeydik ama yanımdan göndererek Hasan'a güven vermekti amacım. "Kuzey oturacak," dedim ona doğru fısıldayarak. "Hiçbir erkekle boşu boşuna birlikte olmam. Ben buraya kazanmaya geldim, Hasan Bey."

"İddialı," dedi hoşuna gitmiş gibi çenesini sıvazlayarak. Gözleri, göz çevremde dolaştı. "Tekrar konuşuruz zaten illaki." Altında çok net bir uyuşturucu iması vardı. Kullanıcı olduğumu göz makyajımdan teyit etmişti ve bana mal sağlayabileceğini söylemişti üzeri kapalı şekilde. "Akşam görüşmek üzere."

"Görüşürüz," dedim ve Görkem'in oda kartlarını aldığını görünce onun elini tuttum. Birlikte asansörün olduğu kısma yürümeye başladık.

Beşinci kat, 137 numaralı odanın önüne varana dek ağzımızı bile açmadık. Odanın bulunduğu koridor oldukça uzundu. Duvarların rengi turuncunun çok açık bir tonuydu, ten rengine yakındı hatta. Zeminde halı yoktu fakat parke döşemesi işlemeliydi. Çeşitli tonlarda kahverengilerin iç içe geçmesiyle oluşmuştu. Kapıların rengi kırık beyazdı, yanlarında da siyah bir kutu gibi görünen kart okutma yerleri vardı.

Görkem oda kartını cebinden çıkartırken elimi bıraktı. Hâliyle arkasından sürüklediği valizi de bıraktı ve ben de bıraktım onunla birlikte. Kartı okutmak için siyah cihaza yaklaştırdığında dudaklarını neredeyse kıpırdatmadan, "Boynuma atla," dedi. Asansörün karşısında kalan ve koridora bakan köşedeki gri kameraya oynayacaktık anlaşılan.

Ona uymam gerekiyordu. Aşağıda benimle o şekilde konuşmasaydı çok daha kolay olurdu bunu yapmam ama üslubu yüzünden gıcık ola ola yaptım dediğini. Kapıyla onun bedeninin arasına geçtim ve ellerimi ensesine sarıp kartı okutamamasına neden oldum.

Başını eğip kulağıma yaklaştı. Kamera açısı benim yüzümün yarısını görebiliyordu, onun yüzünü kapatıyordum. "Seni içeri iteceğim ve kapıyı hızlıca kapatacağım." Nefesi kulağıma çarparken onun dudaklarının kıpırdadığını göremezdi izleyen biri. Kartı okuttuğunda bir bip sesi geldi ve Görkem elini kapı koluna attığı gibi beni kolumdan sertçe içeri itti.

Odaya girdiğim an bir şeyin yuvarlanma sesini duydum, sonra aniden o ses kesildi. Görkem kapıyı çarparken ben yerdeki kurşun kaleme bakıyordum. Kapıyı geri açtı ve sanki ben onu rahat bırakmıyormuşum gibi yarı aralık kapıdan bedenini uzatıp valizlerimizi içeri çekti. Ardından yine sertçe ittirdi kapıyı.

"Arda koydu onu," diye açıklama yaptı bana. Eğilip kırmızı kurşun kalemi parmaklarının arasına aldı ve ben içeri adımlarken onu parmakları arasında döndürmeye başladı. "Burayı sözde temizlemeye geldiği zaman... Ondan sonra birinin girip girmediğinden haberdar olalım diye yaptı. İçeride dinleme cihazı falan yok anlayacağın. Rahat olabilirsin."

Görkem'in, Hasan'a saplantılı bir psikopat olduğunu düşünmeye başlamak üzereydim ki durdurdum düşüncelerimi. Hasan'ın sadece adımı görüp odama dinleme cihazı yerleştireceği ihtimalini geçirdiyse aklından, ben ciddi anlamda tehlikede olmalıydım.

"Bize aklınca gözdağı verdi puşt," diye devam etti Görkem. Oda kartını yatağın üzerine fırlatmış fakat elindeki kalemi bırakmamıştı.

Hızlıca odayı taradı gözlerim. Girişteki sol kapı banyoya açılıyor olmalıydı. Dar ve kısa bir koridordan sonra geniş bir alana atıyordunuz adımınızı. Pencereleri oldukça büyüktü, beyaz tül perdelerle örtülü camlardan içeriye ışık sızıyordu. Odanın ortasında neredeyse üç kişilik bir yatak vardı, beyaz nevresim takımları ve oldukça kabarık beyaz yastıklarla döşenmişti üzeri. Tam karşıda büyük ekran televizyon; hemen altında, köşe taraftaysa mini bir buzdolabı duruyordu kırmızı renkli.

"13, o çok zeki bir adam. Beni anlıyor musun? Sana o şekilde bakması normal değildi. Basbayağı şüphe duyuyordu. Denemeye kalkacak seni, belki beni de. Gözlerimiz yedi yirmi dört açık olmak zorunda. Ne diye oraya oturup sustun? Kendi kendime mi konuşuyorum ben?" dedi Görkem.

Yatağın ucunda oturuyordum, yanıma kendini bıraktığında yatak onun ağırlığıyla içeri çöktü. Ceketini çıkarıp yastıkların üzerine doğru fırlattı. "Düşünüyorum," dedim sakince. "Lobideki deri koltuklarda, tek başına gazete okuyan birisi vardı. Bacaklarının yönü bize dönüktü."

"Tanıyor muydun?" diye sordu gözlerini ilgiyle üzerime çevirerek. Öfkesi anında dinmişti.

"Yüzünü göremedim, gazete gizliyordu." Ellerimi iki yanımdan yatağa bastırdım ve zemine diktim gözlerimi. "Araya girme. Anlatacağım gördüklerimi." Çok uzun bakamamıştım çünkü Hasan'ın gözleri sürekli benim üzerimdeydi. Resmi yeniden gözümün önünde çizmeye çalıştım. Koltuğun renginden

başlayarak yaptım bunu. Sonra üzerine bir silüet oturttum ve gazete verdim eline.

"Erkekti, eminim. Siyah, kumaş pantolon giyiyordu. Boldu paçaları. Pahalı bir şeydi bana kalırsa. Ayakkabıları. Siyah mat rugan ayakkabıları vardı." Gözlerimi kapattım sıkıca. "Parmaklarında yüzük... Yüzükler vardı. Elleri Görkem, elleri kesinlikle buruşuk değildi. Yaşlı olma ihtimali yok. Günümüzde gazete okuyan kaç genç kaldı ki? Otel lobisinde hem de."

"Lobi tamamen boş değildi, şöyle bir göz gezdirmiştim ama ona dikkat etmedim. Ben daha çok köşedeki yaşlı çifte bakmıştım." Koluma dokunduğunda gözlerimi açmamı sağladı bu hareketi. "Saçlarını görebildin mi? Ne bileyim... O bizi görmüş müdür?"

"Bizi gözetlemek için kendime bir yer seçseydim onun olduğu koltuğa otururdum," dedim hızlı bir değerlendirmenin ardından. "Bize özel mi bunu bilemem ama o adam geleni geçeni gözetliyordu kesinlikle."

"Allah'ın işine bak ki girişte hiç kamera yok." Muhtemelen sinirden gülüyordu. "Arda ve Eylül... Biliyorsun, ikisi de geldi bu otele. İkisi de hiçbir şey görmediklerini söylediler zemin katta. O adamı yeniden göreceğiz 13. Bu gece o masada oturuyor olacaktır."

Ayağa kalktığında küçük buzdolabına doğru ilerledi ve onu öne çekti. Arda, silahları o buzdolabının arkasına yapıştırmıştı. "Neden içeri silah soktuk ki?" diye sordum. "Kumarhaneye indiğimizde veya yemek yerken yanımızda taşıyacak hâlimiz yok."

"Z planı," dedi. Bu adamın A, B, C planı yoktu. X, Y, Z, gibi; matematikte bilinmeyen olarak sıkça kullanılan harflerden oluşturuyordu planların isimlerini herhâlde. "Gerçekten ona bir oyun oynamaya çalıştığımızı anlarsa bizi ortadan kaldırmak isteyecektir. Dışarıda bunu yapmaz, sağlam tahtı sarsılır. Tercihi odamızda fişimizi çekmek olacaktır."

"Diğerlerine bu ihtimalden bahsetmedin," dedim.

"Gelmeme izin vermezlerdi." Buzdolabını yerine ittirdi ve tam karşımda dikildi. "Onlara planı anlatırken sonunda ölebilirim dersem beni buraya yollayacak hâlleri yoktu. Sana söylüyorum çünkü sen ve ben ortağız burada. Öleceksek birlikte, çıkacaksak birlikte."

"Beni deniyorsun," dedim oturduğum yerden ayağa kalkarak. Aramızda birkaç adımlık mesafe vardı. Kısa bir sürede o mesafeyi kapattım. "Korkup korkmayacağımı mı ölçüyorsun? Görkem, görev ayağına bana bir test uyguluyorsun şu an sen!"

"Hiç tuzağıma düşmeyeceksin değil, mi?" Güldüğünde elmacık kemikleri belirginleşti ve ağız çevresi çukurlaştı. Dudaklarının kenarındaki çizgileri sakalları bile gizleyemiyordu. "Bu hoşuma gidiyor. Bana böyle diklenmen..."

"Manyak mısın sen?" diye sorarken oldukça ciddiydim. "Daha göreve başlayalı yarım saat olmamışken bana gelip ölümden bahsederken ne tepki

vermemi bekliyordun? Korkup sinecek miydim yerime? Her şeyi kenara bırak, polisim ben. Demirden korksam trene mi binerdim?"

Verdiğim tepki onu bir gram şaşırtmamıştı, gülümsemesini de silmemişti suratından. "Kızma, bilmem gerekiyordu. Nasıl tepkiler vereceğimi bilmek istiyorsan diğer görevde bana sen eşlik edersin dememiş miydin bana? Ediyorum işte, öğrenmek için."

Can ve benim Yahya'yı yakalamak için gittiğimiz görevin sonunda kurmuştum bu cümleyi ona. Ağzımdan çıkanları ciddiye alıyordu.

"Merak ediyorsan," dedim yeniden yatağa oturarak. Başımı kaldırdım. Gözlerinin en içine baktım. "Ölmek için çok sebebe, yaşamak için hiç sebebe sahibim. Beni korkutmak için başka şeyler seç bir dahaki sefere."

"Yemin ederim," dedi meydan okurcasına. "Sana yemin ederim bu cümledeki hiç ve çokun yerini değiştireceğim."

O kadar inanarak, o kadar içinden gelerek etti ki yeminini ağzımı açıp karşı çıkamadım ona. Tek yapabildiğim gözlerimi kısıp yüzüne bakmaktı. Kalakaldım.

İpi bileğime geçirirken elinin titremesi geldi aklıma. Gurur duyduğu kadar korkmuştu da Necip Amir ona bu görevi verdiği için. Necip Amir, ona sahip çıkmış ve hatta belki de onun cümlesindeki hiç ve çokun yerini değiştirmişti. Konu ben olduğumdaysa sıra Görkem'e geçiyordu. Buna bağladım söylediklerini. Buna bağlamalıydım.

"Ayrıca, hiç sebebin olmadığına emin misin?" diye sorarken bana yaklaştı. Dizlerimin bir karış ötesinde duruyordu, göz temasımızı korumak adına başımı eğip yüzüme yaklaştı. "Sana altı tane verdiğimi sanıyordum."

Arda, Can, Kaya, Eylül, Necip Amir ve o. Lacivert ipliler...

Bu sebeplerin hepsini bastırmaya yetecek bir his vardı derinlerime gömdüğüm, söylemeye dilimin varmadığı. Benim ölü tarafım yaşayan tarafıma baskın gelecekti hayatım boyunca. Bunu eyleme dökmesem bile o eylemi daha önce yalvararak istemiş olmamı aşamıyordum.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Canım acıyordu. "Hiç," döküldü dudaklarımdan. Gerisini devam ettiremedim. Aslında ettirdim ama içimden geçen bu değildi. "Hiç korkmuyorum ölmekten. Soru işaretin varsa silebilirsin." Konuyu değiştirmiş, yeniden beni test etmesine getirmiştim.

"Soru işaretim yok," dedi kesin bir dille. "Ama sanırım az önce sana ettiğim yemin, senin için bir virgüldü."

Öyleydi. "Kapatsana konuyu," dedim ona kendimi açıp. "Devam etmesene."

"Ölmeyi ister gibi bakmasana o zaman bana."

"Farkında değilsin." Başımı başka yöne çevirdim. "Yarama bir çuval tuzu boca ediyorsun, Görkem. Uzatırsan toparlayamam kafamı. Kumar oynamaya ineceğiz daha. Kendime gelmezsem başarısız oluruz."

"Ayakta kalmaktan başka çaren yok." Bunu bir emir gibi söylemişti. "Öyle ya da böyle kafanı toparlayacaksın 13. Can'la mı konuşursun yoksa Arda'ya mı kendini açarsın bilemem. Sadece birinin derdini dinlemesini ve onu saklamasını istiyorsan Kaya'ya gidersin. Beni mi yakın gördün kendine? Ben mi senin hislerini anlayayım istedin? Öğrenirim. Senin için hislere güvenmeyi bile öğrenirim."

"Bu konuşmayı yapmak için ikimizin yalnız kalacağı anı mı kovaladın?" Sesimin titremiyor oluşu büyük bir çabanın sonucuydu.

"Kovaladım ya da kovalamadım. Fark etmez... Kaçıp durma artık."

Kaçmaktan başka yolum mu vardı? Anlamıyordu. Sus diyordum susmuyordu. Üzerine beni suspus ediyordu.

"Fırtına mı yuttun 13?" diye sordu gözlerime bakıp. "Niye dinmiyor içindeki rüzgârın? Neden sana baktığımda savrulan birini görüyorum her defasında, sen dimdik duruyor olsan bile?"

Boğazıma gemici düğümleri atıldı. Çapa kadar ağırdım karşısında. O denli fazlaydı yüküm. Alabora olmuştu benim teknem, yelkeni melkeni kopmuştu. Ben fırtınayı değil, fırtına beni yutmuştu. "Savrulup duruyorum, doğru. Güçlü kalmayı kolay mı sanıyorsun sen? Kaya bugün, şimdi ölse senin kollarında... Kanı bulaşsa ellerine... Ölmeden önce son sözlerini sana söylese ve görevliler geldiğinde onu senden zorla koparsalar... Sımsıkı sarılsan son nefesini birkaç saniye önce vermiş Kaya'nın ölü bedenine... Sen nefes alabileceğini mi sanıyorsun? Benim bu hâlim mucize, Görkem. Ben artık bu kadar yaşayabiliyorum. Fazlasını bekleme benden. Uğraşma boşuna."

Söylediklerim kafasında canlandı. Bunu benden uzaklaşıp boşluğa dalan gözlerinde gördüm. Sertçe yutkunduğunda içimde sonu olmayan bir duygu kabarıyordu. Ben adına hep öfke diyordum, hiçbir zaman da o öfkeyi neye veya kime duyduğumu bilmiyordum.

"Başka bir şey daha var, anlatmadığın," dedi derin bir nefes çekip. "Saklanıyorsun. Bunu öne sürüp onu gizliyorsun. Söz verdim, ısrar etmeyeceğim ve soru sormayacağım o konu hakkında dedim..." Sol omzumdaki izden bahsediyordu. Doğru yere parmağını basmak konusunda üstüne yoktu. "Duracağım sözümün arkasında. Sadece bil." Neyi bileceğimi söylemedi. Kendisi de bilmiyordu sanki. "Bil işte."

"Benimle konuşacağını düşünmemiştim," dedim açıkça. "Bu odada iki yabancı gibi kalırız, sen kıyıda köşede soru çözersin ben de bir şeylerle uğraşırım sanıyordum. Senin için Mila olarak kalıyordum aklımdaki senaryoda. Anladım ki beklediğimden çok daha fazla zorlayacaksın beni sen bir haftada."

"Elimde bir taş tutuyorsam hedefim iki kuştan fazlasıdır her zaman."

Tercümesi bunun da planının bir parçası olduğuydu. Oyunlarda iyi olduğu için, kazanmak için, uyuşturucuların en başındaki esas kişiye ulaşmak için, göstermelik olarak çalıştığı kafeye fotoğraf bırakanın Hasan olup olmadığını anlamak için ve beni daha iyi tanımak için gelmişti buraya.

"Ben senin vurabileceğin bir kuş değilim," dedim çenemi kaldırarak. "Sen elindeki taşla oyalanırken dikkat et de ebabil saldırısına uğrama."

Yine hoşuna gitmiş gibi güldü. Değişik bir psikolojisi vardı. Ona karşı konulmasını seviyordu. İddialı laflarımın sonunda hep aynı yüz ifadesiyle karşılaşıyordum.

"Belki de o kadar da savrulmuyorsundur." Lensleri, gözlerinin bana anlattıklarını gizleyemiyordu.

"Doğru," dedim doğru olmadığını bile bile. "Belki de sadece senin başın dönüyordur." Ukala bir gülüşle ayağa kalkıp valizimin yanına ilerledim. Aşağı inerken giyeceklerimi ayarlamaktı hedefim.

Eylül'ün hazırladığı bu valize hiç açıp da bakmamıştım. Sağ olsun olabilecek bütün senaryoları düşünüp hijyenik pedden ağdaya, deodoranttan iç çamaşırına kadar her şeyi içeren kurtarıcı küçük bir çanta daha ilave etmişti içine. Onu kenara çekip kıyafetleri yatağın üzerine açmaya başladım.

Görkem de bu arada kendi valizini açmış, gömleklerini tek tek askılara geçiriyordu. Odada dekoratif bir askılık vardı. Bir dolabın içinde değil, doğrudan yatağın karşısındaydı.

"Eylül zengin kıyafetlerini özenle seçmiş, öyle söyledi. Bedenini de tutturduğu konusunda oldukça emindi. Eksik gedik var mı?"

"Yok. Her şey iyi olmuş hoş olmuş da..." En üstteki bordo takımı alıp yatağın üzerine bıraktım. "Fazla iki parçalı giysi var gibi."

"Giymez misin?" diye sordu elindeki askıyı askılığa geçirdikten sonra omzunun üzerinden bana bakarak. "Çok mu açık?"

"Ondan değil," dedim. "Mila Tokel'in spor salonundan çıkmayan biri olduğunu sanmıyorum. Sıradan bir sanatçıya göre bir tık fazla karın kasım var."

"Karın kasın mı var?" Önüne geçemediği bir şok asıldı suratına. Yüz ifadesi çıkar göster diyecek gibiydi. "Evet," dedi biraz olsun kendini toparladığında. "İlk karşılaşmamızda bileğimi tuttuğunda kol kaslarının varlığına şahit olmuştum ama... *Six pack* mi, ciddi ciddi?"

"Yani, abartısız olanından. Aşırı aşırı belirgin değil zaten." Kaşlarımı çattım. "Karın kasımdan başka konuşacak konumuz yok mu bizim?"

"Bu konu her şeyden daha önemli şu an," dedi ciddi ifadesiyle. Ona düz düz bakmaya devam ettim. "Yarıştıralım mı?" diye sordu gözleriyle karnını işaret ederek. Dudakları gerildi ve gülmeye evrilmesi iki saniye sürdü.

Onunla birlikte gülmeye başladığımda başımı salak der gibi bir kez omzuma doğru eğdim hızlıca. Sonra yeniden kıyafetlerle ilgilenmeye geri döndüm. Valizi karıştırdıkça içinden bambaşka şeyler çıktı ve hepsine hayran hayran bakmaktan kendimi alamadım.

Aralarından siyah bir parçayı gözüme kestirdim. Yakalı, deri bir tulumdu. Büyük cepleri vardı göğüs kısmında, düğmeleri de büyüktü. Geniş, kıyafetle aynı renge sahip bir de kemere sahipti. Uzun kolluydu ama terletecek gibi durmuyordu. Buram buram kalite kokuyordu.

Eylül'ün günlük hayatında kullanacağı bir şey değildi. Kesinlikle görevde ben giyeyim diye almıştı. Kesinlikle giyecektim. Paça boyunun kısa gelmemesi için dua ederek onu alıp banyoya attım kendimi. Yanıma saçlarımı şekillendireceğim spreyi de almıştım.

Banyonun kapısını açmam ve kapamam arasındaki saniye sayısı beşti en fazla. Görkem çıkan sesten irkildiği için hızlı adımlarla dar ve kısa koridorun başında belirip bana bakmaya geldi.

"Banyoda sen giyinebilir misin?" diye sordum bir elimde spreyi, diğer elimde tulumu sıkıca tutarken.

Lüks bir otelden bekleneceği gibi oldukça geniş bir banyoya sahipti oda. O genişlik bomboş görünmesin diye de lavaboyu ve altındaki dolapları büyütmüşlerdi. Orantılı olarak lavabonun aynası da büyümüştü. Gereksiz bir şekilde devasaydı. Üzerimi orada değiştiremezdim.

"Olur," dedi. O da elinde bir askı tutuyordu. "Ben sadece gömleğimi değiştireceğim zaten." Bomboş bir açıklama yapıyordu ne tepki vereceğini bilmediğinden. Banyoyu görmediği için neden böyle davrandığıma anlam veremişti hâliyle.

"Pantolonunu da değiştir," dedim kafamı dağıtmak için. "Siyah pantolon, siyah gömlek giy. Beni dinle sen."

Mila Tokel, uyuma önem veren bir kadın olmalıydı. Kuzey'i yanına yakışacak şekilde giydirirdi. Bu mesajı verecektik bu gece. "Yanında hiç zincir tarzı bir aksesuar var mı?"

"Zincir var bir tane," dediğinde onaylar gibi başımı salladım.

"Olur o. Yakanı bağrını açıp onu takarsın boynuna da. Gömleğinin kollarını kıvırırsın, ceket almazsın üzerine. Diğerleri ceketli olacaktır muhtemelen, sen göze çarp."

Kafamı bu şekilde dağıttığımı anlamış gibi sesini çıkartmadı. Bahsettiğim kombine saçındaki peruk bile uyuyordu. İtiraz edecek hâli yoktu. Söylediklerimi alıp banyoya geçtiğinde ben de elimdeki tulumu yatağın üzerine bırakıp hızlıca üzerimdekileri çıkarttım. Tuluma bir kez daha alıcı gözüyle baktığım zaman altına uygun bir postalın çok yakışacağını düşünmüştüm ama fazla ayakkabı seçeneğim yoktu. Topuklularla idare edecektik.

Tulumun içine girdiğimde kendimi göremesem de güzel olduğumu biliyordum. Paçası kısa falan gelmemişti, beli de bol değildi. Üzerime tam oturuyordu ama yine de kemerini sıkmıştım. "Ben hazırım," diyerek haber verdim. "İstediğinde çık."

"Saçını makyajını yapman gerekir şimdi senin," dedi kapının ardından. "Sen içeri gel, ben burada durayım."

Arda'dan bayrağı teslim almıştı. Karşı çıkamazdım bu teklifine. Orada bir şekilde işlerimi halletmem gerekiyordu.

Kapıyı açtığımda Görkem'i değil, Kuzey'i gördüm. İçeri girdiğimde Asya değil, Mila'ydım. Hızlı bir süzüşe geçtim, zaten fazla bakmama gerek yoktu.

Simsiyah kombininde patlayan parça gümüş renkli künyesi olmuştu. Bir de ona ait olmayan ela gözleri.

Benim simsiyah kombinimde patlayan şey de saç rengim olacaktı. Bir de tazelediğim kırmızı rujum.

Birkaç adım kadar arkamda, sırtını duvara yaslamıştı Görkem. Yansıması, yansımamın solunda kalıyordu. Gözleri başlangıçta yüz ifademe takıldı ama ben yanımda birileri varken duygularımı belli etmeme amacıyla sürekli bastırdığımdan korkumu da bastırabiliyordum. Aradığı telaşı bende göremeyince omuzlarını düşürdü rahatlayarak.

Tulumun üstten üç düğmesini açık bıraktığımdan yakalarım kenara kaymıştı ve dövmemin ucu açığa çıkmıştı. Saçlarımı yeniden sımsıkı bir at kuyruğu yaptım ve hızla tazeledim makyajımı. Görkem bu sırada sessizce izledi yaptıklarımı. Bir ayağını arkasındaki duvara yaslamıştı. Bileğindeki iple oynuyordu ara sıra. Bunu yapabilmek için de saatini biraz yukarı ittirmişti.

"Olduk bence," dedim saçlarımı sabitledikten sonra spreyi tezgâha bırakırken.

"Oldun," dedi gözleri aynadaki yansımama değil de doğruca bana döndüğü sırada. "Olduk," dedi bu defa aynaya bakarak. "Eylül mü işini biliyor yoksa sen mi çözemedim," diye devam etti. "İlgi çekeceğin kesin."

"Güzel olmuşsun dersen ölürsün çünkü," dedim kapıya yönelerek. "İltifata neden dili varmıyor bu erkeklerin? Bak, ben sana bakıp yakışıklı olmuşsun diyebiliyorum. Sakal yakışmış da diyebiliyorum. Normal çünkü bunlar. İnsanca. Yiğidi öldürüp hakkını yememece."

Birden yükselmeme gülmüştü çünkü gülsün diye yükselmiştim. Gözleri sürekli aynaya değerken benim için endişelendiğini çok net şekilde görmüştüm ve bir sorun olmadığını belirtmek istiyordum. Göreve inecektik; aklı bende değil, kartlarda olmalıydı.

"Hep dolaylı dolaylı konuş sen anca. Adımı söyleme, sayıyla hitap et. Sen güzel bir kadınsın diyeme, Mila Tokel güzel bir kadın de. Oh, ne âlâ memleket paşam. Arda Gökmen ders diye okutulmalı sana. Arada kafanı kaldır da örnek al o çocuğu."

"Al kalbimi senin olsun mu diyeyim durduk yere?" diye sorarken gülmeyi hiç kesmemişti.

"Ay, aman," dedim omuz silkerek. "Yakışmadı sana kalp falan. Neyse, kal böyle."

"Ruh hâli değişimlerin beni öldürüyor," derken alaycılık yoktu sesinde. "Bana bir iki işlem söylesene çıkmadan."

"13×137," dedim ben de anında. Yıllardır bunu bekliyormuşum gibi olmuştu. Kapı numaramızla lakabımı çarpıyordum adama, kafasını toplasın diye.

"1781," dedi. 3500 de dese fark etmezdi bana. Sallasa da durup cevabı düşünmediğim için inanırdım yani.

"Manyak. 92'nin karesi?"
"8464."
"Çıkabilir miyiz artık?"
"Lütfen..."

Elini önden geçmem için uzattı. Telefonları arkamızda bırakıp dışarı çıktık. Sadece oda kartını almıştık yanımıza. Asansöre doğru ilerledik, üç tane yan yana asansör vardı ve sadece sonuncusu iniyordu yer altına. Yeniden kameralara oynamamız gerektiği için elini belime attı. Adımlarımızı uydurup yavaş yavaş yürüdük kabine doğru. O ara ara bana bakıyordu ama ben oralı değildim. Çünkü kendisi benden hafiften hoşlanan bir beyefendi rolündeydi, ben ise aşkı umursamaz bir kadın rolündeydim.

Kabin göründü, içeri adımımızı attık. Görkem üzerinde uyarı işareti olan kırmızı tuşa bastığında aşağı doğru hareketlendik. Parmağını o tuşun üzerinden çektiğindeyse sarsılarak durduk.

Yüzündeki ifadeden bana bir şeyi söylemeyi unuttuğunu çıkardım. Hızlıca çalıştırdım saksıyı ve durma sebebimizi bulmam zor olmadı. Parmağını o tuşun üzerinden boş yere çekmiş olamazdı. Bana yaklaştı, iki eli tulumumun yakalarını buldu ve çekti hafifçe. Parmaklarımı boynundaki zincirin üzerinde gezdirdim. Ardından sanki ona naz yapıyormuşum gibi diğer elimle kırmızı tuşa uzanıp basılı tuttum parmaklarımı tuşun üzerinde.

Ona onu oyuna getirdiğim temalı bir bakış attı. Buraya kamera koymuşlarsa eğer asıl oynadığımız kişilerin kendileri olduğunu bilemeyecekti arkasındakiler. Yoksa da biz önlemimizi bakışarak anlaşıp almıştık. Onu anladığım ve soru sormadığım için memnundu. Çünkü birileri bizi dinliyor da olabilirdi.

Kumarhanenin sahibi, kumarhaneye giren insanlar hakkında bu şekilde bilgi ediniyordu belki de. Biz oltaya düşmeyen taraftık veya yalnızca paranoyaklık yapıyorduk. Yine de tedbir tedbirdi.

İndiğimizde bizi izbandut kılıklı iki takım elbiseli adam karşıladı. Fazlaca iri ve saçmaca gözlüklülerdi. Gülmemem iyi olmuştu. Bana baktılar, sonra Kuzey'e. Asansörün neden durduğunu yüzümüzden okumak ister gibilerdi.

Kuzey kendi karakterine oldukça uygun bir gülüş takındı suratına. "Benim hatun alev alev," dedi pişkince. Korumalar sırıtarak karşılık verdiğinde göz devirdim. İçeride olan bitenin çok daha fazlasını yaşadığımızı düşünmelerinin sağladığı bir sırıtıştı bu. Kamera varsa bile onların kontrolünde değildi anlaşılan.

Saçmaydı. Buraya biri silahla inip onları tarayabilirdi de. Kesinlikle onların aşağıya inen insanları görüyor olmaları gerekirdi ama yüzde doksan beş ihtimalle ne kamera ne de dinleyici vardı kabinin içinde.

"Beyler," dedim kaşlarımı çatarak. "Çekilirseniz..." Çekildiklerinde yakalarımı iki elimle tutup silktim ve topuk seslerinin eşliğinde içeri doğru adımladım.

Bir *X-Ray* cihazından geçtik. Ayrıca korumaların süzgecinden de geçtik. İçeriye adım attığımız an Hasan'ı gördüm. "Bana bir içki alsana şuradan," diyerek Kuzey'in tuttuğum elini bıraktım ve tezgâhın olduğu tarafı gösterdim. Anlam veremedi ama uydu söylediklerime.

Bana uy diye ortalıkta geziyor, sonrasında ona söylediğim kıyafetleri giyiyor ve emirlerimi anında yerine getiriyordu.

Adamı böyle dize getirirler işte. Sahne senin Yağmur'um.

Sahne pek benim değildi. Radarına anında takıldım Hasan'ın. Onca insanı öylece bırakıp doğrudan bana yaklaşırken gözlerinde beni tek başıma yakalamış olmanın şeytani parıltıları vardı.

"Mila Hanım, hoş geldiniz." Elimi ona uzattığımda dudaklarına götürüp öptü. Ardından kibar bir ifadeyle şeytanlığını maskeledi. "İyi ki tavsiyeme uyup o gece Cengiz'in sergisinden bir tablo satın almadınız. Yoksa sizi burada göremezdim. Alıcıların hepsi gözaltına alındı da..."

13
MİLAT

Ayrı sandığın olaylar,
Aslında uç ucalar.
Bakmasını bildiğinde,
Kördüğüm olacaklar.

Maske taktıklarını söylesem eksik kalırdı. Benim etrafımda matruşka bebekler vardı.

Yer altındaki kumarhane yer yer ışıltılı ve yer yer soluktu. İki farklı ortamı tek bir mekânda birleştirmişlerdi sanki. Sol yanımda büyük, parlak avizelerin süslediği kısım; en dipteyse büyük bir bar tezgâhı bulunuyordu. Etrafında neredeyse hepsi mini elbise giymiş kadınlar duruyordu. Pahalı mücevherlerinin parıltısı aramızdaki mesafeye rağmen çarpıyordu gözüme.

Sağ tarafımsa daha karanlık, daha göz yormayan kısımdı. Solda daha fazla masa vardı; sağdaysa büyük, tek bir kumar masası. Orada oturan adamları görüyordum. Hepsinin yüzü ciddiydi. Oyun oynamıyorlardı. Kadehlerini kavramış, saatin gelmesini bekliyorlardı. Çoğunlukla benim bulunduğum kısma, daha doğrusu Hasan'a bakıyorlardı.

"İyi ki tavsiyeme uyup o gece Cengiz'in sergisinden bir tablo satın almadınız. Yoksa sizi burada göremezdim. Alıcıların hepsi gözaltına alındı da..."

Yem... Yem atıyordu. Tablolar rezerveydi o akşam. Kafasına esen kimse alamazdı. Bense daha önce hiç ortalıkta görünmeyen, öylesine biriydim. İstesem bile kimse bana satış yapmazdı. Kısacası Hasan blöf yaparak beni deniyordu.

Gözlerimi kaçırmadım, aksine onun gözündeki şeytana diz çöktürecek bakışlar yolladım suratına.

"Bana kaliteli olduğunu söylemiştiniz tabloların," dedim tablo kelimesine vurgu yaparak. "Siz de o gece alıcılardan biri değil miydiniz? Öyleyseniz neden içeride değilsiniz? Asıl sorularımız bunlar bence."

"Beni yakalamak o kadar da kolay değil," dedi şişirilmiş egosuyla. Demek milleti böyle kandırıyordu. Aslında neden bırakıldığını o da bilmiyordu fakat kendince uydurduğu cevap buydu.

"Zaten başka bir şey söyleseydiniz herkes sizden şüphelenirdi." Gülümsedim. "Neticede, onlarla iş birliği içinde olmanız düşüncesi korkunç."

Polis ifadesini kullanmak yerine onlar demiş, ufak bir psikolojik hamleyle devam etmiştim konuşmama. Sesimde tehdit yoktu fakat Hasan ne dediğimi gayet anlar şekildeydi. Üstelik bu atakları benden beklemediği için şaşkındı da.

"Neden o gece Cengiz'i arıyordunuz, Mila Hanım?" diye sordu bana yaklaşarak. Geri gitmemi istemiş gibiydi fakat ben bir milim bile oynamadım yerimden.

"Ben bir kullanıcıyım," dedim anında. "Cengiz'se bir satıcı. Böyle basit şeyleri akıl edebilecek kadar zeki bir adam olduğunuzu düşünüyordum. Yoksa piyasa mı abartıyor sizi?"

Onu sinirlendirmedim, onu kendime hayran bıraktırdım. Yemin ederim bu sefer yanlışlıkla olmuştu. "Piyasa beni abartıyor olsa burada mı olurdunuz acaba?" diye sorarken gözlerindeki ifade tamamen değişmiş, çapkın bir adamın bakışlarıyla çevrelenmişti.

"Reklamı en fazla yapılan şeylerin altı genelde boş olur, Hasan Bey." Bir adım geriledim. Topuklularım sayesinde ondan yalnızca birkaç santim kısaydım. Dik duruyor, alaycı bakıyordum. "Beni yanıltacağınıza dair büyük bir umut var içimde. Dilerim söndürmezsiniz umutlarımı. Güzel bir hafta geçirmek istiyorum."

"Güzel bir hafta geçirteceğim size," dedi mükemmel şekilde fönlenmiş saçlarından elini geçirerek. "Kuşkunuz olmasın."

Beni kendine yakın tutacağının açık bir mesajıydı bu. Sohbetimize Görkem'in gölgesi düştü. Yüzü hiç de keyifli durmuyordu. Kıskançlığı geçirmişti üzerine. "Mila," dedi sert bir sesle. Hasan'a yolladığı bir uyarı gibiydi, ardından ona bakıp ukala bir şekilde gülümsedi ve yine bana döndü. Elindeki kadehi bana uzattı. "Al sevgilim."

"Teşekkürler," dedim dövmeli koluna temas ederek. Ardından parmaklarım parmaklarına değecek şekilde kadehi elinden söküp aldım. Biz temas için bir arada olan iki partnerdik ve bunu herkesin gözüne sokmamız gerekiyordu.

"İyi eğlenceler," diyerek gülümsedi Hasan. "Masaya bekliyorum mutlaka."

O yanımızdan ayrıldığında etrafa kısa bir bakış attım. Dış görünüşü kusursuz kadınlarla doluydu çevremiz. Özenilmiş makyajları ve saatlerce uğraşılmış saçlarıyla gerçekten çok güzel geliyordu gözüme baktıklarım fakat erkeklerin bakışları hâlâ benim üzerimdeydi. Siyah deri tulumum beni kesinlikle diğerlerinden ayırıyordu. Aralarında sırıtıyordum. Zaten ben de bu sebeple düz siyah bir elbise giyip inmemiştim aşağı.

Görkem kendisine içki almamıştı. "Mesajı çak," diye fısıldadı kadehimden bir yudum alırken. Yutkunduğumda boğazımda acı ama rahatsız etmeyen bir tat kaldı. "Şuradaki kadınlara bu adam benim de Mila."

"Bu sayede sen de Hasan'a mı mesaj çakmış olacaksın?" diye sordum ela gözlerine bakıp gülümserken. Mavisi yokken ona Görkem demek gerçekten zordu. En çok bu yüzden Kuzey'di benim gözümde.

Kumarhanenin ortasında, ışıklı ve loş yerin birleştiği noktada karşılıklı dikilirken soruma cevap vermedi. Elimdeki kadehi kendimden uzaklaştırmak için dirseğimi hafifçe kırarak kolumu yana açtım. Ardından diğer elimin parmakları künyesini kavradı. Zincirden tutup hızlıca kendime çektim onu. Elini belime yaslayarak karşılık verdi.

Gözlerim gözlerindeyken, "Böyle mi?" diye fısıldadım yüzüne yaklaşarak. Başımı çevirdim ve bahsettiği kızlara kısa süreli fakat etkisi yüksek bir bakış attım.

Dudakları iki yana kıvrıldı. "Zincirimi kopartma."

Künyenin üzerinde M harfi kazılıydı. Parmağım metalin üzerinde kayarken anladım bunu. Bakmama gerek yoktu.

"Baş harfimi göğsünde taşıyacak kadar romantik misin Kuzey?" diye sordum pozisyonumuzu bozmadan. "Mila buna kusarak karşılık verirdi muhtemelen."

"Çocukluğum o benim," diye cevap verdi. "Manevi değeri var, bu yüzden zincirimi kopartma dedim az önce."

Onu yavaşça aldığım yere geri bıraktığımda parmaklarımı üzerinden çektim. M, gömleğinin içinde kalıyordu ve artık görünmüyordu. Bir adım geriye gittim. "Sormadım say."

Rolünü devam ettirerek sakallı çenesini o ukala gülüşle sıvazlarken, "Sorarsan anlatırım," dedi. Kolunu belime sarıp ona yaklaşmamı sağladı ve kulağıma yaklaştırdı dudaklarını. Bu sırada ben kadehimden bir yudum alıyordum. "Ne söyledi sana? Gergin gibisin."

"Yeri değil," diyerek bana dokunan elinin üzerine yasladım ellerimi. "Masaya geçmemiz gerek."

Hasan, kendisi için ayrılan köşeye oturmuş gözlerini ise tam olarak üzerimize dikmişti. Başında bir krupiye dikiliyor, elindeyse bir deste tutuyordu. Tek bir boş sandalye kalmıştı, o da Kuzey için ayrılmıştı. O boş sandalyenin önünde duran kadehe yüzünü göremediğim bir kadın elindeki şişeden bir çeşit içki döküyordu. Sırtının bize dönük olması tuhaftı.

Bir kırılma sesi duyuldu daha aydınlık olan kısımdan. Refleksle arkamı döndüm. Bar taburelerinin önünde cam kırıkları etrafa saçılmıştı. Gözlerimi hızla çektim üzerlerinden.

Nefesimi tuttum. Kırıklar. Kırık parçalar. Kan.

Kadının sol elindeki bilezik hangi renkti? Yeniden arkamı döndüm ve etrafı toparlayan garson kadına baktım. Altındı.

"Korktun mu?" diye sordu Görkem. Sesten irkildiğimi sanmıştı.

"Masaya geçelim," dedim ve adımlarımı hızlandırdığımda bana ayak uydurmak zorunda kaldı. Tek kalan boş yere doğru yan yana ilerledik.

"Kuzey Demirkan," dedi Hasan, masada oturanlara dönerek. Hasan hariç beş kişilerdi. Görkem'in lobide gördüğü yaşlı adam, Hasan'ın solunda oturuyordu. Karısını da az önce bar taburesinde görmüştüm. Kaya, bana o ikisinin zevk için kumar oynadıklarını söylemişti. Daha önce bir vukuatları yoktu. Paraya ihtiyaçları da... Bana anlatılan bu kadardı.

"Yeni biri mi?" diye sordu Hasan'ın solundaki adam. Gençti ama çökmüş bir görüntüsü vardı. Kafasının güzel olduğunu anlamak için iki saniye bile yeterdi insana. "Ne zaman tanıdın da ne zaman güvendin ona Hasan?"

"Ben kendimden başkasına güvenmem," dedi Hasan masadaki herkesi harcayarak. Bugün tanıştığı basit bir oyuncu için fazla gösteriş yapıyordu. Kuzey'i bu şekilde savunması beni düşündürdü.

Görkem sandalyeyi çekip yerleşirken ben de elimi sandalyenin sırt kısmına yaslayıp arkasında dikildim. "Rahatsız olduysanız kalkabilirsiniz beyefendi," dedi Görkem az önce konuşan adama bakarak.

"Nereden geldin, kimi kovuyorsun?" diye masaya yumruğunu vurdu. Görkem'in sinirlendiğini gömleğinin sırt kısmının gerilmesinden anladım. Kendine hâkim olacağına emindim, bu yüzden olaya karışmadım.

"Sen madde mi aldın beyinsiz?" diye sordu Hasan. Adamın gözleri alevlendi ama omuzlarını düşürerek savunmasız bir görüntüye soktu kendini. "Kuralımı biliyorsun, bu gece burada yerin yok."

"Şu kadın..." dedi işaret parmağıyla beni işaret ederken. Siyah bir takım elbise giyiyordu ama kravatını çözüp öylece bırakmıştı. Esmer bir adamdı ve muhtemelen boyu çok uzundu. Biraz dik durabilse heybetiyle buradakileri korkutabilirdi fakat perişan hâldeydi. "Bir değişik bakıyor bana."

"Serdar," dedi Hasan. "Odana git, mümkünse ben izin verene kadar da çıkma."

"Sana veriyor mu?" diye sordu bir anda. Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. O nefes orada takılı kaldı, içimi tutuşturdu. Dışarıdansa kaşlarını çatıp iğrenerek o adama bakan biri gibi görünüyordum. Elimi Görkem'in omzuna koydum korktuğum izlenimini vermek için. "Yavrum," dedi ayağa yalpalayarak kalkıp masaya iki eliyle tutunurken. "Benim neyim eksik?"

Görkem, omzundaki elimi tuttu. Gözleri Hasan'daydı. O, bu duruma son versin diye bakıyordu. Aniden celallenip Serdar'a sövmesi dikkat çekerdi çünkü.

Hasan'ın gözleri benimkilerle buluştu. Orada gördüğü şey bastırılmaya çalışılan bir korkuydu. Doğrudan yerime sinemezdim, Hasan beni dişli bir kadın

olarak tanıyordu. Bu yüzden kendime en uygun rolü bulmaya çalışıyordum bana söylenenlerden sonra.

"Serdar, ben ağzımı bozmadan ve sen de daha fazla rezil olmadan git buradan."

Hasan onu kovdukça daha çok kaşlarını çatıyordu. "Onu bu denli koruyuşunun sebebi ne gerçekten?" Benim de merak ettiğim bir soruydu ve cevabını da biliyordum aslında. Beni kendine yakın tutmaya çalışıyordu. "Çok mu iyi yata..."

"Sesini kesecek misin?" diye sordu Görkem sertçe. "Yanımdaki kadına bu ne saygısızlık?"

Yaşlı adam dudaklarını araladı bu defa. Adı Fahri'ydi. Kaya söylemişti. "Kuzey Beyler haklılar." Kahve, eski moda ekose ceketinin içine renkli bir kravat takmıştı ve bembeyaz saçları vardı. "Güvenlikleriniz niye var Hasan Bey?"

"Sen de bir dur be bunak," dedi Serdar elini şöyle bir sallayarak. "Bakın, dinleyin beni. Bu kadının bakışları normal değil. Şeytan aramıza sızmış beyler."

"İsmim Mila." Gözlerimi kaçırmadım üzerinden. "Ve torbacınızı değiştirmenizi öneriyorum Serdar Bey. Dilerseniz yönlendirme yapabilirim."

"Haha," dedi alayla. "Sen var ya düzenbazın tekisin. Her hâlinden belli bu. Hadi, tek bir isim ver bana. Yönlendir beni. Veremezsin çünkü yalancısın."

Narkotikte hiç susmayan bir iş arkadaşı olan kadına yapılacak muamele değildi bu. Her seferinde göz devirerek dinliyormuş gibi yaptığım Hande'nin bana anlattığı hikâyeler geldi aklıma.

"Keş Apo derler adına," dedim kendimden emin bir şekilde. Görkem başını geriye doğru atıp bana alttan bir bakış attı. "Surlara yakın dolaşır, sabit bir yeri yoktur ama." Meşhur biriydi kendisi. Ekipleri uzun bir süre peşine takmıştı. "Adımı söyleyip indirim alabilirsiniz."

"Sıkıyor," dedi Serdar bu defa. İyice ayakta duramamaya başlamıştı. Hasan'ın gözlerindeyse parlak bir ifade vardı. Tanıyor muydu bahsettiğim adamı? "Şuna bak, velfecri okuyor kadın tek ayak üzerinde."

"Keş Apo'yu bilmiyorsan ne biçim bağımlısın lan sen?" diye sordu Hasan ciddiyetle. "Adam kaçakçılığın kralını yapıyordu. Dünyanın dört bir yanından getirip özel müşterilere satıyordu sadece." Serdar kafası karışmış bir ifadeyle dinliyordu onu. Hasan ilgisini yeniden bana çevirdi. "Yalnız Mila Hanım, yaklaşık iki ay kadar önce içeri aldılar onu."

Hee, biliyoz. Hande başımızı şişirdi böbürlene böbürlene.

Böbürlenmekte sonuna kadar haklıydı. Sıradan görülen bir polis memurunu saygın bir hâle getirmişti bu Apo. Hande onu enselemiş, amirlerinden alkışı kapmıştı. Daha önemli işlerle ilgileniyordu artık. Masa başından o da kurtulmuştu tamamen.

"Ciddi olamazsınız," dedim şok içinde elimi ağzıma kapatırken. "Türkiye'ye birkaç hafta önce döndüm. Haberim yoktu bundan."

"Normal o hâlde," dedi başını sallayarak. Ardından ayaklandı ve kapıdaki korumalardan birine eliyle işaret yaptı. Kolundan tuttuğu Serdar'ı gözlüklü adamlardan birine teslim ettiğinde Serdar onun üzerine ağırlığını verip yürümeye başladı.

Kapıdan çıkmadan önce son kez arkasını döndü ve bütün salonu inletecek şekilde bağırmaya başladı. "Ben hiç güvenmedim buuu kadınaaa! Atın bunuu..."

Karpuz muyuz lan biz? Sen kimi nereye atıyorsun gevşek herif?

Güvenlik, adamı zorlukla zapt edip nihayet dışarı çıkardığında geride kalan herkesin tek bir odağı vardı şimdi. Gecenin parlayan ismi olmuştum yanlışlıkla.

"İşinize bakın," dediğini duydum birinin. Bir kadına aitti ses. Daha önce duymuştum. Görüntüsüyle eşleştirdi beynim hemen sesini. Bir el belime dokunduğunda Görkem üzerine düşen gölgeye baktı, ardından bana gülümsedi. Kuzey değil, Görkem olarak; içimi rahatlatmak isteyerek gülümsedi.

"Kusura bakmayın bu rezillik için," dedi Hasan. Ceketinin eteklerini geriye doğru atarak sandalyesine oturdu. Cebinde saten bir mendil duruyordu. "Kardeşim sizinle ilgilenip telafi etsin bu saçmalığı."

Selma. Belimdeki elin sahibi, beni masadan uzaklaştıran kişi Selma'ydı. Parmaklarımın arasında tuttuğum kadehi daha sıkı kavrarken onun beni ilerletmesine izin verdim. Ben uzaklaştığım an masada kartlar dağıtılmaya başlandı.

"Sizi daha önce görmüştüm," dedi Selma. Işıkların altında kalan bir masaya oturduk. Kumar masasını gören sandalyeye Selma geçtiği için ben Görkem'e sırtımı dönmek zorunda kalmıştım. Kendimi tedirgin hissettim.

"Cengiz Bey'in sergisindeydiniz sanırım."

Adını bilmiyordum. Adını bana söylememişti o gece. Öncelikle bunu öğrenmem gerekiyordu. "Mila Tokel," dedim masanın üzerinden elimi uzatarak. Siyah ojeli tırnakları çarptı gözüme. Düzenli olarak maniküre gidiyor olmalıydı.

Elimi sıkarken gülümsedi. Parlatıcı sürdüğü dudakları ışığın tam altına oturduğumuz için daha fazla parlıyor, normal insanlara göre biraz hassas olan gözlerimi acıtıyordu. "Selma Çıracı."

"Cengiz Bey'in çalışanı olduğunuzu sanıyordum," dedim kadehimden büyük bir yudum alıp dibini görerek. "Hasan Bey'in kız kardeşi çıkmanız beni şaşırttı."

"Yanınızda başka bir beyefendi gördüğümü sanıyordum." Saks mavisi elbisesini incelerken ellerine bir kez daha baktım. Oydu. Görkem'in oturacağı

yerdeki bardağa alkol dolduran, sırtı bana dönük kadın ondan başkası değildi. "Şimdi yanınızda bambaşka bir erkekle karşıma çıktınız."

O gece Cengiz'in odasına girerken bana nasıl baktığını kamera kayıtlarından izletmişti Kaya bize. Hatta onun hakkında bir sürü teori üretmiştik bu yüzden. O ise Cengiz'e değinmemek istemiş, konuyu hemen bana çevirmişti.

"Erkekler bunu yapınca onlara çapkın diyorlar, biz kadınlar yapınca orospu damgası yiyoruz," dedim nefret ettiğim bir gerçeği ortaya koyarak. Ayrıca bir kadının en hassas noktalarından biri feminist damarı olurdu çoğunlukla. Selma'yı adım adım kendime çekiyordum. "Her çiçekten bal almak erkeklere özgü olmamalı diye düşünüyorum."

"Seni asla böyle bir şeyle yargılamaya kalkmadım," dedi. Sizden sene geçişi epey hızlı olmuştu. "Toplumsal yargılardan nefret eden biriyim. Yanlış anlaşılmak istemem."

Garsona eliyle işaret yaptı ve ardından ismini daha önce duymadığım ama bir filmde gördüğüme emin olduğum ucunda mantar tıpa olan yeşil bir şişe getirtti masaya. Selma kadehinin alt kısmını tıpanın ucuna iki üç kez vurdurdu ve tıpa, kısa bir mesafe havalanıp masaya düştü.

Buradan kalkmam gerekiyordu. Görkem kendi kadehine dokunmasın diye dua ediyordum içimden. Kesinlikle bir şeyler dönüyordu. Neden Selma onun bardağını doldursundu ki garsonlar varken? Tam da o sırada tesadüfe bakın ki bir kadeh kırılmıştı ve herkes, ben dahil, sesin geldiği yere çevirmişti başını. Dikkat dağıtma operasyonuydu dakikalar önce yaşanan.

O kadeh ilaçlanmıştı. Netti bu.

Görkem'e haber veremiyordum. Yüzüm dönük olsa kaş göz yaparak anlatabilirdim belki ama değildi. Sanki her şey koca bir planın parçasıydı. Belki Serdar malı bile... Hepsi aklımızı dağıtmak, odağımızı değiştirmek için önümüze atılan yemlerden ibaretti.

"Kuzey'le," dedi Selma bardaklarımızı doldurduktan sonra. Gözü deri tulumumun yaka kısmından görünen dövmemin ucundaydı. "Ne kadar zamandır ilişkin var peki? Burada çoğu kadın benden hoşlanmaz. Sadece muhabbet etmek için soruyorum."

Hayır, beni deniyor ve ağzımı arıyorsun.

"Birkaç gün?" dedim parmaklarımı alnıma yaslayıp hatırlamaya çalışıyormuş gibi yaparak.

Diken üzerinde olma sebebim aklımın Görkem'de kalmasıydı. Oyun sırasında o bardağa kesinlikle dokunmamalıydı. Dokunup dokunmadığını bilmiyordum. Elimi çabuk tutmam gerekiyordu.

Selma, avuçlarını kadehinin etrafına sarıp yüzüme meraklı bir bakış attı. "Romantik bir tanışma mıydı?"

Elimi karnıma bastırıp kusar gibi yaptım. "Romantizm mide bulandırıcı. Ben çıkar için ilişkiye girenlerdenim."

"Karşılıklı fayda sağlamak diyorsun..." dedi imalı bir gülüşle. Masadan kalkmam gerekliydi. Onun yanına gitmem lazımdı. Selma, sırıtmaya başladı. "İyi midir performansı?"

Bu samimiyetsiz sohbet içimde kusma isteği uyandırdı. İki dakika önce tanıştığınız kadınla hayatınızdaki erkeğin yatak performansını konuşmamalısınız. O kadar da değildi gerçekten.

"İyi olmayanlardan tek seferde kurtuluyorum zaten." Maraton koşsam o an gülmekte zorlandığım kadar zorlanmazdım sanırım. "Kuzey için anlatılmaz yaşanır diyorum, başka da bir şey demiyorum."

Şuh bir kahkaha koptu dudaklarının arasından. "Yeni favorim oldun Mila'cığım."

Milacığın sevsin seni.

"Sohbetin sarıyor Selma," dedim. "Yalnız, bazı şeyleri canlı tutmak gerekiyor. Ben bir Kuzey'i kontrol edip geleyim. Hem oyunun nasıl gittiğini de öğrenirim. Buraya kazanmaya geldim. Kaybedenlerden hiç hoşlanmam."

"Anlıyorum." Bakışlarını arka tarafıma dikti ve Görkem'in oturduğu yere baktı doğrudan. "Ben burada bekliyorum, sen bir kontrol et de gel madem."

İçmemiş olsun, içmemiş olsun... Lütfen, elini sürmemiş olsun. Bir şey olmasın. Ona da bir şey olmasın.

Düzensiz nefeslerimi toparlamakla uğraşmadan ayağa kalkıp hızla arkamı döndüm. Görkem ciddi yüz ifadesiyle elindeki kartları sıkıca kavramış, diğerlerinin üzerinde gezdiriyordu ela gözlerini. Bardağa baktım hemen. Parmakları ona doğru hareketlenmek üzereydi çünkü yanlış anlamadıysam Hasan kadehi göstererek bir şeyler söylemişti.

Adımlarımı hızlandırdım.

Usain Bolt, sen arkaya geç kardeşim.

Görkem'in gözleri beni bulduğunda yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. O genişçe gülümsemeye çalışırken ben bütün bakışları yine ve yeniden üzerime toplamıştım.

Düşünmedim, bunun için zamanım yoktu. Onu durdurmam, engellemem gerekliydi. Masaya vardığım an, kalçamı dizlerinin üzerine yaslayıp yan bir şekilde kucağına oturdum.

Çok ani bir yutkunuş gerçekleşti boğazında. Âdemelmasında oluşan büyük düğümü gözlerimle gördüm. Elinde olsa ne yaptığımı sorardı. Gerçi, sormazdı sanırım. Daha çok neden yaptığımı düşünürdü. Şimdi de bunu düşünüyordu.

Parmakları kadehten uzaklaştı ve belime doğru hareketlendi. Yüzü yüzüme yakınken, "N'oluyoruz?" diye sordu fısıldayarak.

Keşke bilsem.

Neden abi kardeş değil de *fuckbuddy* rolünü üstlendiğimizi, benim neden kendi ellerimle kucağına düştüğümü, senin neden öyle yutkunduğunu keşke bilseydim yani. Bilsem iyi olurdu.

Kadeh, Yağmur. Kadehi unutma.

Mila ve Kuzey arasındaki elektriğin salonu aydınlattığına emindim. Rolümüzü bayağı iyi oynuyorduk, akıllarda şüphe bırakmamıştık. Hatta rolümüze fazla kaptırmıştık, açıkta kalan boynuma değen nefesine hiç gerek yoktu bence.

"Sıra sizde Kuzey Bey," dedi başımı çevirmediğim için görmediğim bir kişi. Dönüp eline baktım yüzükleri var mı diye. Yoktu. Yeniden Görkem'e çevirdim başımı.

"Sıra sendeymiş aşkım." Kıkırdamayı ihmal etmedim elim ensesine doğru kendine yol çizerken.

"Gençlik işte," dedi Fahri Bey gülerek. "Kanları kaynıyor sürekli."

Görkem beni düşmeyeyim diye sıkıca kucağına sabitleyip oyunu görebilmek için oturduğu yerde hafifçe öne doğru eğildi ve masanın ortasında duran açık kartlara baktı. Ardından elindeki kartlardan birini ortaya atıp kaldığı yerden devam etti bana bakmaya.

Bir saniyeliğine durdu, tekrar elindeki kartlara baktı ve boynuma sokulup yüz ifadesini gizledi diğer oyunculardan. "Sikeyim," diye mırıldandı orada. "Yanlış kartı attım."

Ona bir cevap vermek yerine Hasan'ın sık sık gözünün değdiği dolu kadehi aldım avuçlarımın arasına. İçsin diye bekliyordu. Ben bu masadan kalkıp Selma'nın yanına dönsem Hasan ne yapıp edecek bulacaktı onu Görkem'e içirmenin bir yolunu.

Yaptım. İçinde ilaç olduğunu bile bile diktim o bardağı kafama. Görkem için, bile bile bir zehri yudumladım durmaksızın.

Bana emanetti. Emaneti geç, her şeyi geç, ona bir şey olmasına izin veremezdim. Risk almadım, risk yoktu ortada. Yüzde elli şans da değildi. Emindim içinde bir şey olduğuna. Tadındaki tuhaflık bunu kanıtlar nitelikteydi. Bu tarz içkiler köpürmezdi. Bu köpürmüştü bir nedenden. Hiçbir şey gözümden kaçmamıştı.

Ölmezdim değil mi? Yani, ölecek olsam da hayır demezdim aslında.

Kumar masasına hayatımı koymuştum ve kaybedecek bir şeyim yoktu.

Boş kadehi sertçe masanın üzerine bırakıp ferahlamışım gibi gülümsedim diğer oyunculara. Hepsinin ellerine bakmayı da ihmal etmedim. Aradığım yüzükler orada değildi, hâlbuki Görkem o oyuncunun masaya oturacağından emin gibi konuşmuştu.

Görkem, olayları birbirine bağlama yeteneği üst düzey olan bir adamdı. Anında bakışları değişti ve gözlerinde korkuyu gördüm. Düşüncelerinin aksi bir şey söylemem için bekliyordu. Ağzımı açmadım ama ensesine geçirdim tırnaklarımı. O korkuyu yüzünden silmeliydi. Oyuna odaklanmalıydı. Kuzey'di o.

Fakat belime yarı sarılıyor olması Mila'ya değil de 13'e sarılıyor gibiydi daha çok.

Bir kart daha attı sıra ona geldiğinde. Muhtemelen hangisini attığını sorsam bana cevap veremezdi. Aklı bütünüyle bendeydi çünkü. Yeniden boynuma sokulurken, "Ne yaptın?" diye sordu çaresizce. "Ne olacak şimdi?"

Keşke bilsem.

Hasan'ın bakışlarından anladığım kadarıyla başıma pek hoş şeyler gelmeyecekti. O kadeh, Kuzey için hazırlanmış bir tezgâhtı ama işe burnumu sokmuş, oyunu ters yöne çevirmiştim.

Parmak uçlarım Görkem'in sakallarına değdi. Bir vasiyet bırakmam gerekir miydi? Bilinmezlik psikolojiyi bozuyordu. Başıma bir şey gelmesini bekliyordum öylece oturmuş.

Öylece, Görkem'in kucağında oturmuş... Rolümü devam ettirme çabasıyla elimi sakallarında gezdirirken...

Boğazımda kötü bir tat kaldı. Yemek borum yerine soluk boruma gitmişti sanki içtiğim şey. İçime çektiğim nefesin asidik olduğunu hissediyordum.

"Sana göz kulak oluyorum," dedim kısık sesle. Gülümsüyordum ama o hiç gülmüyordu. Endişeyle her saniye daha çok yapıştırıyordu beni kendine. Sanki böyle yaparak beni koruyabilirdi.

"Kazanmadan kalkma bu masadan." Bu cümleyi diğerlerinin de duyabileceği şekilde söylemiş, kalkmaya yeltenmiştim kucağından.

Beni dirseğimden çekip geri oturttu dizlerinin üzerine. "Kaybetmeyeceğim," dedi kulağıma dudaklarını yaklaştırarak. "Oyunu değil, seni. Sakın 13, sakın!"

"Mila," demeye çalıştım. Diğerleri cilveleşen bir çift görüyordu. Bizse belki de son konuşmasını yapan Duman ve 13'tük.

Veya dümen ve çapa.

Bir kart daha attı masaya sırf sırası geçsin diye. Dönen konuşmaları duyamıyordum. Sadece onun sesi vardı. Ona ait olmayan ela gözler hızlı hızlı taradı yüzümün her santimini. Muhtemelen dudaklarım morarıyordu çünkü bir süre orada kaldı bakışları. Kuruduğu için ıslattım dudaklarımı. Nefesim daralmaya başlamıştı.

İçkiye katılan şey her neyse etkiyi bu kadar çabuk vereceğini düşünmüyordum açıkçası. En azından Selma'nın yanına geri dönebilme fikri geçmişti aklımdan.

Yeniden ayaklanmayı denedim. Topuklularımın üzerinde dikildiğimde salondaki ışıklar gözümün önünde parlamaya başladı. Biri elinde tuttuğu feneri adım adım gözüme yaklaştırıyordu sanki. Sonra o ışıkların hepsi söndü. Başım o kadar hızlı döndü ki ayakta duramayınca kalçam masaya çarptı.

Oyuncular aniden telaşlandılar. Görkem kartları öylece masaya fırlatıp ayağa kalktı ve tuttu beni sıkıca. "Alkol çarptı herhâlde," dedim saf saf. Dünya ayaklarımın altından kayıyordu. "Siz bölünmeyin, ben odama çıkayım."

"Bırak kızım, yemişim oyununu." Fahri Bey'di yanıma koşan diğer kişi. Yanılmıyorsam eşi de bana doğru hareketlenmişti salonun öbür ucundan. "Kuzey evladımla odana çıkaralım seni. Başka zaman devam ederiz kaldığımız yerden. Çuvala girmedi ya günler."

"Zahmet etmeyin," derken sesim kulaklarımda çınlamaya başladı. Selma'nın kıstığı gözleri üzerimdeydi. Oturduğu yerden fırladı bir anda.

Sadece biraz ilgi çekmek için diğerlerinden farklı giyinip aşağı inmeme gülesim geldi. Ben, kesinlikle herkesin aklına kazınmıştım bu gece farklı farklı suretlerde.

"Ben hallederim," dedi Görkem. Ayaklarımın beni taşıyamadığının farkındaydı. Ağırlığımı üzerine aldı. "Oyunu terk etmek durumundayım. On ü... Onu bu hâlde bırakamam."

"Tabii ki. Laf mı söylediğin?" dedi Hasan. Elinde patlayan bir planı kalmıştı geriye. Hesaba katmadığı için sudan çıkmış balık kesilmişti.

"Neler oluyor?" diye sordu Selma. "İyi misin Mila?"

Ya Merve sen beni zehirledin.

Ölmedin ki.

Mete keşke sussaydı. Ciddiyetimi söküp almış, kahkaha atma isteği uyandırmıştı içimde.

"O son kadehi devirmeyecektim," dedim sarhoş olduğumu sansınlar diye azıcık ağzımı yayarak. Görkem daha fazla bu oyuna sabredemeyecek gibiydi. Bir anda silah çıkarıp herkesin yere yatmasını söylese şaşırmazdım. O potansiyeli taşıyordu üzerinde.

Kolumu tutup omzuna dolamamı sağladı. Tam bir teslimiyet içindeydim başka şansım olmadığından. Kendimi iğrenç bir kukla gibi hissediyordum. Tiksinmiştim birden her şeyden. "Bebeğim, sen daha fazla kötü olmadan gidelim hadi."

Daha ne kadar kötü olacağım meçhuldü. Görkem'in hızlanan kalbi kulaklarımda atıyor gibiydi. Kan onun damarlarına değil benim içime pompalanıyordu. Daha kuvvetli bir basınca maruz kalıyordum her geçen saniye.

O kapıdan çıkış anımız biraz karamboldü benim için. Asansöre girişimizi hatırlıyordum ama. Yürüyebiliyordum fakat üç yüz kiloydum ve iki yüz doksan dokuzunu Görkem'in üzerine vermiştim. Kalan bir kiloysa midemde ağırlık yapıyordu.

Kapılar kapandığı an, "İyi misin?" diye sordu panikle. Düzgün bir ruh hâlinde değildi. Bu asansörde kamera ve dinleyici olabilme ihtimalini unutabilirdi. Benim bu kafayla bunu unutmamış olmamsa ayrı bir meseleydi.

Kolum omzunda, kolu belimde ve diğer eli kırmızı tuşun üzerinde yukarıya doğru çıkıyorduk. "Sorun yok, Kuzey." Kelimelerimi vurguladım. Sıkıntılı bir nefes dudaklarından dökülüp yüzüme çarptı. "İyi ki sen içmedin," diye devam ettim bütün şeffaflığımla, Asya hatta Yağmur olarak.

Kapılar açıldı, koridora attık adımımızı. "Keşke ben içseydim," dedi bunu çok geç fark ettiği için kendine kızarak. "Allah kahretsin, keşke ben içseydim."

Ben Görkem'i kriz anlarımda bile dik durup panik olmazken görmüştüm, bu sebeple şimdiki paniği yabancı geliyordu. Yine kendinden emin tavrıyla içimi rahatlatması gerekirken o kaybetme korkusuyla dolup taşıyor gibiydi.

Oda kartını nasıl parmakları arasında tutabildiğine şaşırdım. Son bir çabayla beni içeri sokup kapıyı arkamızdan sertçe çarptı. Gömleğinin yakasında olan parmaklarım ensesinden içeri sızdı ve künyesinin zincirine dokundum. Soğuk bir nesneye temas etmek iyi hissettirmişti çünkü Görkem tam anlamıyla yanıyordu.

"Bir kere güleyim, öyle gideyim mi?" diye bir soru döküldü dudaklarımdan. Yorgun bir ifadeyle kıvırmaya çabaladım dudaklarımı iki yana.

Beni yatağa oturttuğunda bakışları yüzüme saplandı. Sanki lenslerinin arkası gözyaşı doluydu. Bir yarayı mı deşmiştim? Sadece ona gülümsemek için harcıyordum kalan enerjimi. Yutkunduğumda içime oltalar atıldı, boğazıma takılan kancanın başka bir açıklaması olamazdı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu önümde dizlerinin üzerine çökerek. "Sen nereye gidebileceğini sanıyorsun?" Dik duramadığım için hafifçe öne eğildiğimde bacaklarımın arasındaki boşluktan yararlanarak bana doğru yaklaştı. Gözlerimi yere çevirdim. Sonra birden dokunuşunu hissettim. Görkem, yüzümü korkuyla avuçlarının arasına aldı. "Gitmek yok, Asya. İzin vermiyorum bir yere gitmene."

"Asya mı?" Yüzümü buruşturdum. "Küfür gibi geldi kulağıma ismim, senden duyunca. 13 çuvala mı girdi?"

Onu hiçbir şekilde güldüremiyordum. "Bilincini açık tutmak zorundayım. 13 dersem beni algılayabilecek misin?"

Ne dediğini bilmiyordu. Bence bilinci kapanan kendisiydi. "Bana Asya dersen seni algılayamam asıl."

Yanağımdaki eli alnıma tırmandı ve geri çektiğinde avucu ıslandı. Terlemiş miydim? Hâlbuki üşüyordum. "Arda'yı arayacağım," dedi önümden hızlıca uzaklaşıp telefonunu almak için hareketlenirken. "O bilir ne olduğunu. Ne yapmam gerektiğini söyler bana."

"Kendini suçlu hissetme." Gözlerimin kaydığını hissettim. Ellerimi sıkıca bastırdım yatağa. "Yine olsa yine yapardım. Bu benim tercihimdi, sonucu da her ne olursa olsun kabulümdür. Bir şey gelirse başıma, sorumlusu sen değilsin."

"Konuşma öyle." Eli ensesinde, diğer elinin parmaklarıysa telefon ekranındaydı fakat yazıları okuyabildiğinden şüpheliydim. "Hemen aklına ölümü getiriyorsun. Yapma şunu."

Telefonunu kulağına koydu, araması bir türlü cevap bulamayınca ayağını sertçe yere vurdu ve başka bir numara aramaya başladı rehberinde. Bu sırada

ben kafamın ağırlığını daha fazla kaldıramayacağımı fark etmiş, ayakkabılarımı bile çıkaramadan sırtımı yatak başlığına yaslayıp bacaklarımı uzatmıştım ileriye. Başım kabarık yastıkların üzerinde duruyordu.

"Şşt," dedi Görkem yanıt beklerken yanıma yaklaşarak. "Hasan'ın takım elbisesindeki mendili gördün mü?"

"Satendi."

"İlk girdiğimizde önümüzden geçen garson kadının tepsisinde kaç kadeh vardı?"

"Beş," dedim. Midem bulanıyordu. "Biri boştu."

"Lan," diye bir ses geldi telefondan. "Niye kulağınla bakışmak zorundayım ben gecenin bu saatinde?"

Görkem, Kaya'yı yanlışlıkla görüntülü aramıştı. Hızla telefonu kulağından uzaklaştırıp yüzüne çevirdi kamerayı. Kaya onun yüz ifadesini gördüğü an, "Lan," dedi tekrar, bu defa panikle. Oturduğu yerden kalkmış olmalıydı. "İyi misin oğlum? Bu surat ne?"

"Arda'ya ver Kaya!" Telefonu çapraz bir şekilde kenarda duran komodinin üzerindeki küçük abajura yasladı ve yanımda bir boşluk açıp oturdu oraya. Eli bir kez daha alnımı yokladığında koluna tutundum.

"Su bulabilir misin?" diye sordum ona bakarak. "Çöle döndüğümü hissediyorum."

"İste kapıya itfaiye yığayım, ne demek su bulabilir misin?" Ayağa kalkıp buzdolabına koşarak gitti ve içinden bir şişe çıkardı. "Keban Baraji'nı İstanbul'a bile getiririm, ne demek su bulabilir misin?"

"Görkem," dedi Kaya'nın endişeli sesi. "Beni korkutmak yerine olayı açıklasana mal!"

"Arda'yı bul dedim amına koyayım," dedi Görkem elinde bir şişeyle koşarak yanıma dönerken. "Sen de gülüp durma gidici gidici. Geçip karşıma güleyim de öyle gideyim mi diyorsun bir de. Aklımı kaybetmek üzereyim ben zaten burada."

Şişenin kapağını açtı diyemeyecektim, şişenin kapağını söktü çünkü. Görkem birini kaybetmişti. Görkem geçmişinde bir kadını kaybetmişti, artık emindim buna.

Elini enseme atıp beni doğrulttu ve şişeyi dudaklarıma yasladı. Boğazımdan geçen her yudum bir yangını söndürmektense benzin etkisi yaratıyordu. Farkına vardığım an durdurdum suyu içmeyi.

Şişeyi geri çekti ve elinin tersiyle kibarca çeneme damlayan suyu sildi. Parmaklarının dışı dudaklarıma sürttü bunu yaparken. Sonra bir kez daha alnıma dokunup ateşimi kontrol etti. "Fahri Bey'in kravat iğnesini hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Gümüştü..." Bilincimi kontrol etmek için iyi bir yöntem bulmuştu. Sorduğu sorular odağımı dağıtıyor, kanıma karışan zehirden uzaklaştırıyordu düşüncelerimi.

"Beni çağırtmışsın hayatım," sesi geldi telefondan. Bu alaylı ifade Görkem'in yüzünü gördüğü saniye dağıldı. "Söyle çabuk ne oldu!"

Başımı biraz sağa yatırıp ekranı görmeye çalıştım. Can, Kaya ve Arda yan yana koltuğa dizilmişlerdi. Telefon muhtemelen bir nesneyle sabitlenmişti masanın üzerine. "Asya'nın içkisini ilaçlamışlar," dedi olayı uzun uzun anlatmak yerine kısa ve pek de doğru olmayan bir özet geçip.

"Asya kim ya?" diye sordum. Hem haplı hem sarhoştum. Çok güzeldi her şey. Mide bulantım da zaman geçtikçe artıyordu. Mis gibiydim vallahi.

"13 demiyor. Durum ciddi," dedi Can.

Arda kaşlarını çatmıştı. "Uyanık mı?" diye sordu. Yüzüm kamerada görünmüyordu demek ki. "Ses ver Asya..."

"Yaşıyorum," dediğimde sesim bu durumdan nefret eder gibi çıkmıştı. "Arda," dedim zorlukla. Konuşmak zor işti. Görkem'in üç suratı vardı. "Köpürmüştü alkolün üzeri. Kabarcık kabarcıktı. Sanki damlalar boğazıma yapıştı. Olması gerekenden daha acıydı tadı."

Son bir gayretle ona yardımcı olmaya çalışıyordum. Görkem'in kolunu yeniden sıkmaya başladığımı fark etmemiştim. Onun gözleri hiç ekrana dönmüyordu, sadece bana bakıyordu.

"Biliyor muydun?" dedi Can şok içinde. "Asya, kadehin ilaçlı olduğunu anladıysan ne diye içtin ki sen?"

"Bunlar başka zamanın mevzuları," dedi Kaya kestirip atarak. "Arda, gidip bilgisayarımı alayım mı? Araştırırım Asya'nın söylediklerini."

"Hakaret sayarım," dedi Arda. Sanırım gülmeye kendini zorlayarak söylemişti bunu. "Önüne bir şişe alkol getirsem kusacak gibi misin Asya?"

"Bir kadeh bile görsem duvara atıp parçalayacak gibiyim."

"Görkem, sümsük suratına kalmadım. Çevir de güzeller güzelime bir bakayım." Arda, Görkem'e liderlik yapıyordu. Gözlerindeki korkuyu okumuş, eline silgisini almış ve silmeye başlamıştı kendi usulüyle. Harika biriydi gerçekten. "Yüksek ihtimalle hap atmışlar Asya. Hemen erimediği için karıştırmış olabilirler içkiyi. Gördüğün kabarcıklar o yüzdendir."

"Midem berbat hâlde," dedim elimi ağzıma bastırarak.

"Kaç dakika oldu?"

"On beşten fazla değildir," dedi Görkem.

Onun tam olarak geçen dakika sayısını bilememesi üzerine Kaya ve Can arasında kısa bir bakışma geçti. Görkem ekranı bana çevirdiğinden onları göremiyor, Arda'ysa gözlerime odaklanmış öylece bakıyordu.

"Birazdan kusacaksın," dedi Arda emin bir şekilde. "Antabuse. Disülfiram da denir. Yüz kızarıklığın da bu tezimi destekliyor. O ilacı attıklarını düşünüyorum."

"Ne ki o?"

Görkem'den sonra Arda sakince anlatmaya devam etti. "Görkem, Asya bayılabilir. Tansiyonu düşecektir. Sakin ol. Ölümcül bir şey değil. Önce rahatlayın." Omuzları düştü karşımdaki adamın. Ölmeyeceğime sevinmişti. Ben pek sevinmiş gibi durmuyordum muhtemelen. "Alkol bağımlılığını tedavi etmekte kullanılan, yararlı bir ilaçtır aslında."

Soluklarım ağırlaştı. "Işık gözümü alıyor," dedim Görkem'e. İçimdeki zehir beni ilgilendirmiyor gibi davranıyordum ama elimde değildi. "Kapatabilir misin?"

"Bütün şehrin elektriğini keser," diye atıldı Kaya. Arda'ya destek olmaya karar veren ikinci isimdi. Aslında destek olunan esas isim Görkem'di işin sonunda. Kendisi komodinin üzerindeki kumandayı alıp odanın ışığını loşlaştırdı. "Sen iste, Tesla'yı mezarından çıkarıp hesap sorar bu adam alternatif akımın öncüsü diye."

"Tesla'yı karıştırma bak." Arda sert bir bakış attı babasına sövülmüş gibi. "Neyse. Ne diyordum? Tedavi için kullanılan bir ilaçtır. Alındıktan sonra alkol kullanılırsa büyük bir tiksinti duyulur, yan etkiler göstermeye başlar. Zehirlenme belirtilerine yol açar. Doğrudan alkole katılması da aynı şekilde sonuç vermiş."

Alkol bağımlılığını engellemek için kullanılan bir ilacı alkolle tüketerek zehirlenmiştim. Olayın ana karakteri ben olduğum için kulağa o kadar da anormal gelmeyen bir hikâyeydi aslında.

Akciğer kanseri birinin sigara yakıp ameliyat gününü beklemesi gibiydi durumum. Tek sorun benimkinin keyfi bir davranış olmamasıydı.

"Daha fazla bilgi?" diye sordu Görkem. Hâlâ rahatlamamıştı.

"Etanole karşı akut bir duyarlılık oluşturur bu ilaç. Asetaldehit dehidrojenaz enzimini inhibe ederek çalı..."

"Kesin *Wikipedia* ezberliyor bu çocuk boş zamanlarında," dedi Can onun kafasına vurarak. "Zıttırıjenaz anlayacak hâli var mı bu adamın? Türkçe konuşsana."

"Ne anlatayım ki başka?" diye sordu Arda başını avuç içiyle ovalarken. "Kustuğunda durdurmaya çalışma Görkem. Bırak rahatlasın. İlerleyen günlerde alkol gördüğünde tiksinme ihtimali çok yüksek. Planınızı şekillendirmeniz gerekebilir."

"Yakarım planını." Sağlıklı düşünebiliyor olsa asla kurmayacağı bir cümleydi bu. Muhtemelen bir saat kadar sonra da oturup hesap kitap yapacaktı önümüzdeki günlerle alakalı. Şimdi sadece anın adrenali yüzünden böyle konuşuyordu. "Tamam, kapat ama ararsam sana ulaşabileyim. Sağ ol."

"Vazifemiz," diyen Arda'nın kolu ekrana uzandı ve karşımda siyah bir görüntü vardı artık. Kapatmıştı.

"Bir şeyim yokmuş," dedim. "Bana öyle bakma lütfen. Ölüm döşeğindeymişim gibi hissettiriyorsun."

Dizlerinin üzerine dirseklerini yaslayıp öne doğru eğildiğinde bakışları zemine kilitlenmişti. "Seni koruyabilmek için göreve geldiğim ilk günün gecesi bu hâlde olman beni çıldırtıyor." Öfkesi en çok kendineydi.

Bana neden içtin gibi sorularla kızmadığı için memnundum. Bu öfkeyi bana yönlendirebilirdi, kontrolsüz bir tarafı da vardı neticede. Yine de asla beni sorgulamamış, aksine bütün öfkesini kendi üzerinde toplamıştı.

"Kalkman gerek," dedim ani gelen öğürme isteğiyle elimi ağzıma bastırarak. Yeniden telaşı tarafından ele geçirildi ve oturduğu yerden ayağa fırladı. Ellerini beline koyup bana dikti bakışlarını. "Kusacağım," derken dönen başım eşliğinde ayağa kalkmış, dünyanın en kötü sarhoş yürüyüşünü yaparak banyo kapısına doğru ilerlemeye koyulmuştum.

Bana destek olmak için hazırdı ama kolunu elimle ittirip benden uzaklaştırdım onu. Banyo kapısını zorlukla açtım. Bunun için gereğinden üç kat fazla bir efor harcamam gerekmişti. Arkamdan kapıyı kapatmak üzereyken bir el kapıyı diğer taraftan ittirerek bunu engelledi. "Ayna," dedi. "İzin ver yanında durayım."

Ağzımı ona cevap vermek yerine içimdekileri dışarı dökmek için açtım. Önümü göremiyordum, ne aynasıydı? Dirseklerimi lavabonun iki yanına yaslayıp öne doğru eğildim. Görkem'in içeri girmekle girmemek arasında kaldığını hissediyordum.

Beni yeterince berbat durumlarda görmüştü. Bir yenisi daha ıstakozun kabuğunu üzerinden söküp almak olurdu. "Gelme lütfen," dedim öğürmelerimin arasında. Elimi kapının dışına bastırdım ve bu küçük hareketimle kapandı. Parmağının ucuyla bile kapıya dokunuyor olsa kapatamazdım.

Orada ne kadar dikildi bilmiyordum ama ben içimde hiçbir şey kalmayana dek lavaboya eğilmiş, ardından gözlerim aynaya dokunduğunda bacaklarımın titremesiyle beraber kendimi yere bırakmıştım. Nadiren aynalara bakabiliyordum ve oradaki dağılmış kadınla karşılaşmak her seferinde bir öncekinden daha kötü hissettiriyordu.

Tansiyonumun düştüğü çok belliydi. Her an bayılacak gibiydim. Banyo kapısının yanındaki duvarla lavabonun altındaki dolabın kesiştiği köşeye sindim. Dizlerimi önüme çekip başımı dizlerimin arasına gömdüm. Karın boşluklarım sızlıyor, terden kendimi bu deri kıyafete tamamen yapışmış hissediyordum.

Sarhoş kafam andan kopup geçmişten sahneleri seriyordu önüme. Herkesin müthiş bir yetenek olarak gördüğü ve şimdiki konumumu ona borçlu olduğum görsel zekâm bazen o kadar da iyi sonuçlara yol açmıyordu. Unutamıyordum ben yaşadıklarımı. O sahnelerdeki en küçük detaya kadar resmini çizebiliyordum ve bunu istemeden yaptığımda kontrol avuçlarımın arasından kayıp gidiyordu.

Saçımı çekiştirdim hırsla. Her şeyin varacağı yeri biliyordum. Rota belki de belliydi. Kendime itiraf edemediklerimi başkasından duyduğum an, nefret

ettiğim saatler duracaktı belki. "Sesin neden kesildi?" Hızla kapı koluna davrandı, kapının aniden açılmasıyla oluşan rüzgâr saçlarıma vururken başım hâlâ dizlerime gömülüydü. Beni yerde görmeyi beklemiyordu. Birkaç saniye başımda hareketsiz kalışından anladım bunu. Benim için bir kez daha yere çöktüğünde "Ağlıyor musun yine?" diye sordu içi giderek.

"Nefret ediyorum bundan," derken avucumun içini sertçe zemine vurdum. Bileğimi sıkıp engelledi yeniden vurmamı. Başımı kaldırdım ve akan makyajımla ona onu yanımdan kovmak ister gibi baktım ama dilime dökülmedi sözcükler. Kovamadım bir türlü. En başından kapımı kilitlemem gerekirdi benim.

Görkem'i yanında istemesen kilitlerdin Yağmur.

Bu seferki doğru değildi. Mete haksızdı. Sarhoşluğum yüzünden olmuştu kesin. Ne diye olacaktı başka?

Gözümden yaş akıyordu ama her akan yaşa ağlamak denmezdi. Kusarken kendimi zorladığım içindi. Ne diye olacaktı başka?

"Oturma taşa," dedi dirseklerimden kavrayarak beni kendime getirmeye çalışırken. "Gel hadi, yatırayım seni."

Burnumu çektiğimde kıpkırmızı olduğuma emindim. "Hâlime bak," dedim ne dediğimi bile bilmeden. "Olmak istemediğim ne varsa hepsinin toplamına dönüştüm. Tuvalet köşesinde kusup ağlamak ne demek ya?"

"Asya..."

"Ağlamıyorum ben!" diye yükseldim kendi kendime. "Görmüyor musun, yağmur yağıyor işte yine. Görmesene artık. Bakmasana bana. Niye başımı çevirdiğim her yerde sen varsın ki sanki?"

Söylediklerime odaklanmıyordu. Bütün bu tablonun sorumlusu ilan etmişti kendini. İçkinin ilaçlı olduğunu benden önce anlayamadığı için içindeki ses onu asla affetmeyecekti. "Özür dilerim."

Onu susturdum. "Görkem, başımı çevirdiğim her yerde olan insanların sonu ne olur biliyor musun?" Cevap vermesi için ona baktım nemli gözlerimle.

"Giderler mi?" Tonlaması öyle bir etki yarattı ki ağlasa aynı etkiyi verebilir miydi emin değildim.

Temasından kurtulup gözlerimi sildim. Başımı sallamaya çalıştım. "Bu yüzden gezme benim çevremde. Özür de dileme. Başka bir ihtimal yoktu. Ben onu içmek zorundaydım."

Neden başka bir ihtimal varmış gibi bakıyordu o hâlde?

"Sana bakarken senden daha yaralı hissettiğim ilk an bu," dediğinde gözleri yavaşça yüzümü taradı. Akan rimelim siyah bir gölge oluşturmuş olmalıydı göz altlarımda. İğrenç kokan bu banyonun içinde, iğrenç bir hâlde duran beni yüzünü bile ekşitmeden incelemesi tuhaftı. "Söyle yağmura, bıraksın yağmayı. Dursun artık gözyaşların."

"Hiç iyi değilim." Gözlerimi yeniden silmeye çalıştım. "Allah kahretsin, hiç iyi değilim! Olamıyorum. Sustur beni, bunları sana söylememem lazım benim."

"Tamam," dedi sadece. "Kalk hadi. Her an bayılacakmış gibisin."

Tam olarak öyleydim. Işıklar bir yanıp bir sönüyor, karaltılar artarak çoğalıyordu. Beni kollarımdan tutup çektiğinde kolunu omzuma attı ve baskısıyla birlikte başım omzuna doğru yattı. Aynaya veya lavaboya gözlerim değmesin diye yapmıştı bunu. Beni banyodan çıkarttı ve kapıyı hızla kapattı.

"Seni bu duruma düşmekten kurtardım." Neden kahkaha atarak kendi söylediğime güldüğümü ikimiz de çözememiştik. "Asla çekemezdim ben seni. Kussan falan... Uğraşamazdım hiç. İyi ki yapmışım."

"Korkma," dedi yatağa uzanmamı sağlarken. Başımın sağına ve soluna ellerini yasladı, kafamın altındaki yastığın köşelerini tuttu ve onu aşağı doğru çekiştirdi. "Beni kaybetmekten..."

Gülerek gizlemeye çalıştığım şeyi anlamıştı. Sarhoşken yeterince iyi rol yapamıyordum demek ki. "Oyunu değil, seni kaybetmeyeceğim derken sen korkmamış mıydın?" Kaşlarımı kaldırarak sorduğum soru onu afallattı. "Ben bir ara titrediğine bile yemin edebilirim hâlbuki."

"Hiç ve çoklarının yerini değiştirmek için bana zaman lazım," dedi geri çekilmeden. Yanımdaki boşluğa oturmuştu. Bir eli yastığın üzerindeydi hâlâ. Hafifçe bana doğru eğik duruyordu. "Zamanım tükendi sandım ve aklımı kaybettim. Ben bu gece seni kaybetmedim ama gerçekten aklımı kaybettim."

"Değmem," dedim başımı iki yana sallayarak. "Sana söylediğimi unutma. Başımı her kaldırdığımda seni görmek istemiyorum. Gitmem de deme sakın. Gidersin çünkü. Beni bir uçurumun içinden çekip aldın ama tekrar aşağı düşmem ufacık esintiye bakar."

"Fırtına yutmuş kadınsın," dediğinde parmakları yastığın üzerinden saç tutamlarıma değdi. Az önce kusmuştum, mahvolmuş görünüyor olmalıydım ama o aramızdaki mesafeyi açmak yerine küçük adımlarla kapatıyordu sanki. "Esinti koymaz sana."

Elimi yanağına yaslama amacımı bilmiyordum. Belki de bir daha yüzünde görmeyeceğim sakalları hissetmek içindi. Avuç içim tenine sürttüğünde olduğu yerde donup kaldı. "Savrulduğumu söyleyen de sendin."

Kesik bir nefes verirken yanağındaki elimin üzerine koydu elini. "Halt etmişim," diye mırıldandı gözlerini kapatarak. "On saniyeye sızıp kalacaksın değil mi? İyi geceler, 13."

Gözlerimi açtığımda hava aydınlanmıştı. Elimi alnıma bastırdığımda herhangi bir şişlik olup olmadığını kontrol ettim. Hayret, hiçbir şey yoktu... Beynime balyozla vurulmadıysa bu baş ağrısı niyeydi peki?

Bedenimi sağa çevirmeye çalıştığımda üzerimdeki kumaşın soğukluğunu hissettim. Deri tulum hâlâ üzerimdeydi, yakam gereğinden fazla açılmıştı ve gözlerimi ovuşturmak için kullandığım parmaklarıma siyah lekeler bulaşmıştı. Bir de ayak tabanlarım feci şekilde sızlıyordu. Ayakkabılarım zeminde yan yana duruyordu.

Savaştan mı çıkmıştım?

Sağıma tamamen dönmeyi başardığımda birkaç karış ötemde gördüğüm erkek bedeni duraksamama neden oldu.

Görkem oturur vaziyetteydi, başı omzuna yapışık duruyordu. Ayrıca telefonu bacağının bir iki parmak ilerisine düşmüştü. Düzenli solukları uyuduğunun işaretiydi.

Su şişesini fark etti gözlerim, onun tarafındaki komodinin üzerindeydi. Yattığım yerden hafifçe doğrulmaya çalıştım fakat kafama bir darbe daha inmiş gibi hissedince ayağa kalkamayacağımı anladım. Görkem'in üzerinden kolumu uzatıp şişeyi yakalamaktı hedefim. Uzanmam için ona biraz yaklaşmam gerekiyordu.

Ağırlığımı yatağa yasladığım dirseğimin üzerine verdim. Diğer kolumun gölgesi üzerine düştüğü an parmakları kıskaç gibi sardı dirseğimi ve eş zamanlı olarak gözleri açıldı. Maviydi. Gözleri mavi, saçları açık kumraldı ve ben bu görüntüyü gördüğüme sevineceğimi hiç düşünmemiştim. Tanıdık hissettirmişti. Lenslerinden ve o peruktan hoşlanmadığımı fark ettim.

Kuzey de oydu Görkem de ama Görkem Görkem'ken daha Görkem'di.

Evet, ayılamamışız hâlâ Yağmur. Geri mi uyusan acaba?

Ayılmak... Görüntüler yavaş yavaş yüklendi zihnime. Dün gece alkolden daha doğrusu diyüfram tarafından zehirlenmiştim.

Disülfiram...

Öbür adı da şeydi. Şey... Antisude?

Antabuse...

Görkem dirseğimi bırakmadan, hiçbir şey söylemeden telefonunun ekranını açtı diğer eliyle. Daha gözündeki çapağı silmemişti, neydi bu kadar önemli olan?

"11.37," dedi. Yeni ayıyormuş gibi bir anda çekti parmaklarını kolumdan. Gözlerini tavana dikti ve biraz korkutucu bir şekilde baktı dümdüz. "Günaydın."

Silah zoruyla söylemiş gibiydi. Ondan istemek yerine yeniden kendim hareketlendim şişeye. Gözleri hiç hareket etmedi. Tavana sabitti öylece.

Parmaklarım şişeyi kavradı ve tekrar yerime döndüm. Birkaç büyük yudum alıp zemine bıraktım şişeyi.

"Ne kadar çok uyumuşum..." diye söylendim kendi kendime.

"Geç yattığın içindir." Yavaşça başını bana doğru çevirdiğinde yüksek ihtimalle boynu tutulduğundan canı acımıştı. Dilenci gibi eğile büküle uyuyakalırsa tutulmaması imkânsızdı zaten. "İyi misin şimdi?"

"Çok mu kötüydü gece?" diye sordum. Yüzünde öyle bir ifade belirdi ki aklıma okuduğum kitaplar ve izlediğim dizilerdeki sahneler doluştu. Kız sarhoş olduğunda hiç hayırlı bitmezdi bu işin sonu. Rezil olmayan sarhoş kız hatırlamıyordum ben hiç. "Görkem, namusunu elinden almışım gibi bakmaz mısın bana Allah aşkına?"

Sessiz kaldığında kaşlarım hızla çatıldı. "Gülüşüne giden sinirlerin tıkanmış yine senin. Bir mimik yap da robot olmadığına ikna olmaya çalışayım."

"Uyumaya çalışıyorum."

Alnım kırıştı. "Bu saatte uyandıktan sonra bile mi?" Gerçi, kendisi bana biri yanındayken rahat uyuyamayacağını söylemişti daha önce. Bu sebeple gece gözüne uyku girmemiş olabilirdi. "Hem bana bakmak yerine gözlerini kapatsan işin daha kolay olmaz mı, Bay Deha?"

"Saat 12 değil," dedi dişlerinin arasından. Kıyamet kopuyor cümlesini kuracak olsa eminim daha sakin konuşurdu. Dün gömleğinin üç düğmesinin açık olduğunu hatırlıyordum, artık dörttü. Sanki çıkartmak isterken son anda kendini durdurmuş ve öyle bırakmış gibiydi. "12 olmadan asla yataktan kalkamam."

Çift saat takıntısı... İlk zamanlardaki gibi şaşırmıyordum aslında artık. Sadece bu seferki daha ciddi bir şeye benziyordu. "Bacağını mı sallıyorsun, yoksa bu titreme mi?" diye sordum.

"Dün gece sakin kalmak için çok fazla sıktım kendimi. Tetikleyici oldu bu. Bugün dünün acısı çıkacak şimdi her saniye."

"Böyle mi olur hep?"

"Çok uzun zamandır benzer bir olay yaşamadığım için artık olmadığını sanıyordum."

"Görkem, benim başım çok ağrıyor biliyor musun?" Yüzümü taradı yine bakışları. Kim bilir nasıl gözüküyordum. Bir enkazı andırdığım kesindi. Boğazımda acı bir tat vardı, içtiğim su bile geçirememişti o kuruluğu.

"Resepsiyondan ağrı kesici isteyelim mi?" Cümleyi düz bir tonda kurdu, sonra nefesi hızlandı. Yumruğunu sıktı ve gözlerinin üzerine bastırdı. "Hayır," dedi. "Hayır. Yeminim var Kaya'ya. Diğerlerine de. Hayır. Ağrı kesici yok."

Sen iyi korkup kaçmıyorsun bu adamın yanından. Akıl hastanesinde oda arkadaşı olabilecek bir çiftsiniz aslında.

Alnında biriken terleri gördüğümde avuç içimi alnına bastırdım. Tam tersinin yaşandığı bir sahne yüklendi aklıma. Böyle parça parça gelecekti herhâlde

anılar. Benim için nasıl korktuğunu hatırladım. "Nane şekeri yersek geçer bence."

Buna hayır dediği ilk ana şahit oldum. "Sakın kalkma yataktan." Bu emir değil, ölmemem için bir kuraldı sanki.

"Altı yaşında sandalyelerin üzerinden zıplayarak koltuğa atladığımız oyunda mıyız? Halı lavlarla mı kaplı? Püf mü olurum yere basarsam?"

Onu güldürmeyi başardım. "Biliyorum saçma geliyor kulağa takıntılarım..." Saçma gelmiyordu, sadece endişeleniyordum. Özellikle de yeni yeni tanımaya başlıyor olduğumdan. "Ama ben senin için yoldan geçen bir adamın ayakkabısına yapışan sakızı aramış insanım. Lütfen sen de beni alttan al. Yirmi dakika daha yatakta kalırsan ölmezsin."

"Tamam," dedim gülümseyerek. "Başım gerçekten çok ağrıyor ama."

"Başım ağrıyor demeyelim de Görkem'le empati yapıyorum diyelim," dediğinde gözlerini sıkıca yumup kendi kendine gülmeye başladı. "Elin alnımda kaldı 13."

Beni konuşturup dikkatimi dağıtmıştı. Geri çekmeyi unutmuştum parmaklarımı. Yeniden bana doğru döndüğünde elimi çeneme yaslayıp yüzümü ona çevirdim.

"Ne kadarını hatırlıyorsun?" diye sordu o da elini ensesinin altına yerleştirerek. Bu hareketiyle birlikte siyah gömleğinin kumaşı kol kasları yüzünden gerilmişti.

"Odaya girişimizi falan hatırlıyorum. Ateşim vardı galiba biraz. Kontrol ettiğini de hatırlıyorum. Boğazım çok ağrıyor. Ona anlam veremedim."

Diğer eli sakallarını sıvazlarken gözlerini gözlerime orada bir şey görmek ister gibi dikti. Dört parmağı çenesinin üzerindeyken başparmağını yanağında gezdirdi.

"Kustun," dedi en sonunda elini geri çekip. Bulanık olan görüntüler bir bir netleşti. Lavaboya yaslandığım an ve aynayla bakışmam birden gözümün önüne geldi. Ben dün gece ağlamıştım yine. Onun yanındayken hem de.

"Hatırlamıyorum." Yutkundum. Şüpheyle bakmaya devam ettiğinde geri adım atmadım. Başını salladı hafifçe. Sessiz kalmamız beni ciddi anlamda rahatsız etti. Ben sustukça aklında dün geceki görüntülerim oynamaya devam edecekti.

Bir muhabbet açmak istedim bulutlar dağılsın diye. "Bir şey soracağım." Zaman geçirmek için soracağımı anlamış, başıyla onay vermişti bana. "Arda için ne düşünüyorsun? Yani Eylül durumuyla alakalı."

Sırtımı yastığa iyice gömerek kendime rahat bir pozisyon buldum ve sessizce bekledim cevabını. "Bir işin içine aşk karışıyorsa o iş bozulmaya yüz tutuyor anında." Yüzü ciddiydi. "Klasik gelecek belki sana ama söyleyenler boşa söylemiyor o sözleri. Aşk hata yaptırır. Aşk, her şeyi mahvetmek için en kuvvetli silahtır da aynı zamanda."

"Cevaplarında ne Arda ne de Eylül'le ilgili bir şey söyledin," diye uyardım. "Sorum bu değil. Senin söylediğinse geçiştirmekten fazlası değil."

"Arda, inanılmaz derecede parlak biridir 13." Başını geriye doğru atıp tavana dikti gözlerini. "Dahi diye kolayca nitelendirebilirsin onu. Çok uyanıktır, kurnazdır, işlevsel bir beyne sahiptir."

"Ama?"

"Ama hisler durdurur o beyni. Tamamen denge işi aslında. Kalbine birini alırsan aklından bir parça bırakırsın. Sonra o kişi yerini benimser. Büyür büyür ya, oraya sığsın diye aklından daha büyük parçalar kopmaya başlar. Körelirsin. Düşünce sistemin yerle bir olur. İstesen de istemesen de o kişi gelir ve ele geçirir seni. Ben bunların hepsini Arda'ya bakarak öğrendim ne yazık ki."

Öyle bir anlatmıştı ki bunların hepsini kendinin yaşadığını düşünürdünüz son cümlesini duyana dek. Oysa sadece gözlemdi hepsi. Bilmediği bir duyguyu gözlemleyerek öğrendiğini sanıyordu.

"Aşk aptallaştırır demek mi bu?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Yaşamadığın bir şeye düşmanlık besleyip ön yargı yaparak hiçbir yere varamazsın. His diye küçümsediğin, koca bir gerçek."

"Aptallaştırır demiyorum," diyerek kendini açıklamaya çalıştı. "Aşk güçlendikçe âşık zayıflar. Kuralı budur bu işin."

"Yaa..." diye mırıldandım gözlerimi üzerinden çekerek. "Kim koymuş bu kuralı? Bilip bilmediği her şeye kurallar çizerek onları kontrol altına alabileceğini sanan biri mi?"

Adamın hisleri yok, kuralları var Yağmur. Vallahi değişik bir tip bu.

"Duygularla bir yere varamazsın." Düşüncelerini anayasa maddesi gibi ifade etmese iyiydi. "Yarı yolda kalırsın. Gözümün önünde Arda'nın eriyişini izliyorum. Ne zaman ona baksam gözlerinde aynı hayal kırıklığı... Aşk böyle bir şeyse korkunç hissettiriyor olmalı."

"Hiç âşık olmadın yani sen?"

Görkem'i aşkından sürünürken hayal etmek istedim. Birinin gelip ona hisleri küçük bir çocuğa okuma yazma öğretir gibi öğretişini gözümde canlandırmaya çalıştım fakat boşaydı. Görkem o çizmeye çalıştığım tabloya uymayan bir renkti.

"Olmadım," dedi. "Sen?"

"Arda söylemedi mi?"

"Arda'ya mı âşıksın?"

"Ne?" Alaycılığı olmadan sorduğu soru karşısında attığım kahkahayı engelleyemedim. Görkem'in kafasının basmadığı, kendisinin de zayıf noktası olduğunu kabullendiği tek konu hislerdi. Hayatıma birçok farklı tip girmişti fakat bu tarz bir kişilikle daha önce sohbet etmemiştim hiç.

Ayrıca Arda, ona güvenip anlattığım bir bilgiyi Görkem'e söylemediğine göre ona güvenmeye devam edebilirdim. Sır tutabilen biri olduğunu dolaylı bir yoldan öğrenmiş olmuştum.

"Bu dünyadan değilmiş gibi davranıyorsun bazen," dedim gülmem hâlâ kesilmemişken. Tavandaki gözleri yeniden bana döndü. "Bunu sana düşündüren ne olabilir ki?"

"Ne bileyim?" Omuz silktiğinde dirseklerini yatağa bastırarak doğruldu. Geriye attığı başıyla alttan alttan yüzüme bakıyordu. "Ben bu göreve hazırlanırken üç tane romantik film izledim sana nasıl davranacağımı bulabilmek için. Gelmişsin bana aşktan bahsediyorsun."

O kadar fazla güldüm ki baş ağrım seviye seviye arttı. Niye güldüğümü anlamamıştı ama gülüşüme gülmeye başlamıştı o da. "Film mi izledin Kuzey olabilmek için? Bana karakterime hazırlanıyorum derken oturup aşk filmi izlemeyi mi kastediyordun?" Dalga geçiyor oluşuma sinirlenmedi, aksine durumun saçmalığı karşısında daha çok güldü. "Ne öğrendin o filmlerden? Anlatmazsan hatırım kalır bak."

"Erkek karakter neredeyse her cümlenin sonuna *babe* koyup kadının belini kavrıyordu." İzlediği her kimse o adamın aksanını taklit etmeye çalıştı. "*Okey babe. Yes babe. My girl* falan filan."

Beni gözümü açar açmaz kahkaha krizine sokmayı nasıl başarmıştı? "Çok komiksin şu an," demeye çalıştım gülüşlerimin arasından.

"Sıkıcı filmlerdi bu arada," derken dudakları iki yana kıvrıldı. "İlk ikisi birbirinin kopyası gibiydi. Son izlediğimdeyse düşmanlıkla başlayan bir ilişki vardı. Sonra bunlar bir sebepten sevgili rolü yapmak zorunda kaldılar. Birbirlerinden nefret ederken zamanla âşık oldular. Bak onun konusu bayağı orijinaldi."

On beş aşk filminden on dördünün konusunun bu olduğunu ona söylemeli miyiz?

Zoraki sevgililiği ve düşmanlığın aşka dönmesini orijinal bir konu sayıyordu. Biz de bu adama zeki diyorduk işte.

"Dur, tahmin edeceğim. Başrol kızın en yakın arkadaşı uçuk kaçık, patavatsızlık yapıp esas oğlanla bunu zor durumda bırakan biri miydi? Sarışın mıydı?"

"Aa..." Şaşkınlığı gerçekti. "Sen de mi izledin?"

"Esas kız normalde kot gömlek dolaşırken balo için elbise giydi ve erkek ona ilk defa kadın görüyormuş gibi baktı mı?"

"Evet evet," dedi başını hızlı hızlı sallayarak. "Kız böyle merdivenlerden iniyordu. Güzel bir sahneydi ama. Sonrasında gidip dans ettiler."

Her filmde, dizide hatta kitapta olan şeyleri bana öyle heyecanlı heyecanlı anlatınca karşısında gülmemem mümkün değildi gerçekten. İkimizin de filmi izlediğini düşündüğü için ortak bir nokta bulduğuna seviniyordu. Ben hangi filmden bahsettiğini asla bilmiyor ama senaryoyu ezberden okuyordum.

"Sen hiç başka film izlemedin mi ya Analizcilerle falan?"

Aklıma takılan soruyu pat diye sormam kaşlarını çatmasına sebep oldu. "Dört erkek oturup lisede geçen aşk filmlerini mi izliyoruzdur sence geceleri? Tabii ki film izledim ama bu tarz değildi." Alnını kaşıdı. "Gerçi sayılır mı bilmiyorum ama bir kere *Titanik* izlemeye kalkmıştık."

"Beğendin mi?" diye sordum ilgiyle. Küçük bir dipnot geçmek istiyordum tam bu noktada: İkimiz de dün gece üzerimizde olan kıyafetlerleydik, yüzümüzü bile yıkamamıştık ki kim bilir benim makyajım ne hâldeydi, bir de ben en son zehirlenmiştim. Sabahında yatakta yan yana film muhabbeti yapıyorduk.

"*Titanik* gemi diye izlemeye başlamıştım," dediğinde gözlerimden yaş gelmek üzereydi. İçinde gemi var diye filmi izlemeye karar vermek nasıl bir kafa yapısıydı? "Uyumuşum. Üç saat on dört dakikalık film mi olur 13 ya? Kaç soru çözerim ben o kadar saatte sen biliyor musun?"

Bana Görkem'le ettiğim bir muhabbette hiç durmadan güleceğimi söyleselerdi asla inanmazdım. Analizcileri özletmemek için Arda kılığında karşıma çıkmaya karar vermişti sanki. "Sen sonunu bilmiyor musun şimdi?"

"Arda inat etti. Biraz zaman geçtikten sonra en başından izlemeye başladık, ben yine uyumuşum. Hayır bir de uyumayayım diye tekli koltuğa atmışlardı beni. Boynum falan tutulmuştu hep."

"Ee, sen uyuyorken diğerleri bir kez daha mı izledi yani?" Diğerlerinin koyu *Titanik*çi çıkmaları beni şaşırtmıştı. Hadi benim için Leonardo'nun oynaması yeterliydi, onlar ne için izliyorlardı?

"Onlar üç kez bitirdi, ben bir kez bitiremedim." Olayın saçmalığına sırıtıyordu. "Ama Kaya iyi ki sonunu görmediğimi söyledi. Sinir hastası olurmuşum nasıl sığamadılar diye. Kimlerin nereye sığamadığını hâlâ bilmiyorum."

Uzayıp gitmişti konuşma. Nereden başlayıp nereye geldiğimizi takip edememiştim bir süre sonra. Saatin 12 olmasını beklerken açtığımız muhabbetin 12.48'de sona ermesi ikimizi de şoka uğratmıştı. Biraz daha konuşursak yine takıntısının tutacağını bildiğimden onu iterek kalkmasını sağladım. Ölecektim açlıktan. Baş ağrım giderek dinmişti, bu yüzden açlığım ağrımın önüne geçmişti.

Hızlıca rollerimize bürünüp öğle yemeği için üst kata çıkmaya karar verdik. Lenslerini ve peruğunu takmıştı. Üzerinde mavi, keten bir gömlek vardı ve künyesini çıkartmamıştı. Bense dün gecenin ardından daha fazla dikkat çekmemek için olabilecek en basit kombini seçmiştim. Yüksek bel bir kot pantolonla, siyah straplez bir *crop*u geçirmiştim üzerime.

Beni gördüğü an gözleri karnıma kaymıştı Görkem'in. İlk önce sebebini anlayamasam da sonradan çakmış, o sabah sekseninci defa gülmeye başlamıştım.

Karın kaslarımı görebilir mi diye öyle dikkatli bakıyordu karnıma...

Göremezdi çünkü *crop*, pantolonumun hemen bittiği yerde başlıyordu. "Şansına küs," dediğim an gömleğinin etek kısımlarını tutup düzeltip elini kumaşın üzerinde gezdirdi. "Sen de..." diyerek karşılık verdi bana.

Karın kası görmek istesem açar kendiminkine bakardım, havası kimeydi?

İlerleyen dakikalarda saçlarımı topuz yaptığımda bu kombini tamamlayacak parçanın güneş gözlüğü olduğunu biliyordum fakat yemek yemeye gözlükle gidemezdim. Odadan çıkmadan önce elini bana uzattı. Parmaklarım parmaklarına kenetlendi ve el ele çıktık koridora.

"Seni alkol çarptı sanıyoruz," dedi hatırlatmak ister gibi. "Zehirlenmeye çalıştığımızdan haberin yok. Sahi 13, sen kimin yaptığını biliyor musun?"

"İş hakkında konuşmak güvenli bölgemizden çıktığımız an mı geldi aklına Kuzey?" Ona bakıp dudaklarımı iki yana kıvırdım. "Rolünü oyna. Konuşuruz sonra."

Asansörle en üst kata çıktık. Yemek salonu oradaydı. Misafirler manzaranın tadını çıkararak yemek yesinler diye terasın hemen altını seçmişlerdi yemek katı olarak.

Asansörden indiğimiz an belimi kavradı. Tanıdık yüzler gördüm masalarda, dün gece kumarhanede gördüğümü hatırlıyordum birkaç çifti. Denk gelişimize şaşırmadım, öğle yemeği yemek için uygun bir saatti. Otelin gündemindeki kişi ben olduğum için herkesin gözleri bana çevrilmişti, Görkem de başını bana doğru eğdi.

Bir anda dudaklarını sol omzuma yaptığı dövmenin üzerine bastırdı.

Hayır.

Dudaklarını hikâyesini kimseye anlatmadığım, anlatamadığım ve onun da kaza eseri gördüğü dikiş izinin üzerine bastırdı.

Üzerine resim çizmesi için dikişe dokunmasına izin vermiştim fakat bu... O noktaya bıraktığı beklenmedik öpücüğü tam anlamıyla donakalmama sebep oldu.

Ensemden yayılan kıvılcımın bütün omurgamı ele geçirmesi çok hızlı gerçekleşti. Yüzüne baktım, sorgulayıcıydı bakışlarım. Çenesini kaldırdığında nefesi boynumdan uzaklaştı. Ela gözleri rol diye bağırıyordu.

Sevgili olduğumuzu milletin gözüne sokmalıydık, bunun için yapmıştı. Bana yakın durmalıydı fakat bu iş bittikten sonra aramızda tuhaflık olmaması adına çizgileri aşmamalıydı, her şeyin farkındaydı. Yanağımdan öpse bu fazlaca bir yakınlık olacaktı, omzuma yönelme sebebi buydu.

Bu muydu?

Ben dün herkesin içinde kucağına oturmuştum bu adamın. Yeterince sevgili olduğumuzu vurgulayamamış mıydım? Gerek var mıydı böyle bir hamleye?

Dudaklarım acıyla gerilirken verdiğim nefes ciğerlerimdeki bütün oksijeni boşaltmış olmalıydı. İçimin büzüldüğünü hissediyordum.

Hiçbir şey söylemeden öylece çekip dudaklarıma yapışsa bile daha kolay olurdu benim adıma. Etkisini daha çabuk atlatırdım. O, tenimde taşımak zorunda olduğum yara izinin üzerini seçmişti.

Benim parmaklarımın dokunamadığı ize onun dudakları dokunmuştu.

Belimden ittirerek hareketlendirdi beni fakat ayaklarım ilerlese bile zaman ilerlemiyordu. Aynı anı başa sardım. Teması sanki hâlâ omzumdaydı ve bu gerçekten çırılçıplak hissettiriyordu.

Büyük bir çatışmanın ortasında kalmıştım ama etrafımda kendime siper edebileceğim hiçbir şey yoktu. Topsuz tüfeksiz meydandaydım tek kişilik dev bir ordu sınırlarıma saldırırken.

Sertçe yutkunduğumda sesini duyabileceğini düşünmüştüm. Nefesim kontrolden çıkmıştı ve o bendeki tüm değişikliklerin farkındaydı. Sandalyemi çekerek oturmamı bekledi. Ona gülümseyerek teşekkür edecek gücü kendimde bulamıyordum. Darmadağın olmuş hissediyordum sadece.

Yanımızda biten garsona umursamadığım siparişler verdi. Bana sormadı çünkü kitlendiğimi biliyordu. Dirseklerini masaya yaslamadan önce sandalyesini masaya doğru yaklaştırdı. Ardından ben parmaklarımla oynarken elime dokundu. "İleri mi gittim?" diye sordu kibar bir sesle.

Bakıldığında dün gece kucağına oturmuştum, onun omzuma bıraktığı öpücük masum bile kalırdı benim yaptığımın yanında. Fakat benimki anlamsızdı, durumu kurtarmak için yapılan bir hamleydi. Onunki... Onun bu yaptığı neydi?

"Bu da mı test?" Sesim titremesin diye doğrudan gözlerine bakıp omuzlarımı dikleştirdim. Bu hareketim köprücük kemiklerimi belirginleştirmiş olmalıydı, anlık olarak gözleri boynuma düştü ardından yeniden bana baktı. "Düşünüp planladın mı bunu da? Kaç saniyede toparlayacağımı mı sayıyorsun mesela şu an?"

Etraftakiler duymasın diye kısık sesle başladığım konuşmada volümümü istemsizce yükseltmeye başladığımı fark ettiğim an dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Bu seferki öyle bir şey değildi."

Neydi peki?

"Senin görmezden gelmek istediğin yarayı ben sahiplenmeye karar verdim dün gece. Onunla başa çıkamayacağını anladım çünkü."

Bir şey mi söylemiştim bunun hakkında ben sarhoşken?

"Yine mi sayıkladım?" diye sordum gözlerimi sımsıkı kapatarak. Elimin üzeriyle varla yok arası olan teması arttı, parmağının ucunu dokunduğu yere sürttü yavaşça.

"Hayır," dedi sadece.

"Niye böyle diyorsun o zaman?"

"Çünkü..." Sustu. Yemeklerimiz önümüze bırakıldığında ağzını açıp tek kelime etmedi. Sorgular bakışlarım üzerinden ayrılmıyordu.

"Açsın," dedi. Dalga geçiyor olmalıydı. "Ne zamandır bir şey geçmedi boğazından."

"Çünkü?" diye ısrar ettim umursamadan. O sebebi ondan öğrenecektim. Başıma saplanan keskin acı öfkemi arttırıyordu.

"Bir şeyler yersen odada açıklayacağım." Omuzları düşmüştü. Onu üzen bir şeyler vardı. Üzmek değildi aslında. Hayal kırıklığına da benziyordu, suçluluk duygusuna da. Ne oluyordu böyle?

Diretmedim. Sözünü tutacağını biliyordum. Zorlaya zorlaya, ona bakmadan boğazıma ittirdiğim lokmalar kanıma karışan yeni bir zehir gibiydi. Bu defa beynim uyuşuyordu.

Karıncalar vardı örümceklerin yanında. Alışkın olmadığım sürü tarafından işgal edildi kafamın içi. Midem bulanmaya başladı ve bunu dün geceden kalan bir belirti olarak yorumladım.

Görkem'se yemek boyunca sessizdi fakat sık sık kol saatine bakıyordu. Bilmediğim bir takıntısını yaşıyor gibiydi. Saniye sayıyordu belki de. Elini saçlarına atıp iki kez çekiştirdi tutamlarını. Etrafına kısa bir bakış atmayı da ihmal etmemişti.

Tabağım bittiğinde önümdeki boşluğu işaret ettim umursamazca. Ona acımadım çünkü o da bana acımamıştı. Çatal tutan eli titrediğinde peçeteye uzandı ve yavaş hareketlerle ağzını sildi. Sonra o peçeteyi üçgen şekline getirip tabağının altına sıkıştırdı ve çatalı dümdüz bir şekilde masaya bıraktı.

"Dikkat çekmeyelim," dedi elini çenesine yaslayıp suratıma bakarken. Diğer eli parmaklarımı kavradı. "Uy bana, odaya kadar sürdürelim rolü."

"Seni karşımda suspus bırakan o 'çünkü'den sonrası her neyse onu söylemeden hiçbir şey bekleme benden."

"Mila," dedi uyarırcasına. "Operasyon."

Parmaklarımı geriye çekip iki elimi kucağımda birleştirdim yavaşça. "Kuzey," dedim. "Elinde tutmaya çalıştığın o ipleri yediririm sana. Niye öpüyorsun sen benim omzumu ya?"

Fısıldayarak kavga eden ilk çift olarak tarihe geçmek üzereydik. Etrafına kısa bir bakış attığında gözlerin üzerimizde olup olmadığını kontrol etmişti. Rahat bir tavır takındığına göre herkes kendi işiyle ilgileniyor olmalıydı.

"Hiçler ve çoklar."

Gözlerime odaklanıp söylediği ve ikna olup susacağıma inandığı bu cümlenin sonunda kendimi gülerken buldum. Bu seferki sinirdendi.

İtiraf et Yağmur, ipler ve boklar dememek için zor duruyorsun.

Hızla ayağa kalktım, bana eşlik etmek zorundaydı. Kuyruğum gibi takıldı peşime. Yemek katının önündeki asansörlerin kamerasına suratı asık ben ve ardımdan hızlı adımlarla beni takip eden o yansıdı.

Asansör kapıları açıldığı an Selma'yı görmemle birlikte sağlam bir küfür savurasım geldi. Görkem o görmeden hızla elimi kavradığında o eli yumruk yapıp suratına geçirmek için deli oluyordum. Benden sakladığı her neyse acilen öğrenmem gerekliydi.

Dikişime dokunurken izin vermiştim. Dudaklarına izin verdiğimi hatırlamıyordum. Bu aşırıya kaçmaktı, bu dozu kaçırmaktı.

Bu beni krizin eşiğine getirmek, hafızamdan silmek istediğim o anları yeniden yaşatmaktı. "Ay, Mila," dedi Selma kendini kabinden dışarı atıp. "Dün çok endişelendim arkandan. Daha iyi misin şimdi?"

Oyunculuk desen var. Karşındakini aptal yerine koymak desen o da var. Bizde aptallık desen hiç yok. Yemezler kızım.

Ağzımı Asya olarak açabilsem kelimesi kelimesine bunları söylerdim fakat Mila gülümseyip geçiştirmeyi tercih etti. Avucum soğuktu ve Görkem'in avucunun içinde duruyor olmasından dolayı rahatsızdım. Birine sinir olduğunuzda her hareketi size batmaya başlardı ya, başlamıştı işte.

"İyiyim iyiyim," derken başımı salladım. "Neden öyle oldu ben de anlayamadım. Alkole de alışıktır bünyem hâlbuki."

"Çok geçmiş olsun tekrar." Gözleri kenetli olan ellerimize kayarken saçlarını omzundan geriye doğru savurdu. "Bir aceleci gibisiniz. Ben tutmayayım sizi." İmalı gülüşünü o ağzına tıkabilseydim keşke. Bu rol işi zorluyordu insanı.

Görkem de rol icabı imalı bir gülüş takındığında göz devirip gülümsemeye çalıştım. "Akşam görüşürüz," dedim bir yere gitmediğimi, bizi korkutamadığını bilsin diye. Görkem hâlâ onun yaptığını bilmiyordu. Onu elinden çekerek kabine soktum.

"Görüşürüz hayatım, hâlin kalırsa..." Kahkahası ancak kabinin kapıları kapandığı an çıktı görüş açımdan. İçeride ben sessiz kaldım, o sessiz kaldı. Ses tellerimi yormuyordum çünkü sormam gereken bir hesap vardı.

Bir tepki vereceğimi eminim ki biliyordu, plan değildi falan diyordu ama o Görkem'di. Anlık hareket etmezdi. Tepkimi aşırı bulduğundan şaşkındı sadece. Daha normal karşılayacağımı düşünmüş olmalıydı.

Neyi ne kadar bildiğini en kısa zamanda öğrenmezsem çıldıracaktım. Oda kartını kapımızın yanındaki cihaza okuttuğu saniye bile üç yıla tekabül etmişti benim nezdimde.

İçeri girer girmez kapıyı çarparak kapatan ben olmuştum ilk kez. Anlık olarak irkildi, omuzları hafifçe yukarı kalkıp indiğinde anladım bunu.

"Çünkü?" dedim takılı plak gibi. "Benim görmezden geldiğim yarayı sen sahiplenmeye karar verdin. Onunla başa çıkamadığımı düşünüyorsun çünkü?"

"Dün sen sızdıktan sonra bizimkilerle konuştum," dedi benim aksime sakin bir tonda, beni de o tona çekme çabasıyla. "Dolayısıyla olayı merak ediyorlardı, benim de davranışını analiz etmek için yardıma ihtiyacım vardı."

Bir ok gibi gözlerine saplanan gözlerimle birlikte elini sıkıntılı bir tavırla saçlarına attı ve peruğunu çıkarıp komodine doğru fırlattı.

"Aslında anlamıştım." Kendi saçları arasında gezdirdi ellerini, tutamlarını da iki kez çekiştirdi yine. "Belki de birinin tersini söylemesine ihtiyacım vardı. Bilmiyorum. Onlarla konuşmak zorundaydım gece."

"Neyi anlamıştın?" Sabrımın giderek taştığı belli oluyordu her hâlimden.

"Dün gece bana dedin ki, 'Onu içmek zorundaydım. Başka ihtimal yoktu.'"

Kesik kesikti anıların hepsi. Kustuğum an netti, sonrası tamamen bulanık. Hele nasıl banyodan çıkıp yatağa geldiğimi hiç hatırlamıyordum bile.

"Başka ihtimal vardı 13. İhtimaller çeşit çeşit. İşte dökeyim hepsini önüne. Elin çarpabilirdi, kadehi kırabilirdin içindekiyle beraber. Onu alıp benden uzaklaşabilir, ne bileyim yoldan geçen birine çarpıp üzerine dökebilirdin içkiyi."

Nereye gidiyordu bu konu? Ne anlatmaya çalışıyordu bana? Algılarım kapanıyordu sanki her geçen saniye.

Parmakları boynundaki künyenin üzerine gittiğinde birkaç saniye zinciri tuttu, ucuna dokundu ve derin bir nefes aldı. Getiremiyordu sonunu bir türlü.

"Bir sürü ihtimal vardı işte. Biliyordun içinde bir şey olduğunu ama ne olduğunu bilmiyordun. Can bu noktaya takıldı en çok. Bile bile içmene..."

"Senin için yaptım," dedim çenemi kaldırarak. "Olan bana olmasa sana olacaktı. Can da diğerleri de sana bir şey olmasını istemez."

"Farkında değilmişsin ama kendin için yapmışsın." Birinden duyduğu bir cümle... Sahibi Can olmalıydı. "Kendine tek bir ihtimal bıraktın ve düşünmeden yudumladın kadehimi."

Sıkıntılı yüz ifadesi daha da katlanılmaz bir hâl alırken karşısında sesim soluğum kesilmişti. Dikkatle onu dinliyordum.

Susmasını isteyerek onu dinliyorsun.

"13." Sağanak yağmura yakalanmış gibiydi bakışları. "Yaranı sahiplenmek istedim, senin taşıyamadığını ve bu yüzden o tek ihtimale tutunduğunu hissettim. Bilinçaltı diye açıklıyor Can. Kasıtlı yapmadığından emin fakat bu gerçeği değiştirmiyor maalesef."

Kahkahalarla başladığım günü vücudumu saran titremeyle bitireceğimi bilmiyordum. Gök içimde gürledi, şimşek çaktı bir kez daha. Kara bulutlar yine yeniden çöktü benim omuzlarıma.

Acı, hayal kırıklığı ve dile getirmekten korktuğu her şey oradaydı. Aramızda dumanlar vardı fakat dağıldıkları an arkasında gizlenen şeyle yüzleşmek zorunda kalacağımı ikimiz de biliyorduk.

"Farkındaydın veya değildin," dedi bana doğru bir adım atarak. İçi çekiliyordu gözlerimiz kesiştiğinde. "Soru yok, sorgu yok. İstediğin cevabı vereceğim şimdi."

"Dikiş izini sahiplenmek istedin, çünkü?" dedim yine. Tüm bunların sonucunu söyleyeceği ana gelmiştik. Belki de ilk kez "çünkü"nün ardından bir sebep gelecekti.

Dile getiremiyordu. Göz kapakları birkaç saniyeliğine kapandı. Yeniden açtığında titreyen göz bebekleriyle karşı karşıya kaldım.

"Çünkü dün sen ilk kez intihar girişiminde bulundun."

***

V

"Şu fotoğraflara bakıp durma artık, ezberledin işte."

Çalışma masamın arkasındaki deri sandalyedeydim, o ise karşımdaki kırmızı koltuğa yayılmış vaziyetteydi. Samimiyetimizi kullanarak yanımda rahat davranıyordu. Bu beni rahatsız etmiyordu çünkü o sahip olduğum nadir arkadaşlardan biriydi. Yine de ufacık yanlışında kendisini tek kalemde sileceğimi adı gibi biliyordu.

İkinci şansları kimse hak etmezdi bu dünyada.

"Peşindeki birine bu kadar kafayı takman saçmalık! Senden beklemeyeceğim şeyler yapıyorsun son zamanlarda," diye devam etti kaldığı yerden söylenmeye.

Peşimdeki biri, deyip geçemezdim o adama. Fazlasıydı. Basit kelimelerle ifade edemezdim onu. "Ne zamandır işime karışıyorsun sen Selma?"

"Arkadaşın olduğumu sanıyorum," dedi alınarak. Arkadaşımdı. "Bana Cengiz'in kasasını patlatmam gerektiğini söyledin. Adamın yanına sızdım, aldım getirdim sana o fotoğrafları. Ben yaptım çünkü bana güveniyorsun. Belki hiç kimseye güvenmediğin kadar..."

Yanıldığı noktayı düzeltmekle uğraşmak yerine devam etmesini bekledim dudaklarımı birbirine bastırarak.

"Şimdi bana kapınızda köpek olan çalışanlarınıza yaptığın muameleyi yapamazsın. Sen bir oyuna başladın ve ben bu oyunu bilen üç kişiden biriyim."

"Fazla konuşuyorsun," dedim sert bir sesle. Bugün iyi bir günümde değildim. Bazı şeyler istediğim gibi gitmiyordu.

"Aklın dağınık," dedi benim aksime yumuşak sesiyle. İkna çabasına girişmişti. Bacak bacak üzerine attığında eteği yukarı doğru kıvrıldı. "O adam senin aklını dağıtıyor, bunu kabul etmelisin."

O adamın aklını da ben dağıtıyordum. Sadece henüz bundan haberi yoktu.

"Karşısına bir gün kendim olarak çıkacağım."

Vardı üzerinde çalıştığım fakat anlatmadığım planlar. Her aklıma geleni söylemez, sinsi sinsi ilerlerdim çoğu zaman. Bir gün diyordum ama o günün ne zaman geleceğini bile biliyordum içten içe.

"Saçmalama," diyerek karşı çıktı. Sesini yükseltmişti. "Yapacağını yaptın zaten. Başka bir hamle, koca bir imparatorluğu riske atar. Durduğun yerde duracaksın..."

"İmparatorluğu sikeyim."

Bu konuda hassas olduğumu biliyordu. İçinde bulunduğum çetenin en kopuk parçası olduğumu da.

"O zeki bir adam," dedi. "Ondan kurtulman gereken yerde o sana daha fazla yaklaşsın diye bekliyorsun."

"Yaklaşıyor." Bu beni heyecanlandırıyordu. İçten içe her katil, peşine bir polisin takılmasını isterdi. Hiçbirinin benim kadar şanslı olduğunu sanmıyordum. Benimki, tam anlamıyla bana kafayı takmış bir psikopattı.

"Olay yerlerine biner defa bakan biri o." Ne kadar konuşursa konuşsun beni yolumdan döndüremeyecekti. "Günün birinde seni yakalayabilme potansiyelini taşıyan tek kişi olduğunu söyledin bana. Buna rağmen hâlâ ona meydan okumaktan bahsediyorsun."

Can.

İsmi buydu.

Bu kadar radarıma aldığım başka birisi olmamıştı hiç.

Beni kimse duymamış, kimse fark etmemişken; ben sessiz sedasız işimi yapmaya devam ederken o etrafını uyandırmaya çalışıyordu.

Kendisi ise en başından beri uyanıktı.

"Bir sonraki adımımda," dedim onu duymazdan gelerek. "Kendisini gözüme kestirdiğimi anlayacak."

"Onu öldürecek misin?"

Bunu isterdi. Ondan kurtulmamı gerçekten çok isterdi Selma.

Dilimi damağıma vurdum. Kaşlarımı kaldırırken dudağımın kenarı yukarı kıvrılmıştı. "O zaman eğlencesi mi kalır?"

Ben sıradan değilim. Hiçbir zaman olmadım. Bu hayatın içine doğdum, sözde imparatorluğun önemli bir halkası olarak biçimlendirildi kaderim.

Bir piramidin üstten ikinci basamağıyım. Hedefim en tepe. Hedefim gökyüzü. Hedefim yıldızımı çalanın yıldızlarını söndürmek. Hedefim hiçbir yıldız kalmayana kadar gökyüzünü alaşağı etmek.

Kendi yolumu çizene dek mecbur bırakıldığım her şeyin intikamını ondan alırken diğer yandan da insanlara en büyük iyiliği yapan, birilerinin hikâyesinin kötü karakteriyim.

İyilik ve kötülük görecelidir.

O ise benim basit biri olmadığımı yakında öğrenecek.

Gün gelecek, herkes bilecek.

Kazağımın kollarını parmak uçlarımla tutarak aşağı çektim, jilet kesiğini kapatmak için. Ardından defalarca kez baktığım o fotoğrafı yeniden elime aldım. Ona, Can'a bakmak için...

14
MAHŞER

Benziyor aslında ikisinin hikâyesi.
Birinin izi, diğerinin izinin ikizi.

Gerçekler var. Yüzüne çarpılmazsa aklına gelmeyecek, biri seni dürtüp çocuğa anlatır gibi anlatmazsa farkına varılmayacak... Senin yok saydığın o gerçek, öyle ya da böyle karşına gelecek.

"Çünkü dün sen ilk kez intihar girişiminde bulundun."

Bir avuç kum kaç parça ediyorsa o kadar parçaya ayrılıp düştüm yere. Alıp verdiğim nefes bana haram edildi, gerçek benim önüme serildi.

İhtimaller... Vardı ihtimaller. Ben bir tane olduğuna inandırmıştım kendimi. O kadehi içmek zorunda hissetmiştim. İçinde hap olacağını tahmin ediyordum elbette. Başıma neyin geleceğini bilmiyordum ama başıma bir şeyin gelmesini seçmiştim.

İçten içe o şeyin ölüm olmasını mı diliyordum? Kurtuluş yoluna sarıldığım için mi acelesiz, büyük bir sakinlikle kavramıştım kadehi parmaklarımla? Bu bilinçaltımın ettiği bir intihar mıydı?

Can öyle düşünüyordu, bakışları üzerimden ayrılmayan Görkem ve diğerleri de...

Gülümsedim. Kahkaha attım hatta. Şaşırdığı için kaşlarını çattı. "Saçmalamışsınız," dedim sesimi stabil tutmaya çalışırken. "İntihara teşebbüs edecek olsam ölümümü garantilerdim, riske atmazdım. Düşündüğünüz şey doğru değil."

Duraksadı karşımda, ifademi tarttı. Mimiklerimi analiz etmeye kalktı. Bir profesyonel olduğumu unutuyor olmalıydı. "Görkem," dedim. "Öyle bir şey değildi bu. Emin olabilirsin."

"Bile bile içtiğini inkâr etmiyorsun ama." İkna edememiştim onu henüz. Kuşkusunu sonuna dek devam ettirecek gibiydi.

"Senin için olduğunu söylemiştim diye hatırlıyorum," dedim keskin bir tavırla. "Başına bir şey gelmemesi konusunda beni tembihlediler ve ben de onların güvenini boşa çıkarmadım."

"13," dedi derin bir nefesin ardından. Gözleri gözlerimde kaldığı için mutluydum çünkü ellerime baksa titrediklerini görebilirdi. "Sana söylenen her şeyi bir kenara bırak. Söz, bana vereceğin cevabı da kimseye söylemem. Senden aldığım bir sır olarak saklarım."

"İntihar," dedim kelimenin üzerine basa basa. "Etmedim."

"Farkında değildin ama teşebbüs ettin." Başını önüne eğmiş, bana bakacak gücü bulamamıştı kendinde.

"Etmedim!" diye yineledim. "Kendimi öldürmek istesem bu kadar bekler miydim sanıyorsun? Durup durup birinin görevde bana ihtiyacı olan zamanı mı seçeceğim? Ben sadece en yakınımın üzerine toprak atılışını seyretmiş bir kadınım. Senin başına geleceğine benim başıma gelsin istedim her ne gelecekse!"

"Ölüm bile mi?"

"Çık şu kafadan artık." Sinirleniyordum. Ayağımı yere vurmuştum bunu söylerken. "İhtimallerden bahsediyorsun bana. Akıl denen şey o an bende var mıydı sence? İlk düşündüğümü uyguladım."

"İnanmak istiyorum sana." Söylediklerinde samimi olduğu düşürdüğü omuzlarıyla yenilgi içinde bana bakmasından belliydi. "Öfkelenişinse tersini söylüyor bana. Reddediş içindesin, bu göz ardı edemeyeceğim bir aşama."

"Anlık karar almadın mı sen hiç Görkem?" Ona doğru yaklaşırken öfkemi silmiş, sesimi alçak bir tona getirmiştim. "Hiç sonunu düşünmeden bir şey yapmadın mı? Her zaman ihtimalleri mi sıraladın arka arkaya kafanın içinde?"

Sorduğum soruların cevaplarını düşündüğü her hâlinden belliydi. Sonunu düşünmeden yaptığı bir şeyin aklına gelmemesine neden şaşırmıyordum acaba? Gerçekten akıldan ibaret bir adamdı.

"Kaya'ya sıkılan kurşunun önüne mi atlardın, yoksa Kaya'yı mı uyarırdın bak kurşun seni yaralayacak diye?"

"Aynı şey mi 13?" diye sordu başını iki yana sallarken. "Senin düşünmeye yetecek zamanın vardı. Ayrıca, her canımı acıtmak istediğinde Kaya'yı öne sürmezsen sevinirim."

"Canını acıtmak değil amacım."

Sadece acıyan canını saklamaya çalışıyor senden. Böyle davranır genelde.

Mete de hiç susmuyordu zaten böyle zamanlarda. Ne kadar gerçek varsa yüzüme vurmaya yemin edilmiş gibilerdi.

"Kaya üzerinden seni anlamam için verdiğin her örnekle bunu yapıyorsun." Bana sırtını döndüğünde küçük buzdolabına doğru ilerlediğini gördüm. İçinden bir şişe su çıkardı.

"Aklım bana verilen sahneleri anında gözümde canlandırmaya kuruludur benim. Kaya'yı on yıldır tanıyorum ve ben bazı şeylerin hayaline bile katlanamıyorum. Anlarsın umarım."

Anlamıştım hem ne hissettiğini hem de benim durumumu fark edip konuyu değiştirişini. Olayın Kaya'yla uzaktan yakından alakası yoktu ama rotayı ona kaydırmaya çalışıyordu.

"Onları arayalım," dedim kendimden emin bir sesle. "Hepsinin aklında yanlış düşünceler dolaşıyor. Ben konuşayım ve ikna olsunlar. Akılları kalmasın bir de bende."

Kafasına diktiği su şişesini buzdolabının üzerine koyduktan sonra bana döndü yüzünü. Bunu yapmamı istemiyormuş gibiydi ifadesi. "Can seni darlar," dedi dürüstçe.

"Durduk yere omzumu öpemez ama," dediğimde yatağa yönelen adımları duraksadı.

Uzatmak değildi niyetim, sadece sınırlarımı korumaya çalışıyordum. Sürekli bunu deniyordum aslında ama o başarılı bir ihtilalciydi. Benimse buna artık son vermem gerekiyordu.

Telefonunu cebinden çıkartıp bana uzattı. Analizcilerin bende numarası olmadığını mı düşünüyordu, anlayamadım. Uzattığı telefon yerine yatağın üzerindeki telefonumu aldım. "Görüntülü ara," dedi başını sallayarak.

"Çok mu özledin seninkileri?"

Dalga geçtiğimi fark etmedi. "Özledim tabii. Her gün her saniye birlikte olduğun insanları görememek kötü hissettiriyor."

Beklemediğim darbe karşısında bir kez yutkundum. "Biliyorum."

"13," derken yatağa bıraktı bedenini. Yastığını dikleştirip sırtını yasladı yavaşça. "Özür dilerim. Bugün her şeyi batırıyorum." Elini gözlerinin üzerine bastırdı. "Kafamı hâlâ toparlayamadım. Üzerine Can dün gece öyle söyleyince..." İki kez saçını çekti. "Çok zor geçiyor bugün benim için."

Böyle olunca devam edemiyordum. Umurumda değilmiş gibi yapamazdım. Çift saatte yataktan kalkmakla başlayan takıntıları yemek yerken de ortaya çıkmış, odaya geri döndüğümüzde hızını kesmeden devam etmişti. "Sorun yok," dedim sorunların hepsine toprak atarak. O benim üzerime gelmiş olsa da ben onun üzerine gitmeyecektim. "Görkem." Elini gözlerinin üzerinden çekmesini sağladım bileğini kavrayarak. "Sorun yok."

"Var," dedi. "Kendi ellerimle parçaladım seni. Arda intiharınla ilgili düşüncemizi seninle paylaşmamamız gerektiğini söyledi dün. Kaya bilmen gerektiğini düşünen taraftı. Can kararı bana bıraktı, senin psikolojik durumunu en yakından takip eden kişi benim diye." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Bir karar verdim ve sonunda seni ellerimle parçalara ayırdım."

"Yanıldınız," dedim sakince. "Beni fazla tanımıyorsunuz. Hakkımda bir şey düşündünüz ve yanıldınız. Bana söylemen iyi oldu."

"Yalanı ayırt edebiliyorum bu durumda olsam bile," diyerek kesti sözümü. "Yanılmış olabiliriz ama sana söylemem iyi falan olmadı. Yanlış karar verdim."

"Analizcileri arayacağım," dedim. "Birlikte konuşacağız. Toparlan sende. Cin çarpmış gibi çıkma karşılarına."

Gömleğinin yakalarını düzeltti elleriyle. Lenslerini çıkardı sonra, bu sırada ben Arda'yı arıyordum. Bir arada olacaklarını tahmin ediyordum. Hepsiyle konuşabilirdik böylece. Üzerine düşünmemiz gereken başka bir konu daha vardı. Onu da açacaktım bahaneyle.

Telefona görüntüsü gelen ilk kişi Kaya'ydı. Bıkkın bakıyordu ama gülüşünü gizlemeye çalışıyor gibiydi. Bu sırada arkada Arda'nın sesi yankılanıyordu. "Can, bu can benim can!" Kaya şaşkın ifadem karşısında telefonun kamerasını çevirdi ve çatı katında olduklarını gördüm. Can önündeki fotoğraf yığınına bakarken Arda onun kolunu dürtüyordu. "Yapılacak tek şey... Ammaan, unut her şeyi. Ammaan, salla dertleri!"

Can da gülüyordu. Bu bir kafa dağıtma çabasıydı sanırım. Arda, Can'ı kafasındaki düşüncelerden uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Aa," dedi gözleri bana döndüğü an. "Ayyaş Asya..."

Yüzümü ekşittiğimde Görkem de yanımda sırıtıyordu. Arda'nın sesinden şarkı duymayı bile özlediğimizdendi yüzümüzdeki gülücükler. "Ayıldım," dedim sadece.

"Sen ayılana kadar biz üçer kez bir bayılıp geldik. Neyse ki kendine gelmişsin."

Dün gece benimle konuşurlarken gayet sakinlerdi. Herhâlde ben sızdıktan sonra geçen konuşmada bayılmışlardı. "Geldim geldim."

Can ve Kaya'nın şüpheli yüz ifadeleri güldüğümü gördükleri an dağıldı. Telefonu masaya sabitlediklerinden üçünü de görebiliyorduk artık.

"Sahi," dedim sorun olmadığını, hayatımın normal akışında devam ettiğini bilsinler diye. Bana tuhaf bakmalarını istemiyordum. Hiçbir şey olmamış gibi davranarak başlamıştım işe. "Dün akşam kendimde olsaydım seni arayıp soracaktım ama bugüne kısmetmiş. Eylül'le buluşmanız nasıl geçti?"

Ben güzel geçeceğine emin gibi konuşmuştum, Arda'ysa benim aksime kötümser olan taraftı. Onu düşündüğümü bilmesini istiyordum.

Birilerine kendini değerli hissettirme isteğim, kendimin değersiz olduğunu düşünmemden kaynaklanıyordu sanırım. Son zamanlarda ortaya çıkan bir özelliğimdi bu.

Arda beklemediği bu soru karşısında tatlı bir tebessüm yolladı bana. Elini utandığını belli eder biçimde kıvırcık saçlarının arasından geçirip gözlerini kaçırdı. Sonra yine ekrana baktı. "Haklı çıkan sen oldun."

Diğerleri konuya Fransız kalmışlardı. "Hıyar bölünmesi yaşandı mı?" diye sorduğumda en azından artık neyden bahsettiğimiz hakkında fikirleri oluşmuştu.

"Hayır, çok şükür." Dua eder gibi açtığı ellerini yüzüne sürmeyi de ihmal etmedi. "Gittik, çay içip muhabbet ettik." Başımı salladım gülümserken. "Biz çay içtik de... Asıl haberler sende. Sen anlat. Zehir içen sensin."

Görkem benim açamadığım konuyu Arda'nın açmasıyla birlikte gözlerini üzerime çevirdi. Herhangi bir tepki verecek miyim diye bekliyordu. Rahat tavrımla karşılaşmayı beklemiyor olmalıydı. "Aman, ne olsun bende de," dedim telefonu tutmayan elimi sallayarak. "Karanlık yollardan geçtim, zehir gibi sular içtim."

Karşı taraftan yükselen üç kahkahaya kadraja girebilmek için sağ omzuma yanaşan Görkem'in kahkahası da dahil oldu. "İçti vallahi," dedi. Bir uyarı mıydı onun konuşması bilmiyordum. Her şey yolunda gibi davranmamızın sonu nereye varacaktı onu da bilmiyordum.

"Aldık haberlerini," dedi Kaya. Bana değil Görkem'e bakıyordu. Bir mimik yakalamayı bekliyordu sanki. "Kurtarmışsın bizimkini. Bile bile o zehri içerek hem de."

Bile bile... Dönüp dolaşıp soluklandığımız ikilemeydi.

Kaya, hakkımdaki fikirlerini bilmem gerektiğini düşünen taraftı; Görkem öyle söylemişti. Kaya benim bu şekilde davranmam yüzünden Görkem'in henüz benimle konuşmamış olduğunu varsayıyor ve konuyu bir şekilde kendi istediği yere getirmeye çalışıyordu karşımda.

"Bazen insan sonrasını düşünmüyor." Anlasınlar istedim. Hepsiyle göz teması kurmaya çalıştım tek tek. Dudaklarımı iki yana kıvırdım sonra. "Midemi kaybettim yine. Bu sefer bana ayran hazırlayacak Arda'm bile yoktu."

"Sen ayran mı istiyordun?" diye sordu yanımda duran saf adam. "Niye söylemedin ki?"

"Ayran fabrikası açardı söyleseydin," dedi Kaya, Görkem'in ani telaşına sırıtarak karşılık verirken.

"Naz yapıyor abi ya..." Arda'ydı bu cümlenin sahibi. "İlgi istiyor. Verin Asya'ma ilgiyi. Sen bir he de, temizlikçi kılığına girip odana ayran yapıp getirmeyen Arda'yı yerden yere vursunlar. O kadar diyorum."

"İlgi mi istiyorsun?" diye sordu Görkem bu defa. "İkinci izlediğim filmde erkek kıza ceketini vermişti. Ne bileyim, ceketimi vereyim mi? Bence oldukça ilgi verici bir hareket bu."

Gülerek söylese o kadar da komik gelmeyecekti belki kulağa ama Görkem ciddiydi. Evet dersem koşarak gidip ceketini alacaktı. Otel odasında neden bana ceket vermesi gerektiğini düşünmüyordu mesela. Filmde görmüştü. Bu kadardı onun için.

"İmdat!" dedim Analizcilere bakarak. "İlk kez böyle bir canlı türüyle karşılaşıyorum."

"Niye ceketini veresin durduk yere kıza?" Arda, kaşlarını çatıp Görkem'in suratına baktı. "Ben bile çözemiyorum bu adamı. Kız neler yaşıyor kim bilir oralarda."

"Biz istesek kabanını vermez ama şerefsiz," dedi Kaya.

Görkem ona bakıp kahkaha atmaya başladı. "Oğlum dedim ya beni teke tekte yenin, vereyim kabanımı diye."

"Aslında dün gece gayet yenilmiş görünüyordun," diye mırıldandı Can gözlerini masaya dikmiş hâldeyken.

Zan altında kalmasını istemedim Görkem'in. "Dün gece demişken... Konuşmak istediğim bir şey var sizinle."

"Bakışlarından anladığım kadarıyla Görkem sana fikrimizi söylemiş Asya," dedi Can. Başımı sallayarak karşılık verdim. "Seninle parkta konuşmuştuk bir kere, hatırlıyor musun?"

Bana herhangi bir sahneyi hatırlayıp hatırlamadığımı sormak, eve giren kişiye geldin mi diye sormakla eş değerdi. Laf olsun torba dolsun sorusuydu bir nevi.

"İnsanların neden kendini öldürmek istediğini anlayamadığımı söylemiştim." Sitem ederek söylemişti hatta. İşi anlamak üzerine kurulu olduğu için bir şeyi anlayamamak zoruna gidiyordu.

Beni o an asıl etkileyen Can'ın konuya keskin girişi değildi.

Kaya'yla göz göze gelişimizdi.

"Bana çok uç nokta gibi geldiğini anlatmıştım sana..." Can ağzından o kelimeyi çıkartmadan önce ifademi tartmış olmalıydı fakat bakışlarım onda değildi. "İntiharın."

Görkem'in gömleğinin kumaşı koluma sürtündü. Küçük çaplı bir destek hamlesiydi bu.

İntihar konusu Arda için geçmişten gelen bir yaraydı, Can için anlayamadığı bir olay. Görkem ise bu olayın sadece ben tarafını önemsiyordu.

Peki, Kaya neden öyle bakıyordu?

Ellerinin masanın üzerinde durmadığını fark ettim. Normalde bilgisayar başında çalışmaya alışkın olduğundan, elleri hep göz önünde olurdu. Birbirine kenetler, bazen parmaklarını tuşlara basıyormuş gibi vururdu masaya yavaş yavaş. Şimdiyse gizlemişti ellerini.

O ve ben, intiharın çok da uç nokta olmadığını düşünüyorduk galiba.

Sert yutkunuşum beni ana döndüren şey oldu. Gözlerimi üzerinden çekip Can'a çevirdim dinlediğimi belli etmek için. Aklım dağılmıştı ama. "Bilinçaltın devreye girmiş olabilir mi Asya dün gece? Yani sen..."

"Hayır," dedim dimdik otururken yatakta. "Görkem'i kurtarmak içindi yalnızca. Bu kadar fazla düşünmenize anlam veremedim. Yerimde hanginiz olsanız aynı şeyi yapardınız."

"Ben Görkem'in kucağına oturmazdım," dedi Arda.

Demek Görkem her detayı aktarmıştı. Kasvetli hava anında dağılırken Can ve Arda bakışıp sırıtmaya başladılar, Görkem gözlerini kaçırdı ama bıyık altından gülüyordu resmen.

Her detayı mı aktarmıştı acaba gerçekten?

"Belki de onun kucağına oturan sen olsaydın Görkem yanlış kartı atmazdı," dedim.

"Uiyy... Puhahahah!" benzeri sesler geldi Arda'dan.

"Ne? Bu bilgi bize ulaştırılmadı yalnız," dedi Can eş zamanlı olarak.

"Görkem'e bir cevap hakkı doğdu," dedi Kaya. Az önceki ruh hâlini kenara bırakmış, sinir bozucu gülüşünü geçirmişti üzerine. "Ama polisliğimi kullanıp sessiz kalma hakkını da hatırlatacağım sana. Bunun üzerine sen sus çünkü."

"Keban Barajı'ndan bir bardak soğuk su yollayın bakalım mavişime," dedi Arda alayla. Neşeleri yerindeydi. Görkem bile altında kaldığı kamyona, yani bana, bakıp gülüyordu.

Sağ elini bana doğru uzattığını gördüm, telefonu sol elimle daha sıkı kavrayıp sağ elimi ona uzattım ve tokalaştık. "Tebrik ederim," dedi kurbanlık alır gibi elimi sallarken. "İyi bir cevaptı."

"Teşekkür ederim," dedim aynı profesyonellikle. "Bir dahakine yarım yamalak anlatma hikâyeleri."

Tokalaştığımız anı Arda ekran görüntüsü almıştı sanırım. İki elinin birden telefona doğru uzanıyor olmasını buna yorumladım. Onlar hâlâ gülüyordu arka planda.

"Neyse," dedim toparlanarak. "Benim konuşmak istediğim şey başkaydı. İlacı kadehe atan kişiyi gördüm ben."

"Hiç kimse. Gerçekten hiç kimse. Zurna: Zırt."

Bu Arda hiç komik değil ama tuhaf bir şekilde çok komik çocuk Yağmur. Kafasını ben bile yakalayamıyorum.

Hiç ve çokun aynı cümlede geçmesine tahammülüm yoktu. Sesini bastırdım bu yüzden.

"Zurnanın zırt dediği yere geldik, duydunuz zilin sesini." Can eliyle Arda'yı göstermişti bunları söylerken.

Ziller zurnalar ortama anlam veremediğim bir giriş yaptığında bozulan ciddiyetimi toparlamak için bir kez öksürdüm. "Selma'ydı," dedim. "Cengiz'in sergisinde tablo satışını gerçekleştiren Selma. Hasan'ın kız kardeşi olan Selma."

"Bu Hasan iki salak Osman dört her yerden çıkmasa dişimi kıracağım ya..."

Arda'nın kafasını gerçekten ben de yakalayamıyordum. Akşam yüz yüze bakacağım adama zaç yağı muamelesi yapıyordu ve ben sadece ona baktığım zaman aklıma bu gelmesin diye dua etmekle meşguldüm.

Hasan için, "Kodumun sülfürik asidi," dedi Kaya.

"Sana öyle yakın davranmasının sebebi anlaşıldı şimdi." Görkem gözlerini birkaç saniyeliğine tavana çevirdi. "Nasıl fark edemedim ben onu akşam? Nasıl edemedim?"

"Dikkatimiz dağıtıldı çünkü." Lafa girdiğim an bütün ilgi üzerimde toplandı. "Hasan beni karşıladı. İlk tohumu ekti kafamın içine. Sonra kadeh kırıldı arka tarafımızda, ikimiz de döndük refleks olarak. Bu bitti, bu sefer Serdar haysiyetsizi başladı benim hakkımda saçma sapan konuşmaya. Odağımızı istedikleri gibi yönlendirdiler Görkem."

"Biliyorlar mı?" diye sordu Arda ciddiyetle elini çenesine yaslayarak. "Kuzey'in Görkem olduğunu anladılar mı diyorsun?"

Kafamın içi demiştim. Serdar'ın hakkımda konuştuğunu söylemiştim. Ne Serdar'ı ne de başka bir şeyi... Sormamışlardı hiçbir şeyi.

Hepsini geçtim, zehir içmiştim fakat hiçbirinin ses tonu bu şekilde çıkmamıştı mesele ben olduğumda.

"Sadece bir kez kumarhanemi basan, can havliyle kaçmaya çalışırken yüzünü bile doğru düzgün görmediğim Görkem'i; bambaşka bir zaman diliminde, siyah saçlı ela gözlü ve dövmeli olarak karşımda gördüm. Nasıl tanımam? Tabii ki tanırım! Hasan mıyım, radar mıyım belli değil!"

Sinirlerim bozulmuştu. Ses tonum yükselmişti istemeden. "Selma diyorum. Cengiz'in sergisinde kameralardan izlediğimiz, beni bir kaşık suda boğmak ister gibi bakan Selma diyorum... Sandığım kadar zeki değil misiniz yoksa gözünüzde yer edinmeyecek kadar değersiz miyim, anlamıyorum."

"Asya..."

Can'ın sözünü kestim. "Biriniz çıkıp Mila demiyor ya. Bak Asya'yı da geçtim, Mila görevin kilit taşı. O olmasa bu plan yoktu. O giderse, o anlaşılırsa oyun biter. Bari Mila için endişelenin. Bari bu kadarını yapın."

"Asya," dedi Can sakince. "Bana bak." Ona bakmak istemiyordum. "Asya, telefonu sabit tut ve bana bak. Titriyor musun?"

Görkem'in solukları hızlanmıştı. Gözlerini öylece üzerime dikti. Ruh hâlimin değişiminden en etkilenen isimdi kendisi. Parmaklarının çarşafı kavradığını gördüm, işaret parmağını sık aralıklarla yatağa vuruyordu. Takıntılarını tetiklemiştim.

"Ağır geldi duyduğun. Sürekli gülmenden anlamıştım bunun olacağını. Gülmezsin sen çünkü bu kadar." Can telaşsız konuşurken diğerlerinin gözlerinde gördüğüm duygular Can'ınkilere benzemiyordu pek. "Bir atak gelecek."

"Bir krizi nasıl engelleyeceğini bilmiyor Görkem," dedim nefesim daralırken. "Ben onun her türlü krizine hazırlıklıyım ama. Bana her haltı anlattınız."

Görkem'in bakışlarında şok vardı. Haberi yoktu onun arkasından konuşulanlardan. "Sizin gözünüzde bir ölüyüm belli ki ben, geceleri toplanıp bu kız

intihar mı etti acaba diye konuşmanıza gerek yok. Siz Görkem'i yaşatmak için beni çoktan öldürmüşsünüz kafanızda."

Görkem'in eli, titrediğini fark etmediğim elimin üzerine kapandı. Diğerleri bunu göremiyordu çünkü ellerimiz kadrajın dışındaydı.

"Yok öyle bir şey," dedi Arda. Kendisinin sorusuna patladığım için tek suçluyu kendisi sayıyordu. Birikim olduğunun farkında değildi, ben de içimdeki doluluğun sınırlarını fark edememiştim şimdiye kadar. "Asya, özür dilerim. Ben senin için kurşun atar kurşun yerim. Düşünme böyle."

"Biliyorum," derken samimiydim. Tek başımaysam önüme siper olurlardı. Hepsi olurdu. Yanımda içlerinden başka biri varsa dönüp yüzüme bakmazlardı ama.

Zaten doğru olan da buydu. Ben de Mete olsa ona koşardım. Geçmiş her zaman yeninin galibi olurdu. Geçmişteki bir parçanızın yerine yenisini koyamaz ya da yeni biriyle geçmişinizdeki insanı kıyaslayamazdınız. Böyle olmaması gerekirdi.

İçimden yükselen kriz neyin nesiydi o hâlde?

"Dilimin ayarlarını kaybettim," dedim sinirle.

Bin bir çabayla kilitlediğim sandıkların anahtarı tek bir sözcük olmuştu: İntihar.

Etmemiştim.

"Benim psikolojimi siz bozdunuz." Can gözlerini kısıp yüzüme bakarken diğerlerinden çıt çıkmıyordu. "Bir daha arkamdan saçma sapan şeyler konuşmayın."

"Konuyu dağıtmaya çalışıyorsun," dedi Can rahatlatıcı tutmaya çalıştığı fakat beni gram etkilemeyen sesiyle. "Bize sinirliysen, içinde kalan bir şey varsa at gitsin. Şimdi dök ortalığa, yoksa yanlış bir zamanda saçılacak. Seni toparlamak daha zor olacak o zaman."

"Biriniz hakkımda amirine rapor veriyor," dedim derin bir nefes alırken. Gözlerimin önünde siyah noktalar uçuşuyordu. "Dördünüz ben sızıp kaldıktan sonra benim için çok basit bir şeymiş gibi bu kız intihar etti diyorsunuz. Sonra..." İçime çekmeye çalıştığım nefes beni yakıyordu. "Sonra omzumu..." Gözüm bir saniyeliğine Görkem'e kaydığında ne yapacağını bilemeyerek yutkundu. Sakin durmak için kendisiyle savaş veriyordu. Takıntılarını bastırmaya çalışıyordu hâlâ. "Sonra omzumu görüyorsunuz, dikiş izimi biliyorsunuz. Rahatsızım bunlardan. Özelinizi bir kez açmadım ben, geçmişinizi ısıtıp koymadım önünüze. Tek beklediğim size gösterdiğim saygıyı görmek."

"Panikle üzerini örtüyorsun esas meselenin..." dedi Can. Yüz ifademi görmesinden de rahatsızdım, keşke sesli bir arama olsaydı bu. Hatta keşke hiçbir şekilde aramasaydım onları.

Ben kimi neye ikna etmeye çalışıyordum? Bu çabam ne içindi?

Gözlerim üzerlerinde gezinirken on beşe kadar sayıyordum yavaş yavaş. Yüzlerine kapatırdım Görkem yanımda olmasaydı. Hiçbirinin beni bu şekilde görmesini istemezdim, dayanamıyordum.

"Acıktım," dedi Kaya. Yeşil gözleri benim üzerimde sabitken parmaklarıyla saçlarını geriye tarayıp siyah kapüşonunu başına geçirdi. "Siz inin de yemek hazırlayın."

Onları yanından kovmaya çalışıyordu. "Can!" dedim Kaya'ya gözlerini pörtletip bakan adama. "Bana olay yeri fotoğraflarının hepsini gönder. Senin üzerinde çalıştığın tüm suç mahalleri elimin altında olsun. Boş zamanım kalıyor burada, kafam boş kalmasın."

Can, bana uzaylı görmüş gibi baktı. Değişim hızıma yetişememişti. Zaten yüzünde asılı olan şok ifadesi daha da belirgin bir hâl alırken Arda hiçbir şey söylemedi ama suratıma özür diler bakışlar yollayıp ayrıldı kadrajdan. Başını bana bakarak iki kez sallayan Can da terk etti çatı katını sonra.

"Görkem," dedi Kaya bu defa.

Görkem elini ensesine atıp yere doğru baktı. "Şey, ben duşa girecektim zaten," dedi sonunda. Artan takıntıları yüzünden üzerine düşen su damlalarını sayar diye korkmuştum bir an için. "Hemen alayım kıyafetlerimi."

İkimiz de sessiz kaldık Kaya'yla. Görkem alacaklarını alıp banyoya attı kendini ve suyun sesi odaya dolduğu an Kaya girdi söze. "Bu konuşma," dedi kapüşonlusunun iplerini ekrana bakarak düzeltirken. "Burada yapılacak ve kapanacak. Hayatın olağan akışına devam edeceğiz ve birbirimize sataşmayı bırakmayacağız anladın mı?"

"Seninle konuşacağımı nereden çıkardın?" diye sordum. "Bu da dün gece ben sızdıktan sonra yaptığınız bir plan mıydı?"

"Plan yapsak Görkem yanında o kadar mal mı davranırdı sence?" Çenemi hafifçe eğdiğimde Görkem'in az önceki tavrına gülüyordu sanırım kendi kendine. "Şey diyor ya, şey diye başlıyor adam cümleye. Sensin şey."

Hayıflanması beni de güldürdü. "Ne istiyorsun?" diye sordum oldukça ama oldukça kibar bir şekilde. "Niye ikimiz kaldık geriye?"

"Bunun cevabını biliyorsun." Aramızda oluşan sessizlik, o cevabı yuttu. "Bak ölü, tekrar söylüyorum. Ben senin dert ortağın ya da dostun falan olmayacağım, çaktın mı? Bu konuşma bittiği an gıcıklığıma devam ederim kaldığım yerden."

"Devam etmelik bir durum yok," dedim. "Gıcıklığı hiç kesmiyorsun ki sen."

"Ara verdim on dakikalığına." Eliyle çenesini sıvazlarken söze nasıl başlayacağını düşünüyordu. "Ne hissettin duyunca?" O kelimeyi kullanmamaya özen göstermişti. "Bana rol kesemez, konuyu saptırarak değiştiremezsin. Ayna efektine ihtiyacım da yok."

O da mı duymuştu böyle bir şeyi? Onun da yüzüne intihar ettiği mi söylenmişti? O hâlde neden bana söylenmesi konusunda ısrarcıydı? Neden Arda gibi bu fikrin onlarda kalması taraftarı olmamıştı?

"Sindiremedim," dedim. "Doğru olmadığını biliyorum fikrinizin. Ama sindiremedim."

"Kafan karışık?" dedi sorar gibi. Başını salladı sonra. "Kafan karışık. Asya, normal."

Hislerimin kopyasının orada asılı durduğunu gördüm. Emindim. Yaşanmıştı bu. Hâlimi anlıyor olması empati yeteneğinden değildi, geçmişindendi. Desteğe ihtiyacı olan tek kişi ben değildim. "Kaya," dedim. "Biz intihar etmedik."

Yutkunduğunu gördüm. Gözlerini kaçırmadı. "Etmedik," dedi ve ona inandım. Etmemişti. "Düşündük, aklımızdan geçti ama etmedik. Etmeyiz."

Sessizliğimi sertçe böldü. "Asya, etmeyiz."

"Aklım karıştı!" dedim ortalığa küllerim savrulurken. "Eşeğin aklına karpuz kabuğu sokmak derler buna. Bile bile yaptım, Görkem için yaptım, şüphem yok benim. Ama sizin fikriniz acaba mı dedirtti bana. İnkâr edemiyorum."

"Sağlıksız bizim zihinlerimiz," dedi başını anlayışla sallarken. "Senin, benim, hepimizin. Kafanda dönenleri biliyorum. İnanıyor musun bana? Bunlar düzgün düşünceler değil, bu bizim gömmeye çalıştığımız tarafımızın düşündükleri. İçeri sızmak istiyor, beynini ele geçirmeye çalışıyor."

"Hep öfkeli misin Kaya?" Teslim bayraklarım göğe yükseliyordu. Renkleri siyah, direkleri Kaya olmuştu. "Anlamlandıramadığın, kime duyduğunu bilmediğin bir öfke çıldırtıyor mu seni de?"

Gözünün feri gitmiş iki kişi arasında geçen yeni bir bakışma bütün cevapları döküyordu aslında ortaya. "Öfke değil o," dedi sonunda. "Asya bizi bıkkın sanıyorlar, biz sadece kafamızın içindeki savaşı devam ettirmeye çalışmaktan çok yorulduk."

Onun bu şekilde benimle konuşacağını hayal edemezdim. Rüyamda görsem yanlış gördüm der, kahramanları başka olan bir film sahnesi olduğuna inandırırdım kendimi. Tuhaf hissettiriyordu.

"Hayır, sen bıkkınsın." Gülümsedim. "Yaşlısın da. Hayat enerjin yok senin."

"Dedi *Walking Dead*." Aynı anda gülmeye başladık.

Gülüşünün izi yavaşça yüzünden silinirken ellerini masanın üzerinde kenetledi. "Biliyorum," dedi sakin bir tonla. "Sana yemin ederim kimsesizliğin ne demek olduğunu en iyi ben biliyorum. Hayatın ne kadar anlamsız geldiğini, aldığın nefesi israf saydığını, her günün bir önceki günden beter geçtiğini biliyorum Asya."

Keşke beni bu konuda anlamasaydı. Benim hakkımdaki bu şeyleri keşke bilmiyor olsaydı.

"Onlar..." Analizcileri kastediyordu. "Onlar bunu değiştirecekler. Değiştirdiklerini kendi gözlerimle gördüm. Tecrübe konuşuyor."

Aldığımız her nefesi derin derin çekiyorduk içimize. Bu yaptığımız her açıdan zor bir konuşmaydı.

"Önceliği sana verdiler. Senin hamle yapıp açılmanı bekliyorlar. Farkında değilsin ama yapıyorsun o hamleleri Asya. Daha önce Can'la hem kendi evinde hem parkta yalnız konuştun. Arda'yla çatıda, Görkem'le balkonda ve muhtemelen o otelde dertleştin. Şimdi benimle konuşuyorsun. Ben Kaya. Kaya Eroğlu."

"Kesinlikle en garibi sensin ama bunların hiçbiri adım değil."

"Anlat sen, külahıma."

"Dalga geçme benimle," diyordum ama kafamdaki karışıklığın azaldığını görebiliyordum.

"Huyum kurusun," dedi gülerek. "Konudan sapmayalım, Görkem beş dakika sonra çıkacak banyodan. Fazla uzun durmuyor, belli dakikaları var ruh hastasının."

"Arkasından nasıl konuştuğunu ona ispiyonlayacağım."

"Lütfen," dedi sahte bir gülüşle. Ardından hızla tanıdık ciddiyetine büründü yüz ifadesi. "Şimdi gözlerime bak. Kabullenmen gereken bir şey var."

Gözlerine baktım. "Hiçbirimizin ilk tercihi sen olmazsın," dedi tek seferde. "Bir tarafta Görkem ve diğer tarafta sen olsan hiçbirimiz seni seçmeyiz."

Bu cümleyi ben de kendime kurmuştum. Bilmediğim bir şey değildi, duymak da başka bir his oluşturmamıştı içimde.

"Canın yansa anlardım, yanmadı." İyi bir gözlemciydi. Hepsinin gözlem güçleri üst seviyeydi zaten. "Sen kur şimdi aynı cümleyi bana bakarak. Ödeşelim. Sindirmen ancak bu yöntemle gerçekleşecek Asya. Saçma veya acımasızca geliyor olabilir ama doğru olan bu. Dile getirmek her zaman en doğrusu."

"Bunu sen mi söylüyorsun?" diye sordum. "İstediğin bilgiyi diğerlerine aktarıp istediklerini kendine saklayan sen mi?"

Ona karşı içten içe öfke duyduğumu biliyordu. İntihar fikrini bana söylemeleri konusundaki tutumundan dolayı olduğunu da... Her şeyin farkında olan bir adamla konuşuyordum. Benim farkında olmadıklarımın bile onun kafasının içinde kendine ait bir köşesi vardı.

Benim geçtiğim yoldan geçmişti. Benim yürüdükçe yaralandığım o yoldan alnının akıyla çıkmış bir savaş gazisiydi.

"Kaçma," dedi sadece. "Bir tarafta Barış, diğer tarafta bizden biri olsa kimi seçeceğini söyle."

"Sizden birini seçerdim." Sesimdeki kararlı ton ona ulaştığı an duraksadığını hissettim. Beklediği cevap bu değildi. Yüzünü ifadesiz tutmaya çalışıyordu karşımda. Tamamen bozguna uğramıştı. "Barış'ın ölümü inan ki beraberinde gerçek bir ölüyü daha getirir. Olan bana olur. Tek bir kişiye yani...

Ama siz en sevdiğinizi kaybetmenin ne demek olduğunu bilmiyorsunuz. Ben aranızdan birini harcayıp kalanları paramparça bırakamam. Analizcileri dağıtmam, dağıtamam. O acıyı bir kez daha kendim çekmeyi seçerim, kendimden vazgeçerim."

İrileşen gözleri bir yandan onun ailesini koruduğum için gurur doluydu, diğer yandan ne hâlde olduğumu gördüğü için kırıklarla dolu. Gösterdiğimden daha fazla kötüydüm. Bu onu afallatmıştı.

"Diğer seçenek ben olsam bile mi?" Sesi masumluk doluydu. İnanamıyordu duyduğuna. Sevilmemiş bir çocuk duruyordu karşımda. "Beni bile mi yollamazsın ölüme?"

"Yollamam, Kaya."

"Göt gibi kaldım." Boşluğuma geldiği için kahkaha attım söylediğine. "Can'ı niye yolluyorsam sanki aşağıya? Hayır yani ben kimim ki artistlik yapıp uzaklaştırıyorum diğerlerini yanımdan? Ciddi anlamda beni göt ettin bu cevabınla. Diyecek bir şey bulamadım."

"Huyum kurusun," dedim gülmeyi kesmeden.

"İki dakika kaldı çıkmasına," derken gözü yanımdaki boşluğa odaklanmıştı birkaç saniyeliğine. "Son bir şey daha söyleyip kapayayım madem. Biz uyumadık hiç. Görkem'den haber bekledik, tüm gece aklımız sendeydi. Ve Görkem... Asya, on yıldır onu tanıyorum. Dün geceki hâli bana bile yabancıydı. Çok nadir böyle olur. Senin için hepimizin ne kadar endişelendiğini, seni kafamızda öldürmediğimizi bil diye söylüyorum."

"Kaya, ilk defa bu kadar uzun cümleler kuruyorsun." Boştaki elimi gözlerimin üzerine bastırırken sesim alaycıydı. "Galiba ağlayacağım."

"Hiç çekemem," dedi dudakları iki yana kıvrılırken. "Kapatıyorum, yüzünü görmeye bir saniye daha tahammülüm yok."

"Çenen de yorulmuştur konuşmaktan."

"Nereden bildin?" Gülerek elini salladı ekrana doğru. "Hadi, ölme. Görüşürüz. Mümkünse bir hafta kadar sonra. Bay."

"Sana bay." Aramayı ondan hızlı davranıp sonlandırdım ve böylece suratına kapatmış oldum. Keyifle kendi kendime güldüm odanın içinde.

Üç saniye sonra grup ekranına düşen bildirim daha fazla gülmeme sebep oldu.

AJANLAR VE AJANSLAR

Kaya: *Çölde su arasan ve ben vaha olsam seni görünce kururdum Asya. Öyle bir nefret bu.*

Kaya: *Gözüme görünme kalan hayatında.*

Arda: *Taze gol yemiş Kaya suratı*

Can: *Başarısız sonuçlanmış bir konuşmaydı diye yorumladım*

Kaya: *Yüzüme kapattı.*
Arda: *Vohohoyy*
Can: *Teşekkürler ve iyi günler*
Asya: *Allah hepinize akıl fikir ve düzgün düşünebilme yetisi versin ve iyi günler*

Bir kapı sesi duydum, ardından saçlarından sular damlayan Görkem belirdi karşımda. Baş havlusunu ensesine atmıştı. Mavi bir tişört, siyah bir eşofman giymiş; konuşmanın sona erip ermediğini anlamak için temkinli bir tavırla kaşlarını kaldırıp bana bakmıştı. Güldüğümü gördüğündeyse gülümseyip yanıma doğru adımlamaya başladı. "Problem var mı?" diye sordu elleri ensesinden sarkan havlunun iki yanındayken. "Kanadı mı burnun?"

"Kaya sana ruh hastası dedi."

Endişesi toz olup uçuştuğunda kahkahalarla gülmeye başladı bir anda. Saçını çekeni öğretmenine şikâyet eden en ön sıradaki gözlüklü kız edasıyla kurduğum cümlem onu kahkaha krizine sokmuştu. "İyi misin?" Kendimi bir kenara bıraktım. O, benden daha önemliydi. "Takıntıların ne durumda?"

"Savaş veriyorum hâlâ," dedi gözlerini kaçırarak. "Ama rol çalmayacağım. Mevzumuz sensin. Kötü durumda olan da sensin."

"Lens taka taka gözün mü bozuldu senin?" diye sordum ciddiyetle. "Ben gayet iyiyim. Eşiğinden döndüğüm kriz dört delinin bir kuyuya taş atması sonucu oluştu. Kuyumu salın, benden uzaklaşın, burunlarınızı çekin. Ben bu şartlar altında iyiyim."

"Özür dilerim." Kaçıncı özrüydü bu benden dilediği? "Bir kere güler misin aramızın iyi olduğunu anlayabilmem adına? Bir yere gitme ama."

Gülümsedim. Üzerini çizdim olanların. Görevdeydik, devam ediyorduk ve bu sınırların içinde birbirimizden başka kimsemiz yoktu. Benim arkamı kollayacaktı, onun arkasını kollayacaktım ve her ne dönüyorsa el ele verip ortaya çıkaracaktık. En tepedeki hedefe ulaşacak, uyuşturucuları alacak ve Selma'nın amacını öğrenecektik.

Gülümsedim çünkü buna ihtiyacı vardı.

"Kumarhaneye inmeden konuşmamız gerek." Yatağın diğer ucundaki yerini aldığında söylediklerimi dikkatle takip ediyordu. "Beyin fırtınasına ihtiyacım var Görkem."

"Akşam dizime oturur musun yine?" dedi birden.

Oyunu kaybetmek istiyor herhâlde Yağmur.

"Sen o masadayken dikkatler dağınık olacak. Yanında dolanmak yerine birkaç kişiyle tanışıp ağız arayabilir, Selma'yla ilişkimi ilerletebilirim," dedim omuz silkerek.

"Tekrar deneyeceklerdir."

"Sana zarar vermeyi mi?"

"Hedef değiştirebilirler." Elini saçlarının arasından geçirdiğinde tutamlarının ıslak kalmalarına takılmış durumdaydım. Başım ağrıyor diye dolanıyordu sonra etrafta. "Bana esas zararı nasıl vereceklerini bir gecede çözdüler ne yazık ki."

"Benim üzerime oynayacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Seni garantiye alıyorum," dedi sakince. Endişesi perdelerin arkasında öylece duruyordu. Bana yansıtmamakta ısrarcıydı. Beni korkutmamaya çalışıyordu. Korkmazdım. "Yanımda ol, kalmasın aklım sende."

Kabul etmeyecektim elbette. Anlatacaklarımı anlatmak için araladım dudaklarımı. "Hasan sen gelmeden önce iyi ki tabloları satın almadığımı, yoksa içeri gireceğimi söyledi bana. Sesinde ima vardı. Sen geldiğin an uzaklaştı ortamdan. Sonrasını biliyorsun. Önce Serdar malı girdi devreye, ardından Hasan, Selma'ya teslim etti beni."

"Selma'yla ne konuştunuz?"

"Senin yatak performansını."

Açık sözlülüğüm yüzünden yutkunamıyordu az daha. Bu hâline güldüm. "Senin hakkında bir şeyler sordu işte. Fesat bir kadın, her konuyu dönüp dolaşıp aynı noktalara getiriyor. Ona neyse artık..." Ellerimi birbirine vurup gözlerimi pörtlettim. "Görkem bu kadın senin içkini milletin gazozunu ilaçlayan Nuri Alço niyetiyle ilaçlamış olmasın?"

Donan yüz ifadesi, alaycı ifademle çarpıştığında kaşları çatıldı hızla. "Sen niye benimle dalga geçiyorsun ya?" diye sordu havlusunu ensesinden çekip bana fırlatmadan hemen önce.

Havluyu havadayken yakaladım ve ona havalı bir bakış atmayı ihmal etmeden komodinin üzerine bıraktım. "Oyunu tamamlamanı istemediler," dedim yeniden ciddileşerek.

"Haklısın." Başını aşağı yukarı salladı ağır ağır. "Muhtemelen korkutup kaçırmak için yapılmış bir hamleydi. Babasının mirasına konan zengin bebesi gibi davranıp özel hastaneye gitmemi, birkaç gün orada kalmamı ve oyunları kaçırmamı hedeflemiş olabilirler. Onların planlarının içinden geçtin tek hamlenle."

"Yapıyorum öyle şeyler."

"Yapma bir daha." Gülmedi. Gözlerime baktı. "Benim için kendini riske atma bir daha."

"Sonucunun daha ağır olacağını bilsem Görkem," dedim gözlerindeki okyanus aramıza sızarken. Dalgalar her yerdeydi. "Bilsem ki bu benim canıma mâl olacak, yine de yapardım." Akıllarına kazınsın istiyordum, her birinin. "Kaya'ya da söyledim bunu. Sen de öğren. Hepiniz için, her zaman yaparım. Bunu engelleyemezsin."

"Başına başka bir şey gelmesine izin vermeyeceğim." Sesini ne kadar sert çıkartırsa beni o kadar inandıracağını düşünüyor olmalıydı. "Senden

sorumluyum. Sana mühürlüyüm." Bileğimdeki ipe değdi gözleri, sonra bileğindeki iple oynadı. "Sana bağlıyım. Ya bu böyle devam eder ya da ip kopar."

Sessiz kalışım aldığı derin nefesle örtüldü. Verdiği soluksa okyanusu dindirdi yavaşça. "İpi koparmak isteyense önce benim cesedimi çiğnemek zorundadır, anlıyor musun? Fedaysa ben feda edilirim ilk. Siperse sana, ona, başkasına... Önce ben olurum siper. Sen değil."

"Ben burada olduğum sürece geçeceksin o işleri." Dilim sivri, kelimelerimin hedefi liderin kalbiydi. Akıldan ibaret adamın kalbine konuşmaya çalışıyordum.

"Arkada durmam ben, Görkem. Beni ararsan arkana bakmayacaksın. Ya yanındayımdır ya da önünde. Ya sen siper olana kadar kurşun yemişimdir ya da karşı tarafı kurşunlamışımdır çoktan. Şimdiden alış diye söylüyorum. Bu şekilde kabulleneceksin beni."

"Sen ölüme gitmiyorsun ama ölüm sana gelsin diye bekliyorsun."

Strateji geliştiriyordu cümlelerimin üzerine. Kafasında tartıp analiz ediyor, cephanesini bana göre kuşanıp o şekilde geliyordu karşıma. Kaleyi fethetmeyi kafasına koymuş biriyle uğraşıyordum topsuz tüfeksiz hâlimle.

"Çok beklersin." Yemin etmedi ama biliyordum, bu bir yemindi. "Yanımda indirmeye başladığın o kalkanlarını bir gün tamamen ortadan kaldırabilirsem eğer... Eğer olur da bir gün geçebilirsem duvarlarının arkasına, o çok beklediğin şeyi hiç beklemeyeceksin o zaman."

"Çabana saygı duyuyorum ama benimle uğraşma, manyak olacaksın."

"13, uğraşmayı bıraktığım gün manyak olurum asıl."

"Problemlisin o zaman."

"Çoğu zaman," diyerek onayladı. "Dün geceden sonra... Daha da fazla. Seni o hâlde gördükten sonra bin tane daha çözülecek problem ekledim buraya." İki parmağını iki kez sağ şakağına vurdu. "Seni adım adım çözeceğim çünkü bileğine o ipi ben bağladım. Saran benim, sorumluluk benim."

"Sarhoşken çok mu çekilmezim?" diye sordum alayla. "Bin tane problem ekleyecek kadar ne yapmış olabilirim ki? Sabah da bir değişik bakıyordun zaten. Ölçtün mü sınırımı falan? Ne kadar sarhoş oluyorum mesela? Ne yapıyorum sarhoşluğumda, çözebildin mi?"

Nedense sırıtmaya başladı. "Biz bunu ölçmüştük biliyor musun Analizcilerle..."

"Nasıl yani?"

"Her gün bir kişiyi sarhoş ettik. Kim kaçıncı kadehte yamuluyor, kim ne kadar saçmalıyor bilmek için... İlk zamanlar böyle bir test yapmıştık."

"Bunun senin fikrin olduğu konusunda neden hiç şüphem yok acaba benim?" diye sordum ellerimi hafifçe iki yana açarak. Bağdaş kurdum olduğum yerde. O da bir bacağını altına kıvırıp hafifçe yaklaşmış oldu bana.

"Benim fikrimdi," dedi. "Rol gereği bu tarz şeylere maruz kalabiliyoruz. Zayıf noktalar ve kontrol kaybedişlerin ne zaman ortaya çıktığını öğrendik işte."

"Basit özetlerle kurtulamazsın," dedim araya girip. "Kimin nasıl davrandığını anlatacaksın bana. En çabuk hanginiz yamuluyor mesela?"

"Ben," dedi tereddütsüz. Utanıp sıkılmadan pat diye cevaplamıştı sorumu. Zayıf bir noktasını açıp göstermişti anında bana.

Güvenini hissettim. Güvenmediğini söylediği an geldi sonra aklıma. En son bana kendini açıklamaya çalıştığı sahne gözümde canlandı ve perde ardına kadar kapandı. Yeniden mavilerine odaklandım.

"Bünyemin alkolle arası inanılmaz kötü. Aklımın kontrolü ellerimden kaydığı an çıldırıyorum. Sana Kaya'yla katıldığınız sergide alkolle aranın nasıl olduğunu sormuştum ya, benimki tam anlamıyla rezalet."

"Dün sen o yüzden mi içmemiştin içkiyi?" Bileğimdeki ipe taktım sağ elimin işaret parmağını. Konuşmaya devam ederken yavaşça çekip bırakmaya başladım ipi. "Şüphenden değildi, aklını kaybetmekten korktuğundandı yani."

Eli künyesinin üzerindeydi. Parmaklarını gezdiriyordu zincirde. "Evet." Güldü. "Arda benim ne hâle geleceğimi bildiği için işlem sordu bana. Üçüncü kadehin sonunda mıydım neydim... Düşünüyorum, düşünüyorum. Yok, 13! Çarpım tablosunu unutmuş gibiydim. En son telefonun hesap makinesini açmaya kalktım. Görmen lazım ama nasıl deliriyorum..."

Hikâyeye kendini kaptırdığından jest ve mimiklerini de dahil etmiş, dinlemekten keyif aldığım bir sohbete dönüştürmüştü konuşmamızı. "Sonra ne oldu?" diye sordum ben de akışa ayak uydurup.

"Üç basamaklı sayı yazamadığım için daha çok delirdim. Neden yazamıyormuşum biliyor musun? Hesap makinesi yerine takvime basmışım çünkü."

Yüzündeki bozguna uğramışlık ifadesi muhtemelen o gece de yüzünde vardı. Attığım kahkahayla birlikte gülmeye başladığında kendine ettiği sitemi dağıldı. "Böyle gülüyoruz ama o an benim elim ayağım titriyordu. En son benimle dalga geçtikleri için üzerlerine yürüyordum bizimkilerin. Çok küfrediyormuşum bir de sarhoş olunca. Videom var."

"İzlemek için bütün mal varlığımı ortaya koyasım geldi," diye yükselmemi ben de beklemiyordum.

"Kaya tehdit amaçlı saklıyor ama sana göstereceğini sanmıyorum. Yaş sınırını aşıyor senin."

Kaşlarımı çattığımda komodinin üzerindeki havluyu alıp suratına geri fırlattım. Gülerek suratına yapışan havluyu yeniden ensesine astı. En azından saçından damlayan suları tutardı bu.

"En dayanıklınız kim peki?"

"Can," dedi saygıyla. "Alkol Can'ı filozofa dönüştürüyor. Sessizleşiyor, duvarı izliyor böyle. Korkunç gerçekten. Koca şişeler devirttik adama, tık yok."

"Can'ın normalde de öyle bir karakteri var gibi geliyor bana." Çenesini hafifçe eğerek devam etmemi istediğini belli etti. "Yani Arda, Can'ın ışıklandırma sistemi gibi sanki. Can, yanında Arda olmasa tam da filozof pozları kesip duvarı izleyecek bir tip."

"Can duvara bakıp düşünmez, zaman kaybı sayar." Birlikte geçirdikleri yılların sonucu oldukça emindi bu cümlesinden. Onu benden daha iyi tanıyordu doğal olarak. "Kitap okur, ansiklopedi karıştırır, asla beni sarmayan sıkıcı filmleri izler, değişik yerleri gezer, gezdiği yerleri bir kez daha gezer... Düşünecekse boş durup düşünmez genelde. Bir şeylerle ilgilenirken çalışır zihni."

"Bu yüzden mi olay yerlerine o kadar çok gidiyor? Orada bir şey bulacağından değil de orada daha rahat düşüneceğinden mi?"

"Yüksek ihtimalle. Bazen bu beni korkutuyor biliyor musun? Takıntı yaptı bu son işi kendine. Umarım psikologlar kendi söküklerini dikebiliyorlardır."

"Konuyu dağıtmayalım, daha anlatacakların var," diyerek onu başka bir yöne çektim. Can hakkında endişelenmeye başlarsa zaten sabahtan beri tetiklenmeye yer arayan takıntıları yeniden gün yüzüne çıkabilirdi. Onu uzaklaştırmak istemiştim kendi zihninden. Oluşturduğum güvenli alana çekerek yaptım bunu. "Arda'nın sınırı ne kadar? Çizgi film repliklerini mi unutuyor yoksa?"

"Arda bize yansıttığı karakterden o kadar uzaklaşıyor ki sarhoş Arda'yı görsen tanıyamazsın belki de." Alnını kaşıdı. "Aslında başlangıçta çok enerjik. Normal hâlinden bile daha fazla fakat bir noktada o gülüşü hızla soluyor ve ağlamaya başlıyor. Arda'nın sarhoşluğunu izlemek bizi çok zorladı, pişman olduk hatta."

"Birikim tabii..." dedim başımı anlayışla sallarken. "İçine attıklarının bu şekilde patlamasına şaşırmadım."

"Öyle," dedi yüz ifadesi kederlenirken. "Ama bir bakıma bunu yapmamız iyi oldu. Arda'yı hiçbir şekilde Eylül'ün yanında o kadar sarhoş etmememiz gerektiğini öğrendik. Birlikte içmişliğimiz var ama Arda'yı hep belli bir promilde tuttuk."

"Kaya kaldı," dediğimde hüznü hızla dağıldı ve yerini aydınlık bir gülümseme aldı.

"Aramızda en komiği Kaya'nın sarhoşluğu kesinlikle." Biraz daha az gülerse daha kolay olacaktı anlatması. Nefesi kesiliyordu aklında her ne canlanıyorsa o anı hatırlarken. "Kaya'nın da dayanma limiti oldukça yüksek ama bir noktada ondan hiç beklemeyeceğin şeyler yapmaya başlıyor. Görsen o manyağın Kaya olduğuna asla inanmazsın."

"Kaya'ya arkasından neler dediğini aktaracağım," dedim gülüşüne eşlik ederken.

"Sen de ajan kesildin başımıza." Sitem eder gibi söylemişti ama hâlâ gülüyordu. "Kaya'yı bağıra çağıra Yıldız Tilbe söylerken gördü gözlerim. Ben

Analizcilerden önce de şahit olmuştum tabii buna ama onlarla birlikte yeniden izlemenin keyfi bir başka."

"Her seferinde Yıldız Tilbe mi söylüyor?" dedim şaşırarak. "Repertuarı kısıtlıymış."

"Büyük fanıdır. Onu konsere götürmüştüm bir kere, sesi kısılmıştı."

Görkem'in Kaya'yı Yıldız Tilbe konserine götürmesine mi şaşırsam, Kaya'nın bir konserde boğazını patlatana kadar şarkı söyleyişine mi şaşırsam bilemedim.

Görkem gözlerini üzerimden çekip telefonun ekranına bir bakış attı. Muhtemelen saate bakmak istemişti. Yeniden bana döndüğünde, "Yavaştan hazırlanalım mı?" diye sordu. Geçen zamanın farkında değildim. "Önce akşam yemeği yeriz. Oradan kumarhaneye geçeriz diğerleriyle birlikte."

"Olur," dedim. "Şu yüzüklü elemanı da tespit edersek içim rahatlayacak. Aklım takılıp duruyor ona."

"Belki yemekte denk geliriz." Ayağa kalkıp askılığın olduğu tarafa doğru ilerledi. "Ne giymemi ister Mila Tokel? Malum, yanına yakışan bir beyefendi olmam gerekiyor."

"Künyen kalsın," diyerek başladım. "Sen gömleklerini yerleştirirken biri çarpmıştı gözüme." Askılığın önünden çekilip görüş açımı açacaktı ki devam ettim cümleme. "Soldan üçüncü. Kumaşı hafif ceketimsi olan, asker yeşili. Güzeldi o. Giy onu."

"Siyah pantolon?"

Başımı salladığımda askıyı sorgusuz sualsiz eline alıp banyoya yönlendirdi adımlarını. Valizimi açıp dün gözüme kestirdiğim elbiseyi çıkardım. Dün gece, diğerlerinden farklı bir giyimle göze çarpmıştım. Bugünse en basit yolu seçip yırtmaçlı bir elbiseyle göze çarpacaktım. Erkekler erkektiler. Çok zorlamaya gerek yoktu.

Açık mavi elbise ip askılıydı. Omzumdaki dövmeyi tamamen açıkta bırakacaktı. Yani yarayı da... Bunu biraz da Görkem'e mesaj vermek amacıyla seçmiştim aslında. Gizlemeyecektim izimi.

Sol bacağındaki derin yırtmacın yanı sıra göğüs dekoltesi de vardı elbisenin. Boyu dizimin iki santim kadar altında bitiyordu. Belime tam oturmuş, aynı darlıkla yapışmıştı üzerime. Eylül bu işi gerçekten biliyordu.

İnci bir kolye çıkardım valizden, boynuma geçirmek yerine yatağın üzerine bıraktım. Oturup ayakkabılarımın bantlarını geçirdim ve yeniden ayaklandığımda kolyeyle bir avuç küpeyi almış, banyo kapısına yönelmiştim. "Hazır mısın?" diye sordum kapıyı tıklatarak.

"Seni bekliyorum," dedi. Saçımı makyajımı yapacağımı biliyordu, yine orada duruyordu benim için.

Banyonun kapısını yavaşça araladığımda burnuma önce parfüm kokusu ilişti. En son girdiğimde burası pek hoş gözükmüyordu, şimdiyse geceden tek

bir iz kalmamıştı. İlk olarak elimdekileri tezgâhın üzerine bıraktım, ardından yönümü ona çevirdim.

Yine aynı yerdeydi. Aynanın tam karşısında, duvara vermişti sırtını. Kapıyı kapatırken ıslak saçlarına takıldı gözüm, sonra yüzüne baktım. Gözleri beni tarıyordu.

"Lensleri unutmuşum," dedi birden. Gözlerini kaçırır gibi oldu fakat hemen toparlayıp yüzüme baktı yeniden. "Peruğu da. On saniyeye alıp geleyim mi hemen?"

"Sorun yok." Bastırmaya çalıştığı telaşına bir karşılık bulmuştum. Elbiseme bakmak istemişti ama gözleri üzerimde fazla oyalanırsa rahatsız olacağımı düşünüyordu.

Dediği gibi, saniyeler içinde kapıda belirdi. Adımını içeri atmadan derin bir nefes aldığını duydum. Eski yerine döndü sonra hızlıca. "13," dedi. Elimi saçlarımın arasından geçirip onlara hacim kazandırma çabasındayken omzumun üzerinden ona çevirdim gözlerimi. "Güzel olmuşsun." Gülümsedi. "Yakışmış."

Gülümsedim. Azarım işe yaramıştı. Bir günde ilerleme kaydetmiştim. Dün bir iki laf söylemiş, bugün Görkem'i düz bir şekilde iltifat ederken görmüştüm. Açıkçası beklemiyordum bunu.

"Teşekkür ederim," dedim. "Sen de fena sayılmazsın."

"Sağ ol."

Elindeki peruğu saçına geçirmek üzere olduğunu görünce onu durdurdum. "Islak saçının üzerine mi geçireceksin?" diye sordum hayretle. "Dolapta kurutma makinesi vardı sanki, kullansana. Üşütüp başıma kalırsın böyle."

Lens kutusunu tezgâha bırakıp kurutma makinesini almak için dolabı açtı. Bir ip olup olmadığını görmek için parmaklarımı kontrol ettim. Görkem kuklam olmuştu çünkü. Ona ne dersem yapıyordu.

Hafifçe sola kayıp ona yanımda yer açtım. Ben küçük halka küpeleri kulağıma geçirmekle meşgulken o da saçlarını kurutmaya başladı. Makinenin sıcak rüzgârı benim de saçlarımın bir kısmını havalandırıyordu.

"Dikkat et, tamam mı?" Makinenin sesi oldukça az olduğundan onu rahatlıkla duyabiliyordum. "Dün gibi olmasın sonumuz."

"Sence benden şüphelendiler mi?" Yüzümü aynaya doğru eğip anda kalmaya çalışarak rimel sürmeye başladım kirpiklerime. Eylül'ün zengin marka maskarası bile benim kirpiklerimi Görkem'inkiler kadar uzun göstermeye yetmiyordu.

"Sanmıyorum. Dün o şeyi içsem ortalığı dağıtabilirdim, sen bana engel olup kendince toparladın. Bunu tercih eder miydim? Asla etmezdim ama işe yaradı planın. Sonuca odaklanırsak seni izleyen biri olsam senden şüphe duymazdım."

"Buram buram profesyonelim." Kendim söyledim kendim güldüm. Önümde ayna vardı ve gülüyordum. Gülerken daha farklı görünüyordum,

kendimi bu şekilde görmem yabancı hissettirmişti. "Bu gece doğru kartları atarsın umarım Görkem."

"Başka şansım yok zaten," diye mırıldandı makineyi kapatıp dolaba geri bırakırken. "Masa bir günlüğüne ertelendi ama bu gecenin galibi belli miktar uyuşturucu alacaktır. Kimseye kaptırmaya niyetli değilim."

Bir an susup tezgâha dikti gözlerini. "Kolyeni takayım mı?" diye sordu dümdüz bir ifadeyle.

"Filmde mi gördün?"

Gülmeye başladık aynı anda. "Evet."

Saçlarımı omzumun üzerine toplayıp ensemi açık hâle getirdiğimde anlamsız anlamsız baktı, ardından jetonu düşmüş olacak ki kolyeyi alıp arkama geçti. Aynadan hareketlerini takip ediyordum. Denedi, olmadı.

Kopçayı açtığını gördüm, sonra iki ucun birbirine vurduğunu da hissettim ama Görkem klipsi bir türlü geçiremedi. "Zormuş," dedi kendi kendine. Nefes alıyor olsa bu kadar zorlanmazdı aslında. İnanılmaz kasmıştı kendini daha önce böyle bir şey yapmadığından. "Sanırıım... Oluyor, olacak... Heh, hallettim."

Yüzüne zafer gülümsemesini astı. Aynada bakışlarımız kesişti ve dudaklarımdan ince bir kahkaha döküldü. "Bu sahneler böyle olmaz, biliyorsun değil mi?"

Zinciri takip ederek boynumdaki incilerin üzerine kayan parmaklarıyla birlikte bana doğru bir adım gelip yüz yüze kalmamızı sağladı. "Erkekler benim kadar beceriksiz olmazlar mı?"

"Hayır. Hepsi son usta klips geçirici gibi şipşak takarlar kolyeleri. Ayrıca bu erkeklere sıkışan fermuar çekme özelliği de yüklenir beraberinde. Birkaç filme öğrenirsin hepsini."

Ben boş boş konuşurken benden bir saniye ayrılmayan gözleri bir sebepten yanağıma sabitlerdi. "Şahsi bir fikir belirtebilir miyim?" diye sorduğunda güldüm. Okyanusları biraz fazla yakındı sanki bana.

"Belirt bakalım."

"Bence yüzüne başka bir şey yapma, çıkalım." Hafifçe kaşlarımı çattım anlamadığımdan. "Dün her ne yaptıysan çillerin yoktu. Bu şekilde hafif hafif belirginken iyi duruyor bence."

Freni patlamış kamyon gibi yokuş aşağı sana mı yürüyor Yağmur bu?

Böyle bir şüphenin kırıntısı bile yoktu aklımda. Görkem yürümek nedir bilmezdi, öğrenmesi için bununla ilgili bir film izlemeliydi. Aynı cümleleri başka birisinden duysam Mete gibi düşünebilirdim ben de. Fakat Görkem; düz, sabit ve ifadesiz tonuyla aklından geçeni öylece ortaya yolladığını belli ediyordu. Bu adamın iltifatı bile bir gerçeği belirtir gibi çıkıyordu dudaklarından. His yoktu.

"Yara izimden beni tanımasınlar diye üzerini dövmeyle kapattık," dedim bir adım geriye giderek. "Çillerim de tanınırlığımı arttırmaz mı?"

Bunu düşünmemiş oluşu yüzünün hayretle kasılmasına sebep oldu. "Haklısın," dedi ben aynaya dönüp çillerimi kapatmaya başladığımda. Zaten soluklardı. Çok fazla dikkat çekmiyorlardı aslında. Yine de hepsini kapattığımdan emin oldum.

Yaklaşık beş dakika kadar sonra birlikte odadan ayrılıp el ele yemek katına adımlamıştık. Görkem'in sağıma geçme ve o tarafımda kalma çabalarını fark etmiştim. Sol omzumdan uzak duruyordu rahatsız olmamam için.

Masaya geçtiğimizde aramızda garip bir sessizlik girdi. Siparişleri yine o verdi. Mila Tokel olarak salata istedim, doymayacağımı çok iyi biliyordum. Görkem'in yemeğinden otlanmaya kalkabilirdim. Açken beni çekmek istemezdi.

Gözüm en köşedeki Selma'ya çarptı. Sırtı bana dönük oturuyordu. Zaten beni görse anında koşar gelir, saçma sapan sorular sorup imalar yapardı. Birlikte yemek yediği kişi de hiç yabancı değildi. Bana asılan Serdar'ın ta kendisiydi.

Sanırım Selma yüzüme gülüp arkamdan kuyumu kazıyordu. Ben de ona aynısını yapıyordum, bu yüzden takılmadım. "Konuşmazsak dikkat çekeriz," dedim Görkem'e dönüp gülümseyerek. Dudaklarımın okunma ihtimaline karşı hafifçe çenemi sıkmıştım ve gülüşümün ardına sıkıştırmıştım kelimeleri.

"Ne söyleyeyim?" diye sordu masaya kollarını yaslayıp bana yaklaşırken.

"Ne bileyim," dedim omuz silktikten sonra. Ben de onun gibi kollarımı masaya yasladım. Bizden birkaç masa ötede eşiyle yemek yiyen Fahri Bey'i gördüm. Etrafı izlemeyi kesip ona döndüm yeniden. "İltifat falan et."

Durdu, kaşları çok hafifçe çatıldı. Benden çekip masaya odakladı gözlerini. Sanırım düşünüyordu söylediğim şeyi. Otuz saniyeden kısa bir sürenin ardından başını kaldırdı ve yüzlerimiz arasında iki karışlık mesafe varken gözlerimin tam içine baktı.

"Yormuyor bak bu yüreğin savaşı," dedi şiir okur gibi. "Yormuyor da bir sana yenilmişim. Hani ben memleket olmuşum da sanki bir tek sana fethedilmişim."

Gülümseyişim aniydi. Beklemediği için gözleri dudaklarıma kaydı ve susup anlamaya çalıştı. Kendimi kahkaha atmamaya zorladım, elimi dudaklarımın üzerine kapatıp gülüşümü gizledim ve tribüncü tarafımı daha fazla bastıramadığımdan ben devam ettim onun kaldığı yerden.

"Hani rüzgâr fırtınalar olmuşum, sanki bir tek sana dinmişim." Şaşkınlığı somut bir duygu olup ele geçirdi yüzünü. Hafifçe çenesini eğerek şaşırdığını belli etti bana.

"Bir de sana dokunmak istiyorlar," dediğimde duraksadım. Biraz kirli pankart kokan ellerim, diye devam ediyordu beste ama bu kısmı söylemem absürt kaçardı. Duyulsak toparlayamazdık bu maçı buradan. Ellerimi gösterdim gözlerimle. Yüzüne yakalandık temalı bir bakış yerleşti.

Sesimi iyice alçaltıp yüzümü yüzüne yaklaştırdım hiç duyulmayalım diye. "Gerçekten mi? İltifat et dedim ve bana Beşiktaş bestesi mi söyledin?"

Bestedeki Beşiktaş kelimelerini "sen"e uyarlamıştı. İltifat anlayışı buydu.

Hayatımda aldığım en güzel iltifatlardan biri olduğunu kabul ediyordu kalbimin siyah beyaz köşesi. Yanımda Mete'nin olduğu tribün anılarımız aklıma geldiğinde onları olabildiğince hızlıca geri gönderdim.

"Sen niye ezbere biliyorsun asıl?" diye sordu. Sesinde gurur olduğuna yemin edebilirdim.

"Kadınlar futboldan anlamaz de de kafa göz dalayım şurada sana," dedim yine gülümseyerek. Bunu sinirli söylemeyi çok isterdim ama biz sevgili rolü yapan iki kişiydik. Dışarıdan bu izlenimi vermeye devam etmemiz gerekiyordu aramızdaki muhabbet başka yerlere kaysa bile.

"Ah, hayatım," dedi o da sahte bir gülüşle. Elime dokundu ve elimi masanın üzerinde sürükleyerek kendi tarafına çekti. "Daha iyi bir iltifat duyabileceğini sanmıyorum."

"Çok tuhaf bir tipsin yemin ederim," derken buldum kendimi. "Neyse."

Parmakları parmaklarımın üzerinde duruyor, hafifçe okşuyordu temas ettiği yeri. Ben de yüzümdeki gülümsemeyi silmeden ona bakıyordum.

Çatal bıçak sesleri ve uğultulu muhabbetlerin arasında içeri yeni giren birini gördüm. Ayakkabılarını daha önce gördüğüme de emindim. Parmaklarını kontrol ettim hemen yüzükleri var mı diye. Yoktu fakat bu şüphelerimi azaltmamıştı.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Görkem sessizce.

Kulağına yasladığı telefonu kavrayan elinde marka bir kol saati vardı. Üzerine jilet gibi duran, siyah bir takım elbise giymişti ve onun için dikilmiş gibiydi. Simsiyah saçları vardı, biraz uzunlardı. Onlara şekil vermek yerine dağınık bırakmış, keskin bir iş idamı imajından sıyrılıp babasının şımarık çocuğu tavrına geçmişti. Asi bir hareketti sanki saçları.

"Girişteki adam olabilir," dedim elimi çeneme yaslayıp dudaklarımın açısını kapatarak. Gözleri kısaca onu taradı, ardından yine bana döndü yüzünü.

"Onunla tanışalım mı yakın zamanda?"

Bizim olduğumuz tarafa doğru geliyordu ama bana bakmıyordu. Arkamdaki masalardan birine oturacaktı muhtemelen. Sesini duyduğum an kaşlarım çatıldı.

"Ne oldu?" diye sordu Görkem bu defa.

"İspanyolca konuşuyor," dedim yüzümü sabit tutmaya çalışarak. Bir yandan da adamı daha net bir şekilde duymaya çalışıyordum,

"Nereden anladın?" dedi anlık bir şokla. Sonra bu dili bildiğimi hatırladı. Masaya yemeklerimizi bırakan garsona teşekkür ederken elimi sıkıca kavramıştı. Benim odağım onun üzerinde değildi ama.

Hafif bir aksanı vardı fakat sözcükler kulağıma aşina geliyordu. Annemi ve babamı görebilmek için katlandığım yurt dışı seyahatlerimde İspanya'ya da uğramış, oradan bir iki kişiyle tanışmış ve dillerini sevdiğim için bir süre ilgilenmiştim öğrenmekle. Benim için çok zor olmuyordu, seviyordum dilimi geliştirmeyi.

"Çok düzgün konuşuyor," dedim. "İspanyol çıksa şaşırmayacağım."

"Ne diyor?" dedi merakla.

"Selamlaşma." Alnımı kırıştırırken elimi Görkem'in avucundan çekip çatalımı kavradım ve salata kâsesine daldırdım. "Çok fazla duyamıyorum ama sanırım bir arkadaşıyla selamlaşma aşamasında şu an."

"Mila, bizim *Red Kit* burada olsaydı yerden kazıyordum şimdi kalbini," dedi Görkem. "Tamamen erirdi çünkü şu havalı tavrın karşısında."

"Senin sesin de onu aratmıyor," dedim dudaklarım iki yana kıvrılırken. "Ama yine cümleyi dolaylamayı seçiyorsun."

Gözlerini kıstı. Çatalını tabağındaki ete batırırken önümdeki yemekle doymayacağımın gayet farkındaydı. Batırdığı çatalı bana doğru uzattı. "Bana yedirdiğin cipslerin karşılığı sayarsın."

Başımı hafifçe öne uzatıp dişlerimle eti çataldan ayırdım ve ağzımın içine çektim. Çiğnerken kaşlarım çatık, içim kendime de aynı yemekten söylemediğim için pişmanlıkla doluydu. "Her şeyi karşılıklı yapmıyorum," dedim ona bakarak. "Dünya ödeşerek dönmüyor."

Beni duymamış gibiydi. "Beğendin," dedi alakasızca. Çatalın ucuna bir parça et daha batırıp bana uzattı yine. "Değişelim mi tabakları?"

Bileğini tutup çatalın yön değiştirmesini sağladım. "Mila'nın aklına giremezsin," dedim. "Ama zorlama, her an kendim olarak ikna olabilirim çünkü."

"Ama beğendin," diye karşılık verdi. "Nasıl yapsak ki? Paket sarıyorlar mıdır?"

"Sen burayı Nevrin Döner mi sandın?"

Kahkahası gözlerinin kısılmasına sebep oldu. Bir iki kişinin yüzünü bizim tarafa çevirdiğini fark ettiğimde Görkem'in gülüşüne gülmekle meşgul olduğum için gayet normal bir çift gibi görünüyor ve şüphe çekmiyorduk.

"Buradan ayrıldığımızda sana bu yemekten ısmarlıyorum. Tam adını sorsam söyler mi garsonlar acaba? Çünkü bunun illaki cafcaflı bir ismi vardır. Öğrenmek lazım."

"Gö..." Öksürdüm. "Gördüğüm en iyi salata."

Ne güzel kıvırıyorsun kız saniyede.

Cümleye Görkem diye başlasaydım üç ay insan içine çıkamazdım muhtemelen. Asla yapılmaması gereken bir hataydı bu. "Kuzey," dedim. "Gerek yok. Ye yemeğini, takılma bana. Azıcık susarsan da şu İspanyol beyefendiyi duyabilirim."

"Susarsak dikkat çekeriz diyordun?"

Gözlerimi devirdim. Haklı olduğu içindi. "Sen konuş madem, ben dinliyormuş gibi yapayım."

"Havalar da bir garip bu aralar," dedi elini çenesine yaslayarak. "Yağmur etkili olacak diyorlar bu aylarda."

"Olacak," dedim.

Şu siyah saçlı adamın zar zor duyabildiğim aksanına hayran kalmamak elimde değildi.

Orijinal dillerinde film izleyebildiğim bir sinema salonu vardı. Her cumartesi son seanslara gider, kaçırmazdım vizyondaki filmleri. Uzun zamandır İspanyolca bir şeyler izlemediğimi fark ettim ve ayrıca duymayı özlediğimi de. Canım gidip o adamla bu dilde muhabbet etmek istemişti birden.

"Biraz sinirli," dedim kısık bir sesle Görkem'e. Omzumun üzerinden arkama doğru baktı ve "Görebiliyorum," diye karşılık verdi. "Hararetli bir konuşmanın içinde. İçeriği çözebildin mi?"

Sesini yükselttiği için net bir şekilde duymam mümkün olmuştu. "Acilen düzeltilsin, dedi," diye fısıldadım. "Küfrediyor," eklemesini yaptım dudaklarım iki yana kıvrılırken. "Her şeye yetişemem, öyle söylersin patronuna."

Ben adamın söylediklerinin tercümesini yaparken Görkem de mimiklerini bana aktarıyordu. "Sağ elini masaya vuruyor ama bir yandan da kendini sıkıyor sesi daha fazla yükselmesin diye."

Bu ses tonuyla birbirimizi anlayabilmemiz biraz da dudak okuma becerimizden kaynaklanıyordu çünkü gerçekten çok çok alçak sesle diyalog hâlindeydik. Masamız duvara yaslıydı ve bizi görebilen tek tarafı da ellerimizi çenelerimize yaslayarak engellemiştik. Bu şekilde onlar dudaklarımızı okuyamazlardı.

"Hattın öbür ucundaki kimse ona değer verdiği belli. Çok öfkeli bir adam ama öfkesi başkasına. Konuştuğu kişiye değil."

"Bağırma bana, dedi." Kalan bütün gürültüden ayrıştırmıştım adamın sesini. "Aynı taraftayız. Lir düzelecek. Devam ediyoruz."

"Lir?"

"Özel isim olarak kullandı sanırım."

"Hiçbir anlam veremedim," dedi Görkem. Kenardan bir şişe su alıp döktü bardağına ve yavaş yavaş yudumladı. "Senin için bir şey ifade ediyor mu?"

Başımı iki yana salladım. Elbisemin askısını düzelttim ve salatamla ilgilenmeye devam ettim. "Kapattı telefonu," dedi Görkem. "Tek başına oturuyor. Sipariş verecek şimdi. Menüyü aldı eline."

"Her neyse," diyerek geçiştirdim. "Çıkar kokusu yakında. Anlarız neler döndüğünü. Bitir yemeğini de kalkalım. En azından birimiz tok olur."

"Sen de odaya döndüğümüzde reçel kaşıklarsın en kötü," dedi bir anda. Kaşlarım hafifçe çatılırken anlam vermeye çalışarak gözlerine baktım.

"Kavanozu attım bavula," dedi öylesine bir şeyden bahseder gibi. "Ne bileyim, seviyorsun diye."

Salata tabağının içine düştü çatalım. Anlık olarak havada asılı kalan elimi hızlıca kucağıma çektim ve iki elimi birbirine kenetledim masanın altında. "Teşekkür ederim," dedim basitçe. Başka ne denirdi ki?

Alnı kırıştığında yüzümün her santimini inceliyordu. Afalladığımın farkındaydı. "Hiç mi düşünen olmadı kızım seni?" dedi şaşkınlıkla. "Neden hayatını kurtarmışım gibi bakıyorsun bana?"

"Çok uzun yıllar yalnız kalınca böyle oluyor." Sağ elimin tırnaklarını sol elimin üzerine batırıyordum. "Senin hisler konusunda zayıf olman gibi. Ben de bu tarz durumlarda neye uğradığımı şaşırıyorum."

"Öğretirsin, öğrenirim," dedi önce. "Öğretirim, öğrenirsin," dedi sonra. "Birlikte güçleniriz. Neye uğradığımızı şaşırmayacak hâle geliriz birlikte."

Gözlerimi üzerinden güçlükle çekebildim. "Çabanı... Çabanızı görüyorum." Kısa bir duraksamanın ardından yeniden girdim söze. "Bugünkü patlayışım sinir boşalmasıydı bir nevi. Benimle bu şekilde ilgilen diye falan değildi yani. Yanlış anlaşılmaya sebebiyet verdiysem düzelteyim."

"Seninle ilgilenmeye sesini bilmezken başladım ben," dedi sakince. Dirseklerini masaya yaslamış, hafifçe bana doğru eğilmişti. Nefesimin ağırlaştığını hissettim. "İstediğin kadar çarp kapıları yüzüme. Sen açana kadar kapıda yatıyor olacağım."

Bileğindeki ve bileğimdeki ipe baktı sıra sıra. Necip Amir, Görkem'e o akşam lacivert ipi teslim ettiğinde tüm bunların gerçekleşeceğini biliyor olmalıydı. Ona akıl hocası olmuş, yol çizmiş ve şimdi de beni teslim etmişti. Kendisiyle gurur duymalıydı çünkü Görkem sorumluluk alma konusunda oldukça başarılıydı.

İyi hissettiriyordu benim gibi birine bile.

"Sana kapıyı açmamam gerektiğini ilk gün öğrendim ben," dedim gülerek. "Boğazımı sık diye seni içeri davet etmeyeceğim bir kez daha. Boş yere yatmana gerek yok kapımda."

"Paspasın rahat," dedi gülüşüme bakarak.

"Hava soğur, donarsın," dedim vazgeçirme çabasıyla.

"Beni içeri alırsın o zaman, eşek değilsin ya."

"Eşeğim," dediğim an ikimizin kahkaha sesleri birbirlerine karışıp yükseldi restoran kısmında.

Kendimizi muhabbete kaptırıp soyutlamıştık çevreden. Bunu da aynı anda fark edip yine aynı anda ayaklandık kumarhaneye inmek için. Saati geçirmememiz gerekiyordu. Görkem yeniden o masaya oturacaktı, ben de onun başına bir şey gelmesin diye mesaiye başlayacaktım.

Koluna girdim, birlikte asansörlerin olduğu yere doğru ilerlemeye başladık. "Aç kaldın," dedi o an önemli olan tek şey luymuş gibi.

"Çok daha uzun süreler aç kaldığım olmuştu," dedim. "Dert etme."

Yanımızdan her şeyden habersiz evli bir çift geçti. Adam bir eliyle karısının, diğer eliyle yanlarındaki küçük kızın elini tutuyordu. Yer altındaki kumarhaneden bihaber, hayatlarının olağan akışını sürdürüyorlardı. Kadın üzerimdeki elbiseyi süzdü gözleriyle.

"Bu oteldeki insanların nesi var?" dediğini duydum yanındaki adama. Yanımızdan geçmiş, yemek salonuna girmek üzerelerdi. "Hepsi sosyeteden fırlamış gibi. Sönük hissediyorum."

"Sönük mü?" diye sordu adam. Omzumun üzerinden arkaya doğru baktım, kadına dönmüştü yüzünü. "Yıldızlar kıskansın ışıltını."

Asansör kabini açıldığında aynasına değdi bakışlarım. Dudaklarım istemsizce iki yana kıvrılmıştı şahit olduğum bu anla birlikte. Kendimi taradım, güzel görünüyordum. O kadının yerinde olsam, benim gibi biri yanımdan geçip gitse ben de onun hissettiğini hissederdim muhtemelen. Fakat kocası; başını bir kez bile kaldırmamış, göz ucuyla bile bakmamıştı bana. Gülümsemem genişledi. Birilerinin hâlâ bir yerlerde gerçek aşkı yaşıyor olması güzeldi.

Bir an için yanımdan geçip giden, muhtemelen bir daha görmeyeceğim o aileye imrenirken buldum kendimi. Yanlarındaki küçük kız çocuğu oldukça şanslıydı.

Neden gülümsediğime anlam veremeyen Görkem parmağını kırmızı tuşun üzerine yaslamak üzereyken, "Kapıyı tutabilir misiniz?" diye bir erkek sesi duyuldu koridordan. Elimi ileri doğru uzatıp kapıların kapanmasını engelledim ve bizim İspanyol beyefendi hızlı adımlarla kabinin içine girdi.

"*Gracias*[5] hanımefendi," dedi oldukça kibar bir tavırla.

Kültür şokunu hızlıca atlatıp gülümseyerek karşılık verdim. Şimdilik dilini bildiğim bilgisini kendime saklamam gerekiyordu. Önümüzdeki süreçte anlamayacağımı düşünerek yanımda İspanyolca konuşabilirdi telefon görüşmelerinde.

Önce onun tuşa basmasını bekledik çünkü başka bir kata gidiyor olabilirdi. Parmağı kırmızı tuşun kıyısında dururken kafasını kaldırıp Görkem'e baktı. Görkem başını sallayarak karşılık verince ise kırmızı tuşun üzerine bastırdı parmağını.

Onu yakından inceleme fırsatı buldum böylelikle. Sol kaşında bir jilet izi vardı, saç bitimindeyse muhtemelen küçük bir dikiş izi. Gözleri yeşildi, yüzüne küçük gelen ve estetik olduğunu düşünmeye başlayacağım güzellikte bir burna sahipti. Siyah gömleğinin düğmelerini sonuna kadar iliklemiş, iki yakası arasına gümüş bir zincir aksesuarı takmıştı. Kol düğmelerinde H harfi görüyordum.

Ve sol kulağının arkasında siyah, içi boş bir üçgen dövmesi bulunuyordu.

"Kuzey ben," dedi Görkem elini ileri doğru uzatarak. Diğer eli avucumun içinde duruyordu.

---

[5] İsp. Teşekkür ederim.

"Hermes," dedi adam, düz bir ifadeyle ona uzatılan eli sıkarken. "Memnun oldum."

Bu bir tanışmadan ziyade anlamsızca gerilimli bir konuşmaydı. Soğuk bir rüzgâr doldu sanki asansör kabinin içine fakat bunun olması için ortada hiçbir neden yoktu. Sadece isimlerini söylemişlerdi birbirlerine.

Kimsenin yüzü bana dönmediği için ben de ismimi söyleme gereği duymadım. Hermes, muhtemelen yanımda bir erkek gördüğü için bana değdirmiyordu bakışlarını. Bunu saygısızlık olarak gördüğünü düşünüyordum nedense.

Korumaları geçip içeri adımımızı attığımız an hiçbir şey söylemeden bar taburelerinin olduğu kısma doğru ilerlemeye başladı. Öz güvenini belli eden bir yürüyüşü vardı.

"Bir şey diyeceğim," dedi Görkem. Eli belime doğru hareketlenmiş, küçük bir hamleyle beni kendine çekmişti. "Neden herkes bize bakıyor?"

Gözlerimi az önce aramızdan ayrılan adamdan çekip hızlıca etrafımda gezdirdim. Kimisi normal bakıyordu, kimisininse niyeti gözlerinden okunuyordu. O karanlık gözlerin hedefi yüzüm değil vücudumdu, bunu ayırt edebiliyordum. "Çünkü onlar erkek," dedim sakin kalmaya çalışarak.

"Ee?" dedi anlamamış gibi. Başını bana çevirmeye çalıştı fakat ben de ona çevirdiğim için yanlışlıkla bir tık yakınlaşmış olduk. "Ben de erkeğim. Hiç kimseye bu şekilde bakmıyorum. Bu normal değil."

"O kadar fazla maruz kaldım ki normalleşti artık, takılmıyorum. Amacım zaten ilgi çekmek değil miydi? Topladım işte bütün ilgiyi."

"Bir elbise mi bunu yapmanı sağlayan?" Şok olmuş gibiydi. "Şunlara bak, avı için pusuya yatmış avcılar gibiler. Acınası bir durum."

"Takılma. Ulaştım işte amacıma. Önümüze bakalım."

"Bu normalleşmemeli." Anlık olarak gözü seğirdi. "Ben bile rahatsız oldum, sen nasıl rahatsın?"

"Hayatımı onlara göre şekillendirmeye kalksam ölmüş olmam gerekirdi," dedim bastırılmış bir öfkeyle. "Sen niye bu kadar şaşkınsın? Buna ilk defa şahit olduğunu düşünmüyorum. Onlar her yerdeler. Bu olayın başrolü bugün benim, yarın başka bir kadın. Açık, tesettürlü, mini etekli veya başörtülü; fark etmiyor ki. Sapkın her yerde, her şekilde sapkın."

"Korkunç," dedi sadece. Katılıyordum. Başka bir şey denmezdi.

Burada beni tanımadan etmeden benim için sıraya girecek olan en az bir düzine erkek vardı. Onların istediği bir iki şey karşılığında her istediğimi yapmaya hazır hâle gelecek bir orduyla çevrelenmiştim. Korkunçtu gerçekten.

"Hasan'ın yanına git," dedim bir masada tek başına oturduğunu gördüğümde. "Ben de kendime bir içki alayım."

"İğrenmeyecek misin?" diye sordu. "Arda içemeyeceğini düşünüyordu."

"Kendimi zorlarım," dedim. Hermes'le konuşmak için can atıyorum diyemedim. Bir şekilde o muhabbeti kurmam ve ilerletmem gerekliydi. Tepedeki

isim her kimse sanki onunla bağlantısı olan biriydi bu adam. Öyle hissediyordum.

Hızlı adımlarla bar tezgâhına doğru ilerlemeye başladım. Dirseklerini tezgâha yaslamış, en köşede tek başına oturuyordu. Kimseye bakmıyor, onun ağzının içine düşebilme potansiyeline sahip *barmaid* kızla ilgilenmiyordu. Buraya muhtemelen oyun için gelmişti fakat Kaya onun hakkında hiçbir bilgi vermemişti bana. Listede adı da yoktu.

"Beyefendinin içtiğinden alabilir miyim?" dediğim an gözlerini bana çevirdi. Basit bir hareketle diyalogumuzu başlatmış oldum böylelikle.

"Eşlik etmek ister misiniz?" diye sordu gözleriyle kadehini işaret ederek. Kendimi rahatsız hissetmeme sebep olmuyordu. Gözleri dekoltelerimde değil yüzümde oyalanıyor, aç değil, kibar bir tavırla konuşuyordu.

"Memnun olurum." Tabureye kalçamı yaslayıp yönümü ona döndüm. Dolu kadeh, *barmaid* tarafından önüme ittirildi. "Mila Tokel," dedim elimi uzatarak.

Dudaklarına götürmeyerek beni şaşırttı. Kısa bir tokalaşma geçti aramızda. "Hermes Deneb," dedi bu defa.

Duyulmamış ismi karşısında gülümsedim sadece. "Yanlış anlamazsanız," dedi. "Ne işle meşgul olduğunuzu öğrenebilir miyim? Sizi ilk gördüğümde model olduğunuzu düşünmüştüm fakat sesinizi duyunca ses sanatçısı olabilme ihtimaliniz düştü aklıma."

Oldukça düzgün, akıcı bir Türkçesi vardı. "Ben ressamım." Kaşlarını bunu beklemediğini belli ederek havaya kaldırdı.

"Diğer üyelere göz aşinalığım var," dedi kadehinden büyük bir yudum aldıktan sonra. "Sanıyorum yenisiniz. Sizi buraya düşüren nedir?"

"Burası düşülecek bir yer mi?" diye sordum hayretle. "Aksine zirveye çıkmış durumdayım."

Burası, uyuşturucunun zirvesi sayılırdı. Cengiz'in işini devretmiş olması, hatta on yedi kullanıcıyı saf dışı bırakmamız bir şey ifade etmiyordu. Bir reklam panelindeydik, Hasan'ın gücünü ilan edişini izliyorduk aslında.

"Sergilerde olman gerekiyordu Mila, kumarhanelerde değil."

"İlk olarak, nerede olacağıma ben karar veririm Hermes." Önümdeki sıvıya bakmak bile istemiyordum bu sebeple parmaklarım yalnızca kadehin üzerinde daireler çiziyordu. "İkincisi de ben zaten sergideydim. Buraya yönlendirilişim biraz da o sergi yüzünden oldu."

"Cengiz mi?"

O da tanıyor muymuş Yağmur? O gece gördün mü ki sen bu lavuğu?

Görmemiştim. Orada yoktu ve buna emindim.

"Evet," dedim. "Ben de sizi orada görmemiştim, şaşırdım."

"Her masada yokum." Egosunu hissettim. "Sadece özel olanlarda."

"Siz ne işle meşgulsünüz peki?" diye sorarken buldum kendimi.

"Mühendisim." Detaya inmemesi kuşkularımı arttırmıştı fakat yüz ifademi sabit tutarak bunu ona belli etmedim. "İşim gereği yurt dışında bulunmam gerekebiliyor. Her zaman buralarda olmuyorum."

"Aynısı," dedim. "Bir İngiltere'deyim bir burada. Anlıyorum o zorluğu."

"Tate Modern'i gezme fırsatım olmuştu." Bir yudum daha aldı kadehinden. "Liverpool güzel bir şehir hakikaten."

Sıkma kardeşim sıkma, dersimize çalıştık da geldik herhâlde.

Gülümsedim yine. "Tate, Modern Londra'da," dedim inanılmaz bir profesyonellikle.

Oyunculuk mesleğini ciddi ciddi düşünse miydim acaba? On iki ayda kazandığım paradan daha fazlasını yalnızca bir bölüm çekerek kazanırdım hem.

"Sizin gezdiğiniz Tate Liverpool olabilir mi acaba?"

"Haklısınız," dedi. "Ben karıştırmışım."

Aynen. Yedik.

Elinde tuttuğu kadehi hafifçe eğerek içindeki sıvıyı salladı ve ardından taburedeN indi. "Ben masaya geçeceğim," dedi. "Dilerseniz bana orada da eşlik edebilirsiniz."

Yakın tutmaya çalışıyordu beni kendine, ben de yakın durmaya çalışıyordum ona. Çift taraflı bir oyunun içindeydik fakat ne ben onun amacını biliyordum ne de o benimkini biliyordu. Onun bu yaptığı da benimki gibi rol olabilir miydi? Kimdi ki bu adam?

"Teşekkür ederim davetiniz için." Hâlâ tek bir yudum almadığım kadehime baktığı için mecburen dudaklarıma götürüp boğazıma yolladım içindeki sıvıyı. Kusma isteğim körüklendi, tadından değil muhtemelen dün gece kanıma karışan ilaçtan dolayıydı. Yüzümü ekşitmemeyi başararak yutkundum. "Fakat ben Kuzey'in yanında olacağım. Masada görüşmek üzere."

"*Mucho gusto*, hanımefendi."

Memnun oldum demişti. *Igualmente*[6] diye cevap vermemeliydim. Kendimi tuttum. Bildiğimi bilmemesi gerekiyordu.

Anlamamış bir gülümseme takındım ve uzaklaşırken ona el salladım. Bana arkasını döndüğü an ise elimi ağzıma bastırdım çünkü midem ağzıma kadar gelmişti resmen. Şu alkol bağımlılığı tedavisinde kullanılan ilaç gerçekten işe yarıyordu. İnsanın kusası geliyordu sadece içki şişesi görse bile.

Serdar'ı iki tabure solumda otururken gördüğümde şaşırdım. İçeri girdiğini görememiştim çünkü sırtım az önce kapıya dönüktü. Ona baktığımda hiç rahatsız olmadan, gözlerini kaçırma ihtiyacı hissetmeden bana bakmaya devam etti. İzleniyordum. Kafayı bana takmıştı anlaşılan.

Görkem'in masaya ilerleyişini izledim. Sağ eli sımsıkı bir yumruk olmuştu, etrafa göz atıp iki kez peruğunun tutamlarını çekiştirdi. Takıntıları her zamanki yerindeydi. Onların önüne geçmeye çalışıyordu ve bir yandan da aklı

[6] İsp. Ben de memnun oldum.

bende olduğu için tedirgin duruyordu. Omzunun üzerinden bana attığı bakışta anladım bunu.

"Mila Hanım," dedi Hasan. Görkem'in yanından ayrıldıktan sonraki hedefi doğrudan benim yanım olmuştu. Burada neyin döndüğünü henüz tam olarak çözebilmiş değildim fakat nedense bir tuzağın içine çekildiğimizi hissediyordum. Gösterdiklerinden fazlası vardı. "İyisiniz ya?"

"İyiyim," dedim çabucak. "Biraz fazla kaçırdım sanırım dün gece, merak edilecek bir şey yok."

"Ben aslında başka bir şeyi haber vermeye geldim." Elindeki şeyi avucumun içine sıkıştırdı. "Tek kişilik giriş," dedi. "Yarın akşam, teras katında."

Siyah kartı parmaklarımın arasında tutarken üzerindeki altın renkli yazıda gezdi gözlerim. İsmim yazıyordu köşede, el yazısıyla. Üzerinde ise kod gibi bir şey vardı.

"Yarın oyun yok mu?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Var," dedi gülümseyerek. "Masaya devam. Sadece ben burada değil, standın başında olacağım."

Başımı salladım sadece. Kuzey oyuna devam edecek, Mila terasa tek kişilik biletiyle giriş yapacaktı. Bizi ayıracaklardı yarın akşam. Elbet bir sebebi olmalıydı bunun. Kokusu çıkacaktı yakında.

"Teşekkürler," dedim. "Orada olacağım."

"Birlikte masaya geçelim." Bir teklif değildi, bir emir de değildi fakat başka seçeneğim de yoktu. Sinir bozucu bir yönlendirmeydi sadece.

Tabureden kalkıp kadehimi kavradım ve adımlarımı Hasan'ınkilere uydurdum. Elimdeki sıvıyı hâlâ bitirmemiş olmam dikkat çekecekti. Zaten az önce Hermes de gözlerini dikip bakmıştı, şimdi yine bakacaktı fakat kendimi zorlarsam içimin dışıma çıkacağını çok iyi anlamıştım. Ne yapacağımı bilmiyordum şimdilik. Bir yolunu bulacaktım.

Ensemde hissettiğim bir nefes daha vardı, yok sayamıyordum. Ben Hasan'la kumar masasına doğru hareketlendiğim an Serdar da peşime takılmıştı. Rahatsız ediciydi. Onun ağzını burnunu kırsam oldukça rahatlardım aslında.

Görkem oturuşunu düzeltti sandalyede. Hafifçe bükerek öne uzattığı bacaklarını, dizlerini az öncekinden daha dik bir konuma getirerek toparladı. Benim için kucağında yer hazırlamıştı.

Elimi omzuna koyup başında dikildim. İyi görünmüyordu, bariz bir şekilde belliydi. Avuçlarımın arasındaki kadehi ben ne olduğuna anlam veremeden çekti ve kendi dudaklarına götürdü düşünmeden.

Beni kurtarmıştı. İçemediğim şeyi o içmiş, masaya boş kadehi bırakmıştı. Alkole karşı fazla dayanıksız olduğunu kendi ağzıyla itiraf etmesine rağmen yine de yapmıştı işte. Kendince bir ödeşme başlatmıştı yine.

Hâlimi görmüş, kusacak gibi hissettiğimi anlamış ve benim yerime yanan o olsun istemişti bu akşam. Neyse ki bu seferki ilaçsızdı.

"Hoş geldin, sevgilim." Eli, omzundaki elimi kavradı. Gülümsedim yine. Bugün ne çok gülümsemiştim, yorucuydu.

Hermes'in bakışları birkaç saniyeliğine üzerimizde oyalandı. Ardından Hasan'la göz teması kurduğu an ayağa kalktı. Hasan'ın yüz ifadesi ciddiyete büründü, zorla gülümsedi ve elini Hermes'e uzattı.

Aralarında bir ast üst ilişkisi varsa eğer, üstün Hermes olduğu çok belliydi. Hasan ona saygı duyuyordu, aynı zamanda masasında ağırlayacağı için gururluydu da.

İkisi arasında geçen tokalaşmanın ardından masadakilere çevirdim yüzümü. Fahri Bey yine buradaydı, Serdar da boş bir sandalyeye oturmuştu. Hasan ve Hermes karşımızda kalıyor, Görkem de kastığı çenesiyle onlara bakıyordu.

Yolunda gitmeyen şeyin yine takıntılarıyla ilgili olduğunu düşünüyordum. Bugün, diğer günlerden daha fazlaydı çünkü dün gece benimle uğraşırken kendini çok fazla sıkmıştı. Kendisi de sebebinin bu olduğunu söylüyordu.

Adını Kaya'nın söylediği ama şimdiye kadar hiçbir işime yaramayan adamlar da masanın çevresindeki çemberin içindelerdi. İlk el başladı, bahisler uyuşturucular üzerinden açıldı.

Elin kazanını Hermes olurken Görkem'in yüz ifadesi oldukça rahattı fakat ben omzuna dokunuyor olduğum için kaskatı olduğunu hissediyordum.

Bir tahminim oluştu o an dün geceyle ilgili. Hermes oyuna bir sebepten katılamamıştı. Oyunun bir şekilde iptal edilmesi gerekliydi ve kurban olarak damdan düşer gibi masaya dahil olan Kuzey'i seçmişlerdi. Bu oyunu kazanması için ayarlanan kişi Hermes'ti ve onun katılmadığı masa da şipşak bir yöntemle iptal edilmişti.

İkinci eli de poker yüzüyle Hermes kazanınca daha da kuvvetlendi tezim. Görkem'in yenemeyeceği düzeyde bir kumarbazdı ya da ortada dönen bir hile vardı.

Burası poker oynanan mafyatik bir masa değil, pis yedili oynanan kıraathanevari bir masaydı ve benim öğrenmekten en keyif aldığım oyun nedense pis yedili olmuştu. Güzel bir denk gelişti. İşime yarayacaktı. Kontrolü elime almam gerekiyordu.

Üçüncü el için deste kesildi ve kartlar dağıtılmaya başlandı. Puanlamayı krupiye not alıyordu. Görkem berbat bir hâlde değildi fakat Hermes'le aralarındaki fark böyle giderse çok daha fazla açılacaktı.

Selma'nın bize doğru yaklaşmaya başladığını gördüm. Amacı beni buradan uzaklaştırmak olacaktı, daha önce de yapmıştı aynısını. Bu defa izin vermeyecektim çünkü olmam gereken yer Görkem'in yanıydı.

Parmaklarım ensesindeki yolu takip ederken o üçüncü kadehini yuvarlamak üzereydi. Benim için dökülen kadehi de yine o içmişti, kaybettiği için kızıyor ve kendini alkole veriyor gibi göründüğünden şüphe çekmiyorduk. Oysa sadece benim arkamı toplamak için yapıyordu.

Selma daha fazla yaklaştı, ben daha fazla kaçmak istedim. Bir kaçışım olduğunu biliyordum. O zaman beni çekip alamazdı.

Görkem'in dizlerine bir kez daha oturmak mecburiyetinde kaldım. Dün geceki sahnenin aynısı gerçekleşti yine. Belimi kavradı, sırtımı göğsüne doğru çekti ve diğer eline kartları aldı rahat bir tavırla.

Selma bakışlarını benden çekip Hermes'e çevirdi. Onun baş ucuna gitti ve hiçbir şey söylemeden masaya ellerini yaslayıp onunla abisinin arasında dikilmeye başladı. Abisinin Hermes'e duyduğu saygıyı onun gözlerinde görememiştim.

"Sorun nedir?" diye sordum Görkem'e yaklaşarak. Peruğunun bitiminden alnına doğru akan teri sildim parmağımın ucuyla. Kimse terleyen bir kumarbazı ciddiye almazdı.

Saçımı kulağımın arkasına doğru atarak dudaklarına yer açtı orada. Fısıltısı huylandırdı yine beni. "Elim titriyor," dedi. "Titremesin diye uğraştığım için daha fazla titriyor."

"Neden?"

"Başım ağrıyor ve nane şekeri yiyemiyorum." Konumum itibariyle ona üstten bakıyordum, gözlerini yukarı çevirip konuştuğundan sanki bana sığınan biriymiş gibi hissettiriyordu. "Karşımda asılı duran tablonun sol ucu sağından daha yukarıda." Gözlerimi oraya çevirdim. Haklıydı. "Fahri Bey iki çorabını farklı renk giymiş, muhtemelen bir totem ama rahatsız ediyor beni. Ayrıca içeride tek sayıda insan var. Kapıdaki koruma bir adım daha atıp salona bassa çifte tamamlanacak ama basmıyor."

Onu dinlerken yüz ifademi sabit tutabilmem mümkün değildi ne yazık ki. Havalanan kaşlarımın diğerlerinin görüş açısında olmaması güzeldi. "Üzerine, çok fena sarhoş oluyorum ama bu beni biraz olsun gevşettiği için içmeye devam etmek istiyorum."

Benim için değil, gevşediği için mi içiyordu önümüze ne koyulsa?

"Kazanırsın sanıyordum," diye fısıldadım. Çaresiz bakışlarını sadece ben görebildiğim için şanslıydık. Başını boynuma yaklaştırarak kendini gizliyordu. Elim, saçlarının arasına girdi. Peruğunu kaydırmamaya dikkat ederek yavaşça gezdirdim parmaklarımı.

"Çeksene iki kez," dedi tutunacak tek dalı buymuş gibi. İki kez saçlarını çektim yavaşça. Kendisine gelmesini istiyordum ama o kontrolü giderek kaybediyor gibiydi.

Nedense vicdan yükünü hissediyordum üzerinde. Sabah bana söylediği şey yüzünden, sonrasındaki tavırlarım ve bir krizin eşiğine gelmemin de etkisiyle kaldıramayacağı bir suçluluk duygusu her an patlamaya hazır şekilde içinde duruyordu.

Bir küfretti sessizce, parmaklarım boynundaki zinciri kavramışken. "Böyle olmazdı," dedi ağlayacak gibi. "Bu kadarı olmazdı. Geçiyordu. Kendimde değil gibiyim ve o herif gerçekten çok iyi. Bu şekilde kaybederim."

"Ben oynamak istiyorum," dedim diğerlerine başımı çevirip duyacakları şekilde. "Bu mümkün mü?"

"Masaya yeni birini eklememiz için oyunun sıfırlanması gerekir hanımefendi. Son turumuzu dönmek üzereyken hem de..." dedi Hermes. Hasan'ın kurduğu masada söz sahibi olan oydu. Kesinlikle bu adamın ardında güvendiği bir şeyler, belki Hasan'ı avucunun içinde tutmasını sağlayan bir koz vardı. "Kazanıyorken oyunu sıfırlamaya niyetim de yok ne yazık ki."

Görkem'in karnıma sarılı duran eli daha fazla sıkılaşırken tepkisiz bir şekilde ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu. Aramızın bozulduğu imajını verecektim. Kazansın diye onu buraya getirmiştim ve iki el üst üste kaybetmişti. Gözünü hırs bürümüş, verilecek ödülü her şeyden çok isteyen bir kadındım.

"Sıfırlanırsa yeniden kazanamayacağınızdan mı korkuyorsunuz?" Parmaklarımı önümüze itilen kartların üzerine vurdum. "Haklısınız. Ben de olsam korkardım çünkü ben kolay kolay kaybetmem, beyefendi."

Şu öz güvenin arkasında bir iki gün önce kart oynamayı öğrenmiş biri olduğunu kim bilebilir ki? Parçala onu Yağmur.

"Neyse," dedim saçımı omzumun gerisine savurarak. "Sıfırlanmasını talep etmiyorum. Kuzey'in yerine son turu kendim oynayayım istiyorum." Dizlerinin üzerinden kalktım çabucak. "Ben buraya öyle ya da böyle kazanmaya geldim."

Kuzey'e attığım ters bakıştan sonra gözlerine ufak bir mahcubiyet yerleştirdi fakat sert bakışlarını korumaya devam etti diğerlerine karşı. Fahri Bey'in alnı kırışırken tam da istediğim gibi bir düşüncenin zihnini ele geçirmiş olduğunu gördüm: Kuzey, Mila'ya âşıktı; Mila'ysa onu sadece bir araç gibi görüyordu.

Bir iki gün içinde hepsi böyle düşünmeye başlayacak, belki de aralarında dönecek olan erkek muhabbetiyle birlikte ona acıyıp onu aralarına çekmek veya beni yalnız görüp bana yaklaşmak isteyeceklerdi. İki türlü de kârlı çıkan biz olacaktık.

Hasan ağzını açmak üzereyken, "Buyurun, sevgili Mila," dedi bizim yarı İspanyol yarı Türk ne idiği belirsiz herif.

"Onunla aynı masaya oturmam," dedi Serdar anında.

"O hâlde..." Başımla diğer tarafı işaret ettim. "Oradaki masalara geç. Kendine bir viski al ve nasıl kazanacağımı seyret."

Görkem gülmemek için kendini tutuyordu. İstisnasız her zaman bu tavrım hoşuna gidiyordu. Az önce onun karakterini diğerlerinin önünde ezmiştim ama hiçbir şekilde gurur yapmıyor, elindeki ipleri seve seve teslim ediyordu elime.

Masadan kalkıp sandalyeyi boşalttı. Kendine bir içki daha aldı ve dibimdeki duvara yasladı sırtını. Yeşil gömleğinin yakası hafifçe kenara kaymıştı. Dövmeli eli bu gece bilmem kaçıncı defa bir kadehi kavramıştı. Derin bakışlarıyla dışarıdan etkileyici görünen bir adamdı Kuzey. Görkem'se onun içinde bir köşede, hâlâ takıntılarını kontrol etmenin savaşını veren ve edememenin öfkesini duyan biriydi.

"Sen başlayacaksın," dedi Serdar gözlerini devirerek. Bir insan bir insandan ne kadar hoşlanmıyorsa o kadar hoşlanmıyordu benden. Selma'nın da bakışları sandalyeye oturduğum an değişmiş, Hermes'in bana karşı toleransını gördüğündeyse iyice üzerime saplanmıştı.

Baskı altında değildim, hissetmiyordum. Zaten ortada kaybedilen bir oyun vardı. Daha fazla batırsam da bir şey olmazdı. En azından şansımı denemiştim diyebilirdim, içim rahatlardı.

Görkem'e çevirdim başımı. Gözlerinin arkasında gördüğüm güven, damarıma enjekte edilen bir serum gibiydi. Göz kırptı bana, ardından masaya çevirdi bakışlarını.

Şanslı bir ele denk gelmiştim. Bazı kart oyunlarının kuralları masadan masaya farklılık gösterirdi ve buradaki kuralları da izleyerek çözmüştüm. Sinek 7 atarak başlattım oyunu. Eğer sıradakinin elinde herhangi bir 7 yoksa yerden üç kart çekmesi gerekiyordu.

Fakat ortaya atılan ilk kart sinek 7 olduğunda çekilmesi gereken kart da iki katına çıkardı. Bu masada kural bu şekilde işliyordu.

İlk hamleden Hermes'e altı kart çektirerek başlamış oldum böylelikle. Hermes güldü, ben sessiz kaldım. Tur döndü, elime bir adet joker geçti ve asıl kumar benim için o an başladı.

Joker, puanı en yüksek olan karttı. Bizimse amacımız en az puanı almaktı. Elimde joker varken biri elindeki kartları bitirirse haneme yüksek sayılar yazılacaktı fakat ben jokerle bitersem onların elindeki kartların puanları toplamı hanelerine on ile çarpılarak yazılacaktı.

"Tek," dedi Hermes elimde iki kart kalmışken. Ona bir ton kart çektirmiş olmama rağmen yine de teke düşen ilk oyuncuydu.

Oyun şu an maça üzerinden dönüyordu. Benimse elimde bir vale, bir joker vardı. Jokeri atarsam ona on kart çektirir, tek der ve diğer el sıra bana geldiğinde valeyle bitip hanelerine yazılacak puanın ikiyle çarpılmasını sağlardım.

Riske girdim. Valeyi attım ortaya. "Karo," diyerek değiştirdim maçayı. Elindeki kartın maça 7 olduğunu düşünüyordum. Kartları tek tek takip etmiş, ezberlemiştim atılanları. "Tek."

Hermes bana baktı, ben ona baktım ve üzerimden ayırmadığı gözleriyle ortadan bir kart çekip sırasını pas geçti. Diğer el sıra bana geldiğinde jokerle bittim.

Bu, *ViloPulov*'da özel gücümü kullanıp kazandırdığım oyundan bile daha havalı hissettirmişti bana.

Tahmin ettiğim gibi Hermes'in elindeki kartlardan biri maça 7'liydi. Üstelik diğer çektiği kart da 7'li gelmişti şansına. Elindeki her 7'li için ortadan üç kart çekmek zorundaydı. Hepsini topladığında ve üzerine onla çarpıp hanesine yazdırdığında artık liderlik koltuğunda ben vardım. "Beni bitirdin, Mila," dedi yenilgiyi saniyesinde kabullenerek. Egolu değildi, en azından bana karşı. Serdar gibi nefretle bakmıyordu mesela yüzüme.

"Sizce bu normal mi?" diye sordu Serdar neredeyse öfkesini kusarak. "Sahibini masaya oturtarak başladın oyuna, iki el üst üste kaybetti. Sonra çıktın geldin, tak diye kazandın ve aldın ödülü. Bu mudur? Büyücü müsün, hileci mi?"

"Hasan Bey," dedim onu görmezden gelerek. "Sizin misafirperverliğiniz konusunda hiçbir şikâyetim yok fakat bu adam benimle bu şekilde konuşmaya devam ederse itibar kaybedeceğinizi belirtmek isterim."

Fahri Bey doğrudan başını sallayarak bana katıldı. Diğerlerinin arasında ışıl ışıl parıldıyordu. Ona güvenmek istemiyordum ama o dünyanın en güven verici görüntüsüne sahip yaşlısıydı sanki. Puantiyeli kravatını düzeltip, "Mila Hanım çok haklı," dedi. "Dün madde kullanmış olmanıza verip görmezden geldik fakat bugün, bir kadının yanındaki adamdan o kadının sahibi diye bahsediyorsunuz. Bu benim gözümde tahammül edilemez bir seviye."

"Bunak, inan sen de tahammül edilemez bir seviyedesin. Ne yapıyorsun, suyuna giderek o kızı yatağa atabileceğini mi sanıyorsun? Moruklardan hoşlandığını sanmıyorum. Yol yakınken bas geri."

"Beyefendiler ve Mila Hanım, affınıza sığınıyorum." Fahri Bey, Serdar'a dönüp dişlerini sıkarak gülümsedi. Çenesi gerilmişti. "Serdar, siktirtme belanı."

Hermes, Selma ve ben aynı anda kahkaha atmaya başladığımızda kısa süre içinde Serdar da dahil bütün masa krize girmiş; salondaki herkesin odağı biz olmuştuk. Fahri Bey gibi bir adamı bile raydan çıkarmıştı o herif.

"Kusura bakmayın tekrardan," dedi Fahri Bey bize dönerek. "Affedersiniz."

"Kafa adamsın aslında." Serdar sırıtıyordu. "Bakarsın anlaşırız."

"Hadsiz, beyinden yoksun, bir çöp kadar değeri olmayan, gelişimini tamamlayamamış bir mağara adamıyla tek bir konuda bile anlaşmam ben." Gülmekten karnıma ağrı saplanmıştı. Fahri Bey yeniden bize, özellikle bana döndü. "Özür diliyorum tekrardan."

Hermes aramızda ilk ciddileşen isim olurken önüne bir kâğıt çekti ve üzerine bazı sayılar yazıp avucumun içine tutuşturdu. "Çıkış yapacağınız gün teslim alabilirsin ödülünüzü." Ödülüm uyuşturuculardı. "Diğer günler yine kazanırsanız ödül katlanır. Bu, bugünün hediye çeki."

Hasan kaşlarını hafifçe çatmış, sinirli diyebileceğim bir yüzle bakıyordu Hermes'e. Normalde bana çeki verenin o olması gerekirdi. Kendisine patronluk

taslandığının farkındaydı ve bundan hiç hoşlanmıyordu. Selma ise hiçbir şeye takılmıyordu.

"O hâlde," dedim iki elimi masaya yaslayıp ayağa kalkarken. "Yeniden görüşene dek hoşça kalın. Serdar, sen hariç. Sen geber..."

"Bilmukabele," dedi sırıtışını silmeden.

"Çok eğlendim," diye araya girdi Görkem. Yüzümü ona çevirdim. Sırtını o kadar çok geriye vermişti ki duvara yapışmış olabileceğini düşünüyordum. "Bu kadın var ya bu kadın..." Islık çaldı. "Çok fena."

Görkem iki arada bir derede zilzurna sarhoş olmuştu.

Elimi alnıma vurup onun koluna girdim. "Aşkım, gidelim hadi." Hâline gülmekle meşguldüm çünkü ayakta bile duramıyordu.

"Mila."

Oh, neyse ki planın hâlâ farkında.

"Milaaa..."

"Söyle, gel." Koluna girdiğim an diğerlerine el sallayıp kıkırdayarak Görkem'i çıkışa doğru ilerletmeye başladım. Diğer yandan kartı ve çeki de avucumun içinde tutuyordum.

"Nasıl kurtardım ama seni." Elini şöyle bir havada sağladığı an dengesini kaybettiği için yalpaladık. Kolunu tutup omzuma bıraktım. Biz ikimiz buradan adam akıllı çıkamayacaktık sanırım. İlla birinin diğerini taşıması gerekecekti. "Of, yer kayıyor. Kaç kadeh kırıldı biliyor musun sarhoş gönlümde?"

"Kaç tane?" diye sordum onu itekleyerek asansör kabinine sokarken.

"13."

"Efendim?"

"13 tane."

Elimi bir kez daha alnıma vurduğumda sarhoş Görkem'e gülmekle alkolün onu ne kadar aptallaştırdığına şaşırmak arasındaydım. Parmağımı kırmızı tuşun üzerine yaslarken o da ağırlığını üzerime vermemeye çalışıyordu fakat başarılı olduğunu söyleyemeyecektim.

"Çok mutsuzum." Sessizce bir küfür mırıldandı. "Nasıl kaybederim? Sen olmasaydın ne yapacaktım? Çok öfkeliyim." Kabinden koridora çıktık birlikte. "Ya olmasaydın?"

"Varım ama," dedim. Baş ağrısından kurtulmak için içmişti, biliyordum. Kendine kızgınlığını unutmak, takıntılarını durdurmak istemişti ve buna sığınmıştı. Şimdi daha da öfkeliydi eskisinden. Her şeyi batırdığını düşünüyordu en çok da. "Senin bıraktığın noktada ben devraldım bayrağı. Sorun yok. Bu yüzden buradayım."

"Ama ya olmasaydın?"

"Ama varım..."

"Ama kapının arkasındasın." Oda kartını pantolonun cebinden çıkarıp elime tutuşturdu. "Sen niye kapının arkasındasın? Bana baktığım her yerdesin diyorsun, sen benim baktığım hiçbir yerde değilsin."

Yalnız hissetmesi gereken kişi bendim. Değer verilen, göz bebeği olan kişi oydu fakat o böyle hissetmiyor gibiydi.

"Kapı bile yoktu," dedi odaya girdiğimizde. Güvenli alanımıza varmıştık. "Sadece duvardı sana bakınca gördüğüm. Kapıyı ben çizdim. Çizmeye çalışıyorum yani en azından... Bu da bir gelişmedir."

"Ne anlatıyorsun sen?" diye sordum. "İşlem sorup seni delirterek bütün gece eğlenmemi istemiyorsan gel de elini yüzünü bir yıkayalım."

Omzuma attığı eli, yara izimdeki dövmenin üzerine çarptığında parmaklarını hızlıca omzumdan koluma doğru kaydırdı. "Sen eğleneceksen beni delirtebilirsin, sorun yok."

"69 kere 7?" dedim cümlesindeki anlama odaklanmak yerine.

"Bilemiyorum şu an," dedi. "Elimle sayacağım." Yatağa oturmasını sağladığımda giyeceklerini ayarlamak için askılığa doğru hareketlendim. "13, nereye gidiyorsun? Parmaklarım yetmiyor. 13, yanında fazladan abaküs var mı?"

"Sana pijama getirdim," dedim yatağın üzerine siyah takımı bırakırken. "Giy bunları, ben de banyoda değiştireyim üzerimi."

"Olmaz öyle." Ayağa kalkmayı denedi, yatağa düştü. Sonra yine kalktı. Başı döndü. Yalpaladı. "Ben giderim banyoya."

Omzuna bastırdım ve küçük bir hamlemle bile yeniden oturdu. "Ayakta duramıyorsun daha," dedim hâline gülerken.

"Sürünerek giderim gerekirse," dedi. "Sen kazandın, sen gülüyorsun, senin keyfin yerinde ve bir aynanın bunu bozmasına izin vermeyeceğim. Banyoda ben giyinirim."

"Ellerin titriyor." Gözlerimi sakallarından çekip tamamen ellerine odakladım. "Arkamda yamuk bir tablo yok. Fahri Bey'in çoraplarını görmüyorsun. İçeride iki kişiyiz. Senin ellerin yine de titriyor ara ara."

"Bu bir çeşit yoksunluk belirtisi." Başını öne eğdi. Saklanmıyordu. Konusunu açtığım an kendi hakkındaki gerçeği ortaya koymaya hazırdı. "Parasetamolsüzlükten oluyor. Genelde gece yarıları, ben odamdayken artıyor."

"Ağrı kesici almadığın her gün bunu yaşıyor musun yani?"

"Hepsinde değil. Ruh hâlim iyi olmadığı zamanlar genelde."

"Görkem," dedim çekinerek. "Bu senin silah tutmanı engellemiyor mu?"

"Allah korusun," dedi. "Yaşamadım öyle bir şeyi hiç."

"Umarım tamamen geçer."

"Bu baş ağrısıyla zor." Ellerini yatağa bastırıp doğruldu ve ayağa kalkıp dik durabildi bu sefer. Pijama takımını alıp duvardan destek ala ala banyonun yolunu tuttu. O banyodayken ben de hızlıca üzerimdekilerden kurtuldum ve bordo renkli bir takım geçirdim üzerime.

"Katlanamıyorum," diyerek çıktı banyodan. Giyinip giyinmediğimi bile sormak aklına gelmemişti, normalde seslenirdi. Peruğunu da lensini de çıkarmış, tamamen kendi kişiliğine bürünmüştü. Elimdeki elbiseyi askıya geçirip ona döndüm yönümü tamamen. "13, çok ağrıyor başım. Her saniye beşe katlanıyor sanki."

"Psikolojik," dedim. "Üzerine konuştuğumuz için böyle."

"Olduğum yeri hak etmiyorum," dedi birden. Elinde tuttuğu pantolonla gömleği askıların olduğu tarafa fırlattı ve yatağa doğru ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Takıntılı bir ruh hastası... Tek hissettiğim bu bazen. Liderlik bana yakışmıyor."

"Ruh hastasını tanımla." Yatağın diğer ucundan dolaşıp kendi yerime geçtim ve battaniyeyi sıyırdım. "Ölen birinin sesini taşıyorum içimde. Bu da ruh hastalığı mıdır?"

"Konu bu sefer sen değilsin." Üzgündü. "Konu bu sefer benim beceriksizliğim. Oyunlarda kendime her zaman güvenirim, hiç kaybetmem. İddialıyımdır ama bu gece iki kez üst üste yenildim ben. Sen olmasaydın başarısız bir görevdi bu. Sen olmasaydın dün zehirleniyordum da ayrıca. Farkında bile olmadan hem de. Sen geldiğinden beri ben ben değilim sanki."

"Ne demek bu?"

"Üçüncü eli benim toparlamam gerekirdi, o oyunu inat edip benim kazanmam gerekirdi çünkü benim görevimdi. Sana kart oynamayı bile ben öğretmedim ama sorgulamadan sana bıraktım sahneyi. Sen bana karşı çıkıyorsun, ben buna ses çıkarmıyorum. Aksine, tüm bunlar hoşuma gidiyor."

"Sarhoşken çok konuşuyorsun," dedim onu durdurma niyetiyle. Mantıklı düşünemiyordu. Kendisi de söylemişti, aklının kontrolünü kaybediyordu. Çenesine vurmuştu şimdi de.

"Ağrıdan öleceğim," dedi alakasızca.

"Gel." Elimi dizime vurdum. "Yasla başını."

Anlamsız bakışlarını omzunun üzerinden suratıma yolladı. Kısa bir süre sonra itiraz etmeden, karşı çıkmadan yaptı söylediğimi. "İyi değilsin," dedim. Yüzünü yeni yıkadığı için saçlarının uçları ıslaktı.

"Başaramadığım her an lider olmayı hak etmediğimi düşünüyorum."

Ben beni görmesin diye ne kadar duvar örüyorsam o onu göreyim diye o kadar cam koyuyordu önüme.

Benimle dertleşmeye çok hazırdı. Sadece... Kaya'nın da sabah söylediği gibi adımları benden bekliyordu. Sorsam veya azıcık üzerine gitsem hiçbir şeyi esirgemeden dökecekti içini bana. Parmaklarımı şakaklarına yasladım ve dokunduğum yerlere bastırarak masaj yapmaya başladım ağrıyan başına. Aklı yerinde değildi. Kontrolü elinden kaçırmıştı. Müdahale etmezsem ben uyuduktan sonra gidip ağrı kesici bile isteyebilirdi birilerinden. Beklerdim.

"Bence ben, bu kadar güvenilecek bir adam değilim," diyerek devam etti kaldığı yerden. Kimseye kolay kolay güvenmeyen biri olarak bu söylediğine katılmıyordum. "Görkem halleder diyorlar. Eve döndüğümde Görkem halletti diyecekler. Ama sen hallettin aslında. Bu hep oluyor. Kaya hallediyor ama ben hallettim sanılıyor. Arda yapıyor, Can yapıyor, ben yapmıyorum. Sanki ben hiçbir şey yapmıyorum da öylesine lider diye pohpohlanıyorum."

Onu sessizce dinlerken elimi saçlarının ön tarafından geçirip alnını ortaya çıkarma amacıyla tutamlarını geriye doğru taradım. Sesli bir nefes verdiğini duydum, çenesini hafifçe kaldırarak işimi kolaylaştırdı.

"Aman Duman, ne bu drama seviyen senin ya?" Parmaklarım bu defa alnında dolaştı yavaş hareketlerle. Çizgileri takip ediyordum. "Sana birçok konuda birçok laf edebilirim. Her fikrine karşıt tez oluşturabilirim fakat konu liderliğinse bende bile akan sular durur. Kendine saçma sapan yüklenmeyi kesmezsen alnına yiyeceksin tokadı, baş ağrın yüze katlanacak."

Dizlerime başını iyice yerleştirip ayaklarını yataktan sarkıttı. Gözleri kapalıydı. Açıp bana baktı alttan alttan, sonra gülümsedi, sonra tekrar kapattı onları. "Çapa, dümeni etkisiz bırakıyor."

"Hım?"

"483," dedi. Kasılan omuzları gevşemişti, çenesini de sıkmıyordu artık. Başında cirit atan parmaklarımın onu mayıştırdığı belliydi. "69 kere 7, 483 yapıyor."

@ayisigikitap

15
TİLKİNİN DÖNDÜĞÜ KÜRKÇÜ DÜKKÂNI

Bile bile...
Tilkinin döndüğü kürkçü dükkânı gibiydi bu ikileme.

"Şimdi adam, kadına âşık mı oldu yani?"

Görkem sarhoş bir hâlde dizimde uyuyakalınca başlayan gece, onu uyandırmamaya özen gösterip başını yastığa koymam ve üzerini örtmemle devam etmiş, ardından boş bakışlarla duvara dalıp sızmamla tamamlanmıştı.

Sabah beni elinde reçel kavanozuyla, mahcubiyetten yerin dibine girmek üzereyken uyandırmıştı ve özür dilemişti gözümü açtığım an. Sorun olmadığını ona anlatmaya çalışırken paragraf paragraf konuşmam gerekmişti. Günün ilerleyen saatlerinde ben bir yandan kavanozu kaşıklayıp bir yandan Can'ın gönderdiği vakanın fotoğraflarını incelerken o da bir köşede türev çözüyordu. Bir internet sitesinden *online* teste girmişti. İşlem yaparken parmakları arasında öylesine çevirdiği kaleme ihtiyaç duymuyor olması beni büyülüyordu.

Sonra beni Arda aramış ve en sevdiğim prensesin kim olduğunu sormuştu durduk yere. Onu sorgulamadan *Rapunzel* cevabını verdiğimdeyse teşekkür edip yüzüme kapatmıştı telefonu. Birkaç dakikanın ardından yine aramış, bu defa hangi *Winx* perisi olduğumu sormuştu. Üzerine fazla düşünmeden bu sorusunu da cevapladım çünkü düşünürsem işin içinden çıkamayacağımı biliyordum.

Ve şimdi akşam olmasını beklerken Görkem'le canımız sıkıldığı için film izlemeye oturmuştuk. Evet, onun rolüne hazırlanırken listesine eklediği fakat izlemeye zamanının kalmadığı bir aşk filmi izliyorduk ve tepkilerini canlı olarak görmek beni gülmekten öldürüyordu. "Anna, bir sokak kedisini sevdiği için mi âşık oldu David ona? 13, gülmesene. Anlayamıyorum. Adam alık alık bakıyor kıza iki saattir duvar dibinden. Kızın ruhu duymuyor."

"David zaten âşıktı ona," dedim. "Hiç arkadaş gibi görmedi ki Anna'yı. Sadece hislerinin farkında değildi."

"Hislerini fark etmesine kızın kedi sevgisi mi sebep oldu? Bunu izlerken neden bu kadar sırıtıyor ki?" Filmin başından beri öyleydi. Her şeyi bana soruyordu. Ben de bir aşk doktoru gibi her sorusunu cevaplıyordum usanmadan. "Hiç âşık olmadığın ne kadar belli..." dedim kendi kendime konuşur tonda.

"Aa..." dedi beni duymazdan gelip akan sahneye şaşırarak. "Bu adam neden çıktı şimdi? Anna'ya sarılıyor bir de. David üzülür mü?"

"Bunun canlı bir örneğiyle aynı evde yaşıyorsun Görkem. David'in nasıl hissedeceğini çok iyi bildiğini düşünüyorum."

"David de platonik mi Arda gibi?"

"Tam olarak aynı değil çünkü Anna da ona âşık olacak ilerleyen dakikalarda."

"Niye söylüyorsun ya?" derken ciddi ciddi kaşlarını çatıp sitem etmişti bana. Koca afişte bu ikilinin sarmaş dolaş fotoğrafi vardı. Sanki bilinmeyen bir gerçeği ortaya koymuşum gibi davranması çok saçmaydı. "Haysiyetsiz puşt," diye yükseldi birden. "İpsiz sapsız Will, baloya davet ediyor Anna'yı. Lan bu herif David'in arkadaşı değil mi? Niye yürüyor kıza?"

David'in arkadaşı değildi. Ona zorbalık yapıyordu ama David sürekli alttan alıp bu sahte arkadaşlık ilişkisini devam ettiriyordu yalnız kalmamak için. Görkem'in Will'e sövmeye kısa bir es verip, "Yoksa bu Anna ve Will'in aşkını konu alan bir film mi?" diye sormasıyla birlikte güçlü bir kahkaha patlattım.

"Will üçüncü kişi Görkem."

"Üç kişi olduklarını görebiliyorum 13."

Gülüşüm seviye seviye arttığında hiçbir şey anlamadığı için bön bön suratıma bakıyordu. "İlişkideki üçüncü kişi. Bunlar her zaman kızları baloya davet ederler ve kızlar da kabul eder. Esas oğlan uzaktan bunları izler tüm gece, hatta o da başka bir kızla takılır genelde. Gecenin sonuna doğru esas oğlan ve esas kız, eşlerini ekip birlikte uzaklaşırlar balodan. Şaşmaz."

Onaylar bir mırıltı çıkarıp büyük bir ilgiyle devam etti kaldığı yerden izlemeye. Kaşlarımı kaldırarak ona baktığımda başını bana çevirmeden, "Sarıyor," açıklamasını yaptı sadece.

Mezuniyet balosu iki gece sürecek bir eğlenceydi ve okulun öğrencileri bu süre içinde bir otelde kalacaklardı. Otele gitmek üzere yola çıkan serviste, mola yerinde araçtan inen ve şu işe bakın ki servisi kaçıran esas çiftimiz birbirini görünce şaşkın şaşkın bakışmaya başladılar. Issız bir yerdelerdi, gece yarısıydı saat. Bu saatte oraya gidecek başka bir araç bulamazlardı. İleride bir motel vardı ve sadece bir oda boştu.

Muazzam bir senaryo izliyorduk.

"İkisi aynı yatakta mı yatacak?" diye sordu yüzünü bana çevirerek. Başını geriye atmıştı, cevabını bekliyordu merakla.

"Önce inatlaşmaları gerekiyor," dedim onun hiçbir şey bilmeyen hâline gülerek. "En son David kıyamayıp yerde yatacak ve Anna da kıyamayıp yatakta ona yer açacak."

"Sen izledin değil mi bu filmi önceden?"

"İzlemedim." İnanmadı bana. "Hepsi birbirinin aynısı. Az çok tahmin edebiliyorum olacakları."

"Bir şey diyeceğim," derken yüzüne az öncekinden farklı bir ifade yerleşmişti. "Farkında mısın, biz de aynı yatakta yatmak zorunda kaldık ama hiç bunun konusu konuşulmadı aramızda."

"Hiç düzgün bir gece geçirmedik ki," dedim filmin replikleri arka fonda akmaya devam ederken. "Bir gece ben kötüydüm, sen başımda bekledin. Bir gece sen kötüydün, ben başında bekledim. Doğru düzgün uyumak için kullanmadık hiç yatağı."

"Başımda mı bekledin?" Hafifçe doğruldu dirseklerini yatağa bastırarak. "Neden ki? Uyusaydın keşke."

"Ben o hâldeyken sen kafanı rahatça koyabilmiş miydin yastığa?"

Başını anladığını belli eder şekilde hafifçe salladığında hâlâ soru işaretleri vardı kafasında. "Yine de garip," dedi. "Bunu garipsememiş olmamız garip. Olur da düzgün bir gece geçirirsek bu odada, sen yatarsın yatakta madem."

"Yatağını bana vermeye seninle tanıştığım ilk günden beri çok meraklısın."

Analizcilerde kaldığım ilk gece aramızda yaşanan konuşmayı hatırlamıştı muhtemelen. Gülümsediğinde gözlerinin kenarları kırıştı. "Sen de almamak konusunda çok ısrarcısın."

Bir süre ikimiz de anlamsız bir sessizliğe gömüldük ve yeniden telefon ekranına çevirdik gözlerimizi. Bu sahnenin bu kadar erken gerçekleşeceğini tahmin edemezdim işte.

David, Anna'ya Will ile ettiği muhabbetin hesabını sormuştu. Bunu yatakta yan yanalarken yapmıştı. Anna büyük bir sinirle onun bunu sorgulamaya hakkı olmadığını belirtirken bir kavgaya sebebiyet vermişti. Karşılıklı atışmaları bir noktada göz göze gelişleriyle ve birbirine çarpan burunlarıyla kesilmiş, çiftimiz deli gibi öpüşmeye başlamıştı.

Görkem gözlerini tavana doğru çevirdi. Utanmış görünüyordu.

"Romantik bir film izliyoruz ama ben daha çok komedi izliyor gibiyim," dedim onun hâline bir kez daha gülmeye başlarken. "Babasının yanında pembe dizi izleyen kız çocuğu pozları kesiyorsun yanımda."

"Benim izlediğim filmlerde de böyle sahneler vardı ama bu biraz... Oha 13, nereye gidiyor bu konu? Anna da istemem yan cebime koycuymuş. Arkadaş ayağına götürüyor David'i."

Bu yaşadığım ücretsiz bir terapi seansıydı. Kahkaha sesim artık eskisi kadar yabancı gelmiyordu kulaklarıma.

Uzayıp giden sahneyi bölen, onun telefon ekranına düşen aramaydı. *Mat Arkadaşım Ceren* diye kayıtlıydı numara. Görkem'in gözleri bana değdi. Ceren'den hoşlanmadığımı çok iyi biliyordu ve açıp açmama konusundaki tereddüt gözlerinden okunuyordu. Benim takıldığım asıl konuysa bambaşkaydı.

"Kızı niye Tolga Çevik programı gibi kaydettin telefonuna?"

Beklemediği sorum karşısında afalladı. Melodiyi umursamadan cevap vermeye koyuldu bana. "Çünkü o benim arkadaşım ama o benden bunun ilerisini istiyormuş gibi davranıyordu bir dönem. Ben de bir gün telefonumu bulamadığım bahanesiyle ondan beni çaldırmasını istemiştim. Telefonumu da ona yakın bir yere düşürmüştüm bilerek. Buldu, onu nasıl kaydettiğime baktı sonra bana verdi işte."

Bu zekâyla nasıl hayatta kalıyordu ki bu adam? "Bu kadar uğraşmak yerine ona onu arkadaşın olarak gördüğünü söyleyebilirdin," dedim gözlerimi devirerek.

"İlk seferde bu kırıcı olmaz mıydı?" diye sordu ensesini kaşıyarak.

"Sana karşı hisleri olan biri için karşılık alamamak başlı başlına kırıcıdır zaten." Gözlerime her şeyi öğrenmek ister gibi dikkatle baktığını hissettim. O zamanki gibi düşünmüyor muydu artık? Konu Ceren olduğunda neden yoğunlaşmıştı bakışları? "Başına eklediğin mat sıfatına gerçekten gerek var mıydı peki?"

"Rehberime girince ilk sırada çıkmasın diye arkadaşımın önüne eklemiştim mat kısaltmasını."

Bir kadını doğru düzgün reddetmeyi bile bilmiyordu. "Öğrenmen gereken çok şey var Görkem." Telefonun artık çalmadığını fark ettiğimde onu cevaplamayı unuttuğunu aynı zamanda fark etti o da. Umursamadan bana çevirdi gözlerini yine. "Başta Ceren'in hâlâ sana âşık olduğunu kabullenmen gerekiyor."

"O benim arkadaşım," diye yineledi.

"Sen onun için bir arkadaştan fazlasısın ama."

"Hayır," dedi ısrarla. "Bir görüşte bu kanıya nereden vardın ki sen? Yok öyle bir şey."

"Sana daha önce açıldı değil mi?" diye sordum. "Arda bahsetmişti bundan."

"Ceren benim için çok değerli biri ve seninle onun dedikodusunu yapmayacağım." Sesi keskinleşmişti. "Biz arkadaşız. Bana karşı hisleri olduğunu söylediğinde arkadaşlığımız zedelenmişti ve ben de o hislerin karşılığının bende olmadığını söyledim yüzüne. Arkadaş kalacaksak kalalım dedim."

Daha fazlasını anlatmaya başlamak üzereydi ki lafını kestim. "Benimle onun dedikodusunu yapmayacaksın," dedim sertçe. "Madem öyle, açıklamaya devam etmene de gerek yok. Kendinle çelişiyorsun."

Telefon yeniden çalmaya başladığında gözleri bana değdi ve açmamaya karar verdi. "Aç," dedim. "Önemli bir şey olabilir."

Yaptığı kısa değerlendirmenin ardından telefonu kavradı ve uzandığı yerden doğrulup cevapladı aramayı. "Söyle Ceren."

Bir süre karşıdan gelen cevabı bekledi, bana baktı, sonra kaçırdı gözlerini. "Müsait değilim."

Parmakları aralıklarla çarşafa vuruyordu. "Evet, anladım. Sesin kötü geliyor zaten ama uygun bir zaman değil."

Kaşları hafifçe çatıldığında bir eli çenesine götürdü ve dokunduğu yeri parmak uçlarıyla kaşıdı hafifçe. "Görevdeyim. İstersen çocuklarla konuş. Tamamdır, görüşürüz sonra. Dikkat et."

"Problem mi var?" diye sordum doğrudan.

"Sıkıntı yok." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Biz filme devam edelim."

Film şimdilik yarım kalmalıydı çünkü saatler ilerlemişti, hazırlanmam gerekiyordu artık. "Sonra devam ederiz." Yüzü düştü. "Üzerimi değiştirmem gerek. Yemekte birlikte görünelim, sonra çatıya davetliyim biliyorsun ki."

"Çok heyecanlıydı ama..." diye sızlandığında hayretle ona baktım.

"Hani sıkıcı bulmuştun sen izlediğin diğer aşk filmlerini?"

"Bilmiyorum, bu başkaydı. Güzel gidiyordu."

"Bunu diğerlerinden ayıran vurucu noktayı söyler misin bana lütfen?" Meraklı bakışlarımı üzerinden ayırmıyordum. İş yapmak yerine film izlemek isteyeceğini düşünmemiştim çünkü hiç. "Hepsi birbirinin kopyala yapıştır versiyonu zaten."

"Aralarındaki çekim belki?" Kendi verdiği cevaba kendi de inanmadı. "Ten uyumu?" dedi ve bu bana kahkaha attırdı. "Çocukluk arkadaşı olmaları?" Hiçbir cevabına ne beni ne de kendini ikna edemediğinde sitem dolu ifadesi yerleşti yüzüne. "Ne bileyim 13? Gerçekten bu filmi izlerken diğerlerine göre daha fazla keyif aldım. Nedenini bilmiyorum."

"Diğerlerini benimle izlemedin, ondandır."

Cevabımı uzun süre kafasında tartması ve ardından başını onaylarcasına sallaması, alaylı ifademi bozguna uğrattı. "Olabilir bak," dedi ciddiyetle. "Bu filmi yarım bıraktık ama söz ver, sonunu birlikte getireceğiz."

"İstersen sana sonunu söyleyebilirim."

"İzledin işte!"

"Hayır!" Attığım kahkaha bana gözlerini pörtleterek bakan Görkem'in yüzüne bir tebessüm yerleştirdi. "Toplasan üç tane final senaryosu var kullanılan. Afişteki renklere ve verilen poza göre sonunun mutlu veya mutsuz bittiğini de anlayabileceğimi düşünecek olursam nokta atışı bir tahmin yapacağımdan oldukça eminim."

"Söyleme sakın!" Koluma vurdu hafifçe. Onunla eğlendiğimi biliyordu, zoruna gitmiyordu. Benim eğlenmemden keyif alır gibiydi daha çok. "Sonra izleyeceğiz."

"Tamam," dedim başka bir cevap versem susmayacağını bildiğimden. "Tamam, izleriz sonra. Ne abarttın. Sen daha *Titanik*'in sonunu izlememiş adamsın. Anna'yla David'in sonunu izlemesen ne yazar sanki?"

"Vakit bol, onu da izleriz." Başını tavana çevirdi birkaç saniye, sonra çenesini omzuna doğru hafifçe yatırıp bana baktı. "Ama uyumayacağımın garantisini veremem bak."

"Ay, lütfen ver." Gülerek ayaklarımı sarkıttım yataktan. Askılıkların olduğu kısma ilerlerken Görkem de yatağın ucuna oturmuştu. Bakışlarını sırtımda hissediyordum.

"Endişeliyim," dedi konuyu işimize çevirerek.

Bu sırada araya giren telefonumun sesi konuşmamızı sonraki dakikalara ertelemiş oldu. Görkem yatakta sırtüstü kendini geriye attı ardından kolunu ileri doğru uzatarak telefonumu avucuna çekti. Tek ve hızlı bir hamleyle doğrulup bana uzattı onu.

"Barış," dedim gözlerim ekrana değdiği an. "Bu hafta aramamasını söylemiştim. Bir şey oldu herhâlde."

"Aç."

Açtım. "Özür dilerim." Telefonun başında nefes nefese kalmıştı. Açmam için saniye saymıştı sanki. "İyi olduğunu öğrenmem lazım. Alo desen yeter. Müsait değilsen sesli bir nefes ver sonra kapat. Sana ait herhangi bir sesi duymam lazım."

"Barış," dedim hayretle. "Sakinleş. İyiyim ben."

İçgüdülerine her zaman çok güvenirdi. "İçimde çok kötü bir his var, iki gündür doğru düzgün uyuyamıyorum," dediğinden bir sonraki gün Mete'yi kaybetmiştik.

Ben de onun hislerine çok güvenirdim. Her zaman böyle olmuştu.

"Kendine dikkat et." Rahatlamış sesini duymayı beklesem de aynı telaş oradaydı. "Asya, çok dikkatli ol bugün. Tamam mı? Söz ver bana. Bak benim içimde..."

"Çok kötü bir his var," diyerek tamamladım cümlesini. Tüylerim diken diken oldu. Bana sorgularcasına göz kırpan Görkem'e sırtımı dönüp askılığa tutundum boştaki elimle. "Tamam, aklın kalmasın. Her şey yolunda."

"Üzerime çöken ağırlığı tahmin edemezsin," dedi çaresizlikle. "Asya, sana da bir şey olursa yemin ederim kaldıramam. Bu, o zamanki hissimin resmen bir kopyası gibi."

"Boş yere kaygılanıyorsun." Onu sakinleştirmeye çalışıyordum ama gerilen bendim. Maksimum üç gün içinde başıma bir şey geleceğine kesin gözüyle bakıyordum artık. "Görevde olduğumu bildiğin için vesvese yapıyorsun. Sakin ol, tamam mı? Problem yok."

Başarılı olup olamadığımdan emin değilim. Beni yeniden görene dek aklı bende kalacaktı. Görev sürecim boyunca içinde bir *acaba* ile yaşayacaktı. Ben de aynı *acaba*ya sahip olacaktım, tıpkı onun gibi.

"Allah'a emanet, çok tutmayayım seni. Sen kendin için kendine dikkat etmezsin, benim için et. Lütfen."

"Beni düşünme, edeceğim." Parmaklarım titrediğinde askılığa daha sıkı tutundum. "Sen de dikkat et. Görüşürüz."

"Görüşelim," diyerek kapattı telefonu uzatmadan.

"Sıkıntı yok," dedim hemen Görkem'e. Telefonumu yatağın üzerine fırlattım. "Sen şunları giy." İki askıyı hızlıca eline tutuşturdum. Ekose desenli siyah bir gömlekle beyaz bir boğazlı kazak seçmiştim ona. "Ben de bunu mu giysem acaba?" diye sordum gül kurusu renkli bir elbiseyi üzerime tutarak. "Ama saçlarıma bu renk pek yakışmıyor."

"Yakışır ama giyme onu." Ne ara ayağa kalkıp arkamda dikilmeye başladığını anlamamıştım. "Yanında ben varken bile sana kumarhanede nasıl baktıklarını hatırla."

"Erkeklerin bakışlarına göre kıyafetlerimi seçmiyorum," dedim ona dönerek. "İnsanların içindeki çirkinlik ortaya çıkmasın diye giyim kuşamımı değiştirecek değilim."

"Bana cephe alma." Bileğimi tuttu ve avucumun içine kayan eli, askıyı tutup askılığa geri astı. "İnsanların bakışlarıyla alakası yok söylediğimin. Sadece sana anlatıp anlatmamak konusunda emin olamadım aklımdakileri ve bu bahaneyi öne sürdüm."

"Aklındakini anlatacağın noktadayız."

"Seni ve beni boş yere ayırmış olamazlar." Başımı hafifçe salladım devam etmesini ister gibi. "İkimizden birine bir çeşit saldırı düzenleneceğini düşünüyorum. Psikolojik veya fiziksel, emin değilim ama her ne olursa olsun bir sınava tabi tutulacağız bugün."

"Bir tık rahat gördüm seni?" Kaşlarımı kaldırdım. "Aman 13, ne olur yanımdan ayrılma falan demiyorsun? Şaşkınım."

"Sen biri kroşe biri kafa yoluyla olmak üzere, iki kez beni alaşağı etmiş birisin. Yanımda kal da seni koruyayım diyemiyorum, yanımda kal da beni koru diyebilirim ancak sana."

Gülümsemesindeki gurur gözlerine de ulaşınca ortaya favori öğrencisinin birinciliğini izleyen bir öğretmen çıktı. Elimde olmadan onunla birlikte iki yana kıvrıldı dudaklarım. "Yine de endişeli olduğum gerçeğini değiştirmiyor tabii tüm bunlar."

"Ben de bir şey olacağına eminim ama içim rahat. Bir şekilde atlatırız ne olacaksa."

Aslında... Rahattı demeliydim. Çünkü Barış'la konuştuktan sonra rahat olmam mümkün değildi.

"İnanır mısın ben de böyle düşünüyorum." Göz temasımızı sağladı. "Normalde X, Y ve Z planlarımı sıralamış olmam gerekirdi. Bu gece tek bir tane bile yok. Baktım plan kursam bile sen bozuyorsun, akışa bırakmaya karar verdim. Bir şekilde atlatırız."

"Şimdi konuyu neden elbise giymediğime getirelim," dedim esas meseleye direksiyonu kırarak.

"Rahat hareket edebileceğin bir şey giymen gerek. Elbise oldukça dar, üstelik belinden sarkan kuşak tehlike oluşturabilir."

Başımı salladım tekrar. İkna yeteneğine yine sinir olmuştum. Mantık çerçevesine sizi bir şekilde dahil ediyordu ve itiraz hakkınız kalmıyordu. Bunu hep yapıyordu.

Yeni karakter: Manipülatör Görkem.

Siyah, deri bir şort buldum valizin içinden. Eylül gerçekten bir haftalık görev için fazlaca seçenekle doldurmuştu benim için hazırladığı valizi. Üzerine beyaz, oldukça bol örgü bir kazak aldım.

Görkem banyoya gitti üzerini değiştirmek için. Ben de yatağın üzerine bıraktığım iki parçayı sırayla üzerime geçirdim. Kazağın ön kısmını şortun içine sokarken arka kısmınıysa dışarıda bıraktım. Oldukça uzun olduğundan neredeyse şortu tamamen kapatıyordu. Basit bir kol çantası taktım, siyah ve küçüktü. İçinde sadece Mila'nın kullandığı telefon ve terasa giriş için verilen siyah kart duruyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu banyo kapısını aralamadan önce. Onayladığımda on saniyede yanımda bitti. Bu sırada ben gümüş kolyeleri yatağın üzerine sermiş, birbiriyle uyumlu olan üç tanesini seçmeye çalışıyordum kazağımın üzerine takmak için.

Ne yaptığıma baktı bir süre muhtemelen. Adım sesleri kesilmişti, duvara sırtını verirken görmüştüm en son onu. İki farklı uzunluktaki kolyeyi geçirdim sıra sıra boynuma. Üçüncü konusunda henüz emin olamıyordum.

"Pişt," dedi Görkem. Adım dışında her nida ve lakapla seslenilmesine giderek alışıyordum sanırım. Anında ona dönmemin başka açıklaması olamazdı. "Sana bunu vereyim."

Parmakları boğazlı kazağından içeri sızdı ve tuttuğu zinciri dışarı çekti. Ardından hafifçe başını eğerek zinciri boynundan çıkarttı. Birkaç adımda yanıma varıp bana uzattığında şaşkınlıkla mavi gözlerine odaklanmıştım.

"Senin için manevi değeri olduğunu söylemiştin."

"Beni koruduğuna inanıyorum." Parmakları iki omzumdan önüme sarkan saçlarıma doğru uzandı. İzin alır gibi bana değdi gözleri, tepkisiz kaldığımdaysa saçlarımı sırtıma doğru ittirdi. "Bu gece, seni korusun istiyorum. İçim daha rahat eder o zaman. Hem bir şekilde yanında olmuş olurum."

Ben anlık şoku üzerimden atamadığım sırada o künyesini başımdan geçirmiş, ardından zinciri ve ucunu yavaşça düzeltip saçlarıma uzanmıştı tekrar.

Onları da zincirin dışına aldığında bir adım geri çekilerek bana baktı. "Yakıştı bence."

"Seni anlamakta çok zorlanıyorum," dedim kesik bir nefesi dudaklarımın arasından bırakırken. Hikâyesini bilmesem de onun için çok değerli olduğunu anlamıştım bu künyenin. Zincirini kopartmamdan korktuğu künyeyi bugün kendi elleriyle boynuma teslim etmişti. "Düz mantık düşünüyorsun ama öyle şeyler yapıyorsun ki..."

Ne ifade ettiğimi anlayamadığı için kaşlarını çatmıştı küçük bir mimikle. Sorgular bakışları üzerimdeydi. "Cümlenin devamı olmalı, değil mi?"

Öyle şeyler yapıyorsun ki bir başkası bir başkasına bunları yapsa çoktan nikâh masasına oturmuşlardı ama sen Görkem'sin ve o Yağmur. Yaptıklarının hiçbirini bilinçli yapmadığını algılayabiliyor Allah'tan.

"Cümlenin devamı yok," dedim hızlıca. "Sanırım bana emanet ettiğin künyenin anlamını merak ediyorum." Saate baktım. "Biraz vaktimiz var gibi görünüyor. Dinleyebilir miyim hikâyesini?"

"Bana geçmişim hakkında ilk kez bir şey sordun." Minik bir gülümseme esir aldı dudaklarını. "Künyemin büyülü özellikleri olduğunu biliyordum."

"Bilmiyorum, bana sorulmasından nefret ettiğim için kimsenin geçmişini öğrenmek istemiyorum."

"Biliyorum," diye başladı cümlesine benim aksime. "Ama hakkımda ufacık bir merakın varsa bile ben cevapsız bırakmam sorunu. Sen sordukça ben anlatmaya hazırım."

En başından beri bunu bana söylüyordu zaten.

"Çocukluğumun geçtiği mahallede," diyerek başladı. "Bizim sokağın köşesindeki camı kırık, boş evin orada bir kadın gördüm. Kaldırımda oturuyordu."

⚓

Parmakları arasında tuttuğu sigarayı dudaklarına götüren kadının gözlerinden dökülen yaşlar, kolunun altına sıkıştırdığı test kitabıyla onun önünden geçip gitmekte olan çocuğu durduran şey olmuştu.

Döndü, baktı. Adımlarını durdurdu. Parkın oradaki piknik masasında matematik problemi çözmüştü yine. Hava kararddığı için yazıları göremediğinden eve dönüyordu. Biraz daha geç kalırsa tam 20.00'da oturulması gereken sofrayı kaçıracaktı.

Yine de durdu kadının önünde. Burnunu çekti, o gün çok hastaydı. Üç gündür polen alerjisiyle cebelleşiyordu. Akan burnunu silmek için cebinde taşıdığı mendil paketinden bir mendil çıkardı ve tanımadığı kadına uzattı doğrudan.

Kadın küllerin düştüğü kaldırım taşlarından kafasını kaldırıp önünde dikilen çocuğun gözlerine odaklandı. Hayatında gördüğü en mavi göz hiç şüphesiz bu çocuğa aitti. "Velet," dedi gözlerini kısarak. Çocuk onun gözlerinin etrafından

başlayıp yanağına kadar uzanan siyahlıklardan başta korktu fakat sonra bunun akan makyaj olduğunu anladı. "Gitsene başımdan. Yanımda görmesinler seni."

"Velet sayılamayacak kadar yetişkin, komşuların beni kimin yanında gördüğünü kafama takmayacak kadar umursamazım hanımefendi," dedi inatla mendili kadına uzatırken. Kadının kaşları çatıldığında yüzüne ani bir parıltı yerleşti ve kahkahasını bastı gecenin ortasına.

"Büyümüş de küçülmüş velet," dedi bu defa. Mendili çekip aldı uzun parmakların arasından.

"Bu şekilde anlaşamayız," dedi çocuk. "Bana velet demeye devam edecekseniz gideceğim."

"Bir kere gül de öyle git madem," dedi kadın elindeki mendille gözlerinin altındaki yaşları kuruladıktan sonra.

"Siz ağlıyorken beni güldürme çabanızı oldukça anlamsız buldum."

"Çocuklara gülmek çok yakışıyor," dedi kadın mendili elinde top hâline getirip. Onu Görkem'in arkasındaki duvarda duran çöp kutusuna basket attı sonra.

"Siz gülün, öyle gideyim," dedi çocuk.

Kadın sigarasını sol eline alınca çocuk da sağ kolunun altına sıkıştırdığı matematik kitabını sol eline aldı hızla. Kadın bu hareketi fark edince bu defa sağ elini dizinin üzerine vurdu çocuğun gözlerinin içine bakarak. Çocuk hızlıca onun yaptığını tekrarladı ve yüz ifadesi acıyla kırıştı bunu yaparken.

Kendine hâkim olmaya çalışıyor, başarılı olamıyordu. Kadının bunu anlaması üç saniyeden az sürdü.

"Adım Müjgan," dedi elini çocuğa uzatarak. "Ben bundan sonra uzak durman gereken yeni komşunuzum."

"Burada oturduğumu size söylemedim," dedi çocuk anında. "Komşu olduğumuzu nereden bildiniz?"

"Yanılmıyormuşum, burnuma dolan zekâ kokusu senden geliyormuş." Çocuk boş boş Müjgan'ın yüzüne baktı. "Benim gelirken ayağımın takıldığı çıkık kaldırım taşının üzerinden atladın. Alışkanlıktandı. İyi tanıyorsun bu sokağı. Adımların sokağa girdiğin an hızlandı çünkü eve yetişmen gerekiyor. Başını kaldırıp soldan sekizinci ya da dokuzuncu eve baktın. İkisinden birinde oturuyorsunuz."

"Yüzde birlik kısımdansınız," dedi çocuk gülümsemesi kulaklarına kadar ulaşırken. Kadın anlamadı onun ne dediğini. "Benim gibilerden yani... Adım Görkem, tanıştığımıza memnun oldum."

"Olma, Görkem." Çocuk aldırış etmeden kadının yanına oturduğunda bir kez hapşırdı, sonra burnunu çekip kadının yüzüne baktı.

Gece karası saçları vardı, iki omzundan aşağı dalga dalga dökülüyorlardı. Ayağındaki ayakkabının topuğunun kırık olduğunu fark etti. Üzerinde onu üşütecek kısalıkta, siyah ve pullu bir elbise vardı. Kadının yüzündeki yorgunluk, onun yaşını olduğundan büyük gösteriyordu. Harap görüntüsü dışında oldukça genç yaşlarda olduğunu tahmin etti Görkem.

"Neden sizden uzak durmam gerektiği konusunda beni ikna edemezseniz sizi tamamen çözene kadar dibinizden ayrılmamak zorunda kalırım. Bir şeyleri çözmeden rahat edemiyorum maalesef. Yanlış velete çattınız..."

Kadın bir kahkaha daha attığında çocuk onu güldürebilmiş olmanın gururuyla gülümsedi.

"Hasta görünüyorsun, nane limon kaynatayım mı sana?"

†

"Böyle başladı muhabbetimiz," dedi gözü anılarına dalmışken. "Müjgan abla, bir hayat kadınıymış 13. Ben bu ve diğer tabirlerin hepsinden nefret ediyorum ama insanlar onun gibilere böyle diyorlar. O, kendine yeni bir başlangıç yapmaya çalışıyordu aylardır. Ama mahalleli onu istemiyordu, bakkaldan ekmek bile alamıyordu. Alışverişini ben yaptım. Hiç gocunmadım, hep yaptım. Evine sürekli girip çıkıyordum. Çözemediğim bazı soruları ona soruyordum çünkü o çözebiliyordu. Severmiş matematiği, öyle söylemişti. Beni de sevmişti, bunu söylemese de anlayabiliyordum."

Elini yumruk yaptığını fark ettiğim an duymak istemeyeceğim bir şeyin geldiğini anladım. Ellerimi yatağa bastırarak Görkem'i dinlemeye devam ettim sessizce.

"Sonra mahalleli benim hakkımda çok kötü şeyler söyledi. Çocuktum, yemin ederim hepsi iftiraydı. Ben ablam saydım o kadını hep. Müjgan ablamdı, hayatımda en büyük ize sahip kadın odur. Bebeğini kaybetmişti o da sanki beni kaybettiği o çocuğunun yerine saydı. Ondan gördüğüm tek şey merhamet ve hayatın gerçek, acımasız olan yüzüydü. Söylenen her şey iftiraydı."

Ağır bir yara duruyordu orada bir yerde. Gözlerini kapattı. Diğerlerinin ötekileştirdiği kişiye kendi boyuna bakmadan sahip çıkmaya çalışıyor diye arkasından kim bilir neler demişlerdi.

"Neden böyle bir hayatın içine düştüğünün sebeplerini sıralamayacağım sana," dedi Görkem. "Ben onun dert ortağıydım, her şeyi biliyorum ama onunla empati kurmanı falan istemeyeceğim senden. Görüşün farklı olabilir, ona karşı ön yargılı olabilirsin. Sadece, o ikinci bir şansı yemin ederim hak ediyordu. Çok istemiştim yeni hayatını inşa ederken yanında olmayı. Kimseyi dinlemedim bu yüzden."

"İyi insan iyi, kötü insan kötüdür Görkem," dedim araya girerek. "Rütbe, iş, geçmiş bir yere kadar. Öyle tip insanlarla karşılaştım ki hayatım boyunca, kimseyi olduğu yerle yargılamamam gerektiğini biliyorum. İçinde bulunduğu kötü ortamdan çıkmak için yürekten çaba gösteren bir kadına ön yargılı bakmam ben, rahat olabilirsin."

"İnsanlar senin gibi değil ama onları anlayabiliyorum. Kimse oğlunun bu hayatın içinden gelen bir kadınla arkadaşlık kurmasını istemez. Ama her hikâyenin buluşması gereken bir okuru vardır. Onun okuru da bendim işte."

"Sana o gece nane limon kaynattı ve yemeğe geç kaldın değil mi?" diye sordum tebessüm ederek.

"Eve ilk defa o geceki kadar geç kaldım. Ben nane limonumu içerken o da benim çözemediğim bir soruyu çözmüş, bana anlatmıştı. O gece Müjgan ablayla tanışmasaydım asla uyuyamayacaktım. Boş bıraktığım bir soruyu çözmeden uyumam çünkü ben."

"Sana kendini anlattı," dedim.

Başını salladı. "Hayatını, yakın zamanda kaybettiği bebeğini. Hamile olduğunu öğrendiğinde patronu... Neyse, Müjgan abladan aldığım bir sırdı bu bebek olayı. Daha fazla detay vermeyeyim bu konuda."

"Bebeğini yaşatmak istediği için mi yeni bir hayat kurmaya karar vermiş?"

"Bunu denerken onu kaybetmiş." Başını önüne eğdiğinde bana bakmıyor, gözleri zeminde oyalanıyordu. "Mehmet diye bir adam vardı. Müjgan ablamın tek aşkı, uğruna çaba verdiği tek kişi. Ona umut olan tek insan... Aslında bir müşteri, sonrasında yâri, en son katili."

Ardı arkasına sıraladığı sözcüklerin sonuncusu beni beynimden vurulmuşa döndürdü. Nefesimi bile düzenli alıp vermeye çalışıyordum anıların arasına sıkışan Görkem'in konsantrasyonunu dağıtmamak ve bu hikâyenin bir okuru değilse bile bir dinleyeni olabilmek için.

"Bir buçuk yıl kadar sürdü yeni hayat kurma çabası. Başarılıydı. Mehmet abi de gidip geliyordu gri sıvalı eve. Yaz geldiğinde evleneceklerdi. O yaz hiç gelmedi. Müjgan ablanın son kışı oldu o kış."

"İstersen anlatma kalanını." Elimi koluna yasladım. "İstersen kalsın sende. Ben kafamda Müjgan ablamızı yaşatmaya devam edeyim."

"Boynunda yaşatıyorsun ya zaten..." İç çekti. "Bil istiyorum, biraz da benim hakkımda fikrin oluşsun diye belki. Belki içimde bir yerde suçluluk duygum varsa azalsın diye... Bilmiyorum, bence o duygu hiç uğramadı bana ama uğramışsa bile sen anlarsın."

Elimi künyenin üzerindeki M harfine koydum. Kabartmanın üzerinde gezindi işaret parmağım. Tek bir kişinin değil, bir aşkın baş harfiydi aslında M. Görkem'in manevi değer diye bunca yıl yanından ayırmadığı künyesi, bir aşkın simgesiydi. Hisleri olmayan adama en kuvvetli hislerden biri emanet edilmişti.

"Müjgan ablayı arıyordu her yerde eski patronu. Adamları ulaşmış adresine, peşine birileri takılmış. İnan onu öldürmezlerdi, onu ölüm için yalvartırlardı." Nefesim kesildi ama bunu ona belli etmedim. "Mehmet abi duyunca haberi kalkmış gelmiş Müjgan ablayı almaya. Ben bu hikâyeyi, yıllar sonra hapishane ziyaretinde birinci ağızdan dinledim tabii... Neler hissettirdiğini anlatamam sana. Müjgan abla biliyordu kaçamayacaklarını. İstemiyordu da zaten kaçmak.

Beni geride bırakmak istemediği için o kadar direnmişti. Mehmet abi bunu açık bir şekilde söylemedi ama ben anladım."

"Sonra..."

"Sonra," dedi sormama izin vermeden. "Bir test kitabı bitirdiğimde bir yere götürüyordu Müjgan abla beni ödül olarak. Bir keresinde çikolatalı pasta yemiştik, bir kere kocaman bir kütüphaneye gittik, bir kere beni halı sahaya götürmüştü. Ben çok iyi futbol oynarım biliyor musun 13? Ama çocuklar sevmezdi beni, milimetrik paslar atardım çünkü. Olduğum takım mutlaka kazanırdı. İstemezlerdi benim oynamamı, hepsi yanımda sönük kalırdı çünkü. İşte Müjgan abla mahallemdeki, okulumdaki arkadaşlarım dışında bir grup ayarlamıştı nereden ayarladıysa artık... On yedi on sekiz yaşındaki abilerin arasına girmiştim o gün. Üç gol attım, bir asist yaptım. Hayatımda normal bir çocuk kadar mutlu olduğum nadir günlerdendi. Çok sevinmiştim."

Geçmişin sayfaları arasında kaybolup gittiğini fark ettiğinde, "Neyse," dedi. "O gün de test kitabımdaki son soru kalmıştı. Müjgan ablaya soracaktım, bitecekti ve akşamında sürpriz bir yere gidecektik. Baktım, kapısı aralık. Sonra kuvvetli bir gürültü... Koştum, girdim içeri elimde kitabımla."

Sevdiği bir kişinin ölümüne şahit olan tek insan ben değildim bu dünyada.

Bunu bir başkasının ağzından dinlediğimde her acının kişiye özgü olduğunu hatırladım yine. Küçük hissettim kendimi.

Ben yetişkin bir kadındım bir cesede sarıldığımda. O ise bir çocuktu.

"Sol göğse tek kurşun. Tam kalbe..." Alnı kırıştığında elleri titredi. Bana hâlâ bakmıyordu. "Silahı tutan Mehmet abi, ağlıyor bir yandan. Bir yandan bana bakıyor çaresizce. Ben şoktayım. Müjgan ablam kanlar içinde yerde yatıyordu. Ya gülümsüyordu ya da ben halüsinasyon görüyordum. Bugün bile biliyorum aslında halüsinasyon olmadığını. Bir kere güldü, öyle gitti benim ablam."

Elleri titreyen tek kişi Görkem değildi artık.

"Silahı bıraktı, titreyen bacaklarıyla çıktı evden Mehmet abi. Ben arkasından bile bakmadım, gözlerim sadece kızıl kanlarda. Üç dakika ya geçti ya geçmedi, bir araba sesi duyuldu. Kapının önünde durdu, üç adam girdi içeri. Bana baktılar, küfrettiler, sorgulamak için bile durmadan kaçtılar olay yerinden. Cesedin başında bir ben varım. Onun yanında hep ben vardım zaten sadece."

Dizinin üzerine parmaklarımı yaslamam bilincim dışı gerçekleştirdiğim bir eylemdi. Dağılmaktan ziyade, defalarca izlediği kötü sonlu bir filmi yeniden izliyormuş gibiydi yüzü. Yıllar geçilince üstünden ölüm bile atlatılıyordu demek ki. "Alnını öptüm, hep alnımı öperdi çünkü o benim. Künyesini aldım boynundan. Bir cesedi ilk görüşüm, bir cesede ilk dokunuşumdu. Polise haber veren de bendim. İfademi aldılar. Birilerini görüp görmediğimi sordular. Yalan söyledim 13. Kimseyi görmedim dedim. Neden bunu yaptığını o zaman

bilmesem de Mehmet abiyi ispiyonlayamazdım. Sonradan gelen üç adamı tarif etsem onlardan önce evin içinde olduğum için cinayet üzerime kalırdı. Ben geldiğimde sadece ceset gördüm dedim."

Suçluluk duygusu yoktu. Pişman değildi bu yalanından dolayı.

"Bu yüzden, Kaya ve benim teşkilata girmekten başka çaremiz olmadığında bu mesleği hak etmediğimi çok iyi biliyordum. Ben vakti zamanında tanık olduğum bir cinayetin sonuca kavuşturulma sürecini geciktirdim. Bir suç ortağı bile sayılırım belki de. Susan da en az yapan kadar suçlu değil midir?"

"Değildir," dedim kesin bir dille. Duyduklarım beni oradan oraya savuruyordu. Görkem gözümde ideal bir liderdi. Bunun için doğduğunu sanıyordum. Küçük yaşında yalan ifade verdiği aklımın ucundan dahi geçmezdi.

"Öyledir." Gözlerini kaçırdı yine. "Gerçekler ortaya çıktı tabii. Ben Mehmet abiyi görmeye gittim aklımdaki soru işaretleri silinsin diye. Aşk her şeyden güçlüymüş, öyle dedi. Müjgan ablan ne derse ben onu yaparım derdi hep. Müjgan abla yap demiş, yapmış o da. Canı daha fazla yakılmasın diye sevdiği kadının canını kendi elleriyle aldı ve bunun vicdanıyla geçirdi her bir gününü. Kendini öldürecek sandım, bir gün bunu yapacağına emindim ama yaşıyor hâlâ. O acıyla, elindeki o resimle her gün yeniden açıyor gözlerini. Diyor ki kendimi öldürürsem onun yanına gidemem. Bakamam yüzüne diğer tarafta."

"Sana bir şeyler söylemek istiyorum ama ne söylenir bilmiyorum," dedim. "Bütün kelimeler anlamsız geliyor."

"O kitabı hâlâ saklıyorum," dedi. İlk defa gözlerini bana çevirdi ve dolu oldukları gerçeği bir tokat gibi çarptı yüzüme. "Son sorusunu hâlâ çözmedim. Eskisinden daha bilgiliyim, tekrar bakarsam çözeceğime şüphem yok ama bakmıyorum. Müjgan ablaya soracaktım, soramadım. O günden sonra sanki benim cevapsız kaldı bütün sorularım."

"Yanında bir kez daha ağlamak istemiyorum," derken sesim titredi.

Benim Mete'm, onun Müjgan ablası.

Bizim M'lerimiz...

Hayatımızda en büyük ize sahip insanların baş harfleri aynıydı. Kahraman gördüğümüz, yanında nefes aldığımız insanların ölümlerine şahit olmuştuk.

Bir noktada, bizim yaralarımız ikizdi onunla.

"Test kitabımı bitirip o gün ona getireceğimi biliyordu. Maç bileti almış bana, masasının üzerinde iki tane duruyordu. Beşiktaş-Galatasaray derbisiydi. Bir sonraki cumartesiye, ölü bir insanın adına, iki giriş bileti... O test kitabında, çözülmemiş son sorunun olduğu sayfanın arasında saklıyorum hâlâ. Sarardılar ama..."

Boğazımdaki yumruyu gidermek için yutkunmak yeterli gelmiyordu. Bileğimdeki ipin beni onlara bağladığını biliyordum ama hikâyelerimizin çoktan düğümlendiğini yeni yeni fark ediyordum. Analizcilerle yolumun kesişmesi tesadüf değildi.

"Başın sağ olsun." Söylediğim cümlenin altında ezildiğim anlar doluştu aklıma. "Bir gün olur da sararmış biletlerin olduğu sayfayı açmak istersen yanında durabilirim."

"Çok zaman geçti üzerinden." Alnına yasladığı elini yüzü boyunca aşağı indirdi ve ardından çekti geri. "Ölümden beter hiçbir şey yok 13. Gerçekten yok. Ama acısı geçiyor, anısı kalıyor sadece. Bana inan. İnan ki bazı şeyler daha kolay olsun senin adına."

"Bir kayıp senin çocukluğunu bitirmiş, bir kayıp benim ömrümü bitirdi." Elimi dizinden çektim. "Yitip gidenler bizi bitirenlerle aynı kişiler. Anı, acı, ne dersen de. Ölüm hayatına girdi mi sen hayatından gidiyorsun işte. Bir şeyler geri dönüşü olmayan biçimde değişiyor."

Sessiz kaldı cümlelerim karşısında. Tersini savunacak gücü bulamamıştı belki de kendinde. Bir anda gözü kol saatine kaydı ve şaşkınlıkla bana çevirdi bakışlarını. "Bu kadarını tahmin etmemiştim," dedi yüzüme sarsılan ifadesiyle bakarken.

Ona tek bir soru sormuştum ve yapmamız gereken işleri bile kenara bırakıp bana kendini açmıştı. Geçmiş perdesini sonuna kadar aralamış, beni içeri almıştı. Akıp giden saat değildi tahmin edemediği, bana anlattığı detaylardı.

Kendini bana bu kadar açacağını hesaba katamamıştı.

"Senden aldığım bir sırdı," dedim onun cümlesini kullanarak. "Yemek yemeye vaktimiz kalmadı. Sanırım doğrudan ayrılmamız gerekecek."

"Özür dilerim."

"Anlatmanı isteyen bendim," dedim hızlıca. "İhtiyacın varmış işte senin de. Rahatladın."

"Ödeşmemiz gerek," dedi sırıtarak. Modunun değişme hızı gerçekten beni şaşkına uğratmıştı. Diğerleri de benim ruh hâli değişikliklerim karşısında böyle hissediyor olmalıydılar. Hiçbir şey olmamış gibi yaptım çünkü Görkem bana öyle yapıyordu. "Bir gün sen de bana bir şeyler anlatmalısın."

"Karşılıksız iş yapmıyor musun sen ya Allah Allah?" diyerek kalktım yanından. Onu da berberimde sürüklemiştim kolundan çektiğim için. "Hadi, yaylanma. Daha kazanman gereken bir kumar oyunu var. Bu sefer yanında ben olmayacağım."

"Sen yanımdasın diye kaybediyordum zaten," dedi dilini damağına vurarak beni ayıplarken. "Aklım dağılıyor."

"İnsanda akıl makıl bırakmam." Saçlarımı savurup egolu bir sırıtış yolladım ve ardından dayanamayıp sesli bir şekilde gülmeye başladım. "Var öyle huylarım."

Lenslerini ve peruğunu hallettikten sonra adım adım beni takip etti, odadan çıkıp asansörlerin olduğu kısma kadar el ele gittik. Ben en tepeye çıkacaktım, o yer altına inecekti. Bizi birbirimizden ayırıyorlardı ve bu plan her kime aitse o kişinin zekâsını ciddiye almam gerekiyordu.

Birbirimize verdiğimiz güven, nasıl olsa atlatırız laflarımız bir yere kadardı. Yüzüme söylemese de bile bile tehlikeye yürüdüğümün farkındaydım. Yüzüne söylemesem de yolunda gitmeyen bir şeylerin olacağını hissediyordum.

Asansör kabinlerinden birinin sesi duyuldu. Kapılar açılırken Görkem hızlı bir hamleyle elini başımın arkasına attı.

Dudakları sol şakağımı buldu. Küçücük bir dokunuşun arkasından derin bir nefes aldı ve geri çekilip yüzüme baktı. "Dikkatli ol," dedi az önce alnımı öpen dudaklarını kıpırdatarak. Sesli söylememişti.

"İyi şanslar," dedim kendimi hızlıca toparladığımda. Kameralara oynuyordu. Etrafta rol yapacağımız kimse olmadığına göre kameralara oynaması gerekirdi yani. O yüzden yapmış olmalıydı.

Ya da gerçek bir endişeydi ve bu şekilde dışa vurdu.

Asansör kabinine adımladı. Ben diğer asansörü bekleyecektim. Kapılar kapanmadan önce son kez içimi rahatlatmak ister gibi gülümsedi. Ben de gülümseyerek karşılık verdim ve kapılar kapandı. Ben de diğer asansöre geçtim.

Boş kabinde, sadece bir anlığına aynaya değdi gözlerim ve gördüğüm şey kafası karışmış bir kadındı. Sonra önüme döndüm hızlıca.

Yukarı çıkana kadar geçen saniyeler içinde kafamı toparlamayı denedim. Öptüğü sol şakağıma dokundum, algılarımı kaybedip kaybetmediğimi düşündüm ve kabinin kapıları ufak bir sarsılmayla birlikte açıldığında odağımı tamamen görevime çevirmiş biri olarak çıktım dışarıya.

Terasın büyük camdan kapıları ve önünde dikilen iki iri yarı adam, benimle açık hava arasındaki engellerdi. Acele etmeden yanlarına vardım.

"Giriş izniniz var mı?" diye sordu koruma, kolumu tutarak.

Kolumu tutarak...

Onu yere sermemek için ellerime hâkim olmam gerekti. Aniden bileğini yakalayıp parmaklarını kolumdan sökerek ayırsam bu pek de Mila'ya uygun bir davranış olmayacaktı. Reflekslerimi bastırmayı bir şekilde başardım. "Şu eline koluna bir sahip çık önce," dedim bir adım geriye atarak. Çantamın içinden çıkarttığım kartı diğer adama gösterdiğimde elindeki makineyle kartın üzerindeki barkodu okuttu.

Konsere girer gibi terasa giriyordum.

"Üzerinizi aramam gerek," dedi sabrımı sınayan adam.

"Hasan Bey'in özel davetlilerine uyguladığı muamele gözlerimi yaşarttı gerçekten," diye mırıldandım. "Çekil önümden. Ellerin bir kez daha bana değecek olursa başına geleceklerden ben sorumlu değilim."

Onu geçip içeri girmek üzereydim ki bu defa dirseğimde hissettim baskısını. "Oldukça kork..."

Hızlı bir hamleyle ayakkabımın sivri topuğunu ayakkabısının burun kısmına bastırdım. Kendini saniyesinde geri çekerken doğal olarak kolumdaki baskısı da azaldı. Dirseğimi hafifçe salladım ve parmaklarını âdeta silkeledim

üzerimden. Yüzü acıyla buruşmuştu. Ayak parmağı masaya vurulduğunda bile acısı yerinden zıplatıyordu. Üzerine sivri burunla basılmış bir ayak parmağı da böyle içine içine küfrettiriyordu insanı demek ki. "İzninle geçiyorum artık. Her önüne gelene dokunmaya kalkma bir dahakine."

Kartımı okuyan görevli, arkadaşının hâline bıyık altından gülüyordu. İkisini de ardımda bırakıp loş bir ışıklandırmaya sahip terasa giriş yaptım.

Hava kararmış, şehrin ışıklarıyla aydınlanan teras neredeyse bir parti ortamına dönüşmüştü. Hoparlörden ise sesi çok yükseltilmemiş hareketli bir müzik yayılıyordu. Bir tarafta bar tezgâhı ve arkasında bulunan üç barmen; diğer tarafta koltuklar, minderler ve sandalyeler vardı. Neredeyse hepsinin önünde küçük birer sehpa duruyordu.

Buradaki isimleri dikkatle taramaya başladım çünkü etrafımdaki herkese tehlike gözüyle bakıyordum. Aşağıda kumar oynamaya devam edecek her şeyden habersiz insanlar bizim ilgi alanımızın dışındaki isimler olacaktı. Bir üst basamağa ulaşacaksak buradakiler sayesinde ulaşacaktık.

Gözlerim Hasan'ı buldu. Sırtı bana dönüktü, beni fark etmedi. Ben de bunu bozmak için hiçbir hamlede bulunmadım. Bar tezgâhının önünde duran, kollarını tezgâha yaslamış ve bir elinde boş bir kadeh tutan Hermes'le göz göze geldiğimizde adımlarımın yönü belli olmuştu. Kendimi zorlayarak en sahtesinden bir gülümseme yerleştirdim suratıma. Bütün akşam bunu taşımam gerekiyordu yüzümde. Kaslarım şimdiden ağrımaya başlamıştı. "Ağır yenilgim," dedi yanına vardığımda. Yayılmış bir şekilde oturuyordu ve hemen düzeltti kendini. "Bana kaybımı hatırlatmaya mı geldiniz?"

Kaybettiği uyuşturucuları önemsediğini düşünmüyordum. Takıldığı nokta kaybedişiydi sadece. Hırs, onun karakteristik bir özelliğiydi sanki. Gözlerindeki ışık bile ele veriyordu bunu.

"Hasan Bey tarafından davet edildim," dedim yanındaki yüksek tabureye kalçamı yasladığımda. "Bana da sürpriz oldu sizi tekrar görmek..."

"Partiyi kaçıramazdım." Benim için barmenden bir kadeh istedi. Önümüze koyulduğunda ise sol tarafında duran şişeyi kavrayıp hızlıca doldurdu kadehi yarısına kadar. Sonra hafifçe önüme itti.

İlacın etkisi geçmiş olsun diye dua ediyordum içten içe. Yine midemin ağzıma gelmesini istemiyordum. Ayrıca görev başında alkol tüketimi hâlâ alışamadığım bir noktaydı.

Analizcilerin ve karakol ortamındaki polislerin birbirinden çok uç noktalarda olduğu aşikârdı.

Gözümün önünde doldurulan ve ilaçlı olmadığına emin olduğum kadehi parmaklarımın arasına alıp Hermes'e gülümsedim. Üzerindeki siyah gömleğin kol düğmeleri yine H harfi şeklindeydi. Bir kez daha kulağının arkasındaki üçgen dövmesine takılı kaldım, ardından hızlıca yüzüne çevirdim gözlerimi. Onu incelediğimi hissettirmemem gerekiyordu.

"Bir şey sormak istiyorum izniniz olursa." Başımla onay verdim devam etmesi için. "Yanılmıyorsam buraya kartla giriş yaptınız." Hikâyesini doğrulamak için başımı salladım bu defa. "Hasan'ın sizi buraya davet etmesi için ya size çok güvenmesi ya da çok geniş bir çevrenizin olması gerekiyor. Sizi yeni yeni tanıyor olduğumdan hangi sebeple burada olduğunuzu merak ettim."

Benimle hâlâ sizli konuşan adam Hasan'a bey bile dememişti. Konum olarak ondan üstün olduğuna çoktan emin olmuştum zaten. Şimdi de Hasan'ı aşağılar gibi konuştuğunu hissetmiştim.

Uyuşturucu işlerinin başına geçtiği için sona bıraktığımız, onu kullanarak en tepeye varacağımızı düşündüğümüz karakter; Hermes için herhangi biri gibiydi.

İçime düşen güçlü şüphe boşa kürek çektiğimiz fikrini de beraberinde getirdi.

"Hasan Bey bana bu kadar çabuk güvendiyse onun bir aptal olduğunu düşünmeye başlarım," dedim tavrımı belirtip ona yaklaşma çabasıyla. "Öbür yandan, kendi reklamını yapmaya çalışan birini görüyorum ona baktığımda. Sanıyorum ki Hasan Bey için devamlı müşteri adayı kategorisindeyim. Beni avucuna çekmeye çalışıyor."

"Bir kullanıcı mısınız?" diye sordu şaşkınlıkla.

Hayır, dün kazanmak için kırk takla attığı uyuşturucularla çiçek yetiştiriciliği yapacak Mila Tökel. Ne biçim soru bu Yağmur?

"Satıcı olduğumu mu düşünmüştünüz?"

Sorusuna soruyla karşılık vermem üzerine kaşları çatıldı. Kısa bir es verdi, sonrasında yeniden araladı dudaklarını. "Düzgün bir hayata sahip, oldukça formda bir kadın izlenimi veriyorsunuz bana. Bu tarz bir batağın içinde olduğunuzu tahmin edemedim."

"Sürekli benden konuşuyoruz," diyerek kestim lafını. "Bir mühendisin bu bataktaki yeri nedir?"

"Tavrınızı sert buldum. Bir şeyler saklamak isteyen insanlar böyle davranır."

"Tavrınızı sorgulayıcı buldum," dedim hızlıca. "İnsanlar kendilerine rakip veya düşman gördüğü kişilere böyle davranır. Sert davranmamı beklemiyorsanız bana arkadaş canlısı yaklaşmanız gerekiyor beyefendi."

"Mila Hanım, insanlara o ela gözlerinizle keskin bakışlar atıp hadlerini bildirirseniz size âşık olurlar." Kahkaha attı. "İyi anlaşacağımızı biliyordum. Arkadaş canlısı olduğumu bilmenizi isterim sizin de."

"Arkadaş canlısı..." dedim üzerine bastırarak. "Böyle kalmaya devam edin lütfen."

Yeniden gülümsediğinde içtendi. "Mesajı çok net bir şekilde aldım. Rahat olabilirsiniz."

"Rahatsız olacağım herhangi bir durum yok zaten," dedim ve elimdeki kadehe uzunca bir süre baktığı için bir yudum almak zorunda kaldım.

Kusma hissi hâlâ oradaydı. Yutkunduğum an yakarak boğazımdan geçen alkol, yarı yolda yukarı tırmanışa geçmesin diye hızlıca bir kez daha yutkunup kendimi kontrol etmeyi denedim.

Bunu dışarıdan fark ettirmemeyi başarmıştım. Etrafta dolaştırdım gözlerimi. Tanıdık bir yüzde duraksadım, o gözler aynı düşmanlıkla bana odaklanmıştı. Serdar muhtemelen geldiğim ilk andan beri beni izliyordu.

Ne zaman olduğunu kestiremesem de başıma bela açacağına oldukça emindim.

"Hasan'ın gözleri sizi arıyor sanki," dedi işaret parmağıyla koltukların ortasında dolaşan adamı göstererek. "Onun için gerçekten kapılması gereken bir müşteri konumundasınız."

"Ben bir yanına uğrayayım," dedim kadehi hızlıca tezgâha bırakarak. Bunu bir kaçış olarak görmüştüm o an.

Hava iyiden iyiye kararmıştı. Küçük sarı led ışıkların oluşturduğu atmosferin loşluğuna tezat yabancı hareketli şarkılar çalıyordu hâlâ arka planda. İnsanların dans etmeye başladıklarını gördüm köşede. İstemsizce kaşlarım çatıldı çünkü dans figürleri oldukça abartılıydı. Bir grup kadın ve erkek kendilerinden geçmişçesine sallanıyorlardı yerlerinde.

"Mila Hanım," dedi Hasan. Saçları yine fönlüydü. Fönsüz dolaşmıyordu herhâlde bu adam. "Hoş geldiniz."

"Merhaba," dedim küçük bir el sallayışın ardından ona doğru ilerlerken. Kendisini arkasındaki koltuğa bıraktığında eliyle oturmamı işaret etti. Yanına oturduğumda aramızda olması gerekenden daha az bir mesafe kaldı. Kişisel alanına girmiştim. "Selma Hanım buralarda değil sanırım?"

"Evet," dedi başını sallayarak. Gözleri hızlı bir tur attı üzerimde. Ona yaklaştığım için bunu bir sinyal sanmıştı sanki. "O beni temsilen oyuna katıldı bu akşam."

"Beni temsilen de Kuzey masada."

"Biliyorum," dedi. "Onu kazanması için yanınızda getirdiğinizi sanıyordum. Rezalet performansından sonra tekmeyi basarsınız diye düşünmüştüm."

"Bir iki oyunu kaybedişi onun performansını rezalet mi yapıyor?" Kaşlarımı çattım. "Dün üç oyundan birini bile kazanamadınız ev sahibi olarak. Rezalet algınızın tam olarak ne olduğunu merak ettim doğrusu..."

Benim yanımda Görkem'i gömemezdi. Öylece aşağılanmasına izin vermeyecektim.

"Onun sizden hoşlandığını anlamıştım fakat sizin ona karşı hislerinizin olduğundan haberim yoktu." Yaptığı tespiti yüzüme vurmak ister gibi konuşmuştu. Zayıf noktamı bulduğunu sanıyordu.

"Hislerle hiçbir alakası yok," dedim. "Hermes Bey, Kuzey'in oyununu rezalet bulsa bunu anlarım fakat siz... Bu karara varmak size düşmez gibi sanki."

Dumura uğramış ifadesini gülümseyerek üstünden atmaya çalıştı. "Kazancınız için dün sizi tebrik edemedim."

Konuyu nasıl da değiştirdi ama başı sıkışınca.

"Böyle şeylere takılmam. Yalnız, neden burada olduğumu merak ediyorum."

"Size güzel bir hafta geçirtme sözü vermiştim." Kastettiği şeyi anladığım an ellerimi dizlerime bastırdım istemsizce. "Bir yerden başlamam gerekiyordu."

Solumdaki boşluk saniyeler içinde Hermes tarafından doldurulduğunda iki adam tarafından kıskaca alınmış gibiydim. Hasan, ceketinin iç cebinden bir paket çıkarıp gözümün önünde salladı. İçindeki beyaz tozun ne olduğunu anlamam on saniye sürmedi. "Müessesinizin bir ikramı mı bu?" diye sordum andan kopmamaya çalışarak.

"Bir kullanıcıyı etkilemek için kaliteli maldan daha iyi ne bulabilirdim ki?" dedi Hasan. Şeffaf paketi avucumun içine bıraktı.

Kendimi kanıtlamamı bekliyorlardı çünkü benden şüphelenmişlerdi.

"Aslında ben genelde damar yolunu tercih ediyordum." Boşa konuşuyordum. Saniyelerin sesi duyuldu kafamın içinde. Bu defa aradım başka bir ihtimali. Gerçekten aradım.

"Kız kardeşim, erkek arkadaşınızın yanında." Her ne kadar öyle görünmese de bu bir tehdit cümlesiydi. Ters bir hareketimde Selma'nın Görkem'e anında zarar vereceğini bildiriyordu aslında. "Ben de sizinle ilgileniyorum. Müşteri memnuniyeti önemlidir. Hediyemi kabul edin lütfen."

Tam o an, bir grup insan tarafından çevrelendi oturduğum koltuğun etrafı. Çoktan kafayı bulmuş olanlar, aralarına beni de istiyorlardı. Neredeyse tezahürat yapacaklardı. Herkes bize bakıyordu resmen.

Tozu önüme bırakıp ellerimi birbirine kenetledim. Tırnaklarımla kazıyarak buraya kadar gelmişken geri dönemezdim. Bu görev için ciddi bir sürecin içine girmiştik ve hedefimizin büyüklüğünün farkındaydım. Bana söylenilenleri çok iyi dinlemiştim.

Kimseyi riske atmamak için bunu çekmem mi gerekiyordu?

Yağmur, sakın.

Görkem diye bağırmak istedim herkes gözümün içine bakarken. Ne yapmam gerektiğini ona sormak istedim.

Önümde başka seçenek yoktu. Bu sefer gerçekten tek bir ihtimal vardı.

"Bilmiyorsundur da sen şimdi... Burnundan çekeceksin onu," dedi Serdar tam karşımda durmuş, alayla gülerken. "Ya da senin bir hain olduğun konusunda herkes benim gibi düşünmeye başlayacak."

"Benimle kafayı bozdun." Gözlerimi önümdeki tozdan çekip onun üzerine diktim. "İşin gücün yok mu senin? Bu kadar boş bir insan mısın hakikaten?"

"Çok konuşma." Yüzünü yumruklayacaktım. Elime bir fırsat geçerse onu bayıltana kadar yumruklayacaktım. Yazdım kenara. "Bir anda ortaya çıkıp herkesin göz bebeği olan Mila Tokel, aynı hızla gözden düşecek mi? İzliyoruz."

"Senin ciddi sorunların var." Paketi ellerimin arasına alırken parmaklarım titremesin diye odaklanmış durumdaydım. Sakin kaldım, tozu ince bir şerit hâlinde elimin sırt kısmına döktüm. "Kendimi sana kanıtlamak falan değil amacım. Bizde ikram geri çevrilmez."

"Kafası bir milyon olan erkeklerin hepsini kendinize âşık etmek istemezsiniz Mila Hanım," dedi Hermes solumdan. "Bir an önce şunu çekin de dağılsın kalabalık."

"Neden etrafımdalar?" diye sordum doğal bir merakla. Bir yandan elimin üzerindeki tozla bakışıyordum.

Bu ilk olmayacaktı. Belki de tek seferlik aptalca tecrübem yüzünden içimde büyük bir korku yoktu.

"İlkler önemlidir," dedi Hermes. Bıraktığım paketi parmaklarının arasına alıp kalan tüm tozu avucunun içine döktü. "Bu bir çeşit kabul töreni."

"O zaman şerefe," dedim kendimden iğrenerek. Buradan sağ salim çıkabilirsem Analizciler tarafından nelere maruz kalacağımı düşünmek istemedim. Beni öldüreceklerdi. Beni diri diri gömüp ölmemi bekleyeceklerdi hatta.

Hâlbuki ben sadece onlar için paralıyordum kendimi. Tam bir adanmışlık içindeydim ve kendimi her seferinde uçurumun kenarında bulacağımı bile bile yine girmiştim o yola.

Bile bile...

Tilkinin döndüğü kürkçü dükkânı gibiydi bu ikileme.

Sol burun deliğimi tıkadım bir parmağımla burnuma bastırarak. Sonra içime çektim tozu başımı hafifçe kaydırarak.

Bunu da yaptım.

Son birkaç gün içinde yaptıklarım inanılır gibi değildi.

Alkış kıyamet oldu ortalık. Gözlerimi açıp Serdar'ın göt oluşunu izledim ve küçücük bir keyiflenme süresi ayırdım kendime. Bir, bilemedin bir buçuk dakika içinde uçtuğumu hissedecektim. Artık tek yapmam gereken bir an önce odaya dönmekti. Görkem'i bulmalıydım. Ona ihtiyacım vardı.

Bir anlığına bedenim gevşedi ama bunun kirli bir rahatlama olduğunu biliyordum. Dünya daraldı, etrafımdaki yüzler anlamsız maskelere dönüştü. Dudaklarıma yerleşen o boş gülümsemeden tiksindim, hissettiğim hiçbir şey bana ait değildi. İçimde tuhaf bir huzursuzluk kabarıyordu. Zihnim kontrolsüzce savruldu ve beni ergenliğimden bir ana fırlattı. Mike'ın yüzü belirdi gözlerimin önünde.

Yurt dışı seyahatlerimden birinde, bir ara sokakta yaptığımız aptallığı hatırladım. Bağımlı değildim. Bir seferlikti. İlgi çekmek içindi. Yokluğumu fark etsinler, benim için endişelensinler istemiştim. Sokak sokak beni aramalarını,

bulduklarında gerçek bir çocuk gibi anne babamdan azar yemeyi çok istemiştim.

Ağır bir ergenlik dönemi atlatmıştım.

Hayatımın her dönemi ağır geçmişti aslında. Mental sağlık denilen şeyin ne olduğunu bilmeyen biriydim ben.

Kalp atışlarım hızlandı. Çevremdeki silüetler kendilerini yeniden dansın kollarına atarlarken Hermes bana yaklaşmış, yüzüme dikkatle bakmaya başlamıştı. Bir an beni öpecek sandım ve kendimi geri çekmeye niyetlendim. "Demek ressamsın," dedi rahat bir tavırla koltuğa yayılarak. Kaslarım gevşediğinden ben de biraz salmıştım duruşumu. Sırtımı arkamdaki mindere yasladım.

"Evet."

"Ne tür resimler çiziyorsun?"

"Soyut çalışırım genelde," dedim ezberden. "Renklerle iç içe olmayı seviyorum."

"Natürmort peki?"

Sorgudaydım. "Nesneler bana göre değil," dedim. "Olmayanı oldurmaktan hoşlandığım için belki de."

"Anladım." Başını sallarken gözleri gözlerimi bir an olsun bırakmıyordu. İrileşen göz bebeklerime odaklanmıştı sanki. Kendimi hipnoz oluyormuş gibi hissettim. "Amerika'da mıydın bunca zamandır?"

Ona verdiğim bilgileri test ediyordu aklınca. "İngiltere'de," diye düzelttim. Hasan sohbetimize kulak kesilmiş hâlde öylece duruyordu. Anlaşılan sahne Hermes'indi.

"Konuştuklarımızı hatırlamayacaksın Mila." Gözlerime mümkünmüş gibi daha dikkatli baktı. Kol saatine değdi gözleri. Tozu çektikten sonra kaç saniye geçtiğini hesaplıyordu. Benden çok daha kontrollü olacaktı çünkü yüksek ihtimalle o devamlı bir kullanıcıydı. "Senin ve benim aramda geçen tek bir kelimeyi bile hatırlamayacaksın."

"Siz hitabından vazgeçtiniz görüyorum ki."

"Bir dakika sonra kendinden geçeceksin ve tamamen avucumun içinde olacaksın." Elini şortumun çıplak bıraktığı dizime koyduğu an bundan tiksindim ama direnmenin faydası olmayacağını anladım. Ona teslim olduğumu düşünmesini ne kadar erken sağlarsam o kadar kolay kaçabilirdim buradan.

"Sen farklı gelmiştin gözüme," dedim. "Diğerlerinden seni ayıran o zekâ gözlerinden okunuyordu."

"Aynılarını senin için söyleyebilirim," dedi. "Amacını hâlâ çözememiş olmam canımı sıkıyor ve bu gece buna son vereceğim. Bana her şeyi anlatacaksın."

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. "Kim olduğumu düşünüyorsun ki benim?"

"Senden değil, Kuzey'den şüpheliyim," dedi doğrudan. "Sen masumsun ve seni bir kukla gibi yönetiyor olabilir mi? Eğer durum buysa başına hiçbir şey gelmeyeceğinin garantisini veririm sana."

Kalp atışlarım kontrolden çıktı. Nefes alış sıklığım arttı ve burun deliklerim cayır cayır yanmaya başladı. "Sence ben yönetilecek biri miyim Hermes?"

"Nasıl tanıştınız?" diye sordu beni umursamadan rutin sorularına devam ederek.

"Gece kulübünden otele yatay geçiş yaptık." Hikâyeyi kafamda yeniden canlandırmaya çalıştım. "Güzel bir kadınım, o da çapkın bir erkek. Afili bir öykümüz yok sana anlatabileceğim."

"Doğruları mı söylüyorsun?"

"Şüphen mi var?" Işıklar gözümü almaya başladığında bunu ne kadar sürdürebileceğim konusunda fikrim yoktu.

"Mila senin gerçek adın mı?"

"Hermes senin gerçek adın mı?"

Kaşlarını çattı. "Direnişin neden uzun sürdü bu kadar?" Gözleri saatini buldu. "Bir şeyi kafaya taktıysam er geç alırım, unutma bunu. Bana ne kadar hızlı anlatırsan o kadar iyi olur senin adına."

"Avucunu yala," dedim başımı geriye doğru atarak. Gökyüzüne verdim odağımı. Bakışlarımı sönük ve az sıklıkta görünen yıldızlardan birine sabitledim. "Boşa harcama zamanını. Gördüğünden fazlası yok."

"Şu herif," dedi İspanyol kibar bir beyefendinin ağzına yakışmayacak kadar kaba bir şekilde. "Ne iş yapıyor tam olarak?"

"Baba parası yiyor," dedim. "Tek bildiğim bu. O benim sevgilim değil, bir şeyim değil. Çıkarım olmasa bir saniye durmam yanında."

"Ne kadar üzerine gideceksin daha?" diye sordu Hasan. Ağzını açması beni şaşırtmıştı. "Ben ikna oldum."

"Sen safsın çünkü," cevabını aldı. "İşime burnunu sokmaya kalkma Hasan. Aynı seviyede bile değiliz."

"Doğru," dedi Hasan gözlerini devirerek. "Sizin şu piramit meselesi..."

"Kes sesini." Hermes yumruğunu sıkmış, ardından beni kolumdan kavramıştı. "Rahat olacağımız bir yere gidelim mi Mila?"

"Hop!" diye bir nida sıyrıldı dudaklarımın arasından. Engel olamamıştım bileğini sıkıca kavrayan elime.

"Sakin," dedi sırıtarak. "Ben karaktersiz biri değilim. Çatının diğer köşesine gideceğiz sadece."

Ona ayak uydurmaktan nefret etsem de ona ayak uydurdum. Baş dönmem arttığı için kolumu tutan elini de serbest bıraktım ve beni terasın ucuna götürmesine izin verdim.

Oldukça yüksekteydik.

"Söyle bakalım, neden rolüne hazırlanmış bir ajan gibi her soruma cevap veriyorsun?" Anlık afallayışımı ona belli etmemek için aşağı bakmaya devam ettim. "Benim tanıdığım Mila böyle yapmazdı."

"Kokain değiştiriyor insanı," dedim hızlıca. "Ayrıca sen beni ne ara tanıdın? Ve ayrıca, çok fazla film izliyorsun Hermes. Biraz ara vermelisin bence."

"Kuzey'in takıntıları mı var?" Beni duymazdan gelerek öğrenmek istediği her şeyi öne sürüyordu. Bu şekilde savunma sistemimi çökerteceğini, onun kuklası hâline geleceğimi biliyordu. Bu birini ilk sorguya çekişi değildi. Beynimin kıvrımlarını parmaklarımın arasında tutuyormuş gibi sıktım yumruğumu. Tırnaklarım canımı acıttı ve acı beni ayakta tuttu. Ellerimin arasından kayıp giden şuurumu yakalamaya çalıştım. "Manyaksın sen," dedim. "Beni odama götüreceksin, hemen."

Hava estiğinden mi, yoksa beynime ulaşan tozdan mı bilmesem de titrediğimi hissettim. Ceketini çıkarıp omuzlarıma bırakması ise asla hesaba katmadığım bir şeydi. "Seni odana bırakacağım." Saatine baktı. "On beş dakika sonra, söz."

"Beni odama bırakmana ihtiyacım yok." Az önce neden ona bunu emrettiğimi bilmiyordum. Algılarım kapanmak üzereydi ve hissettiğim tuhaf enerji beni bir dalga gibi oradan oraya sürüklüyordu. "Ben giderim."

"Benim iznim olmadan o kapıdan seni kimse çıkaramaz," dedi başını dikleştirerek. Omuzlarımdaki ceketi kabullendiğimin yeni farkına vardım. Neden hiçbir tepki vermemiştim?

"Sen kimsin ki?" diye sordum ona doğru bir adım yaklaşarak. "Bir mühendis, bir kumarbaz, bir bağımlı... Başka?"

"Buradakilerden üstünüm." Yüzüne baktığımda gördüğüm o ifade ilk defa içimi ürperten cinstendi. Bütün maskelerden arınmış yalın hâli, izlediğim seri katil belgesellerindeki insanlardan bile daha soğukkanlıydı. "Ben zirveyim," dedi ve bu defa kendinden o kadar da emin olmadığını belli etti yüz ifadesi. Sıktığı çenesi öfkesini anlattı bana.

Birinin emrindeydi. Evet, buradakilerden üstün olduğu doğruydu ama zirvede değildi.

Telefonunun çalışını işitti kulaklarım. Arayan kişiyi görmek istesem de bu mümkün olmadı. Göz ucuyla bana bakıp telefonu diğer tarafına alarak cevaplandırdı aramayı.

"Söyle," dedi İspanyolca. Uğuldayan kulaklarımı yok sayarak onun sözlerine odaklandım. Dikkatim dağılmaya çok müsaitti. Öyle ki aşağıdaki yoldan hızla kayıp giden araba bile ilgimi üzerine çekiyordu. "Ne var?"

Müzik sesini fondan silmeye çalıştım. Bu aramayı dinlemem çok önemliydi. Ellerimi terasın çok da yüksek olmayan duvarına yasladım. Bel hizamda ya var ya yoktu.

Karşıdan gelen yanıtı dinledi. Geçen sefer biz yemekteyken konuştuğu kişi miydi yine? "Karışık," dedi kulağa hoş gelen aksanıyla. "Çözeceğim."

İfadesiz bir şekilde akıp giden arabaları izliyordum. Kulağımı ona vermiştim ama bilincime sahip çıkmaya çalışmak beni çok yoruyordu.

"Lir'i kafana takma," dedi. "Düzelecek. Sorunu gidereceğim."

Lir, bir şekilde kilitti. Sanki bunu çözersem diğer kilitler de yavaş yavaş açılacaktı arkasından.

"Şu adamdan uzak dur," dedi Hermes bu defa. Öfkeli çıkmıştı sesi. Kelimeleri seçmek giderek zorlaşıyordu. "Ateşle oynuyorsun."

Karşı tarafın yükselen sesi kulaklarıma dolduğunda ne dediğini anlayamasam da bir kadına ait olduğunu ayırt edebilmiştim.

Trafik ışıkları kırmızıya döndü. En öndeki araba, Barış'ın kullandığının aynısıydı. O arabanın ön koltuğunda Mete oturmuyordu. İçinde Mete'nin olmadığı bir araba *Ferrari* de olsa değersizdi gözümde.

İçinde Mete'nin olmadığı bir hayat da öyleydi.

Baş dönmem ve kalp atışlarım bir ritim yakaladı. Genizlerimdeki ateş harlanırken parmaklarımda küçük titremelerin başladığını hissettim. Yeniden aşağı baktım. Değersiz hayatımla Mete'nin yanı arasında tek bir duvar vardı. Bir duvarı aşsam, salsam kendimi en tepeden aşağı ve çakılsam yere; gerçekten kavuşur muyduk onunla?

Atla Yağmur, dedi içimdeki ses. Bir tuhaflık vardı. Mete'ye ait olan ses içimi üşütmezdi ki benim. *Aşağı atla Yağmur. Dene aklındakini.*

Elimi kulaklarıma bastırdığım an arkadaki seslerin kime ait olduğu çıktı aklımdan. Başımı avuçlarımın arasına aldım. Yanımda telefonda konuşan biri vardı. Bana neydi? Niye önemliydi bunlar benim için?

Kaç kez daha neden nefes aldığımı sorgulayacaktım ben? Böyle hayat mı geçerdi?

Son ver.

Çektiğim derin nefesler ciğerlerime ulaşıyor muydu emin değildim. Aşağı bakmamam gerekiyordu. Başka bir şeyler düşünmeliydim. Şu sesi susturmalıydım öncelikle.

Ellerimi yüzümden çekip Hermes'i yeniden duymaya çalıştım ama o an onu bir gram bile umursayamıyordum. Öyle bir andı ki ben hiçbir şeyi umursamıyordum. Tek bir isteğim vardı daha önce de dile getirdiğim. O zamanki kadın, beynimin içinde tekrarladı cümlesini.

Yalvarırım, dedi. Yaş aktı gözünden. Silmek istedi ama silemedi. *Yalvarırım, öldür beni.*

Bir anı, bir cümle, tek bir an... Birkaç basit kelime sadece. Fiziksel bir ölümün ötesine taşıdı beni. Belki o gün ruhumu kaybettim; belki bazı hislerimi, belki içimdeki hevesin son kırıntısını. Yalvarışım, kayıplarımı doğurmuştu ve

o günden sonra can çekişen bir ruh taşımaya başlamıştım bana ait olan bu bedenin içinde.

Barış'ın sözleri doluştu aklıma. Konuşalı birkaç saat olmuştu ve birkaç basit kelimeden oluşan başka bir cümle beni ana tutunduran şey oldu. *"Sen kendin için kendine dikkat etmezsin, benim için et."*

Onun için geriye doğru bir adım attım ve uzaklaştım alçak duvardan. Bir adım daha attım sonra yine onun için.

Parmaklarım boynumdaki künyenin ucunu kavradı.

"Mila," dediğini duydum Hermes'in. "Bu telefon konuşmasını on beş dakikadan düşeceğim, kusuruma bakma. Önemli biriydi benim için."

"Benim için önemli biri yok," dedim Görkem'i rahat bıraksın diye. Takıntıları olduğunu fark etmesi için gözünü ayırmadan onu izlemiş olması gerekiyordu. Belli ki yapmıştı bunu. Otele ilk girdiğimiz andan beri gözleri üzerimizdeydi. Gazetesinin arkasına saklanan, parmakları yüzüklü adamın o olduğu konusunda hiç şüphem yoktu artık.

"Hiç mi olmadı?"

"Oldu." Gözlerimi sıkıca kapattım. Kontrolüm ellerimden kayıp gidiyordu. "Veya olmadı. Ne yapacaksın? Psikolog musun sen? Çocukluğuma da inelim ister misin?"

"Biri için mi yaşıyorsun sen de Mila?" Sorgudan ilk defa uzaktı ya da ben artık ayırt edemeyecek hâldeydim ses tonunu. Sadece, bu seferki meraktan sorulmuş bir soru gibi gelmişti. Belki kendi gibi birini arıyordu.

"Yaşamak çok abartılıyor," dedim. "Dünya değil esas mesele. Herkes kendi kafasının içinde yaşamaya mahkûm aslında." Etrafımı gösterdim. "Önemli olan burası değil." Şakağıma vurdum işaret parmağımı. "Burası."

"Sonu isteyenlerden misin?"

Cevap vermedim. "Sen?" dedim sadece.

"Sonlar isteyenlerdenim," dedi.

Anlamadım. O an hiçbir şey anlamadım.

"Seni odana bırakayım." Koluma girdi. "Dakikalarımızın sonuna geldik. Sözüme sadık biriyimdir ve insanların da ağızlarından çıkan her söze sadık olmalarını isterim."

Yine anlamadım.

Kendimi düşünüyordum çünkü o sırada. Kokainin belirtilerini, kişide oluşturduğu hisleri ve dışa nasıl yansıdığını biliyordum. İlk kullanımdan birkaç dakika sonra abartılı mutluluk ve heyecan durumu yaşanır, belli derece hiperaktiflik görülürdü kullanan kişide. Keyif aldığını hissederdi iliklerine kadar. Geçen zamanla birlikte bu aniden kesilir ve yerini mutsuzluğa bırakırdı.

Bu bile keyif vermemişti bana. Abartılı mutluluk evresini doğrudan atlayıp depresyon sürecine geçmiştim.

Beni çıkışa götüren Hermes'i umursamadan kendi kendime gülmeye başladım. Acınası durumdaydım. Hiç insan alkole, uyuşturuculara, ilaçlara kendini verip kafalarını dağıtanları kıskanır mıydı? Benim bu kafayı ancak bir kurşun dağıtırdı.

"Bu ilk kullanışın mıydı?"

Asansör kabinindeydik. "Sorgum bitti sanıyordum," dedim bitkin şekilde. "Bir kullanıcı olduğumu söylemiştim. Unutkanlık mı var sende?"

"Ben bir bağımlıyım." Bu bilgiyi neden bana veriyordu? Unutacağımdan emindi. Adı gibi biliyordu sanki. "Ama buna mecbur bırakıldım."

"Zirvedeki isimleri kimse bir şeye mecbur bırakamaz," dedim alayla.

"Herkesin hayatında hiç olmaması gereken biri vardır," dedi. "Seçemezsin. İstesen de kurtulamazsın. Gitmemesi gereken gider, gitse de kurtulsam dediğin yapışır kalır. Acımasız bir hayatın içindeyiz ve bence sen de bunu çok iyi biliyorsun."

"Bir gün herkes gidecek," dedim odamızın olduğu koridora attığım adımdan sonra.

"Öyle," diyerek onayladı beni. "Fakat bazıları, bazılarından önce gidecek."

"Sen gönderecekmişsin gibi konuştun."

"Gibisi fazla." Odamın önündeydik. "Keyifli sohbetin için teşekkürler Mila. Elime verdiğin kozlar için de. Yeniden, *mucho gusto*."

Kozlardan mı bahsediyorduk?

"*Igualmente*," dedim. Yüzünde oluşan o ifadeyi keyifle izledim. "*Buenas noches señor*,"[7] eklemesini yaptım gülümseyerek.

Bütün gece düşünüp dursun şimdi. Gözüne uyku girmesin.

Beni kimse avucunun içine alamazdı...

Şaşkınlıkla havalanan kaşlarını zorlukla indirebildiğinde yüz ifadesini toparlamaya çalıştı. Sorun yokmuş gibi davranacaktı ama sürekli beynini kemirip duracaktı düşünceler. "Tüh," dedim. "İspanyolca bildiğimi bilmiyor muydunuz?"

Ne kadarını duyduğumu ne bildiğimi öğrenmek isteyecekti. Sıradan biri mi yoksa bir ajan mı olduğumu hâlâ bilmiyordu. Yakın takibindeydim, orası doğruydu ama elime ne gibi bir koz verdiğini hiçbir zaman anlayamayacaktı. Adımlarını çok daha dikkatli atmaya çalışacaktı bundan sonra. Bu er ya da geç bir hataya sebep verecekti.

Belki bugünden itibaren gizli konuşmalarını İspanyolca değil de Fransızca yapardı. Sorun yoktu, ben onu da biliyordum.

"Bilmiyordum." Gülümsemeye çalıştı. "İyi geceler hanımefendi," diyerek karşılık verdi ve beni kapının önünde öylece bırakıp hızlı adımlarla asansöre ilerlemeye başladı.

---

[7] İsp. İyi geceler, beyefendi.

Oda kartım yoktu. Görkem'in oyununun bitmiş olmasını dileyerek onun stilinde tıklattım kapıyı. İki, tek, iki... Bu saatte kim kapıya gelir ki diye düşünüp elinde silahla karşıma çıkmasın diyeydi.

Nefes darlığımın başladığını hissettim. Ufacık bir ışık bile gözümü alıyordu. O aşamaya geçmiştim. Kapı hızla açıldı ve aynı hızla gözleri tüm vücudumu taradı herhangi bir sorun var mı diye. Sorunu yanlış yerde arıyordu. Gözlerime baksa görürdü her şeyi.

"Ceket kimin?"

Çatık kaşlarıyla sorduğu soruya "Hermes'in," cevabını verdim duraksamadan.

"Sana ilgi mi verdi?"

Bir an jetonum düşmedi, filmlerden bahsettiğimiz zamanı hatırlayınca gülmeye başladım kahkahalarla. Dengesizlik aşaması da kendini göstermişti böylelikle.

"Oyunu kazandım, biliyor musun?" Hiçbir şeyden haberi yoktu. Heyecanla bana gecesinin nasıl geçtiğini anlatmaya koyulmuştu. "Ama 13, sana bir şey diyeceğim. Selma neredeyse tüm gece bana baktı ve ara ara göz kırpıp gülümsedi. İçten bir gülüş de değildi. Şeytaniydi resmen. Bir an önce masadan kalkayım diye hızlı hızlı attım kartları yemin ederim."

"Beni dinle," dedim hızlıca. "Piramit diye bir şeyden bahsetti Hasan. Bir çeşit hiyerarşi sanırım... Sonra Lir... Hermes, yine telefonda konuştu. Sorunu giderecekmiş. Bağımlıymış. Korktuğu, kurtulamadığı biri var. Ondan daha üstün olan. Büyük bir öfke besliyor. Telefondaki kişiyse bir kadındı. Bir adamdan uzak durması gerek..."

"13," diyerek kesti sözümü. Elimi gözlerimin önüne siper ettim. "Ne oluyor? Sakin ol."

Kapının önünde dikiliyordum. Duvara verdim omzumu sertçe. Zemin kayıyordu. Yanıma fırlaması saniyeler sürdü. "Gözlerin kıpkırmızı olmuş. İyi misin sen?"

"İyi miyim?" Güldüm. "Yaşıyorum."

"Göz bebeklerinin çapı niye büyümüş bu kadar?" Anladı aslında. Kabullenme süreci uzun sürdü sadece. "Hayır! Ne? Hayır!"

"Kızma," dedim çocuk gibi. "Gerçekten düşündüm. Görkem, yemin ederim bu sefer aradım başka bir ihtimali."

"Kâbus mu bu?" diye sordu bana bakarak. Gözleri kısıldı, sıkıca yumup tekrar açtı onları. "Sana uyuşturucu vermiş olamazlar değil mi?"

"Kokain," dedim bilsin diye. "Burnumdan çek..."

"Ciddi olamazsın! Lütfen bu gerçek değil de!" Ayakta duramıyordum. Koluma girdiğinde itirazsız bir şekilde ilerledim onunla birlikte. Omzumdaki ceketi tutup odanın diğer köşesine fırlattı ve yorganı kaldırıp yatağa girmemi sağladı. "Bu kadarını sen bile yapmazsın."

"Beni sınırlandırma," dedim ne dediğimi bilmeden. "Görev batacaktı."

"Batsın!" dedi bağırarak. Korkarak geriye çekildim refleksle. Sırtımı yastığa yasladığımda şortumun açık bıraktığı bacaklarımın üzerine yorganı çekti. Sakinleşmeye çalıştığını görebiliyordum. "Batsın görev. Önemli mi senden? Niye zehirliyorsun sen kendini devamlı? Hiç mi kıymeti yok şu canının?"

Başımı iki yana salladığımda çaresiz bakışlarına maruz kaldım.

"Bu ilk değildi," dediğim an şaşkınlığı ele geçirdi yüzünün her köşesini. "Bir arkadaşım vardı, Mike. Konakladığımız otelden kaçmıştım. Bir ara sokakta çekmiştik. Çok kötü bir anı, kafamı kuma gömmek istiyorum şu anda."

"Dalga geçiyorsun kesin benimle," dedi doğru olduğunu bile bile. "Daha önce uyuşturucu kullandığın için tekrar kullanmakta sorun görmedin mi yani? O ne içindi peki?" Eli ayağı birbirine karışmış hâldeydi.

"İlgi çekmek içindi. Ergenlik dönemim ağırdı benim. Reşit bile değildim, sadece beni merak etsinler istemiştim."

"Kimler?"

"Annemle babam..." dedim. "Ertesi gün kaldığımız otele döndüm işte. Sızıp kalmıştık Mike'la eski bir binada. O gece giriş yapmamıştım. Odamdan hiç çıkmadım sanmışlar. Didik didik beni aradıklarını düşünmüştüm, yokluğumu fark etmemişler işleri yüzünden."

"13..." Elini alnına bastırdı. Ağrı saplanan başını ovalıyordu. "Ne düşüneceğimi bilemiyorum şu an. Korkuyorum sadece. Kendini düşürdüğün durumlar yüzünden... Uyuşturucu kullanıp geldin, eski bir anıyı anlatıyorsun şimdi de sıradan bir gün geçiriyormuşuz gibi. Ne yapıyorsun sen?"

"Bilmiyorum ki."

"Delireceğim." Ayağa kalktı. "Yok, delirteceksin beni sen."

"Lütfen," diye fısıldadım. Dudaklarım kurumuştu. Uyuşukluk hücrelerime sızıyordu. "Diğerlerine şimdi söyleme. Görkem, lütfen."

Gözlerimin önünde benekler uçuşurken sağa sola gidişini seçebiliyordum gölgelerin arasından. Beni duymuyor gibiydi. "Ne yapmam gerekiyor ki?" diye dolaşıyordu. "Ne yapılır ki bu durumda olan bir insana?"

"Beni telaşlandırıyorsun böyle." Çıkan ses bana ait değil gibiydi. Kendime üçüncü bir gözden bakmaya başlamıştım sanki. "Otur, beni dinle."

Yanımdaki boşluğa yerleşti hızlıca. Gözleri üzerimden bir saniye olsun ayrılmıyordu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Çok kötüyüm." Ellerimi yüzüme kapatmayı ben istememiştim. Gözlerimi ovalıyordum yumruklarımı bastıra bastıra. Canımı yakıyordum.

"Haklıymışsın," diyerek başladım dökülmeye.

Bir yaranın kabuğunu sökmek gibiydi. Arkasından gelen kanamaya engel olamadım.

"Ölmeyi ister gibi bakıyormuşum ben etrafa. Ben ölmeyi istiyormuşum gerçekten. Yukarıda, terasın bir ucunda dikiliyordum. Aşağı baktım. Atlamak

geldi benim içimden. Yemin ederim atlamak geldi." Daha hızlı ovuşturdum gözlerimi. Avuçlarım gözlerimin üzerinde, parmaklarım alnımdaydı. Utancımdan gizlenmek istiyordum.

"Bilincin yerinde değildi," dedi sakin tutmaya çalıştığı sesiyle. Şimdiye kadar yaptığı rollerin çoğunu ustalıkla bana geçirebilmişti ama bu seferkine inanmamıştım. Sakin falan değildi. "Kafan bir milyon oldu, ondan öyle düşündün. İnsan böyle durumlarda saçmalar. Saçmalamak için o maddeleri kullanıyorlar ya zaten."

"Herkes mutluydu," dedim acı çekerek. "Herkes eğleniyordu. Kimsenin saçmaladığı yoktu. Ölmek isteyen tek kişi bendim..."

"Dillendirip durma şunu." Sinirli çıkmıştı sesi. "Kendinde olsan düşüneceğin bir şey değildi."

Geçen gün intihar ettiğimi düşünen adam söylüyordu bunu. "Nereden biliyorsun?" diye sordum aynı sinirle. Elimi gözlerimden çekip kolunu yakaladım. Parmaklarım dirseğinin alt kısmını kavramıştı. "Tanımıyorsun sen beni. Yalvararak bunu istediğimi bilmiyorsun. Nereden bileceksin ki?"

Kızarmış gözlerim, gözlerindeki korkuyu arttırıyordu. Verdiği mücadelenin farkındaydım. Öylece oturup benimle konuşmaya çalışması, kendini sakin kalmaya koşullaması çenesini sıkmasına ve alnındaki çizgilerin artmasına sebep oluyordu. "13, daha fazla konuşma istersen." Katlanamadığı için değildi, bana yaptığı bir uyarıydı.

"Sustuğum için kimse anlamıyor zaten. Kaçıncı aklımdan geçirişim bu benim? Bezdim. Yıldım ben, dayanamıyorum ya! Dayanamıyorum işte. Ötesi mi var? Kesilsin nefesim. Kurtulayım, n'olur."

Krizim dilinin tutulmasına sebep olmuştu. Böylesiyle ilk kez karşılaşıyordu. Böylesi bana da ilkti çünkü ben az önce toz çekmiştim. Uyuşuktu her hücrem. Her hücresi uyuşuk insanlar bile acıyı hissedebiliyordu demek ki.

"Gidersen arkanda altı tane sen bırakacaksın. Senin bu hissettiklerini hissedecek altı insan. Mete'sini kaybetmiş altı Asya... En çok bu yüzden gidemeyeceğine inanıyorum."

Sözcükleri sanki birer zehirdi ve hepsi tek tek dilini yakmıştı. Zar zor nefes alıyordu karşımda.

Histerik bir kahkaha attım. "Asla aynı olmayacak." Gülüşüm durmadı. "Benim ona verdiğim değerin bir gramını görmedim ki ben sizden." Sesim çatladı. Gülüyordum ama ağlıyor gibi çıkıyordu sesim. "Senin ailen onlar. Benim ailem değil. Ben toz olup uçsam bu görevde, onlar Allah'tan Görkem'e bir şey olmadı derler."

"Kanındaki madde söyletiyor sana bunları." Kendine hatırlattığı bir cümleydi sanki. "Ya Barış?" diye sordu gözlerimin içine bakarak. Parmaklarım hâlâ kolunu sıkıyordu. "Seni de kaybetse ne olur o adama? Seni buraya biz bağlayamıyorsak Barış bağlamalı. Bağlasın. Elimde başka sebep yok. Ne olur ikna ol."

Ağlayacak gibiydi her an.

"Doğru," dedim başımı aşağı yukarı sallayarak. "Barış... Ama biliyor musun, atlatır o. Saçlarını sıfıra vurdurur herhâlde bu sefer. Benim mezarıma sarı laleler getirir, taşıma yaslanıp ağlar Barış. Sonra dışarıda gülerek gezer. İşine devam da eder. O benim gibi değil. O ayağa kalkar."

"Mezarın yok," dedi kesin bir dille. "Ölmek yok. Etme devam. Bakma öyle 13. Ölüm kapımıza gelse bak, boynum kıldan ince. Ama senin göz göre göre ölüme yürümene, intiharına izin vermem."

"Versene." Bu bir yalvarış değildi. İkna etmeliydim kendimi olmadığına. "Daha kolay olur Görkem. Böyle düşünmüyor musun sen de? Bu kız nasıl yaşıyor böyle diye sormadın mı hiç kendine?"

"Her acı çeken kendini bir yerlerden atsa insan mı kalırdı ortalıkta?" Gözlerinden alev çıkıyordu. Kontrolünü eline almıştı, sıra benim kontrolümdeydi. "Arkanı dönüp kaçmak var mı öyle canım acıdı diye?"

"Sikeyim," dedim çenesini kapatmasını isteyerek. "Var. Biliyor musun sen benim ne yaşadığımı?" Tırnaklarım tenine saplanmıştı, kolunu sıkan parmaklarımı gevşetemiyordum ama buna sesini çıkartmıyordu. Diğer elimi saçlarımın arasından geçirdim hızla. "Sen benim kime yalvardığımı biliyor musun? Benim kadar çaresiz kalmamışsın ki sen hiç."

Sert yutkunuşum odadaki bütün ışıkları söndürdü. Her şey kardı sanki, onun bakışları da dahil. "Sol omzum," dedim tir tir titreyerek. "O yara izi... Onu bırakan..."

"Dur," diyerek böldü beni. Saçlarımı çekiştiren elimin bileğini yakaladı. Avucumda saç tellerim duruyordu. "Bunu bana bu hâlde anlatmak istemezsin." İki elimin de bileklerini tutuyordu şimdi. Kendime zarar vermeyeyim diye yapıyordu. "Lafını açtırmadığın konuyu aklın yerinde değilken bana anlatma. Bunu bilmemeliyim."

"Dinle beni!" diye bağırdım ellerimi kurtarmaya çalışırken. Fazlaca sıkıyordu. "Dinleyemezsin ki. Sana aklım yerindeyken anlatsam da susmamı isterdin."

Gözlerinde gördüğüm tek duygu korkuydu. Şu anki hâlimle değil, başıma gelenle ilgili duyuyordu o korkuyu. Geçmişimden korkuyordu.

Ortak bir noktamızdı.

"Başka bir zaman," dedi derin bir nefesin ardından. O nefes onun mezarıydı. "Bana gelip kendini açmak istersen orada olacağım. Şimdi değil. Pişman olursun buna."

Söyledikleri sanki gözümün önünde sayfalara döküldü. Sanki kelimeleri gördüm, harfler gözümün önünde dağıldılar. "7 Şubat'tı tarih." Tavan yükselip alçalmaya başladı. "O beni..." Bileklerimi bir anda bırakıp avucunu dudaklarımın üzerine bastırdı. Koluna tutunup çekmeye çalıştım ama baskısı çok kuvvetliydi.

Anılarımı tetikledi bu. Gözlerimi kocaman açtım. Sonuna kadar. Ağzımı açamıyordum, anlasın istedim. Boğuluyor gibiydim. Zehir akıyordu dünümden bugünüme.

Geri çekildiğinde dehşetle ellerine baktı. Nefes nefeseydim. Göğsüm şiddetle inip kalkıyordu. Bunu kesinlikle isteyerek yapmadığı için inanılmaz derecede korkmuştu tepkimden. Elini koluma koydu sonra çekti. Saçıma değdi parmakları sonra geri çekildi yine. Ne yapacağını bilemedi bir süre. "Devam etme diye yaptım." Neredeyse kekeliyordu. "Ben 13'ü tanıyorum. Öğrenmemi istemez 7 Şubat'ı. Düşünemiyorsun. Anlatırsan kendine çok kızacaksın. Yalvarırım yapma."

"O da bastırmıştı ellerini böyle ağzıma." Gözlerimden akan yaşlar engel olabileceğim gibi değildi. Krizin ve o maddenin tetiklediği duygu karmaşası sonucu, sicim gibi yağmur yağmaya başladı yanaklarıma.

Avucu yanağımı bulduğunda tereddütsüzdü. Parmakları elmacık kemiğimin üzerinde yarım daire çizerek yakaladı gözyaşlarımı. "Şşt..." dedi susmamı isteyerek. "Bana hiçbir şey söyleme. Sakın devam etme hikâyeye. Biliyorum, daha fazla ölmek istersin ben öğrenirsem."

Ölmek istemenin azı çoğu var mıydı? Tarttım kafamda. Vardı. Haklıydı çünkü o sonuna kadar. "Utanılacak bir şey yok, tamam mı?" dedi bütün o bastırmaya çalıştığı duyguları üzerine geçirip. Nefesim kesildi. Tahmin ediyordu. Tahmin ettiği şeyler onu bu hâle getirmişti. Durdurulamaz biçimde ağlıyordum eli yanağıma yaslıyken. "Bilmiyorum, sen hazır hissetmedikçe bilmeyeceğim. Gözüm yok senin özelinde. Sadece, ben yanındayım. Utanıp yüzünü gizleyecek bir durum yok."

"Ya varsa?" diye sordum. Gözlerim sımsıkı kapalıydı. "Ya iğreniyorsam ben kendimden?"

"Yapma..." Çaresizliğin bir sesi olsaydı Görkem'in sesi olurdu o an. "İğrenilecek birisi varsa o sen değilsin. Başkası. Başka biri."

Yanıma geldi, yorganın içine. Durumumun vahameti, bu geceyi de, kullandığım uyuşturucuyu da, görevi de tek kalemde sildi. Kendimden geçmiştim. Başka nasıl tarif edebileceğimi bilmiyordum bunu.

"Bak," dedi yüzümü avuçlarının arasına alarak. "Bana bak!" Yaşların arasından zar zor seçebildim gözlerini. "Çok güçlü birisin. Savaşı bırakmayacaksın tamam mı? Yalnız değilsin. Öyle hissettiğini biliyorum. Mete gitti, bu dünyanın en ağır cümlesi senin için. Başka bir şey yaşadın, bu dünyanın en ağır şeyi senin için. Nasıl geçecek diyeyim ki sana? Diyemem. Tek yapabildiğim yanında durmak ve ben ne olursa olsun yanında duracağım."

Bilincim kapanmak üzereydi. Gözlerim kayıyordu ve sımsıkı tutunmuştu parmakları yanaklarıma. Başımı bir an tutup göğsüne bastırdı sertçe, ardından göz hizasına çekti yine.

"Sırtını yaslamak mı istersin, yüzüme bakmamak mı? Sen seçersin. Buradayım, buradayız ve gerekirse bunun için sana yalvarırım. Mücadeleni sakın bırakma."

"Görkem..." dedim ellerinin üzerine ellerimi yaslayarak. Artık kendimi durdurma çabam da kalmamıştı onun yanında. Frenlerim tutmuyordu. O kadar çok ağlıyordum ki önümü zar zor görebiliyordum.

"Başka bir şey söyleme," dedi. Olduğum yere sinip küçüldüm. Yastıklarımızı düzeltti. Başımı daha fazla tutamadığım için yatış pozisyonuna geçtiğimde beni taklit etti ve yüzlerimizin arasında bir karışlık mesafe varken gözlerimden ayırmadı gözlerini. "Olur da hatırlarsan bunları, kendini kötü hissetme ne olur. Ben bir sır kabul ettim yine. Yine senden bir sır aldım. Sorun yok, tamam mı? Hiç sorun yok."

"Değiştirebilecek misin hiçlerimle çoklarımın yerini?" diye sordum son umudum oymuş gibi. "Bu şekilde daha ne kadar katlanabilirim bilmiyorum."

"Yemin ederim," dedi inanarak. Mavileri nemlenince tam bir okyanusa döndü gözleri. Dudaklarını alnıma bastırdı. Sözlerini mühürlemek istedi sanki. "Yemin ederim değiştireceğim..."

16

TERS KELEPÇE

Bir yara eşittir bir iz.
Sen misin, o mu çaresiz?

Yalnızlık...

Bir sözlükte adım yazılsa karşısına konulacak o kelime. Doğumumdan bugünüme ve muhtemelen bugünümden ölümüme kadar benimle gelecek olan tek şey. Süreye vurduğum zaman, yirmi altı yıllık hayatımda en fazla hissettiğim duygu buydu. Benim kabuğum, duvarlarımın ardı ve aynı zamanda bir kara delik. Düşenin kaybolduğu ve tek düşenin ben olduğu...

Gözümü açtığımda etrafımda benden başka bir nefes olmamasına çok alışkınım. Yalnız yaşamak zor değil benim için. Aksine, başka bir insanla aynı çatının altında uyandığım gün sayısını ömrüme oranlarsam inanılmaz az bir yüzde elde ederim.

Fakat birkaç gündür işler değiştiğinden evde başka sesler tarafından uyandırılmaya başlandığımdan ve hatta son üç gündür daha da abartıp biriyle aynı yatağı paylaştığımdan bu seferkini garipsedim. Çünkü otel odasında tektim.

Saat beş buçuğu geçmişti, gün akşama dönmeye yüz tutmuştu. Bu yaşadığım uyku değildi, bu baygınlık gibi bir şeydi. Hafızamda koca bir boşluk vardı ve yerimden doğrulmama izin vermeyen bir baş ağrısına sahiptim. Üzerim nizami bir düzenle örtülüydü ama yanımda olması gereken adam orada yoktu. Telefonu, peruğu ve lens kutusu da burada değildi. Odanın köşesinde bir ceket duruyordu fakat onun Görkem'in kıyafetlerinden biri olmadığına emindim.

Kimin olduğunu bilmiyordum.

Boğazım sıkılıyormuş gibi hissettiğim için elimi boynuma götürdüm. Bunun sebebi boğazlı kazak giymiş olmamdı ama beni asıl şaşırtan parmaklarıma çarpan zincir oldu. Ucunu kavradım ve üzerindeki M kabartmasına dokunduğumda kaşlarım hızla çatıldı.

Görkem'in künyesi neden benim boynumda duruyordu? O neredeydi?

Başına bir şey gelmiş olma ihtimali kalbimi hızlandırdı. Hafifçe doğruldum telefonuma uzanmak için. Yan taraftaki komodinin üzerinde duruyordu. Ayrıca, orada bir sürü peçete de vardı ve üzerine kan bulaşmıştı.

Burnum sızladığında dün gece burnumun kanamış olduğunu anladım. Hafızamı yoklamaya çalışsam da her şey silik silikti. Boğazımdaki kuruluğu yutkunarak geçirmeye çalıştım, çatlayan dudaklarımı ıslattım ve genzimin yanma sebebini düşünmeye fırsat bulamadan telefona uzandım. Görkem'i aradım. Telefonu kapalıydı.

Durdum. Analizcileri aramayı düşündüm ama sabretmem gerektiği kararına vardım. Bir işi olabilirdi. Telaş yapmamalıydım. Görkem, kafasına göre buradan ayrılacak biri değildi. Beni ne olduğunu hatırlamadığım ama yine başıma bir işlerin geldiğine emin olduğum gecenin sonunda yalnız bırakıp gitmezdi bir yere. Belki de otelin içinde, bir işin peşindeydi ben burada uyuklarken.

Bekledim. Şakaklarıma devamlı masajlar yaparak dün yaşananları hatırlamaya çalıştım ve belli ölçüde başarılı da oldum. İkimizin yollarının ayrıldığını hatırlıyordum. O kumarhaneye inmişti, ben terasa çıkmıştım. Müzik sesleri vardı. Gözlerimi kapatıp görüntüleri yeniden yüklemeyi denedim.

Burnum yeniden sızladığında elimin üzerine baktım ve orada beyaz bir toz görür gibi oldum.

Parçalar yavaş yavaş yerine oturdu.

Uyuşturucuydu.

Burnumdan çekmiştim göreve devam edebilelim diye. Peki, ortağım neredeydi?

Onu bir kez daha aradım, sonra bir kez daha. Hepsi yanıtsız kaldı. Aşağı inip çıkış saatini sormayı düşündüm ve hızlıca vazgeçtim bundan da. Görkem ne yaptığını her zaman bilirdi. Ortalığı velveleye vermeden sakince oturmam gerekiyordu. Belki de Analizcilerin kızacağını düşündüğü bir şey yapıp kendi burnunun dikine gidiyordu ve ben arayıp onlara haber verirsem pot kırmış olacaktım. Bunu istemedim. Ona güveniyordum. En azından akşam yemeği vaktine kadar burada olurdu.

Olmadı. Saat yedi buçuğa vurdu, içimdeki korku seviye seviye artarken kalkıp zoraki hazırlandım. Yemekte görünmem gerekiyordu, şüpheleri üzerime çekmemem lazımdı. Biri bana Kuzey'in nerede olduğunu soracak olursa bir şeyler uydururdum ve döndüğümde o hâlâ odaya gelmemiş olursa Analizcilere haber verirdim.

Ona yarım saat daha süre verdim. Çok korkuyordum ve sürekli kendimi dizginlemeyi denedim. Nefeslerimi düzenleyip kafamı başka bir yere odaklamak için askıların başına geçtim. Siyah bir pantolonla beyaz bir gömlek aldım elime. Kendimi kombin yapmaya da veremedim. Üstümü başımı düzeltttim. Banyoya tek girmek zorunda kaldım ve o aynanın başında tek başıma

yaptım makyajımı. Kimse arkamda dikilip sırtını duvara yaslamadı ve beni izlemedi. Ayna vardı, ben vardım ve yapayalnızdım.

Hayır, dedi Mete. *Durmazsan kriz geçireceksin.*

Durdum. Bir nefes daha aldım. Saçlarımı at kuyruğu yapıp çıktım odadan hızlıca. Ayakta durmak bile zordu, bacaklarım uyuşmuş hâldeydi. Boynumdaki künyeyi çıkartmamıştım çünkü tutunabildiğim tek şey oydu.

Asansör kabini yukarı yükselirken Müjgan ablayı hatırladım önce. Müjgan ablamız, demiştim Görkem'e. Tanımadığım bir kadını ablam saymış, onun biricik aşkını boynuma asmıştım. Ben asmamıştım, bana emanet edilmişti aslında. Gülümsedim, yüreğim acıyla burkuldu ama bir kez daha gülümsedim kendi kendime. Dün gece bölük pörçük hafızama yüklenmeye devam ederken ben ana odaklanmaya çabaladım.

Tek başıma oturduğum sandalyenin hemen arkasında tek başına oturan Serdar vardı. Beni fark etmedi. Telefonla konuşuyordu. Söylediklerini duyduğumda ise sipariş verecek gücü bulamadım kendimde. "İşini bitireceğim bugün," dedi konuştuğu her kimse ona. "Yanındaki herif çıkış yaptı otelden. Kız tek. Bak, gözden inanılmaz derecede düştüm. Bugün yarın şutlarlar beni. Fişimi çekecekler. Bir şeyler yapmam lazım. Bu kadında farklı bir durum var. Normal biri değil. Ajan mı, bilmiyorum ama kumar oynayacağım. Aklımdaki gerçekse kazanırım, göze girerim aramızdaki köstebeği tespit ettiğim için. Değilse de zaten her şartta öleceğim. Bu son şansım. Bu kadın, son kozum ve ben bir şekilde onu konuşturacağım."

Su bardağını kavrayan parmaklarım yavaşça onu dudaklarıma götürdü, sanki bedenim benden habersiz hareket ediyordu. Yudumladım. Midem yandı. Hiçbir şey yememiştim ve şimdi böyle bir durumla karşı karşıyaydım.

Sakin olmalıydım... Korkularımı, duygularımı, hafızamdaki boşlukları, her şeyimi bastırdım ve olabilecek en makul senaryoyu tartmaya başladım kafamın içinde. Serdar'dan kurtulmam gerekiyordu ve odaya dönersem bu mümkün olmayacaktı. Buzdolabının arkasında silah olması işime yaramazdı. O silahı çıkardığım an Serdar'ın şüphelerini doğrulamış olacaktım ve avucunun içine düşecektim.

Çok hızlı bir değerlendirme yaptım. Tüm ihtimalleri sıraladım arka arkaya. Sonra içimden Görkem'e bir küfür savurdum ve ayağa kalktım. Yavaş adımlarla asansöre doğru ilerlemeye başladım. Beni asansörün önünde dikildiğim sırada ancak fark edebilmişti.

Onu duyduğumdan haberi yoktu.

Ayağa kalktı ve ilerlemeye başladı.

Kendimi asansör kabinin içine atıp zemin katı tuşladım. Kapılar kapanmadan yetişememişti. Hangi kata gittiğimi görmek için beklemek zorundaydı, sonra diğer asansörü kullanacaktı. Böylece elimde bir buçuk dakika gibi bir süre olacaktı. Onu otelin dışına çekecektim. Koşturmadım, etrafıma şüpheyle

bakmadım. Seri adımlarla dışarı doğru ilerledim sadece. Arkama bakmadım ama çok kısa bir süre sonra gölgesinin üzerime düşeceğini biliyordum.

İlk yapacağım şey olabildiğince uzaklaşmak olmalıydı buradan. Bunun için taşıtım yoktu ne yazık ki ne yapıyorsam yürüyerek ve kimseyi riske etmeden yapmalıydım.

Elim cebime gittiğinde gözlerinin üzerimde olduğunu önümdeki arabanın arka camındaki yansımadan gördüm. Otelin kapısındaydı, bense sokağın sonunda sayılırdım. Eli pantolonun kemer kısmını yokladı. Silahı vardı. Benim yoktu.

Telefonumun ekranını açtım ve rehberimden Kaya'nın adını buldum hızlıca. Şu durumda elimdeki en iyi seçenek oydu. Ben nerede olduğumu, nereye gidebileceğimi bilmiyordum ve o yerimi kolayca tespit edip beni yönlendirebilirdi. "Ne var?" diye açtı telefonunu taş kafalı.

Uğruna kendini paraladığın insanların sana yaptığı muamele gözlerimi yaşartıyor Yağmur.

"Canım, neredesin?" diye sordum yüzüme bir gülümseme asarak. Serdar beni duyabilecek kadar yakınımda olabilirdi. Her an olabilirdi. Bunu sürdürebildiğim yere kadar sürdürüp zaman kazanmalıydım. Saniyelerin önemi vardı.

"Problem var," derken sesi ciddileşmişti Kaya'nın. Beni hoparlöre aldığını anladım çünkü bir sonraki kelimesinde sesi daha derinden gelmişti. "Neredesin..." diye tekrarladı kendi kendine. "Arda, bilgisayarımı kap gel çabuk."

"Bir kahve içelim diyorum," derken ilk kelimeme vurgu yapmıştım. "Biraz da kurabiye yeriz belki, belli olmaz."

"Peşinde biri var," dedi Can doğrudan. "Dahası gelebilir. Bilmiyorsun."

En azından zekilerdi.

"Görkem nerede?" diye sordu Kaya.

"Bugün bendensin." Bu tekim demekti ve anlayacaklardı. Nereye gittiğimi bilmiyor oluşum, işimi zorlaştıran tek şeydi. Geriye dönüp bakamıyordum ama bana yaklaştığına oldukça emindim. İnsanlardan uzaklaşmayı bekliyordu o da benim gibi.

Onu tekken yere serebilirdim ama onun gibi adamların tek başlarına iş yapmayacağını biliyordum. Bir zaman sonra bir yerden korumaları fırlayacaktı, kesin gözüyle bakmasam Analizcileri aramazdım zaten. Telefonun öbür ucundan gelen sesler Analizcilerin çoktan arabaya koştuklarını hissettirdi bana. Kapı çarptı, arabanın kilidi açıldı ve Kaya bilgisayarını torpidonun üzerine koydu. Sesleri görüntülerle birleştirebiliyordum zihnimde. Rahatlamak için buna odaklanmıştım.

"Kuzey'le takıştık biraz. Çıkmazdayım."

"Bizim için bir çıkmaz sokak bulacağım," dedi Kaya. "Çünkü adamı elimizden kaçırmak istemiyorsun. Çünkü o bir tehdit ve otele dönerse emeklerimiz çöp olur. Onu tutuklamamız gerek, değil mi?"

"Evet," dedim. "Çok üzerime geliyor." Beni takip ettiğinin farkında olduğumu biliyordu Serdar. Elinin telefona gittiğini gördüm, o da birilerine haber verecekti belli ki. "Dertlerim bir değil iki değil. Biliyorsun beni."

"O Görkem'i asitlerde eriteceğim, görür gününü..." dedi Arda sesinden endişe akarken. "Asya, korkma sakın. Yetişeceğiz. Ne olur kesme iletişimi. Silahı var mı?"

"Hıhı, evet canım..." dedim normal bir konuşmanın içindeymiş gibi başımı da sallayarak.

"Tamam, dinle beni," diyerek araya girdi Kaya. "İlerlediğin sokağın sonunda, sol köşedeki marketten döneceksin. Düz ileri. Karşına bir gece kulübü çıkana kadar devam. Sonra sağdaki araya gireceksin ve ilk aradan yine sağa gireceksin. Çıkmaz sokak. Orada buluşacağız. Uzak değiliz. Biz gelene kadar sakın ölme!"

Yetişemeyeceklerdi ve arkamdaki bu adam, benim o sokağa girmemi beklemeyecekti. Sanki o kadar yakınımdaydı ki nefesini ensemde hissediyordum. Bu tamamen psikolojikti elbette. Aramızda en az on adımlık mesafe vardı. Ve o mesafe kapandı. "Kapatmam gerek," dediğimde bir el, omzuma dokundu.

İşte şimdi başlıyoruz.

"Görüşürüz," derken kulağımdan telefonu çektim ve kapatmadan attım cebime.

Omzumdaki elin sahibine döndüğümde önce sahte bir şok astım yüzüme, sonra boş boş baktım suratındaki iğrenç sıfata. "Yine mi sen ruh hastası?" dedim Mila olmaya devam ederek.

"Biz seninle tam tanışamadık gibi ya..." Dişlerini göstererek sırıttı. Parmakları omzumu kavradı ve bu bile onu öldürmem için yeterli bir sebepti bana göre. Elini on saniye içinde çekmezse götüne sokarak başlayacaktım işe. Nereye kadar direnebilirsem o kadar direnecektim. "İstersen bana bir kez daha tanıt kendini. Belki ikna olurum." Sesinin altına sakladığı o ince tehdit tonunu yakalamak beni daha da öfkelendiriyordu.

"Otelde gördüğün her kadının peşine takılıyor musun böyle?" Omzumdaki elini ittirdim. "Bunun adına taciz diyorlar."

Belindeki silahı çevik bir hareketle çıkarıp belime dayadığında kolunu omzuma atmış ve dışarıya iyi bir izlenim vermişti. Etrafta kimse yoktu hâlbuki.

Onu bir şekilde çıkmaz sokağa çekmem gerekiyordu. Bir namlu bana yaslıyken tek düşündüğüm buydu.

Bir namlu bana yaslıydı ve benim içimde kendimle alakalı biraz bile korku yoktu.

Kaçarsa bir çuval inciri berbat etmiş olurdum. Tek umursadığım buydu.

"Yanımda zorla durduğunuzu düşünmüyorum," derken kulağıma doğru eğilmiş, tehditkâr bir ses tonu kullanmıştı yine.

Ayağına bastım, bileğini kavradım ve silahın namlusunu benden uzaklaştırdım. Ona kafa attığımda omzumdaki kolu düştü ve afallamasından faydalanarak hızlıca eline geçirdim tekmemi. Silah savrulurken arkama bakmadan koşmaya başladım. Beni elinden kaçırmamak için silahını bile düşünmedi ve koşturmaya başladı öylece. Bu taraftaki sokakların ıssız olması işime mi geliyordu, yoksa bir dezavantaj mıydı bilmiyordum. Sadece koşuyordum nefesimi düzenli tutmaya çalışarak. Marketin oradan dönüş yaptım. Uzakta olmama rağmen gece kulübünün tabelasındaki kırmızı ışığı seçebildim ve son sürat devam ettim koşmaya.

Bacaklarım bir isyanla kasılırken karnıma giren saçma sancı işimi zorlaştırıyordu. Yine de yakalanmadan o sokağa kadar koşmaya devam edebildim. Sokağın çıkmaz olduğunu gören Serdar zafer kazandığını düşünmüştü ve yüzüne iğrenç bir sırıtış yerleşmişti yine bu yüzden. Planımın tıkır tıkır işlediğini bilmiyordu.

Açıkçası ben de öyle olup olmadığından emin değildim.

"Şimdi nereye kaçıyorsun bakalım fıstık?" diye sordu.

Kusmak istedim. Yavaş bir hareketle üzerimdeki beyaz gömleğin kollarını sıyırdığım sırada gözlerimi kısıp ona baktım. "Seni fıstık ezmesi yapacağım. Gel! Durma orada..."

"Benim sicilim lekeli biraz," dediğinde aramızda beş adımlık mesafe kalmıştı. "Köstebek kokusunu ayırt edebiliyorum, tazı gibiyimdir bu konuda. Şimdi söyle bakalım, nedir senin esas meselen?"

"Konuşacak mıyız?" Ona bir adım yaklaşırken öylece bana bakmaya devam etmesine anlam veremedim. Sağlamlığından şüphe duymadığım sol kroşemi yüzüne geçirdiğimdeyse artık bana bakmıyordu. "Kötü çocuk, ne bakıyorsun suratıma öyle? Hoşlanmam dik bakışlardan."

"Söylediğin iyi oldu." Elini dudağına bastırdıktan hemen sonra salladığı yumruk karın boşluğuma denk gelmişti. Kroşemin etkisinin daha uzun süreceğini düşünmüştüm. Hamlesi beklenmedikti ve bir anlığına nefesimi tıkadı.

Ona ardı ardına yumruklarımı savururken nefeslerim düzelmiş değildi. Kaburgalarım iç içe geçmiş olabilirdi, öyle hissettiriyordu. Aynı noktaya bir darbe daha savurdu ve yine kaçamadım. Yere çöktüm, pes ettiğimi sanıyordu.

Dizlerimin üzerinde dikildim, ayak bileğini yakaladım ve karnına kafa attım. Ellerini karnına yasladığı an bileğini sertçe kendime doğru çekip dengesini kaybetmesini sağladım. Hızlıca üzerine atladım ve yere devirdim onu. Yumruğumu yüzüne savurdum, nihayet istediğim gibi vurabilmiştim. Bayıldığı için başı yan tarafa doğru düştü.

Kana bulanan ellerime bakarken o sahneler aklıma gelmesin diye dudaklarımı dişliyordum. Bu pislik herifin üzerinden kalktım ve sokağın başında duran araca baktım. İçinden üç kişi indiğinde maceranın daha yeni başladığı, belki de benim maceramın sonunun yaklaştığı belliydi. "Beyler," dedim

ellerimi havaya kaldırarak. "Patronunuz size onu canlı yakalayın demiştir eminim." Blöf yapıyordum ama demiş olmalıydı. Ölüm işine yaramazdı ki. Canlı bir köstebek isterdi, konuşturmak ve diğerlerine karşı benim üzerimden prim yapmak için. Onlar için önemli bir kozdum, son kozlarıydım.

"Silahları atalım, ben korkuyorum ve korkudan ölebilirim şu an. Panik atağım var." Titreyen ellerimi boğazıma doğru sardım ve gömleğimin yakalarını çekiştirdim. "Ölürsem üçüzlerime kim bakacak?"

"Üçüzlerin mi var?" diye sordu bana silahıyla yaklaşan en öndeki adam. Çok aramışlar mıydı bunu acaba?

"Nereden çıktın sen?" diye sordu daha akıllı olan. Silahını indirip beline koymuştu çünkü bana doğru yaklaşacak ve beni o arabaya zorla bindirecekti. "Abidin, patronla ilgilen."

Abidin benim üçüzlerimle daha çok ilgileniyordu patronundansa. Duvar dibinde yere serilmiş patronuna doğru ilerlerken ben de diğerleriyle göz temasındaydım. "Dizlerinin üzerine çök," dedi arkadaki. "Ellerini başının üzerinde birleştir ki sana zarar vermeyelim."

"Başüstüne komiserim," dedim asker selamı vererek. "Bana zarar verirsen patronuna nasıl hesap vereceksin Abidin 2?"

"İsmim Behzat," dedi buna alınmış gibi.

"Patronun ağzı burnu yamulmuş Behzat. Kıza sık gitsin." Bağırarak konuşan Abidin'di ama bizden beş metre uzakta bile değildi. Adrenalinden bağırıyordu herhâlde.

Allah böyle korumayı düşmanımın başına vermesin Yağmur. Sabır testi gibi biri.

"İndirin silahlarınızı. Kimse sıkmıyor kıza."

"Abidin 3 haklı," dedim kendisi bana yaklaşırken. Hiç düşünmeden yüzüme silahının kabzasıyla vurduğunda bunu önceden sezemediğim için kendime küfrettim ama o ona ettiğimi sandı.

Sonrası benim için biraz karambol anıydı. Dizine tekme attığımı hatırlıyorum. Koca cüsseli adam bu hamlemle yere düşerken ateş etmemeleri için öbürlerine bağırıyordu. Bense onun üzerine çıkmıştım ve suratını yumruklıyordum. Tek isteğim bir an önce bayılmasıydı ama kontrolden çıkmış gibiydim. Devam etsem ölebilirdi bile çünkü boynunu kırmak istiyordum.

Başka bir gün, bir sokak ortasında, birine karşı koyamamıştım. Beni etkisiz hâle getirmeyi başarmış, oradan götürmüştü. O zaman, şimdiki kadar güçlü değildim.

Spor salonunda harcadığım saatlerin haddi hesabı yoktu o günden sonra. Kendimi çok fazla zorlayıp ağrılarım yüzünden gizlice ağlamamı hiçbir zaman umursamadım çünkü kas yapmak için değil, kendimi koruyabilmek için güçlenmeye çalışmıştım. Herkesten ve her şeyden kurtulabilecek kadar fiziki güce sahip olmam gerekliydi ve sınırlarımı sonuna kadar zorladım bunun için.

Ben bir polistim ve buna rağmen kendimi koruyabilmek için ekstra çaba göstermem gerektiğini düşündüğüm bir psikolojinin içine düşmüştüm.

Şimdi altımda nefesi kesilmek üzere olan bu korumalardan birini öldürecek raddeye gelmemin sebebi, bugünüm değildi.

O gündü. 7 Şubat.

Sıktığım yumruklarım titredi.

Abidinlerden biri beni kollarımdan yakalayıp çekti. Kurtulmaya çalıştım ama aralarında en iri olanıydı. Ardından az önce üzerinde olduğum adam sendeleyerek doğruldu ve diğerlerinin yanında bir kadından dayak yediği için sarsılmış erkeklik gururunun da etkisiyle sağlamından bir yumruk geçirdi suratıma.

Gözlerimi kapatırken tek düşündüğüm öleceğimdi. Acıyı hissetmeden bile önce ölümü hissetmiştim. Böyle bir sonu hak etmiyordum. Bir gün çıkmaz bir sokakta dövülerek ölmektense daha afili bir ölümü tercih ederdim ama yine de gülümsedim. Öleceksem de gülümseyerek ölecektim.

İçlerinden biri elini saçlarıma atarak başımı geriye doğru çekti. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp birkaç, *"Bak ne hâldesin, senden daha güçlüyüm,"* lafı söyleyeceği sırada kafamı alnının ortasına gömdüm. Bu sefer de diğeri bana doğru gelip tekmesini savurdu karnıma. Önlerinde iki büklüm kalırken gözlerimi sımsıkı kapattım. Şiddetli bir bulantı hissi vardı midemde. Hazmedemiyordum. İçinde bulunduğum durumu hazmedemiyordum.

"Size boyun eğeni siksinler," dedim çenemi kaldırarak.

Öfke her yerdeydi. Gözlerimden yaş akmadı, karnımdaki sancı veya yüzüme yediğim yumruk beni ağlatamadı. Bir tekme daha yedim, yine de dirseklerimi hareket ettirerek kurtulma çabamdan vazgeçmedim. Bu onları şaşırtırken karşılaştıkları alev püskürten bir çift gözden de irkilmiş duruyorlardı.

Bir araba durdu sokağın sonunda, korumaların arabasının arkasında. Kurtulduğumu düşünmedim çünkü Analizcilerin yetişmiş olması, bir sokak ortasında dövülmüş olduğum gerçeğinden kurtarmaya yetmezdi beni.

Sonra bir tekme daha yedim karnıma. Kapılar çarptı, yıldızlar söndü, gök kararadı ve birilerinin adım sesleri duyuldu. Acı hissi dalga dalga yayıldı parmak uçlarıma kadar. Öksürdüm, nefesim tıkandı, ben yine başımı kaldırıp onların gözlerinin içine baktım.

"Öyle bir sıçtın ki," dediğini duydum Kaya'nın. Beni tekmeleyen adama bakıyordu ve sesi ölümcül sertlikte çıkıyordu. "Sen şimdi öyle bir sıçtın ki..."

Hızlı adımlarla çıkmaz sokağa girdiklerini gördüm. Korumalar anlık olarak kalakalmış, birbirlerine bakmakla vakit kaybederken Analizciler yanımıza varmıştı. "Derinizi yüzmeden bu sokaktan çıkmak haram şimdi bize," dedi Arda. Can konuşmak yerine patronun başında dikilenin üzerine atladı. Kaya bana tekme atanla boğuşmaya girdi ve Arda doğrudan bana geliyorken arkamdaki adam bıçağını boğazıma dayayarak onu olduğu yere mıhladı.

Kalçama vurdu, bacağımı ittirdi ve ayağa kalkmamı sağladı. Göğüs kafesimden içeriye zorla gönderdiğim nefesleri düzene sokmaya çalıştım. Zor duruyor da olsam yeniden ayaktaydım ve bu benim işime gelirdi.

Boğazımdaki bıçağın soğuk yüzeyi beni diri tutan şeydi. Arda ellerinin boş olduğunu sakince arkamdaki adama gösterirken ben ona sorun yok der gibi bakıyordum. Korkmasın diye gülümsemek istedim ama acıyan canım yüzünden çenem seğirdi.

Bu anın daha fazla uzayıp gitmesine izin vermedim. Bıçağın boynumda ufak bir kesik bırakmasını göze alarak dirseğimi tüm gücümle arkamdaki herifin karın boşluğuna geçirdim ve ardından kolunu kavrayıp geriye doğru döndüm. Yüz yüzeydik. Kavradığım kolu saf dışıydı. Onu hızlıca duvara bastırırken sadece bir adım sağıma kaymam yetecekti. Beni yaralayabileceği mesafeden uzaklaşmış olacaktım.

Yetmedi.

Solak olabileceğini o saliselik dilimde düşünememiştim ve bu hatam, sol tarafımda bir iz olarak kazındı derime. Bıçağı tamamen saplamasına izin vermemiştim ama keskin ucu karnıma sürtmüştü. Akan kana bakacak olursam tenimde bıraktığı kesik biraz derindi.

Elim gömleğimin renk değiştiren kısmına giderken sertçe yutkundum, diğer elim duvardan destek alıyordu.

Sirenlerini kapatmış bir polis arabası durdu sokağın başında. İçinden inen birkaç memur olduğumuz tarafa doğru koşmaya başlarken onlar için her şey yolunda gibi görünüyordu.

Yolunda görünmeyen tek şey daha fazla ayakta kalamadığı için duvarın dibine çöken bendim. Elim karnımın sol tarafının üzerindeydi ve tamamen kana bulanmıştı.

Ellerim yine, yeniden, bir kez daha kana bulandı. Biz hep kan kokarız, demişti Görkem. Kanın o kendine has kokusu üzerime sinmeye başladığında bunu hatırladım. Nasıl geçer demiştim, geçmez demişti. Geçmiyordu gerçekten.

Arda bir şeyler söyledi, karambol anında diğerleri onu duyamadı. Daha fazla bağırdı. Bu sefer ayırt edebildim sözcüklerini. "Kaya!" dedi. "Can!" dedi sonra. Kaya bir an başını kaldırdı, yanımda hâlâ ayakta duran o adama ve sonra yere çökmüş bana değdi gözleri. Sonra o adam bir anda kendini karşı duvarda buldu ve Kaya'nın yumruğu yüzünün ortasında patladığında bir kırılma sesi kulaklarıma doldu.

Şokta olduğumu biliyordum. Etrafı sadece izlediğimi, ne yaşadığımı henüz tam olarak algılayamadığımı da biliyordum. Acı hissi kendini belli etmeye başladığı an bakışlarımı karnıma çevirdim. Çok fazla kan vardı.

Bir şey yok Yağmur. Yine bıçak yarası ama o seferki gibi değil.

Asıl şokumun sebebi, bana o anı tekrar hatırlatmasıydı zaten. "Asya!" diye haykırdı Can. Arda yanımda dizlerinin üzerine çökmüştü. Boynuma iki parmağını bastırdı. "Şşt," dedi kana değil ona bakmamı isteyerek. Nabzımı ölçüyordu. "Sakin ol, tamam mı?" Dudaklarımı aralayamadım. Kavram algılarım yeni yeni yerine oturuyordu. Endişeli bakan gözlerine rağmen Arda'nın ifadesi isc soğukkanlıydı.

Kaya ve Can bir adım geride öylece dikilmişlerdi. Onlara bakıyordum ama sanki yoklardı. Buradaydım ama sanki değildim. Uyuşuyordum. Gözlerimin önünde karıncalar vardı. Nefes alamıyordum çünkü tekmeler yemiştim. "Üçüzlerim düşmesin." Esprili olma çabam, doğru düzgün çıkmayan sesim yüzünden sonuçsuz kaldı ve hiçbiri gülmedi bana.

"Bilincin yerinde mi?" diye sorduğunda kafamı salladım Arda'ya. Kötü hissetmiyordum. En azından burada, bu şekilde ölmeyecektim. "Konuş benimle."

Tanımadığım bir memur da başımda dikilenler arasındaydı. Arda yırtılan beyaz gömleğimin düğmelerini alttan açıp yaramı ortaya çıkardığında Can ambulans çağırmaktan bahsediyor, Kaya'ysa Arda'nın halledeceğini söylüyordu. Muhtemelen hem Can'ı sakinleştirmek hem de Arda'ya güven vermek için böyle bir tavır almıştı. Çünkü ben yumruğunu sıkışını görebilmiştim.

Zaten otelin birkaç yüz metre ilerisinde olaya karışmış, sirenleri kapalı olsa da polis arabası katmışlardı üzerine. Bir de ambulansın gelmesi her şeyi mahvederdi. Görevler her şeyden önce gelirdi.

Arda hiç düşünmeden tişörtünü üzerinden sıyırdı ve yaramın üzerine bastırdı. Ellerim öylece iki yana düşmüş hâldeyken ne yapacağını bekliyordum. Nefes aldıkça kaburgalarımdaki sızı arttığından dudaklarımı da aralamıştım. Ölmeyeceğim kadar hava burnumdan çekmeyi bıraksam ağzımdan içeri girsin diye yaptığım bir şeydi.

Karnıma bastırdığı tişörtünü bir anlığına geri çekti ve yarama yakından baktı. Benim tek görebildiğim kandı, izi seçemiyordum. "İç organlara zarar verdiğini sanmıyorum. Sol karın boşluğuna denk gelmiş. Yüzeysel bir yara gibi duruyor, iç deşilmemiş. Dikiş gerekip gerekmeyeceğinden emin değilim. Kanaması henüz durmadı, derinliği tam anlayamıyorum. Bandaj... Bandaj bulun. Su, bir de temiz bez benzeri bir şey."

"Dikiş yok," dedim sertçe. Bileğini kavrayıp Arda'nın gözlerinin içine baktım. "Dikiş olmaz."

İsterse karnımdan girip sırtımdan çıkmış olsundu bıçak. Ben, bu bedende bir dikiş izi daha taşımayacaktım. Arda onaylar bir şekilde başını salladı ve beni sırt üstü yatırdı yavaşça. Kaya dizlerinin üzerine çökerek baş ucuma yerleşti. Can da söylenenleri bulmak için koşturan taraftı. "Tütün basamaz mıyız?" diye sordum. "Cebinde değil mi sigara paketin?"

"Enfeksiyon riskini arttırır," dedi Arda kesin bir dille. Esen rüzgâr onu üşütüyor olmalıydı. Bana tampon uygulamak için yarı çıplak kalmıştı.

"Kanamayı durdurur ama."

"Asya ilkel yöntemler kullanıp seni riske atmayacağız. Benimle kal sadece. Devam et konuşmaya."

Yaraya bakmaya çalışırken Kaya çenemden tutup beni kendi yüzüne bakmam için yönlendirdi. "Konuş diyorsa konuş," dedi sertçe. "Burnun da başlamış kanamaya." Elinin tersiyle burnumun altını sildi. Bu sırada Can da gerekenleri bulup Arda'ya getirmişti.

"Darbe aldım."

Arda muhtemelen kanı tamamen durdurmak için ellerini daha sert bir şekilde yaraya bastırdığında ani bir hareketle doğrulur gibi oldum. Can omuzlarımdan bastırıp yeniden asfalta yatırdı beni. "Elin ağırmış," dedim gülmeye çalışarak. Panik yapmalarını istemiyordum. "O kadar bastırırsan Cancan fırlayacak içimden. Yapıştır şu bandajı da kalkayım ayağa."

"İyisin," dedi Arda artık kırmızıya boyanmış tişörtünü üzerimden çekerek. "Görme kaybın var mı?"

"Biraz siyahsınız." Tenime nemli bir şey değdi. Muhtemelen yaranın etrafını temizledi, sonra bandajı yapıştırmaya girişti.

Kanlı ellerimle asfaltı sıkmaya çalışıyordum ama başaramıyordum. Can bunu anladığında elimi tutmuştu. Dört iğrenç adamın kanına bulandığı yetmezmiş gibi kendi kanımın da bulaştığı parmaklarım, onun parmaklarının etrafına dolandı. "İyiyim," dedim etraftaki koşuşturmaca tamamen sona erdiğinde. Adamların hepsini kelepçeleyip paşa paşa araçlara götürmüştü polis arabasından çıkan ekip. Baygın Serdar'ı da taşımışlardı. Sokakta sadece biz kalmıştık. "Daha ağırlarını atlattım."

"Çok acıyor mu?" diye sordu Kaya beni umursamadan. Can'ın elini sıkan parmaklarım titrediği için yöneltmişti sanki bu soruyu. "Asya, bakma bana ölü gibi. Konuş."

"Gerçekten iyiyim," dediğimde kulaklarım yere yakın olduğundan mı, yoksa karnımdaki kesik kulaklarımı bir anda daha iyi işittirmeye başladığı için mi anlayamasam da birinin koşar adımlarını duydum görüntüsünü bile görmeden önce.

Nefes nefese bir adamın gölgesi üzerime düştüğünde hafifçe doğruldum ve öfkemi esirgemeden gözlerinin tam içine baktım.

Kenarda duran kanlı tişörtü gördü, sonra kıpkırmızı olmuş gömleğimi. Gözleri hızlı hızlı etrafı tararken kendinden nefret ettiğini hissetmiştim. Bana iyi olup olmadığımı bile sormaya yüzü yoktu.

Doğrulmak için Can'ın omzundan destek aldım. Elimi bırakmak istemedi ama hızlı bir hareketle ondan kurtuldum. Bu karnımı kasmama sebep olurken alnım acıyla kırıştı ama yansıtmamaya çalışarak tamamen doğruldum.

"Hareket etmeme..."

Nasıl bir bakış attıysam laf Arda'nın ağzına tıkıldı. Çaresizce kabullendi ayağa kalkmış olmamı.

Görkem bana her an ağlayacak gibi bakıyordu. "Siktir..." diyebildi. Kafasını hızlı hızlı iki yana salladı, yüzünün her santiminde bıçaklanan oymuş gibi bir acı vardı. "Hayır. Ben... Aklımı sikeyim."

Elim karnıma yaslıydı. Analizcilerin beni durdurmak istediğini biliyordum ama hiçbiri araya girecek cesareti bulamıyordu kendinde. Gözlerim kararda. Bunu yok sayarak üzerine yürüdüm ve suçlu adımlarla geriye doğru gitti Görkem. "Ben seni bir saniye bile yalnız bırakmamıştım," dediğimde gözlerini sımsıkı kapattı. Elini alnına yasladı, durmadım. Sırtı duvara yaslandı geri gidecek yeri kalmadığında. Bir adım kadar önündeydim. "Seni koruyabilmek için her şeyi yaptım."

Nefes alamıyordu. Ayakta zar zor durabilen benden başka kimse nefes almıyordu bu sokakta. Kaya, Can ve Arda tepki bile verememişlerdi. Görkem, gözlerime bakmaya korkuyordu.

"Sana bir kere ihtiyacım oldu ya... Bir kere." Hayal kırıklığım ve kalp kırıklığım kendi içlerinde bir yarışa girdiler. "Neredeydin?" Canım haddinden fazla acıdığı için titriyordum. Diğerleri oturdukları yerden bile kalkamamışlardı hâlâ. Hiçbir şey umurumda değildi. Cevap istiyordum. "Üç tekme yedim karnıma, saydım senin için."

Ödeşmek için yerde duran bıçağı alıp ona saplasam bu cümlemi duyduğundaki kadar acıtamazdım canını. Dolu, çaresiz, suçluluk duygusuna esir olmuş gözlerine bakarken benim de gözlerimin dolmasından nefret ettim. Güçlü kalmalıydım. Sessizliği sinirlerimi yıpratıyordu. Başım şiddetle döndü. Göğsüne bastırdım parmağımı, yüzü bulanıklaştı. Düşmemem için ani bir refleksle kolunu belime sardığında ağırlığımı ona vermek zorunda kalmıştım. Artık dip dibeydik.

"Özür dilerim..." dedi zorlukla kelimeleri bir araya getirerek. Kahkaha atmak geldi içimden ama bu canımı daha fazla acıtırdı. "Allah belamı versin, çok özür dilerim."

"Herkes," dedim kısık çıkan sesimle. "Herkes seni bana emanet etti. Ben senin bu hâle düşmene izin vermezdim, vermedim." Parmaklarının yarama denk gelmemesine dikkat ederek belimi daha sıkı kavradı. Tek taraflı bir sarılma içindeydi. Kanım üzerine bulaştı asıl suçluyu işaretler gibi.

"Sana yeni söz vermiştim..." Çenesi kasıldı. Ayakta duruyordu ama aslında yerin dibinde hissediyordu. "Ben... Daha dün gece söz vermiştim." Hatırlamadığım kısımlar vardı. "Allah belamı versin benim. Yalvarırım sonra kız bana, canın acıyor şu an."

"Neredeydin?" dedim kalkanlarım düşerken. Tükenmiştim. Beni tutmuyor olsa yeri boylayacaktım. Gözlerim daha fazla kararmaya başladı.

Söylemek istemedi fakat sorumu tekrarladığımda cevaplamaktan başka bir şansı kalmamıştı. "Ceren," dedi. "Hastane... Hastaneye kaldırılmış ve telefonda son konuştuğu kişi ben oldu..."

"Anladım." Elimi kolunun üzerine koydum ve tutuşunu gevşetmesini sağladım. Geri çekildim.

Hayatlarında daha önce birini kaybetmiş insanların, hâlâ hayatta olan ve değer verdikleri insanlara duyduğu zaafı düşündüm.

Barış, dedim. Biri seni arayıp Barış'ın hastaneye kaldırıldığını söylese görev mi dinlerdin? Onu son kez görebilme ihtimalin olduğunu düşünüp soluğu yanında almaz mıydın korkudan titreyerek?

Kendimi kandırmaya çalıştım, canım daha fazla acımasın diye. Yine bir başkası benim yerime tercih edilmişti ve yine ben onu haklı bulacak bahaneler üretiyordum kendi kendime.

Görkem'in ölmeyi diler gibi bakan gözlerinden uzaklaştım ve diğerlerine döndüm yüzümü. Az önce belimde olan desteği kaybolduğu için şimdi boşluk tarafından sarmalanmıştım. "Arkadaşınız iyi..." Ağlamamak için kendimi sıktım. "Bir gün, bir zehir içtim onun için. Yetmedi, dün uyuşturucu da kullandım." Derin bir nefes almam gerekti. "Söylediğiniz gibi," dedim. "Korudum onu. Olan yine bana oldu ama siz de bunu tercih ederdiniz zaten."

Hangisinin canını daha çok yaktığımı, en çok yerin dibinde hissedenin hangisi olduğunu bilmiyordum. Dört adam, birbirlerinden beterlerdi öylece yaralı olan bir kadına bakarken.

Odamda uyuyuşları geldi aklıma. Hasta olduğumda başımda beklemiş bu insanların canını yaktığım için üzüldüm o an. Daha fazlasını söylemedim. Söylemek istediğim çok fazla şey vardı ama kustuğum banyonun içine girip yüzümü güldüren, ağladığımda bana sarılan, benim için marketten reçel almış o adamlara daha fazlasını söyleyemedim. Onlar tarafından biraz ilgi gördüğümü hatırladığım an hepsini affedecek sebepler buldum.

İşte ben böyle acınası biriydim, böyle acınası bir insan hâline gelmiştim...

Boynumu kaşımak istedim. Parmaklarım künyeye çarptı. Künyesi bendeydi. M harfinin kazılı olduğu künye, bütün bu geceye şahit olmuştu. Müjgan abla, Mehmet abi ve Mete bile benim yanımdaydı ama Görkem değildi.

"Asya," dedi Arda korka korka. "Asya, bak bana. Gözünü seveyim daha fazla hareket etme."

"Plana devam edeceğiz." Sesim sertti. Dik durdum. Acı eşiğim yüksek olmasına rağmen her an acıdan bayılabileceğimin farkındaydım ama ben dimdik durdum.

Ne planı, diyeceklerdi ağızlarını açmalarına izin versem. Sen bu hâldeyken, diye ekleyeceklerdi. Ne planı? İzin vermeyiz böyle otele dönmene.

İzin almayacaktım. "Bu kadar ilerlemişken ve ben bu kadar çabalamışken beni vazgeçirmeye çalışırsanız yemin ederim hepinizi silerim."

"Tamam," dedi Can. Bana doğru bir adım attı. "Tamam. Gel, bir sakinleş. Tekrar konuşalım. Hepimizin ağzına sıç sıra sıra, bak gıkımızı çıkartırsak şerefsiziz. Hak ettik biz her şeyi. Ama önce, sen yere yığılmadan önce izin ver yanında olalım."

"Seni arabaya götüreyim," dedi Kaya sadece. "Bir beş dakika bekleyin siz burada." Dönüp diğerlerine baktı. "Hareket edecek hâliniz kalmamış zaten."

"Kaya," dedi Arda. "Yarasına bakmam gerek. Kanaması yeniden başladı sanırım." Benimle değil onunla konuşuyordu çünkü o an doğru olan buydu. "Bir hastaneye..."

"Dikiş yok," diye araya girdi Kaya. "Ne diyorsa o. Bayılacaksa da bırakalım bayılsın, en azından canı acımaz."

Yanıma yaklaştığında hamleyi benden bekledi. Koluna girdim. Dişlerimi sıkmaktan çenem ağrımaya başlamıştı. Beni buraya geldikleri arabaya kadar sürükledi peşinden. Arka kapıyı açıp kendimi içeri atana kadar durdu yanımda. "Beş dakikaya ihtiyacım yok," dedim ona bakarak. "Buradan bir an önce gidip ne yapacağımızı düşünelim. Geç olmadan otele dönmem gerekiyor."

"Gözlerin kayıyor Asya," dedi göz devirmemeye çalışarak. "Sen önce bir ölme de sonrasına bakarız."

"Serdar hemen benim peşimden çıktı. Giriş katta kamera yok ama otelin önünde bir tane olabilir belki. Ben otele döneceğim ama o dönmeyecek. Bir şekilde kayıt işini çözmezsek benim yaptığımı anlarlar. Çıkışlarımız arasındaki süre bir dakika bile değil. Bizi başka gören oldu mu bilmiyorum. Belki resepsiyonist..."

"Halledeceğim dik kafalı," dedi öfkeyle. "Bir sus da ortalığı toparlayayım önce. Gelmiş ne anlatıyorsun bana."

"Telefonunu alabilir miyim?" diye sordum. Şifresini açıp kurumuş kanla kaplı ellerimin arasına bıraktı. Ekip arabası ne ara gitmişti bilmiyordum ama çıkmaz sokakta bir enkaz dışında hiçbir şey kalmamıştı. Arda ve Can'a başıyla bir işaret yaptı Kaya.

Saniyeler içinde yanıma vardıklarında "Can," dedi Kaya. "Direksiyona geç." Ardından bana son bir kez bakıp Görkem'in yanına yürümeye başladı.

Görkem duvarın dibine, tam da dakikalar önce şok içinde yarama bakmaya çalıştığım noktaya çökmüştü. Büküp kendine doğru çektiği dizlerinin üzerine dirseklerini yaslamış, yüzünü öylece gökyüzüne çevirmişti.

Her şeye rağmen, onu bu şekilde görmek içimi acıttı.

Arda yanımdaki yerini aldı. Bir şeyler söyledi bana ama ben başımı cama çevirip dışarı bakmaya devam ettim. Kaya, ayağıyla Görkem'in dizlerini dürttü. Sonra eğilip ona bir şeyler söyledi ve en son ayağa kalkması için koltuk altlarını kavrayıp onu yukarı doğru çekti tek hamlede.

Sarsılmış... Tek bir kelimeyle Görkem'i özetlemem gerekse bunu kullanırdım.

Dişlerimi sıkarken başımı telefona çevirdim ve Eylül'ün numarasını tuşladım. Karşıdan bir alo geldiği an girdim söze. "Bir tane daha beyaz gömleğin var mı? Buna biraz kan bulaştı da..."

⚓

"Bıçak, Asya'nın karın kaslarından kendine girecek yer bulamamış. Maşallah, bizim kız gerçekten taş gibi."

Arda, korktuğu için ortamı yumuşatmaya çalışıyordu pansumanımı tamamladığında.

Eylül'ün evindeydik. Buraya ilk kez geliyordum. Analizcilerinki kadar büyük bir evdi neredeyse. İçindeki boşluğu eşyalarla doldurmaya çalışmıştı.

Tek başına yaşıyordu. Benim gibiydi bir noktada. Yıllardır alışkındı yalnızlığa.

Bir ruhsuzluk sinmişti eve. Benim çıkmaz sokağın köşesindeki 13 Numaralı evim de böyleydi ama Analizcilerin evi böyle değildi mesela. O evin kapısından girdiğinizde hissettiklerinizle bu evin kapısından girdiğinizde hissettikleriniz bir olmuyordu. Orası duvarlarına kahkahalar gizlenmiş, bir aileye yuva olmuş bir evdi. Bizimkilerse bir kişiye bile ev olamamış, öylesine dört duvardı işte.

Her eşya kalite kokuyordu ve her köşeden şatafat akıyordu. Eylül, belki de her şeyin en iyisine sahipti ama gün sonunda başını yastığa tek koyuyordu.

"Hiç gülecek hâlim yok," dedi Eylül. Ben gülmüştüm Arda'nın söylediğine. Çok öfkeliydi, ben artık değildim. "Bana hesap vereceksiniz, hepiniz." Yönünü tekli koltukta oturmuş, gözlerini yere sabitlemiş ve hızlı hızlı dizini sallarken bir yandan da parmaklarıyla koltuğun kolçağında ritim tutan Görkem'e çevirdi. "Önce sen."

"Yapma," dedi Kaya. Ona söylediğimi yapmış olmalıydı çünkü buraya gelirken Can'ın sürdüğü arabanın içinde yoktu. Bir şekilde kayıt işini çözmeye gittiğini tahmin ediyordum.

"Karışma Kaya!" Eylül iki elini iki yanından koltuğa yasladı ve kendini biraz olsun sakinleştirmeye çalıştı ama başarılı olamadı. "Ne yapıyorsun sen?" Görkem ona bakamadı. "Aklına ne oldu? Ne demek görevin ortasında Asya'yı bir başına bırakmak? Bunu içimizden biri yapsa ömrün boyunca affetmezdin onu. Böyle bir şeyi biz yapsak yüzümüze bakmakta zorlanırdın. İnanamıyorum sana."

"Eylül," diye araya girmeye çalıştı Can. "Onun hâlini görüyorsun ve sonrasında neler olabileceğini biliyorsun. Durman gerek."

"Bırak," dedi Görkem bakışlarını halıdan çekmeden. "Bırak söylesin."

Eylül, Görkem'in hatalarını bir bir yüzüne vurabilecek tek kişiydi ve Görkem de bunun gayet farkındaydı. Elimi bandajın üzerine bastırdım. Canım hâlâ çok

acıyordu ama bayılmamıştım. Sadece karnımda değil, yüzümde ve boynumda da ufak yaralar vardı. Nefes kontrolümü yeni yeni sağlayabilmiştim. Buraya geldiğim andan beriyse ağzımı doğru düzgün açmamıştım daha.

"Uyuşturucu kullanmış bir de bu kız. Gece kendinden geçmiş birini sabah öylece bir başına bırakıp gittin demek..."

"Bu mevzunun aslını dinlememiz gerekiyor," dedi Can. İnatla araya girmeye çalışıyordu biraz daha devam ederse Görkem'in nereye varacağını bildiği için. "Ne oldu da bunlar yaşandı? Nasıl su içmiş gibi bahsedebiliyoruz bundan? Bunun normal olduğunu mu düşünüyoruz?"

"Tabii ki düşünmüyoruz," dedi Kaya. "Ama konuları önem sırasına koyabiliyoruz ve bu mevzunun sırası olmadığının farkındayız hepimiz."

"Konuları önem sırasına koyamıyor biriniz." Eylül'ün gözlerinde benimkiyle kıyaslanabilecek bir kırgınlık vardı. En son beklediği kişi Görkem'di sanki. Benim en son Görkem yüzünden zarar göreceğimi kodlamıştı kafasında.

Ne hâlde olduğunu gördüm. Ellerinin nasıl yumruk olduğunu, dizlerinin kontrolü dışında nasıl titrediğini gördüm çünkü onun aksine benim gözlerim sürekli üzerindeydi. Saçlarını çekiştirmekten darmadağınık bir hâle gelmişti. Gözleri kıpkırmızı olmuştu ve çenesi devamlı seğiriyordu. Dişlerini sıka sıka kıracaktı bu gidişle. "Eylül," dedim bu defa ben kendimi öne atarak. Bir kişininki hariç tüm bakışlar bana çevrildi. "Gerçekten yeter. İşimize dönelim. Zaman kaybetmek istemiyorum."

"Yetmez." Gözü döndüğünde tüm dünyayı karşısına alabilecek biri olduğuna ilk şahit oluşumdu. "Göreve giderken sana kendine dikkat etmeni söyleyen tek kişi ben miydim, Asya?" Başını hafifçe iki yana salladı bunu kabullenmek istemiyormuş gibi. "O yüzden bana öyle bakmıştın değil mi?"

İnkâr etmedim, kabul de etmedim. Geldiğimden beri kullandığım sessizlik hakkımı yeniden kullandım ama Eylül sessizliğin ne demek olduğundan habersiz biri gibi hiç ara vermeden devam etti konuşmaya. "Önceliklerinizi gözden geçireceksiniz," dedi emreder gibi. "Ben neysem sizin için Asya da o olacak. Ona kendini bok gibi hissettirmeye devam ederseniz sizinle gerçekten çok kötü bozuşuruz."

Arkamda duruşu gözlerimin dolmasını tetiklerken yaranın üzerinde duran elim yavaşça yumruk hâline geldi. "Kimseye bir şeyi zorla yaptıramazsın," dedim sabit bir sesle. "Öncelikleri değiştiremezsin, benim de böyle bir isteğim yok zaten. Olamaz. Kapatalım konuyu artık."

"Sen varken kıytırık Ceren'in yanına gidemez Asya. Kabullenemiyorum bunu."

"Kıytırık dediğin kadın onun için değerli biri." Gülümsedim. "Kimin kime ne kadar değer vereceğini belirleyemezsin. Arkamda durduğun için teşekkür ederim ama azarların hep boşa. Oldu, bitti. Takılı kalmak yerine önümüze bakacağız."

"Ben..." Görkem'di konuşan. Çenesini yerden kaldırabilmiş, bana bakmıştı doğrudan. Her saniye içinin nasıl yandığını görebiliyordum. "Ben sen uyanmadan geri dönerim sanmıştım. Aramalarını görmedim çünkü..."

"Şarjın mı bitmişti? Telefonun mu sessizdeydi? Ne fark edecek? Açıklama istemiyorum." Elindeki dümen dövmesinin üzerine tırnaklarını geçirmiş durumdaydı ve bilinçli yaptığını düşünmüyordum. "Ben sadece nerede olduğunu sordum. Sen söyledin. Tamam. Bitti. Üzerinde durulması gereken bir yer göremiyorum."

"Gördüğün gibi Eylül..." dedi Kaya düz bir ifadeyle. "İstersen buraya Manas Destanı kadar uzun bir azar metni dök, söv Görkem'e saatlerce aralıksız... Asya'nın tek bir cümlesindeki etkiyi veremeyeceksin."

"Veremem." Başını salladı. "Çünkü kırgın bir kadının dili en güçlü silahtır."

"Kimseyi yaralama amacında değilim," dedim. "Ben öfkeli ya da kırgın da değilim. O, o anlıktı. Gerçekten, otele dönmemiz gerek artık. Toparlanın."

"İnanılmaz bir bastırma mekanizması var." Can kendi kendine konuşur gibiydi. "Ve her şeye rağmen hâlâ onu koruyor, Görkem'i aklamaya çalışıyor kafasının içinde. Hatta bizim kafamızın içinde bile..."

"Tespitlerini sesli söylüyorsun 3P," dedi Arda uzun süreli sessizliğini bozarak. "Kendi kendine konuşmanı içinden sürdürmeni öneriyorum. Araya kaynayacaksın yoksa."

"Eylül," dedim konuşulanlara kulak asmadan. Sesim bir şey isteyeceğimi belli ediyordu.

"Söyle canım," dedi Eylül. Oturduğu yerden kalkıp yarı uzanır şekilde oturduğum koltuğun baş ucuna geldi. "Söyle hayatım."

Dudaklarım iki yana kıvrılırken samimiyetinden şüphe duymuyordum. Onunla aramızdaki bağın çok daha güçlü hâle geleceğini zaten biliyordum ama bu kadar çabuk ilerleme kaydetmeye başlayacağımızı düşünmemiştim. "Ben açım."

"Sen..." dedi Görkem araya girerek. Kendine hâlâ gelememişti. Sol elinin titremelerini saklamaya çalışıyordu yumruk yaparak. "Dün akşam da bir şeyler yiyememiştik. En son ne zaman yemek yedin?"

Yediğimiz kazıklara sayarsın, dedi Mete içimden. Burada olsaydı aynı cümleyi sesli şekilde kurardı ve kelime dizimine kadar aynı olurdu. Mete'yi içimde bu şekilde, bu gerçekçilikle yaşatmaya devam etmem korkunçtu ama onun sesinin gitmesi ihtimali çok daha korkunçtu.

"Hatırlamıyorum." Basit bir cevapla geçiştirdim sorusunu. "Otele geçmeden önce bir şeyler yemem gerek."

"Tamam," dedi Can. Eylül'le konuşuyordum ama o hariç herkes muhabbete dahil oluyordu. "Tamam, geçeceksin otele. Bir kafamızı toparlayalım, sen de biraz kendine gel. Düşüneceğiz bunu "

"Düşünecek bir şey yok," dedi Kaya. "Ayağına kapansan vazgeçiremezsin. Planı gözden geçirip onları geri yollayacağız."

"Düşünme ve plan yapma mekanizmamız çalışmıyor," dedi Arda gözleri Görkem'in üzerindeyken. "Lütfen, daha sonra tekrar deneyiniz."

"O aç, geri zekâlılar!" dedi Eylül sertçe. Öyle bir otoritesi vardı ki kalkıp Analizcileri sıra dayağından geçirse şaşırmazdım. Liderlik değil de diktatörlük vardı sanki onun kanında. "Önceliklerinizi sikeyim sizin. Delirtmeyin beni ve kapayın o çenelerinizi."

Diğerlerine bakarken ateş püskürten gözleri bana değdiğinde bir kedinin-kilerle yer değiştirdi. "Ne yapalım? Bir şeyler sipariş edelim mi? Canın ne istiyor?"

"Açım," diye tekrarladım. "Fark etmez. Kuru ekmek getirsen ben tamamım şu an."

Gülümsediğinde gözleri kısıldı. "Lahmacun söyleyeyim mi? Geçen sefer yediğimizde sevmiştin." Bana baktı, ardından bir cevap beklemeden telefonunu aldı ve siparişi vermek için uzaklaştı salondan.

"Serdar'ın yokluğunu fark edeceklerdir," dedim vakit kaybetmeden. Söze net girişim onları şaşırtmamıştı. "Üstelik, bizden şüpheleniyorlar. Dün gece ne olduğunu çok net hatırlayamıyorum ama bizden şüphelendiklerine eminim."

"Bana anlattın." Görkem'in sesi kısıktı. Araya girecek gücü bulamıyordu kendinde, sadece gerekli detayları ekliyordu hikâyeme. "Hasan seni test etti ve bunun sonucunda o şeyi kullanmak zorunda kaldın."

"Her neyse. Serdar'ın gidişi iyice şüpheli konumuna düşürecek bizi. Bir karşı atak gelecektir. Üstelik bu akşam masaya da katılamadık. Çeki Hermes kazanır, uyuşturucular zaten sahibinde kalacağı için bunu dert etmemize gerek yok fakat bizim neden masada olmadığımızı sorgulayacaklardır. Bu gece için bir bahane uydurmamız gerek."

"Canın acımıyor mu?" diye sordu Arda. Şaşkındı, mantıklı düşünebiliyor oluşum karşısında hayrete düşmüştü. "Seni oraya göndermemek için ayağına kapanmam yetecekse yemin ederim denerim şansımı. Yaran yüzünden çok zorlanacaksın. Hastaneye bile gitmemize izin vermedin."

"Arda lütfen..." Bakışlarım etkili olmuştu üzerinde. "Dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz. Ben buraya kadar gelmişken bırakmam. Boşa mı kürek çektik?"

"Çektin." Tek kelimesine bütün duygularını sığdırmayı başarmıştı Görkem. "Biz değil, sen. Ben hiçbir şey yapmadım."

"Seni bir krizin içinden çıkarmaya gücüm kalmadı," dedim dümdüz bir sesle. "Ne yapıyorsan yap, kendine gel. O otele birlikte döneceğiz ben yemek yedikten sonra."

Kaya ayaklandı, Görkem'in dizine vurdu ve onu kolundan çekip ayağa kaldırdı. "Burası bende," dedi Görkem'i kapıya sürüklerken. "Ben halledeceğim."

Görkem'in repliğini o hariç herkes kullanmaya başlamıştı.

Ben gelmiştim ve Analizcilerin üzerinde durduğu cam çatırdamıştı. Ben gelmiştim ve dengeler değişmeye başlamıştı.

Sessiz kaldım. Can ve Arda bile sessiz kaldılar. Konuşulacak bir şey yoktu. Lahmacunların tümünü mideye indirene kadar konuşmadım. Sonrasında Kaya ve Görkem de aramıza katıldı ve plan için kafa kafaya vermemiz gereken noktaya geldik.

"Bu akşam İstanbul'da herhangi bir sergi var mıymış, baksana bir."

Görkem aramıza dönmüştü. En azından beyni işlev göstermeye başlamıştı.

Kaya telefonunu çıkardı arka cebinden ve araştırmaya koyuldu.

"Senin ve benim otelden çıkış saatlerimiz farklı," dedim.

"Sana sürpriz yaptım." Acı çekti. "İkimize bir yemek ayarladım dışarıda. Seni oraya çağırdım. Eylül, araya bağlantılarını sok. Lüks bir yerde bu akşam rezervasyonumuzun olduğu görünsün. Oradan sergiye geçtik ve gece de otele döndük. Günümüz böyleydi."

"Ben kazanmaya gelmiştim ve geçen gece zaten kazandım," dedim devam ettirerek. "Satıcı değil, kullanıcıyım. Her gece kazanmamıza gerek yok. Bu gece seninle dışarı çıkıp vakit geçirdik. Zaten bana âşık olduğun fikrini onların kafasına sokmalıydık. Sürpriz olayı iyi olur, yadırgamaz millet."

"Bu kız bizim yanımıza o kadar yakışıyor ki..." dedi Arda ensesini kaşırken. Her şeyi unutmuş, doğal bir şekilde kaçırmıştı bu cümleyi ağzından. Gülümsedim. Üstünü çizdim yine olanların. Bir Barış vardı, bir de onlar. Elimde avucumda başka hiçbir şey yoktu benim.

Barış...

"Barış'ı aramam gerek." Telaşlı çıkan sesim üzerine telaşlandılar. "O bana içinde kötü bir his olduğunu söylemişti ve..."

Ve üç gün bile sürmedi haklı çıkması. Barış işte.

"İyi olduğumu söylemeliyim. Kafayı yiyordur şu an."

"Bir sergi buldum. Sizi buradaymış gibi gösteririz. Davetlilere adınızı eklerim. Eylül de rezervasyonu ayarlar." Kaya bana baktı. "Başka sorun var mı?"

"Oteldeki kayıtları ne yaptın?"

"Dışarısı kaydedilmiyordu, giriş katta da kamera yoktu dediğin gibi. Bir yemek katındaki koridorda vardı Serdar ve senin aynı anda asansörlere hareketlendiğinizin kaydı. O kamera da bozuldu ya..."

"Tüh," dedi Can. "Bak sen şu işe."

"Tabii," dedi Kaya gülerek. "Tesadüf işte, ne yaparsın. Bakımı falan gecikti herhâlde."

"Olur öyle," dedi Eylül. "Ben size lüks restoranda baş başa yemek ayarlayayım madem." Yüzünü bana döndü. "Sahte kimliğindeki ad neydi senin ya? Ceren miydi?" Görkem ona baktı, o Görkem'e baktı ve ikisi arasında geçen o bakışma tüm konuşmalardan daha etkiliydi. "Doğru, senin o saatlerde yanında olduğun kadının adı Ceren'di. Karıştırmışım."

"At at, toprak da at üzerine."

Arda'yı duymazlıktan geldi Eylül. Şu işi halledebilmek için telefonunu alıp salondan çıktı.

"Haklı." Görkem'in başı bugün bilmem kaçıncı kez öne eğildi. "Haklılar." Gözlerinin kenarlarındaki ve şakaklarındaki damarları tek tek görebiliyordum. Başı ağrıyordu ve kendini sıkıyordu. "Ben bir elimi yüzümü yıkayayım."

"Soğuk su içmeyi de deneyebilirsin." Arda şebek modunu aktifleştirmişti. "İyi geliyor diye duydum. Sadece bir öneri."

"Olur."

Masanın üzerinde Kaya'nın telefonu duruyordu. Bakışlarım orada sadece birkaç saniye oyalanmasına rağmen Kaya ne yapmak istediğimi anlamış, şifreyi açıp bana uzatmıştı. "Kayıtlı," dedi. Barış'ın numarasıydı bahsettiği.

"Dışarıda konuşayım." Hareket etmemem için ağzını açacak olan Arda dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. Artık beni engelleyemeyeceğini anlamıştı ve bu onun kabullenme şekliydi.

Yürürken zorlanıyordum. Bu gerçekti. Nefes alıp verirken bandajın gerilmesine alışmıştım ama adım atarken gelen acıya henüz alışamamıştım. Sorun değildi. Dik durabilirdim.

Rehbere girip doğrudan B harfine tıkladım. Sonra durdum. Mutfak olduğunu düşündüğüm, ışığının girişteki hole yansıdığı yere doğru ilerledim. Asıl ayağa kalkış amacım buydu çünkü korktuğum bir şey vardı ve genelde korktuğum şeylerin başıma gelmek gibi bir özelliği de vardı. "Eğer," dediğimde Görkem irkildi. Yavaşça bana döndüğünde gözleri ifadesizdi. Yakalanmanın verdiği o his veya suçluluk duygusu yoktu bakışlarının arkasında. Tek çaresi buymuş gibi kutuyu tutuyordu parmaklarının arasında. "Eğer bir hap bile alırsan gider kokain çekerim."

Ettiğim tehdidi beklemiyordu. Gülmeye başladığında gözlerine rengi geri gelmişti. Odağını dağıtmayı başarmıştım. "Verdiğin sözleri unutma." Yüzü düştü. "Bana verdiklerini değil, onları unutabilirsin." Ona doğru ilerledim ve ağrı kesici kutusunu çekip aldım elinden. "Ama diğerlerine verdiğin bir söz var ve bunu çiğnemene izin vermem. Anladın mı? Kendine gel derken kastettiğim bu değildi."

"Bok gibi hissediyorum." Başımı salladım anladığımı belirterek. Duvarları gözlerimin önünde yıkılıyordu ve ben başımı sallıyordum sadece. "İfade edemiyorum ama görüyor musun? Başımdaki ağrı yüzünden ağlayabilecek durumdayım. Ağrıyla yaşamaya alışkın biriyim ama her an dizlerimin üzerine çöküp ağlamaya başlayabilirim."

"Ağrı değil onun sebebi, çaresiz kalmış olman." Gözlerime baktığını yakaladığım an kaçırmadım bu fırsatı. "Planın yok, ne yapacağını bilmiyorsun. Elinden hiçbir şey gelmiyor çünkü zamanı geri alamazsın. Asıl sebep bunlar."

"Özür dilemem hiçbir şey ifade etmiyor, değil mi?"

"Etmiyor," dedim. "Bir şey soracağım."

"Ne istersen."

"İyi mi Ceren?" Afalladı. "Hastanede mi hâlâ? Yalnız mı?"

"Daha iyi." Zorlukla döküldü kelimeler dudaklarının arasından. "Babası geldi ben çıkmadan önce." Gözlerini sımsıkı yumup açtı. "13..."

"Asya," dedim. Kırık kalbim, bir başka kalbi kırarak yalnızlığını gidermek istiyordu sanki. Bu zordu. Konu Görkem'se bunu yapması imkânsızdı. "Artık ismimi kullanmanı tercih ederim. Lakaplar kafa karıştırıyor."

Taşıdığı iki okyanusta tek bir damla su kalmamış gibi baktı bana. Kupkuruydu. Gördüğüm tek şey çorak bir toprak parçasıydı.

"Bir daha ağrı kesici almaya niyetlenirsen beni kaybedersin." Bu bir tehdit değildi, bildiriydi. "Bana verdiğin zararı umursamam. Anlarım. Ama kendine bile bile bir zarar verirsen beni kaybedersin. Giderim Görkem. Gözümün önünde bir bağımlıya dönüşmeni izleyemem."

"Senin kendine bile bile verdiğin zararları ne yapacağız, peki?" diye sordu bana bir adım yaklaşarak. Aramızdaki mesafeyi farkında olmadan kapattığına emindim ama durmadı. Başımı hafifçe kaldırdım ona bakmak için.

"Hiç değerim olmadığını düşünüyorum." Gözlerinde sözlerime inkâr vardı. "Ve yanılmıyorsam hiçlerimle çoklarımın yerini değiştireceğine yemin etmiştin."

"Hatırlıyor musun?"

Ayakta güçlükle durabildiğimi biliyordu ve bu yüzden mutfak tezgâhına yaslanmamı sağlamıştı. Üzerime kasıtlı olarak gelmediğini düşünmüştüm saniyeler önce. Aksine bilerek yapmıştı. Tezgâh bana destek sağlasın diyeydi. "Neyi?" dedim. "Bunu otele ilk girdiğimizde konuşmuştuk."

"Dün gece bir kez daha ettim ben o yemini sana." Koluma dokunduğunda duyguları değişti. Acıma mıydı merhamet mi anlam veremedim. "Sadece bunu hatırla. Sana yanında olacağımın sözünü verdim. Tutamadım ama tutacağım. Sözlerimi tutmayı öğreneceğim."

"Sadece bunu hatırla derken ne demek istedin?" Şüpheyle baktım yüzüne. "Bilmem gereken bir şey mi var?"

"Sana bir söz verdim ve sana bir yemin ettim." Sağ eli, belimin yanından geçip tezgâha uzandı. Bir an gözlerim eline kaydı ve tezgâha sıkıca tutunmuş olduğunu gördüm. Yeniden yüzüne baktım. "Bunu bilsen yeter."

"Bir şey mi anlattım?" diye sordum korkumu gizlemeye çalışarak. "Hatırlamıyorum."

"Ben de," dedi.

Durdu. Yutkundu.

"Seni o sokakta, yerde kanlar içinde uzanırken gördüm ya ben..." Ölçsek iki karış etmeyecekti aramızdaki mesafe. Nefes almaya çalıştı. "Ben seni öyle gördüm ya... Sandım ki nabzım durdu. Yedi saniye," dedi. "Yedi saniye sonra

hareket ettin. Yedi saniye sonra başını kaldırıp bana baktın ve ben anladım ki bir insan yetmiş kez ölebilirmiş yedi saniyede."

Sessiz kaldım ama içim karman çormandı.

"Asya," dedi. Başını öne eğip hafifçe iki yana salladı ve yeniden buluşturdu gözlerimizi. "13..." Sol eli yüzüme doğru hareketlendi. Parmakları yanağıma değmek üzereyken durdu ve sonra elini geri çekti. "Çok daha fazlası olabilirdi. Düşündükçe delirmenin eşiğine geliyorum. Yedi saniyelik o korku aklımı kaybettirdi bana."

"Benimki yedi saniye sürmedi." Canını daha fazla acıtmamak için susabilirim sanmıştım. Elinden bir kutu ilaç almıştım, ne durumda olduğunun farkındaydım ama yine de bir türlü susamıyordum.

"Gözümü açtım, yanım boştu. Aradım ve ulaşamadım sana. Düşündükçe delirmenin eşiğine geldim. Sen yoktun. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama geçen o kadar saniyelik korku, aklımı kaybettirmişti bana. Yedi saniye sonra bakmışım ya sana, o an kan kaybediyordum ve seni iyi gördüğüm için sevinmiştim. Çünkü benim gözümde senin iyiliğin benden önce gelir, Görkem."

Sessiz kaldı ama içinin karman çorman olduğunu görebiliyordum.

"Şimdi," dedim. "Konuyu bana en uzak olan rafa kaldırdım. Gerçekten yeter. Konuşmak istemiyorum. Dışarı çıkabilir misin? Barış'a iyi olduğumu söylemem gerek."

Sessizliğini bir zırh gibi geçirdi üzerine. Yemek masasının oradan çektiği bir sandalyeyi hiçbir şey söylemeden önüme bıraktı. Ardından omuzları düşük bir şekilde çıktı mutfaktan.

⚓

"Sol tarafına al beni."

Analizciler bizi otele yakın bir yere bırakmışlardı. Saat gece yarısını geçmişti ve Görkem'le otele doğru yürüyorduk kimsenin olmadığı bir sokakta.

Ondan destek alarak yürüyebiliyordum. Yaram taze olduğundan elimden bu kadarı geliyordu. Arda bana acımı dindirecek bir ilaç vermiş, sonra o ilacın ilk ne zaman kimler tarafından kullanıldığını anlatmak üzereyken Eylül tarafından susturulmuştu. Acım dinmemiş ama azalmıştı. Fiziki yaralanmalarda bu mümkün olabiliyordu. Diğerleri için aynı şeyi söyleyemeyecektim.

Görkem elini belime yasladığında bandajın bir iki santim kadar üzerine denk geldi parmakları. Santimi santimine ezberlemiş gibiydi yerini. "Soluna geçeyim," diye tekrarladı cümlesini. "Yaranın bulunduğu kısımda ben olayım. Küçük çaplı bir koruma sağlarız böylelikle. Yanından geçen herhangi birinin eli senin karnına çarpamaz mesela."

"Tamam..." Koluna girmiştim. Geri çekildim ve soluma geçmesini bekledim. Otelin olduğu sokağa girdik birlikte.

Üzerimde kansız beyaz bir gömlek vardı. Yüzümdeki küçük yaraları ve morluğun üzerini ufak dokunuşlarla kapatmıştı Eylül. Nasıl çıktıysam bu otelden aynı görüntüyle geri dönüyordum. Hafif çakırkeyif bir çift olarak resepsiyonistlere poz verecek ve kimseye görünmemeye çalışarak odamıza geçecektik. "Çok sık nefes alıyorsun," dedi Görkem başını hafifçe bana eğerek. Farkında değildim. "Biliyorum, çok acıyor ama odaya kadar dişini sıkabilir misin? Bana ver tüm ağırlığını."

Soluklarımı kontrol etmeye çalıştım. Kendimi kasıyordum her adımımda. İstemsizce yapıyordum bunu. "Sıkıntı yok," dedim. "Yaranın üzeri çok kaşınıyor."

Belimdeki elini geri çekmesi için söylemiştim ama aksine, boştaki eliyle bedenlerimizin arasındaki küçük boşluktan bandajın bittiği noktayı kaşıdı hafifçe. "Özür dilerim," diye fısıldadı hiçbir etkisi olmayacağını bile bile. Otelden içeri adımımızı attığımız an beni kendine yapıştırıp çok hafif bir şekilde aksayarak yürümemizi sağladı.

Gülümsüyordu. Ona eşlik etmem gerekiyordu. Role girmiştik. Dudaklarımı iki yana kıvırdım büyük bir çabayla. Yanımızdan geçen bir güvenlik görevlisine el salladım sonra ağırlığımı Görkem'e vererek kıkırdadım. "Biraz içtik," dedi Görkem bana şaşkın şaşkın bakan görevliye. "Kusura bakmayın. Odamızı bulmaya çalışacağız şimdi."

"Sizin için bir görevli çağırmamı ister misiniz?" diye sordu otuz beşlerinde duran adam. "Hatırlıyor musunuz oda numarasını?"

"Bir üç yedi," dedim aklım karışmış gibi bakarken.

"Evet, bebeğim," dedi Görkem dışarıdan bana sarılıyormuş görünümü vererek. "Yüz otuz yedi. Çıkalım hadi. İyi geceler güvenlik bey."

"İyi geceler efendim."

Görkem beni peşinden sürüklemeye başladı. Tüm ağırlığım gerçekten üzerindeydi. Asansör kabininin önünde dikildik, kabinin kapıları açıldığında pozisyonlarımızı bozmadan içeri girdik ve odaya varana kadar bir an bile bırakmadı beni.

"İyisin, değil mi?" diye sordu kapıyı kapattıktan hemen sonra. Başımı salladım. "Sen yatağa geç. Ben giyecek bir şeyler ayarlayayım sana. Bol bir şeyler koymuş mudur Eylül? Hem yarayı sıkmaz hem çok kaşındırmaz."

"Sakin ol." Yatağın ucuna oturdum. "İlk kez yaralanmıyorum."

Beni duymazlıktan geldi. Askıların olduğu kısma ilerledi ve orayı karıştırmaya başladı. En son bir tişört aldı eline. Lacivertti rengi. "Bununla üşür müsün ki?" diye sordu elindeki askıyı göstererek. "Benim tişörtüm bu. Sana bol gelir bence. Üşürsen hırkam da var."

"Benim de kıyafetlerim var, Eylül hazırlamıştı hani." Hatırlatma niyetindeydim ama hiç oralı değildi. Yanıma geldi ve benim eşofman altlarımdan biriyle kendi lacivert tişörtünü bana uzattı.

"Üzerini değiştirmene yardım edebilirim," dedi doğrudan. "Olabildiğince az hareket etmen iyi olacakmış, Arda öyle söyledi."

"Ölmüyorum." Başımı kaldırıp dizlerimin dibinde dikilen adamın yüzüne baktım. "Gerçekten sakin olman gerekiyor. Kendini sıktığında takıntılarının çığırından çıktığını söylemiştin."

"Boş ver beni." Yanıma oturdu. "Her şeyi yoluna sokacağım, tamam mı?" Dizim dizine değiyordu. Kucağında giyeceklerim duruyordu ve o sadece bana bakıyordu. "Yüzümü görmeye tahammülün olmadığını biliyorum. Her şeyi batırdım, biliyorum. Halledeceğim bir şekilde, düzelteceğim. Dediğin gibi, zamanı geri alamam ama nefret etme benden. Bir daha olmayacak. Özür dilerim."

Annesine hesap veren bir çocuk gibiydi.

"Bir özür daha dilersen kapının önüne koyacağım seni," dedim alaycı olmaya çalışarak. Kendini nasıl üzdüğünü görebiliyordum. Buna gerek yoktu. "Nefretlik bir durum yok. Ben gerçekten önümüze bakmak istiyorum. Suçlayıp durma kendini."

"Lakaplar kafa karıştırıyor derken ne demek istedin?" Başından beri sormak için kıvrandığı soru buymuş gibi hissettim. "Senin kafanı mı karıştırdım?"

"Önce kendi karışıklığını topla, Görkem." Gözlerimle banyoyu işaret ettim gidip üzerini değiştirmesi için. "Sonra benimkini düşünürsün."

"Gidiyorum." Ayağa kalktı ve kıyafetleri az önce oturduğu yere bıraktı. "İhtiyacın olursa seslenmen yeterli."

O banyo kapısından girdikten sonra beyaz gömleğin düğmelerini açtım. Bandajın kapladığı alana baktım. Büyüktü ama yara o kadar da büyük değildi. En azından çok fazla derin değildi. Gömleği askıların üzerine fırlatıp oradan gri bir *sweatshirt* aldım ve üzerime geçirdim. Ardından altımı da değiştirdim kendimi kasmamaya çalışarak.

Lacivert tişörtü katlayıp yatağın üzerine bırakım. Sonra parmaklarım hâlâ boynumda olan künyenin zincirini yakaladı. Yavaşça çıkardım başımdan. Görkem'in tişörtünün üzerine bıraktım onu da ve yatağa girip yorganı üzerime çektim. Giyinip giyinmediğimi sordu, olumlu cevap aldığında çıktı banyodan. Bana baktı, üzerimdekine baktı, yatağın üzerine baktı. Kırgınlık diyemezdim gözlerindeki duyguya. Bana kırılmaya hakkı yoktu ve bunu biliyordu. Dudaklarını birbirine bastırarak başını iki kez aşağı yukarı hafifçe salladı ve kabullendi ona ait olan her şeyi bir kenara bıraktığımı.

Künyesini aldı, başından geçirdi ve ucunu düzeltti. "Ben sesini duymuyorum ama Müjgan abla sağlam küfürler savuruyordur bana şu an," dedi tişörtü yerine asarken. Ona güldüm. O da güldü. "Mete ne durumda?" Bir arkadaştan bahseder gibiydi. "Cehennemin dibine kadar yolum olduğunu fısıldıyor mu cennetten?"

"Sanırım Mete sizi seviyor," dedim gülerek. "Ve hayır, o kimsenin kötülüğünü istemez."

"Çok acayip." Yanıma gelip oturdu, ben yatar vaziyetteydim. "Onu hâlâ hissediyor olman yani... Demek ki gerçek bağ böyle bir şey." Gözleri yüzümde dolaştı. Hayır, tek bir noktaya sabitlendi. Makyajla kapattığımız o morluğun izi sol yanağımda, çeneme doğruydu ve oraya bakmıştı.

"Öyle," dedim. "Sanırım Can haklıydı söylediğinde. Bastırma mekanizmam çok güçlü. Baş etmek için kendime bir yol buluyorum bir şekilde. Hep yapıyorum bunu."

"O ses," dedi Mete'yi kastederek. "Gerçek değil, bunu bilinçaltın oluşturuyor ve sen farkındasın her şeyin." Teyit etmek istiyordu. Onayladım. "Bir gün, kontrolden çıkarsa eğer... Sana, Mete'ye ait olamayacak bir cümle kurarsa mesela..."

Dene aklındakini. Atla. Son ver.

Hatırlamadığım bir kısım daha zihnime geri yüklendiğinde parmaklarımı başımın üzerine bastırdım. Ani bir sancıyla gelmişti aklıma. Çatının ucundaydım. Öylece duruyordum. Hiçbir şey umurumda değildi. Tek istediğim son vermekti o an.

Hayır. Uyuşturucunun etkisindeydim. Bir şeylere son vermek istesem bu kadar beklemezdim. Mete atlamamı söylemezdi. Mete sayesinde hayattaydım ve bana bir hayat veren insan benden ölmemi istemezdi.

"Haberim olsun," dedi Görkem.

"Hım?"

"İyi misin sen?"

"Bana şunu sorup durma." O kabuk, sesimi sertleştirmişti yine. "Olur haberin. Uyuyacağım ben."

"Sanırım bugün normal bir gece." Anlamadığım için devam etmesini bekledim. "Sanırım buradaki ilk normal gecemiz bu. Ne kadar normal sayılırsa... Neyse, yatağı sana bırakıyorum o zaman ben."

Yarıda bıraktığımız film sonrası yaptığımız konuşma aklıma geldi. Geçirdiğimiz ilk normal gecede yatağı bana bırakacağını söylemişti. En normal gecemizde ben dört kişi tarafından sıkıştırılmış, üstüne bıçaklanmıştım. Gayet normaldi gerçekten.

"Saçmalama," dedim kolunu kavrayarak. Ani hareketim canımı acıtsa da yüzüme yansımasına izin vermedim. "Otur oturduğun yere."

"Anna, David'e kıyamıyordu. Sen de bana mı kıyamıyorsun?" Başını omzuna doğru eğip kirpiklerini kırpıştırarak sorduğu soru beni güldürmek içindi.

"Hım..." dedim gözlerimi devirerek. "Ne yapacaksın, öpecek misin beni?"

"Ne?" Şoka büründü yüzü. "Niye?"

"Anna'yla David birlikte yattıklarında öyle yapıyorlardı ya... Görkem, şakamı açıklatma bana. Böyle komikliği kaçıyor."

"Komik miydi bu?" diye sordu birden. "Bir kere Anna öpüyordu o sahnede ilk. Ben soruyor muyum sana beni öpecek misin diye?"

"Allah'ım al canımı ya," dedim sinir bozukluğundan hâline gülerken. O bu sırada cümlem üzerine tövbe çekmeye başlamıştı. "Demedim bir şey, tamam. Yat şuraya."

"Emin misin?"

"Ay ne hâlin varsa gör." Delirtmişti beni. "İstiyorsan git Hasan'la yat, yeter ki yat artık."

"Yok," dedi. "Seni tercih ederim."

Ciddi cümlesi karşısında attığımız kahkahalar birbirine karıştı. Elimi yaranın üzerine bastırıp gülmeye devam ettim. Yastığını düzeltip yatağa girerken o da kesmemişti gülmesini. "Çok teşekkür ederim," dedim nefes nefese. "İltifat mıydı bu?"

"Tabii..." dedi son harfi uzatarak. "Ne sandın?"

"Bir şey diyeceğim." Resmen ağzımın içine bakıyordu. "İlerideki ilişkin için söylüyorum, arkadaş tavsiyesi. Biri sana gerçekten, şaka yapmadan yani, *'Öpecek misin beni?'* diye sorarsa ona *'Ne, niye?'* diye cevap verme. Evde kalırsın Görkem."

Ciddi ciddi beni dinliyor olması bir kahkaha daha atmama sebep oldu. Gülüşüme gülmeye başladığında avucunu yanağının altına yasladı ve bedenini tamamen bana doğru çevirdi. Ben de sağıma dönüktüm, böylece sol taraftaki yaramın üzerine yatmamış oluyordum.

"Biri bana böyle bir şeyi sorarsa kafayı yemiştir," dedi gülümsemesi yüzünden gitmezken. "Koşarak uzaklaşırım oradan."

"Şu an bunu hayal ettim." Yeniden gülmeye başladım. Sinirlerim tahmin ettiğimden daha bozuktu. Gülünecek bir şey olmasa bile kahkaha krizine girebilecek hâldeydim. "Sana birinin bunu sorduğunu ve senin cevap vermeden arkanı dönüp koşarak kaçtığını..."

"Can, bir kere gece odama gelmişti." Gülüşlerimi bastırıp onu dinlemeye başladım dikkatle. "Uyumak üzereydim. Saat 01.35 falandı. Neyse, gözlerimi açtım. Baktım Can. Yatağa doğru eğildi." Yüzüne şüpheci bir ifade yerleştirip hafifçe bana doğru eğildi. O sahneyi canlandırıyordu. "Şey dedi: Sen gey olabilir misin acaba Görkem?"

Bu sefer güldüğüm sırada çektiğim acıyı bastıramadım. O kadar çok güldüm ki gözümden yaş gelmek üzereydi. Gecenin bir buçuğunda Can'a bunu düşündüren hayat bize neler yaptırmazdı. "Neymiş o saatte ona bunu düşündüren?" diye sordum zar zor.

"Ceren'i reddedişim." Bir an ikimiz de her şeyi unutmuş olduğumuzdan söylediği isim karşısında gerildi. İfademi bozmadım. Olay hâlâ komikti.

Yüzüme bakıp sorun olmadığını anladığında devam etti konuşmaya. "Herkes Ceren'in benim için mükemmel aday olduğunu düşünüyordu. Yani, o güzel bir kadın ve..."

"Alanı matematik. Açıkçası ben de onlardan farklı düşünmüyorum."

"Ama bunun yüzünden gelip bana gey demiyorsun." Dinmek üzere olan gülüşlerime bir yenisi eklendi. Durduramıyordum. Can'ın sesini taklit etti. "Bunca zaman hadi birisi çıkmadı karşına... Ceren basbayağı âşık sana. Ona karşı neden hiç hoşlanma belirtisi göstermiyorsun?" Gülüp kendi ses tonuna döndü. "Acaba erkeklerden mi hoşlanıyormuşum çünkü o kadar yıl hayatıma kimseyi almamam normal değilmiş. Öyle dedi beyefendi. Ha bir de böyle bir durum varsa gizlememe gerek yokmuş. O beni anlayışla karşılarmış."

Can'ın konuşması tam olarak gözlerimin önüne geliyordu ve gece bir hortlak gibi bunları söylediğini hayal etmek bana hiç iyi gelmiyordu. "Bunu diyen beyefendinin hayatına kaç kişi girmiş acaba?" Dalga geçmeden duramazdım. "Can da belli etmiyor ama hisler konusunda senden çok da farklı sayılmaz. O da mı geymiş?" Elimi bir anda şokla ağzıma bastırdım. "Ne? Yoksa hepiniz mi? Arda beni kandırıyor muydu yani..."

Ettiğimiz muhabbet sadece beni bu kadar eğlenmiyordu, o da gözünden yaş gelecek durumdaydı. Çenesini tuttu muhtemelen ağrımaya başladığı için. "Bildiğim kadarıyla değiliz," dedi. "Yine de bu soruyu sakın bana 01.35'te sorma. Oldukça sinirleniyorum."

"Yapılacaklar listeme ekledim bile."

"Başka hangi maddeler var o listede?" diye sordu ilgiyle.

"Uyumak," dedim. "İyi geceler."

"En ufak bir ağrı, acı veya yolunda gitmeyen bir şey hissedersen beni uyandır." Bunun için önce uyuyabilmesi gerekiyordu. Suçluluk onu uyutmayacaktı, biliyordum. "İyi geceler, 13."

"Asya," dedim.

"Görkem," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Gülümsedim istemsizce. Onunla daha fazla uğraşmaya hâlim yoktu. Bir an önce uyuyabilirsem canımın acısı da geçerdi.

Ve biz, farkında bile olmadan yine hiçbir şey olmamış gibi davranmıştık. Normalde birimiz başlatıyor, diğerimiz ona ayak uydurmayı seçiyordu ama bu defa bilinçsiz bir şekilde ikimiz de sürdürmüştük bunu. Sanırım bu da bir çeşit başa çıkma mekanizmasıydı ama benim değildi, bizimdi.

⚓

Sabah erkenden kalktık. Kahvaltımızı acele etmeden yaptık ve ortalıkta göründük. Kimse bizi yargılamadı. Sadece bir ara Fahri Bey, dün gece bizi

göremediğini ve iyi olup olmadığımızı sormuştu. Hâlâ onun samimiyetine inanıyordum.

Tüm gün, akşam yemeği de dahil olmak üzere ne Hermes'i ne de Selma'yı görmemiş oluşum içime bir kurt düşürdü. Ya bir şeyler dönüyordu ya da bir şeyler dönecekti. Biz profesyonelliğimizi koruyarak devam ettik oyunumuza hiçbir şey olmamış gibi. Akşam yemeği yedik. Görkem geçen gün beğendiğim et yemeğinden iki tabak sipariş etti ve tabağım bittiği an kendi tabağını önüme itti. İtiraz kabul etmeyen tavrı yüzünden bir aslanın ceylanı çiğnemeden yuttuğu zaman midesine gireceği et miktarı kadar et tüketmiş oldum bir gecede.

Protein lazımmış, yaralarım çabuk iyileşirmiş.

Benimkiler iyileşmiyor diyemediğim için geçiştirmiştim gülerek.

Kombinlerimizi yapmış, kumarhanenin yolunu tutmuştuk. Burada da Hermes'le Selma'yı görememiştik. Birilerine sormak istiyordum ama dün de biz yoktuk, dolayısıyla sorma hakkım da yoktu. Bu sefer sorgu bana yöneltilecekti. Bu yüzden sessiz kalıp ayak uydurdum ortama.

Fahri Bey, Hasan ve Görkem üçlüsünden oluşan masaya geçen sefer oturduklarını bildiğim ama bizi pek de ilgilendirmeyen diğer üç adam da sıralandığında Hasan oyunu başlattı. Hem Serdar'ın hem Selma'nın hem de Hermes'in eksik olduğunun herkes farkındaydı ama kimse bu konu hakkında konuşmuyordu. Sebeplerini bildiklerinden miydi suskunlukları? Çözemediğim şeyler oluyordu.

Bir masada tek başıma oturuyordum. Gözlerim kumar masasındaki Görkem'in üzerindeydi. Önümde dokunulmamış bir kadeh şarap duruyordu ve o an duyduğum sesler, içimdeki şüphenin boşa olmadığını anlattı bana.

Birkaç bağırış geldi. Güvenliklerin ortadan kaybolduğunu gördüm ve ardından dokuz kişilik bir ekip, içinde bulunduğumuz kumarhaneyi bastı.

Polislerdi.

Polislerin gizli göreve geldiği kumarhaneyi polisler basmıştı.

"Yat yere. Yat yat! Kaldırın ellerinizi!"

Yüzleri tanıdık değildi. Analizcilerin karakolundan olduklarını sanmıyordum çünkü Görkem de en az benim kadar şaşkındı. Polisler bize yaklaşmadan önce idrak edemediğim bir hızla yanıma geldi ve, "Sürdür," dedi sadece.

"Konuşma!" dedi otuzlu yaşlarında, esmer bir erkek ona bakarak. "Ayrıl, şöyle geç!"

Resmen baskın yemiştik.

Yasa dışı kumar oynamak ve oynatmak suçundan hepimizi gözaltına alacaklardı şimdi.

İnanamıyordum. Algılarım kapanmış gibiydi. Enseme basıran kadın polis memuruna karşı bir hamle yapmamak için ellerimi yumruk yapmıştım.

Görkem sürdür demişti, ben de yere eğilmiştim ve eğildiğim için yaram sızlıyordu.

"Bir otelde, yer altı kumarhanesi mi?" Muhtemelen bağıran kişi başkomiserdi. Otoritesi gözlerinden okunuyordu. "Klişe oğlum bunlar. Kıbrıs'a falan gidin. Bizi hep aynı işlerle uğraştırmayın ya!"

Kafa adamdı aslında da ben suçlu konumundaydım işte.

Lacivert ipi kol saatimin altına gizledim. Kadın memur beni ayağa kaldırdı ve bileklerime kelepçeyi geçirdi.

Her şeyimi verdiğim görevimin sonu ters kelepçe yememle bitmişti.

Şaka gibiydi. Sinirden ağlamakla kahkaha atmak arasındaydım ama yüzümde tek bir mimik bile oynamıyordu.

Diğerleri gibi, itile kakıla çıkarıldım o otelden. Canım yandı, sesimi çıkartamadım. Sürüklendim, kurtulabilirdim ama boyun eğmek zorundaydım. Ortama uydum. O kumarhanede bulunan hiç kimsenin dikkatini çekmedim böylelikle. Hasan'a baktım. Mahcubiyeti yüzünden başını öne eğmiş, hiçbir müşterisine bakamamıştı arabalara bindirilirken. Masa kurmuştu. Yeni devraldığı işinin reklamını yapıyordu ama her şey elinde patlamıştı.

Görkem, birkaç metre ileride duruyordu. Arkasındaki adam onu da sertçe ittiriyordu ve gülmemeye çalışıyordu buna. Polislere rol yapıyor olmamız mıydı bu kadar komik olan? Yoksa Analizcilerin ciddi ciddi baskın yemeleri miydi? Onun da sinirleri bozulmuştu. Beni buldu gözleri. Dudakları bu defa içten bir şekilde iki yana kıvrıldı ve ensesinden tutularak polis arabasına sokuldu. Ben de bir başka arabanın arka koltuğuna bindirildim.

Kilit sandığımız, peşine takılıp geldiğimiz Hasan kelepçelenmiş gözaltına alınıyordu bugün. Uyuşturucu masasının başına geçen, bizi tepedeki isme götürecek basamak o diye düşünmüştük.

Masanın başına geçen Hasan değil, Selma'ydı. Şu piramit denen şeyin bu iki kardeş de üyesiyse Selma o piramitte Hasan'dan daha üst bir konumda olmalıydı.

Hermes ve Selma sabahtan beri ortalıkta yoklardı. Onların planıydı. Belki de polise kumarhanenin yerini söyleyen bile onlardı. Hasan'ı küçük gördüğünü ve onu saf bulduğunu hatırladım Hermes'in.

Saf Hasan, saf dışı bırakılmıştı piramit tarafından.

Ters kelepçe olduğumuz yetmiyormuş gibi bir de ters köşe olmuştuk.

17

AİTLİK HİSSİ

Küçük bir oda, sıcak bir ev, güzel bir aile
İyileştirebilir can çekişen ruhu bile.

Parmaklıkların ardı kafamın içine benziyordu.

Kendimi korumak için arkasına saklandığım duvarlardan veya ıstakozun dışındaki kabuktan bahsediyordum ya, bulunduğum yer de bunu andırıyordu. Tek farkı bir anahtarla açılabilen kilidiydi.

Sırtımı yasladığım soğuk duvar biraz üşütmüştü beni. Ellerim üzerinde oturduğum tahta bankı kavramış vaziyetteydi. Kafamı dağıtacak hiçbir şey olmadığından karnımdaki taze yara sürekli aklımdaydı ve bu da acısını hissetmeme sebep oluyordu. Burada iki kişiydik. Başımı sağ tarafıma çevirdim ve Görkem'in ayakkabısının burnuyla yere daireler çizdiğini gördüm. Onun da canı sıkılmıştı beklemekten.

Gözaltındaydık. Hayali bile komik geliyordu insana, ben bizzat yaşıyordum.

"Canın acıyor mu?" diye sordu gözlerini yerden çekmeden.

"Neden hâlâ buradayız?" Nezarethanenin bulunduğumuz bölümünde yalnızca ikimiz olduğumuzdan rahat konuşabiliyordum. Biz buraya kapatıldıktan sonra gelen giden hiç kimse olmamıştı.

"Acele etme." Ayağı hareket etmeyi bıraktı. Artık o daireleri dizinin üzerine parmaklarıyla çiziyordu. "Öyle elimizi kolumuzu sallayarak çıkamayız."

Normal şartlarda çıkardık ama burada hiçbir şey normal değildi. "Herkes lacivert iplileri biliyor," dedim. "Bileğini göstersen eve dönmüştük şimdiye kadar."

"O kadar kolay değil." Sesi dingindi, biraz da yorgun belki. "Bizimkilere haber ulaşmıştır. Gerekeni yaparlar. Biz şimdilik bunu sürdürmek zorundayız."

Analizcileri tanımak, görmek ve kimliklerini bilmekle dilden dile yayılan lacivert ip hikâyesini duymak bir değildi. Ne kadar çok insan bilirse o kadarı risk altına giriyor olmalıydı. Ayrıca buradan kolayca çıkarsak o kumarhanede

veya o gece otelde olup bizi gören herhangi biri bu işin içinde bir terslik olduğunu anlayacaktı.

Belki Hermes ve Selma bile gözetliyor olabilirdi karakolu. Yakalanan diğer şahıslara nasıl bir prosedür uygulanıyorsa bize de uygulanmasını beklemiz gerekiyordu tüm bunlar yüzünden.

"Buradan kimseyi tanıyor musun?" diye sordum. Ne onun bağlı olduğu karakoldaydık ne de benim eski çalıştığımda. Yine de bazı bağlantılara sahip olması beni şaşırtmazdı.

"Ekip arabasından indirildiğinde seni devralan adamı tanıyorum." Esmer, benimle hemen hemen aynı boylarda bir erkekti. Solaktı. Ellerinde bir kedinin bırakacağı türden tırnak izleri vardı. Önce kafasını kaldırıp Görkem'e bakmış, tam ona yönelecekken bir anda direksiyonu bana kırmış ve beni buraya kadar o getirmişti. Hareketlerinin kibar olduğunu söyleyebilirdim.

"O seni tanıyor mu?"

Başıyla onay verdi. "Ama onun da yapabileceği bir şey yok. Eğer bunu soracaksan..."

"İfade mi vereceğiz?" dedim. "Sorgulanacak mıyız? Nasıl ilerleyecek? Bana biraz bilgi vermen gerekiyor. Konu siz olunca benim bildiğim şekilde ilerlemiyordur olaylar."

"Mila olmaya devam et." Netti. "Sana bir işaret verilmediği veya bizden herhangi birini görmediğin sürece sen Mila'sın. Ben de Kuzey'im. Merak etme, içeri atılacak hâlimiz yok."

"Çok sağ ol." Gözlerimi devirdim ama bana bakmıyor olduğundan bunu göremedi. "Nasıl rahatladığımı bilemezsin."

"Oradan bakınca her gün gözaltına alınıyor gibi mi görünüyorum?" Aramızdaki parmaklıklara yasladı başını. Gerçekten bitkin durumdaydı ama nedense gülüyordu. "Hâlimize bak."

"Çok saçma şu an." Gülmeye başladım ben de istemsizce. "Operasyonumuzu operasyonla patlattılar."

"Gizli yürütüyor bizimle ilgili olayları." İsim kullanmadı ama Necip Amir'den bahsediyordu. "Gerekli yerlere gerekli bilgiler veriliyor. Biliyorsun, hesap vermemiz gereken tek kişi o ve kalanını da o hallediyor bir şekilde. Bu yüzden, bizi yakalayanlar işlerini yapıyorlardı. Haberleri yoktu hiçbir şeyden."

"Anladım o kadarını. Yaralıyım diye salak muamelesi yapmana gerek yok." Kaşlarını çattı öyle bir şey yapmadığını anlatmak ister gibi, sonra yavaşça düzeldi ifadesi. "Sadece... Çok sakinsin. Senin sakinliğin bu ortamdan daha çok gerdi beni."

"Telaş yapılacak bir durum yok çünkü ortada." Duyguları içinden vakumla alınmış gibiydi sesi. Dümdüz, aynı volümde konuşup bir de üstüne ifadesiz suratını ekleyince bana bir bilim kurgu filminde olduğumu hissettiriyordu.

"Konuşmuyorsun hiç," dedim bankta o tarafa doğru kayarak. Başımı geriye yasladım, sonra boynumu ona doğru çevirdim ve saniyeler içinde o da aynısını yaptı. "Zaman geçmiyor."

"Benimle konuşmak isteyeceğini düşünmediğim için susuyordum," dedi çekinerek. "Bana kızgınsın hâlâ. Belli etmemeye çalışıyorsun ama öylesin."

"Sana kızgın değilim," dedim. "Dün gece hiç uyumadın mı sen?" Sözde soru cümlesiydi, cevaptan emindim. Suçluluk duygusu onu bu demir parmaklıklardan bile daha çok esir almıştı.

"Yani, çok az." Başı ağrıyordu. Mimikleri, gözlerinin kenarındaki damarın renkleri ve alnında ara sıra beliren çizgilerin yerlerinden tespit edebiliyordum bunu. "Bilmiyorum. Sen bazı cümleleri bir kere kurdun ama o cümleler yedi saat aralıksız döndüler kafamın içinde."

"Öfkeliydim o an." Takılıp kalması hoşuma gitmiyordu. Ben önüme bakmaya çabalarken o neden bozuk plak gibi dönüp duruyordu? "Geçti."

"Üç tekme yedin karnına." Gözlerini loş ışığın bulunduğu tavana çevirdi. "Saydın benim için." Ellerini birbirine kenetledi. Omuzları düştü. "Nasıl geçecek ki? Nasıl geçireceğim ben o üç tekmeyi?"

Birçok cümle kurmuştum ama onun canını en çok acıtan buydu. Onun gibi saymıştım bir şeyleri, burada bir sıkıntı yoktu. Sıkıntı, onun için yediğim tekmeleri saymamdaydı. Sertçe yutkundu bir kez. "Yaralısın ve buradasın. Bir tahta bankın üzerinde, nezarethanede... Seni yanımıza alırsam iyileşirsin sanıyordum. Aksine, seni dibe yolluyorum. İstemeden yapıyorum ama yapıyorum. Kurtarmak için çırpındığım insanı kendi ellerimle boğuyorum sanki."

Son cümlesi çınladı kulaklarımda.

Onu çaresiz, ne yapacağını bilemez ve bitik bir hâlde karşımda göreceğimi söyleseler inanmazdım. Uzun bir süre olmamıştı tanışalı ama öyle biriydi ki ne yapsa, ne söylese doğru gelirdi. Her zaman kendinden emin, her zaman sorumluluklarını bilen ve sanki hiçbir zaman dik duruşu bozulmayacak bir adam... Sanırım onun hakkındaki ilk izlenimlerim buydu.

Seni boğduğu andan sonraki ilk izlenimlerin mi Yağmur?

Evet, onu Analizcilerin evinde gördükten sonraki ilk izlenimlerim şeklinde düzeltmeliydim cümlemi.

"Belki çırpınmamalısın," dedim kısa süreli sessizliğimizi bölerek. "Belki kurtarılmaya ihtiyacım yoktur benim."

"Senin kapına dayandım, aynı günün gecesinde bizim evde kalmaya başladın." Neyi kastettiğini anlayamadığım için hafifçe çenemi eğerek devam etmesini bekledim. "O evden kurtulmayı bekliyordun," dedi. "Ev diye bahsettiğimi sen biliyorsun. O anılar, o hisler, o uykusuzluk rekorunu kırdığın geceler belki... Sana geldim ve sen bizi bir sığınak gibi gördün."

"Ben kimseye sığınmam, Duman." Koridora baktım. Hâlâ gelen giden yoktu. "Yanlış anlamışsın."

"Bunu anlatmaya çalışmıyordum." Tane tane konuşuyordu, hızlı kelimelerine alışkın olduğumdan ne zaman kendini bu şekilde ifade etmeye kalksa garipsiyordum. "Sadece diyorum ki o şekilde daha fazla devam edemeyeceğini sen de biliyordun ve şansını denemek istedin."

Daha fazla devam edememek... Cümle içinde tehlikeli sözcükler kullanmasının sebebi yüzümdeki ifadeyi analiz etmek istemesi miydi, yoksa ben mi paranoya yapıyordum? "Sana bir şey söyledim, değil mi?" Kalbimin hızlandığını hissettim. "Henüz hatırlamadığım şeyler var. Toz çektiğim gece sana ne söyledim ben? Ne anlattım da koruyucu meleğim olmaya karar verdin bir anda?"

"Gözaltındayken toz çekmekten bahsetmese miydin ki?" diye sordu bütün masumluğuyla gülerek. "Hayır başımız yeterince belada, bir de kullandığın uyuşturucunun hesabını mı verelim polislerimize?"

"Gö..."

"Göt kafalı Kuzey," dedi beni bölerek. "Sahte kimlik kullanıyoruz ya Mila. Unuttun mu? Oldukça kabarık bizim sicil. Yandık."

Kafamı allak bullak ederek konuyu dağıtmıştı ve ben ağzımı açamamıştım.

Duyduğum adım sesleri lafımı iyice ağzıma tıkınca burada kalan on kişiden sekizinin yapacağı gibi Görkem'le ayaklanıp parmaklıklara yöneldik. Görkem'in tanıdığı olan memur değildi, başka biriydi gelen. Gözlerini doğrudan bana dikti. "Avukatın geldi," dedi ve cebinden çıkarttığı anahtarı kilide takıp çevirdiğinde çıkan metal sesleri yankı yaptı duvarlarda.

Görkem parmaklarını demirin etrafına sarmıştı. Sahte bir üzgünlük ifadesi vardı suratında. "Benimki gelmedi mi?"

Başımdaki polis memuru onunla muhatap olmadı ama ben onun bu tavrına neredeyse kahkaha atacaktım. Bir alt dudağını sarkıtmadığı kalkmıştı sorusunu sorarken.

Onunla göz teması kurmaya çalıştım. Herhangi bir fikri var mıydı? Necip Amir olaya el mi atmıştı? Avukat da nereden çıkmıştı?

Kolumdan çekiştirilmemle önüme dönmek zorunda kaldım ve sorgu odalarının olduğu kısma doğru ilerledik birlikte. Kapıyı açtığımda içeri girmemi bekledi. Kimse yoktu. Boş olan sandalyelerden birine oturdum. Sorgulayan değil de sorgulanan konumunda olmak daha önce yaşamadığım bir deneyimdi. Analizciler bana böyle şeyler katıyorlardı işte. Kelepçelenip gözaltında çürümüştüm, şimdi de kahverengi bir masanın arkasında beni buradan çıkaracak avukatımı bekliyordum.

Saniyeler geçti, sonra dakikalar... Oteldeyken Serdar gibi akılsızlarla uğraşıyordum ama en azından olaylar oluyordu da canım sıkılmıyordu. Bu olaylar ilaçlı içki içmem, toz çekmem gibi şeyler olsa da zaman bir şekilde geçmişti işte. Bir haftalık görev, biraz erken de olsa bitmişti. O otel odasında olmayı burada olmaya tercih ederdim.

Hâlbuki evime dönmüş gibi hissetmem gerekirdi. Neticede, az buz zaman geçirmemiştim ben bu odalarda.

Siyah cama odakladığım gözlerim camın ardındaki hiçbir şeyi göremese de nedense orasının boş olduğunu hissediyordum.

Nihayet kapı aralandı. 1,85 boylarında ve otuzlu yaşlarda olduğunu tahmin ettiğim bir adam içeri girip kapıyı arkasından sertçe kapattı. Oldukça hızlı vurmuştu. Elimde olmadan kendimi savunma pozisyonuna aldım. Omuzlarımı dikleştirip başımı kaldırdım.

Lacivert bir takım elbise giyiyordu. Gözlerim yüzünden önce üstündekileri incelemeye başlamıştı ki ceketini çıkarttı ve seri adımlarla ilerleyip ayaklı kameranın üzerine örttü. Kaşlarım çatılmasın diye çaba harcadım. Kimse beni karakolda, çevrede bu kadar polisin olduğu bir alanda öldürmezdi herhâlde. Bunu bilmesem çoktan ayağa kalkıp ona yumruğumu sallamış olurdum. Bu tavırları normal değildi çünkü.

Dalgalı saçları vardı adamın. Koyu kumraldı. Elmacık kemikleri belirgindi, diğer yüz hatları da oldukça keskindi aslında. Mavi gözleri ışın çıkarıp beni buhara dönüştürebilecekmiş gibi bakıyordu. Doğrudan göz bebeklerime odaklanmıştı. Onu incelediğimi biliyordu ve sanki bana zaman tanıyordu.

Beyaz gömleğinin üzerine pantolonundan ve kameranın üzerinde duran ceketinden bir tık koyu tonda kravat takmıştı. Saçları, üzerine tam oturan kıyafetleri ve duruşuyla düzenli bir adam olduğu imajını veriyordu bana. Bir avukatın sahip olacağı disiplin sanki onda vardı. Yüzüne çevirdim bakışlarımı tekrar. Göz altları çökmüştü. Dudakları düz bir çizgi hâlindeydi. Burnu normal boyuttaydı ve gözlerine doğru çıkan kısımda, yan taraflarda iki küçük çöküntü izi vardı. Gözlük kullanıyordu. Ya dinlendiriciydi ya da numarası düşüktü. Elinde ne dosya vardı ne de kâğıt parçası. Sadece bir kalem görmüştüm pantolonun cebinden belli olan. Karşımdaki sandalyeyi ayakları yere sürtecek şekilde çekip oturduğunda o kalemi parmaklarının arasına aldı. Tükenmez ve siyahtı.

"Egemen," dedi dirseklerini masaya yaslayarak. "Adım, Egemen."

"Soyadın yok mu?"

"Adım yetmiyor mu?"

İşkillenmemek elimde değildi.

Ellerimi onun gibi masanın üzerinde birleştirdim. Beden dilim hakkında sayfalarca makale yazabilecek biri gibi duruyordu. Anlasın istedim. Ellerimi saklarsam çekingen görünecektim. Aksine, onun gibi dirseklerimi masaya yaslayarak meydan okumaya geçtim. "Mila," dedim. "Bu kadarı yeter herhâlde?"

"Asya Yağmur Tunçbilek." Ses tonu otoriterdi. Bana üstünlüğünü kabul ettirmeye çalışıyordu. "Müvekkilim hakkında kapsamlı bir araştırma yapıp geldim."

"Soyadını söylemiyorsun. Görüşmemizin kaydını kapatıyorsun ve sonra bana müvekkilim diyorsun. Neler olduğunu bana açıklamazsan buna devam etmeyeceğim, avukatım."

"Seni daha önce görmedim. Emin olmam gerekiyor."

Avukatım ve ben çok samimi ve çok sıcakkanlı bir ilişki kurmuştuk anında. Senli benli konuşuyor, birbirimize emir verir gibi hitap ediyorduk. Tencere kapak uyumundaydık âdeta.

"Bana bilgi ver," dedi.

"Ne?"

"Neden Mila olarak tanıttın kendini? Asya'yken bunu söylemene sebep olan nedir?"

Bir Analizci olduğumu benim ağzımdan duymayı mı bekliyordu? Görkem sürdür demişti ama bu adam benim ismimi biliyordu. Tavırlarından hoşlanmasam da bu üstün güvenlikli koruma sistemini kullanıyor olması gerçekten onlar hakkında bir şeyler bildiğinin işareti gibi geliyordu. "Eğer aynı taraftaysak bu soruya cevap vermeyeceğimi biliyor olman gerekiyor," dedim.

Tavrım hoşuna gitmiş gibi gülümsedi. Kravatını gevşetti, gömleğinin bir düğmesini açtı ve boynunda bir zincir gördüm.

Gözlerim önce sağ, sonra sol elinin yüzük parmağını buldu. Aradığım şeye sol tarafta rastladım. İz vardı. Ten rengi hafif de olsa değişiyordu o noktada. Egemen ya yeni boşanmıştı ya da eşini kaybetmişti. Ana odaklanmaya çalıştım. Bu sırada kalemi parmakları arasında çevirmeye başlamıştı o da rahat bir tavırla. "Analizcileri biliyorum."

"Ve?"

"Yanındaki adam hakkında bilgi almam gerekiyor."

Normal bir avukat müvekkil görüşmesi değildi bu. Birincisi ben onun avukatım olmasını kabul etmemiştim. Ortada imza yoktu. İkincisi, hiçbir avukatın Analizciler hakkında bilgi isteyeceğini sanmıyordum.

"Adı Kuzey." Duraksamadım söylerken. "Erkek arkadaşım."

Analizcileri gerçekten biliyorsa bunun uydurma bir hikâye olduğunu da bilirdi. Pusuya yattım ve beklemeye başladım. "Bana güvenmiyorsun." Gözleri kısıldı ve gülümsedi. "Aferin."

Ona bön bön baktım.

"Adı Görkem," dedi. Bir elinin parmakları masada ritim tutuyor, diğer elinin parmakları aynı anda kalem çeviriyordu. "Ve artık güvenini kazandıysam sana Analizciler hakkında sorular sormam, senin de koşulsuz cevaplaman gerekiyor. Sorgu yok Asya. Bana onlar hakkında bildiklerinin hepsini anlatacaksın."

"Görüşme bitti o hâlde," dedim. "Hiçbir şey bilmiyorum."

Yine hoşuna gitmişti. Bir psikopatla karşı karşıyaydım.

Parmaklarının masanın üzerindeki hareketine odaklandığımda fark ettiğim şey, bakışlarımı yeniden ona çevirmemi sağladı.

İki kez masaya vuruyor, kısa bir es veriyor, ardından bir kez vuruyor ve sonrasında iki kez daha vuruyordu. Devamlı tekrarlıyordu. Tırnaklarıyla değil de parmaklarının iç kısmıyla bunu yaptığından ses çıkmıyordu. Fark etmem bu yüzden zaman almıştı.

İki tık, tek tık, iki tık.

Sessiz versiyonuydu.

"Egemen Duman?" dedim sorar gibi.

Şaşkınlıkla çevrelendi bakışları. "Bak bunu beklemiyordum işte," diye itiraf etti sonra ve bir gurur gördüm gözlerinde. "Avukat Egemen Duman," dedi elini bana uzatarak. Tokalaşmasına kısa ve resmî bir karşılık verdim. "Görkem'in abisiyim. Benziyor muyuz? Nereden anladığını merak ediyorum."

"Mavi göz geni, uzun boy, gizemli tavırlar, güven testleri, aynı tarz kalem çeviriş ve aynı ritim..." Kaşları havaya kalktı. "Bir de meydan okumaları sevme huyunuz var... Tuhaf bir şekilde hoşlanıyorsunuz bundan. Sanırım biraz benziyorsunuz, evet."

Gözleri Görkem'den daha koyu ve Arif Ahmet Bey'inkilerden daha açıktı. Sonuç olarak mavinin her tonunu taşıyordu bu aile resmen. Ayrıca lacivert rengine de takıntılı oldukları konusunda şüphelerim vardı. Bir de nedense Görkem'in bir abisi olabileceğini hiç tahmin etmemiştim. Biraz şaşkındım bu sebepten. "Sen hayırsız mısın?" diye sordum.

Kahkahasına engel olamadı. "Ne?"

"Arif Ahmet Bey, Görkem'e o hayırsız seni ararsa bana haber ver demişti. O hayırsız sen miydin?"

"Üç yıl kadar önce de Görkem bana bir kız var demişti. O kız sen miydin?"

"Ne?" deme sırası bana geçmişti bu defa.

"Analizcilere katılması planlanan ama sonra bir sebepten aralarına dahil olmayan o kız... Sanırım ikimiz de farklı kimliklerle birbirimizi tanıyormuşuz."

"Bir şey soracağım." Başıyla devam etmem için bir işaret verdi. "Ağzımı aramak senin fikrin miydi?"

"Soruyu dolaysız yoldan alabilir miyim rica etsem?"

"Görkem'in haberi var mı?" dedim. "Senden beni test etmeni o mu istedi?"

"Hayır." Kesin bir ifadeyle vermişti cevabını. "Burada olduğumdan henüz haberi yok. Birazdan seninle gidip çıkartacağız onu da."

"Sonra?"

"Birilerinin sizi gözetlediğini düşünüyor Analizciler. Buraya gelmeyecekler, Necip Amir de aynı şekilde. Sizi alıp benim arabama geçeceğiz. Sessiz sedasız buradan çıkacağız ama hâlâ takip ediliyorsak bunu yol üzerinde anlarız zaten. Ona göre bakarız bir hâl çaresine. Yok bütün bunların hepsi bizim paranoyamızsa kazasız belasız sizi evinize bırakacağım."

"Biraz acele edebilir miyiz?" diye sordum elim karnımın üzerine giderken. Yüzümde oluşan acı ifadesini yakalamaması mümkün değildi.

"Görev esnasında yara mı aldın?"

Adam hukuk hukuk konuşuyor Yağmur.

Hukuk hukuk konuşmak... Sesini duyduğum Mete, gerçek hayattakinin bir kopyasıydı. Kendime sürekli onun sadece bir ses olduğunu hatırlatmazsam gerçeklik algımı yitirecektim.

"Evet," dedim Egemen'e.

"Yanında Görkem varken..." Kaşlarını çattı. "Sen yara mı aldın?"

Görkem'i abisine şikâyet etmek planlarımın arasında olmadığından basit bir kafa sallamayla geçiştirdim sorusunu. "Tamam," dedi. "Halledeceğiz. Kurşun mu, bıçak mı, yoksa başka bir şey mi? Yürüyebiliyor musun desteksiz?"

"Bıçak ve evet, yürüyebiliyorum," dedim. Paniği bile Görkem'inkine benziyordu. Durumu kontrol altına alma çabasını öne çıkarıp endişesini arkaya gizliyordu Dumanlar. "Sorun yok. Sadece eve geçmek istiyorum. Burada durmaktan sıkıldım."

"Tamam, gel. Görkem'i alıp gidelim." Telefonundan bir numarayı tuşladığında saniyeler sonra kapıda Görkem'in tanıdığı olan esmer adam belirdi. Egemen kameranın üzerine bıraktığı ceketi alıp giydi ve tek başına koridora çıktı. Nezarethane yönünde ilerliyordu.

"Sana nezarethaneye kadar eşlik edeceğim dikkat çekmemek adına," dedi esmer bana bakarak. "Adım Muhip. Ellerine kelepçe geçirmek durumundayım. Bir de enseni kavrayacağım, kusura bakma."

Güldüm. "Sıkıntı yok."

Muhip de gülümsedi ve dediklerini yaptıktan sonra başımı eğerek hızlı adımlarla aştım koridoru. Beni nezarethaneye getirdiğinde anahtarı çıkarıp kelepçemi açtı. Ardından içeri girmemi işaret etti ve kendi işine döndü.

Karşılaştığım manzara, Görkem'e bakıp gülen bir Egemen Duman'dı. "Oğlum," dedi. Nefes almaya çalıştı. "O saçlar, o sakallar ne öyle?" Görkem, Kuzey'di ve Kuzey peruk takıyordu. "Dövme mi yaptın bir de? Seni iki boşladım diye ailenin ilgi çekmeye çalışan serserisi mi oldun benim başıma? Bir de karakollardan topluyorum geri zekâlıyı."

Görkem de olsanız abiniz varsa size geri zekâlı diye hitap ediyordu demek ki.

Egemen Duman'a ısınıyor olmam garipti.

"Abi ya..." dedi Görkem çocuk gibi. Ben bir kenarda dikiliyordum, onlar köşede konuşuyorlardı. "Buraya düşmesem seni göreceğim yoktu. Aklımı kullanayım dedim."

"Aklına tüküreyim ben senin." Cebinden çıkarttığı anahtarı havaya kaldırdı ve Görkem'in parmaklıkların önünde duran suratının önünde sallamaya başladı. "Kaderin bana mı bağlı şimdi senin? Açmıyorum lan kapıyı. Ne yapacaksın ki?"

Görkem hızlı bir şekilde parmaklıkların arasından elini uzatıp anahtarı kavradı ve saniyeler içinde içeri çekti. Egemen ona bakıp gülerken Görkem de aynı şekilde gülümsüyordu. "İyi yan kesici olurdu senden." Anahtarı kardeşinin elinden geri alıp kilide geçirdi ve çevirdi. Görkem dışarı adım attığında önce elini kavradı abisinin. Sonra Egemen onu kendine çekip sarıldı.

İkisinin de yüz ifadesini görebilecek açıdaydım. Özlem kokan bir sarılmaydı bu. Görkem iki kez abisinin sırtına vurmuş, Egemen geri çekilmeden

önce Görkem'in şakağını öpmüştü. Görkem'i hiç bu kadar huzurlu görmüş müydüm, hatırlamıyordum. Bütün yaşadıklarından sıyrılıp abisine sığınmış gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu Egemen bir adım kadar geri giderek. Gözleri onu süzüyordu. Görkem bir saniye gibi bir süre bana baktı, yeni fark etmişti onları izlediğimi. Yüzümü inceledi ve abisine baktı yeniden. Aynısını Egemen de tekrarladı. Onun gözleri üzerimde biraz daha fazla oyalanmıştı sadece. "Anladım," dedi sonra.

"Çıkalım mı?"

"Düş önüme sıpa."

İlişkileri güzeldi. Gülümsetmişti beni.

"Abi..." Egemen benim yanıma varmıştı, tam çıkmak üzereydik ki durup arkasını döndü. "Sağ ol."

"Ne sağ ol ne?" dedi sahte bir sinirle. "Babama şikâyet edeceğim seni daha. Alsın elinden test kitaplarını da gör gününü."

"Ben de sigara içtiğini söylerim."

"Bıraktım ya oğlum." Yüzü ciddiydi. "Bıraktırdı ya Başak. Yıllar oldu, sürmedim ağzıma."

"Yemin et!" dedi Görkem elini dudaklarının üzerine bastırarak. "Hiç haberim yoktu."

"Dalga geçilmez abilerle. Taş olursun."

Görkem ona dil çıkardı ve benim yanıma geldiğinde elini belime koyarak yürümemi işaret etti. "Eve geçelim de dinlen bir an önce," dedi. "Abi, o..."

"Yaralı, biliyorum. Halledeceğim ben burayı. Siz arabaya geçin, beş dakikaya geliyorum."

Dumanlarda bir şeyleri halletmek de genetikti herhâlde.

Abisinin havaya attığı anahtarı sol eliyle yakaladı Görkem. Ardından yine belime yasladı elini ve yürümem için hafifçe ittirdi beni. Birlikte yangın merdivenlerinin olduğu kısma yöneldik. Aşağı indiğimizde gereğinden fazla nefes nefese kaldığımı fark etti. Otelde merdiven kullanmadığımızdan sorun olmamıştı ama karnımda bir bıçak darbesi varken basamak inmek, kendimi kasmama sebep olmuştu ve canım yeniden acımaya başlamıştı.

"Ağırlığını üzerime almamı ister misin?" Ne yapacağını bilemiyordu. Destek olmak istiyordu ama kendimi yetersiz hissetmemden korkuyordu. Onu tersleyebileceğimi düşünüyordu ve bunun için her an tetikte gibiydi. "Koluna girebilirim."

"Olur," dedim. Kendi kendime yürümeye devam edemeyeceğimden değil, kendini daha fazla dibe çekmesin diye. Kolunu karnına doğru büktü, dirseğiyle beli arasındaki boşluğu işaret etti gözleriyle. Koluna girdim, diğer elim de karnımın üzerindeydi.

"Abimle ne konuştunuz?" Arabaya yeni geçmiştik bunu söylediğinde. Arka koltukta, yan yana oturuyorduk. Yolcu koltuğuna geçer sanıyordum ama

yanımı tercih etmişti. Kendini affettirmek için amuda kalkmasını söylesem kalkardı, hâlbuki ortada affedilecek bir durum yoktu.

"Havadan sudan," dedim. "Görkem... Serdar ve adamlarına ne olacak?" Çenesini sıktı. "Benim polis olduğumu biliyorlar. Eğer salınırlarsa tüm çeteye gider haberim. Bir çaresine bakmamız gerekiyor."

"Her şeyi halledeceğim," dedi peruğunu çıkarırken. Sonra lenslerini de çıkardı ve Kuzey'i tamamen bir kenara atıp Görkem oldu. "Sen şimdilik hiçbir şeyi düşünme. Tamam mı?"

Duymazdan geldim. "Fahri Bey de gözaltına alındı değil mi? Onu sevmiştim ve Kaya oyunları sadece keyfine oynadığını söylemişti. Bazen kazandığı ödülleri bile almıyormuş. Eğer uyuşturucularla da bir bağı tespit edilemezse serbest bırakılacaktır. Onu kendi tarafımıza çekebileceğimize inanıyorum. Bence bizi sevdi."

"13, lütfen... Şimdi değil."

Egemen Duman şoför koltuğuna geçtiğinde sustum. Başımı cama çevirdim ve eve yaklaşana dek yolu izledim. "Asya," dedi Egemen. Siteye girmek üzereydik. "Pansuman için birini çağırdım. İtiraz kabul etmeyeceğim için de sana sormadım. Kusura bakma."

Görkem başını eğip kendi kendine gülmeye başladı. Abisine yeniden baktığında gözlerinde bir ima görüyordum. "Pansumanımı Arda yapmıştı," dedim. "Gerek yoktu."

"Hastaneye gitmemişsen hastaneyi ayağına getiririm," dedi normal bir şeyden bahseder gibi.

Biri de Keban Barajı'ndan su getirirdi isteseydim, öyle demişti. Dumanlar biraz da böylelerdi herhâlde. Giderek tahmin ettiğimden daha fazla benzediklerine şahit oluyordum.

Siteye giriş yaptıktan birkaç dakika sonra evin önüne vardık ve birlikte araçtan indik. Eve girişim kırmızı halıda yürümek gibiydi. Herkes beni ayakta karşılamıştı ve... Evet, dahası da vardı çünkü bu evde Arda adlı bir birey yaşıyordu.

"Hoş geldin melek! Sefalar getirdin." *DJ* koltuğunda yine Can vardı. İçeri adım attığım an telefona dokunmuş, Arda ise coşkulu sesiyle şarkıya girmişti anında. "Ya gelmeseydin yetişemeseydin beni bulamasaydın... Ne yapardım? Yalnız kalırdım melek!"

"Daha fazla katlanamazdım sizsiz." Kaya, Can'ın ensesine vurup telefonunu elinden aldıktan sonra şarkıyı hızlıca kapattı. Görkem'e bakıp sensiz dememişti, bize bakıp sizsiz demişti. Sanırım varlığımın farkına varmışlardı artık.

"Hoş buldum," dedim Arda'ya. İyi niyetini biliyordum. Sadece beni güldürmeye çalışıyordu ve gülmezsem üzülürdü. Bu yüzden gülümsedim.

Arabasını park etmiş Egemen Duman bizden iki dakika kadar sonra içeri girdiğindeyse bir anda analizciler, Kaya dahil, "Ooo..." demişlerdi. "Sen bu evin yolunu bilir miydin reis?" diye devam etti Arda.

"Hoş bulduk gençler. Nasılım? İyiyim, sağ olun. Siz nasılsınız?"

Esprili tavrı üzerine ilk önce Kaya ona doğru ilerleyip, "Hoş geldin," dedi ve sarıldılar. Görkem ve Kaya on yıldır tanışıyor olduğuna göre Kaya ve Egemen ilişkisi de o kadar zamanlık olmalıydı. Kapı tarafında dikilen üçlünün birlikte büyümüş olması çok tuhaf geliyordu.

"Hoş buldum kardeşim."

Can ve Arda'yla da sarıldı sonra tek tek. Sıcak biri gibi görünmüyordu, aksine onun nemrut olduğunu kolayca söyleyebilirdim ama sevdiklerine karşı oldukça samimi olduğu anlaşılıyordu.

Biz hâlâ sebepsizce holde dikilirken bir arabanın daha durduğunu gördüm açık kapıdan. İçinden daha önce görmediğim bir kadın indi ve arka koltuktan bir kız çocuğu fırlayıp buraya doğru koşturmaya başladı. "Baba! Babam burada!" Saçları iki kulak şeklindeydi, altın sarısıydı. Masmavi ve kocaman gözleri vardı. Küçücük halka küpeler takıyordu. Yedi sekiz yaşlarında olduğunu düşündüm. Egemen, sesini duyduğu an arkasına döndü ve dizlerinin üzerine çöküp kendine doğru koşan kız çocuğuna kollarını açtı.

Kız o kadar hızlı attı ki kendini ona doğru, Egemen hafifçe sendelemişti onu yakalarken. "Annem senin burada olacağını söylememişti. Onu dava etmemiz gerekiyor."

Annesi olduğunu düşündüğüm kadın kapı eşiğinde belirdiğinde gözlerim bu sefer onu markaj altına aldı. Küçük kızınki kadar olmasa da sarı saçları vardı. Bir tutamı maviye boyalıydı. Makyajsız yüzünde bal rengi gözleri parlıyordu. Beyaz tenliydi, benden birkaç yaş kadar büyük olmalıydı ama benden daha genç göründüğü kesindi. "Bugün izin günüm," dedi ayakkabılarını çıkarırken. Çantasını askıya astı, sonra üzerindeki kırmızı kabanını da. Kendi evinde gibi rahattı. "Asıl bizim babanı dava etmemiz gerekiyor beni evden çıkarttığı için."

"Bu davayı kaybederiz çünkü babam her zaman kazanır," dedi çocuk bilmiş bilmiş.

Analizciler de Görkem'in her zaman kazanacağını düşünüyorlardı.

"Her zaman değil," dedi Egemen, başında dikilen kadına bakarak. Kızı ondan ayrıldığında ayağa kalktı. Kadınla arasında geçen bakışma tansiyonumu yükseltecek kadar güçlüydü. İkisinin bambaşka bir enerjisi vardı ve ilk bakışta bile anlaşılıyordu.

"Gökçüğüm!" dedi kız bu defa. "Şimdi beni kucağına al ki bütün abilerimi sıra sıra öpebileyim."

"Gel bakalım," dedi Görkem onu patates çuvalı taşır gibi kucağına alırken. Küçük kız kahkahalar atarak kollarını sıkıca onun boynuna sardı.

"Aa... Senin sakalların çıkmış. Neden uzattın ki?"

"Birisi bana yakışacağını söylemişti," dedi Görkem göz ucuyla bana bakarak.

Uzatması görevle ilgiliydi, benimle değil ama çocuğa bunu açıklayacak hâli yoktu. Bu yüzden herhangi bir tepki vermedim cevabı karşısında.

Görkem, yeğeninin yanağını öptü. "Onu bunu boş ver de iyi ki buradasın. Seni çok özledim."

"Ben de seni çok özledim. Anneme söyledim ama biliyorsun, onun hiç zamanı yok. Babama da söyledim beni size getirsinler diye ama biliyorsun ki onun da hiç zamanı yok. Ben de biraz yoğunum şu sıralar, o yüzden görüşemedik."

"Sen niye yoğunsun?" diye sordu Kaya ilgiyle. Görkem yönünü ona çevirdi ve kız çocuğu Kaya'ya doğru uzanıp sarıldı ona. Kaya tam o an gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

"Bana öyle bakma lütfen. Evlenemeyeceğimiz için çok üzülüyorum sonra."

Beklemediğim bu şey karşısında sesli bir şekilde gülmeye başladığımda diğerleri de katılmıştı bana. Sanırım onun ilk aşkı Kaya'ydı.

Bu çocuk Görkem'in yeğeni olduğu kadar Kaya'nın da yeğeni olmalıydı. Yaptığım yıl hesabına göre, Kaya onun doğduğu zamandan beri hayatındaydı. Resmen elinde büyümüştü küçük kız.

"Öğretmenimin verdiği saçma sapan ödevlerle uğraştım bütün hafta sonu. Amcamın aldığı test kitabını incelemeye hiç vaktim olmadı bu yüzden. Biraz yorgunum ama sizi görünce geçti hepsi."

"Yorgunluğunu yesinler senin," dedi Arda. "Benimle oyun oynayamayacak kadar mı yorgunsun? Oyuncaklarım buna çok üzülecek."

"Can abiyle konuşurum diye düşünmüştüm aslında." Omuzlarını silkti. "Son anlattığı hikâyede bir tane adamın içinde tam beş tane adam vardı. Bir filmde izlemiş. Bu bir hastalıkmış, biliyor muydunuz? Gerçi siz her şeyi bilirsiniz. Can abim de biliyor."

"İstersen anlatırım yine."

Can'dan sonra kapıdaki kadın sitemle elini alnına vurdu. "Evladımı nasıl ortamlarda yetiştiriyorum Allah'ım?" dedi kendi kendine gülerek. "Nasıl bir anneyim ben?"

"Çok güzel bir annesin," dedi kız çocuğu. Sonra Görkem'in kucağından indi ve benim önüme geldi seri adımlarla. "Ben Müge," dedi elini bana uzatarak. Öz güvenli bir duruşu vardı. "Müge Duman."

Gülümseyerek elini sıktım. Bir çocukla tanışmayalı uzun zaman olmuştu. "Asya ben de. Asya Yağmur Tunçbilek."

"Ne uzun ismin varmış." Kıkırdadı. "Bu arada saçlarına bayıldım."

"Teşekkür ederim." Bir çocuk, ölü birinin içindeki çiçekleri bile yeşertebilirdi. O gülüyordu ve onun gülüşünün dünyadaki en güzel gülüş olduğunu düşünmüştüm. Başka bir gün başka bir çocuk durup bana gülümsese aynısını onun için de düşünürdüm.

Pıtır pıtır adımlarla yanımdan ayrılıp Arda ve Can'ı da peşinden sürükleyerek salona gidince bir süre arkasından bakakaldığımı fark ettim. Önüme dönerken yüzümdeki gülüşü silmem gerekmişti. Bu defa kadın yanıma geldi ve elini uzattı. Parmakları uzundu, bazı çatlaklar vardı ellerinin üzerinde.

Derisinin rengi solgun gelmişti gözüme. "Bige Başak Duman," dedi. Egemen başını yerden kaldırıp hızlıca ona çevirdi. Kadın kaşlarını hafifçe çattığında kendine küfrediyor gibi görünüyordu. "Bige Başak Ekinci. Memnun oldum." Hafifçe öksürdü. "Hastamız sen misin?" Kırdığı potu düzeltmek için konuyu değiştirmeye çalışıyordu. "Sapasağlam duruyorsun."

Egemen ve Bige boşanmışlardı. Muhtemelen çok zaman geçmemişti üzerinden. Bige ağız alışkanlığından hâlâ onun soy ismiyle tanıtıyordu kendini. "Ben senin doktorunum," dedi koluma girerek. "Evet, hem çocuk hem de kariyer yaptım. Gel, bir bakalım yaran ne alemde."

"Salona geçin," dedi Kaya. "Ben de Arda'nın odasından gereken şeyleri getireyim."

"Sağ ol canım." Bige gülümsediğinde gözlerinin kenarı kırışıyordu. Egemen'inkiler de kırışıyordu çünkü Bige güldüğünde o da gülüyordu. "Sen Görkem'in Ege'ye anlattığı kız mısın?"

Görkem başını sallayarak cevabı benden önce vermiş oldu. Yıllar önce aralarına katılmamış olmamı bu kadar dert ettiğini bilmiyordum.

"Çok güzelmişsin," dedi. "Eylül, sen ve ben en kısa zamanda bir etkinlik planlıyoruz. Haberin olsun hayatım."

Sıcaklığı karşısında içim ısınırken gülümsedim. "Heyecanla bekliyorum," dedim benden beklenmeyecek şekilde. Cümlenin içinde Eylül geçiyorsa düşünmeden onay vereceğim aşamaya gelmiştim. Beklediğimden hızlı gelişmişti ilişkimiz. Bana destek olup içeri doğru hareketlenmemi sağladı Bige. Birlikte üçlü koltuğa geçtik. Ona abla mı demeliydim kestiremiyordum. Eylül nasıl hitap ediyordu acaba?

Arda, Can ve Müge yan yana dizilmişlerdi yerdeki minderlere. Oyun konsolunu önlerine çekti Arda. *ViloPulov*'un da olduğu oyun menüsünde bir kıyafet giydirmece oyunu olduğunu görmek beni güldürdü.

Kaya saniyeler içinde salona girdi ve ilk yardım çantasına benzeyen bir çantayı Bige'ye uzattı. Ardından diğer elinde tuttuğu cipsi ve çikolatayı Müge'ye verdi. "Arda'nın zulasından çıkarttım senin için," dedi sesli bir şekilde fısıldayarak. "Arda abine sakın söyleme."

"Benim her şeyim prensesime feda olsun da..." dedi Arda elini kıvırcık saçlarının arasına atarak onları dağıtırken. "Hepiniz benim zulamın yerini biliyor musunuz?"

"Yatağının altında değil mi?" dedi Bige.

"Oha. Sen de mi Bige abla?" Arda hüzünle eğdi başını. "Yerini değiştirmem gerek."

"Kitaplığının altındaki çekmeceye mi koyacaksın?" diye sordu Can üzerinde oturduğu turuncu minderini Arda'ya doğru kaydırmadan önce. Arda kaşlarını çatıp onun omzuna vururken, "Of ya!" diye söylendi.

"Anneciğim, cips ister misin?" diye sordu Müge hiçbir şeyi umursamadan cips paketini açarken.

"İşim var bebeğim," dedi Bige. Çantanın içinden pansumanım için gerekenleri çıkarıyordu.

"Asyacığım sen ister misin?" diye sordu bu defa Müge. Ona teşekkür edip kibarca reddettim teklifini. En son Görkem'e yöneltti sorusunu. Görkem eğilip başını ona doğru uzattığında Müge bir cipsi onun dudaklarına götürdü. Sonra başka bir tanesi için de aynısını yaptı.

Gerçek bir ailenin içindeydim ve bu huzurlu hissettiriyordu.

"Seni benden başka hiç kimse cipsle beslemez böyle," dedi Müge kıkırdayarak. Amcasını çok sevdiği ona bakarken ışıldayan gözlerinden okunuyordu. "Kıymetimi bil."

"Biri daha beslemişti," dedi Can. Dudaklarını birbirine bastırarak gülmemeye çalıştı ve Arda da ona *ne yapıyorsun* der gibi baktı. İkisi de kahkaha atmak üzereydi.

"Evet," dedi Görkem. Bana sırtı dönük olduğundan yüzünü göremiyordum. "Onun kıymetini bilemedim."

"Üzdün mü onu?" dedi Müge alt dudağını sarkıtıp cevap beklerken.

"Onu yalnız bıraktım," dedi Görkem. Egemen kaşlarını hafifçe kaldırmış, bir Görkem'e bir bana bakıyordu. Sonra aralarında Kaya'yla geçen bir bakışma yakaladım ve en son Bige'nin gözlerinin bana saplı olduğunu fark ettim.

"Sana küsmüş olmalı," dedi Müge bilmiş bilmiş. "Beni yalnız bırakanlara ben de küsüyorum. Hatırlıyor musun? Babama nasıl da küsmüştüm. Ama sonra işlerin öyle olmadığını anladım. Babam bana kendini affettirdi. Değil mi baba?" Egemen kızını buruk bir gülümsemeyle onayladığında Bige başını bana çevirmişti yüzünün görünmemesini ister gibi. "Sen de onu bir daha yalnız bırakma ki seninle barışsın."

"Yeğenimden hayat tavsiyesi alıyorum," dedi Görkem gülerek kendini berjere bırakırken. "Gerçekten harika biriyim."

"Yeğenin duygusal zekâ bakımından senden daha üstün çünkü," dedi Bige yüzünü ona dönmeden. "Konu akıl değil de duygular olduğunda abin ve senden üstün olmayan çok az insan var zaten."

Aralarında yaralı bir geçmiş vardı. Yaralının Bige olmasını beklerdim ama Egemen'in bakışları öyle demiyordu. Onlara baktığımda ikisinin de yerle bir olduğu çift taraflı bir yenilgi görüyordum.

"Benim yanımda birbirinize laf sokmanızdan hoşlanmıyorum," dedi Müge. Belki büyüdüğü aile ortamı, belki de şahit oldukları onu olgunlaştırmıştı. Karşımda bir çocuktan ziyade bir yetişkin varmış gibi hissettim.

"Sorun yok," dedi Egemen. "Babaya cips yok mu?" Müge koşar adımlarla onun yanına ilerleyip Egemen'in avucuna birkaç tane cips bıraktı ve sonra Arda'yla Can'ın arasındaki yerine geri döndü.

Kaya'nın şefkatle çevrelenen bakışları canımı acıttı. İmreniyordu. İmrendiği Egemen değildi, Müge'ydi. Bir babası ve bir annesi vardı. Ayrı olabilirlerdi ama ikisinin de göz bebeğiydi o. Sevgi dolu bir ailede büyümüştü. Bir

kalabalık tarafından seviliyordu ve Kaya bunların hiçbirine sahip olamamıştı hayatı boyunca.

"Canım," dedi Bige bana hitaben. "Ege yaranın karnında olduğunu söylemişti. Burada rahat olamam dersen başka bir yere geçelim."

"Sorun değil," dedim kazağımı yukarı doğru sıyırırken. Görkem üzerimde olan gözlerini başka tarafa çevirdi. Karnıma bakmayacaktı. Diğerleri görmüştü yaramı, tek görmeyen oydu. "Aslında Arda halletmişti. Gerek yoktu zahmet etmenize."

"Çok konuşma," dedi sahte bir otorite kurma çabasıyla. Burada emirleri ben veririm pozu kesiyordu ve çok eğleniyordu. "Doktorum ben. Bırak da işimi yapayım."

"Dikiş yok." Sesimi kontrollü tutmaya çalıştım. "Yara derinse bile dikiş istemiyorum."

Bige'nin bakışları yumuşarken bunun bir sebebi olduğunu anlamıştı ama sorgulamadan bandajı çıkartma işine girişti.

"Baba, biliyor musun?" Müge ekrandaki modelin saç rengini kızıl yapmıştı. Gözlerini de elaya çevirdi. "Geçen gün Doğukan abi bana bir yazar kasa oyuncağı almış. Annemi eve bıraktığında getirdi."

Müge'nin sesi düzdü ama sırıttığına emindim. İçinde dönen küçük şeytanı görebilmiştim. Kasıtlı olarak yapmıştı ve istediğini alacak gibi görünüyordu.

"Kim Doğukan?" dedi Egemen kendine engel olamadan. "Hangi Doğukan?" Eli yumruk olmuştu. Bige'nin yaramla ilgilenen elleri havada kaldı ve omzunun üzerinden Egemen'e baktı. "Hastanedeki Doğukan mı?"

"3,14ç herif," diye mırıldandı Görkem ağzının içinde.

Egemen'in parmakları koltuğun kolçak kısmına hızlı hızlı vurmaya başlamıştı. "Fırsat kolluyordu." Kendi kendine konuşur gibiydi sesi. "Biliyordum, kıllanmıştım o heriften."

"Ege," dedi Bige. "Müge'nin niyetini biliyorsun. Öyle değil!"

"Sana dibi düşüyordu onun." Egemen'in de kontrolsüz bir yanı olduğunu düşünmek üzereydim. "Gözü vardı. Anlamıştım ben."

"Ben kasa sevmem, araba severim dedim baba." Annesinin ve babasının birbirlerini sevdiğini biliyordu ve bu şekilde onları barıştıracağına inanıyor olmalıydı. "Bana bir sonraki sefere geldiğinde araba alacağını söyledi. Bir daha gelme dedim."

"Gerçekten söyledi bunu." Bige dilini damağına vurup yeniden yaramla ilgilenmeye başladı. Etrafını temizledi. Yakından inceledi. Ardından bir kez daha silip temiz bir bandaj çıkardı çantanın içinden.

"Aferin benim kızıma," dedi Egemen. Bige'ye çevirdi gözlerini. "Bak, sen arkadaşsınız sanıyorsun ama öyle değil. Herkes senin onlara yaklaştığın gibi iyi niyetli yaklaşmıyor sana."

"Çocuk muyum ben?" dedi Bige. "Anlamıyor muyum?"

Şahit olduğum tartışmanın beni germesi gerekirdi ama bu ikisi öyle başkaydı ki sadece onları yakıştırabiliyordum birbirlerine bağırsalar bile.

"Anlıyorsun ve yanına yaklaşmasına izin mi veriyorsun?" Bige benimle olan işini bitirmişti ama buna rağmen geri çekilmedi. Egemen'in kullandığı ses tonundan dolayı bakışlarının değiştiğine şahit oldum. "Başak... Yoksa sen..."

Egemen'in aklına gelen ve dudaklarına dökülemeyen o ihtimal yüzünden eli titredi.

"Bige!" diye düzeltti sert bir sesle Bige. Bu konuşma bana bir şeyi hatırlattığında gözlerimi yere çevirdim. "Ve hayır, saçmalama. Sen benim... Beni biliyorsun. Saçmalama." Derin bir nefes verdi. "Kaşıma bileğini. Yara oluyor sonra."

Ona bakmamıştı ama onu ezberlemişti. Yıllarını bir arada geçiren, bir sebepten ayrılan bir çiftlerdi ama hâlâ deli gibi âşık oldukları o kadar ortadaydı ki ayrılık sebebini merak etmeden edemedim. Egemen bileğini kaşıyan parmaklarının hareketini durdururken rahat bir nefes aldı.

"Babamın bürosunda otururken de bir kadın gelmişti," dedi Müge. Ekrandaki kız için ayakkabı seçmeye çalışıyordu ama henüz ona elbise giydirmemişti. "Bana Irmak ablan ona aşağıda bir kahve ısmarlamak için bekliyor, babana söylersin demişti. Ben de babam bugün benimle ilgilenecek senin yanına gelebileceğini sanmıyorum demiştim."

"Aferin kızıma," dedi bu defa Bige. "Irmak mı? Irmak demek... Yeni mi bu?"

Bir çekirdeğim olmasını çok isterdim. Kaostan beslenen biri değildim ama ilk defa bu kadar çok eğleniyordum önümde dönen olayı izlerken.

"Sen yok musun cimcime..." Arda onun atkuyruklarını hafif hafif çekiştirdi ve karnına dokunarak gıdıkladı Müge'yi. "Çok fenasın kız."

"İşimi biliyorum." Omuz silkmişti bir de tatlı tatlı.

Etrafta dönen konuşmalara odaklanmayan, birbirinden başka kimseyi görmeyen favori çiftim kaldığı yerden devam ettiler bakışmaya. "Ben," dedi Egemen. "Kimsenin sınırımı aşmasına izin vermem. Dert etme."

"Seni dert edemem." Bige'nin canı yanıyordu. "Seni dert etmemeliyim." Gözleri dolmak üzereydi çünkü hayatına bir kadın girerse buna karışamayacağını biliyordu. "Senin üzerinde söz hakkım yok. Ne istiyorsan onu yaparsın."

Güçlü durmaya çalışıyordu ama kırgınlığını görebiliyordum. "Beni ilgilendirmez. Ben de seni ilgilendirmem."

"Benim üzerimde söz hakkın var," dedi Egemen doğrudan onun gözlerinin içine bakarak. "Senin tek bir sözünü her şeyden çok önemserim. Bu hep böyle olacak."

Analizciler olarak tek bir ses bile çıkartmadan bu sahnenin birer figüranı gibi öylece izliyorduk ikisini. Hepsinin yüzünde hemen hemen aynı ifade vardı. Bu ilişkiye hayran ama imkânsızlığının da farkında olan... Niye imkânsızdı ki? Ne olmuştu?

"Beni bu yüzden çağırmaman gerekiyor," dedi Bige. Öfkeli bir tondaydı sesi ama öfkesi kendineydi. "İzin günümdü işte bugün benim. Kafam rahattı. Neden geldim ki? Gelmeyeceğim bir dahakine." Bana çevirdi yüzünü. "Konu seninle ilgili değil. Yanlış anlama sakın. Ne zaman ihtiyacın... İhtiyacınız olsa ben iki elim kanda olsa gelirim. Konu sadece onun çağırmasıyla ilgili."

Anlıyordum. Gerçekten, anlayabiliyordum.

"Ne zaman çağırsam geleceksin," dedi Egemen. Dizlerinin üzerine dirseklerini yasladı. "Ne zaman çağırsan geleceğim. Bu böyle. Değişmez, kızma kendine."

"Müge," dedi Bige. Sesi titremesin diye yumruğunu sıkıyordu. "Gidelim mi? İşim bitti benim."

"Anne, babamdan kaçmak için beni kullanmak istemen çok yanlış." Şimdi de kız karakterine oyundaki çantaları deniyordu tek tek. Lacivert, ince bantlı bir topuklu ayakkabı giydirmişti ona sadece. Hâlâ elbisesi yoktu. "O ve sen bir çay içmelisiniz bence."

"Bence de," diye katıldı Arda.

"Evet, Doğukan'ın neden evimize geldiğini konuşabiliriz bu sırada," dedi Egemen. Parmakları aynı ritimle koltuğa vurmaya devam ediyordu. "Evine," diye düzeltti sonra cümlesindeki yanlışı, içi acıyarak.

"Arda gerekeni yapmış zaten." Bige beni bir sığınak olarak görmüştü. "Ben pansumanı tazeledim. Bir süre kendine dikkat et. Yara açılmasın. Yoksa senin ne istediğinin bir önemi kalmaz ve seni dikerim, tamam mı?"

"Kendine dikkat etme özelliği pek yok onda ablacığım," dedi Arda. "Biz ona dikkat edeceğiz artık, ne yapalım."

"Edin. Bu koğuşa bir kadının girmesi beni sevindirdi. Her başarılı erkeğin yanında bir kadın vardır. Eylül'ümden sonra Asya da eklenmiş sizin listeye." Kaçmaya çalışıyordu Egemen'den. Bir bahane bulup buradan gitmek istiyordu.

"İki dakika konuşalım mı?" dedi Egemen ılımlı sesiyle. Doğukan meselesinin aslını öğrenmezse çatlayacaktı. Gözlerini daha sık kırpmaya başlamıştı. Nefesi hızlanıyordu. Sanırım başına ağrı girmişti bir de. Acı belirtisi olan çizgiler onun da alnında belirmişti.

"Kahve istedi canım," dedi Bige birden.

"Mutfağa geçelim mi?" dedim onu bundan kurtarmak isteyerek. Kalbi o adama aitti ama kırılmıştı. Yılların kırgınlığı vardı üzerinde. Onunla baş başa konuşmak istemiyordu.

"Lütfen."

Bunu yapması gerekmese de ayağa kalkmama yardımcı oldu, sonra koluma girdi ve mutfağa kadar yürüdük birlikte. Bir sandalye çektim kendime. İçine sığamıyordu ve konuşmaya ihtiyacı vardı. Parmakları masayı kavrayıp sıktı. Başını öne eğdi, derin nefesler aldı. "Onu görmemem gerek," dedi sesi titreyerek. "Bana iyi gelmiyor."

"Bige," dedim önce. Sonra bu bana yeterli gelmedi. "Abla," diye ekledim. "Siz... Sen ona..."

"Evet," dedi. "Hâlâ." Gözlerini benimkilerle buluşturduğunda ağlamak üzereydi. "Asya..." Yanımdaki sandalyeyi çekip oturduğunda masanın üzerinde duran elimi kavradı. "Dumanlardan en çok Arif Ahmet olanını sev, tamam mı? Abla tavsiyesi."

"İlişkinizi o mu bitirdi?" diye sordum Egemen'i kastederek. Ben acı çeken bir kadını gözlerinden tanırdım ve belki de bu yüzden Bige'yle uzun yıllardır tanışıyormuşuz gibi hissediyordum. Dik durmaya çalışan yıkık dökük biriydi.

"Bizim ilişkimiz bitmedi," dedi bir gerçeği ortaya koyarak. Farkındaydı bunun. "Evliliğimizi o bitirdi ama."

"Anlatmak istersen," dedim. "Bugün, yarın veya başka bir gün... Adresimi biliyorsun."

Dolu gözleriyle gülümsedi. "Bazen sevmek yetmiyor." Sözlerinin bir hazine değerince olduğunu hissediyordum ve neden bu şekilde hissettiğimi bilmiyordum "Doğru insan, doğru zaman yeterli değil. Bak, onlardan olmaz. Ben çok denedim, olmadı. Anlıyor musun?"

"Aklından geçeni anladım." Sesimde inkâr vardı. "Ama öyle bir şey yok. Eser ve Görkem sizin gibi değiliz yani."

"Anlıyorum." Başını salladı. "Onları avucumun içi gibi bilirim, sen de beni anla. En azından aklını kazınayım. Bir gün belki ihtiyacın olur, belki hatırlarsın söylediklerimi." Olmazdı ama sessiz kaldım ve dinlemeye devam ettim. "Hisleri yok demiyorum çünkü Egemen'in aşkı, şahit olduğum en güçlü duyguydu." Anılar dökülmek üzereydi göz pınarlarından. "Ama ben onun mantığını yenemem, Asya. Yenemedim. Ölecekti aşkından, sonra bir şey oldu. Düşünmedi bile. Ayrıldı bizden."

Ne olduğunu ona soramadım ama Analizcilere mutlaka soracaktım. Bu hikâyeye duyduğum ilginin sebebini çözemesem de her detayı öğrenmeye dair bir istek vardı içimde.

"Tek taraflı çabayla hiçbir şey yürümez." Elimi sıktı. "Onun gibilerle sen ben bile baş edemeyiz, Asya. Olmaz yani. Olmadı." Beni ikna etmeye çalışıyordu ama ortada bunu yapması için hiçbir sebep yoktu. "Hâlâ canım ne zaman acısa ona koşarım," dedi buruk bir tebessümle. "Ne zaman düşsem o kaldırsın isterim beni. Kendim kalkamayacağımdan değil, o yanımda olsun istediğimden. Biz boşanalı dokuz ay oldu, dokuz aydır nefes alamıyorum ben."

"Birlikte kaç yıl geçirmişsiniz..." dedim hayranlıkla. "Alışkanlıklar tabii..."

"17 yaşındaydım," dedi. "Onu tanıdığımda lisedeydik. Şimdi otuz ikiyiz. Sen hesap et gerisini."

Egemen otuz iki yaşındaysa Arif Ahmet Bey yaşından epey genç gösteriyor demekti.

"Bazen," dedi sert bir yutkunuşun ardından. "Bazen bir insana bakarsın ve anlarsın. Ondan olmayacağını anlarsın. İkinize ortak bir son göremezsin ama

yine de gittiği yere kadar gitmek istersin. Zorlarsın sonuna dek. Yapmayacağın şeyler yaparsın onun için. Dersin ki ne olacak ki? Ne olabilir en fazla? Böyle başladık. Ben, böyle başladım. Bir çocuğumuz, birlikte geçirdiğimiz on beş yılımız var. Bu oldu en fazla. Ama bak, öyle ya da böyle dediğim yere geldik. Bu kadar başarabildik biz."

"Bige," dedi Egemen'in sesi. Mutfak kapısında dikiliyordu. Yeni gelmiş olmalıydı. Orada dikilip bizi izliyor olsa bunu hissederdim çünkü. Gözlerinin altını silip başını ona çevirdi Bige. "Ağlama," dedi Egemen. Birbirlerini gerçekten ezbere biliyorlardı. "Kötü hissettirdiysem gideyim. İstersen Müge'yi de alayım. Sen biraz yalnız kalıp kafanı dinlersin."

"Sorun kötü hissettirmemen," cevabını aldı. "Keşke kötü hissettirsen de ben de bir daha yüzünü görmek istemesem."

Çıkmaya yeltenmiştim ki Bige elini dizimin üzerine koyarak durdurdu beni. Onunla yalnız kalacak cesareti kendinde bulamıyordu.

"Asya bahaneydi," dedi Egemen. Bana bakıp özür diledi sonra. "Seni görmek için elime bir fırsat geçerse bunu kullanırım, biliyorsun."

"Ege, zorlaştırma." Elleri titriyordu Bige'nin. "Yapma. Takım elbise giymişsin bir de. Lacivert... Şerefsiz," dedi sinirden gülerek. "Farkındasın yakışıklı olduğunun, defol gözümün önünden."

Ben hiç bu kadar ayrı ama bu kadar güzel bir çift görmemiştim Yağmur.

"Gel," dedi Egemen, kolunu kaldırarak. Bige yanımdan kalktı ve onun kollarının arasına girdiğinde karşımdaki tablo içimde ağlama isteği uyandırdı.

Egemen, Bige'ye sarılıp gözlerini kapattı ve saçlarının arasına gömdü burnunu. Bige de başını onun omzuna yaslamış, sesli bir nefes çekmişti içine.

Keşke nikâh memuru olsaydık Yağmur.

"Özür dilerim," dedi Egemen geri çekilmeden. "Zorlaştırdığımı, mahvettiğimi biliyorum. Senden uzak duracağıma söz verdim, onu da biliyorum."

"Sus. Devam etme."

Aralarında geçen özel bir konuşmaya şahit olduğum için kendimi fazlalık gibi hissetmeliydim ama ben bundan ziyade onların izleyicisi olduğumu hissediyordum. Sanki tüm bunları görmem gerekiyordu.

"Arabam bozulmuştu," dedi Bige ondan ayrılmak isteyerek ama bunu becerememeyerek. Eli, Egemen'in gömleğinin yakasından içeri sızmış ve boynundaki zinciri kavramıştı. "Doğukan beni bıraktı eve. Müge'ye hediye aldığından haberim yoktu. Bana söylediğinde hediyesini vermesi için mecburen eve davet ettim onu."

Hiçbir açıklama yapma zorunluluğu olmasa da içi el vermemişti kafasında kurmasına. Bilsin istiyordu. Egemen zaten biliyordu. Onun gözlerinin içine bakarak başını salladı. Sonra saçındaki mavi tutamı okşadı ve onu saçlarından öpüp geri çekildi. "Sana anlatmak zorunda falan değilim," dedi Bige sert bir tavrı üzerine geçirmeye çalışarak. "Sadece söylemeseydim garip garip şeylere takıp günlerini zehredeceğini biliyordum. Gece düşünmekten uyumayacaktın."

"Irmak'la oturup bir kez bile sohbet etmişliğim yok," dedi Egemen karşılık olarak. "Ve zaten geceleri uyuyamıyorum."

"Keşke pişman olduğunu hissetsem."

"Sizi koruyorum."

"İyi bok yiyorsun, aptal herif." Bana baktı Bige sinirle. "Ders al kızım, olmaz bunlardan. Olmaz ya! Mayalarında aşk yok ki bu adamların. Akıllarına sıçayım ikisinin de."

Bağırdığı için sesi salona kadar ulaşmış olmalıydı çünkü içeriden Görkem'in sesi yükseldi tam da o an. "Benim ne suçum var abla ya? Ben oturmuşum burada etek seçiyorum Asya'ya." Kaşlarımı çatıp anlam vermeye çalıştığım sırada tekrar bağırdı salondan. "Müge giydirdiği kıza Asya adını vermiş. Alın bu bilgiyi, ne yapıyorsanız yapın."

"Sanırım ben gidip Asya'ya bakacağım," dedim ayaktaki ikiliye dönerek. "Ona güzel bir etek giydirmemiz gerek. Görkem'in zevkine güvenmiyorum."

"Bulduğu ilk lacivert şeyi geçirmiştir üzerine," dedi abisi. "Her iddiasına varım."

"Katılıyorum buna," dedi Bige. "Müge'nin oyunu bittiğinde gideceğiz. Seni çok özlediğini söyleyip duruyordu, istersen bu gece birlikte kalın. Yalnız bu aralar sürekli Efekan'dan bahsediyor. Haberin olsun."

"Allah'ım," dedi Egemen başını ellerinin arasına alarak. "Seçerek mi gönderiyorsun bana bunları? Ne bu kanlardan çektiğim benim? Ne Doğu'su bitiyor ne Efe'si..."

Mutfaktan çıktığımda onlar da gülerek peşime takıldı. Salonda bizi karşılayan manzara bir kız çocuğunun etrafında pervane olan dört erkek çocuğuydu. Müge, yerde duran minderdeki Görkem'in kucağında oturuyordu. Arda ve Can onların iki tarafındaydı ve ara ara cips takviyesi yapıyorlardı Müge'ye. Bunu bir düzene oturtmuşlardı. Bir Can uzatıyordu, bir Arda. Kesinlikle çok tatlılardı. Kaya ise koltuğun televizyona en yakın bölümüne oturmuş, Müge'yle Görkem'in giydirdiği kızı yorumluyordu.

Kızıl saçlı kıza lacivert, diz üzerinde bir etek seçmişti Görkem.

Gülmemek elimde değildi.

"Asyacığım," dedi Müge amcasının omzunun üzerinden bana bakıp. "Bak bu sensin. Gökçüğüm laciverten başka renk bilmezmiş gibi her lacivert gördüğü şeyi sana giydirmeye çalıştı ama ben onu durdurdum ve üzerine beyaz, çok güzel bir bluz seçtim. Makyajına geçeceğim şimdi de."

"Çok güzel olmuşum," dedim gülümseyerek.

"Çantanı ben seçtim," dedi Kaya. Yeniden ekrana baktım ama göremedim ne seçtiğini. "Göremezsin," dedi sonra. "Çünkü sırtında."

"Bluz, etek ve topuklu ayakkabı kombinin üzerine sırt çantası mı seçtin?" Bige'nin sesi dünyanın en dehşet verici şeyine tanık olmuş gibi çıkmıştı. "Müge de buna izin mi verdi?"

"Anne, ben Kaya'ya hayır diyemem ki..." Müge hüzünle eğdi başını. "Keşke ben büyürken onun yaşı sabit kalsaydı. Of ya..." Kaya hiçbir şey demeden kendi kendine gülüyordu kenarda. Bir de utanmış gibi elini yüzüne kapatmıştı. "Neyse... Asya abla, sence gerçekten güzel olmuş musun?" dedi Müge pozitif enerjisi ve cilveli tavrıyla. Başımı salladığımda, "Tabii ki oldun, tasarımcın benim," dedi böbürlenerek. "Sana bir şey soracağım. Saç örmeyi biliyor musun?"

Cevap vermemi bile beklemeden oyun kolunu Görkem'in eline tutuşturdu ve sonra onu giysi giydirme oyununda bir başına bırakıp benim yanıma koştu. "Örer misin benim saçlarımı?"

"O yaralanmış," dedi Bige. Beni rahat bırakmasını söyleyecekti ona ama Müge şefkatli sesiyle araya girdi. "Öpeyim de geçsin mi, Asya abla? Öpünce geçmez ama daha iyi hissedersin kendini."

"Ben iyiyim," dedim gözlerindeki endişe gözlerimi doldurmasın diye çabalarken. "Gel, öreyim saçlarını. Tokalarım vardı banyoda."

"Ben alırım," dedi Arda ayaklanıp. "Kahve yapmaya diye gidip yapmadan döndünüz. Toka almaya diye gitsen ne olur kim bilir." Canım yanmasın diye ayağa kalkmamı istemiyordu ve elinden gelen en iyi şekilde bunun üzerini örtmeye çalışıyordu.

"Yakışmışsın bu eve." Egemen'di konuşan. "Sen yokken eksiklermiş hakikaten. Bu eksikliği somut bir şekilde tanımlayamam ama... Bir şeyler eksikmiş işte."

"Bence de," dedi Müge dizlerimin önüne çökerken. Başını hafifçe kaldırmış, saçlarını örebileceğim şekilde ayarlamıştı oturuşunu. "Sana biraz daha güvenirsem Efekan'dan bile bahsedebilirim. Düşündüm de... Güvendim sana. Efekan benim sınıfımda. Kızların saçlarının salık olmasını seviyormuş, bu yüzden yarın örgülü saçlarımla gideceğim okula."

Attığım küçük kahkaha Analizcilerin şaşkınlıkla bana dönmesine yol açtı. Alışkın değillerdi. Ben gülmeye başlayınca kötü bir şey olacağını düşünecek hâle gelmişti adamlar. "Baban Efekan'dan pek hoşlanmadı," dedim kısık bir sesle. "Haberin olsun."

"Ben de hoşlanmıyorum." Omuzlarını silkti. "Salık saçlı kızlardan hoşlanırım ne demek Asya abla? Kaç yaşında çocuk çapkınlık yapıyor. Erkek dediğin kızlardan hoşlanmaz, bir kızdan hoşlanır. Bak babama... Ya da Arda abime?"

Küçücük çocuğun bile haberi vardı da yarı zamanlı kör olan Eylül'ün haberi yoktu bundan.

"Doğru söylüyorsun," dedim. "Zaten ondan hoşlanıyor olsan saçlarını salıp giderdin okula."

"Hiç kimse için kendimi değiştiremem vallahi." Önümde parlayan altın sarısı saçların örttüğü kafasını ısırasım geliyordu o konuştukça. Hiç sevecen biri de değildim hâlbuki. "Gidip kendine salık saçlı birini bulabilir."

"Kendini doğurmayı nasıl başardığını anlatsana biraz," dedi Egemen gururla Bige'ye bakıp gülümserken. Çocuğun yetiştiği ailenin aynası olduğuna inanırdım. Bu yüzden Müge, müthiş bir çocuktu.

"Belli sınırlarımız var," dedi Bige omuzlarını dikleştirerek. Bu esnada Arda iki lastik toka getirmişti bana. Ellerimi Müge'nin yumuşacık saçlarının arasına atıp at kuyruklarını bağladığı tokaları nazikçe çıkardım. "O sınırları aşmaya çalışanı anında kapı dışarı ediyoruz. Efekan, Doğukan, Egemen fark etmiyor bize."

Az önce gözümün önünde sarılıp erimişlerdi, şimdi onu öldürecek gibi bir öfkeyle bakıyordu suratına.

"Babam fark ediyor anneciğim, kandırma kendini." Parmaklarımla taradıktan sonra saçlarını tam ortadan ikiye ayırdım. Sonra sol taraftaki parçayı da üçe ayırdım kendi içinde. "Babamı kapı dışarı etsen bacadan geri çağırıyorsun. Siz de bir garipsiniz."

"Bu sözü nereden öğrendin?" diye sordum. Sürekli gülmekten yanaklarım ağrımaya başlamıştı.

"Kaya, Arda abime söylerken duymuştum." Bir salonda oturan herkesin yüzü gülüyorsa orası dünyanın en huzurlu ortamı demekti ve Müge konuştukça o gülümsemeler genişleyip duruyordu. Burası, gerçek bir ailenin sıcaklığına sahipti. "Kapıdan kovsam bacadan giriyorsun göt herif dedi hatta."

Kaya'nın kahkahasıyla Arda'nın gülme krizi birbirine karışırken kısa sürede benim de gülüşlerim eklendi bu senfoniye. "Kötü bir kelime olduğunu biliyorum anneciğim. Merak etme, kullanmam hiçbir yerde."

Bige, sürekli kızan ve sürekli didaktik konuşan bir anneye benzemiyordu ama kızını kendi yöntemleriyle mükemmel bir şekilde yetiştirmişti.

Egemen, Kaya'ya, "Çocuğun yanında öyle konuşulur mu göt herif?" diyerek arkasındaki yastığı fırlattığında bu defa kahkaha krizine giren Görkem olmuştu.

"Görkem," dedi Müge dönen goygoydan bağımsız bir şekilde. "Asya'nın sadece ruju kalmıştı sürülecek. Onu da sen yapabilir misin?"

"Yapayım," dedi Görkem ciddiyetle. Ben de aynı ciddiyetle sol örgüyü bağlayıp sağ taraftaki saçları örmeye geçtim.

"Ne renk olsa ki?" diye sordu Müge. "Lacivert dersen düşüp bayılırım."

Görkem kaşlarını çatıp oyundaki bana hangi renk ruj süreceğini uzun bir süre düşündü. Seçenekleri dolaştı ve renkleri inceledi tek tek. "Bu olur mu?" dedi koyu bir kırmızının üzerinde durarak. "Daha önce bu rengi sürmüştü. Yakışmıştı bence."

Arda ve Can irileşen gözleriyle birbirlerine, Egemen ve Kaya'ysa hemen hemen aynı ifadeyle Görkem'e baktılar. "Ne?" dedi Görkem şaşırarak. "İltifat etmek kötü bir şey mi? Güzelse güzel demem gerektiğini 13 söylemişti."

"Neden Asya'ya iki basamaklı rakamları farklı en küçük asal sayıyla hitap ediyorsun?" diye sordu Müge hayretle.

"Ve neden ona lakap taktın?" diye sordu Bige. "Yandık," dediğini gördüm ama bunu sesli bir şekilde söylememişti. Dudaklarını kıpırdatmıştı sadece.

"Siz her yaptığımı sorgulayacak mısınız böyle?" dedi Görkem hoşnutsuz bir tavırla. "Uğraşamam sizinle. Daha Asya'ya halka küpe takacağım. Seviyor çünkü."

İsmimi kullanıyordu ama benim için değil, oyunu kastettiğinden kullanıyordu. Asya ben değildim de modelin adıydı. Ben 13'tüm. Tamamen böyle kodluydum kafasında. Diğerleri henüz buna şaşırma aşamasında olsalar da ben çok olmuştu alışalı.

"Sizi otele gönderme konusunda şüphelerim olduğunu söylemiştim," diye mırıldandı Can. "Ne zaman yanıldığım bir konu çıkacak acaba?"

Herhangi bir tepki vermeden Müge'nin saçlarıyla olan işimi bitirdim ve yanağıma kondurduğu öpücüğü kabul ettim. Sonra Müge herkese tek tek nasıl göründüğünü sordu ve sanki benim ördüğümü görmemişler gibi, "Asya ablam yaptı, tabii güzel olacak," diye gezdi ortalıkta.

"Ben artık gideyim," dedi Bige yüzündeki şok ifadesini zorlukla silerken. "Müge, bugün baban seninle uyumak istiyormuş. Onda kalmak ister misin?" Müge'nin Egemen'in kucağına atlaması bir evet niteliğindeydi. "Asya, sen de söylediklerimi unutma sakın. Yarana dikkat et."

Yarama dikkat etmem için değil, Görkem için söylediklerini unutmamamı vurguluyordu sanki.

"Abi, senin araba ne olur ne olmaz diye bir günlük burada kalsa mı?" diye sordu Görkem. Bunun takip edilme ihtimalimizle alakalı olduğunu sanmıyordum. Bige'nin onları Egemen'in evine bırakmasını sağlamaya çalışıyordu bence. Dudakları birkaç milimetre yukarı kıvrılmak üzereydi, bunu bastırmayı deniyordu.

Abisi anlamadı ve onayladı bunu. "Bizi bırakabilir misin?" diye sordu Bige'ye.

"Başımın belaları," dedi Bige ayaklanırken. "Sizi bırakmam mümkün mü?"

Egemen iç ısıtan cinsten gülümserken kucağındaki Müge'yle birlikte Bige'nin önüne düştü. Hepsi bize salonda veda ettikten sonraysa kapıyı çekip evden ayrıldılar.

"Şey," dedim neden bilmesem de çekinerek. "Ben yine bir şeyler yemedim uzun zamandır."

"Sensin şey," dedi Kaya. "Yeni bir iddia ortaya atılmadığı için sıra en son sizde kalmıştı. Gidip kendine bir şeyler hazırlayabilirsin. Mutfak orada."

"Pis," dedim sahte bir nefretle. "Yaralıyım ben. Bayılıp kalırsam ne yapacaksın?"

"Sen de işine gelince yaralı, işine gelince iyisin." Göz kırptı Arda. "Nasıl da biliyorsun ama işini."

"Tost yapayım mı?"

"Bu da kendini affettirmeye çalışıyor, kıyamam," diye takıldı Can, Görkem'e.

Görkem tepkisiz kaldı ama bakışları hâlâ üzerimdeydi. Tost isteyip istemediğimi söylememi bekliyordu.

"Eylül gelecek," dedi Arda. "Biz de yemek yemedik. Bir şeyler alıp gelir o yüzden." Bu sırada zile basılmasıyla birlikte, "İyi insan lafın üstüne," diyerek kapıya fırladı.

Birkaç saniye bile geçmemişti. "Çekil çekil," dediğini duydum Eylül'ün. "Bebeğimi göreceğim."

Salonun kapısından öyle bir girişi vardı ki ben bile afalladıysam Arda'nın hâlini tahmin edemiyordum. Dolabımı toparlarken görüp beğendiği siyah elbisemi almıştı, üzerinde o vardı. Sapsarı saçlarını dalgalandırmış ve omzundan geriye atmıştı. Beyaz *eyeliner* sürmüş, omzuna da şık bir çanta almıştı. Diğer elinde de kebap salonu yazan poşetler vardı.

"Karakollara düşmüşsün," dedi bana bakıp gülümseyerek. Poşetleri masanın üzerine bıraktı ve koltukta yanıma oturdu. "Hapse girsen sana her gün temiz çamaşır getirirdim. Marka olurdu hepsi..."

Arda'nın omzunu kapı pervazına yasladığını fark ettim. Üzerinden kamyon geçmiş hâldeydi. Eylül'e o gerçek olamazmış gibi büyülenmiş bir şekilde bakıyordu.

"Çok yakışmış," dedim elbisemi kastederek. "Eylül, büyüledin beni şu an."

Bacak bacak üzerine atıp diğerlerine döndü yüzünü. "Siz sakın iltifat etmeyin, tamam mı? Bak, kız nasıl anlıyor güzelin hâlinden."

"Dur, kendimize gelemedik henüz," dedi Can kız kardeşine bakar gibi hayran hayran.

"Görkem eder sana iltifat." Kaya'nın ifadesi düzdü. "Asya öğretmiş ona."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Görkem poşetleri açmaya girişmişti, başını kaldırıp Kaya'ya baktı sonra kaldığı yerden devam etti paketleri masaya koymaya. Önce içinde kebabın olduğu bir karton kutuyu benim önüme koymuş, ardından diğerleri için açmaya başlamıştı.

"Neyse, ben Asya için süslendim zaten." Eylül kollarını açtığında kaşlarımı çattım. Bana sımsıkı sarıldı. "Yanıyor mu canın, canım?"

Başımı iki yana salladım geri çekilmeden.

"Abimler buradaydı," dedi Görkem. "Az daha erken gelsen yetişecektin."

"Tanıştın mı Bige ablamla?" diye sordu Eylül. Gözleri üzerimi ilgiyle taradığında bir an için çenemdeki morluğa takıldığını gördüm, beni rahatsız hissettirmemek adına hızlıca kaçırdı gözlerini. Koltukta iyice bana doğru kaydı ve omuz omuza oturmamızı sağladı. "Harika bir kadın, değil mi?"

"Evet," dedim. "Ve harika bir kızı var."

"Egemen abi de burada mıydı?" Başını Görkem'e çevirmişti. Hepimizin önüne kebapları bırakan Görkem, gözleriyle Arda'ya kaş göz yaparken

yakalandı Eylül'e. Arda'ya öylece dikilmemesini, oturmasını anlatmaya çalışıyordu. Işık hızıyla toparladı yüz ifadesini.

"Abim getirdi bizi." Eylül'e uzun süre bakamadığını fark ettim. En son görüşmelerinde Eylül onu benim yüzümden sağlam haşlamıştı ve o öfkenin dinmemiş olmasından korkuyordu.

Eylül de anlamış, genişçe gülümsemişti. Ne yaşanırsa yaşansın aralarındaki bağ gerilirdi belki ama kopmazdı. Birlikte birbirlerinden vazgeçemeyecek kadar çok anıları vardı. "Araları nasıl?"

"Tuhaf." Omuz silkti Görkem. "Ben anlayamıyorum."

"Çok âşıklar," dedim. "Ben anladım."

Eylül içi acır gibi onayladı beni. Konuyu deşmemek istiyordum, sevmezdim kimsenin özeline karışmayı ama içimdeki merakı bastıramıyordum. "Neden ayrılar?" diye sordum.

Görkem soruma şaşırıp diğerlerine baktı. Arda tekli koltuğa atmıştı kendini, dönen muhabbeti duyup duymadığından emin değildim. Gözleri yerdeydi. Çenesini eline yaslamıştı. Kaya kebabı önüne çekti ve lavaşı çıkardı kutunun içinden. Bu beni de yemeye başlamam için cesaretlendiren hamle olmuştu. Bir aç gibi saldırmak istememiş olsam da burnuma gelen koku yüzünden daha fazla dayanamayacağım aşamadaydım. Plastik çatalı elime alıp kutuyu kucağıma çektim.

"Abim köklü bir aileyi bir dava için karşısına almıştı," dedi Görkem. O zamanları hatırlamak canını acıtmıştı sanki.

Kaya devraldı sözü. "Ailesiyle tehdit ettiler onu. Müge'yi kaçırdılar. Davayı kaybet, kızını al dediler."

"Ne?" Dehşete düşmüştüm. Diğerlerinin yüz ifadelerinde aynı acı, aynı kabullenmişlik vardı. Geçen zorlu zamanın izleri hepsinin üzerindeydi. Aklımdan bin tane senaryo geçtiğinde kusmak istedim. Hafifçe titreyen elimi kutunun arkasına sakladım ve iri iri açılan gözlerimle devamı için bekledim.

"Polise gitmemesi için uyarmışlardı Egemen abiyi," dedi Arda. "Kimse bizi hesaba katmadı tabii. Müge'yi bulduk bir şekilde. Sağ salim, keyfi de yerindeydi." Korkmamam için gülümseyerek anlatmıştı hikâyeyi. Olay bana anlatılan gibi miydi, yoksa Müge'de bu ana dair herhangi bir travma kalmış mıydı? Müge'nin de kimseye anlatamadığı şeyler var mıydı benim gibi? Gözlerim isteğim dışı dolduğunda birkaç kez kırptım ve hızlıca geri gönderdim o yaşları.

"Dava saatiyle eş zamanlı bir operasyon düzenledik," dedi Görkem. "Biz Müge'yi aldığımızda abim bundan haberdar değildi. Dava bittikten sonra öğrendi sonucu."

"Kazandı," döküldü dudaklarımdan. "Kaybetmedi davayı, değil mi? Sizin Müge'yi bulup bulmadığınızı bilmiyordu ama kaybetmedi."

"Müge'yi bulacağımızı biliyordu," dedi Can. Egemen'i suçluyormuşum da onu savunmak istiyormuş gibi çıkmıştı sesi.

"Bir tehditle onu yolundan döndüremezsin," dedi Görkem. Abisiyle gurur duyuyordu ve saygı da vardı bakışlarında. "O, boyun eğmez 13. İnandığı bir doğru varsa vazgeçmez."

Diğer tarafta kızı vardı. Yorum yapma hakkım yoktu, durdurdum kendimi. Etik değerler, ahlaki ikilemler, seçimler... Ben bir şey diyemezdim. Yargılayamaz, kararını sorgulayamazdım. Sadece Görkem'in duyduğu saygıyı duyabilirdim abisine.

"Bige abla da biliyordu bunu," dedi Eylül. "Belki böyle bir durumda onun boşanmayı teklif etmesini beklersin. Neticede, sonu lehimize de bitse ortada bir seçim vardı."

"Bu şekilde değerlendirmeyin," diye araya girdi Kaya. "Abim canımızı vermemiz gerekse bile Müge'yi kurtaracağımızı biliyordu. Bu güven meselesi, seçim değil."

"Bakış açıları..." diye mırıldandı Eylül. "Egemen abi için olayın zorluğu bir yana, onu siz daha iyi bilirsiniz. Ben Bige ablanın dert ortağıydım ve boşanma kararı kesinlikle Egemen abiye ait bir seçimdi."

"Mantıklı olanı yaptı," dedi Görkem. "Onlardan uzaklaştı. Biliyorum, ölmeye yaklaşmak demekti bu onun için. Ama tekrar yaşanmasın, tekrar böyle bir durumla karşı karşıya kalmasınlar diye yaptı. Çünkü abim karşısına kimin geleceğini önemsemez, her davaya kazanmak için çıkar. Defalarca kez belaya bulaştı bu yüzden. Ailesine de bulaşmasın istedi."

"Kızını kaybetme korkusu yaşamış bir kadını yapayalnız bırakmak mantıklı falan değil Görkem," dedi Eylül.

"Abim Bige ablamı hiç bırakmadı ki Eylül." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Dışarıya bu izlenimi verdiler, herkesi ikna ettiler ama bin türlü yol buldu. Ne zaman ihtiyacı olsa koştu onun yanına. Hâlâ koşuyor, hep koşacak."

"Hayatım," dedi Eylül sakin olmaya çabalayarak. "Bige abla her şeye razıydı. Egemen abi kendi gitti. Uzak da kalamadı ablamdan. Kadın ne önüne bakabildi ne onunla olabildi. Tüm bunlar eziyetten farksız, iki taraf için de."

"Kavuşacaklar," dediğimde bütün gözler bana döndü. "Yarın mı olur, seneler mi alır bilmiyorum ama yeniden kavuşacaklar. Bu, bitmiş bir hikâye değil. Yarım kalmış da değiller. Görürsünüz, öyle ya da böyle yeniden bir arada olacaklar."

"Çok eminsin," dedi Görkem. Bana inanmayı çok istiyordu. Abisinin verdiği kararı mantıklı bulması, ayrılıklarını haklı bulduğu anlamına gelmiyordu. Ona göre yapılması gereken buydu ama diğer yandan en az onlar kadar istiyordu ikisinin tekrar aynı çatının altına girmelerini.

"Çünkü gördüm." Uzun zaman sonra bu kadar kuvvetli bir duyguya şahit olmuştum ben. "Kapanacak bir hesap, yarım kalacak bir hikâye değil onlarınki. Vazgeçemez o ikisi birbirinden."

"Aşk," dedi Arda. "Öyle. Katılıyorum sana. Vazgeçemezler. Denerler belki, sürekli denerler ama sonucun hep aynı olduğunu gördüklerinde denemeyi de bırakacaklar."

"Bazı insanlar birbirleri için yaratılmışlardır," dedi Eylül. "İnanırım buna."

Risk aldım. Dalga geçer gibi bir sesle, "Sen, seninki için böyle düşünüyor musun?" diye sordum ve sırıttım hemen ardından. Kaya çattığı kaşlarıyla bana bakarken bunu sormamdan memnun görünmüyordu. Cevabın Arda'nın kalbini kıracağını düşünüyor olmalıydı ama ben onunla aynı fikirde değildim. İçimde bir his, başka türlü konuşuyordu.

"Henüz emin değilim," dedi Eylül omuz silkerek. Bana karşı kendini açmaya hazır biri vardı karşımda. "Bu, yani birbiri için yaratılma kavramı çok başka bir boyut."

"Biliyorum," dedim. "Bazen de öyle sanırsın ama yanılırsın. Acele etme bu yüzden."

"Bir yara gördüm sanki?" dedi az önce onunla alay etmemin öcünü almak isteyerek.

Arda gülümsememek için durmaya çalışıyordu. Buğra için Eylül'ün düşündükleri ona tutunacak bir dal vermişti. Belki doğru değildi yaptığım, belki onun boş yere umutlanmasına sebep olmuştum ama yine de yüzünü gülümsetebilmiştim ya, yeterdi bana.

"Vardı biri," dedim gizlemeden. Hepsi çok güvenilir gelmişti gözüme. "Fişini çektim, kapattım kapıları. Yoluma bakıyorum."

Alaycı tavrım üzerine omzunu omzuma vurup gülmeye başladı. Ardından ikimiz de kebaplara gömüldük sessizce. "Şunlara bak," dedi Can hayretle. "Gözümün önünde birbirlerini seviyorlar." Arda'ya çevirdi başını. "Tahtımız yıkılmaz değil mi?"

"Sen ve beni kolay kolay deviremezler Can'ım," dedi Arda rahat bir tavırla.

"Siz giderken biz onuncu turu dönüyoruz," dedi Kaya, Görkem'e bakarak. "Ama tabii yine siz bilirsiniz."

"Neden sidik yarıştırmaya başladık, anlamadım." Görkem gerçekten kafası karışmış görünüyordu içine köfte sardığı lavaşı ısırmak üzereyken. "Ama haklı."

"Konuşmayın, sizi daha fazla kıskanamam." Arda kalkıp Can'ın omzuna kolunu sardı ve onun yanına oturdu. "Birlikte geçirdiğimiz yıllarınızı gözüme sokmayın daha fazla."

"Ben ne yapayım?" diye sordum elimde olmadan gülerken. "Geçmişiniz karşısında kebap yiyorum şu an."

"Doydun mu?" diye sordu Görkem ciddi şekilde. Hafifçe bana doğru itti kutusunu. "Bunu da verebilirim istersen."

"Bu senden özür dilemeye mi çalışıyor?" Eylül elini ağzına kapatıp kıkırdadı. "Benim aldığım kebapla kızın gözüne girmeye çalışman şaka mı Görkem?"

"Bilmiyor ablası," dedi Kaya da gülmeye başlarken. "Asya öğretir onu da yakında."

"Özür dilemeyi biliyorum," dedi Görkem. O diğerleri kadar eğlenmemişti. "Ayrıca her yaptığım şeyin altında anlam arayıp durmayın. Bana hiç güvenmeyecek bu gidişle."

"Bu konuyu aşalım mı artık?" Sürekli sürekli başa sarmak istemiyordum. Bu beni yoruyordu. "Ben doydum bununla, teşekkür ederim. Sen yemeye devam edebilirsin. Tost teklifini de koydum cebime, bir gün sana yaptıracağım. Tamam mı? Problem yok. Benden çok büyüttünüz şu olayı."

"Ben daha fazla sabredemeyeceğim," dedi Arda bir anda ayağa fırlayarak. Konuyu anlamayan tek kişi olmalıydım çünkü onun bu içi içine sığmayan hâline diğerleri güldüler.

"Bir duramıyorsun kurtlanmadan," diye söylendi Kaya. Arda'ya olan bakışları Müge'ye olan bakışlarına benziyordu.

"Olsun, en azından ben gelene kadar sabretti," dedi Eylül Arda'yı savunmaya geçerek. "İyi bile dayandı."

"Ben anlamadım," dedim masum masum.

"Gel," dedi Görkem. Masanın etrafından dolaşıp önümde dikilmeye başladığında elini uzattı. Bu, onun gözünde bir testti aslında. Aramızın iyi olduğuna bana uzattığı eli kavrarsam ikna olacaktı. "Anlayacaksın."

Elimdeki boşalmış kutuyu ve çatalımı masaya bıraktıktan sonra elinden destek alarak ayağa kalktım ve her şeyden habersizce ayakta dikilmeye başladım. Can ve Arda salondan neredeyse koşturarak çıkan iki isimdi. Heyecanlı oldukları belli oluyordu. Kaya ve Eylül arkamızdan yürümeye başladılar. Odaların bulunduğu koridora doğru gidiyorduk sürü hâlinde.

Gözüme çarpan ilk şey, kapıların üzerindeki süsler oldu. Kaya'nınkine deniz feneri asmışlardı, Arda ve Can'ın odasının kapısında filika ve pusula vardı. Son kapıda lacivert bir dümen figürü duruyordu. Benim kapımdaysa orta boylarda bir çapa figürü asılıydı. Çapanın sağına ve soluna iki büyük siyah nokta şeklinde yapıştırmalar yapıştırmışlardı. Gülümseme ifadesi gibi duruyordu.

Eylül, şık çantasından kırmızı bir kurdele çıkardı ve Görkem'le Kaya'nın eline tutuşturdu. Kaya ve Görkem birbirlerinden biraz uzaklaşıp kurdeleyi gergin hâle getirdiler. Can, elime bir makas verdi. Diğer elinde ise telefonunu tutuyordu. Sanırım video çekiyordu.

"İzninizle açılış konuşmasını ben yapmak istiyorum," dedi Arda benim şaşkın bakışlarım arasında. "Ben Arda Gökmen, bu evin müdürüyüm."

Görkem ona kaşlarını kaldırarak baktığında Arda küçük bir kahkaha atıp devam etti. "Tamam. Müdür, patron, lider, reis, kral sensin. Ben de bu evin neşesi, mutluluğu, sesi, her şeyiyim. Var mı itirazı olan?"

"Yok!" diye bağırdı Eylül. Coşkulu coşkulu alkışladı Arda'yı sonra tek başına.

"Teşekkürler," dedi Arda dar koridorda hafifçe eğilip selam vererek. "Konumuza dönelim. Asya Yağmur Tunçbilek..." Makas olmayan elimi yakalayıp önümde diz çöktü. "Namıdiğer fotoğraf makinesi ve namıdiğer çapamız...

Resmî olarak aramıza hoş geldin. Sensiz bir kişi eksiktik, olmasan olmazdık. O zamaaaan ooo..."

"Biiir!" dedi Görkem.

"İki," dedi Kaya.

"Üüüç!" dedi Eylül ve Can.

Arda başıyla önce makası sonra kurdeleyi işaret etti. Gülümseyerek onları izlerken kurdeleyi orta noktasından tuttum ve makası değdirdim. "Kesmiyor mu?" diye sordu Arda. Eylül'e döndü sonra. "Makas kesmiyormuş!"

Eylül yine elini çantasının içine attı ve iki yüzlük sahte banknotların bulunduğu bir deste çıkardı içinden. Bu bana kahkaha attırırken umursamadan "Eğil aşkım," dedi ve başımı hafifçe ona eğmemle birlikte alnımın ortasına bir banknot yapıştırdı. Kalanları da yavaş yavaş diğerlerinin başlarından aşağıya doğru döktü, "Ooo..." nidaları eşliğinde. Öyle bir andı ki Kaya bile bir elini duvara yaslayıp gülme krizine girmişti.

Kurdeleyi kestiğim an alkış kıyamet oldu ortalık. Analizciler elleri kızaracak kadar güçlü şekilde benim için alkış tuttular. Sonra, "Aç!" tezahüratı başlattı Arda. "Aç, aç, aç!"

Kaç yaşındaydık biz? Bir anaokulu sınıfındaymışım gibi hissediyordum ama daha da ötesi, yüzüm gülüyordu. Karnıma giren ağrının sebebi kramplar, mide bulantıları veya yaralarım değil, gülüşlerimdi.

Elimi kapı koluna uzattım ve kapıyı yavaşça itmemle birlikte yüzümdeki gülüş yerini şaşkınlığa bıraktı. Öyle ya da böyle bir yatağa, bir dolaba sahip olacağımı biliyordum ama bu kesinlikle beklediğim bir şey değildi.

Odam olmuştu.

Bir duvarın neredeyse tamamını dolap kaplıyordu. Açık, tatlı bir maviydi rengi. Çekmeceleri beyazdı. Yatak başlığım lacivertti, üzerine bordo bir yorgan sermişlerdi. Yerde beyaz bir halı vardı, ışığım da beyazdı. Yeni tül perde almışlardı parka bakan cama. Her şey o kadar ferah ve iç açıcıydı ki bu odanın yanında ben sönük kalıyordum.

İçeri doğru bir adım attım tepki veremeden. Sonra bir tane daha... Yatağımın yaslı olduğu duvara çevirdim yüzümü. *Rapunzel* posteri vardı. Elinde tavasıyla, omzunda bukalemunuyla dimdik bir şekilde duruyordu.

Arda en sevdiğim prensesi bu yüzden sormuştu.

Hemen yanında *Bloom* ve *Stella*'nın sarılmış bir fotoğrafı bulunuyordu. *Bloom* benim favorimdi, saç renginin payı büyüktü bunda. *Stella* da Eylül'ün favorisi olmalıydı. Sanki o fotoğraf ikimizi temsil etsin diye konulmuştu.

Onların biraz sağına, sıra sıra fotoğraflar dizilmişti duvara. İlki solumda Mete'nin, sağımda Barış'ın ve üzerimizde Beşiktaş formalarımızın olduğu bir tribün anısıydı. Üzerimde 13 numaralı forma vardı, *Atiba* baskılı. Bu fotoğrafı onca tribün anımız içinden özellikle seçtiklerine yemin edebilirdim.

Diğer fotoğraf Analizcilerle Sarp'ın spor salonunda, yorgunluktan domino taşları gibi yere serildiğimiz güne aitti. Yüzlerimiz kıpkırmızıydı. Ölmüştük

yorgunluktan. Başka bir karede otel odasında Analizcilerle görüntülü konuşurken Görkem'le el sıkıştığımız ve Arda'nın da ekran görüntüsünü aldığı an duruyordu.

Yüzümdeki gülümseme daha ne kadar genişleyecekti bilmiyordum. Diğer fotoğrafa kaydırdım gözlerimi. Geç uyandığım sabah Arda'nın beni ifşalayıp *Whatsapp* grubuna attığı ana aitti. Saçım başım dağınıktı, gözlerim şişti. Bunu da bastırmışlardı maalesef.

Bir başka kare burada, başımda bekledikleri gecedendi. O gece Analizcilerin fotoğrafını çeken tek kişi ben değildim. Arda hepimiz uyurken odanın köşesinden dil çıkararak bir selfie almıştı.

Son karede ise daha önce de gördüğüm bir fotoğrafı gördüm. Analizcilerin ve Eylül'ün bu evdeki ilk günlerinde, evin önünde çekindikleri toplu resimdi bu. Bir detay farklıydı. Fotoğrafa *shop*lanmıştım. Onların yanındaydım ve gülümsüyordum.

Bu, çok değerliydi.

İlk fotoğraflarında yanlarında ben de vardım artık.

"*Shop*u ben yaptım," dedi Kaya.

"Dolabını ben yerleştirdim," dedi Eylül. "Kıyafetlerini de ütüledim."

"Led ışıkları ben yapıştırdım," dedi Can fotoğrafın üzerindeki sarı küçük ışıkları göstererek.

"Şu oyuncak da benim," dedi Arda yatağın üzerinde henüz fark etmediğim pembe yunusu işaret ederek. "Adını Pinko koymuştum, istersen değiştirebilirsin. Yalnızlığı iyi bilir. Ben yalnızken babaannem almıştı. Senin için ideal bir arkadaş olacaktır."

"Ben de mobilyaları seçmiştim," dedi Görkem. "İlk başta siyah ağırlıklıydı odan, sonrasında iptal ettirip renkleri değiştirdim. Bu yüzden bu kadar gecikti gelmeleri. Beğendin mi?" Elini fotoğrafların bulunduğu duvardaki boşluğa vurdu. "Buraları birlikte dolduracağız daha. İşte o zaman iyice güzelleşecek bu duvar."

"Siz," dedim ve titreyerek çıkan sesime engel olmaya çalışmadım. Dolu gözlerimi de kocaman gülümsememi de gizlemedim onlardan. "Siz gerçek değilsiniz."

"Yok," dedi Kaya. "Benim gibi biri hayal ürünü olamaz. Hani Arda, Can falan neyse de kimse beni hayal etmez. İşte buradan bile gerçek olduğumuzu anlayabilirsin."

"Ben..." Neredeyse yerimde zıplayarak yüzümü onlara döndüğümde şoku üzerimden atlatamamıştım hâlâ. "Benim..."

"Biz sana, senin sandığından daha fazla değer veriyoruz," dedi Arda. "Biz aileyiz ve sen bu ailenin üyesisin, Asya. Kendini bir yere ait hissetmiyor musun? Biz seni bizim yanımıza ait kılarız. Dert etme."

"Benim hiç böyle..." Doğru düzgün konuşamıyordum bile. "Böyle bir odaya sahip olmamıştım ben hiç."

"Evet, eski evindeki odanı görmüştüm," dedi Can. "Bir yatak, bir dolaptı. Burası da farklı sayılmaz. Mobilyalar değil burayı farklı kılan. Bir evi güzel yapan içinde yaşayanlar ve içinde yaşananlardır en çok."

"Biz de en çok bu yüzden güzeliz," dedi Eylül elini koluma koyarak.

"Size sarılacağım ve sonra bunu unutacaksınız," dedim işaret parmağımı önümde sallayıp onlara doğru ilerlerken. "Ve bu eşyaların ücretini..."

"Sakın devam etme ve gelip bize sarıl," dedi Eylül. "Okyanusumdan bir damla su bunlar. Bir ortamda ben varsam paranın lafı yapılmaz. Ayrıca sen mutlu olacaksan böyle, benim krallığım feda olsun sana."

Diğerleri heyecanım ve yerimde duramayışım üzerine bir yabancıya bakar gibi değil, bir çocuğa bakar gibi baktılar bana. Aralarına girip öylece durdum ve önce Eylül, sonra Arda sardı üzerime kollarını. Can eklendi, Görkem'in de kolunu gördüm bir yerlerde. Sonra Kaya sırtıma vurdu pat pat. Bu bir sevgi çemberinden ziyade futbolcuların gol sevincini hatırlatan türden tuhaf bir sarılma şekliydi. Sanki ilk golümü atan genç bir futbolcuydum da takımım beni gururla karşılıyordu.

"Hediye alınmamış insanlar yaşları kaç olursa olsun nasıl da anlaşılıyor gözlerinden," dedi Kaya alçak bir ses tonuyla. Görkem'e söylemek istemiş gibiydi ama hepimiz duymuştuk.

"Hediye bizim işimiz," dedi Görkem gülümseyerek ona bakarken.

"Yeni odanda çekindiğimiz ilk fotoğrafta fıstık gibi çıkayım diye böyle giyindim süslendim," dedi Eylül telefonunu çıkararak. "Şöyle geçin. Evet, Asya'm sen ortaya. Arka planda Rapunzel posteri de çıksın lütfen. Çok önemli bir detay o. Görkem..." Kolundan tutup çekti ve onu ileriye doğru ittirdi. "Senin kolun uzun. Sen çek şöyle. Yukarıdan al."

"Emredersiniz," dedi Görkem telefon tuttuğu elini havaya kaldırarak. Bizden çok uzaklaşmadığı için kadraja sığabilmemiz için kafalarımızı birbirine yaklaştırdık Analizcilerle. Ben ekrana bakıp gülümserken diğerlerinin bana baktığını fark etmemiştim. Nasıl çıktığımıza bakmak istediğimde gördüm bunu.

Ben kameraya gülümsüyordum ve diğerlerinin gözleri bana dönüktü. Tablo yapıp asmak isteyeceğim cinsten bir fotoğraf olmuştu.

"Ee, Asya yaralı olduğuna göre," dedi Can. "Bu, bu gece burada uyumamızı gerektirir."

"Hem de odanın siftahını yapmış oluruz," diye devam ettirdi Arda ellerini çırptıktan sonra.

"Ben şu an çok mutluyum," dedim inanamayarak. "Utandım." Ellerimi yüzüme kapatıp gülmeye başladım. "Nasıl tepki verilir bilmiyorum. Teşekkür ederim her şey için."

"Tam dalga geçilmeliksin," diye takıldı Kaya. "Ama ne hissettiğini bildiğim için geçemiyorum da. Zevksiz bir durum."

"Rahat bırakın benim güzelimi," dedi Eylül. "Ben de burada kalayım mı, sizinle?"

"Kendi evinde kalmak için bizden izin almıyorsun değil mi?" diye sordu Görkem. "Biz çıkalım, sen üzerine rahat bir şeyler al. Battaniyeleri alıp döneriz geri."

Diğerleri odayı bir bir terk ederlerken Eylül ve ben kaldık geride. Ben odanın her köşesini ezberlemiş olsam da hâlâ hayran hayran tekrar incelerken Eylül dolabımın kapaklarını açtı. "Alıyorum bir pijama takımı?" dedi sorar gibi.

Başımı salladıktan sonra ona arkamı döndüm ve fotoğrafların bulunduğu kısma tekrar bakmaya başladım. Uzanıp led ışıkları yaktım.

Odam olmuştu.

Yirmi altı yaşındaydım. Benim için oda hazırlamışlardı.

Bir evim ve bir odam vardı.

Kendimi hiçbir yere ait hissedemediğim bir dönemden geçiyordum ve onlar, beni buraya ait kılmaya başlamışlardı.

18

SON SEANS

Akıldan ibaret ve bu senin için bir işaret
Ters yön, tehlikeli yol, yanlış istikamet.
Kalbini çok önceden aldı ve korudu bir müddet.
Sana sahip çıkıyor çünkü edildin ona emanet.

"Analiz zamanı."

İçinde limon olan bardağımı önüme çekip uç kısmında daireler çizmeye başladım parmaklarımla. Çatı katı toplantısındaydık, bitmesi gerektiği gibi bitmeyen görevimizin analizini yapacaktık ve Arda hepimize ıhlamur kaynatmıştı bağışıklığımızı korumamız için.

Gözümü bana ait bir odada, lacivert iplilerin arasında açtığım bir sabahtı. Kâbussuz bir gece geçirdiğime ben de inanamıyordum. Birlikte kahvaltı yapmak için mutfağa gittiğimizde karnımdaki yarayı sebep göstererek beni sandalyeye oturtmuşlar sonra reçel kavanozuyla krem peyniri önüme bırakmışlardı. Analizciler, doğru yerde olduğumu hissetmem için varlarını yoklarını ortaya koymaya başlamışlardı ve bu benim içimde buruk bir hüzün uyandırıyordu. Bir kız çocuğunun yaşlı gözleriyle arkadaşlarına gülümsemesi gibiydi. Dizlerim dirseklerim yara içindeydi ama arkadaşlarım beni top oynamaya çağırıyorlardı sanki.

"Özet geçeyim," dedi Görkem. Sol tarafımda oturuyordu. Karşımıza Can ve Arda dizilmişti, Kaya'ysa bilgisayarıyla birlikte sağ tarafımda kalan başköşeye yerleşmişti. Eylül kahvaltıdan sonra aramızdan ayrılmış ve karakola gitmişti. Görkem'in parmakları arasında çevirdiği kaleme odaklandım. "Büyük bir uyuşturucu tezgâhı dönüyor uzun süredir. Her şey Cengiz'le başladı. Uyuşturucu almak isteyen bir müşteri gibi ona yanaştını, şüphelenip peşime adam taktı, sonra siz fotoğraflarını kasadan almaya gittiniz ve tablolarla uyuşturucu satışı gerçekleştiğini tespit ettik."

"Hasan'ın kumarhanesini basmıştın," dedi Kaya. "Cengiz'den fotoğrafları almak için o gece sergiye katıldı. Sonra biz fotoğrafları Asya'yla aldık ve Cengiz'i de paketledik."

"Masadan ayrılan ilk kişi Cengiz oldu ve beklediğimizden daha kolay gerçekleşti," dedi Arda. Kıvırcıklarını geriye doğru taradı elleriyle. "Biz işlerin Hasan'ın eline geçtiğini sandık ve kumar oynayacağı yere sızdınız ikiniz." Görkem'le beni gösterdi. "Ve günün sonunda, Hasan'ı devre dışı bıraktılar."

"Yanılıyorduk," dedim. "Kilit Selma'ydı, Hasan'ın kız kardeşi. Tezgâh da onun elindeydi ipler de. Hasan'ı devre dışı bırakan isim de o çıkarsa şaşırmayacağım."

"Bu şartlarda Görkem ile benim fotoğrafımızı, Görkem'in göstermelik olarak çalıştığı kafeye bırakan da Selma yüksek ihtimalle," dedi Can. Her şey o kadar karışıktı ki bir özet geçsek bile tüm taşlar yerine oturmuyordu. "Cengiz'e yanık olduğunu düşündük ama burada da yanılıyorduk. Cengiz'in yanına sızmıştı, fotoğrafların bir kısmını da bir şekilde o aldı. Sonunda istediğine ulaştı. Biz o gece Cengiz'i yakaladık ve tezgâh ona kaldı."

"Selma zeki bir kadın." Sözü yeniden devralmamla birlikte bakışların hedefindeki isim oldum. "Gözlerinde her zaman hinlik vardı, fark etmiştim ama tüm bu işlerin başındaki isim değil kesinlikle. Birinin maşası olduğunu düşünüyorum."

"Peki Selma, Kuzey ve Görkem'in aynı kişi olduğunu anladı mı?" diye sordu Kaya. "Görkem'in fotoğrafları dediğin gibi onun elindeyse Kuzey'in de yüz hatlarıyla oynama yapmadığımız için onu tanımış olma ihtimali yüksek."

"Ayrıca kayıp olan fotoğraflarda ne olduğunu bilmiyoruz. Selma benim dışımda Görkem'in çevresinden birilerinin yüzünü görmüş olabilir. Asya hariç tabii, Asya o dönem burada değildi. Yani onun dışında hepiniz risk altında olabilirsiniz." Can önündeki not defterine bakıp Görkem'in parmakları arasından kalemi çekti ve birkaç bir şey karaladı oraya. Ortaya atılan her fikrin mantıklı olması işimizi yokuşa mı sürüyordu, yoksa kolaylaştırıyor muydu emin değildim.

"Selma'nın Görkem'in içkisine zehir kattığı bilgisi de var elimizde," dedi Arda kaşlarını çatarak. "Ama onu tanımış olsa bundan fazlasını yapmaz mıydı? Neden doğrudan ölümüne sebep olacak bir ilaç yerine midesini bulandıracak bir ilaç koysun ki o kadehe?"

"Çıkmaza giriyoruz." Görkem alnını kaşıdıktan sonra paketinden iki nane şekeri çıkarıp ağzına yuvarladı. Bize de ikram etti ama ıhlamur içtiğimizden ötürü reddettik teklifini. "Bunlar hepimizin bildiği kısımlar, şimdi bilinmeze geçelim."

Hepimizin bildiği kısımlar bile bilinmezlikle doluydu ama sesimi çıkartmadım.

"Oteldeki tüm kayıtlar silinmiş ihbardan önce." Kaya parmaklarını birkaç kez laptopun üzerine vurup biraz düşünme süresi tanıdı kendine. "Kameralar da müşteri kayıtları da yok ediliyor. Bu kesinlikle planlı bir ihbardı. Selma'yla Hermes'in otelden çoktan ayrılmış oluşu da öyleydi."

"Ona odaklanmamız gerekiyor." Görkem bir ismin altını çiziyormuş gibi yapmıştı bunu söylerken. "Hermes'in Mila'yla ilgilendiği çok net bir şekilde ortadaydı. Bu ilgisi de şüphelenmesinden kaynaklanıyordu ve bilindiği üzere uyuşturucu kullanmasını sağlayıp ağzını aradı kızın."

"Elimizde hiçbir fotoğrafı yok, öyle değil mi?" diye sordu Kaya sıkıntılı bir nefes vererek.

Kayıtlar silinmişti, biz ise otelde telefonsuz dolaşıyorduk. Kanlı canlı bir resmi yoktu elimizde ve Kaya tüm bunlar yetmezmiş gibi göreve hazırlanırken ondan hiç bahsetmemişti bize. Elimizde Hermes'le ilgili hiçbir veri yoktu, sürpriz bir isimdi belli ki. "Bir robot resim çizdirebilirim," dedim bakışlarımı onlara çevirmeden. "Ama hiçbir işe yaramayacağını düşündüğümü de söylemek isterim."

"Sen şimdi bize bu adamı doğru düzgün bir anlat," dedi Arda doğrudan bana bakarak. Ihlamurumu yudumlarken onunla göz teması kurmak zorunda hissettiğim için başımı eğdiğim yerden kaldırdım. "Bu konuda konuşmadık. Laf arasında ismini geçirdiniz sadece."

"Hermes Deneb," dedim. "Yakışıklı, eli yüzü düzgün, takım elbiseli ve *cool* bir tip." Tanımlamamla birlikte ciddi ve biraz da gergin olan ortamımız yumuşadı ve Analizciler bana güldüler.

"Üçüzlerinin babası gruptan ayrıldı şu an." Kendi kendine yüksek sesle gülmeye başladı Arda. Ona gülümseyip kaldığım yerden devam ettim tanımlarıma.

"İspanyolcayı gayet akıcı konuşuyor. Öyle ki Türkçesini duymasaydım onun bir İspanyol olduğunu düşünürdüm. Dil hâkimiyeti üst seviyede ve diğerlerinden konum olarak da üst seviyede olduğunu bakışlarıyla belli ediyor."

"Selma'dan bile mi?" dedi Görkem emin olamayarak.

Başımı sallarken şüphe kırıntısı yoktu içimde. "Hermes Deneb ismi tamamen uydurma bir isim gibi duruyor," diye ekledim. "Sahte kimlik seçerken dikkat çekmemeye özen göstermeyen birisi kendisi."

"Hermes, maddenin *kuark-gluon* yapısını araştırma amacıyla yürütülen bir deneyin ismi."

Başımı iki yana salladığımda Arda'nın ansiklopedik hafızası karşısında kaşlarımın çatılmasına engel olamamıştım. "İsmin buradan esinlenildiğini sanmıyorum."

"Mitolojide tanrıların en kurnazı ve en hızlısı sayılır Hermes," diye araya girdi Can. Arda ona öfkeli bakışlar attı. O da biliyordu bu bilgiyi. Can ondan önce söylediği için kurulmuştu.

Can tatlı tatlı gülümseyip yeniden dudaklarını araladığında Görkem'le Kaya da kendi aralarında ikisinin bilgi düzeyine şaşırma temalı bir bakışmanın içerisindeydiler. "Bir günlükken ayağa kalkıp beşikten çıktığı söylenir."

"Ayrıca," diye araya girdi Arda Can'a tepeden bakışlar atarken. "Beşikten çıktıktan sonra kaplumbağa kabuğundan bir liri çalıp çıkan seslerle kendi kendine eğlenmiştir. Alın bu bilgiyi de ne yapıyorsanız yapın."

Görkem'le göz göze gelip, "Lir mi?" dedik aynı anda.

"Evet," dedi Arda şaşırmamıza şaşırarak. "Kaynağı mitolojik çağlara dayanan, arp ailesinden bir çalgı. Telleri var böyle. Hermes'in icadı olarak bilinir. Lirin sesinin olağanüstü olduğu ve herkesi büyüleyip etkisi altına aldığı söylenir de siz ikiniz niye bana gözleriniz yuvalarından çıkacakmış gibi bakıyorsunuz?"

"Lir düzelecek demişti telefonda konuştuğu kişiye. İspanyolca konuşuyordu. 13 çevirmişti, ikimizin de ne olduğuyla ilgili fikri yoktu. Sonra sana uyuşturucu verilen gece..." Görkem gözlerime baktı. "Yine Lir diye bir şeyden bahsettin. Hatırlıyor musun?"

"Az buçuk." Hafızamı başka bir detay hatırlayabilir miyim diye zorladım ama Hermes'in ağzından sadece iki kez duyduğumu hatırlıyordum Lir'i. İki konuşmayı da İspanyolca gerçekleştirmişti.

"Lir düzelecek..." diye tekrar etti Can. "Kim bu Lir? Yine saçma bir sahte kimlik mi?"

Kaya'nın parmakları klavye üzerinde hareket etti ve muhtemelen Lir'e dair bir şeyler aradı internette. Karşısına çıkanların Arda'nın anlattıklarından fazlası olduğunu sanmıyordum. En son kafasını kaldırıp, "Deneb ne peki?" diye sordu Arda'ya.

Arda önünde bilgisayar olan birinin aklındaki soruyu kendisinden sormasından oldukça memnun bir şekilde omuzlarını dikleştirip ukala bir göz kırpış yolladı. "Ben o kutudan çok daha fazlasıyım."

"Bilgisayarımla böyle konuşamazsın," dedi Kaya düz bir sesle.

Vanessa'ya da kimse kutu diyemez Yağmur.

"Konuşurum işte." Omuz silkti Arda. "Deneb, Kuğu Takımyıldızı'nda yer alan en parlak yıldızın ismi."

Bir insanın her konuda fikri olmasını normal karşılayabilirdim. Neticede ağzı olan herkes her konuda söz sahibi olduğunu sanıyordu ama Arda'nın her konuda söz sahibi olacak kadar bilgisi olması gerçekten normal karşılayamadığım bir durumdu. "Mitolojiyle herhangi bir bağı var mı?" diye sordu Görkem.

"Sanmıyorum."

"Ne yapacağız?" diye sordum. "Selma da Hermes de beni ben olarak gördüler. Kendi elleriyle Hasan'ı tutuklatan da onlardan başkası değil. Selma, bir şey uğruna kendi abisinden vazgeçecek birisi. Ne dönüyor bilmiyorum ama fazla kapsamlı bir çeteyle uğraştığımızı düşünmeye başlamak üzereyim."

"Piramit," dedi Görkem. "Hasan'ın piramit diye bir şeyden bahsettiğini söyledin bana uyuşturucu kullandığın gece. Bir suç örgütünün peşinde olduğumuz fikrine katılıyorum."

"O gece sizinle birlikte otelde olup tutuklananlar hâlâ salınmadı," dedi Can. "Sorguları devralabilirim. En azından bir başlangıç noktamız olsun."

"Senin ilgilendiğin bir iş var zaten." Çok fazla olayın içindeydik ve Görkem elini ensesine atarken bu karmaşanın içinden kendisini çıkarmaya çalışıyordu. Kendisi çıkış yolunu bulursa bizi de yukarı çekebilirdi çünkü. "O nasıl gidiyor? Herhangi bir gelişme var mı?"

"İlgileniyormuş gibi yapmanın sırası değil." Can'ın sesinde ufak bir sinir sezmiştim ya da bana öyle gelmişti. "Elle tutulur bir olayın peşindesiniz. Görevden döndünüz. Benim cinayet olduğunu kanıtlayamadığım intihar vakalarından daha önemli bir mevzu bu. Yani sözün özü, sorguları ben alıyorum."

"Can... Her şeye yetişemiyorum. Seni boşladım." Görkem ona inatla bakmaya devam ettiğinde Can eğdiği yerden kaldırdı başını. "Son zamanlarda hiç çuvallamadığım kadar çuvalladım ama toparlayacağım, tamam mı? Sadece birazcık daha idare edin beni. Halledeceğim."

"Görkem, birazdan kalkıp Muhip'in çalıştığı karakola gideceğini söyleyeceğini ama oraya gitmeyeceğini biliyorum." Anlamsız konu değişimiyle kafam karışırken Can'a baktım. "Serdar'ın ve üç adamının sorgusuna girmek isteyeceksin ve bizim karakola gideceksin."

Yeniden gözümün önünde canlanmasını istemeyeceğim o görüntüler bir bir akıp geçtiler önümden. Çenemde kaybolmaya başlayan morluk sızladı ve karnımın sol tarafındaki yara kanamaya başladı sanki.

"Gideceksin çünkü o öfke hâlâ seninle. Gidip onların ağızlarını burunlarını kıracaksın, sonra başını belaya sokup hepimize iş açacaksın. Boktan savcıyı başımıza saracaksın, Necip abimi çıldırtacaksın, krizlerin başlayacak falan fistan... Sonuç olarak kesinlikle bizim karakola gitmiyorsun. Eylül'e bütün gün tetikte olmasını ve seni karakolda görürse bacağına bir kurşun sıkmasını söyledim."

Can'ın keskin tavırları ve kaldırdığı çenesiyle yaptığı konuşma üzerine gözlerim irice açıldı. Kontrolü eline almıştı. Görkem'in ağzından onu idare etmeleri gerektiği cümlesi yeni çıkmıştı ama Can çoktan idareyi eline almıştı. Onun yapacaklarını her detayına kadar sezip kendince önlemlerini bile hazırlamıştı.

"Bu aklıma gelmemişti," dedi Kaya. Tiksinir bir ifadeyle Görkem'e döndü. Bakışlarında kınama vardı. "Yanımızdan öylece ayrılıp dört herifi sorgu odasında yumruklamaya mı gidecektin?"

"Ve bunu tek başına mı yapacaktın?" Arda içerlemiş görünüyordu. "Bana söylememek mi? Bu ne cüret?"

Can'la Kaya'nın uyarı dolu bakışları üzerine Arda ellerini masumca ağzına kapatırken bir yandan da Görkem'e kaş göz yapıyordu. "İkinizin şu yüz ifadesi

çok komik," dedim Can'la Kaya'ya bakarken. "Çünkü sizi o adamları yumruklarken izledim. Hatta burunlarını kırdığınıza falan eminim."

"Sorgu odası kuralları," dedi Can ellerini iki yana açarak. "Yoksa hak etmediklerini düşündüğümden değil."

"Çok da kurallara uyan insanlarsınızdır tabii... Şu siyahlı mesela, hayatında hiç illegal işlere bulaşmamıştır."

Kaya gözlerini kıstı. "Kimin tarafındasın? Görkem o herifleri yumruklasın mı isterdin?"

"Bunun için geç kaldı." Öylesine kurduğum bir cümleydi ama Görkem'in bütün gardlarını düşürmesine sebep olmuştu. Ona baktım. "Oraya gidip şu saatten sonra onları dövmek neyi değiştirecek? Bir işe yarayacak olsa emin ol ben yapardım bunu, sen değil."

"Eğer bunu yapmak istersen sana kıyak geçebilirim," dedi Can bir anda.

"Sorgu odası kurallarına ne oldu?"

"Siktir et. Orası benim çöplüğüm."

Arda dilini damağına sertçe vurarak araya girdi. "Küfür hiç yakışmıyor sana. Uykunun en tatlı yerindeyken gelip ağzına biber sürerim bak."

Ben farkına bile varmadan el birliğiyle konuyu değiştirmişlerdi. Görkem'in üzerindeki yükü alıp uzaklaştırmışlar, bir gerginliğin çıkmasına izin vermemişlerdi. Görkem iki elini havaya kaldırırken bana bakıyordu. "Kimseyi yumruklamıyorum, tamam. Gerçek işlerim var, başka işler. Gidebilir miyim şimdi?"

"Fahri Bey?" diyerek yeniden üzerime çektim tüm odağı. "O adam bizi seviyordu Görkem. Diğerleri gibi de değildi, biliyorsun. Kendi tarafımıza çekebiliriz. Onunla konuşabilirim."

"Sicili lekeli sayılmaz," dedi Kaya. "Kendi hâlinde bir tip. Evet, kaçak bir kumarhanede kumar oynarken yakalandı ama iyi bir avukatı varsa bu pis işlerin içinden hiçbir şey olmamış gibi sıyrılması olası bir ihtimal."

"İyi bir avukatı var mı?" diye sordu Arda gülerek Görkem'e bakarken.

"Hayır, abimi bu olaya hiçbir şekilde bulaştırmayacağız." İtiraz edilemez bir kanundu bu belli ki. "Can, bu işi halledebilir misin? Biliyorum çok yoğunsun ama..."

"Hey!" El salladım abartılı şekilde. "Fikir bana ait. Yokmuşum gibi konuşma sebebin ne?"

"Yaralı olman," dedi basitçe.

"O zaman sinemaya gideceğim," dedim.

Aradaki alakayı anlayamadılar, ben de anlayamadım. Bugün cumartesiydi ve ben son seansa gitmek istemiştim. Uzun zaman sonra, kendim için bir şey yapmak istemiştim.

"Ben yaralısın diyorum, sen sinemaya gideceğim diyorsun."

"Evde kalsam da oturacağım sinemaya gitsem de oturacağım, ne fark edecek ki?" Dudağımı büzüp Görkem'e bakarken babasından izin koparmaya

çalışan bir çocuk gibi hissediyordum. "Gece dışarı çıkma iznim de mi yok bu evde? Esir mi tutuluyorum ki ben?"

Görkem gülümseyip başını iki yana sallarken o gülümseme bir sırıtışa dönüştü. "Siz karakollara dağılın," dedi Kaya, Can'la Görkem'e. Arda'ya baktı sonra. "Sana da cips almıştım ama beni gıcık ettiğin için vermemiştim geçen, dolabımda en üst rafta. Onu alıp çizgi film falan izle odanda. Ben de Asya'yı sinema salonuna bırakayım."

Bu koordinatörlük beni şaşırtırken en çok şaşırtan da beni gideceğim yere bırakmayı teklif etmesiydi. "Böyle bir şeye en son kalkıştığında Asya telefonu suratına kapatmıştı, hatırlıyor musun?" diye sordu Arda kahkaha atarak.

En son benimle konuşabilmek için diğerlerini yanımızdan yolladığında onun yüzüne kapatmıştım telefonu. Şimdi tüm bunları yeni bir konuşma fırsatı için mi yapıyordu?

"Hatırlıyorum, bu yüzden onu bagaja kilitleyip arabayı uçurumdan yuvarlayacağım."

"İkimiz de ölecek miyiz?" diye sordum neşeyle ellerimi birbirine çırparak. "Ne mutlu bir son."

Kaya da ben de güldük ama Analizciler donakaldılar.

"Espri bu," dedim. "Şaka."

"Haha," dedi Arda. Onun bile rengi atmıştı birden. "Siz ezikler iş yapmaya gidiyorken ben de evde keyif yapacağım," diye devam etti. "Asya da sinema salonunda keyif yapacak. Çünkü biz bunu hak ettik. Çünkü o ve ben dünyadaki en özel kişileriz."

"Cipsi gitmeden başka yere saklayayım da gör gününü."

"Tamam, sustum."

"Ee, çıkıyor muyuz?" diye sordu Kaya bana bakarak.

"Daha hazırlanmadım bile." Tavrım sanki bir hakaret işitmişim gibiydi.

"Sen şimdi ciddi ciddi hazırlanıp sinemaya mı gideceksin?" Görkem sözlerimi teyit etmek istiyordu. Başımı salladım. "Güzel," dedi. "Sevindim."

Bardağın dibinde kalan ıhlamuru başıma dikip ayaklandım. Aşağıya inmek üzere merdivenlere yöneldiğimde birkaç adım geriden beni takip eden isim Görkem'di. "Ben ne giyeyim?" diye sordu basamakları inerken. Durup ona omzumun üzerinden baktım tuhaf tuhaf. "Birkaç gündür sen seçiyorsun ne giyeceğimi." Omuz silkti. "Alışkanlık olmuş."

Hâlâ kesmeye yeltenmediği sakallarına takıldı gözlerim. Sonra gözleriyle buluştum. "Sana ekose gömlekleri yakıştırıyorum." Cevap vermesem de olurdu ama vermek istemiştim. Aramızdaki ilişkiyi eski hâline döndürmeye çalışıyordu. Yaşananları bana unutturamayacağının farkındaydı, ben kaç kez sorun olmadığını söylersem söyleyeyim ikna olmayacaktı. "Boğazlı kazaklarla güzel oluyor."

Karakola giderken neden güzel görünmesi gerektiğini ve neden bana bunu sorduğunu uzun uzadıya düşünmek yerine net cevaplar verişim garipti. Yine de bunu yadırgamadık ikimiz de.

"İyi eğlenceler, 13," dediğinde odalarımızın önüne varmıştık. "Şey..." Utanıp başını öne eğdi, elini ensesine attı. "Paran var mı?" Yüzünü ekşitti. "Böyle sorulmaz tabii. Yani, sinema biletleri almış başını gidiyor. Bir mısır almaya kalksan zaten ohoo... İstersen ben karşılayabilirim." Yüzü çaresizlik ifadesine bürünürken daha fazla batmamak için dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı.

Kendi kendime idare etmeyi küçük yaşta öğrenmiş biriydim. Anne ve babamın yurt dışında kazandığı parayı onların yanına gitmediğim sürece görmezdim pek. Harçlık alırdım ve haftamı idare ederdim. Sonra maaş almaya başladım ve ayımı idare ettim. Ben bir şekilde hep tek başıma idare etmiştim ve bu artık o kadar normalleşmişti ki sormaya çalıştığı soru beni şoka uğrattı. Cebimde paramın olup olmadığını düşünmüştü. Sanırım, beni gerçekten kendi meselesi olarak görüyordu.

"Teşekkür ederim," dedim ne diyeceğimi bilemediğimden. "Var benim. Senin var mı?"

Ne güzel saçmaladın, Yağmur.

"Var," dedi Görkem bu anlamsız diyaloğu gülerek sonlandırırken. "O zaman üzerimi değiştirmeye giriyorum." İşaret ve başparmağını açıp diğerlerini avucuna doğru kırmış ve kapıyı göstermişti.

"Evet," dedim. "Ben de."

Dakikalar sonra siyah bir boğazlı kazağı üzerimdeki açık mavi kotun içine sokarken gözüm bir yandan da saatin üzerindeydi. Hadi ben son seansa gidiyordum, bizimkiler niye işlerini yarın halletmek yerine akşamın bu saatinde karakola gidiyorlardı?

Bileğime gümüş kemerli kol saatimi geçirip saçlarımı saldım. Aynanın karşısına geçmem gerekiyordu bu noktada. Tarağımı alıp banyoya doğru hareketlendim. Hafif bir makyaj yaptım. Bu süreçte hiçbir şey düşünmedim. Aynanın karşısındaydım. Üstelik rahatsız hissetmiyordum, banyonun kapısını bile kapatmıştım hatta.

Gerçekten, çok uzun zaman sonra kendim için bir şey yapmaya kalkışıyordum. Beni iyi hissettiren buydu. İçimde buna dair bir heves bulabilmemdi belki de. Sinemaya gidip İspanyolca bir film izlemek istiyordum.

Saçlarımın bir kısmını önüme alıp iyice taradım. O tutamla başımın üzerinde bir topuz yaptım ve kalanları da omzumun üzerinden geriye doğru saldım. Kombinime kolye yakışırdı, belki bir künye. Düşüncelerimi durdurdum çünkü sonunun nereye varacağını anladım. Son kez kendime baktıktan sonra banyodan ayrıldığımda üzerime kabanımı almak için yeniden

odama döndüm. En son her şeyin tamam olduğunu düşündüğümdeyse hole adımladım.

"Sencye gelseydin," dedi Kaya salondan bağırarak.

"Ağaç mı oldun?" diye sordum alayla. "Tüh, nasıl üzüldüm."

"Biz çıkıyoruz," diyerek olduğumuz yere adımlayan Can, Görkem'in koluna girmiş hâldeydi. İkisi de hızlıca beni süzdüler. "Toparlanmış birini görüyorum karşımda," dedi Can sonra. "O kadar çabuk dimdik durmaya başlıyorsun ki bu hız beni neredeyse korkutacak Asya. İnsan bir iki naz yapar. Ben bıçaklansam en az üç ay kafalarına binip her istediğimi yaptırırım mesela bunlara."

"Kaya beni gideceğim yerin kapısına bırakacak?" dedim sorar gibi. "Bence bu da bir şeydir."

"Sizden nefret ediyorum!" diye bağırdı Arda, sanırım sesi Kaya'nın odasından geliyordu. "Artık defolup gidin de rahat edeyim. Beni kendimle baş başa bırakın."

Aslında ben de kendimle baş başa kalmak için kaçıyordum bir nevi. Diğer kaçışlarımdan farkı, bu defa bunu keyfi bir şekilde yapmamdı.

"Ben gidiyorum," dedi Kaya ve ayakkabılarını hızlıca geçirip dış kapıyı açtı. "Gelirsen gelirsin."

"Siz buna aynı evde bunca yıl çok iyi dayanmışsınız," dedim diğerlerine dönüp el sallarken. Bu sırada Görkem'in koyu yeşil ekose bir gömlekle beyaz bir boğazlı kazağı kombinleyişi de kaçmamıştı gözümden.

Ayakkabılarımı giyip yavaş hareketlerle kapıdan çıktım. Her bir adımım bir öncekinden daha yavaştı ve Kaya'nın kornaya abanması geride bıraktıklarımı kahkaha krizine sokmuştu. "Aman," dedim yanına otururken. "Çatladın. Geldim işte."

Sesli bir nefes verdi. O nefes birçok sözcüğe bedeldi. Bu daha çok gülmeme neden oldu. Gideceğimiz adresi navigasyondan açtım. Siteden ayrılıp anayola kırdığında sessizliğimizin sürmesine izin vermedi. "Yine on dakikalığına ara veriyoruz şimdi," dedi direksiyonu tutan eli gevşerken. "Ben senin dert ortağın, sırdaşın falan değilim."

"Biliyorum, bu konuşmayı yaptık daha önce." Kaşlarımı çattım. "İyice yaşlanıyorsun belli ki. Her şeyi unutur olmuşsun."

"Nasılsın?" diye sordu birden. "Ve hayır, iyiyim bir cevap değil."

"Süperim." Güldüm. "Harikayım? Mükemmel ötesiyim?"

"Asya."

"İntihar edip etmeyeceğimi mi soruyorsun, Kaya? Bugünkü planlarımın arasında yok. Bu bir cevap mıdır senin için?"

"Birine sırtını yaslamaya karar verdiğinde ve bir anda orada koca bir boşluk gördüğünde kendine gelmek zordur." Görkem'i kastettiğinin ikimiz de farkında olsak da isim kullanmamayı tercih etti. "Ama boşluk sandığın yer boşluk değil. Bana inan. Onu silme." Parmakları Görkem'in ritmini taklit edecek

şekilde direksiyona vurdu kırmızı ışıkta beklerken. "O güvenini boşa çıkaracak biri değildir. Çok kırıcıydı, anlayamam ne hissettiğini. Niyetim senin keyfini kaçırmak falan da değil, eğlenmeye gidiyorsun. Sadece konuşmak istedim bu konuyu. Çünkü Görkem senin ona sırtını dönmeni kaldıramaz, biliyorum."

Görkem'e sırtımı döndüğüm yoktu ama Kaya yine de önlemini almaya çalışıyordu. "Kaya, beni çok şaşırtıyorsun." Gözlerimi kırpıştırdım. "Konu Görkem olduğunda ne kadar uzun cümleler kuruyorsun öyle. Ben dağarcığının yüz kelimeden fazla olmadığını düşünüyordum."

"On dakika mola verdiğimizi sanıyordum ama bana bulaşmadan duramıyorsun belli ki."

"Huyum kurusun," dedim gülerek. "Onun için abisinden farkın yok." Yüz ifadem ciddileşti. "Aranızdaki ilişki çok fazla boyut atlamış. Senin gibi biri bile gelip benimle Görkem hakkında böyle paragraf paragraf konuşabiliyor. Ona ne kadar değer verdiğini görebiliyorum."

"Böyle olduğumuza bakma," dedi gülümserken. "Biz iki velettik. Suç peşinde koşuyorduk gerçi ama velettik sonuç olarak. Görkem benim ilk ailemdi Asya. Götün teki mi, evet. Ama onu korumak ve arkasını toplamak her zaman benim sorumluluğum."

"Anlamadım. Benden mi koruman gerekiyor Görkem'i?"

"Arkasını toplamaya çalışıyorum," dedi hızlıca. Duraksadı. Ardından, "Seni aramızda görmek istemiyordum," dedi doğrudan. Beklemediğim anda gelen itirafı üzerine ne hissedeceğimi bilemedim bir süre. Fazlalık hissiyatı doldu içime. Düzenini mi bozmuştum onun?

"Vardı bir sebebi," dedi yine hızlıca. Fazla sessizlik olursa kafamda kurarım diye korkmuştu sanki. Kendini açıklamaya girişmişti hemen. "Şimdilik bende kalsın. Sadece, yavaş yavaş nasıl biri olduğunu tanımaya başladım ve istesen de istemesen de benim ilk tavırlarımı dert edeceğini biliyorum."

"Yapın böyle," demeye çalıştım. "Böyle kabullendim seni, takılmadım hiçbir zaman."

"O tavrım," dedi. "Birini yeni kaybetmiş olduğun için hazır hissetmemenle, güçsüz olduğunu düşünmemle ya da ne bileyim, bir kadın oluşunla alakalı değildi kesinlikle. Yalnızlığın ne demek olduğunu bilirim. Buna rağmen yalnızlıktan çıkışın için bizimkilerin bir fırsat vermeye çalıştıkları sırada sana bok gibi davrandım. Eşeklikti."

"Kaya," dedim şaşırarak. "Bizim aramız bu şekilde ilerliyor ya zaten. Gıcığız biz, atışıyoruz, başka bir şey yok. Niye bu kadar içerledin bu duruma, anlamıyorum."

"Birbirimizi tanıdıktan sonra bu şekilde ilerlemesi, bizim tercihimiz ama ilk izleniminin nasıl oluşacağı benim tercihimdi. Bir sebebim vardı kendimce, gün gelir öğrenirsin. Bana düşmez bu aşamada. Ama şunu bilmeni istiyorum, sebebi nefret değildi. Farklı düşünme."

On dakikalık mola dediğimiz şeyi ikinci yapışımızdı. İlkinde intihar gibi ciddi bir konuda buluşmuştuk. Bunun amacını ise hâlâ anlayamamıştım. Kaya, yanlış anlaşılmayı kafasına takacak veya bana uzun uzun açıklama yapacak biri değildi. Tüm bunlar niyeydi?

Sessiz kalışım küçük bir tebessüm oluşturdu dudaklarının kenarında. Yola bakıyordu. Benim de gözlerim akan yoldaydı. "Bazen," dedi ve derin bir nefes aldı bu noktada. "Bazen çok önemsiz, çok küçük görünen bir hareket veya öylesine kurulmuş bir cümle içinde yıkımlar yaratır insanın. Herkes değil ama senin benim gibiler, böyle şeylerden aşırıya kaçacak şekilde tetiklenebilirler."

Meğer ikinci mola da aynı konu yüzündenmiş Yağmur.

"Ölümden mi bahsediyorsun?" Konuyu o kadar dolaylı anlatmıştı ki cümlelerine Can'ın sesi sinmiş gibiydi. Başka bir zaman diliminde belki de ondan duyduğu tüm o sözleri bana satıyordu. "Konumuz intihar mı?"

Görkem'in beni yalnız bırakışının ve dört kişi tarafından sokak ortasında sıkıştırılmamın bu düşünceyi tetikleyebileceği fikrine kapılmıştı. Bana bir oda yapmaları, dün akşamdan beri gerçekten iyi hissetmem ve gülümsemelerim umurunda değildi çünkü tüm bunların bilinçaltımızda dönenlerin yanında hiçbir değeri olmadığını biliyordu Kaya.

"Bizimle konuşman gerekiyor," dedi kesin bir şekilde. "Görüyorum, en çok Can'dan kaçıyorsun ama yanılıyorsun. Bak, dürüst olacağım. Bu bir plandı. Eylül'ün evinde Görkem'i kendine getireceğim diye salondan çıkarmıştım ya, o zaman konuştuk ikimiz. Deli gibi korkuyordu yapabileceklerinden. Diğer yandan biliyor ikimizin bir noktada benzediğini. Dedi ki ona yakın olursan belki sana anlatır. Seninle konuşur hislerini. Amacım bu değil, tamam mı? Seninle sahte bir yakınlık kurmaya çalışmıyorum, yapamam bunu, karakterim el vermez."

"Her şeyiniz plan," diye mırıldandım içimde bir öfke belirirken. Bunu garipsemedi, hak verdi aksine başını sallayarak.

"Analizciler sana iyi gelecek." Kendisinden biliyordu. "Haftalar sonra kendin için bir şey yapmak istedin. Bizimkilerin yüzlerini inceledim tek tek. Utanmasalar başardık diye bağırarak zıplayacaklardı yerlerinde. Senin gördüklerinden fazlası olacağız her zaman."

"Ben sizden bir şey istemiyorum," demeye çalıştım boş bir çabayla. Öyle tek bırakılmıştım ki aklıma yatmıyordu birilerinden yardım beklemek bile. Tek gelmiştim ve tek gitmeliydim sanki. "Kaya, en kötüsü size alışmaya başladım. Bunu da istemiyordum hiç."

"Bana mı anlatıyorsun?" Başını iki yana sallayarak kendi kendine gülmeye başladı. "Ben gerçekten Analizcilere katılmayı hiç istemedim. Ben polis olmak bile istemedim. İlk zamanlar Arda benden korkuyordu. Şimdiki gibi

değil, gerçek bir korkuydu. Can desen ne zaman baksam bana bakarken yakalıyordum onu. Çözmeye çalışıyordu beni. Ben de ondan tırsıyordum, yalan yok."

Sinir bozukluğundan gülmeye başladım. "Neden istemedin peki?" dedim benim de yavaş yavaş onlar hakkında bilgi edinmeye başladığımın farkına vararak. Beni düzeltmeye çalışırlarken devamlı olarak kendileri hakkında bir şeyler anlatıyorlardı bana. Bu, karşılıklı güvendi aslında. "Polisliği veya Analizcilere katılmayı?"

"Silahlar bana göre değil." Bunu kesinlikle beklemiyordum. Hackerlik olayları yüzünden olduğunu sanmıştım. İster istemez önüne setler çekilmiş ve özgürlüğü sınırlanmıştı ama hayır, sebep bunlar değildi. "Silahlar, yumruklar, kavga, şiddet..." Başımı kaldırıp ona baktım ve yüzünde gördüğüm o ifadeden hiç memnun kalmadım. "Bunlardan uzak olmak isterdim ama kendimi tüm tehlikenin tam göbeğinde buldum."

"Bu..." Yutkunup boğazımı ıslatmam gerekti. "Bir çeşit travmadan mı kaynaklanıyor?" Anında pişman oldum sorduğuma. "Cevaplamak zorunda değilsin," dedim alelacele.

"Her çocuk şanslı büyümüyor." Nefes almam zorlaştı. "Yetimhanede büyüyen çocuklarınsa şansın ne demek olduğundan haberi bile yok."

Başımı torpido gözüne sokup kapağı kapatmak, bu konuyu açtığım için kafamı kopartmak istedim. Birinin yarasını deştiğimde yapmak istediğim tam olarak buydu çünkü ben, benim yarama yakından bakılmasına bile tahammül edemiyordum. "Özür dilerim," dedim sık nefeslerimin arasından. "Kaya, özür dilerim..."

"Sakin," dedi şaşkınlıkla. "Asya, sakin." Bana baktı. "Birçok şeyi senden dinliyoruz, senin de hakkın var bizim geçmişimize inmeye. Bu kötü değil, merak bir suç değil. Biz Analizcileriz, biliriz birbirimizi. Sen de Analizcisin, bileceksin bizi."

"Çocuktun," dedim. Boyutunu, içeriğini bilmiyordum ama şiddet kelimesi beni bu hâle getirebiliyordu. "Sen çocuktun."

"Evet." Durmadı. Kaya devam etmek istedi. "Arkamda duracak kimse de yoktu."

"Kimsen yoktu."

Kimsem yok, dedim içimden.

Ben varım, dedi Mete. *Artık onlar da var.*

"Kimsem yoktu," diye tekrarladı Kaya. "Polis olmak istemek mi? Polisler ben yetimhaneden kaçtıkça peşime düşen, hiçbir zaman anlatmak istediğimi dinlemeyen kişilerdi. Kendimi ifade etmeye fırsat bulamadım ki. Vermediler. Ben yakalanmadım da. Geri döndüm her seferinde. Çünkü yoktu Asya. Gidecek yerim yoktu benim. Evlatlık verilen çocukların gazetede gördüğüm ölümlerini dışarıda boyuma bakmadan araştırmaya çalışıp geri dönüyordum.

Dönüp cezamı çekiyordum. Polisler mi kurtardı beni? Onlardan nefret ettim hep. Beni nefret ettiğim bir kimliğin içine soktular."

"Hiç böyle düşünmemiştim," dedim gözlerim kocaman açılırken. Onun tarafından bakmak aklıma gelmemişti bunca zaman. Bir kez bile durup Kaya'nın ne hissettiğini düşünmemiştim. Analizcilerin ünü dilden dile yayılırken onun onların arasında durmak zorunda olduğu için durduğu aklıma gelmemişti hiç.

"Niye düşünesin?" diye sordu kendimi suçlamamı istemeyerek. "Ama hayatta bazı istisnalar vardır." Gülümsedi. "Bazen şansın ne olduğunu bilmeyen bir çocuğa bile uğrar o şans. Kendini tanıtmak ister. Benimki, bana Necip Komiser olarak tanıttı kendini. O da polisti. Bir adam geldi, bir çocuğun hayatını değiştirdi."

Ona baktığımda gözlerinin gerisinde ışıltılara şahit oldum. "Birden fazla çocuğun," diye düzeltti saygı ve aynı düzeyde sevgiyle.

Her birinin hayatında ne büyük izlere sahip olduğunu düşündüm o adamın. "Bir şey olur," dedi Kaya. "Bir ışık yakar biri. Bazense kendiliğinden olur ama olur. Kötü gün, kötü çocukluk, kötü dönemler... Geçer Asya. Hepsi geçti."

"Kötü anılar?"

Sustu Kaya.

"Silebilsek keşke," dedim parmaklarımla oynarken. "Bir tuşa bassak ve silinse her şey."

Direksiyonu bir anlığına bıraktı ve bir elini, diğer bileğindeki ipin üzerine getirdi. "Bak," dedi. Parmakları lacivert ipi çekip bıraktı. "Bak, o tuş bu."

Ben bileğimdeki lacivert ipe bakarken o tekrar direksiyonu kavradı. "İlk önce sen inanacaksın," dedi. Biliyordu çünkü benim adım atmaya cesaretimin olmadığı merdiven basamaklarının en tepesinden konuşuyordu. "İnandığın an başlayacak değişim. Sen bile şaşıracaksın nereden nereye geldiğine."

Analizciler ona çıkışı göstermişlerdi ve hepsi sıranın bana geldiğini biliyordu.

Araba durduğunda önce kırmızı ışık yandı sandım. Tanıdık sinemayı gördüğümde ise kendime şaşırdım çünkü konuşmaya o kadar odaklanmıştım ki çevremizdeki hiçbir şeyi gözüm görmemişti.

"Canını mı sıktım, yardımcı mı oldum bilmiyorum," dedi omuz silkerek. "Ama ölü, ben artık sana ölü diye hitap etmek istemiyorum."

"Canlı cenaze?" diye sordum gülerek. Gözlerini devirdi. "Ne var? Bence güzel bir hitap şekli."

"Sen beni anladın."

"Ben seni anladım Kaya." Kapıyı açıp dışarı attım kendimi. Aracın kapısını kapatmak üzereyken kolumu camın üzerine yaslayıp durdum. Bana umut aşılamıştı. Bunu baygın gözlerle etrafta gezen, her şeyden ve herkesten nefret

ediyor gibi bakan, dünya yansa umurunda olmayacak Kaya yapmıştı. "Teşekkürler..."

Uzanıp kapı kolunu tuttu ve ben ne olduğuna anlam veremeden hızlıca kapıyı çektiği için dengem sarsıldı. "Ve iyi günler!" diye bağırdı gazı köklemeden önce.

On dakikadan fazla süren on dakikamız bitmişti. Dert ortağı olmayacağız diye başladığı konuşmada bana geçmişinden bir yarayı sunmuştu. Benden beklentisini dile getirmişti ve basıp gitmişti öylece.

Ben ve Kaya, çoktan dert ortağı olmuştuk.

Tüm kötü anıları ve öğrendiğim gerçekleri bastığım ilk kaldırım taşında bıraktım. Diğer adımlarda hiçbirini almadım yanıma, kendi geçmişimi bile o salonun önüne attım ve göz yormayan ışıkların aydınlattığı salona girdim. Burada alt yazı yoktu, dublaj yoktu. Filmler sadece orijinal dillerinde yayınlanıyordu. Bazı haftalar kült yapımlar tekrar vizyona sokuluyordu bazense güncel filmler oynatılıyordu. Çok büyük bir yer değildi, kalabalık hiç değildi. Özellikle cumartesi günleri son seanslarda çok az kişi olurdu ve burayı sevmemin en büyük nedenlerinden birisi de buydu.

"Asya Hanım," dedi gişedeki kız. Adı Tuğba'ydı ve *part-time* çalışıyordu öğrenci olduğu için. Buranın müdavimi olduğumdan da beni tanırdı. "Uzun zamandır uğramıyordunuz. Sizi Kaan Bey'e sor..." Bir anda durdurdu cümlelerini. Her şeye burnunu sokan biri değildi. Beni ona sorduysa sebebi gerçekten merak etmiş olmasıydı.

"Selam," dedim gülümsemeye çalışarak. "Yoktum, evet. Bir problem yok ama merak etme."

Sadece Mete öldü. O kadar.

Vizyonda olanlara hızlıca göz gezdirdim ve en son, "Salon 3," dedim. "Bir bilet istiyorum. E sırasından."

"Demek bugün İspanyolca çekti canınız." Elini alnına vurdu. "Sizi çok havalı bulduğumu söylemiş miydim?" Her seferinde söylüyordu çünkü buraya geldiğim süreçte farklı dillerden filmlere biletler almıştım ve en sonunda dayanamayıp benimle muhabbet kurmaya başlamıştı. "Koltuk numarası kaç olsun?"

"13."

Ezber yapmış gibi anında cevaplamıştım sorusunu. Şaşırdı, ben de şaşırdım.

"Orta kısımlar boş," dedi aramızdaki muhabbetin verdiği samimiyetle. "13, duvar tarafına yakın. İsterseniz ortadan keseyim bileti."

"Yok, 13 olsun." Pilava kocaman kaşıkla dalmıştım, geri dönmek olmazdı şimdi. Cüzdanımı çıkarıp ücretini ödediğimde on beş dakikaya yakın salonun önündeki koltuklarda bekledim ve ardından koltuğuma yerleştim.

1 saat 52 dakika sürdü. Kendime 1 saat 52 dakika ayırdım ve her saniyesinden keyif aldım. Bu seansta benim dışımda sadece iki kişi vardı, onları daha önce de burada görmüştüm. Tatlı bir çifttiler.

Film mafyatik, aksiyon dolu bir filmdi. Soygun vardı, aşk vardı, mahkûmiyet ve kavuşma vardı. Özgür hissettiren, dramasına rağmen insanı boğmayan bir filmdi ve üç kişi küçük gülümsemelerle ayrıldık filmin sonunda o salondan.

On beş dakika kadar önce *Ajanlar ve Ajanslar* grubuna beni kimin alacağına dair bir mesaj atmıştım gözlerimi beyaz perdeden ayırıp. Naz yapıyordum. Yalıydım ve bunu kullanıyordum Can'ın da dediği gibi. Eve gidemeyeceğimden değildi. Ayağıma gelsinler istemiştim. Mesajım üç kişi tarafından görülmüştü ama o şekilde kalmıştı. Bir cevap yoktu. Takılmadım ve gülümsedim. Moralimin bozulmasına izin vermedim çünkü keyifli bir son seanstı. Özlemiştim bunu yapmayı.

Kabanımı yeniden giydim ve çantamın askısını düzelterek sinemanın dışına attım adımımı. Birkaç saniye durup buradan Analizcilerin evine nasıl gidebileceğimi düşündüm. Kendi evime giden otobüsün kalktığı durak buraya yürüme mesafesindeydi, o yolu biliyordum ama o duraktan Analizcilerin evine giden bir otobüsün geçtiğini sanmıyordum. Sağa dönüp yürümeye başladım. Bir yolunu bulurdum nasılsa.

"Asya," diye seslendi biri arkamdan. Durdu adımlarım. Sesini tanımıştım. Fazla yakından tanımıştım.

"Kaan," dedim ona dönerken yüzümü. Buraya gelirken onu görme ihtimalim aklımın ucundan bile geçmemişti. Sinema salonunda çok fazla anımız vardı ama gariptir ki bu hiçbir duygu oluşturmamıştı içimde. Tuğba onun adını andığında da herhangi bir değişiklik olmamıştı aynı şekilde. Takılmamıştım bile.

Ona baktım. Biraz zayıflamıştı. Üzerinde hâkî yeşili bir trençkot vardı, içine krem rengi bir boğazlı giymiş; altına açık kahve, bol bir pantolon geçirmişti. Koyu renk olan saçları uzamıştı, kulaklarını kapatıyorlardı. "Asya," dedi tekrar. "Durmazsın sandım."

Geçmişimden bir parça olarak dikiliyordu karşımda. Güzel anılar da oraydı, kötüler de. Az insana değer verirdim belki ama değer verdiğimi de kolay kolay silemezdim. Hatırı kalırdı üzerimde. Bundandı onu duymazlıktan gelip hızlı hızlı ilerlememişsem. "Selam," dedim düz bir ifadeyle. Tedirgin gülümsemesi silindi yüzünden. Ciddiyetimi gördü ve bundan nefret etti. Kendinden nefret etti gözlerimin önünde.

"Sinemaya gelmişsin," dedi yeniden gülümsemeye çalışarak. "Hayatına devam etmeye karar vermene sevindim. Yani, bir şeyler yoluna girmeye başlamış belli ki. Senin için çok korkmuştum."

Mete'yi kaybettiğimde uzun süredir Kaan'la ayrı olsak da cenazede yanımda durmuştu. Kovmaya gücüm olsaydı ona gitmesini söylerdim ama varlığı da yokluğu da umurumda değildi. Sonrasında o ölümden beter iki hafta içinde bir kez kapıma gelmiş, onu içeri almam için dil dökmüştü.

Almadım. Gitmesini söyledim. Orada beklediğini biliyordum. Belki birkaç saat... Yanımda olmak istemişti ama ben yanımda kimseyi istemiyordum. Hele onu, artık hiç istemiyordum. "İyiyim." Kısa cevaplarım onu tatmin etmiyordu. Her şeyi öğrenmek, ne olduğunu sormak istiyordu. Gözlerindeki merak gerçekti ama benim gözlerimdeki ilgisizlik onun merakından daha büyüktü.

"Bu sefer aynı filme gitmedik sanırım." Güldü yine genişçe. "Hayret."

Onunla tanışmamız bu şekilde olmuştu.

Onu cumartesileri bu saatlerde giriş çıkışlarda görüyordum. Film zevkimizin benzer olduğunu düşünmüştüm en başta fakat bu bir ay, dört film üst üste aynı salonda denk gelene kadardı. İşkillenmiştim. O gece, adımları benimkilerin ardından geliyordu ve ıssız bir sokağa girdiğime emin olduğum an belimdeki tabancayı çıkarıp ona doğrultmuştum.

Beni takip etme sebebi, bana arkadaşlık teklif etmek istemesinden kaynaklanıyordu. Bir türlü cesaret edememişti ama onun ilgisini çekmiştim, tıpkı onun da benim ilgimi çektiği gibi. Ona silah doğrulttuğumda teslim olarak ellerini kaldırırken oldukça korkmuş, sonrasında gülmeye başlamıştı kahkahalarla.

Basit bir şekilde başladık. Yan yana koltuklar aldık en başta. Çıkışta birer kahve içtik. Kültürlü biriydi ve filmlerden, dizilerden veya kitaplardan bir muhabbete sardığımız an saatlerce bıkmadan usanmadan konuşabilme potansiyeline sahip iki arkadaştık.

Onu hayatıma aldım. Zamanla kendini merkeze kaydırdı. Her hafta, sadece cumartesi son seanslarda görüştüğüm o kişi hafta içlerime sızdı. Yemek yedik. Birlikte gezintilere çıktık. Birkaç farklı sinema salonu denedik ama en son yine bu salondan vazgeçemedik. Arkadaşlığını seviyordum ve ilişkiye dönüşü tamamen zamanın getirdiği bir şeydi. Buna itiraz etmemiştik ikimiz de. Akışa bırakmıştık ve akış bizi o noktaya götürmüştü.

"Değişiyoruz herhâlde." Omuz silktim. O, canımı acıtmıştı ve canımı acıtanı unutmazdım. "Konuşacak başka bir şeyin yoksa gidiyorum ben."

"Asya, dur lütfen!"

"Kaan, git lütfen!"

"Ne desen haklısın ama hiç konuşmadık biz doğru düzgün. Bunu hak etmiyor muyum?" Hak etmediğini yüzüne bağırarak söylemiştim daha öncesinde, yine de zorluyordu. Geri dönmeye çalışıyordu. "Bir kahve bile mi içemezsin benimle? O kadar mı tahammülün yok?"

Çok kibar biriydi ve herkese karşı böyleydi. Yanında hiçbir zaman rahatsız olmamıştım çünkü sınırlara her zaman saygı duyar, dikkat ederdi hareketlerine.

İyiydi, her zaman iyi olmuştu ama bazen yetmiyordu karşı tarafın iyiliği bir ilişkiyi yürütmeye.

"Sana ilk gitmeni söylediğimde gittin. Gerisinin bir önemi yok. Ne konuşacağız? Ben derdimi anlatacağım ve sen haklısın mı diyeceksin? Bunu yapmıştık zaten daha önce."

Bulunduğumuz sokakta, artık plakasını ezbere bildiğim bir araç durdu birkaç metre ileride. Oraya gitmek istedim.

"Benimle konuşmayı bir kez olsun kabul edene kadar peşini bırakmayacağım."

"Bu bir suç," dedim ve birkaç adım ilerledim. Kolumu tuttuğunda ona öyle bir bakış attım ki içimden geçirdiğim her şeyi döktüm ortalığa. Parmaklarını gevşetti ama elini kolumdan çekmedi. Bileğini kırabileceğimi biliyor olmasına rağmen bunu yapıyor oluşu yürek yediğinin bir işaretiydi.

"Suçsa suç!" derken omuz silkti. Beni ne kadar özlediğini haykırırcasına yüzümün her santimini inceliyor, iç çekmemek için zor duruyordu. "Seni birkaç dakika görebilmek için her cumartesi, son seansları beklerim gerekirse. Yapacağımı biliyorsun."

"Ya ben buraya gelmeyi kesersem sen bekliyorsun diye?"

"Yapmazsın." Gülümsedi. "Benim için kendi zevklerinden vazgeçmezsin."

"Senin için senden vazgeçmiş bir kadınla konuştuğunu unutuyorsun sanırım," dediğimde artık gülmüyordu. Kolumu tutan eli o farkına varmadan sıkılaşırken öylece durup bozulan yüz ifadesini izledim.

Saniyeler sonraysa aracın kapısı açılmış, sertçe kapanmış ve bir adamın gölgesi düşmüştü üzerimize. Görkem'di. Mesajımı öylesine okuyup geçmemişti. Neden cevap yazmamıştı bilmiyordum ama sonuç olarak buradaydı, beni almaya gelmişti.

"Beni ittirirsin diye düşünmüştüm," dedi Kaan yanı başımda dikilen adama bakarak. Onu tanıdığımı yüz ifademden çıkarmış olmalıydı.

"O izin vermezse elin onun kolunda duramazdı zaten," dedi Görkem keskin bir şekilde.

Omuzları dikleşmişti ve olduğundan daha uzun gelmişti gözüme nedense. Belki Kaan'la ikisini yan yana gördüğüm içindi. "Bana gerek kalmadan o müdahale ederdi. Bu yüzden ben sadece ne olduğunu anlamaya çalışmaya geldim, olay çıkarmaya değil. Sorun var mı, 13?"

"Bu senin erkek arkadaşın mı?" dedi Kaan elini kolumdan çekerken. Sorusunu tekrarlarken sesini bir ton yükseltmiş, kelimelere vurgu katmıştı.

Görkem, muhtemelen farkında olmadan yarım bir adım atarak hafifçe önüme geçti. Bunun koruma refleksinden kaynaklandığını düşündüm. Kaşlarını çatmış Kaan'a bakıyordu. Soruyu cevaplamamıştı, herhangi bir mimik de oynatmamıştı yüzünde. "Görkem," dedim sırtına dokunarak. "Bu Kaan, eski sevgilim..."

Kaan elini uzattı. Çizgisini kolay kolay bozacak biri değildi. Yüzüne bir gülümseme astı ve Görkem'le tokalaşmayı bekledi.

Görkem bir an için dönüp bana baktı, ardından onun elini sıktı. Fonda çalan bir gerilim müziği duyduğuma emindim.

"Şimdi izninle hayatımda büyük yer kaplayan kadınla bir kahve içeceğiz," dedi Kaan aynı gülümsemeyle. İmalı tavrının Görkem'in sinirlerine dokunduğunu görebiliyordum ama bundan da öte, benim sinirimi bozmuştu.

"Onun bundan haberi var mı peki?" diye sordu Görkem ve yüzünde Kaya'nın alaycı gülüşlerinden biri belirdi.

"Sen bölmeden önce konuşuyorduk," dedi Kaan. Ben yokmuşum gibi kendi aralarında konuşuyorlardı şimdi de.

Görkem gözlerini bana çevirdi tekrar. Yanımda kalması mı, yoksa gerçekten gitmesi mi gerektiğini sorguluyordu. Sorun olup olmadığını yüz ifademden anlamaya çalışıyordu. Beni rahatlatmak ister gibi gülümseyip, "Arabadayım," dedi.

İki adım atmışken durdu ve dönüp ona baktı. "Ben hayatımda büyük yer kaplayan bir kadın olsaydı onun reçel sevdiğini bilirdim, Kaan," dedi bir anda.

Parçaları birleştirmişti. Sadece bir kez reçel sevdiğimi herkesin bilmediğini dile getirmiştim laf arasında. Görkem ise her zaman olduğu gibi nokta atışı yapmıştı. "Memnun oldum tanıştığımıza," diye ekledi. Seri adımlarla arabaya ilerlerken otuz iki diş sırıttığına emindim. Kaan'ın bozulan yüz ifadesi beni bile keyiflendirmişti.

Gülümseyip toparlamaya çalıştı kendini. "O hâlde bir kahve içiyoruz." Elini beni harekete geçirmek için omzuma koymaya yeltendiğinde bileğini yakalayışımla neye uğradığını şaşırdı.

Unutmuştu. Sol omzuma dokunmasına asla izin vermeyeceğimi unutmuştu.

"Pardon," dedi. Verdiğim değerin karşılığını hiçbir zaman alamadığımla yüzleştim bir kez daha.

"On beş dakikan var," dedim hızlı adımlarla ara sokaktaki dükkâna ilerlerken.

"Ah," dedi. "Senin şu on beşlerin..."

Sakinleşmek istediğimde saydığım sayıydı. On az, yirmi fazlaydı ve on beş idealdi benim için. Aynı şekilde bir işin içinden çıkmak istersem kendime bir saat süre verirdim ve o saati dörde bölerdim.

Kafanı toparla, planla, kontrol et, harekete geç.

Kriz anlarımda benimle on beşe kadar sayışı geldi aklıma. Bana sarılıp başımı göğsüne yaslayışı, yanımda oluşu geldi. Yalnızlığımda yanımda olan insanlara tamamen sırtımı dönemeyecektim hiçbir zaman. Karakterim buna izin vermiyordu. Hatır denen şeyin bendeki kredisi çok fazlaydı.

Dükkâna vardığımızda cam kenarındaki masaya geçtik. Bu buraya ilk oturuşumuz değildi, aksine çok anısı vardı. Sevdiğim kahveden sipariş verdi, tüm bunlar yaşanırken ben sadece ona baktım. Bir anlığına gözü camdan dışarı kaydı, sonra kahveler masaya bırakıldı ve masanın üzerinde duran elime uzandı. Elimi geri çekip, "Abartma," dedim sadece.

"Bana karşı çok acımasızsın." Saçlarının arasından bir elini geçirip omuzlarını düşürdü. "Beni, tek kalemde silecek kadar acımasızsın."

"Eski sevgiline gittin Kaan," dedim sesimi yükseltmeden, sinirlenmeden. Yorgundum. Bu tartışmayı yapmaya hâlim yoktu.

"Gitmemi sen söyledin," dedi şaşkınlıkla. "Onunla gidip konuşmam senin fikrindi."

İlişkimiz başlamadan önce daha önce birine âşık olduğunu ve terk edildiğini anlatmıştı bana. Güven üzerine kurmak istemişti aramızdaki bağı. Her şeyi bileyim, hayal kırıklığına uğramayayım istemişti. Gülümsedim.

O kadının sinemanın köşesinde, onun karşısına yeniden çıktığı an geldi gözlerimin önüne. Kaan'ın omzumdaki kolunun kasıldığı, gülüşünün yüzünde donduğunu hatırladım. Bana bakışını hatırladım. Birkaç saniyeydi, küçücük bir an. Pişman gibi bakmıştı. Bakışlarından yanında ben olmasam ona koşacağını anlamıştım.

İçinden keşke Asya olmasaydı da bir şansımız daha olsaydı onunla diye geçirmişti birkaç saniyeliğine de olsa. Emindim. Sonra saygısından, hiçbir şey yapmamıştı. Kadın yanında beni gördüğünde sadece Kaan'a numarasını vermiş, onunla uygun bir vakitte konuşmak istediğini dile getirmişti.

"Aramızda yaşananlardan pişmandın," dedim duygulardan uzak bir sesle. "Onun sana geri dönmesini beklemeyip yeni bir ilişkiye başladığın için pişman olmuştun."

"Kafanda kuruyorsun." Kahkaha atabilirdim ama yine gülümseyerek geçiştirdim. "Yanımda sen varken gözüm onu görmedi bile."

"O kadının sebeplerini dinlemek istiyordun." Kahvemden bir yudum aldım. "Numarasını silerdin istemeseydin."

"Terk edilişimin nedenini merak etmem seni sevmediğim anlamına gelmiyordu, Asya." Masaya doğru eğildi. Bana yaklaşmaya çalıştı.

"Onunla konuşman için ben gönderdim seni," dedim. "Sen de gittin. Bitti. Bu kadar."

"Sen bitmedin," dedi ve saçlarıma dokundu. Geri çekilmedim, söyleyeceklerinin devam etmesini bekledim çünkü bu konuşma bir daha gerçekleşmeyecekti. Çünkü o bana bu kadar yakınken benim kalbimde yaprak bile kıpırdamıyordu. Onu içimde bitirmiştim.

Gözleri camdan dışarı kaydı ve hızlıca bana döndü yine. Saçımı kulağımın arkasına ittirdi. "Yanında olmadım mı?" diye sordu. "Elimden gelen her fırsatta yanında olmaya çalışmadım mı? Elimi tutarken seni sevmediğimi

hissettiğin tek bir an oldu mu Asya? Ne dersen de, biz güzel şeyler yaşadık. Ben sana âşıktım."

"Aşk değildi o." Bu cümleyi ilk defa sesli söyleyebilmiştim. Onun bana âşık olmadığı gerçeğini kabullenmeye çalıştığım süreç benim için zordu. "Sen, annemle babamın bile benim yerime işlerini tercih ettiklerini biliyordun. Benim hayatım boyunca kimsenin ilk tercihi olamadığımı biliyordun ve ben sanmıştım ki..." Derin bir nefes alıp sesimi alçalttım. "O geri döndü, sen de ona dönmek istedin. Kendi ağzınla itiraf edemiyorsun. Tercihin oydu. Sadece bana saygından söyleyemedin bunu. Bana âşık falan değildin. Boşluğunu doldurmaya çalışıyordun."

"Değil öyle." Yüzüme dokunmak istediğinde başımı geri çektim. "Öyle olsa şu an niye burada olayım? Sevileceğine o kadar inanmıyorsun ki seni köpek gibi sevdiğimi de kabullenemedin bu yüzden."

"O kadınla arandaki sorunları çözebilseydin hiçbir zaman geri dönmeyecektin," dedim. "Önce bunun farkına var sen."

Sözlerim üzerinde bir tokat etkisi yarattığında sandalyede geriye yaslandım. "Daha mı güzeldi benden?" diye sordum. Sesim bile titremedi ama onun içi titredi bu hâlim karşısında. Bana neler hissettirdiğiyle yüzleşmeye çalışıyordu. "Daha mı çok sevmiştin onu? Daha mı neşeliydi? Benim gibi enerjini sömürmüyor muydu? Hayat dolu biri miydi? Bu yüzden mi ilk tercihin her zaman o oldu?"

"Asya..."

"Neye değer verdiğimi bile bilmezdin benim." Basit detaylar en acı verici anılara denkti çoğu zaman. "Kaan," dedim aklıma gelen şeyle birlikte gülümseyip. "En sevdiğim prensesi biliyor musun mesela sen?"

"Animasyon izlemeyi sevmezsin ki," dedi anında. Yüzüme dikkatlice baktı, her ne gördüyse şaşırdı ve gözleri irice açıldı. "Sever misin?"

Birlikte hiç animasyon filmine gitmediğimiz için bunu sevmem sanıyordu. "Omzuma dokunmaman gerektiğini bile unutmuşsun," dedim parmaklarım yumruk olurken. "Benim taşımaya mecbur kaldığım dikiş izini sen unutmuşsun ve gelmiş bana beni sevdiğini söylüyorsun."

"Önüme setler çektin," dedi ellerini birbirine kenetleyerek. "Belli kırmızı çizgilerin vardı. Hiçbir zaman geçemedim öteye. O ize dokunmama hiçbir zaman izin vermedin. Sana yaklaşmaya çalıştıkça beni iten sendin. Ben mi sevmemişim seni? Mete öldü, ben senin kapında yattım, yanında olayım diye yapmadığım şey kalmadı ve sen beni içeri bile almadın Asya."

"Eski sevgilisine giden eski sevgilimi içeri almadığım için kusuruma bakma."

"Biz seninle kötü ayrılmamıştık," dedi sözcüklerini toparlamaya çalışarak. "Sanki gün geçtikçe nefrete dönüşmüş senin içinde bir şeyler."

"Ben senin kürkçü dükkânın değilim," dedim kahvemi ona doğru iterken. "Gideyim, şansımı deneyeyim, olmazsa nasıl olsa Asya cepte gözüyle bakamazsın bana. Benim kapattığım kapı açılmaz bir daha. Eğer gidiyorsan geri döndüğünde aynı kişiyle karşılaşmayacağını göze alman gerekir."

Başını eğip güldü. Sinirden gülüyordu. "Bana karşı hep acımasız olacaksın," dedi. "Ben çabalayan taraf olacağım ve sen de kapıları çarpan... Tamam, kabul. Asya, kabul. Ben çabalarım. Evine gittim ben senin. Taşındığını söyledi gençler. Benim senden hiç vazgeçmediğimi görmüyorsun."

"Ben vazgeçtim." Ayağa kalktım. "Ben vazgeçene kadar neredeydin? Her şey bittikten sonra ortaya çıkıp hadi yine başlayalım diyemezsin. Film mi bu tekrar tekrar izleyeceğiz? Ben vazgeçtim."

"O mu?" dedi neredeyse sesi titrerken. "Sorun o adam mı?"

"Yok," dedim sinirlenerek. "Yok, biz anlaşamıyoruz seninle. Çoktan bitmişiz zaten. Yolun açık olsun, iyi bak kendine." Yine kötü ayrılmaya el vermedi içim. Bağırıp çağırmadım, sessiz sedasız ettim vedamı bir kez daha. Büyük bir fark vardı ama. İlkinde canım acımıştı. "Gidiyorum ben," dedim.

Dudaklarını aralayacakken durdu. Bana baktı, sonra dışarı, sonra yine bana. Gözlerinde yenilmişlik veya kabullenmişlik, bilmiyorum, bir şeyler aradım. Peşimi bırakacağına dair bir işaret görmek istedim. "Arkadaş mı kalıyoruz?" diye sordu son bir çabayla.

"Kaan..." Gülümsedim. "Git bir daha konuş o kızla. Benden hayır gelmedi, bakarsın ondan gelir." Göz kırpıp arkamı döndüm ve sinirden gülmeye devam ederek çıktım dükkândan.

Geçmişimden her geçen gün daha çok nefret ediyordum. İstemediğim ot bir şekilde dibimde bitiyordu her zaman. Keyifli geçirdiğim bir günün sonunu eski sevgilimle, maziyi masaya yatırarak bitirmiştim. Harikaydı, daha iyisi gelemezdi başıma. Yürümeye başlayacağım sırada bir kez çalan kornayla birlikte karşı kaldırımın önünde duran arabaya baktım. Gitmemişti. Görkem, bütün o muhabbeti izleyebilecek şekilde karşı kaldırıma park etmişti ve ben kafenin içinde otururken bunu görmemiştim bile.

"Üzmüş seni," dedi yolcu koltuğuna yerleşip kapıyı sertçe kapattığımda. Neden hâlâ burada olduğunu sorgularcasına bakıyordum, o ise kinle Kaan'a doğru bakıyordu. "Yüz ifadeni gördüm konuşurken. Seni çok mu üzdü?"

"Neden gitmedin?"

Gözleri beni bulduğunda küçük, kırık bir gülümseme belirdi dudaklarında. "Bir daha asla."

"Gidersin sanmıştım."

"Bir daha," dedi aklıma kazımak ister gibi. "Asla, 13. Bir kez yapılır bir hata. Seni bırakmam."

"Yalnız değildim." Kaşlarımı çattım. "Kaan vardı yanımda. Gitmen hata sayılmazdı bu defa çünkü geçen seferki gibi yalnız değildim."

Gözleri bir kez daha omzumun üzerinden kafeye doğru kaydı. Başımı çevirip neye baktığını görmek istedim. Kaan kapıdaydı ve baktığı yer tam olarak arabanın içiydi. Sağımdaki cam sonuna kadar açık olduğu için bizi görüyor olmalıydı.

Başımı yeniden Görkem'e çevirmek istediğimde neredeyse burun buruna geldik. Yönü tamamen bana dönüktü. "Seni yalnız bırakmam demedim." Aramızdaki mesafeyi sınıra getirip gözlerime baktı. "Seni bırakmam dedim. Arada büyük bir fark var."

"Görkem..." Nefes almak istedim ama onun verdiği soluk dudaklarıma vurduğundan bu mümkün olmuyordu. "N'oluyoruz?"

Elini yolcu koltuğunun arkasına atıp üzerime doğru eğildi ve dudaklarıma düştü bakışları. "O sandalyeyi ittiğinde gözlerinde intikam isteği vardı." Ben irice açtığım gözlerimle ona bakarken o aramızdaki mesafeyi açmadan dışarı baktı ve muhtemelen hâlâ izlendiğimizi gördüğünde yeniden bana döndü. "Sen de üzmek istedin o iti."

Küçük bir nefes aldı. "Ayrıca, altı defa sana dokunmaya niyetlendi ve her seferinde inadına yapar gibi bana baktı." Benim bu sırada ruhum bile duymamıştı. Kaan'ın camdan baktığını fark etmiştim ama Görkem'e baktığını fark etmemiştim. "13, seni üzdüğü için onu üzmek istiyorum. Bize bakıyor, baksın ve kudursun. Neyi kaybettiğini anlasın."

Onu itme konusunda hiçbir girişimde bulunmayışım benim bile farkında olmadığım intikam isteğimden kaynaklanıyor olmalıydı. Gözlerim gözlerine kilitlenmiş durumdayken, "Bir filmde izlemiştim bu yöntemi," dediğinde genişçe gülümsememize sebep oldu bu. Dip dibeydik, gülümsüyorduk ve bu bir film sahnesi değildi. Yeniden dudaklarıma baktı, gülüşümü gördüğünde gülüşü yavaşça silindi yüzünden ve yutkundu. İlk defa gözlerinde farklı bir şey görür gibi oldum.

Hayır, gördüğüm halüsinasyon olmalıydı. "Belki," dedim. Gözleri harfleri takip etti. "Film izlemeyi..." Kesik bir nefes aldım. "Bırakman gerekiyordur."

"Öyle söyleme," dedi. Bu sohbeti bir karışlık mesafede yapıyorduk. "Çok şey öğreniyorum."

Elimi yüzüne koymak istedim. Bir içgüdü gibiydi, bunu bastırmaya çalıştım. Karşımdakinin Görkem olduğunu ve yaptığı bu saçma şeyi gerçekten dile getirdiği sebeplerden dolayı yaptığını hatırlatmam gerekiyordu kendime. Bu yakınlığımız bile bir çeşit plandı.

"Gitmiştir," dedim başımı geri çekmek isteyerek. Yolcu koltuğunun başlık kısmına yasladım kafamı. Bunu yaptığımda saçlarım Görkem'in parmaklarına dolanmış oldu. "Kaan gitmiştir."

"Gitsin," dedi Görkem. Dudaklarımı ıslattım. Durdu ve alnını kırıştırarak geri çekildi. "Gitsin diye yaptım zaten," dedi sonra hızlıca.

Yeniden bana bakmadan arabayı çalıştırdığında algılarım kapanmış gibiydi. Dümdüz sokağa bakıp olanları idrak etmeye çalışıyordum. Parmaklarım üzerimdeki boğazlı kazağın boğaz kısmına gitti ve kumaşla oynamaya başladım.

Sessiz kaldım. Düşüncelerim öyle çok gürültü yaptı ki içim tenha değil diye dışıma kapanmak istedim. Bu arabaya ilk bindiğim anı ve o şarkı sözünü anımsadım. Birkaç günün bana aylar gibi geldiğini, zamanın gözümde ne kadar yavaşladığını düşündüm. Geride bıraktığım birinin üzerinden de yıllar geçmiş gibi hissetmemin sebebi buydu belki de.

"Kızım," dedi Görkem. "Takılma şu herife."

Gözlerimi ona çevirdiğimde takıldığım şey hitap şekliydi. Öfkesini gördüm yüzünde, o adamı parçalamak ister gibiydi. Hiçbir şey bilmiyordu, bildiği tek şey beni üzdüğüydü ve buna rağmen omuzları dik, her an savaşmaya hazır bir pozisyonda sürüyordu arabayı. "Bende bir problem mi var?" diye bir soru döküldü derinlerimden. "Çok mu soğuğum? Ruhsuzluğumdan mı? Verdiğim değerin karşılığını hiçbir zaman alamayışım neden?"

"Bak," dedi ve gözleri ileriye bakarken ben ona bakana kadar bekledi. "Benim bir eşeğim var." Boşluğuma geldiği için güldüm. Yine şu muhabbeti yapacaktı. "Onu suya yollarım, orada boğdurturum ve o dönmeyecek bir eşeği beklerken o herifi döverim." Bir saniyeliğine bana baktı, sonra yola döndü. "Sana bunları düşündürüyorsa onu benim elimden alamazlar, anlıyor musun 13?"

"Biliyor musun?" Yorgunca gülümsedim. "Bu geri zekâlının eski sevgilisi döndü bir gün. Sonra bu mal; bana ona geri dönmek ister gibi baktı, ben de siktir git o zaman dedim." Kıkırdadım kendi kendime. "Tabii, tam olarak böyle söylemedim. Git, konuş falan dedim. Bu da gitti işte."

"Şerefsiz," dedi Görkem.

"Haysiyetsiz," dedim.

"Alçak herif."

"Aşağılık adam."

Durdum. Bu lafların hiçbirini hak etmiyordu. İçimi soğutmaya çalışıyordum. Beni aldatmamıştı neticede. Bilmiyordum, belki anlatsam dinleyene ben abartıyormuşum gibi bile gelebilirdi ama öyle değildi işte. Belki de her zaman onu hayal ederek bana sarılmıştı. Belki bana gülümserken aklının köşesinde o kadın vardı. Beni sevdiğini söylüyordu ama bana ne zaman baksa onu görüyordu belki de.

Güvenim öyle bir kırılmıştı ki ben hiçbir zaman emin olamazdım. "Ben," dedim en acısını dile getireceğimin bilincinde olarak. "Hayatımda sadece bir kişi için önceliktim. Sadece birinin ilk tercihi oldum, o da toprağın altında şimdi."

"Yapma," dedi acı çeker gibi. Sesimdeki yaralardan birini kendisinin açtığını biliyordu.

"Bana ona karşı acımasız olduğumu söyledi." Boğazlı kazağımın yakasını çekiştiriyordu parmaklarım hâlâ. "Kendime karşı ne kadar acımasız olduğumla ilgilenmiyor bile."

"Keşke olmasan," dedi bu bir doğum günü dileğiymiş gibi. "Keşke kendine yapmasan bunu."

"Ona bakınca tek gördüğüm koca bir zaman kaybıydı." Araba sola doğru döndüğünde yola bakmıyor olduğum için hafifçe sarsıldım. "Beni doğru düzgün tanımıyor bile."

"Biraz daha üzülürsen ben değil eşeğim tepikleyecek Kaan'ı." Gülmeye başladım cümlesi üzerine. Ona baktım. Sokak lambalarının ışıkları yüzüne vuruyor, yanaklarına gölgeler düşürüyordu. "Umarım bizi yanlış anlamıştır da bu gece tek saniye uyuyamaz. Sabaha kadar gözünün önüne geliriz."

"Ondan neden bu kadar nefret ettin ki sen?" diye sordum dizimi dizine vurarak. Alaycı sesime aldırmadan o da bacağını bacağıma vurdu ama bana bakmadı.

"Çünkü onu sevmiyorsun," dedi. "Benim için yeterli bir sebep." Sonra bana baktı. Bir şey söyleyecek sandım ve gözlerimi ayırmadım üzerinden ama sessiz kaldı. Anladım ki bir şey söyleyeceğinden değil bir şey beklediğinden öyle bakmıştı.

"Sevmiyorum," dedim.

"Ama onunla kim bilir kaç kez geldiğiniz sinema salonuna gelmek istedin." Alnı kırıştığında kendi içinde bir sorgulama yaptığını fark ettim. Her detayı çözmüştü ben bahsetmesem de. Analizci olmak tam olarak böyle bir şeydi işte. "Bilinçaltında yeniden onunla karşılaşma isteği yatıyor olabilir."

"Böyle bir şey varsa eşeğin tepsin bilinçaltımı," dediğimde puslu havası dağıldı. Dudakları iki yana gerildi.

"Haberin yoktu değil mi?" diye sordu. "Beklemediğin bir anda karşına çıkmış gibiydi çünkü."

"Sorguda mıyım Görkem Komiserim?"

Gülerek başını iki yana sallarken sorularını neden sorduğuna dair soru işaretleri dönüyor olmalıydı kafasında. "Mesleki deformasyon işte, ne yaparsın," diye mırıldandı ağız ucuyla.

"Nasıl geçti günün?"

"Bunu konuşmayacağız," dedi. "Esas meselemiz sensin."

"Benlik bir şey yok. İyiyim ben." Aklıma gelen fikirle duraksadım ve biraz çekinerek ona baktım. "Bana tatlı alır mısın?"

Ses tonum her nasıl bir etki yarattıysa gözleri anında beni buldu. "İlla söyleteceksin yani."

"Neyi?"

"İstersen sana tatlı fabrikası bile açabileceğimi." Birlikte gülümsedik. "Bağdat hurma tatlısı istesen Bağdat'a uçak bileti arayacak bir adamım."

Genişleyen gülümsemem karşısında onunki yavaşça silindi yüzünden. "Bir şey isteyeceğin zaman çekiniyorsun her seferinde," dedi. "Şu ses tonunu kullanmanı sevmiyorum."

"Öyle bir şey yapmıyorum." Kaşlarımı çattım çünkü yaptığımı biliyordum. Birilerinden bir şeyler istemek bana zor geliyordu.

"Kaya'da da var bu," dedi gerilmemi istemeyerek. "Anlıyorum."

"Sende de var," dedim. Şaşırarak devam etmemi bekledi. "Diğerlerinin seni idare etmesini isterken sesinin kulağa benimkinden farklı geldiğini mi sanıyorsun?"

"Lafları çok güzel çevirdiğini söyleyen olmuş muydu daha önce?" Olmuştu. Biliyordum. Egom okşanmışçasına sırıttım. "En sevdiğin tatlı ne?" diye sordu o da bu arada.

Hangi tatlıyı istediğimi sormadı, en sevdiğimi sordu. Bu neyi alacağını öğrenme isteği miydi, yoksa merak mıydı? "Sütlü tatlıları şerbetlilerden daha çok seviyorum," dedim her gün en sevdiğim tatlılar üzerine konuşuyormuşum gibi bir rahatlıkla. "Çikolatalı olanları da sütlülerden daha çok severim. Evimin yakınlarında pastane yoktu. Ben de genelde marketten alırdım tatlı krizine girince. Kazandibi, profiterol falan en çok yediğim tatlılar olabilir. Ekler de severim. 13. İstasyon müthiş ekler çıkartır. Hem orası bir süt helvası yapar var ya, parmaklarını yersin. İş çıkışı orada yerdim bazen. Dediğim gibi evimin yakınlarında pastane yok çünkü."

Hareketlenen ellerime baktığımda ne kadar çok konuştuğumun farkına varıp sustum anında. Bir de kendimi kaptırmış, ellerimi de katmıştım boş muhabbetime. "Evinin yakınında pastane var," dedi Görkem. "Sitenin girişindeki marketin arka sokağında var pastane..." Dudaklarımı birbirine bastırırken gülümsememi durdurmaya çalışıyordum. Bu akşam çok fazla gülümsemiştim. "Peki, sana ne alayım?"

Evet, en sevdiğimi merak ettiği için o soruyu sormuştu. Şimdiyse canımın ne istediğini öğrenmek istiyordu. "Ekler kalmış mıdır?" Başımı omzuma doğru eğip cevabı beklemeye başladım.

"Buluruz." Buydu cevabı. Orada yoksa bile bulacaktı. "Ben sütlaç severim en çok," dedi sonra. "Pazar günleri sütlaç günümüzdü bizim. Evde pişerdi. Abimle kaşık kaşık yerdik hep. Alışkanlık oldu o zamandan. Gün pazar değilse sütlaç yiyemiyorum."

"Alışkanlık mı, takıntı mı?"

"Benim takıntılarım alışkanlıklarımdan gelir zaten."

"Canım nasıl ekler çekti bilemezsin," dedim abartarak. "Ekler yemezsem öleceğim sanki. Sanki ben zehirlendim ve ekler panzehrimmiş gibi. Çöllerde susuz kalmışım da vaham oymuş."

Küçük bir kahkaha attı. "Tamam," dedi. "Alacağım, ağlama."

"Kendine sütlaç almazsan bir tane bile ekleri ağzıma sürmem." İşaret parmağımı ona doğrulttum. "Bu gece sütlaç yemezsen eklersizlikten damarlarını kuruyacak." Tehdit ediyor gibiydim ama bu daha çok dokuz yaşındaki bir çocuğun yirmi sekizinde bir adamı tehdit edişine benzemişti.

"Bugün cumartesi," dedi.

"Ne?" dedim şok içinde. "Bugün pazar değil diye ben öleyim mi? Tamam Görkem, anladım ben anlayacağımı. Hayır, tamam konuşma. Sus tamam."

"Manyak," diye mırıldanan Görkem'in artık gülüşlerini gizleme gibi bir çabası yoktu çünkü engel olamıyordu. Arabayı durdurduğunda camdan baktım ve pastane tabelasını gördüm. Bu saatte buranın neden açık olduğunu sorgulamak gelmedi içimden. Önemli olan açık olmasıydı. Kapıyı açıp dışarı çıktığında, "Görkem," diyerek durdurdum onu. "Paran var mı?" dedim ardından bana evde yaptığı gibi. Tutamadığım kahkahalarım geceye karıştı.

"Ya kızım..." Ellerini arabanın tavan kısmına koyup açık kapıdan içeri doğru eğilmiş hâldeydi çünkü ciddi bir şey diyeceğimi sanmıştı. Başımı geriye atarken kahkahalarım şiddetlendiğinde ona da bulaştırdım ve biz iki manyak, pastanenin önünde manyaklığımıza yakışacak şekilde dakikalarca güldük.

Komik değildi ama komikti.

Aynen Mete'nin söylediği gibiydi. Bu kadar gülünecek bir durumun olmaması olayı daha komik yapıyordu.

Nefes nefese kaldığında doğruldu ve seri adımlarla pastaneye ulaştı. İçerideki işi tahmin ettiğimden daha uzun sürdü. Canım sıkılınca arabanın radyosuna gitti elim. Biraz kurcaladım, nereden açacağımı bulmaya çalışırken yanlış bir şey yapmamaya gayret gösterdim ve sonunda radyoyu açmayı başardım.

Tam o an şarkı dedi ki:

Fırtınalarım olsa da

Bu ara güneşliyim.

Uykusuz ve Dengesiz. Adı buydu şarkının. İlk dinleyişim değildi ama satırlarında ilk kendimi buluşumdu.

Görkem elinde koca bir poşetle döndüğünde onu kucağıma bıraktı ve sitenin içine doğru sürmeye başladı arabayı. Poşetin içine bakarken dikkatli tutmamı söyledi. Beyaz bir tatlı gördüm küçük, plastik bir kupta. Çikolatalı tatlılar vardı yine kuplarda. Sonra sütlaca takıldı gözlerim, alttaysa iki kutu vardı. Birinde ekler duruyordu, diğeriyse sanırım baklavaydı. "Diğerlerine de almışsın," dedim onları hiçbir zaman unutmaması beni gülümsetirken.

"Hayır hepsi senin," dedi. "Kazandibi, profiterol, belki canın şerbetli de ister diye baklava." Görkem gece gece pastaneye servetini dökmüş olmalıydı. "Diğerleriyle paylaşmak istersen onlar da yiyebilir." Güldü. "Ama öyle sıkı

tutuyorsun ki hepsini arka arkaya yedikten sonra şeker komasına girme hayalleri kuruyor gibi geldin gözüme."

"Yok," dedim poşeti tutan elimi gevşeterek. "Mutlu oldum bulduğuna. Ondan." Utanmıştım. Sinirim bozuldu utanmama. Somurttum ben de sonra.

Siteye girdik, araba Analizcilerin evinin önünde durdu ve radyonun sesi dışında hiçbir ses duyulmadı bir süre.

Akıyormuş zaman, ben ittirmesem de.

"Gülümsersem sana," dedi bir anda. Koltuğunun baş kısmına yasladı kafasını. Ardından başını sağa eğip gözlerini bana çevirdi. "Gülecek misin sen de?"

Benim takıntılarım yoktu ama hareketlerim onunkileri taklit etti. Başımı geriye yasladım, sola eğdim ve gözlerimi ona çevirdim.

Gülümsedi, gülümsedim.

Şarkı bitene kadar ikimiz de inmeye niyetlenmedik. Bittiğindeyse hiçbir şey olmamış gibi hızlıca hareketlendik ve Görkem evin kapısını kendi ritmiyle tıklatırken ben de bir adım kadar gerisinde kucağımda sıkıca tuttuğum poşetimle dikiliyordum.

Arda bize kapıyı açtı ama neden dizlerinin üzerinde olduğunu ben de bilmiyordum. "Gelmeseydiniz?" dedi azarlar gibi. Belimden biraz yukarıda duruyordu kafası, bu yüzden onu ciddiye almak zordu.

"İstersen geri gidelim," dedim doğrudan. "Ama tatlıları da yanımda götürürüm."

Kollarını bir anda belime sardığında başını da karnıma yasladı. Aslında, başı tam olarak solumdaki bıçak izinin üzerinde denk geldi ve bunu bilerek yapıp yapmadığını merak ettim. "En çok seni sevdiğimi söylemiş miydim?" dedi sırnaşarak. "Canım Asya'm."

"Yalaka," dedi Can salon kapısından başını uzatarak. Sonra onun kafasının üzerinde Kaya'nın kafası belirdi. İkisinin de bedenlerini göremiyorduk. "Hoş geldin Asya," dedi Can Görkem'i es geçip. "En çok seni sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Yalakalar," dedi Kaya. Bize çevirdi gözlerini. "Hoş geldiniz. İkinizi de hiç sevmediğimi söylemiş miydim?"

"Tatlılar Kaya'nın," dedim. "En azından o dürüst."

Elimden poşeti alan Görkem gülmeyi kesmeden mutfağa yöneldi. Kaya ukala bir gülümsemenin ardından kaybolurken belimden kollarını çeken Arda da dizlerinin üzerinde yürüye yürüye Can'a varıp sarılmış, ağlıyor gibi yapmıştı.

"13," diye seslenildi mutfaktan. "Sen odana geç. On beş dakikaya tatlını getiriyorum."

Ayağıma gelecekti tatlım bir de. Keyifli bir şekilde güldüğümde diğerlerine el sallayıp odama ilerledim. Girmeden önce kapıdaki çapa figürüne baktım.

Omzumdaki dövme silikleşmeye başlamıştı ama çapa, her zaman benimle olacak bir semboldü.

Analizciler bir gemiydi ve ben geminin çapasıydım.

Parmaklarım bileğimdeki lacivert ipi kavrarken odama girdim. Mavi dolabıma tül perdelerden içeri sızan sokak lambasının turuncu ışığı vuruyordu. Uzanıp lambayı açtım ve fotoğraflarımıza baktım.

"İlk önce sen inanacaksın," demişti Kaya. *"İnandığın an başlayacak değişim."*

Ne zaman inanmaya başladığımı bilmiyordum ama duvarımdaki gülen yüzlere bakarken bir şeylerin değişmeye başladığını hissediyordum.

19

YANMIŞ DENİZ SÖNMÜŞ YILDIZ

Bir yanda alev almış denizler.
Köşede bir kadın geçmişini gizler.
Karmaşık adamlar kadınları,
Dikişler uzaktan yaraları izler.

"Sana ekler getirdim."

Yatağın üzerinde bağdaş kurmuş bu haberi duymayı bekliyordum. Görkem başını kapıdan uzattığında ellerimi çırptım sahte bir neşeyle. Sonra gülüşüm gerçeğe döndü ve birlikte gülmeye başladık. Sadece ekler getirmemişti. İki kolunun altına da bir şeyler sıkıştırmıştı, ellerindeyse tatlıları tutuyordu. Hiçbir şeyi düşürmemek için tuhaf bir şekilde yürüyerek içeri adımlamış, kapıyı ardından kapatmıştı.

"O herif seni üzdü," dedi Kaan'ı kastederek. Tabakları elime tutuşturdu. Birinde ekler, diğerindeyse sütlaç duruyordu. "Ve ona takılıp kalmanı istemiyorum." Öyle bir şey yaptığım yoktu. "Bu yüzden biraz burada duracağım. Yani, sen de istersen tabii."

Kaşlarımı çatıp ne yapmaya çalıştığını sorguladım. Hâlâ bana kendini affettirme çabasında mıydı, yoksa sadece içinden yanımda olmak mı geliyordu, bilmiyordum. Onu anlamak hep çok zordu. "Anlamadım." Yatağın ucunda ayakta dikiliyordu, bu yüzden konuşurken başımı kaldırmam gerekmişti. "Ne var aklında yine senin?"

"Kafa dağıtacağız sadece." Omuz silkip dikilmeye devam etti. Kolunun altından çıkardığı test kitabını gösterdi bana, sonra diğer kolunun altında tuttuğu kahverengi kapaklı defteri çıkardı. Kabarıktı, içinde fotoğraflar vardı muhtemelen. "Hem maksatla sana iş kilitleyeceğim. Bugün sinemaya gidip kaytardığını sanıyorsan yanılıyorsun. Acımasız bir patronumdur."

"Sütlaç yiyecek misin?" diye sordum gözlerimle oturmasını işaret ettikten sonra. Ben bir onay verene kadar hareket bile etmemişti odanın içinde. Sessiz

onayımdan sonra yatağın ucuna oturup sırtını duvara yasladı. "Ha," dedim anlık bir aydınlanışın ardından. "Sen beni oyalamaya çalışıyordun!"

Şok içinde sol kolunu kavradı parmaklarım. Kendime çekip bileğini çevirdim ve saatine baktım. 23.52'ydi. Gün pazara dönmek üzereydi. Kulağa her ne kadar tuhaf gelse de Görkem takıntısından dolayı pazar günü dışında sütlaç yemiyordu ve ben o bugün sütlaç yemezse eklere dokunmayacağımı, hatta bu yüzden öleceğimi söylemiştim. Ekler tabağını kenara bırakıp sütlacı ve yanındaki kaşığı kavradım. Kurduğum bağdaşı açmam gerekti. Ayaklarımı yataktan sarkıtıp kâseyi ona doğru uzattım. "Çok adisin. Yemeyecek miydin gerçekten saat 12 olana kadar?"

"Seni hayal kırıklığına uğratmışım gibi bakma bana," dedi gözlerini kaçırarak. "Bilerek yaptığım bir şey değil. Anlamıyorsun. Yiyemem pazar değilse."

"Birkaç dakika için beni kıracak mısın?" Omuzlarımı düşürüp gözlerimi kırpıştırdım. Takıntılarıyla baş edemiyordu ve onu zorluyordum. Birilerini bir şeye zorlamak yapacağım en son şeydi ama onun buna ihtiyacı vardı. Bilmiyordum, sadece bu şekilde yardımcı olabileceğimi düşündüğümdendi hareketlerim. "Görkem, tek bir eklere bile dokunmam yemezsen. İnadım inattır."

"Azıcık daha beklesem..." diye mırıldandı huzursuzca. Bakışlarını da hâlâ kaçırdığından çocuk gibi gelmişti gözüme.

"Aa..." dedim azarlar gibi. "Bak içerideki abilere veririm sütlacını." İçerideki abiler de Kaya, Can bir de Arda'ydı. Başını eğip gülmeye başladığında kaşığı sütlaca daldırdım. "Bak," dedim. "Uçak geliyor."

Çocukla çocuk mu oluyorsun Yağmur?

Ne yaptığım konusunda pek bir fikrim yoktu.

"Çaban çok güzel, gerçekten. Ama bu öyle çabayla düzelecek bir şey değil."

Tavuk dönerciye girmeden önce kulaklığındaki müzik bitince de aynılarını yapmıştı. Giremem, yiyemem diye on saat dil de dökse sonuç olarak o kapıdan içeri girmesini sağlamıştım. Yine başarabilirdim. "Aman, tamam," dedim ondan uzaklaşıp yatak başlığına sırtımı yaslayarak. Ses tonum aniden değişmiş, gülüşüm solmuştu. Bir anda çocuk modumu kapatıp her zamanki Asya suratıma geçince Görkem de neye uğradığını şaşırdı. "Tamam, yeme." Ondan tarafa bakmadım ama bakışlarının bana döndüğünü biliyordum. Üzgün olduğumu düşünüp yanıma oturmaya gelmişti, yüzümdeki bu ifadeyi görünce ne yapacaktı acaba?

"Bakma öyle." Sıkıntılı bir şekilde içini çekti. "Getir," dedi. "Getir, tamam. Yiyeceğim."

Hızlıca ona doğru yaklaştım ve hiçbir şey söylemeden elimdeki kaşığı ağzına doğru uzattım hevesle. Ruh hâlimin ışık hızında değişmesi üzerine Görkem, "Numaracı," dedi bana genişçe gülümserken.

"Biraz öyleyimdir." Kaşığı iki kez hafifçe hareket ettirerek bakışlarının benden ayrılmasını sağladım. Çenesini elimdeki kaşığa doğru eğdi ve yedi sütlacı. Bileğini yeniden tutup saate baktım. "23.55!" Sesim bir zafer çığlığı gibi çıkmıştı. "Başardım. Yemin ederim başardım."

Kendi içimde büyük bir düelloya çevirmiştim bu işi. Kazanan taraf olmaktansa çok gurur duyuyordum. "Bak," dedim. Kaşığı kâseye daldırıp tekrar ona uzattığımda itirazsız açtı ağzını. "Bak, günlerden cumartesi ve sen sütlaç yiyorsun. Pazarları beklemene gerek var mıymış? Yokmuş. Hiçbir şey olmadı."

Sesimdeki mutluluk dudaklarının iki yana kıvrılmasını sağlarken tek kelime etmeden beni dinliyordu. Yine sütlaçla doldurdum kaşığı. Yine ağzını açıp sesini çıkartmadan hareketlerimi izledi. "Niye hiçbir şey demiyorsun?" diye sordum. "Şok oldun değil mi sen de? Ben öyle adamı şok ederim işte. Alışacaksın."

"Hoşuma gitti." Gözlerime bakarken gülümsedi. "Ellerim yokmuş gibi davranmanı bozmak istemedim."

Dizlerimi kırıp bacaklarımın üzerine oturmuş, ona doğru eğilmiştim yatakta. Sıkıca tuttuğum sütlacı kendi ellerimle ona yediriyor, ne yaptığımı sorgulamıyordum bile o söyleyene kadar.

Cipsler, sütlaçlar... Maşallah Yağmur, maşallah.

Üzerinde beyaz boğazlısı, koyu yeşil kareli gömleği vardı. Sakallarını da hâlâ kesmemişti. Ona yakıştırdığımı söylediğim şeylerin toplamı olarak karşımda duruyor, başını arkasındaki duvara yaslamış, öylece beni izliyordu.

"Şu an," dedi gözleri üzerimdeyken. "Çok rahatsız hissetmem gerekiyordu. Nefesimin daralması, kendimi dünyanın en suçlu insanı gibi görmem lazımdı ama hayır, yirmi sekiz yıldır ilk kez günlerden pazar değilken sütlaç yedim ve bu sadece hoşuma gitti."

Yirmi sekiz yıldır yapmadığı bir şeyi üç dakikada ben yaptırmıştım ona.

Takıntılarının ciddiyetini göz önünde bulundurarak, biraz çekinerek de olsa sordum. "Bu bir adım mı?"

"En sevdiğim tatlıyı senin elinden yemem mi?"

"Hayır." Güldüm. "Yani, sence bir şeyleri tamamen aşabilir misin? Bunu yaptıysan diğerlerinin de üstesinden gelebileceğine inanıyor musun bir gün?" İnansın istiyordum çünkü ben inanıyordum.

"Hiç yapmadığım bir şey sayende çok hoşuma gitti," dedi hiç ve çok kelimelerinin altını çizerek. "İşte tam o an her şey mümkünmüş gibi geldi, Yağmur."

Gözlerinde fazlaca bir süre takılı kalmama sebep oldu cümlesi ve en çok da cümlesinin sonuna iliştirdiği ismim. Beklenmedikti. İçimde birkaç taşın yeri değişti. Soğuk duvarlarımın önüne balyozlar bırakıldı. Bir sayfa kapandı, bir başkası açıldı.

Sadece Metc'nin kullandığı ismimi bir başkası kullanırsa yaram deşilir, kanım akar sanmıştım. Aksine Görkem, bileğime lacivert ipi bağladığı gibi o yaramın üzerine de bir kabuk bağlamıştı.

Rahatsız olmam, nefesimin daralması gerekirdi. Bunlar olmadı. Bana sadece ismimi söyledi ve dengemi bozdu, ayarlarımla oynadı.

Ona her şeyin mümkün olduğunu hissettirdiğimi söylediği cümlesinin sonuna adımı koymuş, zaten anlamlı olan bir şeyi daha da anlamlı hâle getirmişti.

Elimdeki kaşığı kâsenin içine düşürmüştüm gözlerine bakarak geçen birkaç saniyenin birinde. Donup kaldığımı gördü ama kalbimin hızlandığını göremezdi. Yüzünden yavaş yavaş silinen gülüşüne indi bakışlarım. Sert bir yutkunuşun ardından dudaklarını ıslattı. Bakışlarımı kaçırmadım. Verdiği solukların sesini duyacağım kadar sessizlik oluşmuştu aramızda.

Göğüs kafesi şişip iniyor, en son ona doğru eğilmiş olduğum için bana alttan alttan bakmak zorunda kalıyordu. Gözlerini kapatıp açtığı o saniyelik anda kirpiklerinin birbirinin içine geçişini ve ayrılışını görecek kadar yakındı yüzlerimiz. O kadar dikkatli bakmıştım ona.

Her şey mümkünmüş gibi hissetmek isterdim ama değildi. Olmadığını biliyordum.

Yine de duvarlarımın arasındaki çatlaklardan içeri sızan ışığa engel olamadım.

Bir şey söylememi bekledi, belki de bir şey yapmamı. Geri çekildiğimde bakışlarında şaşkınlık olduğunu gördüm ama bu, uzaklaşmamın değil az önce yaşanan yakınlığın bir sonucuydu. "Artık eklerimi yiyebilirim," dedim toparlanarak. Toparlanmam lazımdı. Sütlacı ona uzattım ama gözlerimi ona değdirmedim. "Görev tamam..."

Tepki göstermemi beklemişti çünkü kimsenin bana Yağmur demesine izin vermeyeceğimi biliyordu. Olumlu ya da olumsuz tek bir söz bile söylememiş olmam kafasını karıştırsa da benim gibi sessiz kalarak sütlaç kâsesini aldı avucumun içinden.

"O defteri niye getirdin?" diye sordum tabağımı kucağıma çekip sırtımı yatak başlığına yaslayarak. Aramızdaki mesafeyi azaltan da çoğaltan da bendim. Sınırlarımı zorladığını söylüyordum ama bu, sınırları doğru düzgün çizemeyişim yüzünden oluyordu. Yeni varıyordum farkına.

"Ne defteri?" dedi kaşığıyla sütlacın az olan kısmını çok olan tarafa doğru ittirirken.

"Bana iş kilitleyeceğini çünkü acımasız bir patron olduğunu söylemiştin ya hani."

"Ben mi?" dedi sütlaçtan bir kaşık aldıktan sonra. "Ne işi?"

"Devrelerinde yangına mı sebebiyet verdim, Görkem?" Bir kaşımı kaldırıp yüzüne baktım cevabı beklerken. Durdu, kaşlarını çattı ve sözcüklerimi bir araya getirip anlamlı bir bütün oluşturmaya çalıştı kafasının içinde.

"Denizde yangın olmaz," dedi sonra. Belli ki beynindeki hücreler yeniden çalışmaya karar vermişti ve oldukça güzel bir cevap gelmişti soruma.

Bu cevap beni de kendime getirdi. Bige ablanın çektiği nutuk çınladı kulaklarımda. Görkem'in Analizcileri gemiyle ve denizle bağdaştırışı, az önce kurduğu cümleyle birleşince onun akıldan ibaret bir adam oluşuyla yeniden yüzleştim ve evet, gerçekten kendime geldim. Ta ki o yeniden dudaklarını aralayana kadar.

"Ama sen," dedi bakışlarımız kesiştiğinde. "Denizleri bile ateşe verebilecek birisin."

Aldığım nefes göğsümde kalakaldı.

"Yakar yıkar, geçer seyredersin. Tehlikeli ama hoşuma giden bir özelliğin bu."

Başının birkaç karış yukarısında Analizcilerin fotoğrafları ve küçük led ışıklar duruyordu. O ise tüm bunların köşesinde, bana bakıyordu. "Yine de yapma," dedi. "Yakma denizleri çünkü ben bu gemiyi ilerletmek zorundayım."

Ben çizmeyi beceremezken o çekti çizgiyi. İlk kez onun sınırlarının önündeydim. O yapmamamı söyledi. İleriye veya geriye bir adım atmadım. Yapmadım. Bana yabancı olan o topraklarda, öylece dikildim. İleride deniz vardı ve ben denizi uzaktan seyrettim. Gözlerimi kaçırıp sustum. Çatalımla ekleri zorlukla da olsa ikiye bölüp bir parçasını ağzıma attım. Uzaklaşmak istedim. Tatlıyı bir an önce bitirip bana vereceği işe odaklanmak, düşüncelerimi durdurmak istedim.

"Yer misin bundan da?" diye sordum her şey normal seyrindeymiş gibi. Başını iki yana salladığında kâsesini bana uzatarak bir teklifte bulundu. Bir kaşık alıp yedim, ardından sessizce kendi tatlıma devam ettim.

"Fotoğraflar..." dedi. "Can'ın şu vakasından fotoğraflar getirmiştim sana. Kafan dağılsın diyeydi. Benim yöntemim matematik sorusu çözmek, seninki de fotoğraflarmış gibi geldi hep. Öylesine bir düşünceydi."

"Bakarım," dedim gitmeye niyetlendiğini anlayıp. Sonra da bakabilirsin demek üzereydi ben erken davranmasaydım. "Teşekkür ederim tatlı için." Boş tabağı kenara bırakıp defteri önüme çektim. İçinden fotoğrafları tek tek çıkarıp aramızdaki boşluğa serdim. Bilgisayardan ya da telefondan bakmaktan daha çok seviyordum elimde tutarak kareleri incelemeyi.

"Lafı olmaz," dedi teşekkürüme karşılık. Muhabbetin rotasının değişmesinden memnun görünüyordu. "Can beni çok korkutuyor." Bana içini açmaya karar vermişti saat gece yarısını geçmişken. "Takıntıların ne olduğunu da nasıl

oluştuğunu da çok iyi biliyorum ve o tüm bu intiharları takıntı hâline getiriyor adım adım."

"İnandığı bir şeyin peşinden gidiyor," dedim. "Fikrinin arkasında duruyor, kendini savunuyor, kanıtlamaya çalışıyor. Sen de bunu istemiyor muydun?"

"İstiyordum ama kendini tüketmesini istemiyorum." Duraksadığında eline matematik kitabını almış, parmaklarını kapağın üzerine vurmaya başlamıştı. "En zoru Can'ı anlamak," dedi. "Bu hep böyleydi. Kaya'yı artık biliyorum, tanışıklığımız eskiye dayanınca o yüz ifadelerini ezberledim. Arda da açık bir insandır, saklayamaz pek hissettiklerini. Can onlar gibi değil. Onu anlayamıyoruz ve bu, işleri daha da zorlaştırıyor iki taraf için de."

Onun için endişeleniyordu ve hislerini süzgeçten geçirmeden benimle paylaşıyordu. Öyle doğal, öyle düşünmeden çıkıyordu ki sözcükler ağzından yanımda rahat hissettiği belli oluyordu.

"Çok iyi saklar duygularını," diye devam etti. "Her türlü taktiği bilen biri, tek ayak üstünde kırk yalan söylese ruhun duymaz. Hangisi gerçek hissi, hangisi maskesi anlamazsın ona bakarken. Ama gördüm, bir şeyler oluyor." Bir şey duymamıştı Can'dan, sadece hissettikleriydi bunlar. "Onu korumak istiyorum ama çok karışık her şey, yetemiyorum ki."

Görkem bir abiyle büyümüştü. Bir abinin kanatları altında yetişmişti ve şimdi kendi kanatlarını açıyordu. Sadece bir lider değildi, aile olmayı en iyi o biliyordu ve Can'ın abisi olarak konuşuyordu karşımda.

"Sence gittiği merkezle alakalı yolunda gitmeyen bir şeyler olabilir mi?" diye sordum. "Oradaki insanlar onun için değerli belli ki. İçlerinden biri intihara kalkıştı, sonrası ne oldu bilmiyorum. Bunu kafasına takıyor olabilir. Diğer yandan da başka intihar meseleleri var. Kendi içindeki karmaşanın yanına bizim içinde bulunduğumuz karışık durum da eklenince onunki gibi bir psikoloji bile sağlam kalamaz Görkem."

"Keşke benimle konuşsa," dedi. "O, çok zorlanır ama kendi içinde halleder her şeyi. İç dünyasında kaç gemi batmıştır da söylemez. Ara ara gelirler Can'a, o zamanlar birkaç saniyeliğine bize yöneltir öfkesini veya fikirlerini işte. Bana demişti ya, ilgileniyormuş gibi yapmanın sırası değil diye. Umurumda olmadığı tek bir an yok amına koyayım, hiç görmezden gelir miyim ben onu? Yardım etmek istiyorum ama yolu bulamıyorum."

"Sana öfkeli değil." Gözlemlerim bu yöndeydi. "Bireysel algılama. O da bulamıyor yolu. Bir olayın izini sürerken delirecek raddeye gelmeyi sen de ben de biliriz. Yaşadığı durum bundan fazlası değil. Ayrıca o halledebilecek biri. Baş edemeyeceğini düşündüğü noktada da size gelmekten çekineceğini sanmıyorum. Siz ailesiniz."

"Biz aileyiz," diye düzeltti beni. "Elindeki fotoğraflardan ya da ilerleyen günlerden bir şey çıkar mı, bilmiyorum. Yeterince başı kalabalık değilmiş gibi

gitti bir ton sorguya girdi. Yine soktu taşın altına elini. Çok çabalıyor, çok çırpınıyor."

"Nedense içimde bu olayla ilgili bir his var," dedim. "Can'ı bu kadar düşündüren olayın arkasından çok daha başka şeyler çıkacak gibi geliyor."

Dudaklarını birbirine bastırıp bilmem dercesine bir ifade takındı ve kitabının kapağını açıp kalemi eline aldı. Sorulara sığınacaktı. Kesinlikle normal biri değildi, hiçbirimiz değildik.

Fotoğraf karelerinde gezdirdim gözlerimi. Yerde uzanan cesetler vardı birkaçında, birkaçındaysa ceset kaldırıldıktan sonraki kan lekeleri. Belki yirmi dakika kadar ben sustum, o da sustu. O sorularını çözdü, ben fotoğraflara baktım. Ara ara başını kaldırıp yüzüme baktığını fark ettim. Her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ediyordu sanki.

Bu fotoğrafların tümü benim için alıştırmalardı aslında. Kim olduğumu ve eski günlerimde neler yaptığımı hatırlayayım diyeydi. Yanımda durmasının bir sebebi de beni cesetlerle baş başa bırakmak istememesiydi, anlamıştım.

Gözlerim yorganın üzerine serdiğim fotoğrafların birinde, bir çizgiye takıldığında durup fotoğrafı elime aldım. Emin olmak için kaldırdım ve gözlerimin tam önünde tuttum resmi. Çöp kutusunun arkasındaki duvarda gördüğüm beyaz çizgi, son gittiğimiz olay mahallindeki kırmızı *V* yazısını getirdi aklıma.

"Görüyor musun?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Neyi işaret ediyorsun anlamadım ki," dedi başını uzatıp fotoğrafa yaklaşmaya çalışarak. "Duvarı mı gösteriyorsun?"

Çöp kutusunun kapağının üzerinde, birkaç santimlik beyaz bir çizgi uzanıyordu dikine. Duvarda yazılar vardı, harfler ve karalamalar da. Bu yüzden kimsenin gözüne çarpmamış olmalıydı ama ben ne gördüğümü biliyordum.

"Can uyudu mu?" dedim ayaklanarak.

"Salondalar," dedi ve heyecanlı hâlim karşısında o da benim gibi ayaklandı anında. "Bir şey mi yakaladın 13?"

"Gidelim." Gelmesini beklemeden kapıyı açıp koridoru aştım ve salona attım kendimi. Bana yetişmesi için oldukça hızlı yürümesi gerekmişti.

Analizciler içeride oturmuş *UNO* oynuyorlardı. Kaya, kartlardan başını kaldırıp bana bakarken gözlerini kıstı. Arda ne olduğuna anlam veremezken Can elimdeki fotoğrafı gördüğü an kartları fırlatıp bana döndü yüzünü. "Ne?" dedi hevesle. "Ne gördün?"

"Can," dedim ve fotoğrafı onun eline verip çöp kutusunun arkasını işaret ettim.

Gözleri irileşirken "I harfi mi o?" dedi.

"Hayır," dedim. "O, bir." Yerdeki cesede baktım. Daha önce bu fotoğrafları gördüğümden ve az çok vakalar hakkında bilgilendirildiğimden bunun ilk intihar olduğunu biliyordum. "Bu, ilk intihar vakasıydı değil mi?"

Can kafasını hızlı hızlı sallarken şaşkınlıkla bir fotoğrafa bir yüzüme bakıyordu.

"Son intihar vakasında, çatıda *V* yazıyordu. Harf olduğunu düşünmüştük ama değildi, beş demekti." Gözlerinde ışıklar yandı ben konuştukça. "Romen rakamlarıyla sayım yapıyor," dedim. "Haklıydın, bunlar cinayet ve katil, cesetleri sayıyor."

"İmzası bu," dedi başını ellerinin arasına alarak. Düşünceleri hızlı bir akışa geçmişti. Kendini koltuğa bırakıp gözlerini yere çevirdi. "Nasıl fark etmedim? Elli kez baktım olay yerlerine, hep yanlış yerlere mi baktım?"

"Şuna bak," dedi Arda beyaz çizgiyi kastederek. "Özellikle onu aramıyorsan bulamazsın böyle bir şeyi. Duvarın her yeri karalama, üstelik çizgi de parlamıyor diğerlerinin yanında. Oha Asya, ne biçim göz sendeki?"

"Dört olay yok muydu?" dedi Kaya, Can'ın oturduğu koltuğa geçerken. "Son cinayet beşinciyse haberdar olmadığımız bir olay daha var demek ki."

"Kaç numaranın eksik olduğunu bularak başlayalım," dedi Görkem saniyesinde bir plan çizerek. "Fotoğraflardan bulamazsak olay yerlerini ne arayacağımızı bilerek bir kez daha gezeriz."

"Hepsini bulalım da sayın savcımızın yüzüne fırlatalım kanıtları," dedi Arda. Can'ın sol omzuna elini yasladı. "İntihar diyerek geçiyor ve inanmıyor muydu sana? Onu doğduğuna pişman edelim. Sana inanmayan herkesi göt edelim birlikte."

Can'ın hiç kimse umurunda değildi. Sadece eline geçen yeni işaretle ilgileniyordu. "İkinci cinayet," dedi gözleri yere mıhlanmışken. Cep telefonunu çıkarıp galerisine girdi. Hızlı hızlı aşağı inerken bir noktada durdu, fotoğrafa tıkladı ve büyütüp telefonu bana uzattı.

II. Yokuş Sokak yazıyordu tabelada.

2'nin altında siyah sprey boyayla çizilmiş kalın bir çizgi vardı.

"Bu sokak, ikinci cesedin bulunduğu sokaktı," dedi Can.

"1, 2 ve 5." Görkem'di elimizdeki delilleri sayan. "3 veya 4 eksik. Diğer fotoğrafları getireyim, Kaya sen de bilgisayarı ayarla. Bulalım şunu."

Gözlerimi salondaki ses çıkarmayan saate çevirdim ve akrebin bire yaklaştığını gördüm. Gece yarısını geçmiştik ama zamanın hiçbir önemi yoktu. Gerekirse gözümüze bir damla uyku sokmayacaktık, yine de bulacaktık ve Can'a tutunacak bir dal uzatmış olacaktık.

"Asya," dedi Can, Arda'yla ben dışında salonda kimse kalmadığında. "Teşekkür ederim. Gecenin bu saatinde neden cinayetin fotoğraflarını incelediğini sormayacağım ama iyi ki yapmışsın. Sağ ol."

Bu teşekkür gerektirecek bir şey değildi. İşimizdi. Sessizliği seçip gülümsedim. O da gülümseyip yeniden öne eğdi başını. Bir yanı, şimdiye dek fark edemediği için kendini suçluyordu. Can, kendini bir kahraman olarak görmeliydi çünkü o olmasa bu olaylar intihar vakaları olarak kapatılmış, dosyalar tozlanmak üzere raflara kaldırılmış olacaktı.

Saniyeler sonra Görkem fotoğrafları içine sıkıştırdığı defterle, Kaya'ysa bilgisayarıyla aramıza döndü. Siyah masanın üzerindeki *UNO* kartlarının hepsini hızlıca toplayan Arda da bize alan açtı.

Televizyon ünitesinin kenarında duran minderlerden turuncu olanını aldım ve masanın önüne çektim. Görkem, tekli koltuğa oturdu. Arda, Kaya'yla birlikte üçlü koltuğa geçti, Can ise bir minder çekip yanıma geldi.

Eliyle fotoğrafları masanın üzerine dağıttıktan sonra Görkem'e sinirli bir bakış attı. "Sıralarını bozmuşsun," dedi gergin sesiyle.

"Bu mu konumuz?" dedi Görkem şaşırarak. "Onları 13'e vermeseydim siz burada *UNO* oynuyordunuz hâlâ."

"Beni daha erken ciddiye alsaydınız belki de birileri yaşıyor olurdu hâlâ," dedi Can aynı ses tonuyla. Durdu, gözlerini sımsıkı kapatıp yutkundu ardından başını kaldırıp Görkem'e baktı. Gözleri Arda'yla Kaya'ya, en son bana döndü. "Özür dilerim." Çenesi kasıldı. "Bu sayıları daha önce fark etsem çok daha başka bir senaryonun içinde olabilirdik. Benim gözümden kaçtı, sorumluluğu bana ait."

Kaya oldukça kibar bir sesle, "Sana buradan bir koyarım, görürsün sorumluluğu," dedi başını bilgisayar ekranından kaldırarak.

"Can'ım..." Arda oturduğu yerden öne uzanarak Can'ın omzuna dokundu. "Senin o bende kırk yıl hatırı olan kahve gözlerin olmasa bu cinayetleri kimsenin ruhu duymayacaktı. Kendine haksızlık etmene izin vermem, uykusuz kaldığın geceleri ben biliyorum çünkü baş ucumda gece lambasını açıp durdun ve bütün ışık gözüme girdi ben uyurken."

Gülmeye başladığında Can'ın omuzları düştü, yüz ifadesi gevşedi ve sonunda ufak da olsa bir tebessüm oluştu dudaklarında. Başını çevirip Görkem'e baktı çünkü sürekli ona çattığını çok iyi biliyordu. Abisinden af diler gibiydi gözleri. Görkem eğilip Can'ın alnını öptü, sonra saçlarını karıştırıp geri çekildi.

Sımsıcak bir yuvanın insana böyle hissettirdiğini bilmiyordum.

"Baklava vardı," dedim bir anda. "Belli ki nöbetteyiz, size baklava getireyim. Ağzınız tatlanır."

"Bir sürü ekler yedin," dedi Görkem kaşlarını kaldırarak. "Şeker komasına girmek mi niyetin?"

Ben başımı aşağı yukarı sallarken Arda ayaklanan taraf oldu. "Sen hâlâ yaralısın. Ben getiririm. Getirmeden de beş tane falan yerim mutfakta. Hadi siz

çalışın." Kaya arkasındaki yastığı ona atmak üzere eline alırken o koşarak terk etti salonu. Ben de kendi kendime gülmeye başladım bu sırada.

Can birinci, ikinci ve beşinci vakayla ilgili olan fotoğrafları seçip kenara ayırdı. Hangisinin hangisine ait olduğunu ezberlemişti. Önümüzde tek bir olay yerinden fotoğraflar kalmış oldu böylelikle. Bunun üçüncü cinayet mi, yoksa dördüncü mü olduğuna dair bir iz bulmak için uğraşacaktık.

"Yüksek ihtimalle bu üçüncü çıkacak," dedi Can parmaklarıyla şakaklarını ovalarken. "İlk cinayet, iki aydan biraz fazla bir süre önce işlendi. Sonra sabit olmasa da aralıklarla diğerleri öldürüldü ama benim üçüncü olarak bildiğim cinayetle dördüncü olarak bildiğim V cinayeti arasındaki zaman dilimi, diğerlerinden daha fazlaydı. Arada bir tane daha olmalı. Katil yolundan sapmamış aslında."

Arda, elinde bir kutu baklavayla, ağzı dolu bir şekilde dahil oldu olaya. Sıra sıra fotoğraflarda gözlerimi gezdirirken diğerleri gibi ben de bir baklava attım ağzıma. Gerçekten şeker komasına girebilirdim ama bünyemin buna çok ihtiyacı varmış gibi hissettiğim için yemeyi bırakamıyordum.

Dakikalar sessizlik içinde akıp giderken bir anda, "Kol saati var," dedim. Cesedin başının etrafındaki kanın kokusu burnuma doluyor gibiydi. Parmaklarımı birbirine sarıp sakin kalmaya çalıştım. "Yakından bir fotoğrafı var mı?"

"Delil poşetine koymuşlardı saati," dedi Can. "Ama kırılmış olduğunu hatırlıyorum. Sekiz katlı bir binanın dibinde bulundu Berat Kuşak."

Aklıma gümüş kemerli kol saatim geldi. Romen rakamlarıyla yazılmıştı sayıları. Mete'nin hediyesiydi bana.

"Buna ulaşabilir miyiz?" diye sordum. Elbette ulaşabilirdiler, sadece bu saatte olması işi zorlaştırıyordu.

"Şu açıdan bir şeyler çıkabilir," dedi Can, fotoğrafı Kaya'ya uzatarak. Yerden, yatay şekilde çekilmiş bir kareydi. Maktulün saatli kolu, düşüş açısı ve sol taraftaki kan gölünün tümü görünüyordu bu taraftan bakınca.

Kaya fotoğrafa üç saniye kadar baktı, ardından muhtemelen önündeki klasörden aynı fotoğrafı buldu. "Uğraşıyorum," dedi. Otuz saniye gibi bir süre içinde bilgisayar ekranı bize çevirdi.

Fotoğrafı büyütüp netleştirmişti. Saatin camı orta noktadan etrafa doğru ince çizgiler şeklinde çatlamıştı ama buna rağmen kadrandaki Romen rakamlarının bir kısmı görünüyordu. "Akrep," dedi Arda. Sesi boğuk çıktı ağzı dolu olduğundan. Tepemde dikilmiş, üzerimden ekrana doğru eğilmişti. Yutkunup yeniden araladı dudaklarını. "Akrep üçün üzerinde mi?"

"Yelkovan da tam on ikinin," dedi Kaya başını sallayarak.

"Saat üç olamaz," dedi Can. "İlk iki vakada olayların içinde değildim, üçüncüde suç mahallindeydim ve saatin öğlenden önce olduğuna eminim. En fazla on bir buçuk, on iki gibi kaldırılmış olmalı ceset."

"Bilerek mi üçe ayarlanmış diyorsun?" dedi Görkem. Kendi düşüncelerini soru yoluyla dile getirmişti sadece.

"Oha amına koyayım!" dedi Kaya dümdüz.

"Her sayı farklı şekillerde kazınmış olay yerlerine," dedi Arda şok içinde. "Harbiden oha, ben de amına koyayım!"

"Bu yüzden göze batmadı." Görkem şokta değildi, noktaları birleştirebilmiş olmamızın dinginliğini yaşıyordu. "Her kimin peşindeysek kolay lokma olmadığı kesin. Milleti ayakta uyutup intihar süsü vererek tek tek işliyor cinayetlerini."

Gözlerimi Can'ınkilerle buluşturdum. "Sence de sonuncu imzası fazla belirgin değil miydi?"

"Sıkılmış gibi..."

"Sıkılmış gibi," diye tekrarladım söylediğini. "Zekâsına erişecek kimseyi bulamamış olmaktan sıkılmış da, son kurbanın atladığı sanılan binanın yazısız duvarına kocaman *V* yazmış. Hem de kırmızıyla."

"Sanki beni artık görün diyor," diye ekledi Can. "Haklısın. Diğerlerinin yanında sonuncu işaret kabak gibi ortada duruyor. Bir sonraki hamlesinde çok daha net bir mesaj vermek isteyecektir."

Bir katilin psikolojisini çözümlüyorduk.

Onun hakkında elimizde bilgi yoktu belki ama karakteri hakkında eminim birçok fikri oluşmuştu Can'ın. "Dördüncü cinayeti de bulmamız gerekiyor."

O gece, sabaha erdi. Altı sularında uykuya daldım ve gözümü yeniden açtığımda dördüncü cinayet hakkında bir fikrimiz yoktu ama altıncı cinayet hakkında bilgimiz vardı artık.

⚓

Can Günay

Psikolojide, psikolojimin bir karşılığı yok.

Akıl hocam söylemişti bana bunu ilk tanıştığımız yıllarda. Çağdaş Toptaş... Kendisi hâlâ sık sık gittiğim ruh sağlığı merkezinin kurucusu, işinin ehliydi. Özel biri olduğuma inandırmıştı beni zamanında. Diğer çocuklardan ayrılan yanlarımı ailem korkunç özellikler olarak görürken o, bunları doğru şekilde yönetebildiğim takdirde en yüksek yerlere geleceğimi söylemişti bana.

Bacak kadardım. İzlemediğim seri katil belgeseli, okumadığım polisiye roman kalmamıştı. Ulaşabildiğim gerçek suçluların kayıtlarını tekrar tekrar izliyor, durduruyor ve yüz ifadelerini, ses tonlarını inceleyip raporlar yazıyordum.

Bu annemi de babamı da korkutmuş, yasaklar koymalarına sebep olmuştu. Televizyon yasaklandı. Kütüphanelere gidemedim, kitaplarım elimden aldı.

Ödevlerimi gözetim altında yapmaya başladım ve bunun dışında elime kalem kâğıt verilmedi o raporları yazmaya dönmeyeyim diye. Bir kedimiz vardı, ona dokunmam bile yasaklandı.

Zarar veririm diye kedimi sevmeme izin vermediler. Benden öyle çok korkuyorlardı ki izlediğim belgesellerde en cani seri katillerin itiraflarını dinleyen polis memurlarına benziyordu yüzleri bana baktıklarında.

Durmadım. Belki sağlıklı değildi yaptıklarım, belki de korktukları kadar vardım. Hepsi takıntıydı, iddia ettikleri gibi hasta bir zihnim vardı belki. Onlar belki de haklılardı ama ben durmadım.

Yazdığım raporları benden almak gelmemişti akıllarına. Yazıp kenara attığımı düşünmüş olmalılardı. Kimse onları tekrar tekrar okuyacağımı, o katillerin zihinlerinin işleyiş şeklini tamamen kavrayana kadar kafa yoracağımı düşünmemişti.

Dolabımdaki aynanın karşısına geçip yüz ifadelerimi inceledim. Yalan bir hikâye uydurup ellerimi ve mimiklerimi kullanarak bu hikâyeyi kendime anlattım. Beni izleyen biri olsaydı yalan söylediğimi nereden anlardı diye düşündüm ve o hareketlerin hepsini törpüledim zamanla.

Şimdilerde biri karşımda yalan söylediği zaman kolaylıkla anlayabilirdim çünkü beden dili denilen şeyi küçük yaşta çözmüştüm.

Kendi kendime hikâyeler anlattığımı duyan ailemse delirdiğime kanaat getirip benimle konuşmak yerine benimle bir psikoloğun konuşmasına karar vermişler, beni peşlerinden oradan oraya sürüklemişlerdi.

Resmen bir ruh sağlığı ve hastalıkları merkezine kapatılmam için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı.

Çağdaş Hoca, akıl hastanesi denilen o yerlerin birinin kurucusuydu ve bana kanatlarını açan isim olmuştu. Onun tabiriyle bir deli oteliydi orası. Değişik, kendine özgü bir sistemi vardı. Onun delileri normal insanlardan biraz farklı özelliklere sahip olan ama dış dünyaya da adapte insanlardı. Çıkıp geziyorlar, dönüp tedavi oluyorlardı kendi istekleri doğrultusunda.

Onları topluma kazandırıyordu çünkü bir insanın içinde beş farklı kişilik olsa bile bunları yeterince törpüledikten sonra baş etmeyi öğretebilirdi hastalara. Her insanın uğraşılmaya değer olduğunu düşünüyordu. O, buna çok inanıyordu.

Onunla konuştum. Kendimi anlattım. İnsanların hakkında bildiklerimi söyledim ve konuşma sırası ona geçtiğinde onu sık sık bölüp yüz ifadesindeki ufak değişimlerden karşımda nasıl hissettiğine, gerçekte aklından ne geçtiğine dair çıkarımlarda bulundum.

Hepsinde haklı çıkışımın ardından bana bakışı değişmişti. *"Bir dâhi bir deli sanmışsınız,"* dediğini hatırlıyordum annemle babama. *"Can, çok özel bir çocuk."*

Çocuk değilim artık, yirmi yedi yaşındayım. Özel miyim, değil miyim, bilmiyorum ama özel insanlarla yaşıyorum. Boş zamanlarımda özel insanlara danışmanlık yapıyor, ulaşabildiğim herkesi anlamaya çalışarak geçiriyorum ömrümü çünkü ben de aynı beni kurtaran adam gibi her insanın uğraşılmaya değer olduğunu düşünüyorum.

Psikoloji okumayı düşünürken beni polisliğe yönlendiren de Çağdaş Hoca'ydı. Ve zamanla girdiğim sorgular beni bulunduğum konuma, Analizcilerin arasına getirdi. Onlar kadar iyi silah kullanamıyordum, onlar kadar güçlü değildim. İlk tanıştığımız anki tokalaşmalarımızda bile fark etmiştim, bileğim onlardan güçsüzdü.

Görkem çok zekiydi, sayısal yönden de fiziksel yönden de çok kuvvetliydi. Kaya bir hackerdi. Kodlarla oyunlar oynayıp şifreleri kırdığı yetmiyormuş gibi açamayacağı kilit de yoktu. Arda, benim okuduğum kitaplardan bile daha çok bilgiyi ezbere biliyor, konu her ne olursa olsun susup kalmıyordu çünkü bir ansiklopediye benziyordu.

Ben de Can'dım işte. Elimde sorgularım vardı, itiraf ettirdiğim suçlar bir de. Psikoloji hakkında çok şey biliyordum. Kendimi küçümsemiyordum bu konuda. Ben olmasam karanlıkta kalacak bir sürü suç vardı. Yükseldiğim yere yatarak gelmemiştim. Yine de sanki bana o kadar da ihtiyaçları olmayacaktı Analizcilerin. Diğerleri benden kat kat daha önemli gelirdi gözüme. İçlerinde en kolay vazgeçilecek isim olduğumu düşünürdüm.

Belli etmedim. Gizledim. Az konuştum. Kırık olan öz güvenimi olabildiğince bastırdım fakat sonra onları tanıdım ve onların da beni tanımalarına müsaade ettim.

İsteseydim tamamen farklı bir maske takabilirdim ama onların yanında kendim olmaya karar verdim. Beni ben olarak tanısınlar, bu şekilde kabullensinler istedim çünkü ben onları her şeyiyle kabullendim.

Ailesiz büyüyen Kaya'ya kardeş oldum, Görkem'in haplarını nane şekerleriyle değiştirdim, çocukluğunu yeterince yaşayamayan Arda'ya yeniden bir şans verdim.

Sıra Asya'da. Ona söylediklerim gerçeği yansıtmıyor. Bir insanın kafasının içinde bir ölünün sesini duyması normal falan değil. Teyzesiyle büyüdüğünü söylemişti. O öldükten sonra Asya zamanla sesini unutmuş olmalı. Mete'ninkini de unutmamak için zihni ona böyle bir oyun oynuyor. O sese sıkı sıkı tutunuyor bu yüzden.

Şu an kontrol edebiliyor, hatta o sesin kendisine yardımcı olduğunu hissediyor olabilir ama bu her zaman potansiyel bir tehlike olarak kalacak. Çünkü o ses Mete değil. O ses, Asya'nın duymak istediklerini, ihtiyacı olan şeyleri söylüyor sadece. Bunu da en güvendiği insanın kılığına bürünerek yapıyor.

O ses Asya'ya ait. O düşüncelerin hepsi Asya'nın düşünceleri aslında. Karmakarışık bir zihni var onun, düşünceleri her saniye kontrolden çıkabilir. Geri dönüşü olmayan şeyler yaşanabilir. Bu yüzden bir noktada Asya'yı iyileştirmem gerekiyor.

Ama önce kendimle uğraşmalıyım çünkü ben hiç iyiye gitmiyorum.

Kafa karışıklıkları, işin içinden çıkamamalar, olay yerlerini defalarca gezmeler, girilen sayısız sorgu, deli otelindeki arkadaşlarım, beynimi kemiren tüm o düşünceler derken dibe doğru yol alıyorum ve bunu durdurmaya gücüm yetmiyor. Kimseye belli etmiyorum. Kimseye yoruldum demiyorum. Her şeyi halledebileceğime inandırdım onları zamanında, bu yüzden beni düşünmeyi bıraktılar.

Ben düşünmeyi bırakmadım.

Çevremde ne çok intihar vardı, en çok bunu düşündüm. Bana çok uzak bir noktaydı. Bir insanın kendini kendi isteğiyle öldürme cesaretine erişebilmesini aklım almıyordu. Anlayamıyordum. Anlayamamak benim için işkence çekmek gibiydi ve son zamanlarda işkencelerim giderek artıyordu.

İntihar, Arda için en can yakan kelimeydi. Babasını kaybetmişti. Ne zaman duysa tetikleniyordu. Rol yapma konusunda eskisinden daha iyiydi ama gün bitip de gece çökünce uykusunda baba diye sayıkladığını benden başka kimse bilmiyordu.

Kaya ve Asya için intihar, bambaşka anlamlar taşıyordu. Kalbimi sıkıştıran, nefesimi kesen anlamlar. Bir insanın ölmeyi istemesi, buna teşebbüs etmesinden pek de farklı değildi gözümde. Eylemler fikirlerden doğardı. Bu yüzden ikisini gözümden bile sakınıyordum. Anlamadığım bir şeye yardımcı olamamaktan dolayıysa sadece suçluluk duyuyordum.

Peşinde olduğum cinayetler de intihar vakalarıydı. Dört bir yanımı bu kelime sarmıştı derken yetmezmiş gibi, o kadının intihar haberini almıştım.

Merkezde tanıştığım, geçmişini hatırlamayan o kadının.

Onu ilk gördüğüm anı hatırladım. Çağdaş Hoca demişti ki yeni biri geldi, beş gün kadar oldu, tek kelime etmedi kimseye.

Büyük salonda, pencerenin geniş pervazında oturuyordu. Dışarı bakıyordu. Adını bilmiyordum, kayıtları tutulamamıştı ama bu kapılar gelen kimseyi reddetmezdi. O kadına bir oda verilmişti. Hakkındaki tek bilgim de bu sınırlar içinde tüm günlerini geçirmediğiydi. Sadece öğlenleri birkaç saat ve geceleri kalmıştı burada.

Adımlarım yanına ilerlerken yüz ifadem sabitti. Başında dikildim, kafasını bana çevirdi. Bir şeyler söylememi bekledi. Her gelen onunla konuşmaya çalışıyor olmalıydı ama ben yapmadım.

Yüzüme baktı bir süre, sonra yeşil gözleri gözlerime odaklandı. Hiçbir his yoktu bakışlarında da yüzünde de. Yaşanmışlıklarını göremedim. Mimiklerinden ne hissettiğini anlayamadım çünkü buzdan bir duvar gibiydi. Birkaç saniye süren bakışmamızın ardından kenara kayıp yanında oturmam için yer açtı ve başını pencereden dışarı çevirdi.

Omuz hizasında biten simsiyah saçları vardı. Bir süredir tarak değmediği belli oluyordu. Üzerinde siyah bir tişört, siyah bir pantolon vardı. Merkezin verdiğini düşündüm. Yüzünü uzun uzun incelemedim. Saniye saniye, bulduğum boşluk anlarında baktım sadece. O da bana aynısını yaptı. Benim ona bakmadığım anlarda bana baktı. Yarım saat yan yana oturduk. Bir sessizliği bölüştük.

Sonunda, görüşürüz dedim ve gülümsedim. Durdu, gülümsememe baktı, başını salladı. İlk iletişimimiz bu şekilde oldu. Kimseyle konuşmayan, geldiğinden beri herkese uzak olan o kadına varlığımı kabul ettirmem yarım saatimi aldı.

Ona ne olduğunu öğrenecektim ve sonra onu anlayacak, yardımcı olmak için her şeyi yapacaktım. Bu istekle o günden sonraki üç gün art arda merkeze gittim ve onunla sessizliği bölüştüm.

Bir sonraki gün, yine sessiz kalacağımızı bilerek oraya gittim ama bir ters köşeyle karşılaştım. "Hoş geldin," dedi bana.

Sesi sıcak da değildi, soğuk da. Ama güçlü bir vurguya sahipti cümlesi. Çekingen değil, düz bir ifadeyle söylemişti kelimelerini. Buradaki onuncu gününde onu konuşturmayı başaran kişi olmuştum.

Bana anlattı çünkü bana güvendi. Pencereden dışarı baktığımız tüm o zamanlarda güvenini çoktan kazanmıştım. Geçmişini hatırlamadığını anlattı. Adını bile bilmediğini... Ağlamasını bekledim, acı çekmesini biraz da ama o aynı ilk gördüğümde olduğu gibi düzdüz bir ifadeyle döktü içindekileri. Hissiz ve soğuktu. Benden yardım istemedi, geçmişini hatırlamak istediğinden bile emin değildim.

Bir gün beni arayıp onun intihar ettiğini söylediler bana.

Haberi duyduğumda hissettiğim derin bir hayal kırıklığıydı. Beklemiyordum böyle bir şeyi. Aklımın ucundan dahi geçmemişti. Konuşmalarımızda buna dair bir belirti yakalayamamıştım.

Yanına, hastaneye gittim. Onu görmek istedim ama onunla konuşmak istemedim. Çünkü herhangi bir mantığa oturtamadığım bir konuydu bu. Bu kez sessiz kalmak isteyen taraf olarak yanındaydım ilk kez.

Ben odasına girdiğimde gözleri kapalıydı. Koluna bir serum bağlıydı. Sol bileği de sağ bileği de sargılıydı. Durmadım, baş ucuna dek ilerledim. Bembeyaz görünüyordu. Damarları kurumuş, kanı çekilmiş gibiydi. Kapalı gözlerine baktım, dingin yüz ifadesine ve sonra yastığa yayılan simsiyah saçlarına.

En son gözüm daha önce saçlarından dolayı hiç görmediğim dövmeye takıldı.

Kulağının arkasıyla saç dipleri arasında siyah bir üçgen dövmesi vardı.

Hiçbir şey ifade etmedi bana. İlk kez gördüğüm için şaşkındım. Merak ettim ama bazı merakların sonu bir yere varmazdı. Adını hatırlamayan bir kadına dövmesinin anlamını soramazdım.

Gözlerini açtı. İlk uyanışı değildi bu, nerede olduğunu sorgularcasına değil nerede olduğunu bilircesine baktı etrafına. Gözleri beni buldu. Pişmanlık, suçluluk, öfke... Görmeyi beklediğim hiçbir şey yoktu orada.

"Neden yaptın ki?" diye sordum lafı dolandırmadan. Taktikleri bir kenara bırakarak, sadece içimden gelerek yönelttim ona bu soruyu. Düşünmedim bile konuşurken. "Çok uç nokta bu. Her şeyi anlarım da intiharı anlayamam ben."

Yorgun bir gülümseme çekiştirdi dudaklarını iki yana. "Adın Can senin, ondandır," dedi.

Dudağının bir kenarı, diğerinden daha fazla yukarı kıvrıldı. Yüzünde saniyeden daha kısa bir süreliğine beliren o mikro ifadeyi yakaladım. Hor görme anlamına geliyordu bu.

Gözlerimi kıstım.

"Bileklerine bakacağım," dedim itiraz kabul etmeyen bir otoriteyle. Gözlerini kaçırıp omuzlarını düşürdü. Ona zorla dokunmadım. Bileğini tutup sargısını açmaya kalkabilirdim, bunu yapmadım. "Sen göstereceksin."

"Can," dedi bunu reddeder gibi.

"Bıçakla mı yaptın?" diye sordum gözlerimi gözlerine dikerek. "Bana yaranı kendin göstereceksin çünkü ona bakmak isteyen tek kişi olduğumu biliyorsun."

Acımasız oldum. Benden başka kimsen yok dedim. Bilerek yaptım.

Yenilgiye uğramış bir şekilde sağ elini kaldırıp sol elinin bileğine götürdü. Sargıyı yukarı çekti. Kurumuş kan lekelerini gördüm. Nabzının iki üç santim üzerinde uzanan derin kesikten çekemedim gözlerimi. Bir jilet kullanmış olmalıydı, neşter de olabilirdi.

"Neden?" diye tekrarladım sorumu. Bir danışan ve danışman ilişkisi değildi bu. Hesap sorar gibi çıkmıştı sesim.

"Hiçbir şeyi olmayan bir kadının ölmek istemesinin neresini anlamadın?" dedi yeniden soğukluğunu bana hissettirerek. "Pencereden başımızı çevirip birlikte izlediğimiz gökyüzüne gideyim istedim. Dünyada bir izim kalmayacaktı zaten. Hafızası bomboş olan birinin boşluğa teslim olmasını neden anlamıyorsun?"

Bunlar yeterli sebepler değildi.

"Sadece seni bilerek ölsem güzel olmaz mıydı?" diye sordu bir anda. Parmaklarımı bileğine sardım. Dikiş gerektirmeyen kesiğe dokundum.

İlk temasım bileğindeki o yara izinin üzerine olmuştu.

Başımı çevirip ona baktım. Yarasına dokunduğum an gözlerini yumdu. Saliselik bir dilimde orada huzuru gördüm, sonra tamamen silindi ve yerini buruk bir gülümseme aldı. "Hayatımda sadece seni tanımışım, sadece seninle konuşmuşum ve ölmüşüm. Bence bu zirvede bırakmak olurdu."

Kaşlarım çatılırken gözleri kapalı olduğu için şanslıydım. Yarasını daha detaylı inceledim. Parmaklarım bileğini okşuyor gibi görünebilirdi ama hayır, derinliğini kavramaya çalışıyordum. Bu kesinlikle ölümcül bir yara değildi.

Kendisini öldürmeye cesareti mi yoktu, yoksa ilgi çekmek mi istemişti?

"Geçmişimi hatırlamış olsaydım yine de bunları yaşamak, her şeyi unutup sadece seni bilerek ölmek isterdim. Birkaç kez merkezden çıkıp etrafı gezdim, gördüm, yaşamaya değmeyeceğine karar verdim. Ben bu dünyayı sevmedim. Karmaşık hâle getiren sensin, her şey basit aslında. Ben sönmüş bir yıldız olmak istedim, çok mu Can?"

Bana karşı romantik anlamda hisleri oluşmaya başlamıştı. Bileğini bıraktım ve yüzüne baktım. Gözlerini açmış, bakışlarımızı kenetlemişti.

O, çaresizlik içindeydi ve karşısına ben çıkmıştım. Akıl edemediğim için kendime küfrettim içimden. Tutunacak tek dalıydım. Bunu yapmamalıydım. Bana bel bağlamasına izin vermemem gerekirdi. Kendim asla böyle bir şeyi düşünmediğimden onun düşünebileceğini de göz ardı etmiştim.

Aramızdaki sınırı çizemediğimi anladığımda bunun onu son görüşüm olduğunu da biliyordum. Fazlası olmayacaktı. Bundan sonrası Çağdaş Hoca'nın kontrolündeydi çünkü ben, ona istemeden en büyük zararı vermiştim.

Bir cevap vermek için dudaklarımı araladığımda kapıda Kaya belirdi. Arkasında Arda duruyordu. Arda, sabah beni intihar haberini alıp apar topar çıkarken gören tek kişiydi. Gözüyle görmek istemişti onun yaşadığını. Bu yüzden Kaya onu buraya getirmişti. Kapıdan baktılar sadece. Arda bana el salladı, Kaya onun omzuna elini koydu ve dışarı çıkardı.

"Başımızı çevirdiğimiz gökyüzü ölüm değil, umuttur," dedim ona. "Yıldızlar sönmez, yol gösterirler." Gözlerinde bir öfke yakaladım, yine saniyeler içinde kayboldu. Bana değil, kullandığım kelimelereydi sanki o öfkesi. "Ben zirve değilim. Hayat yaşamaya değer. Hiçbir şeyi bilmiyor değilsin, her şeyi yanlış biliyorsun."

Beni dinlerken başının arkasındaki yastığa iyice gömülmüş, tek bir saniye bile kırpmamıştı gözlerini. Farklı baktı. Anlamlı baktı. "Basit değil," dedim onun aksine. "Karmaşık. Kendin öğreneceksin. Yaşadıkça göreceksin." Ona veda ediyordum ama bunu bilmiyordu. "Ve duygular," dedim en son. "Bazıları geçici. Seninki geçici olan. Kalıcı olan duygularla tanıştığında benimle tanışmanın aslında ne kadar değersiz bir olay olduğunu anlayacaksın."

Pencerenin önünde tanıştığım kadın, tamamen değişti o an. Tarif edemezdim bunu. Taşıdığı ruh, yerini bir başkasına bıraktı sanki beni dinlerken.

Yıllarca hayran olduğu bir konuşmacının konferansına katılıp onu canlı dinleyen birini andırıyordu bakışları.

"Gözünde büyütme ne ölümü ne yaşamı ne de bir insanı." Beni anlayıp anlamadığını sorgulayarak yüzüne baktığımda başını salladı hafifçe. "Kendine yara açmana gerek yok. Hayat sana en derinlerini açacaktır. Sen sarmayı öğren."

"Tekrar görüşeceğiz, değil mi Can?" diye sordu şüpheyle. Onu bırakmamdan korkmuş gibiydi.

"Belki," dedim cevabın ucunu açık bırakarak. Kararımı kesin olarak vermiştim. Ona faydadan çok zarar sağlayacağım birine yakın duramazdım. Bu noktada ilişkiyi bitirmek en doğrusuydu.

Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledim. Tam çıkmak üzereydim ki, "Can," dedi. Yeniden ona döndüm. "Tekrar görüşeceğiz..." Bu defa çok emindi.

Onu bir daha görmedim. Onu, son birkaç gündür merkezdekilerin de görmediği haberi geldiğindeyse ne hissedeceğimi bilemedim.

Hastane kayıtlarına bakamazdım, otel kayıtlarına bakamazdım, herhangi bir yerde onu bulamazdım çünkü adını bile bilmiyordum.

Yeniden bir girişimde bulunmuş olabilir miydi? Böyle olsa sorumlusu ben miydim? Bir gün olur da onun cesedini bulursam ne yapacaktım?

Analizcilerle olay yerlerindeki işaretleri bularak sabahladığımız gün, diğerleri saat altı buçuk civarında yataklarına çekilirken ben de çekilmiştim ama uyumamıştım. Odam dar gelince mutfağa geçmiş, bir şeyler yersem aklım dağılır diye düşünmüştüm ama ben çikolata sürdüğüm ekmeği kemirirken düşüncelerim de beynimi kemiriyordu. Uzaklaşamıyordum. Durmuyordu.

İki saat geçti, üç, dört... Arda pencerenin önündeki yatağında, başını yastığının altına gömmüş uyuklarken ben de elimdeki kitabın aynı sayfasını yedinciye baştan okuyordum. Okuduğumu anlamıyordum, gözüm dalıyordu, aklım karışıyordu.

Gözlerimden uyku akıyordu ama olmuyordu. Dertlerimden okuyarak ya da uyuyarak kaçardım. İki yolumun da tıkanmış olması canımı sıkmaya başlamıştı.

Sonra sessiz evimizde bir telefon melodisi duydum. Görkem'inkiydi. Kısıktı ama duyabilmiştim.

Şimdiyse buradaydık. Altıncı cesedin önünde.

Beş katlı gri bir binanın yanındaydık. Şehrin daha az kalabalık tarafında, gecekonduların arasındaydık. Yirmi yaşlarında görünen genç bir kızdı bu seferki hedef. Bacakları dizlerinden itibaren yerde yana bükülmüştü. Sol omzunun üzerine düşmüş, başının etrafı her seferinde olduğu gibi kan gölüyle çevrelenmişti.

Kanla alnına *VI* yazılmıştı.

Asya haklıydı, katil görülmemekten sıkılmıştı ve ilk defa cinayetine intihar süsü vermemişti.

Sayın savcının adımları benimkilerin yanında durdu. İçimde büyük bir öfke, uykusuzluğun getirdiği huzursuzluk ve ona kişisel olarak nefretim

bulunuyordu. Bu yüzden kendimi sakinleştirmeliydim. Bana ters bir şey söylediğinde, ki kesinlikle söyleyecekti, kendime hâkim olmalıydım.

"Günaydın," dedi bana. "Berbat görünüyorsun Komiserim."

Analizciler ilgilendiği işleri bırakıp kafalarını çevirip bir bana bir Savcıya baktılar. Görkem, eğildiği yerden kalktığında kazağının kolunu kıvırdı ve lacivert ipi görünür hâle getirdi. Sonra Kaya, sonra Arda. Bu bizim, birbirimizin yanında oluşumuzu sözcükleri kullanmadan ifade ediş şeklimizdi.

Sonra Asya, üzerindeki gömleğin sol kolunu kıvırıp bana bakarak gülümsedi.

Bir cesedin başında duruyordu. Onun için bir ölüye bakmak bize göre kat kat daha zordu. Son seferinde banyoya kapanıp dakikalarca kusmuştu ama şimdi, bir cesedin başında hâlimi anlayıp bana güç vermeye çalışarak gülümsüyordu.

"Aslında iyiyim," dedim Savcıya dönerek. Doğrudan gözlerinin içine baktım. "Haklı çıktım."

"Bir cesedin başındayız ve sen işin haklılık tarafında mısın?" diye sordu. Dişlerimi sıktım. Ben uslu ve efendi bir adamdım. İmajımı korumam gerekiyordu. "Kanıtlayamamıştın bile," dedi küçümseme ifadesini kullanarak. "Ki hâlâ, diğer olaylarla bir bağlantısı olduğunu söyleyemeyiz."

"Buna da mı intihar diyeceksin, Sayın Savcım?" dedi Görkem kendini tutamadan. Onun eli her zaman benim omzumun üzerindeydi. Bunu bana hep hissettiriyordu. Egemen abinin ona yaptığını o da bize yapıyordu yıllardır. "Maktulün alnına kanla işaret bırakmış katil. Daha ne kadar kapatacaksın gözlerini?"

"Psikoloğunun dili yok mu Görkem?" diye sordu savcı. Derin bir nefes alıp sessiz kaldım. Psikolog demesi bile bir küçümsemeydi. Polislik için yetersiz olduğumu düşünüyordu. "İşine bak, muhabbet ediyoruz sadece."

"Bir cesedin başındayız ve siz işin muhabbet tarafında mısınız, Sayın Savcım?" diye sordum sahte bir şok içinde.

Yüz ifadesi öyle güzel bozuldu ki keyiflenip gülümsedim. "İzninizle," dedim. "Ben cinayetle ilgileneceğim çünkü benim başkalarının aksine tek derdim insanlarla uğraşmak değil. Teşekkürler ve iyi günler."

Yanından geçip gitmek üzereyken kolumu tutarak beni durdurduğunda Kaya da ona doğru bir adım atmıştı arka tarafta refleks olarak. Gözlerini sıkıca yumdu, nefes aldı ve sonra sadece bana baktı. Diğerlerinin de gözleri, hatta olay yeri inceleme ekibinin bile gözleri bize kaymıştı bir anlığına.

"Haddini bil," dedi. Küçük görülmekten nefret ediyordum. Tepeden bakan herkesten nefret ediyordum. "Ben senin asker arkadaşın değilim."

Ben uslu ve efendi bir adamdım.

"Niye üzerinize alındınız?" diye sordum, saf görünmeye çalışarak. Gözlerime korku ve şaşkınlık ifadesi yerleştirmiş, olay yeri inceleme ekibine rol yapmıştım. Buradaki herkes bana yapılan hareketten dolayı savcıya her zaman ön yargılı olacaktı bundan sonra. Zaten onu yalakaları dışında seven yoktu pek. "Benimle ilgili bir şikâyetiniz varsa Necip Amir'le konuşabilirsiniz." Gülümseyip kolumu hafifçe silkeledim ve temasından kurtuldum.

Necip Amir'i deli gibi kıskanıyordu, geceleri ağlıyor bile olabilirdi. Bize duyduğu antipatinin yarısından fazlası bundan kaynaklanıyordu.

"Komiserim," dedi biri elinde tuttuğu delil poşetini uzatıp. Olay yeri inceleme ekibindendi ve hitabı kesinlikle banaydı. "Bunu maktulün avucunun içinde bulduk."

"Bir intihar notu mu?" diye sordu Asya bana yaklaşarak.

Şerit şeklinde kesilmiş kâğıdın üzerinde font kullanılarak yazılmış tek bir cümle duruyordu.

Bi' akıllınız Can...

@ayisigikitap

Ayışığı Kitapları

@AYISIGIKITAP